

മാഗളോദയം ഫഠവു

പുസ്തകം ര്

വൃത്തിക.മാസം

പ്രകാശം

മറുപടി മംഗളേ

സാഹിത്യം മുതൽ
വിശ്വവിജ്ഞാനങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
കേരള മാസിക.

എ പ്രസ്താവന
നല്ലപ്പിപ്പട്ടണം
എ വാക്യനിർമ്മാണം
എ മലയാളത്തിലെ ഭാവോല്പത്തി
എ കംസചരം
എ ദൈവം സഹായിച്ചു
എ അതിന്ദ്രിയലോകങ്ങൾ
32 ജാതി:

കേരളകുലപ്പട്ടണം അച്ചുകൂടം
മംഗളോദയം കമ്പനി, കൂറൂർ
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

സ്റ്റാമ്പുക്കുങ്ങൾ

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ സ്റ്റാമ്പുകളിൽ പാഠപുസ്തകങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതായ പാഠന പുസ്തകങ്ങൾ ഈ അപ്പീസിൽ വില്പന നടത്തപ്പെടും. ആവശ്യമുള്ളവർ താഴെ എഴുതുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി. പി. ആയി ആയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

പുസ്തകവിവരം					വിലവിവരം
1	ഗദ്യമലിക 1-ാം ഭാഗങ്ങൾ		1-1-0 വി.കം
2	പദ്യപാഠാവലി 1-ാം ഭാഗം		0-1-6
3	ടി 2-ാം ഭാഗം		0-1-0
4	ടി 3-ാം ഭാഗം		0-2-3
5	ടി 4-ാം ഭാഗം		0-2-9
6	നിതിമാല 1-ാം 2-ാം 3-ാം ഭാഗങ്ങൾ കൂടിയ 1-ാം ബുക്ക്				0-1-6
7	ടി 4-ാം 5-ാം ഭാഗങ്ങൾ കൂടിയ 2-ാം ബുക്ക്				0-1-6
8	കൊച്ചിരാജ്യവിവരണം	0-5-0

വാങ്ങുവിൻ!

വായിപ്പിൻ!!

രസിപ്പിൻ!!!

വാൽമീകീരാമായണം—ഭാഷ, കണാത്തം ശിഷ്യനിഷ്ഠ (വജ്രോത്തരം നാരായണമേനോൻ)	8-12-0
ഉദാത്തരാവലം ഭാഷാപ്രേക്ഷണകം	ടി 0-4-0
വിവാഹിത്രോപാഖ്യാനം	ടി 0-6-0
മൂന്നു ഭാഷാകാവ്യങ്ങൾ (ഉദ്യുക്തർ എസ്. പരമേശ്വരൻ മൂലം)	0-1-0
വിഭവകാണദേശാലികൾ (നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ)	0-1-0
തടിക്കണക്ക (തടിക്കച്ചവടക്കാർ പ്രത്യേകം വാങ്ങേണ്ടത്)	2-5-0
ഭദ്രകാളീവരിതം പാഠപ്പാട്ടു	0-1-0
വിഭാകരൻ (മണിപ്രവാളം)	0-6-0

‘മദ്ധ്യകാലീനനാരായണ ആംഗലഭാഷാകവികളിൽ ഉത്തമസ്വരണം വാഗ്മിയിരുന്ന ‘വേർഡ്സ്’ വെൽത് എന്ന സാമ്പ്രദായമായ കവിപുരുഷന്റെ പ്രസിദ്ധമായ ‘ഇമ്മാട്ടർലിംഗ്’ എന്ന ഉപന്യാസം തന്റെ മഹത്വമായി, സാഹിത്യരസികനായ എം. രാജരാജവർമ്മയുടെയും, എം. എ. ഷി. എൽ. അവാർഡ് കവിതാപദ്ധതിയിൽ ‘ഒരു മനോഹരമായ പ്രസ്ഥാനം’യെന്ന അഭിപ്രായത്തിൽ പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ള

തത്പാവബോധസപുതി

പുസ്തകമായി അച്ചടിച്ച് വില്പന നടത്തുന്നതിനാണ്.

വില 2-ാം 6-പൈ മാത്രം. തപാൽക്കൂലി 6 പൈ പുറമെ.

പ്രശസ്തമുള്ളവർ മുന്നണിയിൽ തപാൽക്കൂലി കൂടിയ താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യമായ ബുക്ക് പോസ്റ്റിൽ അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. വി. പി. പോസ്റ്റും അയക്കുന്നതിന് ഇവിടെ ഇടം.

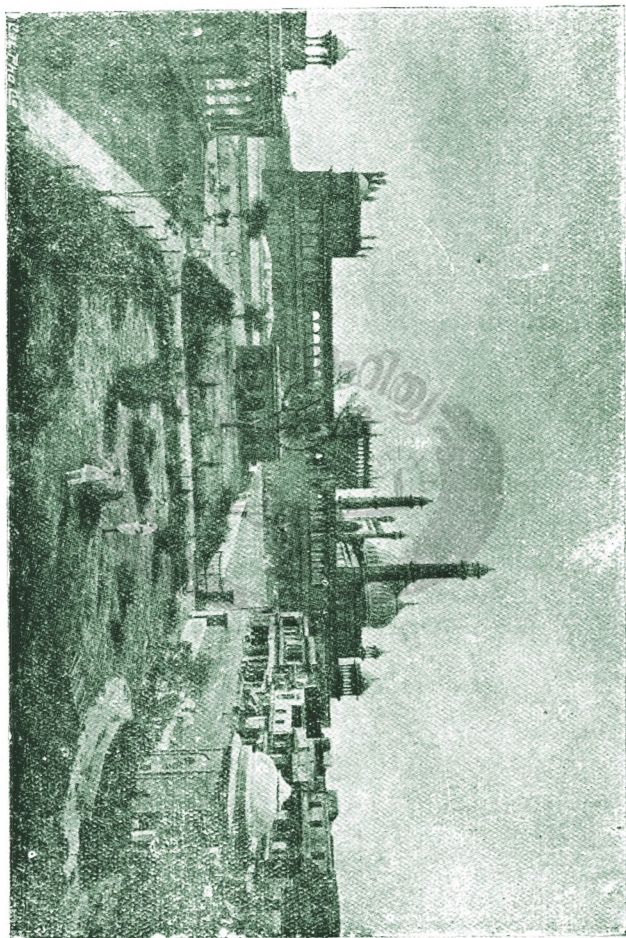
ആരോഗ്യസുഖം

‘പുതിയതായ ബ്രഹ്മശ്രീ നടുവത്ത്’ അച്ഛൻവേരി അവാർഡുള്ളതായ രോഗം ശമിപ്പിച്ചു, അതിനേക്കാൾ കവിശരകൂടി നൽകിയിട്ടുള്ള ഈ നവീനമലയാളം വിത വില്പനയിൽ 1-ാം മാത്രം തപാൽക്കൂലി പുറമെ. ആവശ്യക്കാർ വി. പി. യിൽ

പ്രശസ്തരായ മേൽവിലാസം— മാനേജർ,

മഹാജാറം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

•ယမ္ဗူကန် ပြတိုက်

മംഗളോദയം

ഫഠവു

പുസ്തകം ൪

വൃത്തികമാസം

പകു ൦ ൧

മംഗളം

കാലം പോകുന്നുവെന്നോ, കലിദൂരിതവിചാസത്തിലാഴുന്നുവെന്നോ,
കോലം കെട്ടിക്കൂടിക്കൂടം കൂട്ടി ശലഭകുലത്തിന്റെ കൂത്താട്ടമെന്നോ
മേലാലെന്തെന്നുമോരാതലമലയുമൊരീ ലോകകീടത്തിനോന്താ.
ലാലംബം മൃലതായേ! തവ പദമണയച്ചേണഴും രേണവല്ലൊ.

പ്രസ്താവന

കരെ കാലമായിട്ട് മനസ്സിൽ ഒതുക്കിപ്പിടിച്ചു പോരുന്ന അനേക സംഗതികൾ പറഞ്ഞൊടുക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടുമ്പോൾ ചുരുക്കിപ്പറയുവാൻ ക്ഷമയില്ലാതെ പോകുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണ്. ഈ അവസ്ഥ വിചാരിച്ചു, ഞങ്ങൾ സംഗതിവശാൽ വല്ലതും അധികം പ്രലപിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വായനക്കാർ പരിഭവം തോന്നരുത്.

ദേശഭിമാനികൾ പലരും ചേന്ന് ഒരു യോഗം കൂടിട്ടുള്ള വിവരവും അവരുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളും കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ തിരുന്നോ

ട്ടത്തിൽ വായനക്കാരെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സ്വാധീനത്തിലുള്ള കോപ്പുകളുടെ കണക്കും ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നു തൊട്ട് ഇന്നേവരെ ചുട്ടിക്കാതും പെട്ടിക്കാതും മേളിക്കാതും പാട്ടുകാതും അണിയാറക്കതൂത്ത് തിരശ്ശീലക്കുള്ളിലുമായി പാട്ടുപെട്ടു നില്ക്കുകയാണ്. എന്നാൽ കയ്യും മെയ്യും ഉറച്ചു പ്രധാനവേഷക്കാർ ഇതുവരെ ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാഗംപാടിച്ച് പോരുന്നതല്ലാതെ ഞങ്ങളുടെ പത്രരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയോ അവരുടെ അഭിനയം ഫലിപ്പിക്കുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ ഒരു അംശത്തിലാണു മംഗളോദയത്തിന്നു പരാധീനതയുള്ളതെന്നും, അതു സ്വാധീനമായല്ലാതെ മറ്റു വട്ടങ്ങളെക്കൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാ

വുന്നതല്ലെന്നും പാശ്ചാത്യതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്. പോരെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ പല മറ്റു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മലയംഭരണത്തിൽ ഉത്തമമായ ഒരു മാസിക നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു മംഗളോദയക്കാരും ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരായെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ള കൗടുക്യമുണ്ടായാൽ മേല്പൊട്ടെങ്കിലും ഒരു ഗതിയുണ്ടെന്നുണ്ടുണ്ടുണ്ടു വിശ്വാസം. ഞങ്ങളുടെ ആനന്ദമായ ഉദ്യോത്തിൽ അവർ പല വിതർക്കവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒരിക്കൽ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയതിന്റെശേഷം അവരുടെ അഭിപ്രായം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഒരുപക്ഷേ കൂടി ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്യാനുണ്ട്.

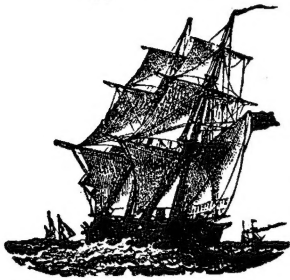
‘വിഷയത്തിന്നു വെടിപ്പും, അർത്ഥത്തിന്നു തികവും, വാചകത്തിന്നു വടിയും’ ഉള്ള ലേഖനങ്ങൾക്കു തക്കതായ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നതാണെന്നു ഞങ്ങൾ ഏറ്റു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നിഷ്പക്ഷമായിട്ട് ഞങ്ങളുടെ വിചാരവും അങ്ങിനെതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, പാത്രമുണ്ടെങ്കിലല്ലെ പക്ഷവാൻ തരമുള്ള ചോരുന്ന പാത്രം ചേരുന്നതുമല്ല. മാസികക്കു പിടിപ്പുണ്ടാക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളെഴുതേണ്ടതെങ്കിൽ അത്രക്കുമാത്രം പഠിപ്പം പ്രയത്നവും സ്വാധീനത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം. അന്യജോലികൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവർക്കു പഠിപ്പുണ്ടായാലും പ്രയത്നിക്കാൻ സമയമുണ്ടാവുന്ന കാര്യം കഷ്ടം. ഈ രണ്ടു സാമഗ്രികളും വേണ്ടതില്ലാകും കൈവശമുള്ളവർ നാടെങ്ങും ലേഖനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തേടി നടക്കുന്ന പത്രപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ശല്യം സഹിക്കുവാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടൊ, പക്ഷേടോ നടക്കുവാൻ ധൈര്യമില്ലാഞ്ഞിട്ടൊ മൗനംഭീഷ്ണിച്ചു

ചോരുന്നതായിട്ടാണു സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നത്. അവരുടെ കണ്ണുകൾ കുന്നകം കണ്ടാൽ കളിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ തക്കവകതിരിവുകേടൊ, കുന്നകാഭിഷേകം ചെയ്യാനുള്ള വകയൊ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു പറയാവുന്നതുമല്ല. മേല്പൊട്ടെത്ത തരക്കാരെ ലേഖനങ്ങൾ നിക്ഷിപ്തം ‘പോൾ’ ‘വേണ്ട’ ‘വയ്യ’ ‘അരുത്’ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളോടുകൂടി ചവറുകൊട്ടയിൽ തള്ളി വിടേണ്ടവയാണു ബാക്കിയുള്ള മിക്ക ലേഖനങ്ങളും. മാസികാപ്രവർത്തനത്തിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഈ ദുർഗ്ഗതി തീർപ്പാക്കുന്ന നടത്തിപ്പോരുന്ന മാസികകൾക്കു കാലത്തും താനെ നടന്നുതുടങ്ങുന്നതല്ല.

കഴിഞ്ഞ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ മംഗളോദയത്തിന്ന് ഒരു കയററവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ തോന്നുന്നില്ല. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വട്ടങ്ങൾക്കും ഞങ്ങളുടെ വിചാരത്തിന്നും മാറ്റം വന്നിട്ടില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ട് ആശാബന്ധം അയവാനുള്ള അവസരം വന്നിട്ടില്ല. വിശേഷവിധിയായി ഇക്കൊല്ലം ചില ഏല്പാടുകൾ ചെയ്യാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ഫലിക്കുമെന്നു തീർച്ചയായാൽ മാസിക വഴിയായിതന്നെ വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നതുമാണ്. ശാന്തിക്കാരൻ എത്രാത്തിരി പറയുന്നതുപോലെ ‘താള ഒരുമ്പൊ സൊര വര സൊര ഒരുമ്പൊ താള വര താളൊം സൊരോംകൂടി ഒരുമ്പൊനായ്ക്കവസരവര’ എന്ന മട്ടിലാണ് എല്ലാ മലയാളമാസികകളുടേയും താൽകാലികസ്ഥിതി എന്നു വരികിലും, നിത്യനിദാനം പൂജയടിയന്തരം കഴിച്ച കൂട്ടവാൻ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ ‘ഉരോള’ന്മാർക്കു മംഗളോദയക്കാരുടെ മംഗളാശംസക്കു പുറമെ ഭാഷാദേവിയുടെ ഭൂരികാരുണ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഡപ്ലിപട്ടണം

‘ഡപ്ലി ഡർബാർ’ ‘ഡപ്ലി ഡർബാർ’

എന്നുള്ള ശബ്ദം കൊണ്ടു മിമിവത്സേ തുവയ്ക്കുമുള്ള എല്ലാ ദിക്കുകളും മുഴങ്ങുന്നു. പ്രജാവത്സലനം കരുണാനിധിയുമായ

അഞ്ചാം ജോജ് ചക്രവർത്തിതിരുമനസ്സു കൊണ്ടുതന്റെ മഹിഷിയായ മേരിമഹാ രാജ്ഞിയൊന്നിച്ച് ഇന്ത്യയിൽ വന്നു തന്റെ ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിസ്ഥാനാരോഹണത്തെ ഈ ഡിസമ്പ്രമാസം 12-ാംനു ഡപ്ലി പട്ടണത്തിൽവെച്ചു കൊണ്ടാടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു വിവരം അറിയാത്തവർ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ഡപ്ലി പട്ടണത്തിന്റെ ചുരുക്കമായ ഒരു വിവരണം മംഗളോദ്യമമായവയനക്കാഴ്ച സകരമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഡപ്ലി പട്ടണം പഞ്ചാബിൽ ചേന്യ ഡപ്ലി ജില്ലയുടെ തലസ്ഥാനമാകുന്നു. അത് മുകളിൽ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പൂർവ്വതലസ്ഥാനമായിരുന്നു. ഈ പട്ടണത്തിൽ സുമാറുണ്ടു ലക്ഷത്തോളം നഗരവാസികൾ ഉണ്ട്. ഈ പട്ടണത്തിൽനിന്നു കല്ക്കത്തയിലേക്ക് 954 നാഴികയും, ആഗ്രയിലേക്ക് 113 നാഴികയും, അല്ലഹാബാദിലേക്ക് 890 നാഴികയും ദൂരമുണ്ട്.

ഷാജിഹാനബാദ് എന്നു പേർ പറയപ്പെടുന്ന ആധുനിക ഡപ്ലി പട്ടണം യമു

നാനദിയുടെ വലത്തുഭാഗത്താണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ഷാജിഹാൻ ചക്രവർത്തിയാൽ ഉറപ്പുള്ള കല്ലുകൾകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുള്ള ഉയന്ന മതിലുകൾകൊണ്ടു ഈ പട്ടണത്തിന്റെ മൂന്നു ഭാഗവും ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പത്തൊമ്പതാംശതവർഷത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ മതിലുകളുടെ ചുറ്റും ഒരു കിടങ്ങും ക്രമത്തിൽ ചരിവോടുകൂടിയ ഒരു വലിയ തിട്ടം പണി ചെയ്യിച്ചു മതിലുകളെ ബലപ്പെടുത്തി. ഈ പട്ടണത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗം പഴുവക്കത്തോളം വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവിടെ മതിലുകൾ ഇല്ല. എങ്കിലും ഉയരത്തിലുള്ള പഴുയുടെ വക്ക് കല്ലുകൾകൊണ്ടു കെട്ടി ബലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഡപ്ലി പട്ടണത്തെ ചുറ്റുന്ന മതിലുകളുടെ ചുറ്റളവ് അഞ്ചു നാഴികയധികം. പട്ടണത്തിന്നു പത്തു ഗോപുരങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ വെച്ച്, വടക്കുഭാഗത്തുള്ള കാശ്മീരഗോപുരവും മറ്റൊരു ഗോപുരവും, കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള കാബൂൾ, ലാഹോർ ഈ ഗോപുരങ്ങളും, തെക്കുഭാഗത്തുള്ള അജമീഡ്, ഡൽഹി എന്നീ ഗോപുരങ്ങളും പ്രധാനപ്പെട്ടവയാകുന്നു. ഇപ്പോൾ ‘കോട്ട’ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ചക്രവർത്തിയുടെ രാജധാനി പട്ടണത്തിന്റെ കിഴക്കുവശത്തായി യമുനാനദിയോടു തൊട്ടു നില്ക്കുന്നു. അതിന്റെ മൂന്നുപുറത്തും ചുറ്റുന്ന നിരത്തിലുള്ള ഒരു മാതിരി കല്ലുകൾ കൊണ്ടു പണിചെയ്തിട്ടുള്ള വലിയ മതിലും മതിലിനേൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വത്തുളാകൃതിയിലുള്ള ചെറിയ കെട്ടിടങ്ങളും തെക്കും പടിഞ്ഞാറും ഭാഗങ്ങളിൽ ഓരോ

നിശ്ചിതമാണെന്നും ഉണ്ട്. 1857-ാമാണ്ടിലുണ്ടായ ശിപായിലഹളക്കുശേഷം കോട്ടയുടെ അധികഭാഗവും പൊളിച്ചുകളഞ്ഞ അവിടെ ഇംഗ്ലീഷ് സൈന്യങ്ങൾക്കു താമസിക്കാനുള്ള പാപ്പിടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. കോട്ടയുടെ തെക്കുഭാഗത്തു ദാരിയാഗഞ്ജ് എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ദിക്കിൽ കുറുത്ത കാലാർച്ചാളക്കാർ താമസിക്കുന്ന ഒരു കെട്ടിടം ഉണ്ട്. യമുനയുടെ മുകരയിൽ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സജീവ പണി ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ഇപ്പോൾ ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതും ആയ സലാംഗാർ എന്ന ഒരു കോട്ടയുണ്ട്. കിഴക്കു ഇന്ത്യാ തീവണ്ടിപ്പാത സലാംഗാറിൽ കൂടി, യമുനയിൽ കെട്ടിട്ടുള്ള അതിഗംഭീരമായ പാലം കടന്നു 'കോട്ട'യുടെ ഒരു അറ്റത്തുകൂടെ പട്ടണത്തിനകത്തുള്ള തീവണ്ടി ആപ്പീസ്സിൽ ചെന്നു ചേരുന്ന, അവിടെനിന്ന് 'രാജപുത്രനസ്റ്റാൻ'റെയിൽവെ' എന്ന പേരോടുകൂടി ഈ പുകവണ്ടിപ്പാത, പട്ടണത്തിൽക്കൂടെ പോയി വടക്കുപടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തുള്ള മതിൽ കടന്നു പുറത്തേക്കു പോകുന്നു. പട്ടണത്തിന്റെ വടക്കുകിഴക്കു മൂലയിൽ മതിലിനുള്ളിൽ കാശ്മീരദേശത്തിന്നു തൊട്ട് വലുതായും, കച്ചേരികൾ കോടതികൾ മുതലായ കെട്ടിടങ്ങളും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. പട്ടണത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തു വടക്കുഭാഗത്തു ഒരു വരിയായി നില്ക്കുന്ന ദാരിയാഗഞ്ജ്, കോട്ട, കച്ചേരികൾ, തീവണ്ടിപ്പാത മുതലായവയുടെ മദ്ധ്യേയുള്ള കോണാകൃതിയിലുള്ള സ്ഥലത്തു പൊതുജനങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിന്നുവേണ്ടി ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള പൂന്തോട്ടങ്ങൾ ആകുന്നു. പട്ടണത്തിന്റെ - തെക്കുപടിഞ്ഞാറുഭാഗം മുഴുവനും നാട്ടുകാരുടെ പാപ്പിടങ്ങളാലും പീടികകളാലും നിറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഡബ്ലിയിലുള്ള കെട്ടിടങ്ങളുടെ മദ്ധിമ സുപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. അവയുടെ ശരിയായ ഒരു വിവരണം വേണമെങ്കിൽ ഈ ലേഖനം പോലെ വളരെ ലേഖനങ്ങൾ വേണ്ടിവരുന്നതാകയാൽ ഇപ്പോൾ അതിന്നു തുനിയുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ കോട്ട എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന രാജധാനി ഷാജിമാൻ ചക്രവർത്തി പണി ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. മനോഹരങ്ങളും പ്രൗഢങ്ങളും ആയ കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയിപ്പാൻ ഷാജിമാനെപ്പോലെ ചാതുര്യമുള്ള ഒരാൾ ഭൂമിയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. രാജധാനി ചതുരാകൃതിയിൽ പണി ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ഗോപുരം മുതലായതു കൂടാതെ കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറ് 1600 അടിയും തെക്കുവടക്കു 3200 അടിയും വിസ്താരമുള്ളതും ആകുന്നു. ഈ രാജധാനിയിലുള്ള ഗാനശാല, ധാരായന്ത്രങ്ങൾ മുതലായവ വളരെ ഭംഗിയുള്ളതാണ്. എന്നാൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട 'ഡിവാനി വാസ്' അല്ലെങ്കിൽ 'കൂടിക്കാഴ്ചക്കുള്ള ശാല' ഷാജിമാൻ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ കെട്ടിടങ്ങളിലും വെച്ച് ഏറ്റവും ഭംഗിയുള്ളതാണ്. ഇതിലുള്ള കൊത്തുപണികളുടെ ഭംഗി അമൂല്യമായിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ മുകൾഭാഗത്തുള്ള തട്ടിനേലാണ് താഴെ പറയുന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട വാചകം എഴുതിയിട്ടുള്ളത്, 'ഭൂമിയിൽ എവിടെയെങ്കിലും സ്വർഗ്ഗം ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇവിടെയാണ്. അത് ഇതാണ്.' ഭൂമിയിലുള്ള രാജധാനികളിൽ ഒന്നിലെങ്കിലും ഇത്ര മനോഹരമായ ഒരു ശാല ഇല്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. രാജധാനിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള എട്ടുപ്രകൃതിയിൽനിന്നു തെക്കെ അറ്റം വരെ 1000 അടി നീളത്തിലും 1000 അടി വീതിയിലും ഉള്ള സ്ഥലം മുഴുവനും ചക്രവർത്തിയുടെ അന്ത്യോപസ്മരിക്കുമാർക്കു താമസിക്കാനുള്ള കെ

ട്ടിടങ്ങളായിരുന്നു. ഈ കെട്ടിടങ്ങളുടെ വിസ്താരം യൂറോപ്പിലുള്ള ഏറ്റവും വലിയ രാജധാനിയുടെ വിസ്താരത്തിന്റെ ഏറ്റുതിലധികം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന് മുമ്പ് ഉദ്യോഗാചരന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നതിനു പുറമെ പതിമൂന്നോ പതിനാലോ ചരന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയുടെ ഒരു അടയാളംപോലും ഇപ്പോൾ കാണുന്നില്ല, പ്രവേശനശാല, നെടുമ്പത്ത് വാന, ടിവാറിയാം, ടിവാറിഖാസ്, റാങ്ക് മൗൽ എന്നീ കെട്ടിടങ്ങളും ഒന്നോ രണ്ടോ ചെറിയ മണ്ഡപങ്ങളും മാത്രമെ ഇപ്പോൾ രാജധാനിയുടെ അംഗങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നുള്ളൂ. രാജധാനിയിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും വിശേഷപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങൾ ഇവയാണെങ്കിലും ഇവയുടെ ചരന്മാരും ഇവയെ എല്ലാംകൂടി ചേർന്ന ഗുഹചരന്മാരും ഇപ്പോൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇവയുടെ ഭംഗി പകുതിയിലധികം പൊയ്ക്കിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് സേനകൾ പാർന്ന കെട്ടിടങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന മേല്പാത്ത കെട്ടിടങ്ങൾ, ഒരു വിശേഷമായ ആരോണത്തിൽ പതിച്ചിരുന്നവയും, തങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തുനിന്നു പരിച്ചെടുത്തു കർമ്മം കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ട ഒരു ഫലകത്തിനേൽ അധിപതിയായി പതിക്കപ്പെട്ടവയും ആയ വിലയേറിയ രത്നങ്ങൾക്കു തുല്യമായി കാണപ്പെടുന്നു.

നാട്ടുകാർ താമസിക്കുന്ന പ്രദേശത്തുള്ള വീടുകൾ ഇഷ്ടകൾകൊണ്ട് ഉറപ്പിൽ പണിചെയ്തിട്ടുവരുന്നതും പട്ടണത്തിലുള്ള ചെറിയ തെരുവീഥികൾ കടുസ്സായിട്ടുള്ളവയും വളഞ്ഞുപിരിഞ്ഞവയും ആണ്. എങ്കിലും ഡല്ലിയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പത്തു രാജമാറ്റങ്ങളെപ്പോലെ കല്പിതമായി കാണപ്പെട്ടതും, വെള്ളം ഒഴിഞ്ഞുപോവാൻ

ഇരുവശത്തു ചാലുകളുള്ളതും ആയ തെരുവീഥികൾ ഇന്ത്യയിലുള്ള മറ്റു പട്ടണങ്ങളിൽ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട 'ചന്ദിനി ചൗക്ക്' അല്ലെങ്കിൽ രജതവീഥി എന്ന രാജമാറ്റം കോട്ടയിൽ നിന്നു കിഴക്കോട്ടുള്ള ലാമോർ ഗോപുരംവരെ നീണ്ടു കിടക്കുന്നതും മൂക്കാൽ നാഴിക നീളവും 74 അടി വീതിയും ഉള്ളതും ആകുന്നു. 'ചന്ദിനി ചൗക്ക്' എന്ന രാജമാറ്റത്തിന് അല്പം തെക്കായി ഉയർന്ന ഒരു ചെറിയ പാറസ്ഥലത്തു 'ജമംസ് ജിഡ്' അല്ലെങ്കിൽ വലിയ പള്ളി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ഷാജിമാൻ ചക്രവർത്തിയായതിന്റെ ശേഷം നാലാംകൊല്ലത്തിൽ ഈ പള്ളിയുടെ പണി ആരംഭിക്കുകയും പത്താം കൊല്ലത്തിൽ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു വളരെ മനോഹരവും ഗംഭീരമായ ഒരു കെട്ടിടമാകുന്നു. കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു കറുപ്പു ബാധിക്കു നിമിത്തം 'കാളമസ് ജിഡ്' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന പള്ളിയും 'റോഷനുസ്സെ' എന്ന പള്ളിയും സാമാന്യം വിശേഷപ്പെട്ടവയാകുന്നു. ക്രിസ്താബ്ദം 1792 - 93-ാമാണ്ടിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതും ഏകദേശം 30 കൊല്ലം മുമ്പ് എടുത്തുകളഞ്ഞതും ആയ ഗവണ്മെന്റ് കോളെജിന്റെ കെട്ടിടവും റാസി ഡെണ്ടിനു താമസിക്കാനുള്ള കെട്ടിടവും പതിനായിരം പവൻ ചിലവു ചെയ്ത് കണ്ണൽസ്റ്റീൻ എന്ന മഹാൻ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ട് മതക്കുരുവിന്റെ പള്ളിയും ഡല്ലിയിലെ നൂതനമായ കെട്ടിടങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാകുന്നു. 'ചന്ദിനി ചൗക്ക്'യിൽ കൂടെ പകുതി വഴിപോയൊരു അധിപതിയുടെ മണിമാളികയും അതിന് എതിരായി ഒരു കാഴ്ചവകുപ്പും ഉണ്ട്. ചന്ദിനി ചൗക്ക് യുടെ പിന്നിൽ വടക്കുഭാഗത്തായി 'രാജനിയുടെ തോട്ടം' എന്നു വിളിച്ചു

വരുന്ന പൂന്തോട്ടം പ്രകാശിക്കുന്നു. ഈ പൂന്തോട്ടത്തിന്ന് അറ്റപ്പാറ പട്ടണത്തിന്നു പുറത്തായി ഒരു നാഴിക ദൂരത്തുള്ള ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഉയർന്ന തിണ്ടുവരെ പട്ടണത്തിന്റെ അതിരുകൾ നീണ്ടുകിടക്കുന്നു. ഈ തിണ്ടിനേൽ നിന്നുള്ള പട്ടണത്തിന്റെ കരയ്ക്കു വളരെ മനോഹരമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഡബ്ലിപ്പട്ടണത്തിന്റെ മതിലുകൾക്കപ്പുറം പടിഞ്ഞാറും വടക്കുപടിഞ്ഞാറും ഭാഗത്തായിട്ടുള്ള നഗരോപകണ്ഠങ്ങളിൽ രാജകുടുംബങ്ങളുടെ ശവകുടീരങ്ങളാണ്. മുകളിലെ വർത്തിയായ ഹ്യൂമയൂണിന്റെ ശവകുടീരം കരിങ്കല്പുകൊണ്ടും വെണ്ണക്കല്പുകൊണ്ടും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വാശേഷമായ കെട്ടിടമാകുന്നു. അത് ഡബ്ലിപ്പട്ടണത്തിൽനിന്നു രണ്ടു നാഴിക ദൂരത്താകുന്നു. ഈ കെട്ടിടത്തിന്റെ ചുറ്റും ധാരാളം നൂറ്റാണ്ടുകളായി ഒരു വലിയ പൂന്തോട്ടവും ഇവയെല്ലാം ചുറ്റിക്കൊണ്ട് ഒരു വലിയ മതിലും മതിലിന് ഗോപുരങ്ങളും നാലു നിർമ്മാണങ്ങളും ഉണ്ട്. എല്ലാറ്റിനേറയും ഒത്തുനടുവിലായി 20 അടി ഉയരവും 200 അടി സമവിസ്താരവും ഉള്ള ഒരു വേദിയും അതിലെ ഒരു കയറിച്ചെല്ലാനായി കരിങ്കല്പുകൊണ്ട് കെട്ടിട്ടുള്ള നാലു വലിയ പടവുകളും ഉണ്ട്. ചതുരകൃതിയിലുള്ളതും നടുവിൽ വെണ്ണക്കല്പുകൊണ്ടുള്ള ഒരു വലിയ അർദ്ധഗോളാകൃതിയിലുള്ള ശിവരത്തോടുകൂടിയതും ആയ ശവകുടീരം ഈ വേദിയിന്നേലാണു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ഇതിന്നു പടിഞ്ഞാറ് ഒരു നാഴിക ദൂരത്തായി വേറെ ഒരു ഹൃദയഗാത്രസ്ഥലവും അതിൽ അനേകം ശവകുടീരങ്ങളും ചെറിയ പള്ളികളും ഉണ്ട്. ഇവയിൽ ചിലത് ഏറ്റവും ഭംഗിയുള്ളവയാകുന്നു. ഈ ചെറിയ പള്ളികളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടുള്ളത് പ്രസിദ്ധനായ

യന്നെസാമുവീൽ എന്ന മഹമ്മദീയസിദ്ധപുരുഷന്റെ സ്മാരകമായി പണിചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ചെറിയ പള്ളിയാകുന്നു.

ഡബ്ലിപ്പട്ടണത്തെ ആസ്പദമായി അതിലെ റോമപട്ടണമെന്നു വിളിച്ചു വരാം. എഴുനൂറു കൊല്ലത്തിലധികം കാലം ഡബ്ലിപ്പട്ടണം പല ചക്രവർത്തികളുടേയും ഇരിപ്പിടമായിരുന്നു. ഡബ്ലി എന്ന പേരോടുകൂടിയ പട്ടണം പലസ്ഥാനത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയും ഇപ്പോഴത്തെ ഡബ്ലിപ്പട്ടണവും ഒന്നാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഈ പട്ടണങ്ങളെല്ലാം യമനയുടെ പടിഞ്ഞാറു തീരത്തിലുള്ള വിശാലമായ ഒരു മൈതാനത്തിലായിരുന്നു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. അവ കാരോന്നായി കാലക്രമം കൊണ്ടു പാഴായിപ്പോവുകയും ഇപ്പോഴത്തെ ഡബ്ലിപ്പട്ടണം അവയിൽ ഒന്നിന്റെ സ്ഥാനത്തു നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഡബ്ലിപ്പട്ടണങ്ങൾ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ബിഷപ്പ് ഫ്രാങ്ക് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "പ്രകൃത്യാതന്നെ പാറകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതും ഫലവത്തല്ലാത്തതും ചുരുക്കം ഒന്നരണ്ട് ദിക്കിലൊഴിച്ച് കൃഷിചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്തതും ഒരു വൃഷ്ടംപോലും ഇല്ലാത്തതുമായ ഈ സ്ഥലത്തിൽ എല്ലാദിക്കിലും ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന അനേകം ചെടികളും, ജീർണ്ണിച്ച കെട്ടിടങ്ങളുടെ അവശേഷിപ്പുകളും, ഇവയ്ക്കൊക്കെയും കരിങ്കല്ല് വെണ്ണക്കല്ല് മുതലായവകൊണ്ടും ഉള്ള പണിത്തരങ്ങളുടെ അംശങ്ങളും കാണണമെന്നു വേണ്ട. എല്ലാം മനസ്സിൽ ഭയപ്പെട്ടു ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണ്. ഈ ജീർണ്ണപ്രദേശം ആധുനികഡബ്ലിപ്പട്ടണത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗവും, മുതലുള്ള പത്തുനാഴിക ദൂരത്തുള്ള ഈ

ബ്രഹ്മയായ റെയിവിതോറ എന്നും തുടങ്ങിയ ഹിന്ദു മതം പ്രവേശിപ്പിച്ചതാണ്. ഇതിന്റെ വിശ്വാസം 45 ചതുരശ്രനാശികയാകുന്നു. ഡല്ലിപട്ടണത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗത്ത് ഇപ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന മതിലുകൾക്കു തെക്കായി 2 നാഴിക ദൂരത്തുള്ള പുരാണകില അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ദ്രവത്ത് എന്ന പേരുള്ള കോട്ടയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സ്ഥലമാണ്. പുരാണപ്രസിദ്ധമായ ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം എന്ന നഗരം കർമ്മശാസ്ത്രത്തിൽ വെച്ചുണ്ടായ ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ വിജയികളായി തീർന്നതിന്റെ ശേഷം പാണ്ഡവന്മാർ ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്ത് ഒരു ദിവസം ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ വെച്ചിരുന്ന ഒരു പാത്രത്തിൽ ഒരു ഈച്ചപ്പിണ്ട ചത്തു എന്നും ഈ സംഭവം തങ്ങളുടെ വംശ മഹിമയുടെ ക്ഷയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു അശുഭലക്ഷണമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ധർമ്മരാജാവിനും ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം വിട്ടുപോയി എന്നും ഒരു ഐതിഹ്യം ഉണ്ട്. പാണ്ഡവന്മാർ ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചതോടുകൂടി അത് ഒരു ശൂന്യനഗരമായിത്തീർന്നു. സുമാർ ക്രിസ്റ്റാബ്ബാ പതിനൊന്നാം ശതവത്സം വരെ ആ പട്ടണം ഏറ്റവും അപ്രസിദ്ധമായ നിലയിൽ തന്നെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു.

മഹാനായ അലക്സാണ്ടറുടെ രണകർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതിട്ടുള്ള യവന ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാകട്ടെ, ഏറ്റവും പുണ്യാത്മാവായ ബുദ്ധന്റെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു പൂതമാക്കപ്പെട്ട പുണ്യസ്ഥലങ്ങളെ സന്ദർശിക്കുവാൻ വേണ്ടി ക്രിസ്റ്റാബ്ബാ ആറാം ശതവത്സത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെക്കു വന്ന ചീനചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാകട്ടെ ഡല്ലിപട്ടണത്തെക്കുറിച്ചു യാ

തൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നില്ല. മഹാനായ അലക്സാണ്ടർ ഇന്ത്യയിലെക്കു വന്നത് ക്രിസ്റ്റാബ്ബത്തിന് മുമ്പുള്ള 327-ാമാണ്ടിനടുത്താണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ അവതാരഭൂമിയായ മധുരയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഡല്ലിയുടെ പ്രസ്താവംതന്നെ അവയിൽ കാണുന്നില്ല. ആരിയനും മഗാസ്തനീസ്സും ഡല്ലിയെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാനനഗരങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രമിച്ച ഗസ്തിയുടെ മുമ്മ്മ തുടങ്ങിയ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രമിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. ഈ സംഗതികളെല്ലാം കൂടി നോക്കുന്നതായാൽ പാണ്ഡവന്മാർ സ്ഥാപിച്ച നഗരം ഒരിക്കൽ വിസ്മൃതമായി എന്നും പിന്നീട് ഏകദേശവയ്ക്കുന്ന ശേഷം ആ നഗരം വീണ്ടും രാജാക്കന്മാരുടെ വാസസ്ഥാനമായി തീർന്നു എന്നും ഉള്ള ഐതിഹ്യം എത്രയോ ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഡല്ലി അല്ലെങ്കിൽ ഡിലിപുരം എന്ന പേരിന്റെ ആവിർഭാവം ക്രിസ്റ്റാബ്ബത്തിനു മുമ്പുള്ള ഒന്നാം ശതവത്സത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണ്. ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിൽ വാണിരുന്ന ഗൌതമവംശക്കാരെ പിന്തുടർന്ന മയൂരവംശരാജാക്കന്മാരിൽ ഒട്ടവിലത്തെ രാജാവായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടവരുന്ന ദിലാജാവാണ് ആദ്യത്തെ ഡല്ലിപട്ടണം സ്ഥാപിച്ചതെന്നും അന്നു മുതലാണ് അതിന് ഡല്ലി അല്ലെങ്കിൽ ദിലിപുരം എന്ന പേർ സിദ്ധിച്ചത് എന്നും ഒരു ഐതിഹ്യം ഉണ്ട്. യമുനാതീരത്ത് ഇപ്പോൾ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഡല്ലിപട്ടണത്തിൽനിന്ന് അഞ്ചുനാഴിക താഴെയായിട്ടാണ് ദിലാജാവിനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട നഗരം സ്ഥിതി

ചെയ്തിരുന്നത്. ഡബ്ലിപട്ടണത്തെപ്പറ്റി നമുക്കു വിശ്വാസയോഗ്യമായ അറിവുകിട്ടുന്നതു ക്രിസ്താബ്ബാ മൂന്നാം ശതവഷത്തിലൊന്നാലാം ശതവഷത്തിലൊന്നാലാം ഡാവരാജാവിനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതായ ഇരിമ്പുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സ്കൂളത്തിലുള്ള ലിഖിതങ്ങളിൽനിന്നാകുന്നു. ഘനമുള്ളതും ഉരുണ്ടതുമായ ഈ സ്കൂളം 50 അടി നീളവും 16 ഇഞ്ച് ചുറ്റളവും ഉള്ളതും, വളരെ താഴ്ന്നിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് പകുതിനീളം മാത്രം പുറത്തെക്കു കാണുന്നതുമാകുന്നു. ഈ സ്കൂളത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്ത് ആഴത്തിൽ കൊത്തിട്ടുള്ള സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഒരു ലിഖിതം നമുക്കു ഇതിന്റെ ഉല്പത്തിയെ വെളിവാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്. ജെയിംസ് പ്രിൻസെപ്പ് എന്ന പണ്ഡിതനാണ് ഈ ലിഖിതത്തെ ആദ്യമായി പൂർണ്ണമായി അതിൽനിന്നു, തന്റെ ബാഹുബലത്താൽ ഭൂമിയെല്ലാം ജയിച്ചു വളരെക്കാലം ഏകച്ഛത്രാധിപത്യത്തോടുകൂടി രാജ്യം ഭരിച്ച ഡാവരാജാവിന്റെ പരാക്രമത്തിന്റെ സ്മാരകമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതാണ് ഈ സ്കൂളമെന്നു കാണുന്നു. ഏകദേശം ക്രിസ്താബ്ബാ 819-ാമാണ്ടിന്നടുത്തായിരിക്കണം ഈ സ്കൂളം സ്ഥാപിച്ചത് എന്നു കണ്ണിങ്ടനും എന്ന സേനാധിപൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും പറഞ്ഞുപോരുന്ന ഒരു ഐതിഹ്യം ഈ ലിഖിതത്തിന്നു രീരെ വിപരീതമായിട്ടാണ്. ആ ഐതിഹ്യപ്രകാരം എട്ടാംശതവഷത്തിൽ രാജ്യം വാണിരുന്ന തണുപാർ അല്ലെങ്കിൽ തൊമരരാജവംശത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ അനംഗപാലനാണ് ഈ സ്കൂളം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ സ്കൂളത്തിന്റെ അടിവാരം പാതാളം വരെ എത്തിട്ടുണ്ടെന്നും അത് ആദിശേഷ

ന്റെ ശിരസ്സിലാണു നില്ക്കുന്നത് എന്നും ആ സ്കൂളം നിലനില്ക്കുന്നതുവരെ രാജകുടുംബത്തിന്റെ മഹിമ യാതൊരു ഹാനിയും കൂടാതെ നിലനിന്നുപോരുന്നതാണെന്നും ഒരു വിശുദ്ധബ്രാഹ്മണൻ അനംഗപാലനോടു പറഞ്ഞു എന്നും, അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു ശരിയോ എന്നറിവാനായി ആ സ്കൂളത്തിന്റെ അടിവാരംവരെ കിട്ടിച്ചുനോക്കാൻ രാജാവു കല്പനകൊടുത്തു എന്നും കറെ കിട്ടിച്ചുപ്പോൾ സ്കൂളത്തിന്റെ അടിയിൽ ആദിശേഷന്റെ ചോര കണ്ടു എന്നും ഇപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞതു ശരിയാണെന്നു ബോദ്ധ്യമായിട്ടു, രാജാവ് ആ സ്കൂളം വീണ്ടും കഴിച്ചിടുവാൻ കല്പന കൊടുത്തു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്നു ബ്രാഹ്മണന്റെ വാക്കിലുണ്ടായ അവിശ്വാസത്തിന് ഒരു ശിക്ഷയായിട്ട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആറുക്കാർ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടും സ്കൂളത്തെ പൂർണ്ണമായിലാക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെന്നും ആ സ്കൂളം ഭൂമിയിൽ 'ധിമ'മായി (ഉറപ്പില്ലാതെ) നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു പട്ടണത്തിന്നു 'ധിമി' എന്ന പേർ സിദ്ധിച്ചു എന്നും ആണ് ഐതിഹ്യം. എന്നാൽ ഈ സ്കൂളത്തിലെ ലിഖിതംകൊണ്ട് ഈ ഐതിഹ്യം അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണെന്നു ധാരാളം തെളിയുന്നുണ്ട്. ഈ സ്കൂളത്തിൽ പിന്നീടു കൊത്തിട്ടുള്ള ഒരു ലിഖിതംകൊണ്ട് അനംഗപാലൻ ക്രിസ്താബ്ബാ 1052-ാമാണ്ടിൽ ഡബ്ലിപട്ടണം നിർമ്മിച്ചു എന്നു കാണുന്നുണ്ട്. അനംഗപാലനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരും ഒരു നൂറ്റാണ്ടോളം ഡബ്ലിയിൽവാണു രാജ്യം ഭരിച്ചു. അവർ പൊതുജനങ്ങളുടെ നന്മക്കുവേണ്ടി പല പ്രവൃത്തികളും ചെയ്തുകയും പട്ടണത്തിന്റെ ചുറ്റും നല്ല ബലമുള്ള മതിലുകൾ പണിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവർ നിർമ്മിച്ച കുളങ്ങളിലും ജലാശയങ്ങളിലും ചിലത് ഇപ്പോഴും കാണാനുണ്ട്. ക്രിസ്താബ്ദം 1151-ാമാണ്ടുവരെ അനുഗോപാലന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരെ ഡല്ലിയിൽ വാണു. ചൗഹാൻ രാജവംശജനായ വിശാലഭേവൻ ഡല്ലിയെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കി. തന്നാർ രാജകുടുംബവും ചൗഹാൻ രാജകുടുംബവും തമ്മിലുണ്ടായ ഒരു വിവാഹത്തിൽ നിന്നാണ് പ്രസിദ്ധനായ പുതുമീരാജാവു ജനിച്ചത്. ഈ പുതുമീരാജാവിന്റെ മുത്തച്ഛനാണ് വിശാലഭേവൻ. പുതുമീരാജാവു വളരെ ധീരനും പരാക്രമിയും പ്രജാവത്സലനുമായിരുന്നു. പുതുമീരാജാവിന്റെ അപദാനങ്ങളെപ്പറ്റി വടക്കെ ഇന്ത്യയിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പല കഥകളും പറഞ്ഞുപോരുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഡല്ലിയിൽ വാണിരുന്ന ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരിൽ ഒടുവിലത്തെ ആളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഴ്ചകാലത്ത് ഷോറിലെ മുഹമ്മദ് ഉത്തരഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ചു. പുതുമീരാജാവു കുറേക്കാലം മുഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്ന് തന്റെ രാജ്യത്തെ രക്ഷിച്ചു പോന്നു. താനേഗരത്തിൽ വെച്ചുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ മുഹമ്മതു തോല്പുകയും പുതുമീരാജാവിന്റെ സൈന്യങ്ങൾ മുഹമ്മദിന്റെ സൈന്യങ്ങളെ നാല്പതു നാഴികകൂരും പിന്തുടന്ന് അവരിൽ വളരെ പേരെ കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും രണ്ടുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞശേഷം മുഹമ്മദ് വീണ്ടും ഇന്ത്യയെ ആക്രമിക്കുകയും തിലഹരി എന്ന സ്ഥലത്തിൽ വെച്ചുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ പുതുമീരാജാവിനെ തോല്പിച്ചു ഡല്ലിയെ പിടിച്ചടക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ പുതുമീരാജാവു മരിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തോടുകൂടി ഹിന്ദുക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ആധിപത്യവും അസ്തമിക്കുകയും ഡല്ലി

പട്ടണം മുഹമ്മദീയരുടെ കീഴിൽ ആവുകയും ചെയ്തു. പഴയ ഡല്ലിപട്ടണത്തിലുള്ള ലാറുകൊട്ട എന്ന കോട്ട പണിചെയ്തിട്ടുള്ളതു പുതുമീരാജാവാണ്. ഡല്ലി പാണിരാജാക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിൽ വന്ന കാലത്ത് അതിൽ അനേകം ഹിന്ദുക്കുരൂപ്പുകളുണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ ചിലതു ഇപ്പോൾ കൂടി കാണാനുണ്ട്. പാണിരാജാക്കന്മാർ ഡല്ലിയിൽ തങ്ങളുടെ തലസ്ഥാനമാക്കുകയും അന്നുമുതൽ 1803-ാമാണ്ടിൽ ലേക് പ്രഭു മഹരാജനായെ തോല്പിച്ചു ഡല്ലിയെ പിടിച്ചടക്കിയതുവരെ ഡല്ലിപട്ടണം ആന്ധ്രാഖണ്ഡത്തിൽ മുഹമ്മദീയരുടെ ഏറവും പ്രധാനപ്പെട്ട നഗരം ആയിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

പാണിരാജാക്കന്മാരിൽ ആദ്യത്തെ ആൾ കട്ബുഡീൻ ആയിരുന്നു. ഈയാൾ ഡല്ലിയിലെക്കു ആദ്യം വന്നതു ഗോറിയീലെ മുഹമ്മദിന്റെ പ്രതിനിധിയായിട്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ഉടനെ ഒരു സ്വതന്ത്രരാജാവായിത്തീർന്നു. 'കുട്ടബ് മിനാർ' എന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട സ്തംഭം മുഹമ്മദിയർ ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ചുപിടിച്ചടക്കിയതിന്റെ സ്മാരകമായി പണിചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്നു. ഇതിന്റെ പണി കട്ബുഡീന്റെ വാഴ്ചകാലത്തു തുടങ്ങി എങ്കിലും അയാളുടെ പിന്തുടർച്ചക്കാരനും ജാമാതാവും ആയ ആൾതാഷിന്റെ കാലത്താണ് അതിന്റെ പണി പൂർത്തിയായത്. ഈ സ്തംഭം 238 അടി ഉയരവും അഞ്ച് നിലയുമുള്ളതാകുന്നു. അടിയിൽ ഈ സ്തംഭത്തിന്റെ ചുറ്റളവ് 47 അടിയും മുകൾഭാഗത്തിന്റെ ചുറ്റളവ് 9 അടിയുമാണ് ആകുന്നു. സ്തംഭത്തിന്റെ മുകൾഭാഗത്തു മനോഹരമായ ഒരു മണ്ഡപവും ഉണ്ട്. ഈതുപോലെ ഭംഗിയുള്ള ഒരു സ്തംഭം ഭൂമിയിലില്ലെന്നു

ണ് പല യോഗ്യന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം. സ്കൂളത്തിന്റെ അഗ്രഭാഗത്തിലേക്കു പോവാനായി പള്ളത്തുപിരിഞ്ഞുള്ള ഒരു കോണിയുണ്ട്. ഈ സ്കൂളത്തിലുള്ള കൊത്തുപണികളും അലങ്കാരങ്ങളും ഹിന്ദുശില്പികളുടെ പണിയാകുന്നു. ഈ സ്കൂളത്തിനടുത്ത കട്ബുഡീൻ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു വിശേഷമായ പള്ളിയു ഉണ്ട്. കട്ബുഡീന്റെ പിന്തുടച്ചുകാർ അടിമരാജാക്കന്മാരെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു.

അടിമരാജാക്കന്മാർ ഡബ്ലിയിൽ വാണിരുന്ന കാലത്താണ് ഡബ്ലിയിൽ ഒന്നാമതായി ഒരു രാജ്ഞി രാജ്യം ഭരിച്ചത്. ആ രാജ്ഞിയുടെ പേര് റസിയ എന്നായിരുന്നു. ക്രിസ്താബ്ദം 1290-ാമാണ്ടുവരെ അടിമരാജാക്കന്മാർ ഡബ്ലിയിൽ വാണു. അതിനുശേഷം ജലാലുഡീൻ ഡബ്ലിയിൽ വില്പ്ജിവംശത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. അയാളുടെ പിന്തുടച്ചുകാരനും മരുമകനും ആയ അലാവുദീന്റെ കാലത്ത് മകുളന്മാരുടെ സംഘങ്ങൾ ഡബ്ലി പിടിച്ചടക്കാൻ ശ്രമിച്ചു എങ്കിലും അവർ അതിനു സാധ്യമായില്ല. ക്രിസ്താബ്ദം 1821-ാമാണ്ടിൽ തുഗ്ലക്ക് രാജവംശം ഡബ്ലിയിൽ വാണുതുടങ്ങി. അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ ഗിയാസുഡീൻ 4 നാഴിക കിഴക്കോട്ടായി ഒരു പുതിയ രാജധാനി പണിചെയ്തിച്ചു. ഇപ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തു ഇടിഞ്ഞുവെച്ചിരുന്ന കിടക്കുന്ന ഒരു വലിയ ദിഗ്ഗവും തുറന്നുണ്ടായ പല തെരുവുകളും ഉണ്ട്. ഈ വലിയ തുറന്നുപ്രദേശത്ത് മനുഷ്യർ ആരും താമസിക്കുന്നില്ല. ഗിയാസുഡീന്റെ മകൻ മുഹമ്മദ് തുഗ്ലക്ക് തന്റെ തലസ്ഥാനം ഡബ്ലിയിൽ നിന്നു 800 നാഴിക ദൂരത്തുള്ള ഡൗളാറാബാദിലേക്കു മാറ്റുവാൻ മൂന്നുപ്രാവശ്യം ശ്രമിച്ചു. ഈ രാജാവിന്റെ കാലത്താണ് ടൈഗർ ഡ

ബ്ലിയെ ആക്രമിച്ചത്. രാജാവു തോറ്റ് ഇജറാറിലേക്കു ഓടിപ്പോയി. ടൈഗർ ഡബ്ലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് അഞ്ചു ദിവസം മുഴുവനും തന്റെ സൈന്യങ്ങളുടെ ഇഷ്ടപോലെ ഡബ്ലിയിലുള്ളവരെ കൊല്ലാനും അവരുടെ സ്വത്തു് അപഹരിക്കാനും അവർക്കു് അനുവാദം കൊടുത്തു. ഡബ്ലിയിലെ തെരുവീഥികൾ മുഴുവനും ശവംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ജനങ്ങളെ കൊന്നും അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ അപഹരിച്ചും ടൈഗറിന്റെ സൈന്യങ്ങൾക്കു തൃപ്തി വന്നതിന്റെശേഷം ബാക്കിയുള്ളവരെ അടിമകളാക്കി ടൈഗറും സൈന്യങ്ങളും ഡബ്ലിപട്ടണം വിട്ടുപോയി. തുഗ്ലക്ക് രാജവംശത്തിനുശേഷം സയിദ് രാജവംശം ഡബ്ലിയിൽ വാണു. അതിനുശേഷം ലോഡി രാജവംശമാണു മുഹമ്മദീയസാമ്രാജ്യത്തെ ഭരിച്ചത്. ലോഡിവംശക്കാർ ഡബ്ലിയിൽ താമസിക്കാതെ ആഗ്രാ പട്ടണത്തിലാണു താമസിച്ചത്. ക്രിസ്താബ്ദം 1526-ാമാണ്ടിൽ മകുളവംശസ്ഥാപകനായ ബേബർ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെ ആക്രമിക്കുകയും പാനിപറ്റിൽ വെച്ചുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ഇബ്രാഹിംലോഡിയെ തോല്പിച്ചു ഡബ്ലിയെ പിടിച്ചടക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ബേബർ ഡബ്ലിയിൽ താമസിക്കാതെ ആഗ്രായിലാണ് താമസിച്ചത്. 1580-ാമാണ്ടിൽ ബേബർ മരിച്ചു. ബേബറുടെ മകൻ ഹുമയൂൺ ഡബ്ലിയിൽ വാണു. ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തുള്ള പുരാണകില കോട്ടയെ ഹുമയൂൺ പുതുതാക്കി. ഹുമയൂണിനെ തോല്പിച്ചു് ഷർഷാ പട്ടണത്തിന്റെ ചുറ്റും ഒരു ബലമുള്ള മതിൽ പണിയിച്ചു. ഹുമയൂണിന്റെ പിന്തുടച്ചുകാരായ അക്ബറും ജിഹാംഗീയും ആഗ്രാ, ലാഹോർ, അജമീഡും ഈ നഗരങ്ങളിലാണു താമസിച്ചുപോന്നത്. അവരുടെ കാലശ

കട കഠിനമായ അജ്ഞാനരോഗത്തിന്നു ശമനംവരുവാൻ സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരന്റെ കരുണയ്ക്കുതന്നെ ശരണം. വാചകം വലിച്ചുനീട്ടി എഴുതുന്നതായാൽ അന്വയം വട്ടുപോയാനെടുപ്പമാണെന്നുള്ളതു വിശേഷിച്ചും കാർമ്മവേഷേണതാണ്. ഇതിന്നൊരുദാഹരണം എടുത്തു കാണിക്കാം. 'ദോഷം ചെയ്യുന്നവന് ഉടനെ ഗുണവും ഗുണം ചെയ്യുന്നവന് ഉടനെ ദോഷവും പലപ്പോഴും ഈ ലോകത്തിൽ വന്നെത്തിക്കാണുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ പരിഭ്രമിക്കയും കാർഷ്വകാരണന്യായത്തിനേലുള്ള ബലമായ വിശ്വാസം നിമിത്തം ഭയത്തന്നു സംഭവിക്കുന്ന ഗുണദോഷങ്ങൾക്കു തിട്ടമായ കാരണം ഇന്നതാണെന്നുനേപഷിച്ചറിയാനുള്ള ആഗ്രഹം മനുഷ്യനിൽ വളരെ ശക്തിയോടെ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ആവുക മതിയായ കാരണങ്ങൾ ഭയത്തന്റെ ജീവദശ മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചാലും അതിൽ കാണാത്തതുകൊണ്ടും അങ്ങിനെ സമാധാനിക്കാൻ കഴിയാത്ത സംഭവത്തിന്നു ബീജമായി നില്ക്കുന്ന കാരണം മറ്റൊരു ജന്മത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു.' (1) ഈ വാചകത്തെ മൂന്നോ നാലോ ആക്കി വിഭജിച്ചിരുന്നാൽ അന്വയം ശരിയാവുകയും അർത്ഥം സുഗമമാകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. 'ദോഷം ചെയ്യുന്നവനു ഗുണവും ഗുണം ചെയ്യുന്നവനു ദോഷവും പലപ്പോഴും ഈ ലോകത്തിൽ വന്നെത്തിക്കാണെന്നു. ഇതിന്നു കാരണം കണ്ടെത്തുവാൻ മനുഷ്യനു സാധിക്കാതെയും വരുന്നു. എങ്കിലും കാർഷ്വകാരണന്യായത്തിലുള്ള ബലമായ വിശ്വാസവും ഭയവന്നു വരുന്ന ഗുണദോഷങ്ങളുടെ കാരണം അന്വേഷിച്ചറിവാ

നുള്ള ആഗ്രഹവും മേല്പാഞ്ഞ സംഗതികൾക്കു കാരണം കണ്ടെത്തുവാൻ മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഭയവന്റെ ഐഹിക ജീവിതത്തിൽ അതു കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയാതെ വരുമ്പോൾ അതു ജനനാന്തരത്തിലുണ്ടെന്നുവെച്ചു സമാധാനിക്കേണ്ടിയും വരുന്നു' എന്നൊ മറ്റൊരു എഴുതിയിരുന്നാൽ എത്ര സുഗമമായിരിക്കും. 'എന്തെന്നാൽ മുതലായവയെക്കൊണ്ടു വാക്യംതുടങ്ങിയാൽ പലപ്പോഴും അവസാനത്തിൽ അന്വയമില്ലാതെ കലാശിപ്പാനെടുപ്പമാണെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഈ വാക്യംതന്നെ ദുഷ്ടാന്തമാകുന്നു. 'ഇപ്രകാരം ഒരുപന്ത്യാസം (ദേശാടനത്തെപ്പറ്റി) എഴുതുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ, ദിക്സഞ്ചാരം ചെയ്യാൻ അവസരവും സമ്പത്തും മറ്റുമുള്ള ആളുകൾക്കുടിയും സ്വദേശമാത്രനിവാസമാകുന്ന വൃത്തത്തെ മുടക്കാതെ അനുഷ്ഠിച്ചു പോകുന്നത് ശോചനീയമായ അവസ്ഥയാണ്' (1) ഈ വാചകത്തിലെ എന്തെന്നാലിലവസാനിക്കുന്ന ഭാഗത്തിന്ന് ഒരു ഗതിയും ഇല്ല.

വിഭക്തിപ്രയോഗത്തിൽ പല വൈജാത്യങ്ങളും വരുത്തി വാക്യം വികൃതമാക്കിത്തീർക്കുന്നതും അപൂർവ്വമല്ല; 'വിഷ്ണുവേ സേവിഷുന്ന നന്യൂതിരിപ്പാടിന്റെ ഭക്തി' നല്ലതാണെങ്കിലും എഴുതുന്നവരുടെ വിഭക്തിക്കു സുഖം പോരാ. 'മലയാളത്തിലെ പുസ്തകപ്രാചാരികളേയും പത്രപ്രവർത്തകന്മാരേയും കാൾ ഈ സംഗതിയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം അനുഭവമുള്ളവർ വളരെമുണ്ടായിരിക്കയില്ല.' എന്നൊഴുത വകക്കാർ പ്രസ്താവത്തിലിരിക്കുന്ന സംഗതിയിൽ അല്പം ശ്രദ്ധവെച്ചാൽ നന്നായിരുന്നു. അല്ലാതെ പോയൽ അ

(1) ഫിദ്യൂമിനേദിനി പേ 43 ല 4 (1) ഫിദ്യൂമിനേദിനി പേ 10 ല 2

വരുടെ ഭാഷയിൽ 'ഏഴുതുകയും സംസാരിക്കുകയും ആൽ' വളരെ ദോഷം വന്നുപോകുന്നതാണ്. 'പത്രാധിപരുടെ കവിതയെ പ്ലാറിയുള്ള അഭിപ്രായം' എന്നു പ്രയോഗിച്ചാൽ പത്രാധിപരുടെ കവിതയൊ പത്രാധിപരുടെ അഭിപ്രായമൊ എന്നു തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയാതാകും.

വിചാരിക്കുന്ന താൽപര്യം വാചകത്തിൽ ശരിയായി വരാതെ മങ്ങിപ്പോകുവാനിടയാകുന്നതും വാക്യങ്ങൾക്കു വലിയ ദോഷമാണ്. ഗവണ്മെന്റ് പ്രോഗ്രാമന്മാരുടെ ചുമതലകളെ വിവരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഒരു ലേഖകൻ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. 'ജനനമരണം എത്രയും കൃത്യമായി പെച്ചു പോരേണ്ടതും ഇവരുടെ പ്രവൃത്തിയാണ്.' (1) ജനനമരണങ്ങളുടെ കണക്കുപ്ലാതെ ജനനമരണങ്ങൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അധീനത്തിലാണെന്നു ലേഖകൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടാവാൻ വഴിമില്ലാത്തതാണല്ലോ.

ഉദ്ദേശ്യവിധേയങ്ങളെ അകലെ പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥപ്രതീതിയിൽ എത്രമാത്രം ക്ലേശമുണ്ടാകുന്നുവെന്ന് ഈ വാക്യം വായിച്ചാലറിയാം. "ഈ പ്രബന്ധം, മലയാളിസ്ട്രീ എന്ന പേക്കോടു കൂടി ഒരു ഇംഗ്ലീഷു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിനെ ഞാൻ വായിച്ചപ്പോൾ അതിൽ അടുങ്ങിയ സംഗതികൾ മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ അധികം ഉപയോഗമുണ്ടാകുമെന്ന് ചേറൂർ ശങ്കരൻനായരവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതിനെ ബഹുമാനിച്ചും സമാജശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിട്ടുള്ള ഏതാനും ചില പുസ്തകങ്ങളെ വായിച്ചും ഏകദേശം രണ്ട് കൊല്ലത്തോളം കേരളീയരുടെ സമാജാവ

സ്ഥഭേദപ്പാറിയുള്ള വിവരങ്ങൾ അവർ വാടങ്ങളിൽനിന്നു സമ്പാദിച്ചും ഞാൻ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതാകുന്നു." (1) ഈ പ്രബന്ധം എന്നതു കഴിഞ്ഞാൽ എവിടെയെല്ലാം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുവേണം 'ഞാൻ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതാകുന്നു' എന്നേടത്തു വന്നുചേരുകയാൻ.

അനേകം വസ്തുക്കളെ കൂട്ടിക്കഴിച്ചു വാചകത്തിൽ കത്തിച്ചെടുത്തുവോളുണ്ടാകുന്ന ക്ലിപ്തതക്ക് ഇതിനെ ഉദാഹരണമായി എടുക്കാം. "ഒഴുക്കുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ കാരൽ, കെട്ടുവല മുതലായവ വെച്ചു മത്സ്യങ്ങളെ പാടിക്കുന്നവരും, കണികളും വലകളും ഉപയോഗിച്ചു പക്ഷികളെ ചതിക്കുന്നവരും, വലുതായ കഴികൾ കഴിച്ച് ആനമുതലായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുന്നവരും ഈ എട്ടുകാലിയും കഴിയാനായും ഇതരജന്തുക്കളിനെയും സാമൂഹ്യജീവനായും പ്ലോ" (2) ഈ വാക്യത്തിൽ എത്രവസ്തുക്കൾക്ക് എത്ര വസ്തുക്കളോടെല്ലാം സാമ്യം വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു വെളിവാകുന്നില്ല.

അവശ്യമില്ലാതെ വാചകം നീട്ടുവാൻ ചിലർക്കു ബഹുവാസനയാണ്. "ലോകത്തിലുള്ള നാലിൽ മൂന്നേകാലേ അരയ്ക്കോ ലോഹരി ജനങ്ങളും ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ പുകയില ഉപയോഗിക്കുന്നവരായിരിക്കുമെന്നു പറയുന്നതായാൽ അത് കരിക്കലും അബദ്ധമായി വരികയില്ല" (3) എന്നാണൊരു ലേഖകന്റെ പറപ്പാട്. ഇതിൽ "എന്നു പറയുന്നതായാൽ" തുടങ്ങിയ വാക്യാംശംകൊണ്ടൊരു ഫലവുമില്ല. ചിലർക്കു ലേഖകനെന്നല്ല വിവരമില്ലെന്നു വാ

(1) വിദ്യാഭിനാമിനി പৃ 10. ല 10

(2) ഗദ്യമാലിക മൂന്നാം ഭാഗം 88 പാഠം.

(3) സംരക്ഷാധിനി പൃ 1 ല 11

യനക്കാക്കു തോന്നിയേക്കാമെന്നൊരു വിചാരിതപലമുണ്ടുതാനും.

‘സൗഭാഗ്യവതിയും കിരീടധാരിണിയുമായ നാലിരതാം’ മുതലായ സംസ്കൃതധാരികളും, ‘ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിക്കുക’ ‘ക്ഷണമെടുക്കുക’ ‘തിരുമാനത്തിലെത്തുക’ തുടങ്ങിയുള്ള ഇംഗ്ലീഷുമാടികളും മലയാളരൂപഭാവത്തിന്നു ലേശം യോജിക്കയില്ല. “ദ്രാവികന്മാരായ അനേകം പണ്ഡിതന്മാരുന്മാർ ഗ്രീഷ്മജനങ്ങളുടെ മനശ്ശാസനമണ്ഡലത്തിൽ പരമാത്മജ്ഞാനത്തെ അപശ്രേഷ്ഠം ചെയ്തുവന്നിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലാണ് സാക്രട്ടീസ്റ്റ് ജനാപകാരാജ്യങ്ങളായ പ്രസാഗങ്ങളേയും ഉപദേശങ്ങളേയും ചെയ്താൻ ഉദ്യമിച്ചത്. ഈ മാതിരി വാചകങ്ങളുടെ താല്പര്യം മലയാളികളുടെ ‘മന

ശ്ശാസനമണ്ഡലത്തിൽ’ പ്രവേശിക്കുക എന്നു ഇല്ല.

സുരക്ഷയും, അക്ലിഷ്ടത, സുഷ്യാത്മത എന്നീ ഗുണങ്ങൾ ഒത്തുകൂടീട്ടുള്ള ഗദ്യങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ദില്ലുമായിട്ടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. ധാരികളുവേണ്ടി അത്ഭുതബോധമില്ലാതെ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ വാരിവിതറി വളച്ചുകെട്ടി ചമച്ചുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഗദ്യങ്ങൾ വേണ്ടേടത്തോളം കണ്ടുകിട്ടുന്നതുമാണ്. അതിനും പുറമെ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയെ മലയാളത്തിലേക്കു പദത്തിനു പദമായി പകർത്തുന്നതുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതുമറ്റ ഏതുപ്രയോഗങ്ങളാണു മലയാളത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നതെന്ന് എണ്ണിക്കണക്കാക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിയുന്നതല്ല.

മലയാളത്തിലെ ദേവാലയങ്ങൾ.

പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന പലതരം ശക്തിവിശേഷങ്ങൾക്കെല്ലാം ഏകാന്ത്രയമായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ ജനസമുദായങ്ങളുടെ ഭക്തിയും ആരാധനയും മുള്ള ശക്തിവിശേഷങ്ങൾക്കും അർപ്പുമാക്കിക്കല്പിച്ച് ഇച്ഛപോലെ മൂർത്തികൊടുത്തും കൊടുക്കുവരെയും ഉപാസിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥാനങ്ങളെയാണു ദേവാലയങ്ങളെന്നു പറയുന്നത്. ഈ വിധമുള്ള ദേവാലയങ്ങൾ അടുത്തടുത്തു പലവിധത്തിലും കാണുന്നതായ ഒരു രാജ്യം മലയാളംപോലെ മറ്റൊരു രാജ്യമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഈ നാട്ടിലുള്ള ദേവാലയങ്ങളെ ജനസമുദായങ്ങളുടെ മതവിശ്വാസഭേദത്തിന്നനുസരിച്ചു രണ്ടുതരമായി വിഭജിക്കാം. ഒന്ന് ദ്വീപാന്തരത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ച മതഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കു ദൈവോപാസനയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ; മറ്റൊന്ന് ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ മതങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നവരുടെ ഉപാസനാസ്ഥാനങ്ങൾ. ഈ രണ്ടുതരം ദേവാലയങ്ങളിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞവ ജനന്മാർ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, മഹമ്മദിയർ എന്നീ തരക്കാരുടെ പള്ളികളാണ്. ഇവർ പ്രായേണ മൂർത്തികൊടുക്കാതെതന്നെ ദൈവത്തെ ഉപാസിക്കുന്നവരാണ്. എന്നാൽ ഇവർക്കു ദൈവോപാസനയിൽ സിദ്ധമാരായ പൂർവാചാര്യന്മാരെ

മുൻനിത്തിക്കൊണ്ടാണു ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കലേക്കു ചെല്ലുപാനുള്ള വഴിയാത്ര കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ മൂന്നുതരക്കാക്കും ചില അവാന്തരഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ച് ഉപാസനാഭേദങ്ങളുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നിരിക്കിലും ദേവാലയങ്ങളുടെ അല്ലെങ്കിൽ പള്ളികളുടെ സമ്പ്രദായങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞ മൂന്നു മതഭേദത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടിയവയായിരിക്കും. പക്ഷെ ഇവരുടെ പള്ളികളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പല സ്ഥലങ്ങളും മുൻകാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ മതക്കാരുടെ പ്രസിദ്ധദേവാലയങ്ങളായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ സർവ്വപ്രധാനമായി കല്പിച്ചുവരുന്ന മലയാറൂർ കരിശുമുടി, ഔപ്പറമ്പിൽപള്ളി എന്നിവയും മഹമ്മദീയരുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധമാമാന്മ്യമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്ന മമ്പറത്തുപള്ളി, പഴവങ്ങാടിപ്പള്ളി എന്നിവയും മറ്റും ഇന്ത്യൻമതക്കാരുടെ ദേവാലയങ്ങളായിരുന്നുവെന്നത് ക്രിസ്ത്യാനികളും മഹമ്മദീയരുംകൂടി സമ്മതിക്കുന്ന വാസ്തവമാണല്ലോ. എന്നു മാത്രമല്ല ഈ വക സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇന്നും ഹിന്ദുക്കൾ പോയി ഭഗ്നം കഴിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിലനിന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നതും ഇതിലേക്കൊരു ലക്ഷ്യമാകുന്നു. അവയുടെ നിർമ്മാണരീതിയും നമ്മുടെ ദേവാലയസമ്പ്രദായത്തിനെ അനുസരിച്ചുകാണുന്നതുവേറൊരു ഒരു ലക്ഷ്യമാണ്. ജിതന്മാരുടെ വക കൊച്ചിയിലുള്ള പള്ളിയും കോവിലകത്തുള്ള വിഷ്ണുക്ഷത്രവും കൂടിത്തൊട്ടുനിലുണ്ടുന്ന നിലകൾക്കാൽ അതും നമ്മുടെ ദേവസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭംഗമായിരുന്നുവെന്ന് ഊഹിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. ദീപാന്തരീയമതക്കാരുടെ ദേവാലയങ്ങളായ പള്ളിക

ളെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരം ഇത്രമാത്രംകൊണ്ടു വസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിലുള്ള മതക്കാരുടെ ദേവാലയങ്ങളെ കാലനിലക്കനുസരിച്ചു മണ്ടായി വിഭജിക്കാം. നന്ദൂരിരിമാരുടെ വരവിന്നു മുമ്പുള്ളവയും പിന്നുണ്ടായവയും എന്നാണിതിന്റെ വിഭാഗം. മുമ്പുള്ളവ മിക്കതും വനദേവതകളുടെ ആയതനങ്ങളായിരുന്നു. അവയ്ക്ക് ഇന്നും കാവുകൾ എന്നു പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. നന്ദൂരിമാരുടെ ആഗമനശേഷവും പ്രാചീനസമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് ചില കാവുകൾ പരിഷ്കരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും ഭൂരിപക്ഷപ്രകാരം പായുന്നതായാൽ കാവുകളൊക്കെ പ്രാചീനങ്ങൾതന്നെയെന്നു പരിഗണിക്കേണ്ടിവരും. ഈ വക കാവുകളിൽ പലതും, വിശേഷിച്ചു മലമ്പ്രദേശങ്ങളിലുള്ളവ ഉഗ്രശക്തിചൈതന്യമുള്ള ദേവാലയങ്ങളാണെന്നു സങ്കല്പം വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. അവയിൽ 'ശ്രീപോക്കലി' ആയുക്കാവ്, ശബരിമല മുതലായ ദേവാലയങ്ങൾ അതിപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. കൊടുങ്ങല്ലൂർശ്രീകുമാർക്കാവ് മുതലായ നാട്ടുപുറത്തുള്ള ചില കാവുകളും നന്ദൂരിമാരുടെ വരവിന്നു മുമ്പേയുള്ള ശാശ്വതസ്ഥാപനകളാണെന്നു കാണുവാൻ അവയിലുള്ള ചില പ്രാചീനനടവടികൾ (അസദ്യപ്രായങ്ങളായ ഭരണിപ്പാട്ടു മുതലായവ) തന്നെ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. കുടിയിരിപ്പുതോറുമുള്ള പാവുകാവുകൾക്കാണ് ഇവയിൽവെച്ച് അധികം പ്രാചുര്യമുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മലയാളത്തിൽ ഒരു കാലത്ത് ഒരു നമതത്തിന്നും ബുദ്ധമതത്തിന്നും വലിയ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അക്കാലത്ത് അവരുടെ ദേവാലയങ്ങൾ അനേകം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ആ വക മതക്കാർ ഹി

ത്തമതം, ക്രിസ്തുമതം, മഹമ്മദിതം, എന്നീ മതങ്ങളിൽ ലയിച്ചു കാലത്ത് അവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ വിഹാരങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞ മൂന്നു മതക്കാരായായി വിഭജിച്ചു ടത്തുവെന്നും ഉൾപ്പെടെ ധാരാളം വഴിയുണ്ട്. പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കല്ലിലമ്പം ജൈനമതക്കാരടെയായിരുന്നുവെന്നും കൊടുങ്ങല്ലൂർ അരാകുളത്തിന്റെ വക്കത്ത് ഇന്നു കാണുന്ന മഹമ്മദീയപ്പള്ളി ബുദ്ധമതക്കാരടെ വിഹാരമായിരുന്നുവെന്നും മറ്റും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഇന്നും മാഞ്ഞു പോയിട്ടില്ല.

നമ്പൂരിമാരുടെ ആഗ്രഹനശേഷം ഗ്രാമവിഭാഗം മുതലായ അനേകം രാജ്യപരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്ത കാലത്ത് പലേടത്തുമായി പല ദേവാലയങ്ങൾ ശൈവങ്ങളും വൈഷ്ണവങ്ങളും ശാക്തങ്ങളുമായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ദേശസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ച് അവയെ തിരിയുന്നതായാൽ ഗ്രാമക്ഷേത്രം, ദേശക്ഷേത്രം, ഗ്രാമക്ഷേത്രം എന്നു മൂന്നായി വിഭജിക്കാം. ഇവയിൽ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾ അതാതു ഗ്രാമസങ്കേതഭൂമിക്കകത്തു പാതുവരുന്ന സകല ജാതിക്കാക്കും പൊതുവില്പള്ളിയായിട്ടും, ദേശക്ഷേത്രങ്ങൾ അതാതു ദേശക്കാക്കു പ്രത്യേകമുള്ളവയായിട്ടും, ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾ ഓരോ ഗ്രാമങ്ങളിൽപെട്ടവക്കു മാത്രമുള്ളവയായിട്ടുമാണ് സങ്കല്പിച്ചിരുന്നത്. കാലംകൊണ്ട് ഈ വക സങ്കല്പങ്ങളും, അവയുള്ള ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും, അതിന്റെ ഫലനിലകളും മിശ്രമായ വിധത്തിൽ കലാശിച്ചുപോയി എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഈ വക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള പരിണാമഭേദത്തെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതായാൽ അതുതന്നെ ഒരു വലിയ ഉപന്യാസമായി തീരാവുന്നതാണ്. ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുടെ പ്രതിഷ്ഠകളും, സമ്പത്സംപാദനങ്ങളും ഗ്രാമയോഗഭരണമുറകളും, ഉരയ്ക്കുക്കുരുടെ ചുമതലകളും, സമുദായപുരുഷന്മാരുടെ കൈകാര്യനടപടികളും, കാലക്രമംകൊണ്ട് അവക്കുണ്ടായ ശൈഥില്യങ്ങളും, നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ കയ്യേറ്റങ്ങളും, തന്മൂലമുണ്ടായ പല കലക്കങ്ങളും, ഈ വക സമ്പത്തുകളുടെ ഉടമപോലും നിശ്ചയമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ കെട്ടുപാടടുത്തുപോകയാൽ കാടും മേടും, പാടവും പുരയിടവും അധികഭാഗം പണ്ടാരവകയിൽ ചേർന്നുപോയ പോക്കുകളും ഓരോന്നോരോന്നായിട്ടെത്തുന്ന കാണിക്കുന്നതായാൽ വളരെ പരന്നുപോകുമെന്നുവെച്ചു അവ തൽകാലം വിട്ടുകളയുന്നു.

ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾക്കുവന്ന ഇത്തരം മാറ്റങ്ങൾ പല ദേശക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും പറ്റിട്ടുണ്ട്. ദേശക്ഷേത്രങ്ങൾതന്നെ രണ്ടു വിധത്തിലുണ്ട്. ഒന്നു ദേശത്തുള്ള സകലജാതിക്കാക്കും സമാവകാശസ്ഥിതിയിലും മറ്റൊരു നമ്പൂതിരിമാക്കുമാത്രം ഉള്ള നിലയിലും എന്നാണിതിന്റെ വ്യത്യാസം. നമ്പൂതിരിമാക്കുമാത്രം ഉള്ളവയിൽ ഓത്തമ്പലങ്ങൾ എന്നൊരിക്കം ഉണ്ട്. ഈ ഓത്തമ്പലങ്ങളിൽവെച്ചാണു പഴയ കാലങ്ങളിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൊതുവില്പള്ളി വേദാഭ്യയനം നടന്നുവന്നിരുന്നത്. ഉത്തമഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുടെ അധികം അക്ഷതസ്സാർത്ഥ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈ വക ഓത്തമ്പലങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. പെരുമനം ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഒട്ടെത്തുള്ള തിരുവെള്ളക്കാവിൽ അയ്യപ്പന്റെ അമ്പലം ഇത്തരം ഒരു ഓത്തമ്പലമാണെന്നു വിചാരിക്കാം. ഈ വിധം മറ്റുപല ഗ്രാമങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗ്രാമക്കാക്കു പൊതുവില്പള്ളി ഓത്തമ്പലത്തിലെ ദേവനേയും ഗ്രാമപരദേവതയെപ്പോ

ലെതന്നെ നമ്പൂരിമാർ വിചാരിച്ചും സേവിച്ചും വന്നിരുന്നു. പെരുമനംഗ്രാമത്തിൽ ഈ നടപ്പ് ഇന്നും അശേഷം വിട്ടിട്ടില്ല. മറ്റു പല ഗ്രാമങ്ങളിലേയും ഇത്തരം ഭാരതവലങ്ങളും അവയിലെ സ്വത്തുക്കളും മുൻപാഞ്ഞപ്രകാരം നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട മുഴിക്കുളംഗ്രാമത്തിലെ ഭാരതവലം ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തേക്കാൾ അധികം ജീണ്ണിച്ചാണു കിടക്കുന്നത്. ആ ക്ഷേത്രം വക വേദാദ്ധ്യയനച്ചിലവിലേക്കുള്ള സ്വത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്ന 'ഉണ്ണിപ്പാടം' എന്ന ഭൂസ്വത്ത് പറവൂർ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലത്തുതന്നെ ചണ്ടാരവകയിലേക്കു ലയിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു കേൾവി. ഇത്തരം ഭാരതവലങ്ങളിൽവെച്ചാണു നമ്പൂരിമാരുടെ ഉണ്ണികൾ കാര്യപ്പെട്ട പരിച്ഛിപ്ത പതിനെണ്ണായിരവും അതിലധികവും ഗ്രന്ഥം വേദം സ്വരദേവപോലുംകൂടാതെ മുഖസ്ഥമാക്കിത്തീർന്ന സമ്പ്രദായം മലയാളത്തിലുള്ള മിക്ക ഗ്രാമങ്ങളിലും നടപ്പായിരുന്നത്. പിന്നീടാണ് യോഗമാങ്ങിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം. കാര്യപ്പെട്ടവർ, ത്രി.സന്ധ്യകൾ എന്നീ വക വേദസത്രങ്ങൾ പ്രായേണ ഭാരതവലങ്ങളായ ദേശക്ഷേത്രങ്ങളിലും സ്വന്തം ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളിലും വെച്ചായിരുന്നു നമ്പൂരിമാർ നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നത്. ഇപ്പോഴും ഈ വക സത്രങ്ങൾ പലേടത്തും നടത്തുമാറുണ്ടെങ്കിലും ഭാരതവലങ്ങളിൽ എന്നുള്ള നിയമം പ്രായേണ വട്ടുപോയിരിക്കുന്നു.

'ഭാരതവലങ്ങളിൽ കൂത്തു പതിവില്ല' എന്നൊരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ട്. ഇതുപ്രകാരം നോക്കുന്നതായാൽ ഇന്നും ചാക്യാർ കൂത്തുള്ള പല ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും ചില ദേശക്ഷേത്രങ്ങളും എല്ലാ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും കൂടാതെ ഭാരതവലങ്ങൾ വേറെ ആയിരുന്നു

വെന്നു കാണാം. കാലംകൊണ്ട് ഭാരതവലത്തിന്റെ നില പൊയ്ക്കോയി, കൂത്തവലമായിത്തീർന്ന ചില അമ്പലങ്ങളും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും കൂത്തുള്ള ദിക്കിൽ ഉണ്ണികൾക്കു പോയ്ക്കൂടാ എന്നുള്ള നിയമം നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും നശിച്ചിട്ടില്ല. ഇതിന്റെ താല്പര്യം വേദാഭ്യാസവും വിനോദവും കൂട്ടിക്കലർത്തി ഒന്നും വെടിപ്പാവാത്തവിധം മിശ്രമാക്കിത്തീർക്കുതെന്നായിരിക്കണം.

മലയാളത്തിൽ നമ്പൂരിമാരുടെ ആഗമനത്തിനുശേഷം, വിശേഷിച്ചും പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടവയായിട്ടു മറ്റൊരു തരം ദേവാലയങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ 'നാല്പത്തിാടി' കൂത്തുള്ള കളരിക്ഷേത്രങ്ങളാണ്. ഇവ മിക്കതും ആയുധവിദ്യാചാർച്ചന്മാരായ പണിക്കന്മാരുടെ വകയായിരിക്കും. ഇവിടങ്ങളിൽവെച്ചാണു കച്ചകെട്ടും ഉഴിച്ചിലും മറ്റും പണ്ടു നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നത്. പണ്ട് ഏതൊരു യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടുന്നതായാലും അതാത് ആയുധവിദ്യാചാർച്ചന്മാരുടെ കളരികളിലുള്ള പരദേവതയുടെ നടയിൽ കുമ്പിട്ടിട്ടെ പുറപ്പെടുക പതിവുള്ളു. ഇത്തരം കളരികളും കലദൈവങ്ങളും തീണ്ടലുള്ള ജാതിക്കാക്കു വേറെയായിട്ടും മലയാളത്തിൽ എല്ലാടത്തും കാണാവുന്നതാണ്.

ഇങ്ങിനെ ചലവിധത്തിലായി പറഞ്ഞ ദേവാലയങ്ങളിൽ സ്വത്തുകൊണ്ടും സമൃദ്ധി കൊണ്ടും പ്രതിഷ്ഠാപകന്മാരുടെ തപശ്ശക്തികൊണ്ടും പ്രസിദ്ധി കേട്ടവയായി അപ്രതിഫലമായ ദിവ്യചൈതന്യത്തോടു കൂടി വിശേഷിച്ചും വിളങ്ങുന്ന മഹാക്ഷേത്രങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ഒട്ടും ഒല്ലുമില്ല.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

കംസവധം.

ഏണാങ്കാദിത്യകോടിപ്രതിഭാസുഷമാ-
 ദീപ്തിമൽക്കിപ്തദോഷാം
 വേണം, വ്യാഖ്യാനമദ്രാമധരകമതലേ
 ദിക്ഷിണേ ചാദധാനം
 സ്വാനന്ദം ചേത്തിടംതുത്തുയിലുദധിജാം
 വാമദോഷ്ണാ കുചാഗ്രം
 താനേമോദാൽ സുഗന്ധം കരുതുകമനമേ!
 സപാവബോധം മുകന്ദം.
 രോകം വേർമാഞ്ഞുനസുഖ്യം നിഖിലസുമ-
 വത്തതാം, വിപ്രസംഘാ [നസാം
 യാഗാദ്യം കർമ്മവും ചെയ്തവനിയിൽനിൽ-
 പ്തപ്തവാസ്തിക്കമന്ദേൽ. [തം
 ശ്രീകൃഷ്ണൻപണ്ടുമിംസാനിരതമയികം-
 സാസുരംകൊന്നുജാതം-
 ഭോഗം താതാഗ്രജാദൈവസാമധ്യരായിൽ-
 നോരനാളെന്നപോലെ. [വാ-
 സാക്ഷാല്യകൃഷ്ണസാമയേഭവനപരിബുദ്ധേ
 വല്ലവീഭോഗലീലാ-
 ദാക്ഷിണ്യംപൂണ്ടുനന്ദപ്രജഭവികർമ്മ-
 ഗോപനായുത്തമാനേ.
 സൗഖ്യംമെന്മേൽവളർന്നുകലത്തനമതാം
 മേദിരോദ്യതഭാരേ-
 ശാക്രാന്താമേദിനീദേവിയുമജനിതീ-
 യംഘ്രിവിന്യാസധന്വം.
 ഞരരിഷ്ടമാധാതുമുപാത്തമായാം-
 ഗരിഷ്ഠഭൂഷണമോക്ഷവേഷം
 ഞരരിഷ്ടനാഥനമസൗസുരാണാം
 വരിഷ്ഠനേത്രനിജഘാനദൈവ്യം.
 ഞാനേരംപോന്നുവന്നാനുരപരികിനകം-
 സാജ്ഞയാകേളിനാഥം
 സന്നദ്ധോഽഹന്തേഹന്തംദിനജപരിബുദ്ധേ
 ഘാടകാകാരധരീ

കണ്ണിൽക്കണ്ടോമെമണ്ടിച്ചതിലമലരക-
 ദ്രാലനിദ്രായുമാണം
 വണ്ണിക്കാവല്ലനന്ദപ്രജമതുനിഖിലം
 ക്ഷോഭയാമാസമന്ദേൽ.
 ഉദാമാദോപമേനംനിഭുതമഥനിജ-
 ജ്ഞായസേടശ്ചിതപ-
 നൃത്യൽഭൂസംജ്ഞയാനിമലഹസ്തമുഖ-
 ശാസ്ത്രധനപാതാദാനീം
 എത്തിക്കോപാൽപിടിച്ചപ്പദഭവികരപ-
 തേനസന്താഡ്യഭൂമേ
 ശക്ത്യാകുപ്തൻകൃതാനന്താത്ഥിമവിടെദോ-
 നന്ദപുഷ്പാഞ്ചവത്സീത്.
 ഭരകാലത്തമ്മധുരാനഗരിയിലുഗ്രം
 ദോഷീകംസമഹീപൻ മഹിമകലമ്പിനമ-
 യാദേവീവചനംതന്നെ പക്ഷിരവോത്തും
 ചുടചുടമെല്ലു നെടതാശ്ലീർത്തും തിരവി-
 യ നിജരിപു വളർമ്മദിരമറിവാനേതും ക-
 ഴിവില്ലാഞ്ഞും പെരുകിന താപാൽ മര-
 വിന സമയേ സാരതയാ പോന്നെഴുനെ-
 ഉജീടിന നാരദനായൊരു മുനിപെരുമാൽത-
 ന് മുഖകമലത്തിന്നുഖിലവുമുടനെ മുരരിപു-
 ദേവൻ ദേവകിതന്നുചുമഗൽത് പോന്നു
 പിറന്നതുമെന്നെ വിരവൊടു വസുദേവൻതാ-
 ന്നന്ദാഗാരം തന്നിലൊളിച്ചുതുമവിടെത്തെ-
 ക്കിവിളൊളിച്ചു വളർന്നുമസുരപ്രേരണ-
 റുകലചെയ്തുമിനിമേൽചെയ്യും വൃത്താന്ത-
 ണ്ടുകുമാകണ്ഠാസൗ കണ്ണുമുട്ടി കോപവ-
 ശത്താൽ വാളുമെടുത്തുടനന്യരികൊണ്ടി-
 വനത്രേ മമ വഞ്ചകനാണം വസുദേവൻത-
 ന് ഗളഭവി പെട്ടെന്നോങ്ങുന്നേരം മുനിവര-
 നാശ്രു തടുക്കിനിമിത്തം കഥമവി വാണീ-
 ഞ്ഞാ സാകം പിടിപെട്ടേനം ചഞ്ചലതന്നി

ൽ വിശങ്കമണമുമ്മത്തുജനത്തൊടു മന്ത്രിച്ചു. ഖിലം മധുഹൃണായാം മധുരാപുഷ്പം മഹിതപതുദ്രശിനാളിൽ പെരിയ ധനുരാം ഗോത്സവമാഘോഷിച്ചു. മഞ്ചാനാം ഗണമഞ്ചാതെകണ്ടഞ്ചാരോഴ്സഫരസം തീർട്ടാഭോഗത്തൊടു കവലയമുമ്പാമാധീഡാപ്തൻ ഗജവരനിന്നെ തുംഗം മുസലമെടുത്തതിങ്കുഗ്രാ രംഗഭാരേ നില്ക്കുട്ടെന്നും നാനാജാപദനാഥനാർക്കുമടക്കോലകളിഫ പോകുട്ടെന്നും ചതുരംഗംപട കൂടട്ടെന്നും കേശവരാമെഴ കൊല്ലുവതിനായി മല്ലനാരെ വരുത്തുകയെന്നും ഘോരനിയുലും കണ്ടിട്ടുയ്യാ നാരദകണ്ഠ കളിക്കുട്ടെന്നും ദമ്പതിമാരിവരാമ്മതന്ത്രമെഴുമുമ്പിൽ മരിച്ചും കാണട്ടെന്നും മാറും പലതരമാജ്ഞാപിച്ചുപ്രാജ്ഞാഗ്രേസരമകൂരം തം വിനയനയാംബുധിമഞ്ചാടുമാനിച്ചുനന്യസാരസം രഥസിബഭാഷേ.

അക്രൂര! വാ സമീപേ രിപുചരിതമശേഷം ധരിച്ചേന്തുനീന്ദാ.

ലക്രൂരനെത്രപാരം കസൃതികൾ വസുദേവനമോക്ഷേണമേ നീ

കൃഷ്ണമ്മത്തൻ ഫലാ താനനിശമനഭവിച്ചിന്നമല്ലല്ലെടുന്നോ.

അകാരാഗേരമമല്ലേ ദയിതയൊടു സമം പാഴ്ക്കമേഞ്ഞെന്ന പോലെ

നീതികാസ്ഥാനമേ! കേൾ മമ ഭഗിനിയുടേ പുത്രനെട്ടാമനെനെ.

ശ്യാസിപ്പാനുണ്ടുപോലെനിനിയപതുപയ്ക്കത്തേ നന്ദഗേരമേ (നാ.

വൈദഗ്ദ്ധ്യം നന്നവൻപോലസുരപരിഞ്ചു കൊന്നതസുതുജിഷ്യാൻ (ശ്യാൻ

ഹാ ധികു സച്ചുത്തിനും കാരണമൊരുവസു വസ്യ ദുഷ്ടതു തന്നെ (ദേ.

എന്നാലൊന്നുണ്ടു നീ വേണ്ടതു നിപുണമതത്ര കോടീണ്ഡയാഗം (തെ.

ധന്യം കാനേണ്ടുവോന്നെന്നുപരിതരുചി ശ്യാസ്യ തെ ഉണ്ണുമാമെ (വി.

നന്ദാദൈത്യഃ സാകമിങ്ങാനയ മമ നഗരീ. ഗോപുരത്തോളമയ്യാ

വിന്നെക്കേൾ ഞാനഭാഭ്രാം സരസമൊരു നന്ദുവൻ പ്രേതനാഥം. (വിരു.

ഇത്ഥാ ഭോജപതേനീശമ്യ വചനം വാൾകൂരമകൂരനും

മല്ലേ വാചമുവാച പേശലനയ. ശ്രീമാനമാത്മോചിതാം.

കൃത്യാകൃത്യവിവേകസാധുതരയാ ബുദ്ധ്യാ വിചിന്ത്യ സ്വയം

പുഥീമണ്ഡലനാഥ! നല്ലവഴിയെ വേണം നടന്നീടുവാൻ.

(തുടരും)

ദൈവം സഹായിച്ചു

ബഹുമാനപ്പെട്ട യോംസിക്രട്ടരി മിസ്റ്റർ ഇ. ബി. സ്റ്റീവ് ദൈവം സഹായിച്ചു. ജനങ്ങൾക്കു തന്നെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ വരുത്തിയതിനെക്കുറിച്ചു അറിയിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾക്കു തന്നെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ വരുത്തിയതിനെക്കുറിച്ചു അറിയിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾക്കു തന്നെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ വരുത്തിയതിനെക്കുറിച്ചു അറിയിക്കുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിമൂന്നാം വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം കഷ്ടപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം കഷ്ടപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം കഷ്ടപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം കഷ്ടപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം കഷ്ടപ്പെട്ടു.

വായിക്കയാണല്ലോ? ഞാൻ ഈ കാഴ്ചത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ആ സാധുവിനെ മരണശിക്ഷയിൽനിന്ന് മഴിവാക്കാൻ ശ്രമിക്കാത്തതാണെന്നായിരിക്കാം ആ ലോചിനനായി. ആ ജോൺഗ്രേ ഒരു തെമ്മാടിയാണെന്നറിയായതും, ഈ കേസ്സിന്റെ സ്വഭാവംതന്നെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കായതും, എന്നിങ്ങനെ ആക്ഷേപപരമജിഷ്ടയെക്കുറിച്ചും, ഞാൻ ഈ കാഴ്ചത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുന്നത് അയാളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിൽ എന്നിങ്ങനെ അല്പമുണ്ടെന്നുമാത്രമാണെന്നു വശ്യവമറിയാതെ പറയുകയും ചെയ്യുന്ന ജനങ്ങൾ കാരോന്നെഴുതിട്ടുള്ളതു വായിച്ചു വെച്ചതെ മനസ്സിനെ ക്രോധിപ്പിക്കുന്നതെന്നിന്നു? എന്നു ചോദിച്ചു.

മിസിസ് ഇനീസ്—‘ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവനായി വരുത്തുവാൻ ഇത്ര യോദ്ധ്യയും ഗുണവാദനമായ അവിടുന്നു സൂക്ഷ്മാലോചനകൂടാതെ അനുവദിച്ചതായിരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ ധാരണ എന്നു തോന്നുമുതേ. പക്ഷെ—ഒരാൾക്കു മരണശിക്ഷ കല്പിക്കുന്നത്—അങ്ങയുടെ നാവുകൊണ്ട്—’

സിക്രട്ടറി—‘ഞാൻ ന്യായപ്രകാരംമാത്രം ചെയ്യുന്നതാണ്. ഒരു ന്യായാധിപന്റെ നിർദ്ദേശം എനിക്ക്ക്കുറേനെയെങ്കിലും നിവൃത്തിയില്ല.’

അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറയുമ്പോൾ തന്റെ പത്നിയുടെ മുഖത്തെക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനിടക്കാരാൽ ആ സ്ത്രീ യായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കലാസ്സിൽ യദൃച്ഛയായൊളിച്ചു പതിഞ്ഞു. ഉടനെ അതിലുണ്ടായതന്നെ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ ചിത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് അപ്പോ ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി അയാൾക്കു മുമ്പായെന്നെന്നു സിക്രട്ടറി അക്ഷമനായി ചോദിച്ചു. ‘അതു ജോൺഗ്രേയാണെന്ന്. ആ ചിത്രം കണ്ടിട്ടാണ് എനിക്കയാളുടെ നോമ്പു യേശുനിയായി.’ ഭാര്യ ഇത്രയും പറയുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം ആ കലാസ്സു രസമമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ആ ചിത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയായ ബലമായി ആകപ്പിരിച്ചു. കറോനേരം അതിൽത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ശേഷം ‘ഇതാണോ ജോൺഗ്രേ? ഇതിന്നു എനിക്ക് പരിചയമുള്ള ആരുടേതൊരു മുഖമുണ്ടെന്നു നോക്കല്ലോ!’ എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞ അദ്ദേഹം എഴുന്നേട്ടു തന്റെ മുറിയിലേക്കു ചോയി.

അവിടെ ചെന്ന ഉടനെ ‘തടവുശാലനേപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കറിയാമെന്നതെന്തല്ലാം?’ എന്നു പ്രശ്നപ്രേരണ ഒരു കുറിപ്പുഴുതി ഒരു ശിപായിവരും പൊല്ലിസുപ്പുഷ്ണികിലേക്കുയച്ചു. പക്ഷെ മോംസിക്രട്ടറി

ക്കു തുറുപ്പിടത്തുക്കു ഒരു മറുവടി അയപ്പാൻ പെട്ടെല്ലിസുപ്പുക്കു സാധിച്ചില്ല. കറാക്കരനെ പിടിച്ചുപ്പോൾ അവന്റെ കട്ടുബത്തേപ്പറ്റിയും മറും അന്വേഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ അവൻ യാതൊരു സമാധാനവും പാഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, ‘റോസ്’ എന്ന കല്പലിൽ ഒരുദ്വാരസ്ഥനായിത്തന്നെയും, ആ കാലങ്ങളിൽ വളരെ മയ്ക്കുകാരനും, പലപ്പോഴും പ്രാസംസാധനങ്ങളായ കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളവനായിത്തന്നെയും മാത്രമെ അവനെപ്പറ്റി അവർക്കറിയാമായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ജോൺഗ്രേയെന്ന കറാക്കരനായി പിടിച്ചു പൊല്ലിസുപ്പുക്കു നിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ഒരു വിശേഷസംഭവമുണ്ടായി. അയാൾ കഴുത്തിൽ ഇട്ടിരുന്ന വിശേഷമായ ഒരു സ്വർണ്ണച്ചങ്ങുകയുടെ രേഖകൾ നിന്ന് ഏതാണ്ടെന്നു സാധനം പൊട്ടുന്നതവെ പൊട്ടിച്ചെടുത്തു, കാലിന്റെ ചുവട്ടിലിട്ടു ചവിട്ടി നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. പൊല്ലിസുപ്പാർ രക്തസ്രവം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും സാധിച്ചില്ല. അതെന്താണെന്നു പിന്നെ പരിശോധിച്ചതിൽ ആരുടെയൊരു ഒരു ചെറിയ മായുണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലായി. അതു സ്വർണ്ണത്തിലിട്ടിരുന്നു. ചവിട്ടി പീടനാക്കിയെന്നതിനാൽ മുമ്പെ ആരുടെയാണെന്നറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആയാൾ ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതു പെട്ടെന്നാകയാൽ രക്തസ്രവം ചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്തതാണ്. അയാളെ കണ്ടാൽ ഒരു മയ്ക്കുകാരനാണെന്നു തോന്നും എന്നുകൂടി പൊല്ലിസുപ്പുക്കൾ സിക്രട്ടറിയെ അറിയിച്ചു.

‘ജോൺഗ്രേ’യെന്ന തൂക്കിക്കൊല്ലുവാൻ ഇവിടവസം പിറോന്നായി. അയാൾ കറാക്കരനാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം ജനങ്ങളുടെ ഇടയൽ ഇനിയും വന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ ‘ബുദ്ധി’യും ആലോചനയും ഉള്ള ഏതൊരുവനും വിശ്വാസ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതമേൽ ‘ജോൺഗ്രേ’യെന്ന തൂക്കിക്കൊല്ലുവാൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ജഡ്ജിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടു പലരുടെ മനസ്സും നിരാശയും ശാന്തവുമായിരിക്കുന്നു. മോംസിക്രട്ടറി, ഇനീസ്, താൻ ഈ കാഴ്ചത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ യാതൊരു കാരണവും കണ്ടില്ല; ‘ഗ്രേ’യെന്ന ശിക്ഷിക്കുന്നത് അയാളുടെ കാര്യം ഒന്നുകൂടി നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചിട്ടുവേണ്ടതാണ് എന്നു കണ്ടിച്ചുകൊണ്ടു പലരും അയാളിലുള്ള അനുകമ്പനിമിത്തം അയച്ചിട്ടുള്ള ധർമ്മികളെ വിചാരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ആ ദിവസം രാവിലെ വർത്തമാനക്കലാസ്സിൽ മോംഗ്രേ കണ്ടുമുതൽ മോംസിക്രട്ടറിയുടെ മം

തിരി മുഴുവൻ ഒരു മറവി. താൻ പണ്ടു കണ്ടിട്ടും,
 ഏഴുപിറ്റയും, ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു മുഖത്തിന്റെ മറയ്ക്കൽ
 തോന്നിത്തോന്നിയിട്ടും 'ജോൺ' നിരപരാധിയായ
 തിരികൊണ്ടു-കളിപ്പോയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിന്
 വെളമായി പടന്നുകൂടി. ഇങ്ങനെയൊരു മരമോണി
 വിപാശിച്ച് കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മണി എഴുതിച്ചു.
 അതേ ഒരു സമയം ഈ സമയത്തു 'ഗ്രേ'യ്ക്ക് ഈ
 ലോകവും, ഇതിലുള്ള സുസ്ഥലവും വെടിയിടേണ്ടിവന്നു.
 അല്ലെങ്കിൽ എന്തായിത്തീർന്നു? അദ്ദേഹം വളരെ വ്യക്തി
 സിദ്ധിച്ചു. പിന്നെ എഴുത്തുസാഹിത്യങ്ങളെല്ലാം എഴുതി
 കളഞ്ഞു. മൂന്നാമത് എഴുത്തേഴുതി ഒരു ശിപായിയെ വിളി
 ച്ചു. അതെല്ലാം മേലും അതാൽക്കൂടാതെ കൊണ്ടുപോയി
 കൊടുത്തു വെക്കാൻ പറഞ്ഞു.

അനുതന്നെ പക്ഷം പത്തുണ്ടുമണിക്ക സിക്രട്ടറിയുടെ വിളിക്ക് ഒരു മുറിയിൽ വെച്ച് അദ്ദേഹവും വേറെ മൂന്നാളുകളോടുകൂടി ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റി വച്ചരെ ഗൗരവമായി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പുറമെയുള്ള മൂന്നാളുകൾ 'ഗ്രേ'യ്ക്കിനെ ശിക്ഷിച്ച ജഡ്ജി 'ഗ്രേ'യോടും, ക്രിമിനൽ ജഡ്ജി 'ആൽബർത്സ്' ഗവണ്മെന്റ് യൂണിയൻ 'പ്രാൻസിസ്സം' നൽകിരുന്നു. കാച്ചുന്നേരെ എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നതിനാലേക്കാകാം 'വിൽബർ' സ്വകാര്യമായി ഗ്രോവറിനോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: "ഇദ്ദേഹം എന്നൊരു മാതിരിക്കാരനാണ്! ഏതൊരു കാര്യവും വേണ്ട പ്രധികാരം ഗവണ്മെന്റിന്റെ വിധിയിൽ ഉള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുഷ്ടത നോക്കൂ. ഒരേയമേ! നാം 'ഗ്രേ'യ്ക്കിനെയാൽ അദ്ദേഹത്തെയാണ് തീർക്കപ്പെടുവാൻ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നും. ഇദ്ദേഹത്തിന് ഈ പക്ഷം കാര്യങ്ങളിൽ നമ്മളെപ്പോലെ പ്രവേശനമുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇതുതന്നെ പരിഭ്രമിക്കാമായിരുന്നു.' ഗ്രോവർ ഇതിനത്തരമായി രുദ്ധനായ കുലുപ്പുകാരനായി വെച്ചു. ജോൺഗ്രേ കരാറുകാരനെന്നു കേൾക്കിയപ്പോൾ ചിലതു സംഭാഷിച്ചപ്പോഴാണ് പരാമ്പര്യത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന് അല്ലാത്ത അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടായി. ഇനി 'ഗ്രേ' കരാറുകാരനല്ലെന്നു കാണുന്നപക്ഷം അതു തന്നെ ഒരു ഭർത്താവിന്നു കാരണമായിത്തീർന്നു. ഈ കേസിലെ പ്രാറി സ്റ്റേയിതരമാക്കേ അപ്പോഴും എന്തെന്നറിയാത്തതിനാൽ കൊണ്ട് അദ്ദേഹം അവരുടെ മുഖത്തു തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ സമയത്തു സിക്രട്ടറി, 'ക്രേ' നിരവധിയാണെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ, അയാളുടെ വകുപ്പിൽ എത്ര ജാഗ്രതയായി പ്രവർത്തിക്കുമോ, അത്രയും താല്പര്യത്തോടുകൂടി ന്യായവാദം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി.

താൻ ഒരു ജീവനെന്ന രക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി ശ്രമിക്കുന്നവൻ എന്നല്ലാതെ ഒരു അപ്പീൽജഡ്ജിയെന്നെന്നോ, തന്റെ മറ്റു, ന്യായംമാത്രം നോക്കി പ്രവർത്തിക്കുകയാണെന്നോ അദ്ദേഹം മീറെ മാനുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്നു പാവമാർത്തുതെല്ലാം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 'ഗ്രേയാർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'ഇപ്പോൾ ഇവിടെ പാഞ്ഞതെല്ലാം വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കേട്ടു. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു തെളിവിലെ വീഴ്ച മേലൊപ്പട്ടത്തുവാൻ യാതൊരു കാരണവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. ഈ കേസിലെ സാക്ഷാത്കാരമാണെന്നു നമുക്ക് ഒന്നുചോധിക്കാം. 'റോസ' കപ്പൽ ജോണിഗ്രേ എന്നപേരായി ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാണുയിടന്നു. അയാൾക്കു, തുറന്നു പ്രവൃത്തിയിൽ വളരെ സമർത്ഥനുള്ളവളും; അതു കൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിച്ചു വരുന്നവളുമായ 'എൽസി' എന്ന ഒരു യുവതിയിൽ അനന്തരവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതേകലത്തുതന്നെ എൽസിയുടെ സെന്ററും കണ്ടു 'റോബിൻസൺ' എന്ന വേറെ ഒരു വെറുപ്പക്കാരനും അവളിൽ അതിയായ അന്ധതാഗമം ജനിച്ചു. ഒരു ദിവസം സന്ധ്യാസമയത്തു പട്ടണത്തിനടുത്തുള്ള മൈതാനത്തിൽ ഒരു വിജനസ്ഥലത്തു 'റോബിൻസൺ' നെത്തിൽ വെടികൊണ്ടു നശിപ്പിക്കുകക്കുറവായി കാണപ്പെടുന്നു. അയാളുടെ കപ്പായംകൾ പരിശോധിച്ചതിൽ അയാളെ അന്ന് ആ സ്ഥലത്തുകു കണ്ടിട്ടുകൊണ്ട് അയച്ചിട്ടുള്ളതായ ഒരു കത്തു കാണുന്നു. ഇതിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള പേര് അയാളുടെയല്ല. അതു കേട്ടപ്പോൾ 'ഗ്രേയാർ' തന്നെ പറഞ്ഞു, 'ഈ മാതിരി കാര്യങ്ങളിൽ വളരെ പരിചയമുള്ള പൊലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ ഖണ്ഡിപ്പാ പറയുന്നു. വെടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു ആളുകൾ വന്നുകൂടിയപ്പോൾ 'ജോണിഗ്രേ' മുതലാളിത്തത്തിനരികെ മുട്ടുകുത്തിയിരിക്കുന്നതായും കാണുന്നു. പൊലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ സ്ഥലം പരിശോധിച്ചതിൽ അവിടെ എൽസിയുടെ കാലിനടിയോടൊത്തുള്ള അടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയുന്നു.' ഇത്രയും പറഞ്ഞു ഗ്രേയാർ നാലപ്പോഴും ഒന്നു നോക്കി. സിക്രട്ടറി മേശയിലേയ്ക്കുള്ള തന്റെ രണ്ടു സ്റ്റേഡിയർമാരും മലയോട്ടുന്നതു കണ്ട് അദ്ദേഹം പിന്നെയും പറയാൻ തുടങ്ങി. 'താൻ നിരപരാധിയെന്നെന്നു ഗ്രേ പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അതു സാധാരണയല്ല. റോബിൻസൺതന്റെ കീഴായിട്ടുള്ള എഴുത്തു അയാൾ എഴുതിയതല്ലെന്നും, അതുപോലെതന്നെ വേറൊരു ഒഴുത്തു മറിക്കും കീഴിയുതുകൊണ്ടു താൻ അത്യാവശ്യം അവിടെ എത്തിയതാണെന്നും ആകുന്നു.

യാർ പറയുന്നത്. എന്നാൽ ആ ഏഴേതോ—കീ
 റിക്കൂട്ടവും ചെയ്തിരിക്കുന്നുവത്രെ. എൽസി ആ
 ദിവസം ആ സ്ഥലത്തു ഉണ്ടായിരുന്നതേ ഇല്ലെന്നു
 സത്യം ചെയ്യുന്നു. അവർ ആ ദിവസം സ്വന്തം
 വീട്ടിൽ തന്നെയായിരുന്നുവത്രെ. അവളുടെ ഒന്നി
 ചു് അതേ വീട്ടിൽ തന്നെ താമസിക്കുന്നവേരേ ഒരു
 സ്ത്രീയുണ്ടു്. ആ സ്ത്രീ അന്നു വൈകുന്നേരം ചില
 സ്നേഹിതന്മാരുടെ വീട്ടിലേക്കു ഭരണിയിന്നു പോ
 യിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് എൽസി പറയു
 ന്നതു സത്യമാണെന്നു തെളിയിപ്പാൻ യാതൊരു സി
 വ്യത്തിയുമില്ല. അവർ ആ സ്ഥലത്തു അന്നുണ്ടായി
 രെന്നില്ലെങ്കിൽ അവളുടെ കാലടി എങ്ങിനെ അവി
 ടെ കാണുന്നു? എൽസി ഈ കാര്യത്തിൽ ഒരു സാ
 ക്ഷിയായിരുന്നുവെന്നും റിമാർക്കുചെയ്താണു്. ഇത്ര
 വലിയ തെളിവിന്നു എതിരായിട്ടുള്ളതെന്താണു്?
 കറാക്കർ സാധാരണ പറയാറുള്ളതുപോലെ രാത്രി
 നിരപരാധിയാണെന്നുള്ളിത്രേയുടെ വാദവും എൽ
 സിയുടെ വാക്കു മന്ത്രം. ഇല്ലാതെ വല്ല തെളി
 വും ഉണ്ടോ? ഈ മാതിരി വളരെ കേസുകളിൽ
 ജഡ്ജിയായിരുന്നിട്ടുള്ള എനിക്കു ഇത്ര വലിയ ഒരു
 തെളിവാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'ഗ്രേ' കറാക്കർ
 നാണെന്ന് അന്ന് എറിക്കൊരു വിശ്വാസമുണ്ടായി
 രുന്നുവോ അത്ര വിശ്വാസം ഇന്നും ഉണ്ടു്.'

സികൂട്ടരി ഇത്ര കേടു തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരു
 ടെ മുഖത്തു നോക്കിയപ്പോൾ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രാ
 യവും ഇത്ര തന്നെയുണ്ടെന്നു കണിക്കുന്നവിധം രേ
 യാടുന്നതു കണ്ടു. ആ കലകളുടെ വേരേ ഒരളി
 ടെ മരണശാസനമായിരുന്നു! അദ്ദേഹം പിന്നെ എ
 ടുനറു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ എന്റെ
 എഴുത്തുകാരാ വന്ന് എനിക്ക് ഈ കാര്യം വിവര
 മാരി പറഞ്ഞുതന്നതു വലിയ ഉപകാരം. ഈ
 'ഗ്രേ' കറാക്കരനെല്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ വല്ല സംശ
 തിയും പുറത്തുവരികയും ചെയ്താൽ നീത് ന്യായത്തി
 നു വിശ്വാസമുള്ളതെ ഇത്രാളെ ശിക്ഷയ്ക്കുനി
 ന്നൊഴിവാക്കാൻ എനിക്കു സാധിക്കുകയെന്നു ചെയ്തവെ
 ക്കിട വലിയ സന്തോഷമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ യാ
 തൊരു സംഗതിയും നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിട്ടില്ല.
 അതുകൊണ്ടു് അയാൾ ഈ ശിക്ഷ അനുഭവി
 ക്കയ്യതെ നിവൃത്തിയില്ല.' ഇത്രയും ആലോച
 നാ കഴിഞ്ഞു അവർ അപ്പോൾ പിരിഞ്ഞു.

'ഗ്രേ' തന്റെ കറാക്കരനാണെന്നു വാദിച്ചതി
 നെപ്പറ്റായും, എൽസിയുടെ സൗന്ദര്യത്തെക്കുറിയും,
 അവളുടെ പ്രിയതമയെക്കുറി സാക്ഷി പറ
 യുന്നപ്പോൾ അവർക്കുണ്ടായ ദുഃഖത്തെപ്പറ്റിയും വ

ർത്തമാനക്കുടലുസ്മിതി വിസ്മയിച്ചെഴുതിയിരുന്നതു
 സികൂട്ടരി നിശ്ചയമായും വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം.
 ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം സാധാരണക്കുങ്ങളുടെ മ
 നസ്സിൽ വളരെ ദുഃഖമുണ്ടാക്കുന്നതിനെയും, സാധു
 വായ ഗ്രേയിന്നു കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്യാൻ അ
 വരെ പ്രോപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവന്നു വന്നുകാണം.
 പക്ഷേ ഒരു രാജ്യത്തിൽ മുഴുവൻ നീവിന്ദ്രയം
 നില നിൽക്കുന്നതു ഹോംസികൂട്ടരിയുടെ മനസ്സ്
 ഇങ്ങിനെയാൽ വിശേഷംതന്നെ! എന്നാൽ ഇവി
 ന്നു വല്ല പ്രത്യേകകാരണവും ഉണ്ടായിരിക്കും; ഇ
 ല്ലാതെ അങ്ങിനെ വരില്ലല്ലോ എന്നുതന്നെ നമുക്കി
 പ്പോൾ വിശ്വസിക്കാം.

അദ്ദേഹം പിന്നെയും ആ മുറിയിൽതന്നെ ഇര
 ന്നാലോചിക്കുകയായി. ഗ്രേയിനെപ്പറ്റി തന്റെ അ
 റിത്തതിന്നു ഒരു സ്വകാര്യ കാര്യം പുറത്തുപറയാൻ
 നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്നു മ
 നസ്സിൽ ഒരു വലിയഭാരം ഉണ്ടായിരുന്നെന്നു. ആ
 കാര്യംതന്നെ ഗ്രേ കറാക്കരനെല്ലെന്നു കേൾക്കുകയായി
 വിശ്വസിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു മരിയായ തെ
 ളിവായിരുന്നു. അന്നുരാവിലെ ആ കിരത്തിൽ ക
 ണ്ടു മുഖം 'ജെയിംസ്' ബെൽസെവിന്റേതാണെന്നു്
 അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. ഒരു സമയം അങ്ങി
 നെ വെട്ടത്തെ തോന്നിയതാണെന്നും വന്നുകാണം.
 എന്നാൽ 'ഗ്രേ' തന്റെ കഴുത്തിൽ ധരിച്ചിരുന്നതും
 പോളീസ് സ്റ്റേഷന്റെ സമീപം എത്തിയപ്പോൾ
 നശിച്ചിട്ടുള്ളതായ മരയയുടെ ഭാഗ് വന്നപ്പോൾ
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ നശയമെല്ലാം തീർന്നു. ആ മോ
 ടോ ജെയിംസിന്റെ അമ്മയുടേതായിരുന്നുവെന്ന്
 അദ്ദേഹത്തിന്നു കേൾക്കുകയായി. ഭരണിവാസം ജെയിം
 സ്, തന്റെ അമ്മയായ സർ പ്രാൻസിസ് ബെൽ
 സെവറായി ഉണ്ടായ ഒരു ശൗഹൃദത്തിന്നു വീട്ടുവിട്ടു
 പോയപ്പോൾ കഴുത്തിൽ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മോ
 ടോയായിരുന്നു അത്. മരിച്ചാൽ പോകുമ്പോൾ കൂടി
 വാസ്തവമെല്ലാം പുറത്താക്കി തന്റെ റോഡിന്റെ
 മാനം കൂട്ടുകയില്ല എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയായിരിക്കു
 ണം അയാൾ മോട്ടോറു നശിച്ചിട്ടു് എന്നു സികൂ
 ടുരിയ്ക്കു തോന്നി. അങ്ങിതന്നെ ഉത്തരവാദിത്വം വ
 ധിച്ചു ഇത്രാളെ മരണത്തിന്നിന്നു രക്ഷിച്ചാലോ.
 എന്നാൽ എന്റെ മേലധികാരത്തിൽനിന്നു പോടി
 സ്സേവർ അന്നെത്തുസമാധാനമാണു് പറക? മര
 ണശിക്ഷ! കഷ്ട! കാക്കുമ്മാർതന്നെ എനിക്കു വി
 രക്ഷണം. എത്ര കാലമാണു് ഇയാളെപ്പറ്റിയുള്ള സ്വ
 കാര്യവിവരം എന്റെ മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരി
 ക്കേണ്ടിവരിക! ഈ കാര്യം അറിഞ്ഞു് ഇയാൾ മരി

ണക്കിഷ്ട അനുഭവിക്കുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ മരിക്കുവാനാണ് അധികംനല്ലത്. 'ഗ്രേ'യിനെ നാളെ തൂക്കിക്കൊല്ലൂ. ഞാൻ വളരെ കാലം കഴിഞ്ഞു ചുതുമ്പിടയാഗതാൽ ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഖർഗ്ഗതരിനെയും കയ്യുയേയും കാണുമ്പോൾ അവയുടെ മേൽ ഇതു അപമാനകരമായ വിവരത്തിൽ മരിച്ചുപോയി എന്നുകാഴ്ചം എങ്ങിനെയാണു് ഉള്ളിൽ അടക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമാ? എന്നിങ്ങിനെ കാരോന്ന വിചാരിച്ചു വിചാരിച്ചു അദ്ദേഹം വൈകുന്നേരമായി.

അന്നു വൈകുന്നേരം എഴുന്നേൽക്കു ഒരു വലിയ സഭയുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണ ഏതൊരു സഭയ്ക്കുവേണ്ടാ പ്രസംഗംകൊണ്ടു സഭ്യന്മാരെ രസിപ്പിക്കുന്ന സിക്രട്ടറിയുടെ അന്നത്തെ പ്രസംഗം യഥാമതം കേൾക്കുവാൻ പ്രേമമായിത്തോന്നിയില്ല. ആ ദിവസത്തെ സഭാനാമം മോശാസിക്രട്ടറിയുമായി വലിയ സ്നേഹമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇന്നിപ്പോൾ വിളിച്ചു സ്വകാര്യമായി നോക്കിക്കിടന്നതോ സഭയ്ക്കുവേണ്ട മാതിരി തോന്നുന്നു അതുകൊണ്ടു വീട്ടിൽ പോയി കാര്യ വ്യവസ്ഥിക്കുവാണു് നല്ലത്. നിങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതൊക്കെ സഭ്യന്മാരെ അറിയിക്കുന്നതെന്താൻ കഴിച്ചുകൂടിക്കൊള്ളാം എന്നു പറഞ്ഞു. സിക്രട്ടറിയുടെ ഇതു കേട്ടു വളരെ സന്തോഷമായി. തനിക്കു ഗ്രേയിന്റെ കാഴ്ചം കാണുമെന്നിപ്പോൾ കൂട്ടാതെ സഭയുണ്ടായിരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും മൂന്നു മണി തന്റെ മുറിയും കണ്ടു സഭയ്ക്കു പോയിത്തന്നെ ഉള്ളു. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം സഭാനാമം വേണം പറഞ്ഞു ധാരാളം നിന്നു പുറത്തേയ്ക്കുപോയി.

ആ രാത്രി വളരെ മനോഹരമായിരുന്നു. നല്ല ചന്ദ്രികയുള്ള ആ സമയത്തു നടക്കുമ്പോൾ മനസ്സിന്നു് എത്ര സങ്കടങ്ങളുവാനും തന്നെറിയൊരുതന്നെ കരളാലോചനകൾക്കുതീരുകയില്ല. പട്ടണത്തിനടുത്തു കൂടാ മഴയിരുന്ന നദിയിലെ തിരമാലകളിൽ തട്ടി സ്വപ്നമായി വീശിക്കൊണ്ടിരുന്ന മരമാരുതൻ ഏകകൊണ്ടു നിലാവത്തു കടന്നു നന്നുപോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ സുഖം തോന്നിയതുകൊണ്ടു് എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ കരാനടക്കുവാൻനിശ്ചയിച്ചു. അങ്ങിനെ കരാനടന്നു നന്നുവിൽപിന്നെ വരച്ചുവെച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ പത്തുമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉടനെ അവിടെതന്നെ നന്നു തന്റെ പട്ടണത്തിന്റെ എത്ര ഭാഗത്താണെന്നു ചോദിച്ചുനോക്കി. അദ്ദേഹം അപ്പോൾ നിന്നിരുന്നതു വൃത്തിയില്ലാത്ത വീടുകളിൽ നിറഞ്ഞ ഒരു തെരുവിന്റെ നടുക്കായിരിക്കുന്നു; മലിനവസ്തുക്കൾ ധരിച്ച അനേകം സ്ത്രീ

പുരുഷന്മാർ അടുത്തുകൂടി പോയിരുന്നു. പട്ടണത്തിന്റെ എത്ര ഭാഗത്താണെന്നറിയാതെ ഉഴലുമ്പോൾ ഒരു ബീമാകൾക്കു സ്പെഷിളിനെ കണ്ടു. അതോളേ പോലിച്ചു തന്റെ വീടു നോക്കുന്ന തെരുവിലേക്കുള്ള വഴി മനസ്സിലാക്കി; നന്നു ക്ഷീണിയിരുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഉടനെ മടങ്ങി വീട്ടിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയായി. പോകുന്ന വഴിയിൽ ഒരുതെരുവിന്റെ ആദ്യത്തിൽ 'കെയ്റാൻ തെരുവു്' എന്ന് എഴുതിക്കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഈ പേരു ധാരാളം കേട്ടിട്ടുള്ളതായിത്തോന്നി. ആലോചിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ എൽസു ആ തെരുവിൽ ആകുന്നു താമസിക്കുന്നതു എന്ന് കാൽപ്പന. പിറ്റേദിവസം മരിച്ചാൽ പോകുന്നതന്റെ പ്രിയനെ കാണു കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ സാധുക്കളു ഈ തെരുവിൽ എത്തിക്കു ഒരു വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാലോചിച്ചപ്പോൾ ഇന്നിപ്പോൾ വളരെ വ്യസനമുണ്ടായി. ഈ തെരുവു കഴിയുന്ന വേഗം വിട്ടുവാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം വേഗം നടന്നുവെക്കേണ്ടി. ആ തെരുവിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു നിന്നിരുന്ന ഒരു വലിയ വീടിന്റെമുമ്പിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ തൂക്കിയിരുന്ന ഒരു വലിയ ചാലാർഡ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു; അത് ഒരു വർത്തമാനക്കടലാസുകാരന്റെ ആപ്പിസ്സാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഉടനെ മനസ്സിലായി. ആ ചോർഡിന്റെ മുമ്പാകെ വലിയ അക്ഷരങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ എഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ജോൺ ഗ്രേയുടെ യോഗം!
 ഫോം സിക്രട്ടറിയുടെ വീട്ടിൽവെച്ചു നടന്ന ആലോചന
 ഇന്നിപ്പോൾ നിദ്യൻ!

ഗ്രേയിനെ നാളെ തൂക്കും കയ്യു!!
 ഇതു വായിച്ചപ്പോഴാണ്, തന്റെ വീട്ടിൽവെച്ചു അന്നുണ്ടായ ആലോചന പരസ്യമായിരിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായത്. പോക്കറ്റിൽ നിന്നു ഒരുപ്രകാരം എഴുത്തു് അദ്ദേഹം ആവിടുപ്പിന്നു കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. ആദ്യത്തെ മുറയിൽ ആരുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന്റെ മുമ്പാകത്തുള്ള ഒരു മുറിയിൽനിന്നു് ആളുകൾ സംസാരിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടിരുന്നു. ആ മുറിയുടെ വാതിൽ അല്പം തുറന്നിരുന്നതുകൊണ്ടും ആ മുറിക്കുള്ളിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വിളക്കിന്റെ സമാധാനംകൊണ്ടും അതിൽ രണ്ടു സ്ത്രീകൾ ഇരുന്നു സംസാരിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്നു കണ്ടാൻ കഴിഞ്ഞു. അവയുടെ സംഭാഷണം ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു:—

ഒന്നാമത്തവർ: 'എനിക്ക് ആ സംധിക്കട്ടിയെ വികാരിക്കുമ്പോൾ വളരെ കഷ്ടം തോന്നുന്നു. പാവം! വളരെ രൂപലവണ്യമുള്ള അവർ പ്രാണനേപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുന്ന ആൾ നാളെ മരിപ്പാൻ പോകുന്നു എന്നോർക്കുമ്പോൾ ആരുടെ ഹൃദയമാണ് ഉരുക്കത്തത്?! അവർക്ക് ഇത്ര ചെറുപ്പമായിരിക്കുന്നവസ്ഥക്ക് ഇതു വിചാരിക്കുക വയ്യ. അവർക്ക് രണ്ടാൾക്കും വളരെ കാലം സുഖമായിരിക്കുമായിരുന്നു. എത്രവെയ്യാം. ഈശ്വരകല്പിതം തടയാവുന്നതല്ലല്ലോ?

രണ്ടാമത്തവർ: 'നല്ല ലാവണ്യവതിയാണവൾ! എനിക്കവളെ കാണുന്നതേ വെറുപ്പാണ്; ചില സമയങ്ങളിൽ മുഖത്തു കാപ്പിച്ചുതുപ്പാൻകൂടി തോന്നും. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേർക്കു കൂടി ഒരു വീട്ടിൽ താമസിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു മുതലേ. എനിക്കവളെ കാണുക. പക്ഷെ ഞാൻ അതിതുവരെ പുറത്തു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഞാൻ ഏറ്റവും സ്നേഹിച്ചുപോന്നിരുന്ന റോബിൻസണിനെ അവർ അവളുടെ അധീനത്തിലാക്കിയല്ലേ? പക്ഷെ അതുവേണ്ടിയിരുന്നില്ല എന്നവർക്കിപ്പോൾ തോന്നുന്നുണ്ടാവിടമ്.

എന്നുപറഞ്ഞു മെല്ലെ ഒന്നു ചിരിച്ചു.

സിക്രട്ടറി ഈ സമയമെല്ലാം അനങ്ങാതെ ശ്വാസം അടക്കിപ്പിടിച്ച് അവർ പറയുന്നതു വളരെ ശ്രദ്ധാടവച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു; സംഭാഷണം ഈ ഘട്ടത്തിലെത്തിയപ്പോൾ, അവർ തനിക്കറിവാൻ ഏറ്റവും ആഗ്രഹമുള്ള കാര്യത്തെപ്പറ്റിയൊന്നു സംസാരിക്കുന്നത് എന്നറിഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഇനിയെന്താണ് പറയുന്നത് എന്നു കേൾപ്പാൻ അയ്യൽക്കണ്ഠയോടെ നിന്നു. അപ്പോഴക്ക, ഒന്നാമത്തവർ: 'എന്ത്? അവർ റോബിൻസണിനെ അവർക്കധീനനാക്കിയെന്നോ! അവർക്കയാളെ വെറുപ്പും പൂജ്യമായിരുന്നല്ലോ.'

രണ്ടാമത്തവർ: 'പൂജ്യമായിരുന്നുവെന്നോ! എന്ന് വളരെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവളെ ആട്ടും അവർ അവർക്കധീനനാക്കി; ചീനന ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാളെ അവർക്കിഷ്ടമില്ലെന്നു അയാളോടടുത്തുനോക്കിത്തന്നെ പറഞ്ഞു. പക്ഷെ വിഡ്ഢിയാതെ അയാൾ മരിക്കുന്നതുവരെ അവളെത്തന്നെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നാളെ രല്ലേ ഈ കേസിലെ കാര്യം മുഴുവൻ പറയാം. അപ്പോഴല്ലേ അവർക്കു കാര്യമൊക്കെ മനസ്സിലാകയുള്ളൂ. നാളത്തെ ദിവസം അവർ ജീവനോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ചിലർ മാക്കി

ല്ല. അമ്പ! നോക്കിക്കൊണ്ടി! എന്നു പറഞ്ഞു ഉറക്കം ഒന്നു ചിരിച്ചു. ആ ചിരിയിൽ അധികം പൂജ്യവും ചോപവുമാണ് അടങ്ങിയിരുന്നത്.

ഒന്നാമത്തവർ: 'ഇതു പറയുമ്പോഴത്തെ നിന്റെ മാതിരി കണ്ണാൽ ആർക്കും ഭയമായിപ്പോകാം.'

രണ്ടാമത്തവർ: 'അവളോടു എനിക്കുള്ള വെറുപ്പിനിങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങളുടേ മാതിരിയും ഇതുതന്നെ ചെയ്തേണ്ട. ഞാൻ ആരെങ്കിലും ഭയപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഇത് ഭേദമില്ലത്തതാണ്. 'ഗ്രേ'മരിച്ചതിൽചീനനെ അധികംസമയം ഞാൻ ഇല്ലാത്തതിലുണ്ടായിരിക്കുകയല്ല. ഞാൻ നാളെ ഒരു കാര്യം പുറത്തുപറയാൻ ഭവമുണ്ട് - അതുഞാൻ പറയുന്നതിന്നു അരമണിക്കൂറുമുമ്പ് എൽസ്! അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ അവളുടെ ഭാവി ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതായിരിക്കുമായിരുന്നു.

ഒന്നാമത്തവർ: നിങ്ങളെ ഊനാണ്.

ഇത്രയും ചേട്ടപ്പോൾതന്നെ തൃപ്തിയായിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു, സിക്രട്ടറി അവിടെനിന്നിറങ്ങി വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

നേരംപ്രഭാതമായി 'ഗ്രേ'യിനെ തൂക്കിക്കൊല്ലുന്നതു കാണാനുള്ള വ്യസനംകൊണ്ടെന്നപോലെ രാത്രിമുഴുവൻ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചന്ദ്രൻപോയി മറഞ്ഞു. നീയീക്കു വിരോധമായ ഒരു ശീക്കു കാണുന്നത് ഏറ്റവും മടിയും വ്യസനവും ഉണ്ടെങ്കിലും തന്റെ നിത്യക്രമങ്ങൾക്കു വെറും വരുത്തലല്ലേ എന്നു വിചാരിച്ചു സൂര്യൻ മെല്ലെമെല്ലെ കിഴക്കുഭാഗത്തു വന്നു ചൊന്തിത്തുടങ്ങി. നിത്യവേലകൊണ്ടു മാത്രമുപജീവനം കഴിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ആളുകൾ അവരവരുടെ പണിക്കു പോയിത്തുടങ്ങി. യാതൊരു പണിയുമില്ലാതെ അന്യന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധവെച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന കൂട്ടംകൂട്ടമായി ഗ്രേയിനെ തൂക്കിക്കൊല്ലുന്ന ചിലളു അനിയമപ്പെറ്റാരിയും സിക്രട്ടറിയുടെ നിർദ്യയതെത്തക്കറിച്ചും പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു ഏകദേശമുറപ്പുതൂക്കമരം നില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തെത്തത്തക്കവണ്ണം നടന്നുതുടങ്ങി.

ഏകദേശമിന്ന് അല്പം മുമ്പായി വാർത്താക്കുലാസ്സുകാരന്റെ ആപ്പീസിന്റെ മുൻകാഗത്തായി ഫോറസിക്രട്ടറി വേരൻ രണ്ടാളുകൾക്കൂടി പരാധവുകാരനെപ്പോലെ അറക്കോട്ടും ഇടക്കോട്ടും നടന്നുതുടങ്ങി. അവർ ഇടക്കിടക്കു വീടിന്റെ വാതിലിന്മേലേക്കു നോക്കിയിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ വാതിൽ തുറക്കുവാൻ കാര്യം നില്ക്കുമ്പോഴോ എന്നു തോന്നാം.

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ വാതിൽ പെട്ടെന്നു തുറന്നു. ഒരാൾ പുറത്തേക്കു ചാടി ഇവരുടെ അടുക്കൽകൂടി മുന്നോട്ട് മാടി. സിക്രട്ടറിയുടെ സ്നേഹിതന്മാരിൽ ഒരാൾ. ഇയാളെ കണ്ടു പിടിച്ചു ഇത്ര ബദ്ധപ്പാടോടുകൂടി മാടുന്നത് എങ്ങോട്ടാണെന്നു ചോദിച്ചു. 'ഒരു ഡോക്ടറേയും, ഒരു മജിസ്ട്രേറ്റിനേയും ഉടനെ കിട്ടണം. ആ വീട്ടിനകത്ത് ഒരു സ്ത്രീ വിഷം കുടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവൾക്കു മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് എന്തോ ഒരു കാര്യം പുറത്തു പറയാനുണ്ടത്രേ. അതു കൊണ്ട് എന്നെ വേഗം വിടുവിൻ' എന്നു പറഞ്ഞത് അയാൾ ഇവരുടെ പിടത്തം വീട്ടി വിട്ടു മാടുവാൻ പോയി. 'ഒരു ഡോക്ടറേയും ഒരു ജഡ്ജിയേയുമോ വേണ്ടത്? ഇതും ഇവിടെ ഒരു ഡോക്ടറും ജഡ്ജിയും.' എന്നു പറഞ്ഞത് അതിൽ ഒരാൾ മറ്റൊരാളുപേരേയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. പിന്നെയും പറഞ്ഞു 'ഞാൻ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറാണ്. ഞാൻ കൂടി ആ സ്ഥലത്തേക്കു പോകുന്നതിൽ വിരോധമില്ലേ? നിങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളെ ഇത്ര ആവശ്യമായ സമയത്തു തേടിയ വള്ളി കാലിൽ തടഞ്ഞു എന്ന മാതിരി കിട്ടിയതു ഭാഗ്യം തന്നെ. ഇനി വൈകിക്കാതെ ഞങ്ങൾക്ക് അവൾ കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്കു വരികാണിച്ചു തരൂ.'

അയാൾ ഇവരെ ആ വീട്ടിൽ ഒരു സ്ത്രീ കിടന്നിരുന്ന ഒരു മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടു പോയി. ആ മുറിയിൽ ഒരു കുട്ടിമിടേൽ തലയെല്ലാം ചിക്കി വിളറിയിട്ടു മുഖത്തോടു കൂടിയ ഇരുപതു വയസ്സിലധികം പ്രായമാകത്തക്ക ഒരു സ്ത്രീ കിടന്നിരുന്നു. അവർ എത്തിയ ഉടനെ ഏതാണു മജിസ്ട്രേറ്റ് എന്ന ചോദ്യം ചെയ്തു. കൂട്ടത്തിൽ ഒരാൾ ഫോംസിക്രട്ടറിയെ കാണിച്ചു കേട്ടേതു. അവരോടൊല്ലാം ഇരിക്കുവാൻ പറഞ്ഞതിനുശേഷം അവർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങളിൽ ഒരാൾ ഡോക്ടറാണെന്നു കല്പിച്ച് പറഞ്ഞത്. (ഒരു കപ്പി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ട്) ഞാൻ ആ കപ്പിയിലുള്ള മരുന്ന് ഇന്ന് എഴുതുന്നിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇനി എത്ര നേരം ജീവിച്ചിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞാൽ നന്ന്.

ഡോക്ടർ (ആ കപ്പിയിന്മേലുണ്ടായിരുന്ന കടലാസു നോക്കി) 'നിങ്ങൾ ഇട മരുന്ന് കഴിച്ചതുകൊണ്ട് മരിക്കുന്ന കാര്യം തീർച്ച തന്നെ. കുറച്ചു മയയായാണെങ്കിൽ എനിക്ക് നിങ്ങളെ രക്ഷിച്ചാൽ സാധിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ വൈകിപ്പോയി' എന്നു പറഞ്ഞു.

പിന്നെ അവർ സിക്രട്ടറിയെ നോക്കി ഇ

ങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'എനിക്കിനി അരമണിക്കൂർമാത്രമേ ഈ ഭൂമിയിലുള്ളൂ. അതു ഞാൻ വേറൊരു കളവാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ സമയമെന്തായി എന്നറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം.

സിക്രട്ടറി: (റോച്ചുനോക്കിട്ട്) 'എടുമണി കഴിഞ്ഞു മൂന്നു മിനിറ്റായി.'

സ്ത്രീ: 'എന്നാൽ ജോൺഗ്രേയിനെ തൂക്കിക്കഴിഞ്ഞു. സിക്രട്ടറി: 'ഉപ്പ്. അയാളെ എടുമണിക്കു തൂക്കിയിരിക്കാം.'

സ്ത്രീ: 'എന്നാൽ എനിക്ക് എന്റെ ശക്തി മുഴുവൻ നശിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി ചിലതു പറയാനുണ്ട്. ഞാനാണു റോബിൻസണിനെ വെടിവെച്ചുകൊന്നത്. അതു വേഗം എഴുതിയെടുക്കു വേഗം.'

സിക്രട്ടറി: 'നിങ്ങൾ മരിക്കാറായി എന്നു വിശ്വസിച്ചു നിങ്ങളാണു റോബിൻസണിനെ കൊന്നത് എന്നു പറയുന്ന അല്ലേ!

സ്ത്രീ: 'അതേ. അതേ. ഞാൻ മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഒപ്പിടാൻ തക്കവണ്ണം അതു വേഗം എഴുതിയെടുക്കൂ.'

എന്നു പറഞ്ഞു കാര്യം മുഴുവനും സമ്മതിച്ചു. അതെല്ലാം സിക്രട്ടറി പകർത്തുന്നത് അവളെക്കൊണ്ട് അതിൽ ഒപ്പിടിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു 'ഇൻസ്പെക്ടർ! ഞാൻ ഇവളെ നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ എല്പിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. ഇവൾക്കു ഇവളുടെ കുറഞ്ഞിന്നു തക്ക ശിക്ഷ കിട്ടുവാനുള്ള എപ്പാടുകൾ നിങ്ങൾ ചെയ്യണം.'

സ്ത്രീ: 'ശിക്ഷ! ശിക്ഷ! അരമണിക്കൂറിലകത്ത് മരിപ്പാൻപോകുന്ന എന്നെക്കു നിങ്ങൾ എന്ത് ശിക്ഷയാണ് തരുന്ന?'; എന്നു അല്പം പരിമാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

സിക്രട്ടറി: നിന്നെക്കു ശരിയായ ശിക്ഷതരവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സാധിക്കും. നീ വിഷമല്ല കിട്ടിയത്. അരമണിക്കൂറിലകത്തു മരിക്കേണ്ടില്ല. സത്യസന്ധരൂപം വെട്ടെടുത്തെന്നു 'ഗ്രേ' നിരപരാധിയെന്നു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെ രാത്രി ഞാൻ ഈ വീടിനരികിൽകൂടി പോകുമ്പോൾ നീ വേറെ ഒരു സ്ത്രീയുമായി സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടു. മൃഗയായ നിന്റെ തോഴിക്കു അവിന്റെ അത്ഥം അറിവാൻ സാധിച്ചില്ല എങ്കിലും എന്നിങ്ങു സാധിച്ചു.

ഇത്രയും കേട്ടപ്പോഴേക്ക് ആ സ്ത്രീ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. സിക്രട്ടറി പിന്നെയും പറഞ്ഞു. 'നിന്റെ

കൈവശം വിജയമുണ്ടെന്നും, നീ ഇന്നുതാവിലെ അതു കടിക്കുമെന്നും, മരിക്കാറായി എന്നു വിശ്വസിച്ചു റോമിൻസണ്ണിന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വാസ്തവം ചായുമെന്നും എന്നിങ്ങനെ സണ്ണിയായി. അങ്ങൻ നിന്റെ വിട്ടുകൊടുത്തവയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നിന്റെ മുറിയിൽ കടന്നു വിജയിക്കുന്ന വേഗം ആ കപ്പലിൽ അപായമല്ലാത്ത വേഗം ഒരു മരണാക്ഷിയെച്ചു. നീ അതു കടിച്ചു മരിക്കാറായി എന്നു വിചാരിച്ചു ഇപ്പോൾ സത്യമൊക്കെപ്പറഞ്ഞു. എല്ലാം ഞാൻ വിചാരിച്ചതുപോലെയായി.

സ്യം—‘ശ്രേ’ മരിച്ചവല്ലോ. അതെങ്കിലും എനി-

ക്കൊരു സഹായനമാണ്.

സിക്രട്ടറി— ‘എടി ദയ്യേ! നിന്റെ രണ്ടു കണ്ണുകളെപ്പൊട്ടിക്കുകയും, നിന്നെക്കു മറ്റൊരാളുടെ ‘ശ്രേ’ മരിച്ചിട്ടില്ല. ഇന്ന് ഏഴുമണിക്കു അയാളെ എന്റെ കല്ലറപ്രദാനം ചെയ്തതിന്നു വിട്ടിരിക്കുന്നു. നീ റോമിൻസണ്ണിനെ കൊന്നതിനും, ‘ശ്രേ’യിനെ മരണശിക്ഷ അനുഭവിപ്പിച്ചാൻ ശ്രമിച്ചതിനുംകൂടി നിന്നെ രണ്ടു പ്രാവശ്യം തൂക്കിക്കൊല്ലുവാൻ സാധിക്കയില്ലെല്ലോ എന്നു മാത്രമേ എനിക്ക് ഈ കേസിൽ സുഖപ്പെടുള്ളൂ.

വി. ശങ്കുണ്ണി മനോൻ.

അതീന്ദ്രിയലോകങ്ങൾ

നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽനിന്ന് അതീതമായി ഒരു ലോകമുണ്ടെന്നു തത്വശാസ്ത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു കരുടനേയോ ചെകിടനേയോ കാണുമ്പോൾ അവന്ന് ഇഹലോകത്തിൽ നഷ്ടമായിരിക്കുന്ന സുഖാനുഭവങ്ങളുടെ ആധിക്യത്തെ വിചാരിച്ചു. പ്രായേണ നമുക്ക് അനേകന്മാരോടും, മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തിന്നു നിദർശനമായിരിക്കുന്ന വിചിത്രതയോടുകൂടിയ ചിത്രങ്ങളെ കാണുമ്പോൾ, നമുക്കുണ്ടാവുന്ന പരമാനന്ദം, പ്രകൃതിയുടെ അനന്യസാധാരണമായ കരകൗശലത്താൽ മനോഹരമായ വിധത്തിൽ പലപിടിച്ചുകിടക്കുന്ന വയൽപ്രദേശങ്ങളോ കുന്നിൻ പെരിവുകൾക്കോ കാണുമ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാവുന്ന ഉല്ലാസം, സ്വപവിശേഷത്തോടുകൂടിയുള്ള സംഗീതത്തിന്റെ രസാസ്വാദനത്തിലൂടെ നാമനുഭവിക്കുന്ന ആ ഹൃദയം ഇവ

യെല്ലാം ഈ സാധുക്കൾക്കു ദൃഢമായിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ സാധാരണദൃഷ്ടിയിൽ, അഗോചരമായിക്കിടക്കുന്ന ലോകങ്ങളിലെ കഥയെടുത്താൽ ഇന്ദ്രിയവൈകല്യമുള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും തമ്മിൽ ഗണ്യമായ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ലോകങ്ങളുടെ സർഭാവത്തെപ്പറ്റിത്തന്നെ നാം സാധാരണയായി അറിയാറില്ല; അവയിൽ നിന്നുൽഭുതമാകുന്ന ലഘുതരങ്ങളായ സ്വപനങ്ങളോടും, നാം അറിഞ്ഞ് ഇടപെടുന്നതുമില്ല. എങ്കിലും പ്രകൃതിതത്ത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഗോചരതയ്ക്കു നമ്മുടെ ഫലമായി പുറത്തു വന്നിട്ടുള്ള ദൂരദർശിനി, ഹായാഗ്രാഫിനി, സൂക്ഷ്മദർശിനി, വസ്തുദർശിനി, വിദ്യുച്ഛക്തിതരം മുതലായവയുടെ സഹായത്താൽ, ഇങ്ങനെ ചില ലോകങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത നാമറിയുന്നു. ഈ യന്ത്രങ്ങളുടെ ആവിർഭാവമുണ്ടായില്ലെന്നുവരികിൽ, പ്രകൃതിതത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഏതൽക്കാലാവസ്ഥ ശോചനീയമാ

തിരുന്നെന്നു. ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടി-
ലേയും കഴിഞ്ഞ മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകളി-
ലേയും, എന്നു വേണ്ട, പ്രാചീനകാലങ്ങളി-
ലേയും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ തമ്മിൽ താരത-
മ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ, ബുദ്ധിയെ വെശി-
പ്പിച്ചു, തന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, അവർ
വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിയ്ക്കുകില്ലെങ്കിലും
ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ഉപകരണങ്ങ-
ളിൽ, ഗണ്യമായ മാറ്റം കാണുന്നുണ്ടാകും.
ആധുനികനാരായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, പരി-
ഷ്കൃതമായ പല ഉപകരണങ്ങളും, സുല-
ഭമായിട്ടുള്ളതു തന്നെയാണ്, അവരുടെ
ശാസ്ത്രീയാന്വേഷണങ്ങൾ പൂർവ്വകനാരായ
അപേക്ഷിച്ച്, എളുപ്പത്തിൽ ഫലവത്താ-
യിത്തീരുന്നതിനുള്ള മേതുവു.

ശുദ്ധമായ ഒരു രാത്രിയിൽ, ആകാശ-
ത്തിലേയ്ക്കു നോക്കുന്നതായാൽ, അസംഖ്യം
നക്ഷത്രങ്ങൾ നാം കാണുന്നു. നമ്മുടെ വെ-
ദകണ്ണുകൾകൊണ്ടു, നാം ഇവയെ കണ-
ക്കാക്കുവാൻ പറ്റാത്തതായാൽ, കവിത്തന്മാർ, മു-
ഖ്യാനമോ നാലായിരമോ എണ്ണുവാൻ
സാധിച്ചു എന്നു വന്നേക്കാം. നാം നമ്മുടെ
നേത്രരീതിയിൽ ഒരു നല്ല ശക്തിയുള്ള
ദൂരദർശിയുടെ സഹായം കൊടുത്താൽ,
എണ്ണുവാൻ കഴിയുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സം-
ഖ്യ അതുതകരമായവിധത്തിൽ വർദ്ധിച്ച്,
ആയിരമോ ആറുനൂറ്റായിരമോ ആയി പ-
രിണമിയ്ക്കുന്നു. ഇതുകണ്ടുമായില്ല. ഈ വി-
ഷയത്തിൽ നാം ഒന്നുകൂടി ശ്രമിച്ചാൽ—അ-
തായത്, ആകാശത്തിന്റെ ഒരു മറയായെ-
ടുത്തു നോക്കുന്നതായാൽ— സംഖ്യ എണ്ണു-
വാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം വർദ്ധിച്ചതായിക്കാ-
ണാം. ലക്ഷോപലക്ഷം നക്ഷത്രങ്ങൾ ആ-
കാശവിമിയിൽ മിന്നിത്തീർത്തുന്നു. എ-
ന്നാൽ നമ്മുടെ കേവലമായ ദൃഷ്ടിക്ക് വിഷ-

യിഭവിധ്യുന്നതോ അതിന്റെ ഒരു സഹ-
സ്രാശം മാത്രം!

പ്രകൃതിതത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രധാന-
മായി പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്ന പ്രകാശം, ഉഷ്മാ-
വ്, വിദ്യുച്ഛക്തി ഇവയെപ്പറ്റിയാണ് ഇ-
നി ആലോചിയ്ക്കേണ്ടത്. ഭാസ്കരശ്രീകൃഷ്ണ-
വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഏഴ് നിറങ്ങളുടെ ഒരു സ-
ങ്കലനമാണെന്നുള്ള തത്വം, കണ്ടുപിടിച്ചു-
കൊണ്ടതെ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പ്രസിദ്ധനായ
ന്യൂട്ടൻ എന്ന മഹാനാണ്. ഇദ്ദേഹം ഇരു-
ട്ടുനിറത്തെ ഒരു മുറിയിലേയ്ക്കു, സൂര്യപ്രകാശ-
ത്തിന്റെ ഒരു കതിരിനെ, ഭിത്തിയിലുള്ള
ഒരു ചെറിയ ദ്വാരത്തിൽക്കൂടെ പ്രവേശി-
പ്പിക്കുകയും, ആ രശ്മിയുടെ പ്രവേശന-
ത്തിൽ, പ്രിസത്തെ (മൂന്നു കോണായിട്ടുള്ള
സ്റ്റിക്കുകകളായ) (1) ഉറപ്പിച്ച്, ഭാസ്കരശ്രീകൃഷ്ണ-
പ്രധാനമായി ഉത്തമങ്ങളായ ചുരുക്കുവണ്ണ-
ത്തിൽ അവസാനിയ്ക്കുന്ന (2) ഏഴ് വണ്ണങ്ങളു-
ടങ്ങിയതാണെന്നു, പ്രത്യക്ഷമായി തെളി-
യിക്കുകയും ചെയ്തു. ന്യൂട്ടൻ പിന്നീട്, ദ്വാര-
ത്തിനരികിലുമായുള്ള ഭിത്തിയിന്മേൽ, പ്രതി-
ഫലിച്ച മേൽപറഞ്ഞ ഏഴ് നിറങ്ങളും, അ-
ദൃശ്യമാക്കി. ഒരു മായാഗ്രാഹിണിയന്ത്രത്തി-
ന്റെ ചിപ്പ്, (3) അവിടെ തുറന്നുവെച്ചു. പ്ര-
ത്യക്ഷത്തിൽ യാതൊരു രശ്മിയും ആ മുറി-
യ്ക്കുള്ളിലില്ലെങ്കിലും, പ്രത്യേകമായിരിക്കിലുള്ള
ആ ചിത്രത്തകിട്, ചില ശക്തികളുടെ

* White-light (വെള്ളപ്രകാശം)

(1) Prism.

(2) സൂര്യരശ്മി മുറിയിലേയ്ക്കു പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന മാ-
റ്റത്തിൽ, സ്റ്റിക്കയത്രും വയ്ക്കുമ്പോൾ, ഉത്ത. നിറം.
ഇന്ദ്രനീലം (Blue) പച്ച- മഞ്ഞ- കറുപ്പ് (മധ്യ-
നാശങ്ങളുടെ നിറം) ചുരുപ്പ്, ഇങ്ങനെ ഏഴ് നി-
റങ്ങൾ മറഭിത്തിയിന്മേൽ യഥാക്രമം പ്രതിഫലി-
ച്ചു കാണുന്നതാണ്.

(3) Photographic Plate.

വ്യാപാരങ്ങൾക്കു വിഷയമായിത്തീർന്നു. ഈ മാറ്റത്തിന്, ഒരു പുണ്യമായ പ്രകാശമോ, അതിന്റെ വല്ല അംശമോ, അവശ്യം വേണ്ടതാണ്. ഈ പ്രകാശം എങ്ങിനെയാണായി? മുറിയിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ യാതൊന്നുമില്ല. നാം കണ്ട ഉത്തരാനിരത്തിനും അപ്പാരം, നമ്മുടെ കാഴ്ചയ്ക്ക് അതീതമായതും, എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ ചിത്തത്തിലിരിക്കുന്ന ബാധിതനായതായ വേറെ ചില രശ്മികൾ ആ മുറിയിൽ ഉണ്ടെന്നല്ലയോ, നാം ഇതുകൊണ്ടുനമിടുന്നുണ്ട്? അതെ. അങ്ങിനെതന്നെ, ഈ അപ്രത്യക്ഷരശ്മികൾ (1) രസതന്ത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധമാണ്. അർച്ചനമുതലായ തപശ്ശാശങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുന്ന ഔഷധഗുണങ്ങളും ഈ രശ്മികൾക്കുതന്നെയാണുള്ളത്. പ്രകൃതിയുടെ വ്യാപാരങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യമേറിയ ശക്തികളിലൊന്ന്, ഈ രശ്മികൾതന്നെ. ഇവ സസ്യങ്ങളുടെ പച്ചിലകളിനേൽ വ്യാപരിച്ച്, അവയിലുള്ള ഇംഗുലാർക്കളായും ജലത്തേയും, പഞ്ചസാരയും മറ്റു ചില പോഷകദ്രവ്യങ്ങളുമായിതിരിക്കയും, ഇങ്ങിനെ മണ്ണിലും വായുവിലും, ചൈതന്യവാർ കിടക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ ഉപയുക്തങ്ങളായ ആഹാരസാധനങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഏഴുവണ്ണങ്ങളുള്ളതിൽ, ഒട്ടുമിക്കത്തായ ചുരുക്കത്തിനപ്പുറവും, മേൽവിലയില്ലാത്തതിൽ ചില രശ്മികൾ മറഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. ഈ വാസ്തവം, ഒരു ഉഷ്ണമാപിനി(2)യുടെ സഹായത്താൽ നമുക്കു പരീക്ഷിച്ചറിയാവുന്നതാണ്.(3)

(1) ഇതിന്നു രസതന്ത്രത്തിൽ ആക്ടിനിക്കറേയ് (actinic rays) എന്നു പേരുണ്ട്

(2) Thermometer.

(3) ഉഷ്ണമാപിനി വെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഉഷ്ണാവ്യവസ്ഥിച്ചതായിക്കാണാം.

പ്രകാശം, ഉഷ്ണാവ്യവസ്ഥ, വിദ്യുച്ഛക്തി ഇവ മൂന്നും, വീചിയുടെ അകലത്തിലും, സ്വഭാവങ്ങളുടെ തോതിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടുള്ള അന്തരീക്ഷചലനം മാത്രമാണല്ലോ. സ്പെക്ട്രത്തിന്റെ ശക്തിമാമാത്മ്യത്താൽ, വെള്ളനിറം, ഒരു സപ്തവർണ്ണാകാരമായിപ്പരിണമിച്ചതിൽ, ഓരോ അറ്റത്തും നില്ക്കുന്ന ഉരുത, ചുരുപ്പ് എന്നീ നിറങ്ങളുടെ വീചീദൂരം(1) യഥാക്രമം, 47,500-101,250- അംഗുലത്തിന്റെ പ്രയുതാംശങ്ങളാണെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനപ്പുറവും ഇപ്പുറവുമുള്ള വീചീദൂരം നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമാകുന്നില്ല. (അറിഞ്ഞേടത്തോളം) ഇവയുടെ വീചീദൂരം 12,500-8,75,000 അംഗുലത്തിന്റെ പ്രയുതാംശങ്ങളാണ്. ഏതൽക്കാലത്തു നാം കണ്ടുപിടിച്ചുപെട്ടിട്ടുള്ള യന്ത്രങ്ങളുടെ അപേക്ഷയാൽ ഇത്രത്തോളം അറിഞ്ഞുവെന്നല്ലാതെ, ഇതുകൊണ്ടു ചൂത്തിയായി എന്നു പറയാൻ ആർക്കും ധൈര്യമില്ല. ഇവിടെയും നാം അതീന്ദ്രിയമായ ഒരു ലോകമുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നു. പ്രകാശം എത്രയോ അധികം ദൂരം വ്യതിചലിക്കുന്നുണ്ട്! എങ്കിലും നമ്മുടെ വെറും കണ്ണുകൾക്കു ദൃശ്യമാവുന്നതിൽ, ആ സപ്തവർണ്ണാകാരമാത്രമാണ്. അതിന്റെ സ്വഭാവങ്ങളോ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉള്ളതിന്റെ ഒരുപ്രാശം മാത്രം.

ഇവലോകവാസം സുകരമായിരിക്കണമെങ്കിൽ, ഉഷ്ണമാത്രയുടെ സ്ഥിതി, വെള്ളത്തിന്റെ 'ഘനീഭാവപ്പെട്ട'(2)മായ 0 ഡിഗ്രിക്കും (0°) 'ക്വഥനപ്പെട്ട'(3)മായ 100 ഡിഗ്രിക്കും (100°) മദ്ധ്യത്തിലായിരിക്കും

(1) Wave-length.

(2) Freezing Point.

(3) Boiling Point.

ന്നേ മതിയാവൂ. എന്നാൽ ഈ രണ്ടതിരുകൾ കവിഞ്ഞുള്ള ശീതോഷ്ണങ്ങളും ഉണ്ട്. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ എടുത്തിട്ടുള്ള കണക്കുപ്രകാരം, സൂര്യോഷ്ണം, 6,500 ഡിഗ്രിയാണ്. പ്ലാനീറ്റാവാലട്ടത്തിൽനിന്നും 273 ഡിഗ്രി കുറഞ്ഞുവരുന്ന ശൈത്യസ്ഥിതിയുണ്ടെന്ന് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്.

നാം അധിവസിക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ ഉഷ്ണമാത്രയിൽ, 200 ഡിഗ്രി കറവു പററി അസാധാരണമായ ശൈത്യം വന്നു ഭവിക്കുന്നതായാൽ, ലോകത്തിൽ, നാനാപ്രകാരമുള്ള പ്രാണികളുടേയും, ധാതുവഗ്ഗം, സസ്യവഗ്ഗം മുതലായവയുടേയും, അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും? നമ്മുടെ നദികളും സമുദ്രങ്ങളും കേവലം ഉറച്ചു മഞ്ഞുകട്ടികളായി. ട്രല്ലാതെ കാണാൻ കഴികയില്ല. വായു മണ്ഡലം സാന്ദ്രീഭവിച്ച്, ശക്തിയോടുകൂടി തിളയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഇതു പോലെത്തന്നെ ഉഷ്ണാവസ്ഥ അധികമായിത്തീർന്നു, സൂര്യോഷ്ണത്തോളം തീവ്രമാകുന്നുവെങ്കിൽ, എല്ലാം മേൽപറഞ്ഞതിന്നു വിപരീതമായി കാണുന്നതാണ്. നദികളും സമുദ്രങ്ങളും, നാമമാത്രമായിത്തീർന്നു; പാറകളും ധാതുദ്രവ്യങ്ങളും ദ്രവിച്ച്, ജലരൂപമായി പ്രവഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങുമെന്നു മാത്രമല്ല, ഉഷ്ണാവിന്റെ ആധിക്യത്താൽ, ആ ദ്രാവകങ്ങൾ ക്രമേണ ബാഷ്പീകൃതമാകുന്നതായാൽ, ചുരുക്കിപ്പറയണമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ നിത്യോപയോഗത്തിന്നു, പ്രകൃതി, ദയോപഹാസം അനുഭവിച്ചു തന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കളും നിഷ്പ്രയോജനമാകിത്തീർക്കുവാനുള്ള ശക്തി, ഉഷ്ണാവിന്റെ മേൽവിവരിച്ച രണ്ടു അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾക്കുമുണ്ട്. എങ്കിലും അവയുടെ പൂർവ്വപാരം, ലേശമെങ്കിലും, നമ്മെ ബാധിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നില്ല.

ഇനി നമുക്കു ഭൂഗോളത്തിന്റെ ത്രിവിധമായ ചലനങ്ങളെക്കുറിച്ചുപോയിക്കാം. മദ്ധ്യരേഖയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരുവൻ, മിനിറ്റിൽ, 17 നാഴിക ദൂരം, ചലിക്കത്തക്കവിധം, അത്ര വേഗത്തോടുകൂടിയാണ്, ഭൂമി അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിനേൽ തിരിയുന്നത്. മിനിറ്റിൽ 1,140 നാഴിക വേഗത്തിൽ, ഭൂമി സൂര്യനെ ചുറ്റിത്തിരിയുന്നു. ബുധനും ശുക്രനും തുടങ്ങി, വ്യാഴവും നെപ്ചൂണുംവരെയുള്ള സൗരപദ്ധതിയിലെ, എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളും, മേൽപറഞ്ഞ ഭ്രമണമാത്ര തീവ്രഗതിയോടുകൂടിത്തന്നെ, ധ്രുവാഭിമുഖമായി ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള മൂന്നുവിധചലനങ്ങളും പ്രതിനമിഷം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ, എല്ലാം, സ്വസ്ഥമായും സുസ്ഥിരമായും, സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്.

ഗ്രഹങ്ങളെ വിട്ടു അണക്കളുടേയും പരമാണുക്കളുടേയും കഥയാലോചിച്ചാൽ, അത് ഇതിലും വിചിത്രതരമാണ്. ലോകത്തിൽ കാണുന്ന എല്ലാ വസ്തുക്കളുടേയും, ഓരോ പരമാണുക്കളും, നിമിഷംപ്രതി, ആയിരം മുതൽ നൂറായിരം നാഴികവരെയുള്ള വേഗത്തോടുകൂടി സ്പന്ദിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അനേകം സഫസം പരമാണുക്കളാൽ, നിമിതമായ ശരീരത്തോടുകൂടിയവരായ നാം, നമ്മിലുള്ള ഈ പരമാണുക്കളുടെ സ്പന്ദനങ്ങളെപ്പറ്റി ലവലേശം അറിയുന്നില്ല.

നിമ്നലമായും ശാന്തമായും ഇരിക്കുന്ന തടാകത്തിൽ ഒരു ചെറിയ കല്ലു വീണാൽ, ഉണ്ടാകുന്ന മനോഹരമായ വസ്തുവ്യക്തി, ഇന്നതാണെന്നു നമുക്കറിയാം. ഭൂപത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ചെറിയ വൃത്തങ്ങൾ, നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു മറയുന്നതുവരെ, ക്രമേണ കഷ്ടമായി വിസ്താരം വെക്കുന്നു. ഇതുപോ

ചെത്തന്ന ഒരു വിദ്യച്ഛക്തിയന്ത്രത്തിൽ നിന്ന് വൈദ്യുതശക്തിയുടെ, ഒരു പ്രവാഹം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ, അതിന്റെ തരംഗങ്ങൾ, വായുവിൽകൂടി നാലുഭാഗത്തേക്കും വ്യാപിക്കുന്നു.

സൂര്യബിംബത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പ്രകാശതരംഗങ്ങളെ, നമ്മുടെ നേത്രങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതു ഏങ്ങിനെയോ, അങ്ങിനെയാണ്, സർ ലെലിവർ ലോഡ്ജ് എന്ന ശാസ്ത്രപണ്ഡിതനാൽ നിർമ്മിച്ചും, 'വൈദ്യുതനേത്രം'(1) എന്ന അഭിധാനമുള്ളതും ആയ 'കോമിർ' എന്ന യന്ത്രം, വായുമാഗ്നേയമുള്ള വിദ്യച്ഛക്തിയുടെ പ്രവാഹത്തെ, ആകർഷിക്കുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ഈ ആകർഷണമാണ്, 'കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിത്തപാലി'ന്റെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വം.

മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ടു, വായുപ്രവാഹത്തിന്റെ തിരമാലകളാൽ നാം ഏങ്ങിനെ പരിവേഷിതനായിരിക്കുന്നുവെന്നു കണ്ടുവല്ലോ. ഈ തിരമാലകൾ ഏത്രയോ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സ്വഭാവങ്ങളോടും, വീചീഭൂതങ്ങളോടും, കൂടിയുള്ളവയായിരുന്നിട്ടും, അവയിൽ ഒന്നുതന്നെ നമുക്ക് ദൃശ്യമാവുന്നില്ല.

ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ പണ്ഡിതാഗ്രേസരന്മാരാൽ അടുത്തകാലത്തു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, അതിനുശേഷം, പ്രകൃതിതത്ത്വശാസ്ത്രത്തിലും, രസതന്ത്രത്തിലും നമുക്കുണ്ടായിരുന്ന ധാരണകൾക്കു, വലുതായ മാറ്റം വരുത്തിയതുമായ 'റേഡിയേഷനെയും തത്സദൃശങ്ങളായ മറ്റു വസ്തുക്കളേയും പറ്റി എന്നാണു പറയേണ്ടത്! 'റേഡിയം, ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടും മറ്റും 'ബേറിയ'ത്തോടു

സാമാന്യം അടുപ്പമുള്ളതാണെങ്കിലും 'പ്രകാശനിർഗ്ഗമനശക്തി' എന്നൊരു അസാധാരണഗുണം, അതിന്നു പ്രത്യേകമായിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ, വൈദ്യുതശക്തികളെ വാർഷിക്കുന്ന, ലഘുതമങ്ങളായ മൃത്തപരമാണുക്കൾക്കിടയിലും, അനാദികാലം മുതൽക്കു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽത്തന്നെ, ദൃശ്യമായ യാതൊരു കുറ്റവും കല്പാപനകാലംവരെ നിർദ്ദിഷ്ടവുമായ ശ്രമിയെ, ദ്വിമിഷത്തിന്നു പതിനായിരം മുതൽ റൂറായിരംനാഴികവരെ വ്യാപിക്കുന്ന വേഗത്തോടെ, റേഡിയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുവരുന്ന ശക്തി, മൃത്തപരമാണുക്കൾക്കുള്ള അസാധാരണധർമ്മത്തിന്റെ ഉൽകർഷാവസ്ഥയാകുന്നു.

അഞ്ചുനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒരു പരമാണുവിനെക്കാൾ അനേകായിരം മടങ്ങ് ചെറിയതും ചെറുതും വലുതും ആയ രേണുക്കൾ, ഒരു നിമിഷത്തിൽ ഭൂമിയെ അഞ്ചുപ്രാവശ്യം ചുറ്റിവരുവാൻ വേണ്ടതായ വേഗത്തോടുകൂടി, ക്രമേതരമായി റേഡിയത്തിൽനിന്നു നിർദ്ദിഷ്ടവുണ്ടെന്നുള്ളത് അത്യുജ്വലമായോ? റേഡിയത്തിന്റെയും, പ്രകാശവിതരണശക്തിയുള്ള മറ്റു ഭൂതസഞ്ചയങ്ങളുടെയും, അതിശയനീയവും, അന്യദൃശ്യമായ പ്രകൃതജ്ഞവൈശിഷ്ട്യത്തെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, എത്രയ്ക്കുപ്രയത്നം അജ്ഞന്മാരായിരുന്നെങ്കിലും അത്യാത്മതകരമല്ലയോ? റേഡിയത്തിൽ, ഒരു പരമാണുവിന്റെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള പ്രവകലനത്തെ നാം കാണുന്നു. സൂര്യനിൽനിന്ന്, എന്നപോലെ, റേഡിയത്തിൽനിന്നു പ്രകാശപരമാണുക്കൾ നിർദ്ദിഷ്ടനതിനാൽ, ഭൂതങ്ങളെ രൂപാന്തരീകരിക്കാമെന്നുള്ള സേവാദികളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഏ

താനും യഥാർത്ഥമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. രേഡിയം, ഗണ്ഡമായ കുറവൊന്നുംകൂടാതെ, സർപ്പാ ഈ ശക്തിയെ നിർമ്മിച്ചില്ലെന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതിനെ വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായി തോന്നും. വല്ല ഉപായങ്ങളാലും, ഈ ശക്തിയെ ഒരു സ്ഥലത്തു സ്വരൂപിച്ചു വിനിയോഗിച്ചാൽ, അതിന്ന് അത്തുതകരങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളെ ചെയ്യാൻ കഴിയും. അനേകം പടക്കപ്പലുകളേയും പട്ടണങ്ങളേയും പ്രയാസപരംകൂടാതെ ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ നിർമ്മിച്ചാക്കുകയും ചെയ്യാം.

കാരോ വിഷയങ്ങളിലും കാണുന്ന വിവിധങ്ങളായ സ്പന്ദനങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള പ്രത്യക്ഷമായ ശക്തി നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതായാൽ, ലോകത്തിൽ എത്ര വലിയ മാറ്റം സംഭവിക്കും? ലഘുതമങ്ങളായ സ്പന്ദനങ്ങളേയും കാണാനുള്ള സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിത നമ്മുടെ ചെറുകണ്ണുകൾക്കു നഷ്ടമായിരുന്നാൽ, ഇപ്പോൾ നമുക്കു വിചാരിപ്പാൻകൂടി വഹിയാത്തതായ എത്രയോ മനോഹരവസ്തുക്കളും കാണുവാനിടവരുമായിരുന്നു. നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്ക് ഒരു സൂക്ഷ്മദർശിയുടെ ശക്തി ഉണ്ടായി ഏകിൽ നാം പ്രതിദിനം ശ്വസിക്കുന്ന വായുവില്ല, ഭക്ഷിക്കുന്ന ആഹാരത്തിലും, കുടിക്കുന്ന വെള്ളത്തിലും ഉള്ള അണുപ്രായമായ ജീവികളെ കാണുകയും തന്നിമിത്തം ആശ്ചര്യപരവശമായിരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടേ. ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായ ഒരു സ്പന്ദനശക്തികൂടി നമ്മിലുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഇപ്പോൾ നാം കാണുന്ന വെണ്ണക്കൽമേലേ പരുപരുത്തതും ഭയങ്കരമായ വാളുപോലും മുട്ടിയെല്ലാത്തതാകുമായിരുന്നു. ഏറ്റവും ലഘുവായ ശബ്ദസ്പന്ദനങ്ങളും കേൾപ്പാനുള്ള ശക്തിയെ ഈശ്വരൻ നമുക്കു തന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ നാം വസി

ക്കുന്ന ലോകം, എപ്പോഴും ഗീതവാദ്യങ്ങളാൽ മുഴങ്ങുന്നതായിത്തോന്നുകയും, കവിവർണ്ണിതമായ സ്വർഗ്ഗസംഗീതംകൂടി നമുക്കു കേൾക്കുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു.

മനുഷ്യലോകത്തിന്നു പ്രകൃതിയോടുള്ള സംബന്ധത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ ജ്ഞാനം തരുന്ന കലാവിദ്യയുടെകിൽ അതു തത്ത്വശാസ്ത്രമാണ്. നമ്മുടെ സാധാരണമായ ഹൃദയങ്ങളെ സൂക്ഷ്മതരവും, വിസ്മയകരമായ കീഴ്ത്തിക്കുറവ് കഴിയുന്ന ജ്ഞാനമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ശാസ്ത്രമാണ്. ശരിയായ അഭിമാനവും ശരിയായ അനുസരണവും ഇന്നത്തെ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന വല്ല ജ്ഞാനമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ശാസ്ത്രതത്ത്വജ്ഞാനം തന്നെ. പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ദൃഢമായ അധികാരത്തെക്കുറിച്ച് അഭിമാനവും, അറിവാനും, പഠിപ്പാനും ഇനിയും, എത്രയോ അധികമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നതിനാൽ വിനയവും തത്ത്വശാസ്ത്രം വഴിക്കുണ്ടാകുന്നു. ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഒരു വടക്കു മാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിൽ നമുക്കു കരസ്ഥമായിട്ടുള്ളൂ; നൂട്ടൻ പറയുന്നതുപോലെ, മനുഷ്യൻ, കടൽക്കരയിൽ, കക്കയും, കല്ലും വെറുക്കിവെച്ചു കളിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്കു തുല്യനാണെന്ന്. എന്നാൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ ആഴം കാണുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു മഹാജ്ഞാനാർണ്ണവം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. 'ഹേ, ഹൊറേഷിയോ! നിങ്ങളുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രം നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതിനെക്കാൾ എത്രയോ അധികം കാര്യങ്ങൾ ഇഹത്തിലും പരത്തിലുമുണ്ട്' എന്നു ഹോലററിനെക്കൊണ്ടു ഷേക്സ്പീയർ മഹാകവി പറയിച്ചതിനെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ലേഖനത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

ജെ. പി. എം.

* जातिः ।

श्रीमत्यस्मिन् सारस्वतसमाजेऽस्माभिर-
य क्रियमाणस्य प्रसङ्गस्य विषयो जातिरिति
ज्ञातमेव सामाजिकैः । न तावत् सा सा-
मान्यापरपर्याया शास्त्रेषु व्यवहियमाणा जा-
तिः, यद्विषयके प्रसङ्गे शास्त्रीयरीत्या जाति-
पक्षस्य व्यक्तिपक्षस्य च वैलक्षण्यादिकमुपपा-
दनीयं स्यात् । न ब्रह्मो न रोचेत तादृक्
प्रसङ्गो विद्वद्भ्य इति । किं तु तद्विषयकप्र-
सङ्गेन सामाजिकहृदयावर्जनं कुत्रापि शास्त्रे
कूलङ्कषां व्युत्पत्तिमप्रतिपन्नवद्विरस्मान्निर्वै सु-
शकम् । साम्प्रतं यथाप्रतिश्रुतमेतत्प्रसङ्गविष-
यतयोपात्ता जातिः केवलं लोके व्यवहियमा-
णा वर्णापरपर्याया । न चैनामप्युद्दिश्य
प्रसङ्गं कृत्वा सभारञ्जनमाधातुं प्रगल्भतेऽयं
जनः । अथापि श्रुतिस्मृतिपुराणेतिहासशास्त्रेषु
बहुशः परिश्रम्य बहूनि सूक्ष्मतत्त्वानि करव-
दरवद्विशदीकृतवतां यौरोप्यसूरिप्रवराणां प्र-
न्थानधीत्य किमपि जातसंस्कारः सन्निहिता-
नां गुरुणामनुग्रहात्तान्येव कानिचित्त्वानीदा-
नीमुदाहरामि । अथ केयं जातिर्नाम? पद-
मिदं सर्वत्रापि सर्वैरपि व्यवहियते । कालेऽ
स्मिन्नैङ्गलीषराज्यभारधौरेयप्रभुजनसमाजेष्वि-

तरत्र चेदं तदातदाकर्ण्यते । ऐङ्गलीष्यामन्या-
स्वप्याधुनिकभाषास्विदमुपलभ्यते । न केवलं
हिन्दुदेशे जातिव्यवहारं शृणुमः, पुरातनतरे-
जिप्ताख्यदेशे पारसीकदेशे वा; अपि तु स-
कलपरिष्कारसारास्पदीभूतै ङ्गल ण्ड म ण्ड ल म-
ण्ड नायितलण्डनाख्यनगरधरे सदाचारनीति-
प्रचारकारिभिराख्यायिकाकारैर्युररीक्रियत ए-
व जातेस्तादृक् दृश्यम् । क्रियतः कालात् प्रा-
ङ्नानासाहेबोपज्ञं प्रवृत्तस्य प्रतिभयस्य भट-
क्षोभस्य जालैव खलु तदानीं निदानीबभूवे ।
सनीडागतसेनानीछायसंयोगान् स्वमहानसा-
नामशुचित्त्वमाशङ्कमानाः सेनचरास्तदन्तःप-
च्यमानमन्त्रादिसाधनमनलसादबुर्वन् । किं
च, नल्लिकाभरणाय सज्जितेषु गुल्लिकाकोशेषु
वसासंपर्कं तर्कयन्तो जातिभ्रंशाद्वरं मरणम-
पीति निश्चित्य साहासिकप्रयत्नोद्युज्जत । कैस्त-
वमतप्रवर्तनाय प्रयतमानैर्यौरोप्यपुरोहितैः स्त्रो-
दो, ग. व. धृताप्रतिवन्धकीभूततया जातिरेव सु-
हुरुपालभ्यते । अस्मदेशीयेष्वपि ये केचन
स्वदेशाभिमानिनो देशस्य स्व वैदेशिकाधिकार-
पारतन्त्र्यकारणतया जातिमेव कथयन्ति । अ-
परे पुनः श्रोत्रियाश्चिरादारभ्य भारतखण्डस्य
पाषण्डपराभवमिमं प्राचीनजात्याचारमर्यादा-
तिलङ्घनजनितकोपकृतमाचक्षते ॥

ज्ञार्थकतया भिन्नभिन्नजनैर्गृहीतमिति स्पष्टमेव । न वैष विस्मयविषयः । अतिप्रतनतमादनेहसः प्रभृति जातिरुच्चावचाकारात्रार्यावर्तेऽवर्तते । पदेषु तदवस्थेष्वप्यर्था सुदुर्भिद्यन्ते । वत्सरत्रि-सहस्रात् प्रागज्ञातकैतवसमञ्जससमृद्धसौख्य-साधुरूपजगदादिमकुटुम्बस्थितिकाले जातिपद-वाच्यतया यदभिमतमभूत्तदाधुनिकगृह्यमाणा-दत्यन्तं व्यत्यस्तमेवेत्यत्र न विप्रतिपत्तव्यम् । यौरोप्यदेशे स्वातन्त्र्यबहुमानावकाशाधिकारादि-शब्दानामर्थास्तत्कालेषु भिन्नभिन्ना आस-न्निति तच्चरित्रग्रन्थकर्तृभिरभिव्यक्ततया प्रद-र्शितम् । अपितु, यौरोप्यदेशचरित्रापेक्षया हिन्दुदेशचरित्रमतीव विस्तृततरम् । तथाच, यावद्यौरोप्यखण्डस्य तत्तद्भागेषु जनैः कुटुम्बि-ता नालम्बिता, तावदर्यावर्ते जातयो नीतयो गाथा मतानि नामानि च जञ्जन्यमानानि बोधि-क्षमानानि चेक्षीयमाणानि चाभूवन् । यौरो-प्यदेशे यावान् व्यत्यासस्तदनन्तरमजनि ता-वतोऽल्पीयानेव हिन्दुदेशे जातः स्यात् । अथापि महान् व्यत्यासो हिन्दुदेशेऽपि प्रकारभेदेन जात एव । इदानीन्तनब्राह्मणा वेदोक्तब्राह्म-णेभ्यो व्यत्यस्ताः; तथैवाधुनिकयोधजातिरपि प्राक्तनक्षत्रियवीराणां जातेर्भिन्नैव । अथापि सर्वेषां जातिपदवाच्यताव्याहतैवास्ते । सामा-न्यतो जातिशब्देन यद्वयमिदानीं व्यवहराम-स्तदेकार्थतया वर्णपदमपि प्रयुज्यते । तथैव कुल-गोत्रप्रवरचरणादयः शब्दाः ॥

हिन्दुदेश एव कैश्चन विपश्चिद्भिर्जाल्या-चाराः स्वस्वमताङ्गभूता इत्यपरैर्न तथेति च प्र-तिपाद्यते । अतिचिरन्तनस्यास्मदीयहिन्दुमतस्य

परमप्रमाणभूता वेदा इतीदं निर्विवादम् । अन्ये ग्रन्था मन्वादिस्मृतयः षड्दर्शनानीतिहास-पुराणानि च वेदाविसंवादितथैव प्रमाणतया-भ्युपगम्यन्ते । वेदा एव श्रुतित्वेन प्रत्यक्षत्वेन च व्यवहियन्ते । अन्ये त्वापिग्रन्थाः केवलं स्मृ-तित्वेनाऽनुमानत्वेन च । वेदानामपौरुषेय-त्वमनादित्वमपर्यनुयोज्यप्रामाण्यतां च स्था-पयितुं शास्त्राणि शतशः प्रवृत्तानि । अधुना वेदमधीयाना अपि ब्राह्मणाः सम्यक् तदर्थ-वबोधाक्षमतया केवलं मन्वादिस्मृतीः शास्त्रा-णि पुराणानि तन्त्राणि च बहुशोऽभ्यस्यन्ति । वेदार्थानभिज्ञा अपि ते सर्वथा वेदप्रामाण्य-मङ्गीकुर्वन्त्येव । धर्मशास्त्रप्रणेता मनुः स्वप्रणी-तधर्माणां प्रामाण्यं वेदमूलकमेवाह “वेदोऽखि-लो धर्ममूलं स्मृतिशीले च तद्धिदाम्” इति । अन्यत्र च—

“पितृदेवमनुष्याणां वेदश्चक्षुः सनातनम् ।
अशक्यं चाप्रमेयं च वेदशास्त्रमिति स्थितिः ॥
या वेदवाह्याः स्मृतयो याश्च काश्च कुहृष्टयः ।
सर्वास्ता निष्फलाः प्रेत्य तमोनिष्ठा हि ताः स्मृताः ॥
उत्पद्यन्ते न्यवन्ते च यान्यतोऽन्यानि कानिचित्
तान्यर्वाङ्गालिकतया निष्फलान्यनृतानि च ॥
चातुर्वर्ण्यं त्रयो लोकाश्चत्वारश्चाश्रमाः पृथक् ।
भूतं भव्यं भविष्यं च सर्वं वेदात् प्रसिद्ध्यति ॥
शब्दः स्पर्शश्च रूपं च रसो गन्धश्च पञ्चमः ।
वेदादेव प्रसूयन्ते प्रसूतिगुणकर्मतः ॥

विभर्ति सर्वभूतानि वेदशास्त्रं सनातनम् ।
तस्मादेतत् परं मन्ये यज्जन्तोरस्य साधनम् ॥
सेनापत्यं च राज्यं च दण्डनेतृत्वमेव च ।

सर्वलोकाधिपत्यं च वेदशास्त्रविद्वद्भिः ॥
 यथा जातवलो बह्निर्देहत्याद्रीनपि हुमान् ।
 तथा ददति वेदज्ञः कर्मजं दोषमात्मनः ॥
 वेदशास्त्रार्थतत्त्वज्ञो यत्र तत्राश्रमे वसन् ।
 इहैव लोके तिष्ठन् स ब्रह्मभूयाय कल्पते” ॥
 इति ।

एवं शास्त्राण्यप्यैककण्ठ्येन वेदप्रामा-
 ण्यमङ्गीकृत्यैव प्रवृत्तानि । वेदान्ते हि “शा-
 स्त्रयोनित्वात्” इति सूत्रेण महत् ऋग्वेदादेर-
 नेकविद्यास्थानोपबृंहितात् प्रदीपवत्सर्वविद्योतिनः
 सर्वज्ञकल्पाच्छास्त्रादेव प्रमाणाज्जगतो जन्मा-
 दिकारणं ब्रह्माधिगम्यत इति सिद्धान्तितम् ।
 नैयायिकैरपि वैदिकं वाक्यमीश्वरोक्तत्वात्सर्व-
 प्रमाणमेवेति व्यवस्थापितम् । वैशेषिकसाङ्-
 ख्यादिसिद्धान्ता अपि वेदप्रामाण्याङ्गीकारपु-
 रस्सरमेव प्रावर्त्तिषत । यदैतान्यृषिभिः शा-
 स्त्राणि प्रणीतानि तदा वेदः सम्यगर्थज्ञानपूर्वम-
 धीतोऽभूत् । अर्वाचीनकाले स्मृतिपुराणादिप्र-
 न्थानेनाधीयानैर्ब्राह्मणैर्वेदः समग्रो नाधीतस्तदर्थो
 वा नावगतः । अथापि यावानेतेषामबोधो वे-
 दस्य तावानन्धविश्वासस्तत्र द्रढीयानजनि ।
 क्रैस्तवाद्याधुनिकमतान्तरसिद्धान्तिभिः सह वि-
 बधमानैरेतैर्यदा प्रतिहतयुक्तिभिरभावि, तदा
 वेदविरुद्धमिति तन्मतं निराकारि । मन्वादिस्मृ-

तयः शास्त्राणि पुराणानि च यौरोप्यसूरिभि-
 र्वहुशः प्रयस्य प्रागेव संगृहीतानि प्रख्यापि-
 तानि चासन् । अतस्तानि प्रमाणतया यदि
 प्रत्यपाद्यन्त तर्हि तद्याथाथर्यं यौरोप्यैरप्यपारि-
 निर्णेतुम् । वेदस्तु हिन्दुभिर्यौरोप्यैर्वा समग्र-
 स्तदा नाग्राहि । अतः स्मृत्यादिष्वनुपलभ्यमा-
 नः सर्वोऽप्यर्थो वेदे प्रतिपाद्यत इति प्रत्यव-
 तिष्ठमानेषु हिन्दुषु यौरोप्यैस्तूष्णीकतैव शर-
 णीकरणीयाभूत् । क्रैस्तवमतसिद्धान्ताः सर्वेऽप्य-
 स्मद्देवान्तर्भूता एवेत्यवदन् वैदिकाः । यदि त-
 त्राविश्वासाद्यौरोप्यैः पुस्तकावलोकनं प्रार्थितं
 तदा पूतानि वेदपुस्तकानि नास्तिकानां म्ले-
 च्छानामप्रकाश्यानीत्युक्त्या प्रयुक्तो मूले कुठारः ।
 अथ पुनरतन्द्रप्रवृत्तयैरतिप्रतनहिन्दुमतसिद्धा-
 न्ततत्त्वजिज्ञासाप्रेर्यमानैर्यौरोप्यैर्भारतीयराज्या-
 धिकारधुरीणहूणप्रवरसाहाय्यात् सर्वेऽपि वेद-
 ग्रन्थः समाप्यः सम्प्रति परिष्कृत्य मुद्रितो
 वर्त्तते । वैदिकपण्डितैश्चायमन्यूनानतिरिक्तः स-
 र्वानवय इति निष्पक्षपातं स्वीक्रियते । अहो!
 कोयं विपर्ययो मानुषकार्य्याणाम् । यदस्मी
 गङ्गायमुनासरस्वतीसिन्धुतीरवासिनः श्रौत्रप-
 वित्रा धात्रीसत्राशनाः कुत्रापि दवीयसि द्वी-
 पे गोमांसमुग्निम्लेच्छैर्मुद्रयित्वा प्रेषितं स्वकी-
 यवेदपुस्तकमधुना सश्रद्धमधीयते! ॥

(शिष्टमग्रे)

केरळवर्मा, सि. एस्. ऐ.

1986 ചിങ്ങം 5 നു മുതൽ 1987 വൃശ്ചികം 1 നു വരെ മംഗളോദയം മാസം
കയുടെ വരിസംഖ്യ വകുപ്പു വരിക്കാർ അടച്ചിട്ടുള്ള
സംഖ്യകളുടെയും മാറ്റം വിവരം.

ഭണ്ടര ജുറപ്പികവീതം അടച്ചവരുടെ പേരുവിവരം.

ബ്രഹ്മശ്രീ	അവർകൾ	ബ്രഹ്മശ്രീ	അവർകൾ
ടി നാരായണമംഗലത്തു ദാമോദരൻ നമ്പൂരി	ടി	ടി മുത്തേടത്തു മനക്കൽ രാമൻനമ്പൂരി	ടി
ടി പയ്യന്നൂ നാരായണൻനമ്പൂരി	ടി	ടി മുട്ടമം കൃഷ്ണൻ നാരായണൻ	ടി
ടി എളയാട്ട കേശവൻ നമ്പൂരി	ടി	ടി മഴമങ്ങലത്തു തരണനെല്ലൂർ ടിയാകരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	ടി
ടി ചെറുമുക്ക മനക്കൽ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	ടി	ടി കുറുപല്ലൂർ മനക്കൽ കൃഷ്ണൻനമ്പൂരി	ടി
ടി കരിയന്നൂർ മനക്കൽ അയ്യപ്പമുത്തി നമ്പൂരി	ടി	ടി എൻ. എച്ച്. ശങ്കരൻ നമ്പൂരി	ടി
ടി ചെമ്പല്ലൂർ മൂപ്പൻനമ്പൂരി	ടി	ടി പി. എസ്സ്. വിഷ്ണു നമ്പൂരി	ടി
ടി പാവൂർ കപ്ലിങ്ങാട്ടുമനക്കൽ ഭട്ടതിരിപ്പാട്	ടി	ടി കൊഴുട്ടത്ത് നാരായണൻനമ്പൂരി	ടി
ടി മുളകുറുണ്ണി മനക്കൽ കുഞ്ചുനമ്പൂരി	ടി	ടി കപ്പമ്പള്ളി ഇല്ലത്ത് മൂപ്പൻനമ്പൂരി	ടി
ടി കപ്ലിങ്ങാട്ടു പരമേശ്വരൻ നമ്പൂരി	ടി	ടി ടി. ശങ്കരൻ കേശവൻനമ്പൂരി	ടി
ടി കരിപ്പാലമനക്കൽ കുഞ്ചുനമ്പൂരി	ടി	ടി ചോമാല നാരായണൻ നമ്പൂരി	ടി
ടി ആനാരിമനക്കൽ മഹൻ നാരായണൻ നമ്പൂരി	ടി	ടി പുലാക്കുടി ചെറിയ കേശവൻ നമ്പൂരി	ടി
ടി മണിയോൽ കൊക്കുന്നം വാസുദേവൻ നമ്പൂരി	ടി	ടി എ. ഗണപതി നമ്പൂരി	ടി
ടി സി. പി. കപാലി നമ്പൂരി	ടി	ടി കുറുപല്ലൂർ മനക്കൽ കൃഷ്ണൻനമ്പൂരി	ടി
ടി എ. സി. ടി. ഭവദാസൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്	ടി	ടി മാത്തുറമനക്കൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	ടി
ടി കാനൂരമനക്കൽ വിനുപാക്കൻ നമ്പൂരി	ടി	ടി പകരച്ചരമനക്കൽ ചെറിയ പരമേശ്വരൻ നമ്പൂരി	ടി
ടി എലങ്കുളത്തു മനക്കൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	ടി	ടി എരുമായിക്കൊടില്ലത്തു പരമേശ്വരൻ കേശവൻ നമ്പൂരി	ടി
ടി തവനൂർ മനക്കൽ നാരായണൻ നമ്പൂരി	ടി	ടി കെ. പി. മഹേശ്വരൻ നമ്പൂരി	ടി
ടി ഉരുവേലി ജയന്തൻ നമ്പൂരി	ടി	ടി കുമാരമംഗലത്തു കെ. എൻ. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	ടി
ടി എച്ച്. പത്മനാഭൻ പോററി ഐ.	ടി	ടി രാമസ്വാമി കോവൽ വൈദ്യനാഥൻ	ടി
		ടി ഇലവുങ്കൽ വാസുദേവൻ നമ്പൂരി	ടി
		ടി നടുവിൽ മണ്ണഴിമനക്കൽ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	ടി
		ടി സി. സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോററി	ടി

ബ്രഹ്മശ്രീ

അവർകൾ

ടി കണ്ണിക്കുന്നത്തു നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി വേരെ പറമ്പിൽ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി വധിമോശ്വേരി നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി തളിയിൽ പാഴ്വർ ഗോദവമ്മൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി കിള്ളിമംഗലത്തു നടുവത്തു മനക്കൽ തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി പാട്ടപ്പുര മനക്കൽ നാരായണൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി എ. കേശവൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി വേലൂർ മാടാവു മനക്കൽ ചെറിയ നാരായണൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി ഉള്ളൂർ കണ്യാമ്പൂരി ടി
 ടി അരിയന്നാരി പുതുശ്ശേരിവാസുദേവൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി പല്ലിശ്ശേരി രാമൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി വെങ്ങല്ലൂർ ശങ്കരനാരായണൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി പി. എൻ. ദാമോദരൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി അകവൂർ മനക്കൽ വലിയ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി വെണ്മണി കണ്ണശ്ശി നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി ടി. പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂരി (കൊച്ചി) ടി
 ടി മാടമ്പമനക്കൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി വക്കീൽ ടി. എ. ശേഷയൂർ ടി
 ടി കാഞ്ഞിയൂർമനക്കൽ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി കേപ്പമണ്ണമനക്കൽ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി ടി. നാരായണൻ നമ്പൂരിപ്പാട് ടി
 ടി അക്കംപറമ്പത്ത് വേദാസൻ നമ്പൂരി ടി

ചൊവ്വൂർമനക്കൽ നാരായണൻ

ബ്രഹ്മശ്രീ

അവർകൾ

ടി നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി എ. നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് ടി
 ടി കൈലാസം വെങ്കിടാചലയൂർ ടി
 ടി തെക്കകുമാർ മൂപ്പിൽ സ്വാമിയൻ ടി
 ടി പുല്ലാനിക്കാട്ടു നമ്പൂരി ടി
 ടി തെക്കേടത്തു മനക്കൽ വാസുദേവൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് ടി
 ടി വാസുദേവൻപോറി ടി
 ടി നാരായണൻ പോറി ടി
 ടി എ. കെ. വെങ്കിടേശപരയൂർ ടി
 ടി തിരുവല്ലാക്കാട്ടു മനക്കൽ ശ്രീകുമാരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി കിള്ളിമംഗലത്തു നടുവത്തു മനക്കൽ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി പന്നിശ്ശേരി വാസുദേവൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി മുണ്ടനാട്ടു മനക്കൽ ശങ്കരനാരായണൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി പാടാനകുറുശ്ശി ദൊരസാമി ശാസ്ത്രി ടി
 ടി എ. കെ. ടി. കെ. എം. ഇപ്പൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി ഇണ്ടികക്കച്ചവടം ടി. എച്ച്. വെങ്കിടാചലയൂർ ടി
 ടി കാഞ്ഞയൂർ മനക്കൽ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി തെക്കേടത്തു കുടലായിൽ മനക്കൽ കണ്ണശ്ശി നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി ചിററൂരമനക്കൽ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി ചേപ്പിൽ പഴേടത്തു മനക്കൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂരി ടി
 ടി കിരാങ്ങാട്ടു മനക്കൽ അൻജൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി
 ടി കണ്ണമംഗലത്തു മനക്കൽ കണ്ണശ്ശി നമ്പൂരി ടി
 ടി ഒരവങ്കര നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂരി (രാജാ)

ശേഷം വഴിയെ

31. മുത്തമന നാരായണൻ ഭട്ടതിരി
 31. നെടുമ്പിള്ളി മനക്കൽ പത്മനാഭൻ
 നമ്പൂതിരിപ്പാട് 31
 31. കുന്നത്തു പടിഞ്ഞാറേടത്ത നീലകു
 ണ്ണർ ഭട്ടതിരിപ്പാട് 31
 31. കുറുവട്ടവണ്ണാമനക്കൽ നാരായ
 ണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് 31
 31. വീമ്പൂർ കടലായിൽമനക്കൽ കുഞ്ഞി
 ക്കുട്ടൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് 31
 31. മണ്ണാഴിമനക്കൽ തൃപ്പൂർ നമ്പൂ
 തിരിപ്പാപ്പാട് 31
 31. പുതുമാമധുസുതൻനമ്പൂരി 31
 31. ചെമാല നാരായണൻനമ്പൂരി 31
 ആററപ്പുറത്ത ഇശാനൻഭട്ടതിരി 31
 31. പൂലാക്കുടി ചെറിയ കേശവൻ
 നമ്പൂരി 31
 31. പൂക്കുഴുത്തമൻനമ്പൂരി 31
 31. നാളിപ്പള്ളി വിണ്ണനമ്പൂരി 31
 31. ചെന്നല്ലൂർ വാസുദേവൻനമ്പൂരി 31
 31. പകരവാരമനക്കൽ നീലകുണ്ണൻ
 നമ്പൂരി 31
 31. നാരായണമംഗലത്തു മനക്കൽ നാരാ
 യണൻഭട്ടതിരിപ്പാട് 31
 31. തവരൂർ പരമേശ്വരൻനമ്പൂരി 31
 31. ചെട്ടുമറ്റത്തു നാരായണൻനമ്പൂരി 31
 31. പൂർത്തുമനക്കൽ വലിയ നമ്പൂതിരി
 പ്പാട് 31
 31. കൂടല്ലൂർമനക്കൽ നാരായണൻനമ്പൂതി
 രിപ്പാട് 31
 31. കോട്ടനാട്ടമനക്കൽ നീലകുണ്ണൻനമ്പൂ
 തിരിപ്പാട് 31
 31. ചൊച്ചല്ലൂർമനക്കൽ മൂസ്സനമ്പൂതിരി 31
 31. വി. വാസുദേവശർമ്മ 31
 31. മുത്തലക്കോടത്ത് നീലകുണ്ണൻ നമ്പൂ
 തിരിപ്പാട് 31
 31. എസ്. ആർ. ചെങ്കുടേശ്വരയ്യർ 31
 31. പി. എസ്. വണ്ണനമ്പൂരി 31

1 കലാഭടനനക്കൽ സുതുകുളഭട്ടതിരിപ്പാട്
 2 ടി സി. എൻ. നാരായണൻ നമ്പൂരി
 3 ട് കടവത്ത് ഉള്ളൂർ കൃഷ്ണൻനമ്പൂരി
 4 ടി പത്മനാഭൻപോറ്റി ബി. എ. ടി
 5 ടി പന്തൽവൈദികൻ പരമേശ്വരൻ ന
 6 ന്ബൂരി ടി
 7 ടി കൂടലാറുപുറത്തു അനന്തൻനമ്പൂരിരി
 8 പ്പാട് ടി
 9 ടി കുന്നത്തൂർ മനക്കൽ അനന്തൻ ഭട്ടതി
 10 രിപ്പാട് ടി
 11 ടി കല്ലങ്ങാട്ടു മനക്കൽ നീലകണ്ഠൻ ന
 12 ന്ബൂരി ടി
 13 ടി മല്ലശ്ശേരിമനക്കൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂരി
 14 ടി മൊളിവെച്ചിപ്പുത്തു മാൾശ്വരൻ ന
 15 ന്ബൂരി ടി
 16 ടി കല്ലമ്പിള്ളി ഇല്ലത്തു ശങ്കരൻ കേശവ
 17 ന്നമ്പൂരി ടി
 18 എരുമായിക്കോട്ടില്ലത്തു പരമേശ്വരൻ കേ
 19 ശവൻനമ്പൂരി ടി
 20 ടി ഷണ്ടുവെലാസം സിക്രട്ടറി ഉഴഞ്ഞിര
 21 ന്നമ്പൂരി ടി
 22 ടി മുത്തേടത്തിലും വക കവടിവാമ്യൻ
 23 ടി മുട്ടമനത്തിൽ കൃഷ്ണൻ നാരായണൻ ടി
 24 ടി ഡോക്ടർ സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ എം. എം.
 25 ടി ശ്രീപാദംഭരിപ്പ് ലക്ഷ്മണയ്യൻ ടി
 26 ടി കുമാരവിലാസം ഡായനശാല സിക്ര
 27 ഭട്ടതി ഉള്ളൂർ പരശുരാമയ്യൻ ടി
 28 ടി ആലത്തൂർ അനന്തൻ നമ്പൂരിരിപ്പാട്
 29 ടി സുപ്രാധികാർക്കാര (രൂപ്പണത്തുറ)
 30 ടി പ്ലായിക്കോട്ട മനക്കൽ മയി. നമ്പൂരിടി
 31 ടി കിരാങ്ങാട്ടു മനക്കൽ നാരായണൻ ന
 32 ന്ബൂരിരിപ്പാട് ടി
 33 ടി കിടങ്ങഴിയത്തു ജയന്തൻനമ്പൂരി ടി
 34 ടി വടക്കേടത്തു വെരമ്പടപ്പിൽ മാനൻ
 35 പുരപ്പോത്തമൻ നമ്പൂരി ടി
 36 ടി എസ്സ് ശങ്കരൻ നമ്പൂരി ടി
 37 ടി കോടിപ്പുത്തു നാരായണൻ നമ്പൂരി

ഇദ്ദേഹം

അവർകൾ

മ. രാ. രാ.

അവർകൾ

ടി കിളിമംഗലത്തു നടവത്തു മനക്കൽ
 തുപ്പൻനമ്പു റിപ്പോർട്ട് ടി
 ടി കിഴക്കേ ചുറ്റുമുക്കു നമ്പോത്തനമ്പു ടി
 ടി താളിപ്പള്ളി ഇല്ലത്തു വിണ്ണ നമ്പു ടി
 ടി എ. കേശവൻ നമ്പു ടി
 ടി മത്തുരു മനക്കൽ ശങ്കരൻ നമ്പു ടി
 ടി അഴകത്തു മനക്കൽ ചേരമേശ്വരൻ നമ്പു ടി
 ടി നല്ലടത്തു മനക്കൽ ചിത്രൻ നമ്പു ടി
 ടി എട്ടുനാട്ടു മനക്കൽ കേശവൻ നമ്പു ടി
 ടി നാരായണമംഗലത്തു മനക്കൽ വാസുദേവൻ നമ്പു ടി
 ടി തിരുനാശ്ശേരിക്കോട്ടയിൽ മനക്കൽ വലിയ തമ്പുരാൻ ടി
 ടി പൊഴക്കര ചെന്നാസ്സ് മനക്കൽ മൂസ്സ നമ്പു ടി
 ടി കല്ലൂര മനക്കൽ വാസുദേവൻ നമ്പു ടി
 ടി നല്ലിക്കാടി എട്ടമന വിണ്ണനമ്പു ടി
 ടി കെ പരമേശ്വരൻ നമ്പു ടി
 ടി ഇ. ചി. വാസുദേവൻ നമ്പു ടി
 ടി കിഴക്കേക്കര തോട്ടം ഇല്ലത്തു കേശവൻ നമ്പു ടി
 ടി വാരണാക്കോട്ട ഇല്ലത്തു കൃഷ്ണൻ നമ്പു ടി
 ടി പാലേലി ഇല്ലത്തു പി. വാസുദേവൻ നമ്പു ടി

മാ. രാ. രാ.

അവർകൾ

ടി മാറ്റിട്ടു തിരുമല്ലാട കേരളവർമ്മ ടി
 ടി എ. പൂർ എൻ. പേലുപ്പള്ളി ടി
 ടി വലിയ കൊട്ടാരം മാനേജർ ശങ്കരൻ തമ്പു ടി
 ടി പി. കെ. കൃഷ്ണപിള്ള ടി
 ടി എൻ. നാരായണപിള്ള ടി
 ടി പി. ബാലകൃഷ്ണമനോൻ ടി
 ടി കെ. ജെ. അബ്രഹാം കുത്തനാർ ടി

ടി ടി- അച്ചുതൻ ആണ്ടി ടി
 ടി തിരുവനന്തപുരം രാജകീയകോളേജ് ടി
 ടി പ്രിൻസിപ്പാൽ ടി
 ടി വി. കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻ ടി
 ടി രാമകുറുപ്പ് ടി
 ടി രാമവർമ്മ യൂണിയൻ ക്ലബ്ബ് സി ക്രട്ടരി ടി
 ടി പാലിയത്തു വലിയച്ചൻ ടി
 ടി പേരയിക്കാട്ടു കോവിലകത്തു രാമവർമ്മൻ തിരുമല്ലാട് ടി
 ടി വക്കീൽ എ. ശിവരാമമനോൻ ടി
 ടി കവളപ്പാറ മൂപ്പിൽ നായർ ടി
 മ. രാ. രാ. കെ. സി. വീരരായൻ രാജാ ബി. എ. ടി
 ടി കെ. കേരളവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ ടി
 ,, കിളിമാനൂർ രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ
 മ. രാ. രാ. പാലിയത്തു വലിയ കൊച്ചുണ്ണി അച്ചൻ
 ,, പുതിയ കോവിലകത്തു കൊച്ചുകുട്ടൻ തിരുമല്ലാട്
 ,, സി. അച്ചുതമേനോൻ ബി. എ. ,,
 ,, ഏവൂർ. എൻ. വേലുപ്പിള്ള ,,
 ,, പി. കെ. എൻ. മാധവമനാടിയാർ ,,
 ,, വി. ശങ്കരമനോൻ ,,
 ,, പി. എസ്. കൃഷ്ണപിള്ള ,,
 ,, എൻ. പത്മനാഭപിള്ള ,,
 ,, കെ. രാമവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ ,,
 ,, ഖി. രാമൻ നായർ ,,
 ,, സി. ശങ്കരമനോൻ ,,
 ,, മണക്കുളം കുഞ്ഞുണ്ണി രാജാവ് ,,
 ,, കെ. കോപ്പി ,,
 മ. രാ. രാ. ടി. കെ. കൃഷ്ണമനോൻ ,,
 മ. മ. ശ്രീ. കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സ് ,,
 ,, കൊച്ചി. ദി. കേരളവർമ്മ തമ്പുരാൻ ,,
 ,, മദ്രാസ്. പണ്ടാരത്തിൽ

2. പൂഞ്ഞാറിൽ അശ്വതിനാഥ രാമവ
 ഈരാജാ ,
 മ.മ ശ്രീ എ. ഏർ. രാജരാജവർമ്മ കോയി
 ത്തമ്പുരാൻ ,
 മ.രാ.രാ കെ. എസ്സ്. രാമൻമേനോൻ ,
 ,, അരുമനശ്രീ നാരായണൻതമ്പി ,,
 3, എൻ. കേശവപ്പണിക്കർ ,,
 ,, പി. ഗോപാലപിള്ള ,,
 മ. രാ. രാ. കണ്ണമ്പ്ര രാമനാണി വലിയ
 നായർ ,,
 ,, ഇ. രാമവാരിയർ ബി. എ. ,,
 ,, കരുമാലിൻവീട്ടിൽ കൃഷ്ണപിള്ള ,,
 ,, എ. പി. നായർ ,,
 ,, പി. കെ. അച്ഛൻ ,,
 7, കിളിമാനൂർ കേശവവർമ്മ കോയിത്തമ്പു
 രാൻ ,,
 ,, ചോണ്ടത്ത ഗോവിന്ദമന്നാടിയാർ ?,
 ,, പി. സി. ഇപ്പൻ ,,
 ,, ടി. ആർ. അനന്തകുറുപ്പ് ,,
 ,, പി. ആർ. പരമേശ്വര പണിക്കർ ,,
 ,, കാളമ്പിള്ളി നാരായണ പണിക്കർ ,,
 ,, എ. പി. പിള്ള ,,
 മ. രാ. രാ. ഡാക്ടർ. ഇ. രാമവാരിയർ ,,
 ,, ഇ. അരയണൻ നായർ ബി. എ
 ,, ബി. എൽ ,,
 ,, ടി. ഐസ്സ്. ജെ. ഗണേശമയ്യർ ,,
 ,, കോട്ടയത്തു വലിയ രാജാ ,,
 ,, എം. കെ. ശങ്കരവർമ്മ രാജാ ,,
 ,, കുടത്തനാട്ടു വലിയ തമ്പുരാൻ ,,
 ,, അമ്പ്രമുളി രാമനാണി വൈദ്യർ ,,
 ,, കെ. സി വീരമയ്യൻ രാജാ ,,

ടി കോട്ടയത്ത വലിയ രാജാ ടി
 ടി കണ്ടിൽ ശങ്കരൻനമ്പി ടി
 ടി പൂഞ്ഞാറിൽ അശ്വതിനാഥ രാമവ
 ഈരാജാ ടി
 ടി കൊച്ചുകോയിത്തമ്പുരാൻ
 ബി. എ. ടി
 ടി ഇ. രാമവാരിയർ ബി. എ. ടി
 ടി എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ
 എം. എ. ടി
 ടി പി. ഗോപാലപിള്ള ടി
 ടി എം. ഉദയവർമ്മരാജാ ബി. എ. ടി
 ടി അനന്തപുരത്തു മൂത്ത കോയിത്തമ്പു
 രാൻ ടി
 ,, വട്ടപ്പറമ്പിൽ വലിയ വലിയ
 ത്താൻ ടി
 ടി പി ഉക്കണ്ടനാണിനായർ
 എം. എ. എൽ. ടി.
 ടി ഇ. കെ കൃഷ്ണവർമ്മരാജാ ടി
 ടി പുതിയ കോവിലകത്ത തെക്കെ കെ
 ടിൽ ശ്രീമാനവിക്രമൻ രാജാ ടി
 ടി എ കൃഷ്ണവാരിയർ ടി
 ബി എ. ടി
 ടി അരുമന ശ്രീനാരായണൻതമ്പി ടി
 ടി കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ടി
 ടി കെ. പി. തമ്പാൻ ടി
 ടി എം. രാജരാജവർമ്മ എം. എ ടി
 ടി കെ. വേലായുധൻപിള്ള ടി
 ടി കെ. ഉണിക്കണ്ടൻനായർ ടി
 ടി ലക്ഷ്മീപുരത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ വലി
 യത്തമ്പുരാൻ ടി
 ടി ഫടക്കുളം സീനിയർ രാജാ ടി

ടി പി. പരമേശ്വരൻപോറ്റി ടി 1 4 0
 ടി വൈലിശ്ശേരി മനക്കൽ പര
 മേശ്വരൻ നമ്പൂരി ടി 5 0 0
 ടി കക്കാട്ടു മനക്കൽ വസുദേവ
 ന് നമ്പൂരി 5 0 0

ടി നെടിയേടത്തു മനക്കൽ സുബ്രഹ്മ
 ണ്യൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി 2 7 0
 ടി ശീരവള്ളി പി. നാരായണൻ ന
 ന്ബൂരി ടി 8 8

ടി കെപുലാശ്ശേരി മനക്കൽ നീലക
 ഞാൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി 2 4 0
 ടി കുറുമാത്തുർ പരമേശ്വരൻ നമ്പൂ
 തിരിപ്പാട് ടി 1 8 0
 ടി എൻ. കൃഷ്ണൻചോറി ടി 1 0 0
 ടി പുനോർകൊട്ടമനക്കൽ തുപ്പൻ
 നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി 1 0 0
 ടി ഡാക്ടർ സുബ്രഹ്മണ്യൻ
 എം. എ. ടി 5 0 0
 ടി മൂക്കോട്ട ചെമ്മരശ്ശേരി മാമൻ ന
 നമ്പൂരി ടി 5 0 0
 ടി തെക്കേ നെടുമ്പിള്ളി മനക്കൽ
 പുരമേശ്വരൻ നമ്പൂരി ടി 1 10 0
 ടി വാസുദേവൻ ചോറി ടി 1 6 0
 ടി ആറുപുറത്ത പുരുഷോത്തമൻ
 നമ്പൂരി ടി 0 8 0
 ടി മാടത്തിൽ മല്ലിശ്ശേരിമനക്കൽ
 നാരായണൻ നമ്പൂരി ടി 2 0 0
 ടി കല്പശ്ശേരി ഉഴുത്തിൻ നമ്പൂ
 രി ടി 3 0 0
 ടി റെച്ചൂർ ഉളവനായ്ക്കൽ കായ്കുസ്ഥൻ
 കെ. സുബ്രഹ്മണ്യൻ നമ്പൂതി
 രിപ്പാട് ടി 6 0 0
 ടി പി. എം. നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതി
 രിപ്പാട് ടി 3 3 0
 ടി അമ്പലപ്പുഴ മറ്റാദേവശർമ്മാ ടി 1 8 0
 ടി പാലൂർ സുബ്രഹ്മണ്യൻ നമ്പൂ
 രി ടി 1 0 0
 ടി സി. നാരായണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാ
 ട് ടി 1 0 0
 ടി പത്തമന പുരമേശ്വരൻ നമ്പൂ
 രി ടി 2 12 0
 ടി കേശവൻ നാരായണൻ എന്റാ
 ന്തിരി ടി 2 0 0
 ടി ഇ. നാരായണൻ ചോറി ടി 1 6 0
 ടി കൊട്ടാരമേക്കോട്ട മനക്കൽ നീലക
 ഞാൻ നമ്പൂരി ടി 2 0 0

ടി ആർ. കൃഷ്ണൻ ടി 1 6 0
 പുലിയന്നൂരമനക്കൽ ദിവാക
 രൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി }
 ടി മുണ്ടനാട്ടമനക്കൽ ശങ്ക
 രൻ നമ്പൂരി ടി } 1 8 0
 ടി കാട്ടോട്ടകര മനക്കൽ കുട്ടൻ ന
 നമ്പൂതിരിപ്പാട് ടി 5 0 0
 ടി കുറുവാപ്പള്ളി നാരായണൻ ന
 നമ്പൂരി ടി 8 0 0
 ടി വെങ്കീഴ് ടി. ആർ. രാമചന്ദ്ര
 യർ ടി 3 12 0
 ടി പൂരാടത്തു മനക്കൽ ഫദിദ
 ത്തൻ നമ്പൂരി ടി 3 8 0
 ടി കൊടീരിമനക്കൽ മാധവൻ ന
 നമ്പൂരി ടി 2 0 0
 ടി ടി. എം. തുവികുമാൻ നമ്പൂരി
 പ്പാട് ടി 3 12 0
 ടി തെക്കിനിയേടത്തു മനക്കൽ കൃ
 ണ്ണൻ നമ്പൂരി ടി 5 0 0
 ടി ആർ. കൃഷ്ണൻ ടി 1 2 0
 ടി പാലക്കുന്നത്തില്ലത്ത അച്ഛൻ
 കൃഷ്ണൻ നമ്പൂരി ടി 1 6 0
 ടി എ. എൻ. ഗംഗാധരൻ നമ്പൂ
 രി ടി 5 0 0
 ടി വേളനഴിമനക്കൽ നമ്പൂരി ടി 4 4 0
 ടി ഏറന്നൂരമനക്കൽ നാരായണ
 നമ്പൂരി ടി 2 12 0
 ടി ഇപ്പാമ്പാവത്തു മനക്കൽ വാ
 സുദേവൻ നമ്പൂരി ടി 3 4 0
 ടി മാമ്പാറ നാരായണൻ നമ്പൂ
 തിരിപ്പാട് ടി 1 4 0
 ടി കുടവത്ത ഉള്ളന്നൂർ ജാതഭവ
 ദനനമ്പൂരി ടി 1 6 0
 ടി തോട്ടാശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ ന
 നമ്പൂരി ടി 2 5 0
 ടി വടക്കിടത്തു ജാതഭവദൻ നമ്പൂ
 തിരിപ്പാട് ടി 3 0 0

ടി തെക്കേടത്തു ഇട്ടീരിനമ്പൂരിടി 0 12 0
 ടി കമാരമംഗലത്തു കടംബനന
 നൂതിരിപ്പാട് ടി 4 0
 ടി എടുമന വ.സുദേവൻ കടം
 ബൻനമ്പൂരി ടി 2 0 0
 ടി ആറുപുറത്തു മനക്കൽ നാരാ
 യണ നമ്പൂരി ടി 2 5 0
 ടി വി. വാമനൻനമ്പൂരി ടി 2 5 0
 ടി കപ്പളിങ്ങാട്ടു മനക്കൽ വാസുദേ
 വൻനമ്പൂരി ടി 5 4 0
 ടി ചേന്നമംഗലത്തു മനക്കൽ വാസു
 ദേവൻ ശങ്കരപട്ടേരിരിപ്പാട് ടി 2 5 0
 ടി കളങ്ങര കൃഷ്ണൻനമ്പൂരി ടി 2 4 0
 ടി സി. പി. ശ്രീകുമാരശർമ്മാ ടി 5 0 0
 ടി ശ്രീമൂലംബ്രഹ്മസമാജം സിക്രട്ടറി
 നാരായണൻഭട്ടതിരിപ്പാട് ടി 1 8 0
 ടി കാർത്തിയത്ത മനക്കൽ ചിത്ര
 ന്നമ്പൂരിരി ടി 5 0 0
 ടി വേങ്ങല്ലൂരമനക്കൽ അച്ഛൻന
 നൂതിരി ടി 1 14 0
 ടി ചിരട്ടമണ്ണ കത്തനാരായണ
 ന്നമ്പൂരി ടി 5 4 0
 ടി ശീരവള്ളി നാരായണൻന
 നൂരി ടി 1 8 0
 ടി ചെന്നിത്തല പുത്തില്ലം വിണ്ണ
 നമ്പൂരി ടി 5 0 0
 ടി വടക്കേ മൂടമ്പാടി വിണ്ണട്ട
 തിരി ടി 1 4 0
 ടി പുത്തറാറിൽ കൊട്ടാരത്തിൽ നീ
 ലകണ്ഠൻ മാമണ്ണ നമ്പൂരിടി 7 1 0
 ടി മടാപ്പാടി ഇല്ലത്തു ചിത്രൻന
 നൂരി ടി 1 12 0
 ടി ആറുകൽ വിചാരിപ്പ വൈദ്യ
 നാമയ്യൻ ടി 5 0 0
 ടി കെ. എൻ. നീലകണ്ഠൻ ന
 നൂരി ടി 0 10 0
 ടി ഉള്ളന്തർ കൃഷ്ണൻ നമ്പൂരി ടി 1 11 0
 ടി ആലത്തുരു കോയ്ലേരി നാരായ
 ണൻനമ്പൂരി ടി 5 0 0

ടി എൻ കൃഷ്ണൻ നമ്പൂരി 5
 ടി ഇടമന എൻകൃഷ്ണൻനമ്പൂരിടി 0
 ടി പാവുമേക്കാട്ട മനക്കൽ പരമേ
 ശ്വരൻനമ്പൂരി ടി 4
 ടി എം.കെ.വംസുദേവൻനമ്പൂരിടി
 ടി പാക്കത്ത നാരായണൻ ഭട്ടതി
 രിപ്പാട് ടി 8
 ടി എം. ഹരിജയന്തൻനമ്പൂരിടി 4
 ടി ഉപ്പിലി ഈശ്വരൻനമ്പൂരിടി 8
 ടി കിഴക്കേ വേക്കുണ്ടി ഈശ്വരൻ
 നമ്പൂരി ടി 5
 മ രാ രാ വെടിപ്പരമത്തിൽ കേള
 വമ്മൻതിരുമല്ലാട് ടി 2 1
 ,, ക. എൻ. കേശവൻനായർ ടി 1 0
 ടി എൻ. സുബ്ബയ്യേണായി ടി 2 6
 ടി സി. സി. മന്നാടിയാർ സ്വാ
 കവായനശാല സിക്രട്ടേരി ടി 1 6
 ടി അമ്പാടി കൊച്ചുഗോവിന്ദമ
 നോൻ ടി 1 6 0
 ടി ടി. ഐ. പട്ടാഭി ടി 1 4 0
 ടി ചാക്കേരി അമ്മമ്മത ടി 1 6 0
 ടി കെ. കേശവപിള്ള ടി 1 6 0
 ടി ഇ. ശിവരമപിള്ള ടി 2 6 0
 ടി ഇട്ടിയകാടത്തു രാമൻ നാ
 യർ ടി 1 6 0
 ടി പി. എ. മാത്തുകരൻ ടി 1 0 0
 ടി എസ്സ്. കെ. നാരായണ
 പിള്ള ടി 1 6 0
 ടി പി. പരമേശ്വരൻപിള്ള
 ശാസ്ത്രി ടി 1 6 0
 ടി പി. പി. ഡായനശാലാ
 സിക്രട്ടേരി ടി 1 6 0
 ടി വക്കീൽ പി. കുഞ്ഞുപ
 ണിക്കർ ടി 1 8 0
 ടി വക്കീൽ പി. ഗോവിന്ദൻ
 നമ്പ്യാർ ടി 1 8 0
 ടി കെ. യു. നാരായണമേ
 നോൻ ടി 1 4 0
 ടി പാലക്കാട്ട രണ്ടാം രാജാ ടി 1 12 0
 ടി എ. സി. കുഞ്ഞിക്കോട
 വൈദ്യൻ ടി 1 6
 ടി കെ. വേലായുധൻ ടി 1 6

കെ. സി. ജേക്കബ്	ടി 1 0 0
ഇ- കാളി	ടി 1 0 0
കെ- കെ- രാമൻ	ടി 1 6 0
കെ- സാമിനാഥൻ	ടി 1 6 0
പി. കെ- ഗോപാലപിള്ള	ടി 1 4 0
ആർ. കൃഷ്ണചാമിയർ	ടി 1 0 0
ചങ്ങാത്തിൽ ശേഖരമേനോൻ	ടി 5 0 0
അപ്പിക്കലിടം കോമ്പി	
അച്ചൻ	ടി 8 14 0
എസ്- പത്മനാഭപിള്ള	ടി 2 5 0
കെ. നീലകണ്ഠപിള്ള	ടി 1 6 0
കെ- കണ്ണിപ്പട്ടൻ രാജാ	ടി 1 4 0
കെ. വാസുദേവൻ മൂത്തത്	ടി 1 4 0
എ- കേരളവർമ്മ രാജാ	ടി 1 4 0
വി- കെ. ഗോവിന്ദമനോൻ	ടി 2 0 0
വി. എസ്. ഗോവിന്ദപിള്ള	ടി 0 12 0
കെ- നാരായണക്കുറുപ്പ്	ടി 1 4 0
കെ- പരമേശ്വരൻപിള്ള	ടി 1 4 0
കെ- വേലായുധ തോട്ടത്ത	ടി 2 14 8
ടി. കെ- ഉദയവർമ്മ വലിയ രാജാ	ടി 6 0 0
വി. എസ്. ഗോവിന്ദപിള്ള	ടി 1 12 0
ചെരട്ടപ്പാത്ത കണ്ണൻ	
തൃപ്പാട്	ടി 1 6 0
വി. ഗോവിന്ദപിള്ള	ടി 1 4 0
എം. കേശവൻ	ടി 1 4 0
കെ. ശങ്കരപിള്ള	ടി 1 0 0
പി. ജി. നാരായണപിള്ള	ടി 1 0 0
വരവൂർ ശാമുനോൻ	ടി 1 4 0
എ- കൃഷ്ണചാമിയർ	ടി 1 4 0
മണ്ണാക്കാട്ട മൂപ്പിൽ നായർ	ടി 3 4 0
വി. പ്രാവിളാസിനി സിക്രട്ടറി (വൈക്കം)	ടി 2 0 0
തൃശ്ശിവപേരൂർ മലയാളം വായനശാല സിക്രട്ടറി	ടി 1 6 0
കൊറോണേഷൻ റീഡിംഗ് റൂം സിക്രട്ടേരി	ടി 1 0 0
എം. രാമണ്ണിനമ്പിടി	ടി 0 10 0
യു. കേളമനോൻ	ടി 0 10 0
പി. നാരായണപിള്ള	ടി 0 10 0
കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി	ടി 8 0 0
വൈദ്യൻ കൃഷ്ണചാമിയർ	ടി 0 10 0
കെ- പത്മനാഭൻ നായർ	ടി 1 6 0
ടി സി. കരുണാകരമനോൻ	

കെ- ആർ. പരമേശ്വരൻ	ടി 8 2 0
കെ- രാമവർമ്മൻ തിരുമുൽപ്പാട	ടി 1 6 0
പി- അയ്യപ്പൻപിള്ള	ടി 1 4 0
ഇ- ശിവരാമപിള്ള	ടി 2 18 0
എ- കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള	ടി 1 0 0
നട്ടവത്ത ശങ്കുണ്ണി അച്ചൻ	ടി 8 8 0
കെ. എസ്. ഓരംസാമി	ടി 1 6 0
കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി	ടി 2 0 0
വക്കീൽ ജി. എസ്. ഉണ്ണയൻ	ടി 8 8 0
കാളിയമ്പലം അനന്തൻ നായർ	ടി 2 0 0
ശ്രീമതി കെ. സി. അനന്ദ	
ത്തിരുവമ്പാടി	ടി 8 0 0
ശ്രീമതി കാത്തിക്കുതിരനാർ	
തമ്പാട്ടി	ടി 7 5 0
മ- മ- ശ്രീ. സാമുതിരിപ്പാട	
തമ്പാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു	ടി 5 0 0
ടി 10-ാം കൂർ കൊച്ചുണ്ണി	
മ്പാൻ	ടി 8 8 0
ടി കൊച്ചി 12-ാം കൂർ രാമവർമ്മ	
തമ്പാൻ	ടി 5 0 0
ടി എ. കെ. രാമവർമ്മരാജാ	ടി 5 0 0
എസ്. കണ്ണൻപിള്ള	ടി 1 6 0
ടി പി. വിഷ്ണു	ടി 1 6 0
മ രാ രാ സി- ഗോവിന്ദൻനായർ	ടി 16-0
കെ. എ. മനോൻ	ടി 8 12 0
പാലിയത്ത ചെറിയ കണ്ണുണ്ണി	
അച്ചൻ	ടി 5 0 0
പി. ജി. നാരായണപിള്ള	ടി 1 0 8
ബഹുമാനപ്പെട്ട രാജാ വാസുദേവരാജാ	ടി 5 0 0
എ. രാജരാജവർമ്മ	ടി 1 8 0
കോഴിക്കോട്ട എറാഡപ്പാട	
രാജാ	ടി 5 0 0
എ. ഗോവിന്ദപിള്ള	ടി 2 4 0
എം. ഉദയവർമ്മരാജാ	
ബി. എ.	ടി 1 0 0
പത്തപ്പപ്പ പണ്ടാരത്തിൽ	
നിന്ന്	ടി 5 0 0
എം ശേഷഗിരിപ്പള്ള	ടി 2 4 0
പുതിയ കോവിലകത്തു കൊച്ചുക്കുട്ടൻ	
തിരുമുല്പാട്	ടി 0 10 0
കെ. എസ്. രാമൻമനോൻ	ടി 8 1 4
ശേഷം വഴിയെ	

കെ. സി. കാത്തുണ്ടിപ്പുഴ ജൂൻ - ഒറപ്പ് ലം.

മംഗളോദയം

വരി.സംഖ്യ

പരമ്പരപ്പേരി

തപാൽപ്പേരി അടക്കം

വരി നമ്പർ

0 -

ഒരുകൊല്ലത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ ക 2—8—
 ആറുമാസത്തേയ്ക്കു ,, ക 1—6—
 ഒന്നുവരിയ്ക്കു ക 0—4—

സ്ഥിരപരമ്പരയ്ക്കു പ്രത്യേക നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു.
 വരി സംഖ്യ ബാക്കി ചെച്ചിട്ടുള്ള
 അവരവർ അടയ്ക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടൻ
 ഈ രസീതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്.

വി. പി. കമീഷൻ പുറമെ.

മാസിക സംസ്ഥാനമായി വരികൾ എഴുതുന്ന കത്തുകളിൽ അവരവർക്കു വരികയുടെ മേൽവിലാസത്തിലുള്ള നമ്പരുകൾ കിട്ടാതെ ഉടൻ മറുപടി അയച്ചു കൊടുക്കണം. മാസിക ക്രമമായി കിട്ടാതിരുന്നാൽ മതി ദിവസത്തിനകം അറിവു തരാകുന്നു. മാനേജർ.

മംഗളോദയം കമ്പനി

പി.പി., തൃപ്പൂത്തുപുരം.

ഡയറക്ടർമാർ.

1 മഹാമഹിമശ്രീ ചൊല്ലി 11-ാം മുൻകൂർ രാമവർമ്മ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സു കൊണ്ട്	5 ബ്രഹ്മശ്രീ സി. ടി. അവിത്തറിക്കാട്ടു നീല കുട്ടരിരിപ്പാട് അവർകൾ
2 ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. വലിയനാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകൾ	6 ,, കർമ്മദാമോദൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
3 ,, എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയനാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,	7 ,, ടി. എ. എം. ചെറുമത്തൻ നമ്പൂതിരി ,,
4 ,, വടക്കിനിരേകത്തു ചിരങ്ങളാട്ടുമനസ്സ് ശ്രീ ധരൻ അനുജൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,	8 ,, പുനഃജ്ഞി നീലാജ്ഞാ ,,
	9 മ.രാ.രാ. പഞ്ചരംഗേശ്വരൻ മണലാവ് ,,

മലയാളഭാഷാഭിപ്രായവും പൊതുസംസ്ഥാനഗണനത്തെയും മുൻനിർത്തി, ഏകദേശം 100 ക വീതം 10000 പൈയസിൽ 10000 ക മൂലധനമായി എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നതാണ് ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനിയിലേക്കു വളരെ കാലമായി ഉത്തമരായനത്തുണ്ടായിരുന്ന പലപ്പോഴും അയച്ചുകൊടുത്തു. മേലാൽ ഇവിടെ പല വിഷയങ്ങളെയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പൂർണ്ണമായി നടത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഇതിനപ്പുറമെ ദേശമാഗലത്തുനിന്നു ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് കയ്യടക്കിയ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്ന ഗോപാലം മാസികയും കമ്പനിയിൽനിന്നും ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമ്യങ്ങളിലെ വിഷയങ്ങളെയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പൂർണ്ണമായി നടത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കമ്പനിയിൽ ഷെയർ പേയറാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ടി. കമ്പനി മാനേജർ റിപ്പോർട്ടിൽ ഹാജർമാർ അയച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്ലാത്തവർക്കു മാത്രമേ കയ്യടക്കൂ.

മാനേജർ.

ഗവൺമെന്റ്

മംഗളോദയം

സാഹിത്യം മുതലായ
വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
ഒരു മാസിക.

വിഷയങ്ങൾ

ന.കു. ഡബ്ലിഡർബർ
ന.കു. ഒരു രാജകീയവിളംബരം
ശ്രീ. ഒരു പ്രായ്ക്കന
ശ്രീ. പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങൾ
ശ്രീ. യൂറോപ്പിന്റെ പുനർജനനം
കു. നൂതനവിചാരം
കു. കംസവധം
കു. ഫിനോക്സിയം മസോസ്യം
കു. ചൈനക്കാരുടെ നരകങ്ങൾ
ന.കു. ഞങ്ങളുടെ വായനശാല
ന.കു. പലവക
ന.കു. മംഗളാശംസകൾ
ദൃഷ്ടാന്തം:

കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം
മംഗളോദയം കമ്പനി, മുംബൈ
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

സ്റ്റാമ്പുകൾ

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ സ്റ്റാമ്പുകളിൽ പാമ്പുകൾക്കായി സിംഗിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പാമ്പുകൾ ഈ ആപ്പിസിൽ വില്പന തയ്യാറാണ്. ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് എഴുതുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി. പി. ആയി അയയ്ക്കുന്നതാണ്.

പുസ്തകവിധരം			വില
1 ഗ്രാമിക 1.0 2.0 ഭാഗങ്ങൾ	...		1-1-0
2 പട്ടുപാവാലി 1.0 ഭാഗം	...		0-1-6
3 ടി 2.0 ഭാഗം	...		0-1-9
4 ടി 3.0 ഭാഗം	...		0-2-3
5 ടി 4.0 ഭാഗം	...		0-2-9
6 നീതിമാല 1.0 2.0 3.0 ഭാഗങ്ങൾ കൂടിയ 1.00 ബുക്ക്			0-1-6
7 ടി 4.0 5.0 ഭാഗങ്ങൾ കൂടിയ 2.00 ബുക്ക്			0-2-6
8 കൊച്ചിരാജ്യവിധരണം	...		0-5-0

വാങ്ങുക!

രസിപ്പിൻ!!!

വായിപ്പിൻ!

വാൽമീകിരാമായണം—ഭാഷ, കണാത്തരം ശീലബന്ധി (വള്ളത്തോൾ)

നാരായണമന്ദിരം	ടി	8-1
ഉത്തരാഖണ്ഡം ഭാഷാപ്രകാശനം	ടി	0-
വശാമിത്രാപാഠ്യം	ടി	0-
മുനഭാഷാകാവ്യങ്ങൾ (ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരൻ മതലായർ)		0-
വിവേകാനന്ദസാമകൾ (നാലപ്പാട്ട നാരായണമന്ദിരം)		0-
തടിക്കണക്ക (തടിക്കച്ചവടക്കാർ പ്രസ്സ് വാങ്ങേണ്ടത്)		2-
ഭദ്രകാളീചരിതം പാമ്പാട്ട	...	0-
വിഭാകരൻ (മണി പ്രവാളം)	...	0-

‘മദ്ധ്യകാലീനനായ ആംഗലഭാഷാകവികളിൽ ഉത്തമസ്ഥാനം വാരിച്ച് ‘വേൾഡ്സ് പൊസ്റ്റ്’ എന്ന സാമ്പത്തികമായ കവിപുംഗവന്റെ പ്രസ്തുതമാണ്. മെട്രാപൊളിറ്റൻ എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ മറ്റൊരു സാഹിത്യം സിംഗിതമായ രാജലക്ഷ്മിമന്ദിരം എം. എ. ബി. എൽ. അർക്കൽ കവിതാപദ്ധതിയിൽ ഭിന്നമായ പ്രസ്ഥാനത്തെ അവലംബിച്ച് കവനം ചെയ്തിട്ടുള്ള

തത്വവേദസംഗ്രഹം

പുസ്തകമായി അച്ചടിച്ച് വില്പന തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

വില 2.00 6 പൈ മാത്രം. തപാൽക്കൂലി 6 പൈ പുറത്തു.

ആവശ്യമുള്ളവർ മുന്നേറുന്ന വിലയുള്ള തപാൽമുദ്രയോടുകൂടി താഴെ കാണുന്ന മേലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ബുക്കുപാസ്സായി അയയ്ക്കുകൊടുക്കുന്നതാണ്. വിപോസ്തയും അയയ്ക്കുന്നതിന് ഇവിടെ കരുതേണ്ട.

ആവശ്യപ്പെടേണ്ട മേൽവിലാസം—മാനേജർ,

മാനേജർ കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശൂർ

നമ്മുടെ ചക്രവർത്തിയും ചക്രവർത്തിനിയും.

മംഗളോദയം

ഫലകം

പുസ്തകം ൪

ധനുമാസം

പുസ്തകം ൨

മംഗളം

അഞ്ചാതംഭോധിച്ചും മണിനിലയമണഞ്ഞാടലാദാഴിതോറും
സഞ്ചാരം ചെയ്തു ലോകസ്ഥിതികൾ പരമംഗണമുള്ളൊരസ്സാവ്യമേമൻ
അഞ്ചാം ദിക്പാലനെപ്പോലെയെ ചക്രവർത്തനം പാരിൽനിന്നുളപ്പരത്തു.
നഞ്ചാമൻ ജേ ജ്ഞാനതാരണനരുളുകാ ചന്ദ്രതാരം സദാരം.
കണ്ഠ നാരായണമേനോൻ ബി. എ.

ഡബ്ലിഡർബാർ

എഴാമെഡേവർഡു ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സിലെ സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിപ്പാൻ ഭാഗ്യവ്യം യോഗ്യതയും ഭക്തകൂടിയ അഞ്ചാംജോ ജ്ഞാചക്രവർത്തിതിരുമസ്സുകൊണ്ട് ഇക്കഴിഞ്ഞ ജൂൺ 22-ാംനാ- ശുഭമുളുത്തത്തിൽ കിരീടം ധരിച്ചിട്ടുള്ള വന്തമാനം അറിയാത്തവരാരും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. കിരീടധാരണംകൊണ്ട് അവിടെക്കു ബ്രിട്ടീഷുസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നായകസ്ഥാനം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ കിരീടധാരണത്തെ ഇന്ത്യയിൽ

ൽ വിജയമുണ്ടായപ്പോൾ മുൻനടപ്പനുസരിച്ച് എല്ലാ നാട്ടരാജാക്കന്മാരെയും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും പ്രമാണികളേയും മാറ്റു പ്രജകളേയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി അവിടുത്തെ സാന്നിധ്യത്തോടു കൂടി ഒരു ഡർബാർ നടത്തുവാൻ പ്രജാവത്സലനായ അവിടുന്ന് കല്പിച്ചു പരസ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നപ്രകാരം ഈ ഡിസമ്പർ 12-ാംനാ- ഡബ്ലിഡർബാർത്തിൽ വെച്ചു ഡർബാറാലോഷം മംഗളമായി നടന്നിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ വസിച്ചുവരുന്ന സകലജനങ്ങളും ആബാലവൃദ്ധും ആരും ഉദത്തോടെ കൊണ്ടാടിയ ഈ മഹോത്സവം

കുളി ഈ മഹോത്സവഘോഷത്തിനായി മുന്പുതന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കാലവഷ്മില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പ്രതിദിനം അധികമായിക്കൂടെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഭിക്ഷുപോലും ഇന്ത്യക്കാർ ചക്രവർത്തിതമനസ്സിലെ ആഗമനത്തെ ആഘോഷിക്കുന്നതിന്നു പ്രതിബന്ധമായി തീർന്നിരുന്നില്ല. രാജഭക്തന്മാരായ ഇന്ത്യക്കാർ തങ്ങളുടെ സർവ്വസ്വത്തെയും അവർക്കു പ്രതിഷ്ഠയേണ്ടി ചിലവുചെയ്യാനൊക്കുമുള്ളവരാണ്. എന്നാൽ ചക്രവർത്തിതമനസ്സുകൊണ്ട് ഇന്ത്യാഭൂമിയിൽ കാലു വെക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി 'തവ പ്രസാദസ്യ പരസ്ത്വ സംപദ്' എന്നപോലെ വഷം സുഭിക്ഷമാവുകയും പ്രജകളുടെ സന്തോഷത്തോടു കൂടുകാലം ഗമനം വരികയും ചെയ്യാവെന്നുള്ളത് ഇന്ത്യയുടെ ഭാവി ശ്രേഷ്ഠസുപകങ്ങളായ ശുഭശങ്കനങ്ങളിലൊന്നായിട്ടാണു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്. അതുന്നിമിത്തം പ്രജാചന്ദ്രസഭനായ ചക്രവർത്തിതമനസ്സിലേക്കും പ്രജകളുടെ സങ്കടനിവൃത്തി വന്നതിൽ വളരെ ആശ്ചര്യമുണ്ടാവാനിടയാവുകയും ആ സംഗതി അവിടുത്തെ ആദ്യത്തെ പ്രസംഗത്തിൽത്തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചാണിടവരികയും ചെയ്തു.

ചക്രവർത്തിഭരമനസ്സിലെ സ്വപ്ന
വശുനവും പ്രജകളിലുള്ള അനന്ദനവും
നമുക്കു മുമ്പുതന്നെ അനുഭവസ്ഥമാണു
ല്ലോ. യുവരാജാചായിരന കാലത്തു ഉ
ധാനപ്പെട്ട സ്ഥവങ്ങളുടേയും പ്രമാണപ്പെ
ട്ട ആളുകളുടേയും പരിചയം സമ്പാദിച്ച
നായി അവിടുന്ന് ഇന്ത്യയിൽ വന്നു സ്ഥ
പിച്ചതിന്റെ സ്മരണം നമുക്കു മനസ്സിലാ
നിന്നു മാഞ്ഞുതുടങ്ങിയില്ല. സൗജന്യമായി
ഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞ ചക്രവർത്തിനിയും ന
ന്ന് അവിടുത്തെക്കൂടെതന്നെ ഉണ്ടായി

ന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ തിരുമേനികളിൽ ഇന്ത്യക്കാർക്കുള്ള ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ മുഖ്യതന്നെ വേരോളിയിട്ടുള്ളതാണ്. ഇങ്ങിനെ പ്രൗഢമായിരിക്കുന്ന അന്യോന്യസ്നേഹം ഒരു കാലത്തും ശിഥിലമായാൻ പാടില്ലാത്ത വിധം ഈ പട്ടാഭിഷേകാവേഷത്താൽ ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവിടുന്ന് ഇന്ത്യയിൽ വന്നതിനുശേഷം ഓരോ അവസരങ്ങളിലായി പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള വാങ്മുഖങ്ങളിൽനിന്ന് അവിടെക്ക് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തേയും തന്നിവാസികളേയും സംബന്ധിച്ച് അകൃത്രിമമായ വാത്സല്യമുണ്ടെന്നു വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ പൂർവ്വഗാമികളായ വിക്ടോറിയ ചക്രവർത്തിനിരുമനസ്സിലേയും എഡ്വേർഡ് ചക്രവർത്തിരുമനസ്സിലേയും ഭരണനയങ്ങളെ പിന്തുടരുന്നതിലും പ്രജകളുടെ യോഗക്ഷേമങ്ങളെ സർവ്വോപരിയായി പരിഗണിച്ച് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെ പരിപാലിക്കുന്നതിലും അവിടുന്ന് പ്രത്യേകം ജാഗ്രതയായിരിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള വചനാമൃതം, അവിടുത്തെ ഭരണത്തിന്നു കീഴടങ്ങുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടുള്ള സകല ജനങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ ആശ്വാസത്തേയും ആനന്ദത്തേയും ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു.

ഉദിച്ച സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാത്ത ബ്രിട്ടീഷുസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മഹിമയും, അവരുടെ ഭരണാകൊണ്ടുള്ള അഭ്യുദയവും ഇന്ത്യക്കാർക്ക് പരക്കെ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ശിപായിപാമുക്കലക്ഷം തെളിയിച്ചു തന്നെ ഗുണവതിയായ വിക്ടോറിയ ചക്രവർത്തിനിരുമനസ്സിൽനിന്നു 1855 ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും, ഇന്ത്യക്കാർ വേദവാക്യപോലെ വിചാരിച്ചു വരുന്നതുമായ ഒന്നാമത്തെ രാജകീയവിജ്ഞാപനമാണ്. ആ വിജ്ഞാപനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ രീയതി മുതലാണ് ഇന്ത്യാരാജ്യം ഇംഗ്ലീഷുരാജവം

ശത്തിന്റെ ഭരണത്തിന്നു കീഴടങ്ങിയത്. അന്നു മുതൽക്ക് ഇന്ത്യാരാജ്യക്കാർക്ക് എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും അഭ്യുദയവും, സാമൂഹികമായ സമാധാനവും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. അന്നുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയ അഭ്യുദയം ഇടമറിയാതെ ഉൽഗതിയെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെയായിരിക്കുന്നത്. താൽക്കാലികമായ വല്ല കലക്കവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് അധികമായ തെളിവിന്നു കാരണമാകുന്നതല്ലാതെ അധഃപതനത്തിന്നു ഘേതുവായി തീർന്നിട്ടുമില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാലത്തും ഇന്ത്യക്കാരുടെ നിഷ്ഠുരമായ രാജഭക്തിക്കു യാതൊരു കോടവും കുറവും വന്നിട്ടില്ലെന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാവുന്നതാണ്.

ചെറുപ്പകാലങ്ങളിൽ രാജ്യഭാരം വേണ്ടിവരുമെന്നു വിചാരിക്കാതെത്തന്നെ കാലക്രമിച്ചിരുന്ന നമ്മുടെ ചക്രവർത്തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യതന്ത്രജ്ഞാനം അവിടുത്തെ ബുദ്ധിശക്തിക്കു നല്ല ലക്ഷ്യമാകുന്നു. ഇന്ത്യാരാജ്യം നോക്കിക്കണ്ടറിഞ്ഞു തിരികെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ എത്തിയ ഉടനെ അവിടുന്ന് ഗിൽഡ് ഫാളിൽ വെച്ചു ചെത്തിട്ടുള്ള പ്രസംഗത്തിൽ, ഇന്ത്യക്കാരുടെ നേരെ അല്പംകൂടി അനുകമ്പ കാണിക്കുന്നതായാൽ ഭരണകൃത്യം സുഖസാദ്ധ്യമാകുന്നതാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു നന്നെ അവിടുത്തെ കരുണ വെളിവാകുന്നുണ്ട്. മിതമായും സാരമായും പറയുന്നതാണു ശരിയായവാഗ്മിത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണം. അത് അവിടുത്തെ പ്രസംഗങ്ങളിലെല്ലാം വിചുങ്ങുന്നതുണ്ട്. ഇത്ര വലിയ പദവിയിലിരിക്കുന്ന അവിടുന്ന് തന്നെപ്പാറി പറയുമ്പോൾ 'ഞാൻ' എന്നു പറയാറുള്ളു. ഇതിലധികം വിനയത്തിന്നൊരു ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ടാകുന്നതെങ്ങിനെ? സ്വന്തേ രാജഭക്തന്മാരായ ഇന്ത്യക്കാ

കുറുപ്പിലായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതും വിളനിലമായ തങ്ങളുടെ ചക്രവർത്തിത്വമണ്ഡലിലെ സാക്ഷാത്ക്കാര പരിചയവും സ്വഭാവജ്ഞാനവും അതു വിമിത്തമുള്ള ഭക്തബഹുമാനങ്ങളും എഴുന്നെഴുന്ന ഹൃദയത്തിൽ പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതാണ്.

കേന്ദ്രാഭിമുഖീകരണവും നാട്ടാഭിമാനവും ധർമ്മരാജാക്കളിൽ സന്നിധിമാനമായിരുന്നു. എല്ലാവരും പരസ്പരം സഹോദരത്വത്തിൽ ഹൃദയമായ ഇത്ര വലിയ ഒരു സമ്മേളനംകൊണ്ട് ഇന്ത്യാഭ്യന്തരവെ സങ്കല്പിക്കാൻ അപ്രായബന്ധം മുഖലയ്ക്കായി വളരെ അധികം ദൃഢമാകുന്നതായിപ്പോയി. ചക്രവർത്തിത്വമണ്ഡലങ്ങളും പല ഭാഗങ്ങളിലുള്ളതും ആചാരങ്ങളിലും ആദർശപോലുള്ളതും അനേകം തരക്കാരായ പ്രജകളുടേയും പ്രമാണങ്ങളുടേയും പരിചയം ഭരണകാര്യത്തിൽ ഏറ്റവും സഹായകമായി തീരുന്നതാണ്. പ്രജകൾക്കു പൊതുവിൽ, തങ്ങൾ ഗുണവാനായ ഒരു ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണത്തിലാണിരിക്കുന്നതെന്നറിവാൻ ഈ ധർമ്മരാജാക്കൾ ഇടയാക്കുന്നതിരിക്കുന്നു.

ചക്രവർത്തിത്വമണ്ഡലത്തിലെ എഴുന്നള്ളത്തുകൊണ്ടു പല അഭ്യർത്ഥനകളും ഉന്മൂലകങ്ങളുടെയൊക്കെയും ജനങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതു സാധാരണമാണ്. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള അഭിലാഷങ്ങൾ സാധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉടനടികണ്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിൽ ഈ നാട്ടുകാർ പരക്കെ അപരമായ സന്തോഷത്തിനിടയായിരിക്കുന്നു. പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ തുണീകരിക്കുന്ന തരക്കാരാൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടതും, ഒരു 'റിപ്പബ്ലിക്കൻ'യായി ഉദാഹരണത്തോടുകൂടി പണി വന്നിരുന്നതും, ഇന്ത്യാരാഷ്ട്രസങ്കലന

ഇളക്കി മറിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഹൃദയത്തിൽ ഹൃദയമായിരുന്നതുമായ ബങ്കാജിഭാഗത്തെ കരുണയോടെ ചക്രവർത്തിത്വമണ്ഡലംകൊണ്ടു ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുന്നതിൽ പ്രജകൾക്കു പൊതുവിൽ ബങ്കാജിഭാഗത്തെ പ്രത്യേകിച്ചും ഉണ്ടായട്ടുള്ള സന്തോഷത്തിൽ അതരം അറവും കാണുന്നതല്ല. ഈ അനുമതകരണം താൽക്കാലികമായ ആശ്വാസമുണ്ടാക്കുന്നതുകൂടാതെ, പ്രജകളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഗവർണ്മെന്റു സാദരം സ്വീകരിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തെ പുതുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പെരുമാറ്റത്തിലും ചിന്തയിലും അനേകം ചക്രവർത്തികൾ വസിച്ചിരുന്നിരുന്ന ധർമ്മരാജാക്കളുടെ വിശ്വാസത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനനഗരങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയും ചക്രവർത്തിത്വമണ്ഡലംകൊണ്ടുതന്നെ ഭാവിയിൽ രാജധാനിയാക്കി അറബിയാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു എഴുന്നള്ളത്തിലുണ്ടായ ഒരു പ്രധാനസംഭവമാണ്. 'ഇന്ത്യയിലെ ഹൃദയനഗരം' എന്നു പായാവുന്ന ധർമ്മരാജാക്കളുടെ മുമ്പാകെ പ്രധാനപട്ടണമായി തീരുന്നതു പഴമയിൽ പ്രതിപത്തിയുള്ളവർക്കു പ്രത്യേകിച്ചും സന്തോഷഹൃദയമാണ്.

ധർമ്മരാജാക്കളിൽനിന്നായി ചെയ്തിരുന്ന എപ്പോഴുംകൊണ്ടും വിവരങ്ങൾ ചുരുങ്ങിയ ഒരു ലേഖനംകൊണ്ടൊന്നും സാധിക്കില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും നാണക്ക ഒരു 'കുറ്റകൃത്യം' ധർമ്മരാജാക്കളുടെ മുമ്പാകെ സമർപ്പിക്കുന്നതായി പല തവണകൾ വരികയും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും പുറമെ സാമാന്യരും കൈക്കൊള്ളുകയും ശുചീകരണം മുതലായതിന്നു ചെയ്തുന്ന പട്ടണവും വളരെ അടുത്തുകാലത്തായി തന്നെയാണ്.

പുതിയ കമ്പിയാപ്പീസ്സുകളും തപാലാപ്പീസ്സുകളും അവിടവിടെ എപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ചുരുക്കി പറയുന്നതായാൽ ഡബ്ബി എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ആശയങ്ങളും തികഞ്ഞ ഒരു പട്ടണമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ഇതു വലിയ ആഘോഷവും മാഹാത്മ്യവും ഇന്ത്യയിലെ ആധിപത്യം മാത്രം വഹിച്ചിരുന്ന പണ്ടുകാലത്തെ ചക്രവർത്തികളുടെ പട്ടാഭിഷേകസമയങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ.

നമ്മുടെ ചക്രവർത്തിയിരുമനസ്സിലെ

ക്ക് ഇപ്പോൾ 46 തിരുവയസ്സുമാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. അവിടന്ന് അനേകകാലം ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽസമൃദ്ധിയോടെ കൂടി വിജയിപ്പാൻ രാജഭക്തന്മാരായ ഇന്ത്യാനിവാസികളെല്ലാവരും ഹൃദയപൂർവ്വമായി ചെയ്യുന്ന ആശംസയിൽ ഞങ്ങളും പങ്കുകൊള്ളുന്നു. അവിടുത്തെ രാജഭരണം പൂർവ്വഗാമികളുടെ വിരോധംകൊണ്ടു പ്രജകൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉൽക്കണ്ഠ ശമനം വരുത്തത്തക്കവിധം മെച്ചമുള്ളതായി വരുവാൻ സർവ്വശക്തനായ ജഗദീശ്വരൻ കടക്കുക്കൂട്ടെ.

ചക്രവർത്തി മഹാരാജാവ് അവർകളുടെ

ഒരു രാജകീയവിളംബരം

ജോർജ്ജ് ച. മ. രാ.

സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ കൃപയാലും അനുഗ്രഹത്താലും നമ്മുടെ രാജകീയപട്ടാഭിഷേകമഹോത്സവം ഫെബ്രുവരി ൧൨-ാം കൊണ്ടാടുവാനുള്ള നമ്മുടെ രാജകീയആകാംക്ഷയെ നമ്മുടെ വാഴ്ചയുടെ പ്രഥമസംവത്സരമായ ക്രിസ്തുമ്മാ ൧൯൧൦ ജൂലായി ൧൯-ാം-നെയും നവമ്പർ ൧൦-ാം-നെയും നമ്മുടെ രാജകീയവിളംബരത്താൽ നാം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാലും,

സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ കൃപയാലും അനുഗ്രഹത്താലും ആ മഹോത്സവം കഴിഞ്ഞ ജൂൺ ൨൨-ാം-നു വ്യാഴാഴ്ച കൊണ്ടാടുവാൻ നമുക്കു സാധിച്ചിരിക്കുകയാലും,

മേപ്പടി മഹോത്സവം ആവിധം കൊണ്ടാടിയതിന്നു സംഗതി നമ്മുടെ

ഇന്ത്യാസാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രേമത്തോടുകൂടിയ നമ്മുടെ സർവ്വപ്രജകളേയും നാം നേരിട്ട് അറിയിക്കുകയും നമ്മുടെ ഗവർണ്ണർമാരെയും ലഫ്ഡനൻ റൂഗവർണ്ണർമാരെയും നമ്മുടെ മാർദ്ദോഗസ്ഥന്മാരെയും നമ്മുടെ സംരക്ഷണത്തിൻകീഴിലുള്ള നാട്ടുരാജാക്കന്മാരെയും പ്രഭുക്കന്മാരെയും സ്ഥാനികളെയും നമ്മുടെ ഇന്ത്യാസാമ്രാജ്യത്തിലെ എല്ലാ പ്രവിശ്യകളിലുമുള്ള പ്രതിനിധികളേയും നമ്മുടെ സന്നിധിയിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യേണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുകയും ഉള്ളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു നമ്മുടെ വാഴ്ചയുടെ പ്രഥമസംവത്സരമായ ക്രിസ്തുമ്മാ ൧൯൧൦ മാച്ച് ൨൨-ാം-നെയ്ത നമ്മുടെ രാജകീയവിളംബരത്താൽ നാം അറിയിച്ചിരിക്കുകയാലും,

നാം ഇപ്പോൾ ആ സംഗതി നമ്മുടെ ഈ രാജകീയവിളംബരത്താൽ അറി

യിക്കുകയും നമ്മുടെ എല്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ഇപ്പോൾ ഡൽഹിയിൽ യോഗം കൂടിയിരിക്കുന്ന എല്ലാ നാട്ടുരാജാക്കന്മാർക്കും പ്രഭുക്കന്മാർക്കും നാനാജനങ്ങൾക്കും നാം രാജാവിന്റെയും ചക്രവർത്തിയുടെയും നിലയ്ക്ക് മംഗളം ആശംസിക്കുകയും നമ്മുടെ ഇന്ത്യാമഹാരാജ്യത്തെ നാം ഗാന്ധിയായ വാത്സല്യത്തോടുള്ള ആദരിച്ചവരെന്നും അതിന്റെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധി നമ്മുടെ

നിരന്തരമായ ചിന്തയ്ക്കു ഇപ്പോൾ വിഷയമായി ഭവിക്കുന്നു എന്നും മേലാൽ എന്നും അങ്ങിനെ ഭവിക്കുമെന്നും അവരെ ഉറപ്പായി അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നമ്മുടെ വാഴ്ചയുടെ രണ്ടാംസംവത്സരമായ ൧൪൧൧ ഡിസെമ്പർ ൧൨-ാം-ന് ഡൽഹിരാജസഭയിൽവെച്ചു നൽകപ്പെട്ടത്.

ചക്രവർത്തിമഹാരാജാവിനെ
ദൈവം രക്ഷിപ്പുക.

* ഒരു പ്രാർത്ഥന

ബ്രഹ്മനയേ! ബ്രഹ്മണരാകമാനം
ബ്രഹ്മണ്യമുള്ളൊരാളായ് ചരട്ടെ
ഇമ്മാനിയാൽ രർമഹാത്മാനും-
രമ്മനരസ്യജ്ഞയായിട്ടെട്ടെ.

നന്നായ് നരവൃദ്ധകുറുന്നെടക്കാ-
വുന്നാവിധം വൈകുന്തനിറഞ്ഞിട്ടെട്ടെ
ഉന്നംകരിത്തണ്ടുവലിക്കിലും മെയ്
നിന്നുള്ളവൻകാളകുറുകൈവരട്ടെ.

മട്ടാതെകണ്ടങ്ങതിവേഗമോടും
മട്ടായെഴുംവാജികുറവാളിട്ടെട്ടെ
കിട്ടംധനംകൊണ്ടുഗ്രാമഭരിഷാ-
മട്ടുംപരസ്പ്രീകുറുപിച്ചിട്ടെട്ടെ

മന്നൊക്കയും ചെൽവതിനില്ക്കയുള്ള

മന്നോർവരൻതേരിലിരുന്നിട്ടെട്ടെ
ഇന്നാട്ടിൽ വാഴുന്നവരൊക്കെല്ലാം-
മൊന്നാന്തരംസദ്യയായിട്ടെട്ടെ

സ്വന്തംഗ്രാമസ്ഥകുതിവീഴ്ചയൊഴു-
ച്ചന്തംചെട്ടംമക്കുറുപിറന്നിട്ടെട്ടെ
ചിന്തിപ്പനാമെല്ലാഴ്ചതല്ലാഴ്ചപ്പോൾ
ചൊന്തിക്കുകാർമഴചെയ്തിട്ടെട്ടെ

ഇമ്മന്നിലിത്തങ്ങുവിതച്ചധാന്യം
കേമംഫലംതിങ്ങിവിളഞ്ഞിട്ടെട്ടെ
ഇമ്മട്ടങ്ങുതരുകിനിനല്ലയോഗ-
ക്ഷേമംകുംകൊണ്ടുളവായ് ചരട്ടെ

ആലത്തൂർ അനുജൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങൾ

അനാദിയും അനന്തവുമായ കാലത്തിന്നു, പ്രവചനസൗകര്യത്തിന്നു വേണ്ടി ചില നിമിത്തങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചില സംജ്ഞകൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ദിനം, രാത്രി, പക്ഷം, മാസം ഇത്യാദികളായ സംജ്ഞകൾ ഉദയം, അസ്തമനം തുടങ്ങിയുള്ള ഉപാധികളെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പന്ത്രണ്ടുമാസങ്ങളായി കാലത്തെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നതും, അവയ്ക്കു മേടം തുടങ്ങിയുള്ള പന്ത്രണ്ടു പേരുകൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതും ഏതൊരു നിമിത്തത്തെ ആശ്രയിച്ചാണെന്നറിയുവാൻ പലപ്പോഴും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരിക്കാം. ആ സങ്കേതനിമിത്തത്തെ സംക്ഷിപ്തമായ ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ വിവരിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നു.

കാലപരിച്ഛേദത്തിൽ സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ എന്നീ ഗ്രഹങ്ങൾക്കാണ് അധികം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദിനം, രാത്രിയെന്നുള്ള സംജ്ഞകൾ സൂര്യനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ നക്ഷത്രസങ്കേതം ചന്ദ്രനെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. തിഥിസങ്കേതം സൂര്യചന്ദ്രനാരുടെ കേവലം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെ കാലനിർണ്ണയത്തിൽ പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്ന സൂര്യന്റെ ഗതിയെ അവലംബിച്ചാണു മാസസങ്കേതവും നിലനില്ക്കുന്നത്.

ഭൂമി സ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്ന വസ്തുവെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുള്ള ഹിന്ദുജ്യോതിഷികന്മാരും അത് ഒരു ഗോളമാണെന്നു

കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ സിദ്ധാന്തസംക്ഷേപം ഭൂമിയുടെ ചുറ്റും വലയത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ കിടക്കുന്ന രാശിചക്രം തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും, അങ്ങിനെ തിരിയുന്ന രാശിചക്രത്തിൽത്തന്നെ സൂര്യൻ തുടങ്ങിയുള്ള ഗ്രഹങ്ങൾ അവരവരുടെ കക്ഷാപൃത്തത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുന്നുവെന്നുമാകുന്നു. ഈ രാശിചക്രത്തെ അവർ പന്ത്രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ ഓരോ ഭാഗത്തിന്നു രാശിയെന്നു സംജ്ഞകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഈ രാശികളിൽ സ്ഥിരമായി ഉറച്ചിരിക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഭേദം കാണുമ്പോൾ ഇവയ്ക്കു ചില മൃഗങ്ങളുടേയും മറ്റും സാദൃശ്യമുള്ളതായി തോന്നുന്നതുകൊണ്ട് ഇവക്കു മേഷം (ആട്) മുതലായ പേരുകളും ഉണ്ടായിവന്നു. മേഷം, വൃഷഭം മുതലായ സംജ്ഞകൾ നക്ഷത്രവിന്യാസംകൊണ്ടുള്ള ആകൃതിഭേദത്തിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നു പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ സംജ്ഞകളിൽനിന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. അവരും ഈ രാശികൾക്കു മേഷാദികളുടെ സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു.

പന്ത്രണ്ടു രാശികളടങ്ങിയ രാശിചക്രത്തിൽ സൂര്യാദികൾ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിൽ സൂര്യന്റെ രാശിസഞ്ചാരമാണു മാസസങ്കേതമുളമായിരിക്കുന്നത്. സൂര്യൻ മേടം രാശിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന കാലത്തെ മേടമാസമെന്നു പറയുന്നു. ഒരു രാശിയിൽനിന്നു മറൊരു രാശിയിലേക്കുള്ള പ്രവേശമാണു സംക്രമമെന്നു പറയുന്നത്. എന്നാൽ ഗതിയിലുള്ള വേഗവ്യത്യാസംകൊണ്ടു ചില രാശികളെ അതിക്രമിച്ചുപോവാൻ കാലം അധികവും മറ്റു ചില രാശികളെ കടപ്പാൻ അല്പവുമായി വരുന്നുണ്ട്. ഇതാണു ചില മാസങ്ങളിൽ അധികം ദിവസങ്ങളുണ്ടാവാനുള്ള കാരണം. മേഷാദികളായ

രാശികൾ ഓരോന്നിൽ അശ്വതി മുതലായ നക്ഷത്രങ്ങൾ രണ്ടേക്കാൽ വീതം പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. “അശ്വതിയും ഭരണിയും കാത്തിരിക്കാലും മേടക്കൂറ്” എന്നുള്ള ഏഴുത്തശ്ശർ വാസ്താന്തിന്റെ അർത്ഥവും ഇതുതന്നെയാണ്. ഈ നക്ഷത്രങ്ങളിൽ സൂര്യൻ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഞായറുദയവേളയെന്നുള്ള വ്യവഭാസവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്.

സൂര്യൻ രാശിചക്രത്തിൽ ഒരു വട്ടം ചുറ്റിവരുവാൻ വേണ്ടിവരുന്ന കാലമാണു സംവത്സരമെന്നു പറയുന്നത്. ഹിന്ദുജ്യോതിഷികന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം സംവത്സാരം മേടസംക്രാന്തിയിലാകുന്നു. മറ്റുചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു രാശിചക്രത്തിൽ ഒരു വട്ടം ചുറ്റിവരുവാൻ വളരെ അധികം കാലം വേണ്ടിവരുന്നു. പ്യൂഴം സൂമാർ പന്ത്രണ്ടു സൗരസംവത്സരംകൊണ്ടാണു രാശിചക്രത്തിൽ പ്രദക്ഷിണം പൂത്തിയാക്കുന്നത്. ശനിക്ക് ഒരു പ്രദക്ഷിണം പൂത്തിയാക്കുവാൻ 28-ലധികം സൗരസംവത്സരം വേണ്ടിവരുന്നു. ആ കാലങ്ങളെ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ‘സംവത്സര’മായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ചന്ദ്രൻ രാശിചക്രം ചുറ്റിവരുവാൻ രണ്ടുപക്ഷങ്ങൾ മന്ത്രമേ വേണ്ടിവരുന്നുള്ളൂ. ചന്ദ്രൻ രാശിചക്രത്തെ പ്രദക്ഷിണംവെച്ചു വരുന്ന കാലത്തിനു ‘ചന്ദ്രമാസ’മെന്നാണു സങ്കേതം.

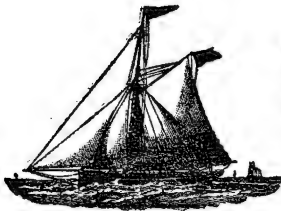
ഇത്രയും വിവരിച്ചതിൽനിന്നു മേടം, ഏടം മുതലായ മാസസംജ്ഞകൾ കേവലം ഔദ്യോഗികങ്ങളല്ലെന്നും, അവയെല്ലാം ഒരു തത്ത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളവയാണെന്നും അറിയാവുന്നതല്ല. ലപ്രകാരം തന്നെ തിഥിനക്ഷത്രാഭിസംഭരങ്ങളും അനന്തരമാണു്, അവയുടെ സാരതത്ത്വങ്ങളെ മറ്റൊരുവസ്തുതയിലെക്കു നിത്തിവെക്കുന്നു. മേഘാദികളായ രാശികളുടെ ആകൃതിയെപ്പറ്റി വരാഹമിഹിരാചാര്യർ ഇങ്ങിനെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

‘മണ്ഡൂപുഷ്പകീന്ദ്രമിഥനസഗദംസവീണം ചാച്ഛിനരോശപജ്ജ്വലനോമകരോമൃഗാസ്യഃ തൈലീസസസ്യദ്രാമനംപ്ലവഗാചകന്യാശേഷാഃസ്വപനാമസദൃശാഃസ്വചരാശ്വസദ്യുഃ’

മേടം മുതലായ രാശികളുടെ സംസ്കൃതസംജ്ഞകൾ യഥാക്രമം മേഘം, പൂഷ്യം, മിഥുനം, കർക്കടകം, സിംഹം, കന്യാ, തുലാ, വൃശ്ചികം, ധനുസ്സ്, മകരം, കൂഭം, മീനം എന്നാകുന്നു. ഇതിൽ മിഥുനം മനുഷ്യദമ്പതികളുടെ ആകൃതിയിലും, കന്യാ തോണിയിൽ കയറിനില്ക്കുന്ന കന്യകയുടെ സ്വരൂപത്തിലും, തുലാ തുലാസ്സു വഹിച്ചിരിക്കുന്ന പുരുഷന്റെ മാതിരിയിലും ധനുസ്സ് ധനുർഭരന്റെ രൂപത്തിലും, കുംഭം കുംഭധാരിയായ പുരുഷന്റെ സമ്പ്രദായത്തിലുമാണു്. മറ്റൊറ്റൊരു രാശികളുടേയും ആകൃതി സാമ്യം ഉണ്ടാകയാൽ സുബോധമാകുന്നു. മകരരാശി മാനിന്റെ ആകൃതിയിലാണെന്നു മാത്രം വിശേഷം.

പണ്ടുകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഹിന്ദു ജ്യോതിഷികന്മാർ രാശിചക്രത്തിന്റെ സ്വരൂപം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. രാശിചക്രം വൃത്താകാരമാണെന്നു് അവർ ധരിച്ചിരുന്നതല്ലെന്നു് അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്. പന്ത്രണ്ടു രാശികളടങ്ങിയ രാശിചക്രത്തിൽ ഒന്നു്, അഞ്ചു്, ഒമ്പതു് എന്നീ രാശികൾക്കു ത്രികോണം എന്നാണു് അവർ സംജ്ഞകൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. രാശിചക്രത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു ത്രികോണം വരച്ചാൽ അതിന്റെ മൂന്നു രേഖകൾ മേല്പറഞ്ഞ സ്ഥാനങ്ങളിൽ വരുന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പ്രാചീനന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള സംജ്ഞകളുടെ താല്പര്യം ഗ്രഹിക്കാതെ ഗതാനുഗതികന്യായെന്ന ഗ്രന്ഥം കാണാപ്പോൾ പഠിച്ചു തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു് അവർ കണ്ടെത്തിട്ടുള്ള തത്ത്വങ്ങൾ ചടക്പിടങ്ങളെപ്പോലെ പ്രകാശമില്ലാതായിപ്പോയതു ശോചനീയതെന്നു്.

യൂറോപ്പിന്റെ പുനർജന്മം

പുരാതന കാലത്തു സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരത്തിന്റെയും മുമ്പോട്ടു മറയ്ക്കുന്ന

നവോത്ഥാനം മറ്റൊരു നവോത്ഥാനത്തിൽപ്പെടുകയും തന്നിരിക്കുന്നു. ആ പ്രാചീനചരിത്രങ്ങളിലും തീരെ നശിക്കുകയും ചെയ്തതിനുശേഷം മറയ്ക്കുന്ന വെളിച്ചം യൂറോപ്പാസകലം ഒരു വലിയ മോഹാസകാരത്തിൽ കിടന്നുപോകയാണു ചെയ്തതെന്നു 'യൂറോപ്പിന്റെ അകാലമെന്ന' മെന്ന ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചുവെല്ലാം. സാധാരണ ഇരുട്ടിനുണ്ടാകുന്ന എല്ലാ അന്ധതകളും ആ മോഹതമസ്സിനുമുണ്ടായി. ബാധിപ്പാനിട കിട്ടിയതിൽപിന്നെ വളരെത്താമസം കൂടാതെ അതു നാടെല്ലാം പ്രാപിച്ചു സന്തതസമാധിയിൽനിന്നു; പിന്നെയും കറുത്തു വലിയ അന്ധതമസമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ കറുത്തു മനുഷ്യരെ എല്ലാം വല്ലാതെ വലച്ചതിന്റെ ശേഷം ആ അന്ധതമസം ക്രമേണ കുറയ്ക്കിപ്പോയി അന്ധതമസമായിത്തീർന്നു. സാധാരണ ഇരുട്ടു വല്ലാതെ വലിച്ചു നില്ക്കുന്ന അന്ധരായിത്തീർന്നു ചില ജ്യോതിഷ്ഠോളങ്ങളിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കു കാഴ്ചയുണ്ടാകുന്നതുപോലെ ആ മോഹാസകാരസകാലത്തും ഒപ്പം ചില യോഗ്യർ ഉദിച്ചു ജനങ്ങൾക്കു നേരവഴി കാട്ടിക്കൊടുത്തു സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ കാലശക്തികൊണ്ടു അവരുടെ ഉത്സാഹമെല്ലാം നിഷ്പ്രഭമായതേ ഉള്ളൂ.

ഈ കൂരിരുട്ടുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാകട്ടെ നിവൃത്തിയായ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ ചിലതു കണ്ടുതുടങ്ങി. ജനങ്ങളുടെ ജാഗ്രതയിന്നു കുറെ ശക്തി കാണുന്നു. ഉത്സാഹശക്തിക്കു വലുതായും ആയിത്തുടങ്ങി. ഇതാണു മുൻപാണു ആയിരം സംവത്സരത്തിന്റെ ഒടുവിലെ മുന്നോട്ടു നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ നില. അക്കാലത്തുണ്ടായ ചില സംഗതികളാകുന്നു പിന്നീടു യൂറോപ്പിന്റെ 'പുനർജന്മം' എന്നുതന്നെ പറയപ്പെടുന്ന വലിയ പരിഷ്കാരോൽക്കർഷത്തിന്നു പ്രധാനകാരണങ്ങൾ. ഇവയിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരമെല്ലാം പുരാതനമായ പൗരസ്ത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു സ്വയംകരുതുന്നതാണ്.

ആ സംഗതികളിൽവെച്ച് ഒന്നാമതായിത്തന്നെക്കണ്ടതു യൂറോപ്പിലുള്ള എല്ലാ രാജ്യങ്ങൾക്കും കൂടി ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തിന്റെ വായുകോണിൽ കിടക്കുന്ന പാലസ്തൈൻ രാജ്യത്തെ മഹമ്മദീയരുടെ കയ്യിൽനിന്നു തിരിച്ചുപിടിച്ചതിനെ ആ ദിക്കിലേയ്ക്കു ചെയ്ത വലിയ യുദ്ധയാത്രയാകുന്നു. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ യൂറോപ്പിന്റേ യുദ്ധഭാഗത്ത്, മതഭാഗത്ത് ഇങ്ങിനെ രണ്ടു ഭാഗത്താണല്ലോ മദ്ധ്യകാലങ്ങളായിരുന്നതും. ഈ രണ്ടു ഭാഗത്തിന്റെയും ഫലമാണു മേൽപറഞ്ഞ യുദ്ധയാത്ര. പാലസ്തൈൻ രാജ്യം ക്രിസ്തുമതക്കാർക്കു തീർത്ഥയാത്ര ചെയ്തെന്നതു വലിയൊരു പുണ്യകർമ്മവുമാണ്. ആ രാജ്യം മഹമ്മദീയരുടെ കൈവശമായിരുന്നതിനാൽ ഈ

തീർത്ഥയാത്രക്കാർ പലവിധത്തിലുള്ള ഉപദ്രവങ്ങൾ നേരിട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അതു കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണു യൂറോപ്യന്മാരെല്ലാവരുംകൂടി ഒത്തു യോജിച്ച് ആ ദിക്കാശ്രമിച്ചത്. ഈ ആക്രമാ വളരെത്തവണയായുണ്ടായി. എല്ലാംകൂടി ഒരിരന്ദൂ കൊല്ലത്തോളം നില നില്ക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും അവർ പാലസ്തൈൻരാജ്യം മഹമ്മദീയരുടെ കയ്യിൽ നിന്നു തട്ടിപ്പിരിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ അതു തീരെ. അസാധ്യമാണെന്നു വെച്ച് അവരെല്ലാം ആ ഉത്സാഹം വേണ്ടെന്നു വെക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ആ യുദ്ധയാത്രകൊണ്ടു യൂറോപ്യന്മാരുദേശിച്ച കാര്യം സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും അവർക്കിടയിൽനിന്നു വേറെ ചില വലിയ ഗുണങ്ങളുണ്ടായി. ഈ യുദ്ധയാത്രയുടെ കാലം ക്രിസ്തുമ്പം പതിനൊന്നാംശതവർഷത്തിന്റെ ഒടുമുതൽ പതിമൂന്നാംശതവർഷത്തിന്റെ ഒടുവടെയായിരുന്നു. ഈ കാലത്തിന്നു മുമ്പു യൂറോപ്യന്മാർ ഒരുവിധം കിണറിൽ കിടക്കുന്ന തവളകളെപ്പോലെ ലോകപരിചയം അധികമൊന്നുമില്ലാത്തവരായിരുന്നു. യൂറോപ്പിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽതന്നെ ധാരാളം ഗതാഗതമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ യുദ്ധയാത്രക്കുവേണ്ടി എല്ലാനാട്ടുകാരും ഒന്നിച്ചുകൂടി. പാലസ്തൈനിൽ ഇവരെല്ലാവരും ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുക എന്ന ദിഷയന്നു. ഇങ്ങിനെ പല സമ്പ്രദായക്കാരും തമ്മിൽ അശ്വോന്യനസ്യതപത്തോടും ഏകോദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി താമസിക്കുന്നതു പരിഷ്കാരവർഗ്ഗം നല്ലൊരു കാരണമായിത്തീർന്നു. അത്രമാത്രമല്ല, അനേകലക്ഷം യൂറോപ്യന്മാർ ഏഷ്യയിൽ പോയി താമസിക്കുക എന്നു വന്നപ്പോൾ യൂറോപ്പിലുണ്ടാകുന്ന പല വസ്തുക്കളും ഏഷ്യയിലെക്കു കൊണ്ടുപോകേ

ണ്ടി വന്നു. ഏഷ്യയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്ത് അവിടെ ഉണ്ടാകുന്ന പല വിശേഷ പദാർത്ഥങ്ങളിലും യൂറോപ്യന്മാർ അഭിരുചി വന്നുവശമായി. അവർ യൂറോപ്പിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ ഈ പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം യൂറോപ്പിൽ അത്യാവശ്യങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഈ കാരണംകൊണ്ടു യൂറോപ്പു ഏഷ്യയും തമ്മിലുള്ള കച്ചവടം മുമ്പിലത്തെക്കാൾ അളരെ അധികം വർദ്ധിച്ചു. ഇതിനു മുമ്പു വലിയ കച്ചവടക്കാരെല്ലാം മഹമ്മദീയരായിരുന്നു. ഇതിനുശേഷം യൂറോപ്യന്മാരും കച്ചവടത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും അതിന്റെ സ്വാദിര്യകയും ചെയ്തു. ജനങ്ങളുടെ കയ്യിൽ പണം ധാരാളമുണ്ടായിത്തുടങ്ങി. കച്ചവടം എന്നതു മാനമുള്ളൊരു പ്രവൃത്തിയായിത്തീർന്നു. ഇതിന്നു പുറമെ യൂറോപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന പല നാടുവാഴികളും മാനത്തിന്നു വേണ്ടി ജനം വിറു പടക്കോപ്പുകൂട്ടി പാലസ്തൈനിലെക്കു യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇവരെല്ലാവരും കടത്തിൽ മുങ്ങി നശിക്കേണ്ട ദിക്കായി. ഈ തക്കംനോക്കി അവരുടെ അടിമകളായിരുന്ന അനവധി ജനങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതെല്ലാമായിരുന്നു ആ യുദ്ധയാത്രയിൽനിന്നു യൂറോപ്പിന്നുണ്ടായ ഗുണങ്ങൾ.

ആ യുദ്ധയാത്രയിൽനിന്നു വേറെ ഒരു ഗുണം കൂടിയുണ്ടായത് ഇവിടെ പായാതിരിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതു യൂറോപ്യന്മാർ അറബികളോടുണ്ടായ സംസർഗ്ഗംതന്നെ ആണ്. അറബിക്കാർ അന്നുണ്ടായിരുന്ന സകലജനങ്ങളിലുവെച്ച് ഏറ്റവും പരിഷ്കാരമുള്ളവരായിരുന്നു. മതസാധകനായ മഹമ്മദിന്റെ മരണാനന്തരം ഒരഞ്ഞൂറുവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴു് അവർ വലിയ ശക്തിയും പഠിപ്പും വന്നുവശമായി. ഏഷ്യാവണ്ഡത്തിന്റെ വടക്കുപടിഞ്ഞാ

൦൯ മൂല മുഴുവനും ആഫ്രിക്കാവണ്യത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗം ഒട്ടും യൂറോപ്പിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തു ചില ദിക്കുകളും അവർ വെട്ടിപ്പിടിച്ചു. നിത്യചന്തി, ഡബ്ലുഭനോ, വിദ്യാഭ്യാസം, ശാസ്ത്രപരിചയം, കൃഷി, കച്ചവടം ഇതുകുളിലെല്ലാം അവരുടെ പരിഷ്കാരം നല്ലവണ്ണം സ്വയമായിക്കൊണ്ടുപെട്ടിരുന്നു. യൂറോപ്പിലെ നാടുവാഴികൾ എത്രയും നീചന്മാരും അപരിഷ്കൃതങ്ങളുമായ ഭവനങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അറബികൾ വിശേഷപ്പെട്ട ഗോപുരങ്ങളും മണിപ്പാളികളുമുള്ളവയും, ഭംഗിയിൽ ഗേളാകൃതിലുള്ള മേൽപ്പാകൾ, നീണ്ടുരുണ്ട സ്കോർഡോ, വൃത്താകാരങ്ങളായ ആർച്ചകൾ ഇവയെക്കൊണ്ടലംകുതങ്ങളുമായ ഫർമുങ്ങളിൽ പാർത്തവന്നു. യൂറോപ്പിലെല്ലാം കയ്യുക്കളിലെർ കായ്കാ'രെന്ന നിയമം തടസ്സംകൂടാതെ നടന്നിരുന്ന കാലത്ത് അറബിരാജ്യങ്ങളിൽ നല്ല നിയമങ്ങളും ശിക്ഷാരക്ഷകളും നടന്നുവന്നു. യൂറോപ്പിലെ സമ്പ്രദാനിമങ്ങളിൽവെച്ച് അല്ലാ ചിലർ മാത്രം ചില വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളേയും അവയുടെ അംഗങ്ങളായ വേറെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് അസംഖ്യം വിദ്യാത്മികർക്കു സകലശാസ്ത്രങ്ങളിലും നല്ല ജ്ഞാനമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കത്തക്ക സൂക്ഷ്മലാശാലകൾ മഹമ്മദീയരുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ പല ദിക്കുകളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. യൂറോപ്യന്മാർക്കു കണക്കു കൂട്ടുവാൻപഠിപ്പിച്ചതു മഹമ്മദീയരാണ് എന്നാണ് ഇപ്പോൾ സാധാരണയായി സ്വീകരിച്ചു പോരുന്ന സിദ്ധാന്തം. ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിലെല്ലാം നടപ്പുള്ള അക്കങ്ങളും ആവയെക്കൊണ്ടു സംഖ്യകളെക്കുറിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും അറബികൾവഴിയായി കിട്ടിയതാണെന്ന് അതുകൂടെ ചേർ കേട്ടാൽ തന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്. അതുവരെക്കും

യൂറോപ്പിലെല്ലാം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നത് കൂട്ടുക, കിഴിക്കുക, വെരുക്കുക, ഹരിക്കുക, എന്നീ ആവൃത്തികളെപ്പോലും ചെയ്യാൻ സംകയ്യമില്ലാത്ത ഒരുവിധം അക്കങ്ങളായിരുന്നുവെന്നുള്ള കഥ വിചാരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അവർക്കു കണക്കു കൂട്ടുന്നതിൽ എത്രത്തോളം പാടുപെടേണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് എല്ലാവരും അറിയാവുന്നതാണ്. വൈദ്യന്തിന്റെ നിഷ്ഠയും ഇതുപോലെ തന്നെ, പ്രാചീനകാലത്തു യൂറോപ്പിൽ ഒരു വിധം വൈദ്യം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മദ്യകാലത്ത് ഇതെല്ലാം തീരെ നശിച്ചുവെന്നു പറയേണ്ടുന്ന ദിക്കുവന്നു. കൃത്യസാധ്യമായ വല്ല ദീനവും വന്നു പിടികൂടിയായ് ജനങ്ങളുടെ കായ്കും വളരെപ്പുരുത്തലായി, പണമുള്ളവരാണെങ്കിൽ അതെല്ലാം കെട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടു വല്ല വൈദികന്മാരുടേയോ മറ്റോ ചെറുകുടുംബം അടുക്കലേക്കു യാത്രയായി. ആ പണമെല്ലാം വല്ല ദാനത്തിനായിട്ടും, പ്രായശ്ചിത്തത്തിനായിട്ടും മറ്റോ ദാനത്തിനായിട്ടും ചിലവുചെയ്തു ദീനമാരാതെ സ്വന്തവേദത്തിലേക്കുതന്നെ ഒടുവിൽ മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തും. ഇങ്ങനെയുള്ള രോഗങ്ങൾ അറബികളുടെ കയ്യിൽ കിട്ടിയായ് അവർ ശാസ്ത്രമാറ്റമായാലോചിച്ച് അവയുടെ നിദാനമുതലായതു കണ്ടുപിടിച്ചു വേണ്ട ഭവനങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ച് അവയെ ഭേദമാക്കുന്നത് ഒട്ടും ഭിന്നമായിരുന്നില്ല, പരിഷ്കാരത്തിന് ഇത്രയും വ്യത്യാസമുള്ള രണ്ടു കൂട്ടക്കാരാണു തമ്മിൽ പരിചയത്തിനിടവന്നത്, പരിഷ്കാരം ജലത്തെപ്പോലെ ഉയർന്നിരിക്കുന്നത് താണിരിക്കിലേക്ക് ഒലിക്കുകയാണു പതിവ്. അതുപ്രകാരം ഈ രണ്ടു കൂട്ടരും കൂടി പരിചയമായപ്പോൾ ഉച്ചസ്ഥിതിയിലിരുന്നിരുന്ന അറബികളുടെ പരിഷ്കാരം തുണകിടന്നിരുന്ന യൂറോപ്യന്മാരുടെ നേരെ ഒഴുകിത്തുടങ്ങി.

മേൽവിവരിച്ച അറബിസംസ്കൃതകൾ നൂറു യൂറോപ്യന്മാരുടെ കൃഷി, കച്ചവടം, കൈവേല ഇതുകൾക്കു വളരെ വലുതായുണ്ടായി. ചെടികളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രശാസ്ത്രം, യന്ത്രശാസ്ത്രം ഇതുകൾക്ക് മഹമ്മദീയർക്കുണ്ടായിരുന്ന പാണ്ഡിത്യമെല്ലാം അവർ കൃഷിയിൽ ഉപയോഗിച്ചതിനാൽ അവരുടെ കൃഷി കറേ ഉൽപ്പന്നപരിപാലിയിലായിരുന്നു. വായുവേഗം കൊണ്ടു യന്ത്രം നടത്തി താണടിക്കിൽ നിന്നു വെള്ളം മേല്പോട്ടു കയറ്റി കൃഷി ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം യൂറോപ്പിലെക്കാട്ടും കൊണ്ടുവന്നതു മഹമ്മദീയരാണ്. ഭൂമിയുടെ ഗുണഭോഷമാലോചിച്ച് അതിന്നനുസരിച്ചു വിളയിറക്കുവാനും വിളക്കുടുത്ത വളം ചേർക്കുവാനും യൂറോപ്യന്മാർ പഠിച്ചതുകൊടുത്തതും ഇവർ തന്നെ ആണ്. രണ്ടു മരങ്ങൾ മുറിച്ചു തമ്മിലൊട്ടിച്ചു പുതുതായൊരു മരമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ മഹമ്മദീയർക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യം ഒന്നു വേറെ തന്നെയായിരുന്നു. അതും അവർ യൂറോപ്പിൽ കൊണ്ടുപോയി നടപ്പാക്കി. യൂറോപ്പിലെങ്ങും കാണാത്ത പലജാതി ഫലപൂഷ്പങ്ങളേയും അവയെക്കൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങളേയും അവർ യൂറോപ്യന്മാർ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു.

കൈവേലകളുടെ കാര്യത്തിലും യൂറോപ്യന്മാരുടെ ഗുരുസ്ഥാനം മഹമ്മദീയർക്കുണ്ടെന്നുള്ളതു തീർച്ചപ്പെട്ട ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. മദ്ധ്യകാലത്തു യൂറോപ്യന്മാർ വേണ്ട സാമാനങ്ങളെല്ലാം അവിടെ തന്നെ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ അവർക്കു വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിരുന്നതു മഹമ്മദീയരാകുന്നു. കൈവേലകളിൽ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യം ലോകമെല്ലാം പ്രസിദ്ധവും ആയിരുന്നു. യൂറോപ്പിൽ എന്നു മാത്രമല്ല ശേഷം

മിക്കരാജ്യങ്ങളിലും അറബിസ്ഥാനങ്ങളുൾപ്പെടെ മുഖ്യമായുപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതാണ്. പരുത്തികൊണ്ടും പട്ടന്തൽകൊണ്ടുമുള്ള ചരക്കുകൾ അറബികളുപയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ യൂറോപ്പിലെത്തുന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. കരവിൽനിന്നു പഞ്ചസാരയെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ആദ്യം യൂറോപ്യന്മാർ കാട്ടിക്കൊടുത്തതു മഹമ്മദീയരല്ലാതെ വേറെ ആരും ആവാൻ തരമില്ല. അരി, എള്ളു മുതലായ ധാന്യങ്ങളുടേയും അമരി നീലം മുതലായ ചെടികളുടെയും വിപര്യയൂറോപ്യന്മാരിൽത്തന്നെ മഹമ്മദീയർമാറ്റുമാറിട്ടായിരിക്കണം. മദ്യം ധാരാളം സേവിച്ചിരുന്നതു യൂറോപ്യന്മാരാണെങ്കിലും ആ സാധനമുണ്ടാക്കിയിരുന്നതു മുഖ്യമായി മഹമ്മദീയരാകുന്നു. യൂറോപ്യന്മാർ യുദ്ധത്തിന്നു നല്ല കന്തളമാ വാളോ വേണമെങ്കിൽ അതു മഹമ്മദീയരോടു വാങ്ങിട്ടുവേണം, കുതിരക്കു നല്ല ജീനി വേണ്ടിവന്നാൽ മഹമ്മദീയർ വേണം ഉണ്ടാക്കുവാൻ. ചായംകൊണ്ടു വല്ല പണിയും എടുക്കണമെങ്കിൽ മഹമ്മദീയർ കൂടാതെ കഴികയില്ല, മഹമ്മദീയരുടെ കയ്യിൽനിന്നു കടലാസ്സു വാങ്ങാതെ വല്ലതും എഴുതണമെങ്കിൽ യൂറോപ്യന്മാർക്കു കഴികയില്ലായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയണമെങ്കിൽ മദ്ധ്യകാലത്തു യൂറോപ്യന്മാർക്കുവശ്യമായ എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളും മഹമ്മദീയന്മാരാണുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിരുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയാവുന്നതാണ്.

കൃഷി, കൈവേല, ഇതുകളെപ്പോലെ തന്നെയായിരുന്നു അവരുടെ കച്ചവടത്തിന്റെ നിലയും. അന്ന് അറിഞ്ഞെടുത്തോളമെല്ലാ രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള കച്ചവടമെല്ലാം മഹമ്മദീയരായിരുന്നു നടത്തിയിരുന്നത്. കരയ്ക്കുള്ള എല്ലാമാറ്റങ്ങളിലും അവരുടെ സാധ്യമാഹാരം. കാണപ്പെട്ടിരുന്നു.

ചീനം പാരസീകം മുതലായ ദിക്കുകളിലുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾ മദ്ധ്യമായി കൗവഴിക്കാണു യൂറോപ്പിലേക്കു കൊണ്ടുപോയിരുന്നത്. വടക്കൻ ഇന്ത്യയിലുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളും ഈ മാറ്റമായിട്ടുതന്നെയാണു യൂറോപ്പിനാക്കു കിട്ടിയിരുന്നത്. കപ്പൽക്കച്ചവടത്തിലും മഹമ്മദീയർതന്നെ ആയിരുന്നു അന്നു പ്രധാനികൾ. ഇന്ത്യയുടെ തെക്കുഭാഗങ്ങളിലും ഷിഴക്കെസ്സുമുതൽ കിടക്കുന്ന ദീപുകളിലും ചിനരാജ്യത്തിന്റെ കിഴക്കുക്കരയ്ക്കും ഉണ്ടാകുന്ന പദാത്ഥങ്ങൾ യൂറോപ്പു മുതലായ ദിക്കിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു എപ്പോഴും കപ്പൽവഴിക്കായിരുന്നതിനാൽ ആവക രാജ്യങ്ങൾക്കരികെയുള്ള സമുദ്രങ്ങളിലെ കപ്പൽകച്ചവടവും അവരുടെ അധീനത്തിലായിരുന്നു. ചിനരാജ്യത്തുണ്ടാകുന്ന പട്ട, പഞ്ചസാര, ഭരണി മുതലായ മൺപാത്രങ്ങൾ, മൊട്ടുക്കു മുതലായ ദീപുകളിലുണ്ടാകുന്ന കരാമ്പു, ജാതിക്ക, ജാതിപത്രിക, മുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ; ഇന്ത്യയിലേ നാട്ടുപറങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന ഇഞ്ചി, കരുമുളകു മുതലായ വിശേഷ പദാത്ഥങ്ങൾ; കാടുകളിലുണ്ടാകുന്ന വിശേഷപ്പെട്ട ഔഷധങ്ങൾ; പട്ടണങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന കാലിക്കോ മുതലായ കൈവേല സാമാനങ്ങൾ; ഇതുകളൊന്നും മഹമ്മദീയരില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അന്നത്തെ യൂറോപ്പു നാരരഭവിഷമായിരുന്നില്ല. ആഫ്രിക്കയിലെ ഈജിപ്ത് മുതലായ ദിക്കുകളിലുണ്ടാകുന്ന സാമാനങ്ങളും ഇവർതന്നെ ആണു കരവഴിയായും കടൽവഴിയായും യൂറോപ്പിലേക്കു കൊണ്ടുപോയിരുന്നത്. മദ്ധ്യതരസ്ത്രസമുദ്രം, ചെങ്കടൽ, അറബിക്കടൽ, ഹിന്ദു സമുദ്രം, ശാന്തസമുദ്രം, ഈ സമുദ്രങ്ങളെല്ലാം അറബിക്കപ്പൽകച്ചവടക്കാരുടെ പെരുവഴികളായിരുന്നു. ഇത്രത്തോളമെല്ലാം

പടന്നുവിടിച്ചു കിടക്കുന്ന കച്ചവടവും, ആ കച്ചവടത്തെപ്പോഷിപ്പിക്കുവാൻ മതിയായ കൃഷി, കൈവേല, ഇതുകളും, ഇതെല്ലാം ഉണ്ടാക്കി യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ കൊണ്ടുനടത്തുവാൻ തക്ക ശക്തിയുള്ള മഹമ്മദീയപരിഷ്കാരവും കാണാനിടവന്നപ്പോൾ അതുവരെയും അജ്ഞാനമുദ്രിതമായിരുന്ന യൂറോപ്പിന്മാരുടെ ഹൃദയപതമം ഒന്നു വികസിച്ചു എന്ന സംഗതിയിൽ എന്താണതുതപ്പെടുത്താനുള്ളത്?

വികാസംവരാത്ത മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്നു പറയത്തക്ക മാന്യതയൊന്നുമില്ലെങ്കിലും വികാസം വന്നുകഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ അതുപോലെ അതുതകരമായിട്ടു വേറെ യാതൊരു പദാത്ഥവും ദൈവസൃഷ്ടിയിലില്ല. മൗഢ്യംകൊണ്ടു മൂടിക്കിടക്കുന്ന ബുദ്ധി, വനിയിൽനിന്നു പുതുതായി എടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു മത്താപോലെ ആണെന്നു വിദഗ്ദ്ധന്മാർ സാധാരണമായി പറഞ്ഞുവരാറുണ്ട്. ഒരു മത്താ വനിയിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന സമയം കല്ലുകൊണ്ടും മണ്ണുകൊണ്ടും മൂടപ്പെട്ടും യാതൊരു പ്രകാശമില്ലാതെയും ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതൊരു ശിഥിലയുടെ കയ്യിൽപ്പോയി വരുമ്പോഴേയ്ക്കും അതിനുണ്ടാകുന്ന മാറ്റം നോക്കുക. എന്തൊരു പ്രകാശമാണ്! എന്തൊരു ഭംഗിയാണ്! ഏന്തൊരു വിലയാണ്! അതുപോലെയാണു മഹമ്മദീയരോടുള്ള സംസർ്ഗ്ഗംകൊണ്ടു യൂറോപ്പിനുണ്ടായ മാറ്റം. മുമ്പിൽ ആരും വിലവെല്ലാത്ത ആ രാജ്യം അതിനുശേഷം ക്രമേണ വലുതാവാൻ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ ഈ ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ രാജ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും വലിയനിലയിലായിത്തീർന്നു.

ഐഫ്രിക്കായ്ക്കുള്ളെല്ലാം നിസ്സാരങ്ങളാണെന്നായിരുന്നുവല്ലോ മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ യൂറോപ്പിലെ വൈദികന്മാർ നാട്ടുകു

തെറ്റാത്ത ധരിപ്പിച്ചിരുന്നത്. മഹമ്മദീയരുടെ സമ്പ്രദായം ഇതിൽനിന്നു തീരെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടായിരുന്നു. പരലോകം അവർ ഭട്ടം നിഷേധിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഇഹലോകത്തിൽ കഴിയുന്നത്ര സുഖത്തോടെ ജീവകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ അവർ വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവർ ഐഹികസുഖങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ വലിയ താല്പര്യവും സാമത്സ്യവുമുള്ളവരായിരുന്നു. അവർ അവരുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ അവിടവിടെയായി അനേകം വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മുഖിൽ പറഞ്ഞുവെല്ലാം. ഈ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അസംഖ്യം യൂറോപ്യന്മാർ വന്നു മഹമ്മദീയശാസ്ത്രങ്ങളും, മനുഷ്യജീവിതത്തെപ്പറ്റി അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളും എല്ലാം പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇവയിൽനിന്ന് ഇഹലോകസുഖങ്ങളും പരലോകസുഖങ്ങളും തമ്മിൽ വലിയ വിരോധമൊന്നുമില്ലെന്ന് അവർക്കു ബോധം വന്നു തുടങ്ങി. ഈ ബോധവും മനുഷ്യർ സ്വാഭാവികമായുണ്ടാകുന്ന സുഖാഭിലാഷവും കൂടിച്ചേർന്നപ്പോൾ വെള്ളിക്കാരുടെ മനോഹരി ഐഹികസുഖങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാനാരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇഹലോകസുഖങ്ങൾക്കെല്ലാം സാധകമായിട്ടുള്ളതു ധനമാണല്ലോ. ഈ ധനം സമ്പാദിക്കാൻ ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം കച്ചവടവും ആണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു കച്ചവടം എത്രവിധമെങ്കിലും വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നായി അവരുടെ വിചാരം. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ ഈ കച്ചവടത്തിന്നു യൂറോപ്പിലെ നിലകൊണ്ടു വലിയ സൗകര്യമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നാടുവാഴികളെന്നും ജന്മികളെന്നും, അടിയാന്മാരെന്നും, കടിയു

ന്മാരെന്നും മറ്റുമായിരുന്നുവല്ലോ അവിടുത്തെക്കഥ. ഈ നില ജനങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു വളരെ വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടാകുന്നു മദ്ധ്യകാലത്ത് കച്ചവടം മുതലായവയ്ക്കു മുഖ്യമായ തടസ്സം ഉണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ പാലസ്തീനിലേക്കുണ്ടായ യുദ്ധയാത്രനിമിത്തമായി നാടുവാഴികൾക്കും ജന്മികൾക്കും വന്ന നാശംകൊണ്ട് അടിമകളുടെ സംഖ്യ വളരെ കുറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടു കച്ചവടത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന വലിയ ഒരു തടസ്സം നീങ്ങിപ്പോയി. കച്ചവടം എന്നുവെച്ചാൽ ഒരു നീചപ്രവൃത്തിയാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടു യൂറോപ്യന്മാർക്കുതീർന്നു നേരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൈരാഗ്യമെന്നു രണ്ടാമതൊരു തടസ്സമുണ്ടായിരുന്നത്. മഹമ്മദീയരുടെ കൂട്ടായി ഉണ്ടായിരുന്ന വലിയ വർത്തകന്മാരേയും അവരുടെ ധനസമൃദ്ധിയും അവരനുഭവിച്ചുവന്നിരുന്ന സുഖവും മാന്യതയും കണ്ടു പരിചയമായതിനോടുകൂടി ഈ രണ്ടാമത്തെ തടസ്സവും നീങ്ങിപ്പോയി. യൂറോപ്യന്മാരും ധാരാളം കച്ചവടത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. കച്ചവടം എന്നുവെച്ചാൽ ഒരു മാന്യപ്രവൃത്തിയായിത്തീർന്നു. കച്ചവടം വർദ്ധിക്കുക എന്നു വന്നപ്പോൾ അതോടുകൂടി വേറെ പല എണ്ണങ്ങളും വർദ്ധിക്കുക എന്നുവന്നു. കൈവേലകൾ കച്ചവടത്തോടുകൂടി വർദ്ധിക്കാതെ കഴിയാത്തവയാകുന്നു. അവയും യൂറോപ്പിൽത്തന്നെ അതാതുദിക്കുകളിലായി വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ബാങ്കുകളും കച്ചവടത്തോടുകൂടി വർദ്ധിക്കുന്നവയാകുന്നു. അവയും പല ദിക്കുകളിലായി പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ കപ്പലുണ്ടാക്കുവാൻ മഹമ്മദീയർക്കുമാത്രമേ വശമായിരുന്നുള്ളൂ. കച്ചവടം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ യൂറോപ്യന്മാർക്കുവശ്യമുള്ള കപ്പലുകളെല്ലാം അവിടെത്തന്നെ നി

മിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലാതായി. കപ്പലുണ്ടാക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളും കാലതാമസംകൂടാതെ യൂറോപ്പിൽതന്നെ പലടിക്കിലും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമുള്ള അനേകവിധാഗ്രാഹാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെ കയ്യിൽ ധനം ധാരാളം വലിച്ചുതോട്ടുകൂടി വലിയ നഗരങ്ങൾ പലതും യൂറോപ്പിൽ അവിടവിടെയായി ഉണ്ടാവാൻിടവന്നു. ഈ നഗരങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്കു മറ്റുള്ള ജനങ്ങളെക്കാൾ പലവിധത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യം അധികരിച്ചുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ ശേഷമുണ്ടായ പരിഷ്കാരവർദ്ധനയ്ക്കു വലിയ ഒരു സഹായമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

പ്രാപഞ്ചികകായ്ക്കങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ കണ്ണു തെളിയിക്കുവാൻ ഏറ്റവും നല്ലതു കച്ചവടമാകുന്നു. ഇതിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടു വളരെക്കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു യൂറോപ്പിനാൽ അതിൽ നൈഷ്ഠം സിദ്ധിച്ചു. അല്പകാലംകൊണ്ടു യൂറോപ്പിലെ കച്ചവടമെല്ലാം തങ്ങൾക്കു സ്വാധീനമാക്കിയതിന്റെശേഷം അവർ അനൂരാജ്യങ്ങളായിട്ടുള്ള കച്ചവടവും സ്വാധീനമാക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചു തുടങ്ങി. ഇന്ത്യാരാജ്യം വളരെ കാലമായിട്ടു തന്നെ ഏറ്റവും ഫലവത്തായ ഒരു രാജ്യമാണെന്നും കച്ചവടത്തിന്നു വളരെത്തരമുള്ള ഒരു ഭിക്കാണെന്നും അവർക്കു കേട്ടറിവുണ്ടായിരുന്നു. മഹമ്മദീയന്മാർ ആ ഭിക്കിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ചരക്കുകളുടെ ഗുണവും അവകളെക്കൊണ്ടുള്ള വ്യാപാരംകൊണ്ട് അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ധനലാഭവും കണ്ടു യൂറോപ്പിനാൽ അവരുടെ നേരെ അസൂയയും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ യൂറോപ്പും ഇന്ത്യയും തമ്മിൽ ഗതാഗതത്തി

ന്നു് അന്നുള്ള മാറ്റമെല്ലാം മഹമ്മദീയരുടെ കൈവശമായിരുന്നതിനാൽ ആ വഴിക്ക് ഇന്ത്യാരാജ്യമായി കച്ചവടം ചെയ്യാൻ യൂറോപ്പിനാൽ അത്ര സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിലേക്കു പുതുതായി ഒരു വഴി കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നായി യൂറോപ്പിനാരുടെ മോഹം. ഇതിന്നായി യൂറോപ്പിലെ എല്ലാ നാട്ടുകാരും ഉത്സാഹം തുടങ്ങി. എന്നാൽ അതു കണ്ടുപിടിപ്പാനുള്ള ഭാഗ്യം പോർച്ചുഗീസ്സുകാർക്കുണ്ടായത്. യൂറോപ്പിൽനിന്നു കപ്പൽ കയറി അറാബിയിൽനിന്നു സമുദ്രത്തിൽകൂടി തെക്കോട്ടു പോയി ആഫ്രിക്ക മുഴുവൻ ഒന്നു ചുറ്റി അറബിക്കടലിൽക്കൂടി ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറൻ കരക്കത്തുക. ഇതാണവർ കണ്ടുപിടിച്ച പുതിയമാർഗ്ഗം. ഇതു കണ്ടുപിടിച്ചത് ക്രിസ്റ്റാബ്ബാ പതിനഞ്ചാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലാകുന്നു. “വാസ്കോഡിഗാമ” എന്നൊരു പോർച്ചുഗീസ്സുകാരനാണു് അതു കണ്ടുപിടിച്ചത്. ഡിഗാമ ആദ്യം കോഴിക്കോട്ടു വന്നിറങ്ങിയതും, സാമൂരിയുടെ അനുവാദപ്രകാരം അവിടെ കച്ചവടം തുടങ്ങിയതും, സംഗതിവശാൽ അവർ തമ്മിൽ തെറ്റിയതും, ഡിഗാമ അവരുടെനിന്നു പോയി കൊച്ചിയിൽ ചെന്നു കൂടിയതും, അവിടുത്തെ രാജാവും സാമൂരിയും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സഹജവൈരത്തെ കുറേക്കൂടി വലിപ്പിച്ചതും, അവരുടെ മത്സരംനിമിത്തം പോർച്ചുഗീസ്സുകാർക്കു് മലയാളത്തിൽ സ്ഥിരമായി വസിക്കാൻ തരംകിട്ടിയതും മറ്റും ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംഗതികളാകയാൽ അതൊന്നും ഇവിടെ വിവരിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

(തുടരും)

കെ. സി. വീരയൻരാജാ ബി. എ.

ശാസ്ത്രനിപുണന്മാർ യതിച്ചു, കാൽപ്പം സാധിച്ചു എന്നു് എത്ര ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. സമ്യക്മതങ്ങളുടേയും സാരസംഗ്രഹമായ വേദാന്താ വഴികാണിക്കുന്നതും, ഇപ്പോൾ ചിന്തകന്മാരായ പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളതും, ആയ മാർഗ്ഗവും, ആത്മകഷണം എന്ന സാമാന്യനാമത്താൽ വിവരിക്കപ്പെടാവുന്ന മേൽപറഞ്ഞ പരിഷ്കാരചരിണാമവിധിതന്നെ. ഒരു വാക്കിൽ പറയുക എന്നു ചെയ്താൽ, മനുഷ്യൻ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുന്നതു വിചാരനിയമനംകൊണ്ടുമാത്രമാണു്, എന്നു സ്സൂചനമാകുന്നു.

മനുഷ്യരെല്ലാവരും തുല്യന്മാരാണെന്നു ഒരു അഭിപ്രായം ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചില സാമൂഹ്യനങ്ങളും അതു വിശ്വസിച്ചു പോരുന്നുണ്ടുതാനും. സ്വല്പം ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ, മനുഷ്യർക്കു കാര്യത്തിലും തുല്യതയില്ലെന്ന് ആർക്കും മനസ്സിലാകും. പക്ഷേ ചില അവകാശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, മനുഷ്യരെല്ലാവരും അനുഭവത്തിനു ഒരു തുല്യത ഉണ്ടാകണമെന്നോ ഉണ്ടാകണമെന്നോ പറയാം. വായു ശ്വസിക്കുന്നതിനോ, സൂര്യതേജസ്സിനെ ഏല്ക്കുന്നതിനോ, ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്നതിനോ, സഞ്ചരിക്കുന്നതിനോ, വേല ചെയ്യുന്നതിനോ, സമാധാനം അനുഭവിക്കുന്നതിനോ, എല്ലാവരും അപ്രതിഫൽമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും, അവകാശതുല്യതയും ഉണ്ടാകേണ്ടതുതന്നെ. അതിനുവേണ്ടി യത്നം ചെയ്യുന്നതിനു എല്ലാവരും തെയ്യപ്പെടേണ്ടതുതന്നെ.

യിരിക്കേണ്ടതും തന്നെ. എന്നിരിക്കിലും, ഇങ്ങനെ ഉള്ള സാഗതികളിൽപോലും ഒരു വരളെ സൗകര്യം മറ്റൊരുത്തനുള്ള അതേവിധം ഉള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഒരു വരൻ സാധിച്ചതു മറ്റൊരുവനും സാധിക്കാവുന്നതും സാധിക്കേണ്ടതും തന്നെ. യതം ചെയ്യുന്നതിനും തുല്യവകാശം എല്ലാവർക്കും ഉണ്ട്. യതത്തിന്റെ ഫലം പല വിധമായിരിക്കും. യതത്തിന്റെ സ്വഭാവം തന്നെയും ഭാരമേറത്തന്റെയും ശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചു കാണുന്നു. അപ്പോൾ ശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണ് ഏകദേശം വേണ്ടത്. ശക്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചു, യതം ചെയ്തു, ഉന്നതി വരുത്തുകയാണു മാനുഷവർഗ്ഗത്തിന്റെ ധർമ്മം. എല്ലാ ആളുകളും ഒന്നുപോലെ ശക്തിയുള്ളവരായി വരുന്നില്ലെങ്കിലും, എല്ലാ ആളുകൾക്കും ശക്തിയുള്ളവരായി വരുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചുകൂടെന്നില്ല. ശ്രമിക്കുന്നതിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടാവാം. ശക്തി ഉദയാകാശമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാത്ത പഠിത്തം പഠിത്തമെന്ന പേരിന് അർത്ഥമുള്ളതല്ലെന്ന് ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്.

മഹാനുഭവങ്ങളെ ജീവചരിത്രം പഠിക്കുന്നതെന്തിന്? അവർ മഹാനുഭവങ്ങളെങ്ങനെ? നമുക്കും മഹാനുഭവവാൻ ശ്രമിക്കണം എന്നുള്ള ആഗ്രഹമല്ലെന്ന് നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്? വാസ്തവത്തിൽ ചരിത്രം എന്നാണ്? മഹാനുഭവങ്ങളെ മഹത്തായ പ്രവൃത്തികളുടെ റിക്കാർട്ടുകൾ ആല്ലെ? അവയുടെ വിഷയം മാനുഷശക്തിയുടെ മഹത്വം ആണല്ലോ. അലക്സാണ്ടർ, ക്രാമ്പർ, നെപ്പോളിയൻ, വാഷിങ്ടൺ, — ഇവരുടെ പ്രബലതയ്ക്കും വിജയത്തിനും കാരണം എന്ത്? ഫോർമർ, വർജിൽ, ഷെക്സ്പിയർ,

മിൽട്ടൺ, ഷാലീകി, കാളിദാസൻ, — എന്നു മഹാകവികൾക്കു പ്രസിദ്ധി എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? യേശുക്രിസ്തു, മഹമ്മദുനിബി, ബുദ്ധൻ, ശങ്കരാചാര്യർ, ബുദ്ധവർണ്ണ, രാമകൃഷ്ണൻ, — ഇവരുടെ 'ദിവ്യത്വ'ത്തിന്നു ഫലമെന്ത്? സമഷ്ടിയായി ഒരുത്തരും വേണമെങ്കിൽ, — അവരുടെ പ്രാധാന്യമെല്ലാം അവരുടെ ശക്തിയിൽനിന്നും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണു പറയേണ്ടത്. അവരുടെ ശക്തിയാകുന്ന കാരണം, അന്തർപിന്നീടും ഉണ്ടായിരുന്നവരുടേയും, ഇപ്പോൾ ഉള്ളവരുടേയും മനസ്സിനെ ആകർഷിച്ചു അവർക്ക് അധീനമാക്കി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അത്രയ്ക്കുതമാകുവണ്ണം ശക്തി ഒരുത്തനിൽ ഉത്പത്തികരിച്ചു കാണുന്നവർ, നാം അയാൾക്കു ദിവ്യത്വം കല്പിക്കുന്നു. ദിവ്യത്വമേറിയുള്ളവർ അവതാരപുരുഷന്മാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരുവനു ഭൂതനായും ഉണ്ടാകുന്നത് എന്തോ ഒരു ശക്തിയുടെ പ്രവൃത്തിയാണെന്നു നാം കാണുന്നു. ഈ ബലവത്തായ അദൃശ്യശക്തിയുടെ ഉത്ഭവം എവിടെ? ഇങ്ങനെ ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു നാം അറിയുന്നവെങ്കിലും, അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി ഇതുവരെ ശരിയായ അറിവു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഈ ശക്തി പ്രാകൃതികമായും മാനസികമായും ഉള്ള ശാശ്വതവിധികളെ അനുകരിച്ചു സർവ്വകാലങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഈ ശക്തിയുടെ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി ഈജിപ്റ്റിലെ പുരാതനപണ്ഡിതന്മാർക്കും, ഇൻഡ്യയിലെ മഹർഷിമാർക്കും പണ്ടുപണ്ടേ അറിവുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ ശക്തിയെപ്പറ്റി പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ വിദ്വാന്മാരുടെ ഇടയിൽ അന്വേഷണം ഉണ്ടായിത്തു

ടങ്ങിയത് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മാനസികതപാ നേപചണസംഘത്തിന്റേയും, അമേരിക്കയിലെ ന്യൂയോർക്ക് ശാസ്ത്രകലാലയത്തിന്റേയും, പ്രധാനജോലി ഈ ശക്തിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്റേയും, പ്രകാശത്തിന്റേയും, ഗതികളെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രീയമായ വിചാരണ ചെയ്യുകയാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ സംഘങ്ങളും, അവയുടെ പ്രവൃത്തിയെ പിന്തുടരുന്ന മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളും, മാനസികശക്തിയെ വിഷയമാക്കി അനേകം പരീക്ഷകളും പ്രയോഗങ്ങളും നടത്തി അതിന്റെ സാമാന്യവിധികളെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനശ്ശക്തിയെ ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കാനും, തന്മൂലം മാനുഷജീവിതത്തെ, ഉയർത്തി ഉത്തമഫലപ്രദമാക്കാനും, ശ്രമിക്കേണ്ടത് ഏല്പാവരുടെയും ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കേണ്ട അഭ്യാസമാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടവർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

മാനസികശക്തിക്ക് ആത്മകാന്തം, മനശ്ശക്തി, ബ്രഹ്മതേജസ്സ്, ഊർജ്ജസ്സ്, എന്നെല്ലാം പേരുപറയാറുണ്ട്. പേരെന്തായാലും, ഇത് ഒരു സൂക്ഷ്മശക്തിയാണ്. മനുഷ്യന്റെ വിധിയെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള സാമത്രിയും ഇതിനുണ്ടെന്നു തീർച്ചയെന്നു വിജയത്തിന്റെ ബീജം ഇതിൽ നിഗൂഢമായിരിക്കുന്നു. കാനതശക്തിയുള്ളവർ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രശസ്തിയും, പൗരസ്ത്യവും, നേതൃത്വവും സിദ്ധിക്കുന്നു.

“താൻപാതി, ദൈവം പാതി”, എന്ന പഴഞ്ചൊല്ല് ആദ്യം പരത്തിയ മനുഷ്യൻ ആത്മജ്ഞാനം കേട്ടെറ ഉള്ള ആളായിരുന്നു. മനുഷ്യനെന്ന ദിവ്യത്വം പ്രാപിക്കാമെന്നു ചെയ്യത്തോടുകൂടി പ്രസ്താവിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ആത്മജ്ഞാനവിധികളെ ഗ്രഹിച്ചവരായിരിക്കണമല്ലോ. അവരുടെ

മതപ്രകാരം, ഭവൻ ആവന്റെ വിധിയ്ക്കു കാരണഭൂതമായി ഭവിക്കുന്നു. “തന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം താൻ അനുഭവിക്കുന്നു,” എന്ന വാക്യത്തിന് ഒരു പുതിയ അർത്ഥവും സിദ്ധിക്കുന്നു. തന്റെ ഭാഗ്യഭാഗ്യങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവു താൻതന്നെ ആകുന്നു. വിജയമോ തോൽവിയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതു താൻതന്നെ. ഇപ്രകാരമാണു നൂതനവിചാരശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ മതം.

മുൻകാലങ്ങളിൽ വിദ്യാതന്മാരായിരുന്ന മഹാപുരുഷന്മാരുടെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുക. അവരുടെ വിജയത്തിന്റെ മുറുകെ ചിന്തിക്കുക. മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിനെ വശീകരിക്കുകയും, നയിക്കുകയും ചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയെ യഥാവസരം യഥാക്രമം പ്രയോഗിച്ചാണ് അവർ കേമന്മാരായതെന്നു നാം കാണുന്നു. രാജാക്കന്മാർ, മന്ത്രിമാർ, സേനാനായകന്മാർ, ഗുരുക്കന്മാർ ആദിയായ മനുഷ്യകേസരികൾക്കു ദൃഷ്ടിയിലുവാക്കിലും, വശം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരെ കാണുമ്പോഴും, അവരുടെ വാക്കു കേൾക്കുമ്പോഴും, അന്യന്മാർ അവർക്കു വശംവദനായി ഭവിച്ചുപോയിരുന്നു. ഈ വശീകരണശക്തി ഏല്പാവർക്കും ഏറെക്കുറെ ഉണ്ടെന്നും, അതിനെ ഉണർത്തി പ്രബലപ്പെടുത്തുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കുമെന്നും ആകുന്നു നൂതനവിചാരശാസ്ത്രം ഉച്ചത്തിൽ ഘോഷിക്കുന്നത്.

“ദൈവധീനം” ഈ ശക്തിയുടെ പര്യായമെന്നു വശ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇപ്പോൾ ഗണിച്ചുപോരുന്നു. ആരോഗ്യം, സമ്പത്തു, സൗഭാഗ്യം, പൗരസ്ത്യം, എന്നിവയെ കൈവശപ്പെടുത്താൻ കാനതവ്യയമായ ഈ ശക്തി ഒരുവനു സാമത്രി നൽകുന്നു. പ്രത്യേകാഭ്യാസംകൂടാതെ അപ്പൂർവ്വ ചിലർ വിദഗ്ദ്ധന്മാരെന്നുണ്ടെന്നുവെച്ചു, മറ്റു

ഉളവു് അഭ്യർത്ഥം ആവശ്യമില്ലെന്നുവരു
ന്നില്ല. ചിലർക്കു വശ്യശക്തി സ്വതഃ ഏവ
ഉണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ ഉള്ളവർ ആയിര
ത്തിലൊന്നുണ്ടാകാമെന്നുവെക്കുക. മാറ്റുള്ള
വർക്കു ഈവിദ്യ അഭ്യാസത്താൽ വരുത്താം.
വരുത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവർക്കു ഒട്ടാകെ
'തപ്തചൈതന്യം' ദേവപ്പെടുത്താവുന്നതാ
ണ്.

ജീവിതത്തെ കൃതാർത്ഥമാക്കണമെന്നാ
ണ് എല്ലാവർക്കും താല്പര്യം. ജീവിതം കൃ
താർത്ഥമാകുന്നതിന്നു മനോവശ്യവിദ്യ ആ
വശ്യമാണെന്നു നൂതനവിചാരക്കാർ പ്ര
സ്താവിടുന്നു. ഭക്തി, സ്നേഹം, ആർജ്ജവം,
ദയ, മുതലായ ഗുണങ്ങൾ നൂതനവിചാര
പരിശീലനംകൊണ്ടു തന്നെ വർദ്ധിക്കുമെന്നു
പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല.

മഹാനാടകം ലോകോപകാരകത്വ
രൂപത്തിന്നു് ആവശ്യമുള്ളവയെല്ലാം ആക
ർഷണംകൊണ്ടു സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയുന്നു.
വേണ്ടതെല്ലാം നമ്മുടെ ചുറ്റും നിമന്നാകി
ടുന്നു. അവയെ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടു വരു
ന്നതിന്നു ശക്തി ഒരു യന്ത്രമായിത്തീരുന്നു.
അതെങ്ങനെയാണെന്നുള്ളതു നാം അന്വേഷി
ച്ചു, മനസ്സിലാക്കി, അനുഭവംകൊണ്ടു
കാണണം.

ഗുണമായ ഒരു ശക്തിയുണ്ടോ എന്നു
തന്നെ വായനക്കാരിൽ ചിലർക്കു അല്ലെ
ങ്കിൽ പലർക്കും സംശയം തോന്നാം. അവർ
താഴെ കാണുന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി ചി
ന്തിക്കട്ടെ. രോഗങ്ങൾ മറ്റൊരുവന്റെ പ്ര
വൃത്തിയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലേ?

ചില ആളുകൾ, മറ്റുചിലരെക്കാൾ, വേ
ഗത്തിൽ പരഹൃദയം കൈവശപ്പെടുത്തു
ന്നില്ലേ? നിങ്ങൾക്കുതന്നെ ചിലരെക്കാ
ണ്ടു ഒന്നുചെയ്യിക്കാൻ എളുപ്പവും, മറ്റുള്ള
വരെക്കാണ്ടു അതുതന്നെ ചെയ്യിക്കാൻ പ്ര
യാസവും, ഉള്ളതായി അനുഭവം ഉണ്ടായി
ട്ടില്ലേ? അങ്ങനെ വരുന്നതു കേവലം അവ
രുടെ സാമത്വത്തിന്റെ ഏറ്റക്കുറവുകൾ
കൊണ്ടുമാത്രമാണോ? വാക്കു, സംജ്ഞ, നോ
ട്ടം, ഇതുകളെക്കൊണ്ടു ചിലർ ചില പ്രവൃ
ത്തികളെ നടത്തുകയും തടയുകയുംചെയ്തു
ന്നില്ലേ? രോഗങ്ങൾ മറ്റൊരാളുടെ മനോവ്യാ
പാരത്തെ നയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതെങ്ങ
നെയെല്ലാമാണെന്നു് അറിയാൻ വഴിയുണ്ടെ
ങ്കിൽ, പരസ്പരബുദ്ധിമുട്ടിനായും സ്വപരക്കു
ണ്ണായും, ആ വഴി അറിയേണ്ടതു് എല്ലാവ
ർക്കും ആവശ്യമെന്നു, നാം കാണുന്നു.

വശ്യവിദ്യ ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു. അതി
ന്നു മാസൂരം, ഫിഫ്നാട്ടിസം, വിചാരശ
ക്തി, യോഗശക്തി, ദൈവാധീനം, സ്വ
കാന്തം, എന്നോരോ പേരുകൾ പറയുന്നു.
ഈ വിദ്യകളുടെ മറകളെ സുഗമമായും, അ
പകടംകൂടാതെയും, പഠിക്കുന്നതിന്നും, പ്ര
യോഗിക്കുന്നതിന്നും സാധിക്കാത്തതല്ല. എ
ന്നുമാത്രമല്ല. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിന്നുണ്ടാകാ
വുന്ന ശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു,
നല്ലകാര്യം ചെയ്യണമെന്നും, നല്ലവിചാ
രം വിചാരിക്കണമെന്നും, കരുതൽ ഉള്ളവ
ർക്കു് എല്ലാ പ്രകാരേണയും ഗുണം ഉണ്ടാക
യുംചെയ്യും.

കെ. പരമവിജ്ഞാനം എ.

കംസവധം (തുടർച്ച)

ഇമ്മാത്രം നൃപസാർവ്വഭൗമ! പാക-
 ഞ്ഞാട്ടുശാഠ്യം മന്ത്രിണാം
 ധർമ്മം കേൾ കലസമ്പ്രദായമതുകൊ-
 ണ്ടുൾക്കോപമുണ്ടാകൊലാ
 സമ്മാനിക്കിലുമോഷ നീ തലമുറി-
 ച്ചാമന്തവെച്ചീടിലും
 ചെമ്മേ നല്ലതൊഴിഞ്ഞു വല്ലഭതയാ
 ചൊല്ലുന്നതില്ലൊന്നുമേ
 മനോർനായക! ഗോകുലേ വളരമ-
 നന്ദാത്മജം സാഗ്രജം
 തന്നെ കേവലഗോപബാലകനിന്തെ-
 നെന്നും നിനച്ചീടൊലാ,
 എന്നാൽ നല്ലതിനെത്തുടങ്ങുക വിഭോ!
 കേൾ ദൈവനിഷ്ഠം ഫലം
 നിണ്ണീതം പുനരേങ്കിലും തവ നിയോ-
 ഗം കത്തുമുദ്യോഗി ഞാൻ.
 ഇത്ഥം പാഞ്ഞു ഹരിപാദസരോരുമാളി-
 സദ്യഃ ശ്വഫലപ്തനയോ വിനയോജ്ജ്വലാ
 (തമാ
 ഉദ്യത്പ്രമോദമതിരേ സതു തേർ കരേറി
 പ്രസ്ഥായ ഗോപപുരിനോക്കി നടന്നിതെ
 (ല്ലോ.
 പോകുന്നേരം ജഗന്നായകപദകമലം
 ഭക്തശാലീ നിനച്ചും
 രാഗാലോലം തദാലോകനസുഖമകമെ
 പാത്തു പേത്തും തെളിഞ്ഞും
 മാഴ്കീടായും മണിത്തേരിളകിയുമനഭി-
 ജ്ഞാതമാഗ്നാന്തരാളം
 വേഗാലക്രമം പോയ്ടിവസുപരിണ-
 നന്ദഗേഹം ജഗാഥേ (തെഴു
 അപ്പോളുമ്പാടിതന്നുക്കുളവിസുമസാ-
 ശംഖചക്രലാപജാദൈഃ

ശിഷ്യം കോലുന്ന തൃക്കാലടികൾതെരുതെരു
 കണ്ടസൈന്യ നന്ദസുന്ദരോഃ
 ഉൽപന്നാനന്ദബാഷ്പം പലവഴിയിലുരു-
 ണ്ടാൻ നിജാംഗേഷു മെന്തേ-
 ലെപ്പേരും തോഴതേച്ചാൻ പൊടിനിര വടി-
 ടംഗരാഗാദിപോലെ. (വോ
 വാരാണാശകേശഭരണീരാജിപിഞ്ചനമണിഗോ-
 രോചനാതിലകകന്തോ വനവിഹൃതിതാ-
 ന്തം വലജനകൃതാന്തം വലിതമുപേന്തു
 നികരമണിനടുവിൽ വിലസുമൊരു വലമ-
 ഫനമണിമിവ മഹാന്തം കാളാഞ്ജനാഞ്ചി-
 തവിശാലാക്ഷിപക്ഷ്യഭൂവി നീളപ്പിറണ്ട
 പൊടിയുളും കലിതഘനാമോളം കവിളിണ
 യിൽ മേളം കലരമണിക്കഴലിണയുമഴക്കട-
 യ തിരുമുഖവുമുടൽവടിവുമസിതഘനകാ-
 ലം മംഗല്യതോളിൽ മണിശൃംഗം കരാഗ്ര-
 ഭൂവിചെക്കോലുമാൻ നവകാമം മഹിതവ-
 നദാമം തിരുവുരസിക്വാരം മഹിമയൊടു ത-
 ടവിനവപൊടിനിയുമരുണതരവെയിലൊ-
 ലീവുമധികമഭിരാമം താലാങ്കനോടുമ-
 നുകുലാശയേന സഹബലൈപ്രജാങ്കണവി-
 ഭാഗേ ധരണിഹരിലോകേ കൃതവസന്തിമാ-
 കെ പുകുറവതിനു സുകൃതമിതുസകലപ-
 തിമതിലളിതവന്തുപതനമവിടെ വില്പ-
 ലോകേ.
 കാണുന്നേരത്തുതന്നെ നിറുകയിൽ നിവിര-
 ങ്ങുപ്പി ദീഗ്ദ്ധപ്രണാമം
 താനേക്കൈക്കൊണ്ടു വീണീടിനസുകൃതിനമ-
 ക്ത്രമുരുകൈകൃതകർദ്ദഭ്യം.
 സാനന്ദം തൃക്കരാട്ടാം പ്രിയസഖമമമാ-
 ലിംഗ്യ തൗ രാമകൃഷ്ണ
 മാനിച്ചമ്പോടു പൂജാമതിഥിസമുചിതാം
 ചക്രതുന്നിഷ്ണുതം.

സല്ലാപജാലേന വിനോദ്യ ഭീഷണം
 പല്പകുമാരോപിതമാനതാംഗം
 മെല്ലേ കരശ്രേണ കരം ഹൃദീതപാ
 കല്യാണധാമാ ഭഗവാൻ ബഭോഷേ.
 അശ്രുതാ! മത്സവേ! ചൊല്ലൊരുപുതുമ
 രാജനാം ഭോജനാശൻ (ഹാ.
 മുഖ്യാന്തമാ മാതുലോ മേ മധുരയിലതിമോ-
 ദേന വാഴുന്നതല്ലീ.
 ദിവാവേശാകലായാ മമ ബത ജനനി-
 ക്കും പിതാവിനുമെല്ലാം-
 മിക്കാലം നല്ലതല്ലീ കഥയ ഗുണനിയേ!
 സൗഖ്യമല്ലീ ഭവാനും.
 എന്തോഴാ! നീയുമസ്സാൻ നൃപസദസിമം-
 ന്നിടിനാനന്തരമെന്നും-
 ജ്ഞാതൃജ്ഞം ഭവാനിന്നരികിൽ വരികകൊ-
 ണ്ടൊക്കയും തീർന്നതായി
 എന്തെല്ലാം പോൽ മതം മാതുലനമനന
 ചിദ്രശായാം വിശേഷം- (യി-
 ലെന്തെന്നാരഭ്യസംപ്രേഷണമതുനിവിലം
 ചൊല്ലെടോ വൈകിയാതെ,
 സൽക്കാരമുച്ചിതിഗോപകമാരവേഷം

കൈക്കൊണ്ടുവെച്ചവരുമാരുചെയ്തന്നേ
 (രേ
 അക്ഷീണഭക്തിരസഗൽഗമമശ്രവെപ്പു-
 ണ്ടശ്രുതനും തെരുതെരുതെരുതെരുവേ
 ഭക്തന്മാരാം ബഹോടാവലി കൊതിവെരു-
 നീലജീമൂതമേ! മാം (കും
 ക്ഷുദ്രം ദാസം ദയാസാഗര! പലവഴിമാ-
 നിമുത്തോക്ഷം ദശായാം
 സത്യം ക്രിഡാന്തരം തേ കരുതുകിലിതി-
 ടുജ്ജലിസ്സോമമെന്നി (നൊ-
 പ്രത്യക്ഷതം നൈവജാനേ തദവിചകഥയേ
 ഞാനറിഞ്ഞുടമെല്ലാം.
 ഇക്കാലം ഭോജരാജൻ മധുരയിലൊരു കോ-
 ദണ്ഡയാഗം വിശേഷം-
 പൂർവ്വാഷിച്ചുങ്ങയച്ചാൻ ജഗതി മണിമട-
 കോല ഭൂപാലകാനാം
 ദക്ഷാത്മാമാംനിയോഗിച്ചതുബതതിറയും
 കൊണ്ടുനന്ദാദിഗോദൈവ-
 രൊക്കശ്രീകൃഷ്ണരാമെവിരവിലിഹവരു-
 ത്തിടനീയെന്നിവണ്ണം.
 (തുടരും)

ഹിന്ദുക്കളും രസശാസ്ത്രവും

രസശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രചാരംകൊണ്ടു
 ലോകത്തിന്നുണ്ടായിട്ടു
 ഇത്രം ഉണ്ടാകുന്നതുമായ അഭിവൃദ്ധി ഒരുവി
 ധത്തിലും അപലപ
 നീയമല്ല. ഉപയോഗ
 ഭോഗത്തിൽ ഇത്രയും പ്രാധാന്യമുള്ള ശാസ്ത്ര
 ണ്ടെ വേറെ അധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നി
 ട്ടു. ആധുനികകാലത്തു, പാശ്ചാത്യപ

ണ്ഡിതന്മാരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയും പ്രയോഗ
 സാമർത്ഥ്യവും നിമിത്തം രസശാസ്ത്രത്തിന്
 അത്രേപുറമായ ഒരുവിപ്ലവി സിദ്ധിച്ചിട്ടു
 ണ്ടെന്നുള്ളതും നിവ്വിവാദമാണ്. എന്നാൽ
 ഇതുകൊണ്ട് ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപ
 ജ്ഞാതൃത്വംതന്നെ തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു പാ
 ശ്ചാത്യന്മാർ വാദിക്കുന്നതു ശരിയാണെന്നു
 തോന്നുന്നില്ല. അനന്തലക്ഷ്യമായ വിഷയങ്ങ
 ളിൽ അഭിമാനം ഭാവിക്കുന്നതു സാമാന്യമാ

നൈക്കിളം, പലപ്പോഴും അത് അസ്ഥാനത്തിൽ പരിണമിക്കുന്നത് അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു. രസശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം പറയുന്നതായാൽ, അതിനെ ഉത്ഭാവനംചെയ്തവരുടെ പേരിൽ വിചാരിക്കേണ്ടതായ ബഹുമാനവും കൃതജ്ഞതയും ഹിന്ദുക്കളോടാണു കാണിക്കേണ്ടതെന്ന്, അവരുടെ പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്.

ഹിന്ദുക്കളുടെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ വളരെ പ്രധാനവും പുരാതനവുമായ 'ഹോരോഗ്രോപനിയന്ത്രിക'ത്തിനെ, രസശാസ്ത്രസഹായംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്ന പല വിദ്യകളേയും ഉല്പേഖനംചെയ്തുകാണുന്നു. വാത്സ്യായനമഹർഷി ഉണ്ടാക്കിയ കാമസൂത്രത്തിൽ, അറുപത്തിനാലു കലാവിദ്യകളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ സ്വർണ്ണപരീക്ഷ, രത്നപരീക്ഷ, ധാതുവാദം*, വർണ്ണഭേദനവിദ്യ മുതലായി അനേകം വിജ്ഞാനങ്ങളെ പരിഗണനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'ശ്രുതിനിതീ'യിൽ, മിശ്രധാതുക്കളെ വേർതിരിക്കുവാനും ഷാരംകളെത്തു ധാതുക്കൾക്കു ശുദ്ധി വരുത്തുവാനും ഉള്ള വിദ്യയെ വർണ്ണിച്ചു കാണുന്നു. മാധവാചാര്യരുടെ കൃതിയായ 'സർവ്വദർശനസംഗ്രഹ'ത്തിൽ രസശാസ്ത്രം എന്ന ഒരു പ്രകരണംതന്നെ രസശാസ്ത്രത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൽ, രസാർണ്ണവം രസഘടനം മുതലായ പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ വാക്യങ്ങൾ എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. 'രസഘടന'പ്രണേതാവായ ഗോവിന്ദദിക്ഷിപ്പിനെ പ്രാചീനാചാര്യർ എന്നു മാധവാചാര്യർ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. അതിനാൽ ഗോവിന്ദദിക്ഷിപ്പിന്റെ ര

സഹായം 11-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽനിന്ന് അപ്രാചീനമായി വരുവാൻ വഴിയില്ല. രസഘടനത്തിൽ, രസം ശുദ്ധീകരണത്തോളമുൾപ്പെടെയുള്ള യന്ത്രോപാധിമണ്ഡലവും വിസ്തരിച്ചു നിറുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പരിഭാഷാശബ്ദങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ ഘട്ടത്തിൽ, താൻ വാർത്തികേന്ദ്രനാ വളരെ കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി രസഘടനകർത്താവ് എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, ഗോവിന്ദദിക്ഷിപ്പിന്റെ കാലത്തു വാർത്തികത്തോടു കൂടി വിസ്തൃതമായ രസശാസ്ത്രം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തെളിയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം 11-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു സമീപിച്ചായതുകൊണ്ട്, 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിലോ 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിലോ അതിന്നും മുമ്പുതന്നെയോ ഇന്ത്യയിൽ രസശാസ്ത്രം പ്രചരിച്ചിരുന്നുവെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

'ചക്രത്തസാഹിത്യ'യുടെ കർത്താവായ ചക്രപാണി എന്ന ആചാര്യൻ രസശാസ്ത്രപരിത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധനാണ്. അദ്ദേഹം ഭൗതികശാസ്ത്രമായ നയപാലന്റെ രാജധാനിയിൽ രാജ്ഞവദ്യനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം സുമാർ 1050-ഓരോളം സമീപിച്ചാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ലോഹം ശുദ്ധീകരിച്ചു രസായനമായി ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള പാകക്രമത്തെ വിസ്തരിച്ചു നിറുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹവുമാത്രം എടുത്തിട്ടുള്ള ലോഹശാസ്ത്രം അഭിനവമല്ലെന്നും, നാഗാജ്ജനൻ എന്ന മഹർഷിയാണ് അതിന്റെ ആദികർത്താവെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു* ചക്രത്തസാഹിത്യ

* Chemistry and Metallurgy
 ഋതിന്റെ കാലം ക്രിസ്റ്റാബ്ദം 1350 ആണു്

* 'നാഗാജ്ജനോമനി'യിൽ ശശിനാഥപ്രഭാഷാശാസ്ത്രമതിഗ്രഹണം തത്ത്വശാസ്ത്രസൂത്രയെ വയ്ക്കു തടവിടാക്കുവെച്ചുണ്ട്.

താവായ ആ ചാർട്ടർ പതഞ്ജലി എന്നൊരു പ്രാചീന ചാർട്ടറെ വലിയ പ്രമാണമായി ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പതഞ്ജലി, സാസ്തൃത സാഹിത്യത്തിൽ അദവിതീയനായി അറിയപ്പെടുന്ന സാക്ഷാൽ പതഞ്ജലിമഹർഷിയെന്ന ആയിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിന്നു വ്യാകരണത്തിലും ദർശനശാസ്ത്രത്തിലും പ്രഖ്യാതിയുള്ളതുപോലെ വൈദ്യവിഷയത്തിലും പ്രസിദ്ധിയുണ്ടെന്നു സച്ചസമ്മതമാണല്ലോ. ഇതെല്ലാംകൂടി ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ചക്രപാണിയുടെ കാലത്തിനുമുമ്പുതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ രസശാസ്ത്രം പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, അക്കാലത്തെ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ രസായനശാലകൾ സ്ഥാപിച്ചു രസപ്രക്രിയ ചെയ്യുന്നതു പതിവായിരുന്നുവെന്നും വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഹിന്ദുരസശാസ്ത്രചരിത്രം (1) എന്ന ഗ്രന്ഥം എഴുതിയ ഡാക്ടർ പ്രഫുല്ലചന്ദ്രായ്, ഡി. എസ്സ് സി. എന്ന വിദഗ്ദ്ധൻ, ഹിന്ദുക്കൾക്കും രസശാസ്ത്രത്തിനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അതിപ്രാചീനമാണെന്നു യുക്തിപ്രമാണസാഹിത്യം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആദ്യം ആ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കാലത്ത്, അതിപ്രധാനവും പ്രാചീനവുമായ 'രസഹൃദയം' എന്ന തന്ത്രം സൂചകമായിരുന്നില്ല. മിസ്റ്റർ റായ് 'മോഡർൺ റിവ്യൂ' വിൽ, രസഹൃദയം എന്നതാണു ഭാഗമേ തനിക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളവെന്നും അതിനെപ്പറ്റി തനിക്കു് അതിമാത്രമായ ബഹുമാനം ഉണ്ടെന്നും എഴുതിയിരുന്നു. ഇഷ്ടിയിൽ അദ്ദേഹം രസശാസ്ത്ര ചരിത്രത്തിന്റെ രണ്ടാംഭാഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിൽ, ഒരു ചരിത്രകാരന്റെ ദൃഷ്ടിക്ക് ഗോ

ചരമാകാവുന്നേടത്തോളം സൂക്ഷ്മമായി രസഹൃദയത്തെ നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.* രസഹൃദയത്തെപ്പോലെ പ്രാധാന്യമുള്ളതും അത്രയെങ്കിലും സുഗമവും ആയി രസശാസ്ത്രത്തിൽ വേറെ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടോ എന്ന സംശയമായതുകൊണ്ട്, അതിനെയും അതിന്റെ കർത്താവിനെയും പറ്റി അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

രസശാസ്ത്രത്തിന്റെ കർത്താവു ഗോവിന്ദഭിക്ഷു ആണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ശങ്കരാചാര്യരുടെ ഗുരുനാഥനായി അറിയപ്പെടുന്ന 'ഗോവിന്ദയോഗിന്ദ്ര'നും ഈ ഗോവിന്ദഭിക്ഷുവും ഒരാൾതന്നെയാണെന്നു വിശ്വസിക്കാം. 'ശങ്കരവിജയ'പ്രണേതാവായ മാധവാചാര്യർ, തന്റെ തന്നെ കൃതിയായ സർവ്വദർശനസംഗ്രഹത്തിൽ ഗോവിന്ദാചാര്യരെ വലിയ ഗുരുവായി ഉദാഹരിച്ചുകാണുന്നതും, രസഹൃദയത്തിലെ

'ബാലഃഷോഡശവർഷാ
വിഷയരസാസ്വാദാലംബഃ പരതഃ
യാതവിവേകോച്ഛലോ-
മന്ത്വഃ കഥമസ്തേനാസ്മി'?

എന്ന പട്ട്യത്തിനും, ശങ്കരാചാര്യരുടെ 'ബാലസ്താവൽ ശ്രീധാസകതഃ 'ഇത്യാദിയായ ഗീതഗോവിന്ദത്തിലെ ശ്ലോകത്തിനും തമ്മിൽ അർത്ഥംകൊണ്ട് അത്യന്തം അടുപ്പം കാണുന്നതും ഈ വിശ്വാസത്തിലേക്കു സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. 'മുദ്ധാവബോധിനി' എന്ന രസഹൃദയവ്യാഖ്യാനം എഴുതിയ ചതുർത്ഥിമിത്രനും, 'രസേന്ദ്രവിനോദണി'കാരനായ ശ്രീരാമചന്ദ്രഗുഹനും ഗോവിന്ദഭിക്ഷുവി

* വൈദ്യയഭവജിതിവിക്രമജി ആചാര്യർ എന്ന വിഭാഗന്റെ വകയായി ബാബയിൽനിന്നു വരുന്ന 'ആയുർവ്വേദീയഗ്രന്ഥമല'യിൽ രസഹൃദയം ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

നെ 'ഗോവിന്ദഗവൽപാദാചാര്യർ' എന്നു ബഹുമാനമായി പറഞ്ഞുകാണുന്നതിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഗൗരവവും, അദ്ദേഹം ഒരു ഗുരുവാനായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ആചാര്യസ്വാമികളുടെ ജീവിത കാലത്തോടു തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഗോവിന്ദക്ഷിപിന്റെ കാലം അടുത്തുവരുന്നതുണ്ട്. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു കൊടുക്കുന്ന ഈ മാനുത്ര വെറും സൃഷ്ടിയല്ലെന്നു തീർച്ചതന്നെ.*

രസഹൃദയത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഗോവിന്ദക്ഷി, തന്റെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ, അദ്ദേഹം ചന്ദ്രവംശത്തിൽപ്പെട്ട ഹൈന്ദവകുലത്തിലെ ഒരു രാജാവായിരുന്ന മദനദേവന്റെ രാജധാനിയിൽ നിത്യനായിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു. അദ്ദേഹവും, രസശാസ്ത്രത്തിൽ പാണ്ഡിത്യവും പരിചയവുമുള്ള ഒരു 'രസസിദ്ധൻ' ആയിരുന്നു. ഹൈന്ദവവംശരാജാക്കന്മാരുടെ വംശാവലിയെ 'കുറിഞ്ഞാൻ' എന്ന വിദ്വാൻ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും (1) ആ വംശത്തിൽ കാമദേവൻ എന്നൊരു രാജാവു ക്രി. 8-ാം ശതാബ്ദ

ത്തിൽ നാടുവാണിരുന്നെന്നു കാണുന്നു. മദനൻ=കാമദേവൻ എന്ന വേരുകൾക്കുള്ള പര്യായസംബന്ധംകൊണ്ടും, വംശാവലിയിൽ വേറൊരു കാമദേവനെ കണ്ടാത്തതുകൊണ്ടും ഗോവിന്ദക്ഷിവിന്റെ സ്വാമി അദ്ദേഹം തന്നെയാണെന്നു ഊഹിക്കാം. അതുകൊണ്ട്, രസഹൃദയകാരനായ ഗോവിന്ദക്ഷിവിന്റെ കാലം ക്രി. 8-ാം ശതാബ്ദമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഗോവിന്ദക്ഷിവിന്നു മുമ്പും അനേകം വിദ്വാന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവരുടെയെല്ലാം ഗ്രന്ഥത്തിനേക്കാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രസഹൃദയത്തിന്നു വ്യക്തതയും വിഷയവിഭാഗംഗിയും ഉള്ളതുകൊണ്ട്, രസശാസ്ത്രത്തിന്റെ ജീവൻ അദ്ദേഹം തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. പ്രാചീനതന്ത്രങ്ങളെ നോക്കി രസശാസ്ത്രത്തിന് ഒരു ഗ്രാഹ്യമായ സമ്പ്രദായം വരുത്തിയത് അദ്ദേഹമാകയാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തുതന്നെ (ക്രി. 8-ാം ശതാബ്ദം) രസശാസ്ത്രം ഇന്ത്യയിൽ പ്രചാരത്തിലായിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു.

പ്രാചീനരുടെ ശാസ്ത്രത്തിന്നും അർദ്ധപ്രാചീനരുടെ ശാസ്ത്രത്തിന്നും അന്തരമുണ്ടെങ്കിലും ഉപയോഗംശത്തിലല്ലാതെ ശാസ്ത്രഗതത്തിൽ വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. എന്നാലും മസശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂലം വിത്തുകളുടെ ഗ്രന്ഥകോശത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടാ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല.

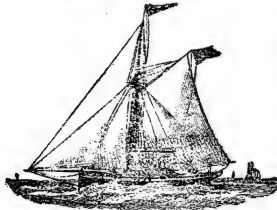
കെ. വി. എം.

* ഡാക്ടർ പ്രമല്ലചന്ദ്രായുടെ രസശാസ്ത്രചരിത്രത്തിൽ ഗോവിന്ദക്ഷിവിനെ ബൌദ്ധക്ഷിപിയായിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു, 'ക്ഷിപ്യ' എന്ന സ്ഥാനം ബൌദ്ധസമ്പ്രദായികളിൽ സംധാരണമായിക്കാണുന്നതിനാൽ ഭൂമിച്ചമ്പോയതു കൊണ്ടായിരിക്കണം.

(1) Archaeological Survey Reports, Vol. XVII P. 78,

ചൈനക്കാരുടെ നരകങ്ങൾ

ആയുഷ്കാലത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്ന കണ്ടിട്ടിലാത്ത പരലോകത്തെ സംബന്ധിച്ച ചൈനക്കാരുടെ ഉൾക്കാഴ്ചയെ വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ചൈനയിലെ നീതിന്യായക്കോടതികളിൽ കേസു വിചാരണ കഴിച്ച കാരന്മാരെ എത്രപ്രകാരം ശിക്ഷിക്കുന്നുവോ, ആ വിധത്തിൽ തന്നെയാണത്രെ പരലോകത്തിലും നടക്കുന്നത്. അവരുടെ ധർമ്മരാജ്യവും ചിത്രശാലയും പരലോകനിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതുമിടയ്ക്കും ഭൂലോകസമ്പ്രദായത്തെ അനുസരിച്ചാണ്. കാരന്മാരുടെ ഗൗരവപോലെ ശിക്ഷകൾക്കും എണ്ണത്തിലും റണ്ണത്തിലും മാറാമുണ്ട്.

ചൈനക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ നരകം പത്തു വർഷമായിട്ടാണ് വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവ, ഭൂമിയുടെ മേൽത്തട്ടിൽ നിന്നു 11,900, നാഴിക ചോടെ തുടങ്ങി അതിന്നുതാഴെ 40,000 നാഴികവരെ ചെല്ലുമ്പോൾ അവസാനിക്കുന്നു. ഭൂമിയുടെ അന്തർഗതത്തിലുള്ള ഈ നരകങ്ങൾ ഭാരോന്നമി പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒന്നിന്നുമീതെ ഒന്നായി വരിവരിയായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്. കടുപ്പം കൂടിയതും കാഞ്ഞതും എന്നൊരു തരഭേദം കൂടി ഇവയ്ക്കുണ്ട്. നന്നാലു പടിവാതിലുകളും അവയ്ക്കു ചുറ്റും നന്നാലു പ്രാന്തദേശങ്ങളുമുള്ള ഈ നരകങ്ങളുടെ പ്രൈമറിയലും കറുത്തീരങ്ങളും ഭിത്തികൾ അഗ്നിമയമാണ്. പ്രസ്തുതനരകങ്ങളിലേയ്ക്കു

ുള്ള പ്രവേശമാറ്റത്തിൽ, ഹിന്ദുക്കളുടെ വൈതരണിപോലെ, ഒരു നദിയുണ്ടെന്നുതന്നെയാണു ചൈനക്കാരുടേയും വിശ്വാസം. ഇതു ഭൂമിയുടെ അന്തരാളത്തിൽ കൂടിയാണ് പ്രവഹിക്കുന്നത്. ഈ നദീതീരത്തിൽ ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിലായി വയോവൃദ്ധരും ഭയങ്കരരൂപിണിയുമായ ഒരു പാതാളഭടവി അധിവസിക്കുന്നുണ്ട്. നിഷ്ഠൂരവിധിപ്രകാരം തന്റെ സന്നിധാനത്തെ പ്രാപിക്കുന്ന ഭാരോ കാരന്മാരുടെയും വസ്ത്രങ്ങൾ ഈ കിഴവി അഴിച്ചുവാങ്ങി തന്റെ പിൻഭാഗത്തുള്ള വൃക്ഷത്തിന്റെ കൊമ്പുകളിൽ കെട്ടിത്തൂങ്ങുകയും നിശ്ചിതനരകത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേകമാറ്റത്തിൽക്കൂടി അവരെ തള്ളിവിടുകയും ചെയ്യുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഈ വൃദ്ധ, ഭൗമേരിയ കല്ലുകൾ ചുമന്നു കൊണ്ടുവന്ന നദീതീരത്തിൽ കുന്നു കൂട്ടുകയെന്ന അലോപനമേറിയ വേല ചെയ്യാൻ ചിലരെ ആജ്ഞാപിക്കാറുണ്ട്.

ഭാരോ നരകത്തിലും ഭാരോ വിധത്തിലാണ് ശിക്ഷകൾ നടക്കുന്നത്. ഒരു ദിക്കിൽ ശരീരം മുഴുവൻ പുലികൾക്കുമാഹാരമായി എറിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നു. ശരീരം നിരന്തരം ഭക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും, ദ്രോഹദിയുടെ വസ്ത്രം ചാല, പൂർവ്വവസ്ഥയിൽതന്നെ ഇരയ്ക്കു. മറ്റൊരു ദിക്കിൽ ശരീരത്തെ ഏക വിടാതെ കൂർത്തുമുനയുള്ള കാരംകൊണ്ടു കത്തിത്തള്ളുകയാണ്. വേറെ ഒരു നരകത്തിൽ ചെന്നാൽ കാണുന്നതു ചില ശരീരങ്ങളെ ചട്ടു പഴുപ്പിച്ച ഇരിമ്പുസ്തംഭങ്ങളോടു ചേർത്തു കെട്ടുന്ന കാഴ്ചയായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഭയങ്കരശിക്ഷകൾ അനുഭവിക്കുന്ന

വരാണ് ജനാന്തരത്തിൽ രാക്ഷസനായി ഭൂമിയിൽ ജനിപ്പുന്നത്.

പുപ്പുസമുദ്രത്തിന്റെ അന്തരാളത്തിൽ 'ഉറുൺകുറുൺവോണ്ട്' എന്ന നാമധേയമായ ഒരു നരകപ്രമാണിയുടെ ഭരണത്തിൽ ഒരു ശിക്ഷാസ്ഥലമുണ്ട്. സക്കാർനികതിയോ വീട്ടുവാടകയോ കൊടുപ്പാൻ മനസ്സില്ലാത്ത കുടിയാന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ ഈ നരകത്തിലുള്ള ഒരു രക്തതടാകത്തിൽ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടേ മതിയാവൂ. തങ്ങളുടെ രോഗികളുടെ കാര്യത്തിൽ മനസ്സുവെക്കാതെ അവർ താണതരം ഭക്ഷ്യധാരം നൽകുന്ന വൈദ്യന്മാരെയും മോശമായ പട്ട, വ്യാധാരം ചെയ്യുന്ന പട്ടാണയത്തുകാരെയും, ഉരലിവിട്ട് ഇടിച്ചു പൊടിപ്പാനോ മറ്റോ ആയിരിയ്ക്കും ഇദ്ദേഹം കല്പന കൊടുക്കുന്നത്. തെരുവുകളിലോ പൊതുസംഘങ്ങളിലോ വൃദ്ധന്മാർക്കും കുരുന്മാർക്കും വഴിയൊഴിയാത്തവർ, മനഃപൂർവ്വമായി വിളനശിപ്പിക്കുന്നവർ, തന്റെ അയൽവക്കക്കാരന്റെ അതുത്തിയെ ആക്രമിക്കുന്നവർ, മദ്യപാനികൾ, അനാവശ്യമായി പരകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർ, ചുരുക്കുകക്കാർ ഇങ്ങിനെയുള്ളവകൾ ഇവിടെ അനുഭവിപ്പാനുള്ള ശിക്ഷ, ഇരിമ്പുകൊളത്തിന്മേൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്. ദിശന്മാരെ ശവസംസ്കാരം ചെയ്യുന്നതിന്നു തങ്ങളുടെ സ്വന്തചിതവിന്മേൽ ശവപ്പെട്ടിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്ക് ഇവിടെ വലിയ സൊല്ലു കൂടാതെ കഴിയില്ല.

ചൈനയുടെ വടക്കുകര തൊട്ടുള്ള സമുദ്രഭാഗത്തിനടിയിൽ ഒരു നരകമുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഭരണകർത്താവു 'പിൻഷിങ്' വോണ്ട്' ആകുന്നു. കാലാവസ്ഥയെപ്പറ്റി എപ്പോഴും ആക്ഷേപം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ പേരിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു വലിയ

യ ചെറുപ്പാണ്. അവരെ രണ്ടായി ആറു ത്തു പിളർക്കുന്നതിൽ ലേശംപോലും ദയ കാണില്ല കഴിയില്ല. വിഗ്രഹങ്ങളെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ള കനകഭരണങ്ങൾ കട്ടെടുക്കുന്ന കള്ളന്മാരെയും, നല്ല പുസ്തകങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്ന ഭിക്ഷുന്മാരെയും ഉയരത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി ജീവനോടെ തോലുരിച്ചു കളയുന്നു. ഭിക്ഷുതൃതികൾ വായിച്ചു രസിപ്പോകാത്തവരാണ് ഒരുവന്നു താല്പര്യമകിൽ അവൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ ശുദ്ധാരോഹണം ചെയ്യാൻ മടിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. ആരെങ്കിലും ദോഷശിക്ഷ വരുത്താതെ ദൈവാരാധന കഴിച്ചുപോയാൽ അവന്റെ പിന്നത്തെ കാര്യം മഹാകഷ്ടമാണ്. എന്നും ഇരിമ്പുകുന്നത്തിന്മേലായി വാസം. നേരംപോക്കിനായി ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുന്നവരും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമശാസനയ്ക്കു കീഴടങ്ങേണ്ടതാണ്. ദൈവാലയങ്ങൾ പണി ചെയ്തിട്ടുള്ളതിന്നു ശേഷമിരിക്കുന്ന മുതലെടുപ്പിലേയ്ക്കു യഥാശക്തി ധനസഹായം ചെയ്തിട്ടുള്ളവർമാത്രമേ ഇവിടെ കറെ ആശ്വാസം കിട്ടുമെന്ന് അറിയിച്ചു കാര്യമുള്ളൂ.

വേറെ ഒരു നരകം കിടക്കുന്നതു വടക്കുപടിഞ്ഞാറേ സമുദ്രത്തിനടിയിലാണ്. 'ടിഷാൻ.വോണ്ട്' എന്ന ഇതിന്റെ നായകൻ, ചൈനയിലെ ശൂശാനങ്ങളിൽനിന്നു മനുഷ്യാസ്ഥികളെടുത്ത് ഭക്ഷ്യധാരം ഉണ്ടാക്കുന്ന വൈദ്യന്മാരെ പിടിച്ചു ചുട്ടുതിളയ്ക്കുന്ന നെയ്യിൽ മുക്കുന്നതിൽ വളരെ നിർബ്ബസമുള്ളവനാണ്. ശവക്കല്ലറ കവർച്ച ചെയ്തട്ടുള്ളവർ അഗ്നിപർവ്വതത്തിൽ താമസമാക്കുവാൻ തെയ്യാറാവുകയേ വേണ്ടൂ. തങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാരോടു വാത്സല്യമില്ലാത്ത ഉപാദ്ധ്യായന്മാരും ദിവിദന്മാരെയും അയൽവാസികളെയും ഉപദ്രവിക്കുന്നവരും

സമ്പന്നന്മാരോടും സമുദായനേതാക്കുമാരോടും സേവയ്ക്കുകയും നില്ക്കുന്നവരും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ സമാധാനം പാഴായെങ്ങി വരും. വില്ലനായി കൂട്ടി ലിട്ടട്ടച്ചിരിയ്ക്കുന്ന പക്ഷികളെ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങി സ്വാതന്ത്ര്യപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്തെങ്കിലെ ചില പട്ടണങ്ങളിൽ ചില പ്പോൾ അവിടവിടെ ചത്തും ചാവാരായും കിടക്കുന്ന നില്ക്കുന്നവരോട് ശവസംസ്കാരത്തിന്നു ധനസഹായം ചെയ്തയോ ചെയ്യുന്നവർ മേൽവിവരിച്ച പാപങ്ങൾക്കു പ്രതിവിധിയാണ്. ഭക്ഷണത്തിൽ ചേപ്പാനായി മനുഷ്യരോടും ആവശ്യമുണ്ടെന്നു വന്നാൽ, അതിനെ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ തന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നു കൊടുക്കുന്നവരോടു ഈ നരകപ്രധാനിയ്ക്കു വളരെ പ്രീതിയാണത്രെ.

ഇനി ഒരു നരകമുണ്ട്. അതു വിഷ്-
ടിങ്. പോലീസിന്റെ അധീനതയിലാണ്.
മാലിക്യകളിൽ അലക്കിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ഉ-
ണ്ടുപാർവിയില്ലെന്നതു ചൈനക്കാരുടെ

ഇടയിൽ വലിയ ആക്ഷേപാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു മരിച്ചുപോയ ആത്മാക്കളുടെ വിവരമാർഗ്ഗമായിട്ടുള്ള ഗതിയ്ക്കു പ്രതിബന്ധം നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ അവർ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഇതിനെ ഗണ്യമാക്കാതെ ആരോടും മേൽപ്പറഞ്ഞവിധം പ്രവർത്തിച്ചാൽ അവരെ ഇദ്ദേഹം ഒരു രക്തക്കിണറിൽ ഇട്ടുടയ്ക്കുന്നതാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ വിരക്തി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സന്താനങ്ങളെ, മൃഗമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയോ, കുതിരയെക്കൊണ്ടു അതിന്റെ കളമ്പിനടിയിലിട്ടു ചവിട്ടിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. സമസ്തജീവജാലങ്ങളോടു കാര്യബോധമില്ലാത്ത നിഷ്കർമ്മരെ ഇദ്ദേഹം ഭോജിപ്പിക്കുകയോ, ബുദ്ധമതസമ്പ്രദായങ്ങളുടെ ആശ്രമം പണി ചെയ്യുന്നതിന്നു ധനസഹായം ചെയ്യുന്നവർക്കു ഇവിടെ പരമസുഖമാണെന്നും.

ജെ. പി. എം.

അഭിരുചിയിലെ വായനശാല

സമുദായത്തിന്റെ അഭിമാനം ഉറപ്പിക്കുക—
(പരിഭാഷകൻ കോവിളകളിലൂടെയും ഗോവിന്ദ
മനോഹരകൾ വില ഉറപ്പിക്കുക)

ആഗലേയവ്രാഹ്മണമാരിൽ പ്രമുഖനായിരുന്ന സ്തോത്രകൻ 'ഓലി സ്മാൻ' എന്ന ആഖ്യായികയുടെ 'ഭാഷാന്തര'മാണു പ്രസ്തുതപുസ്തകം. മൂലകർത്താവിന്റെ രചനാചാതുര്യവും, വർണ്ണനാഭവദർശ്യവും സുപ്രസിദ്ധമാകയാൽ അതിനെപ്പറ്റി കൗപറയേണ്ടതില്ല. പരിഭാഷകന്റെ പരിശ്രമത്തിന്നു വിഷയദോഷമില്ലെന്നു മൂലത്തി

ഒൻപതാം പ്രതകൊണ്ടു തന്നെ സാധിയ്ക്കാം. തങ്ങളുമായെ തോന്നിക്കാതെ സ്വയമായി എഴുതിയ കൃതി എന്നു തോന്നിക്കുന്നതിലാണു തങ്ങളായുടെ ജീവനെന്നുള്ള തോതു പിടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ 'സംജീവിനി'ക്കു വല്ല നൂറുനെയും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഭാഷാദേവിയുടെ ഭാഗ്യദോഷത്തിനൊരു ലക്ഷ്യമാണെന്നു പാവ്യാൻ തോന്നുന്നുള്ളു. പ്രതിപദതങ്ങളുമായെക്കാൾ അർത്ഥം വരുത്തി തങ്ങളുമായെന്നതാണു നല്ലതെന്നു, ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്നതോറും വെളിവാകുന്നു.

ണ്ട്. 'ഖഗോളശാസ്ത്ര'യെ ജ്യോതിഷക്കാരന്റെ സ്ഥാനത്തും 'ആദിത്യപാവലംബനേഷ്വ'യെ സ്ഥിരസ്ഥാപകത്തിനു പകരവും വെച്ചുപിടിപ്പിക്കാമെങ്കിൽ പുല്ലുമുളക്കുത്ത മാർദ്ദമിയെ 'മണലാരണ്യ'മാക്കുവാനും പ്രയാസമില്ല. എന്നാൽ 'ഗ്രഹചാരനിർണ്ണയത്തു'ത്തിലകപ്പെടാൻ ഭയമുള്ളവർ പശ്ചാത്തപ്യം വരണ്ടുകിടക്കുന്ന 'മണലാരണ്യ'ത്തിലേക്കുകടന്നു കണ്ണിക്കാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേക മനസ്സുതേങ്ങേണ്ടതാണ്. 'മണലാരണ്യ'ത്തിലകപ്പെട്ടവരുടെ ക്ലേശത്തിനും താപത്തിനും ശമനം വരുത്തുവാൻ 'സാജിവിനിമിശ്വ'മൂലമെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകമായും ലഭ്യ 'സാഹിത്യസാഹ്യ'ത്തിൽ പറയുന്ന 'സ്വയരക്ഷ'യും കൂരിരുട്ടത്തുവെച്ചു വിളക്കുപാലെ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന 'വേഗതയും' 'കഷ്ടതയും' കണ്ടറിയാനാഗ്രഹമുള്ളവർ വേഗമുള്ള മനോരഥത്തിൽ കയറി 'മണലാരണ്യ'വിലാസം കണ്ടുചാനാൽ കഷ്ടം കൂടതെ സ്വാർത്ഥ പ്രാപിക്കാം. ഇതെല്ലാമാണു 'ഭാഷാവകാട്ടു'ൽ 'സാജിവിനി' നോക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ട 'മണലാരണ്യ'ത്തിൽ ചെന്നുകപ്പെട്ട ഞങ്ങളുടെ അനുഭവം. ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായപ്രകടനം ശുഷ്കവും വ്യഥാസ്വലവുമായി എന്നു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഗ്രഹമാനുഗണ്യം എന്നൊരു മെച്ചം അതിനറിയിക്കുന്നതാണ്.

നളിനി — (പ്രണേതാവ് എൻ. കുമാരൻ ശാൻ അവർകൾ, ബി. ടി. ബുക്കഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം വില 4 ണ)

'മണലാരണ്യ'ത്തിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടായ പരിതാപത്തിനു ശാന്തി വരുവാനുണ്ടെങ്ങും 'നളിനി'യിൽ സപ്രഭാഭം പ്രവേശിച്ചതെന്നു വായനക്കാർക്കു തോന്നാനിടയുണ്ട്. വാസ്തവവും അങ്ങിനെ തന്നെയാണ്. നളിനിയിൽ വിളങ്ങുന്ന വാസന ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ ആകർഷിച്ചിരിക്കുന്നു. മനോധർമ്മമുള്ളവർക്കു മലയാളഭാഷയിലും പുതിയമായി കവിതകളെഴുതി സഹൃദയന്മാരെ രസിപ്പിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നു 'നളിനി' നന്നായി തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. സാത്തവികമായ രതിയെയാണ് ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവനോടൊത്തായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന അർത്ഥാന്വേഷണങ്ങൾക്കുള്ള പ്രിയൻ ഈ കാവ്യത്തിന്റെ മെച്ചങ്ങളിലൊന്നാണ്. തന്മൂലം ഇവർ=തന്നി വൻ ചെമ്പു + അനുഗ്രഹം = ചെമ്പു അനുഗ്രഹം ഇത്യാദി സന്ധികളെക്കൊണ്ട് അർത്ഥനോധത്തിനു ക്ലേശമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ കാവ്യം -എത്ര സരളമാകുമായിരുന്നു! ദാക്ഷിണാത്യന്മാർക്കു മാത്രം അറിയാത്ത ചില പ്രയോഗങ്ങൾ കാണുന്നതും കൂടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. നല്ല പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളുടെ ക്ലാമം നിമിത്തം വല്ലതും പലതവണ പാഠ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന പാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മിറ്റിക്കാരുടെ ദൃഷ്ടി ഈ പുസ്തകത്തിൽ പതിയുന്നതായാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ചവച്ചതുതന്നെ ചവക്കാതെ കഴിക്കാം.

പലവക

ഉപോദേശ്യഭൂമി(വശഭൂ)സ്വരസത്തിൽ, ആ രാജധി സമൃദ്ധം കല്പമായി ചേർത്തു കാശ്ചിയ വെളിച്ചെണ്ണ രീപ്പൊള്ളലിന്നു സുഖോഷധമാകുന്നു. ഈപിണ്ണു പുരട്ടിയാൽ ദിനംപ്രതിട്ടുള്ള ഭാഗം വെള്ളികുവെപ്പുകൾക്കു ചേർന്നുതല്ല.

ദശാവിശേഷങ്ങൾക്കു മനുഷ്യനെ നിയമിപ്പാൻ ശക്തിയില്ല. മനുഷ്യൻ ദശാവിശേഷങ്ങളുടെ നിയന്താവാണ് താനും, നാസ്വതന്ത്രന്മാരുംകുന്നു. പുരുഷൻ പ്രകൃതിയെക്കുറേ അധികം ശക്തിയുള്ളവനാണ്.

കൊച്ചിസങ്കാരിൽനിന്നു നടത്തിവരുന്ന കൃഷിവ്യവസായപ്രദർശനം ഈ വരുന്ന മകരം ൧൩-ാംനാൾ മുതൽ ഇവിടെവെച്ച് ആരംഭിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇക്കൊല്ലത്തെ പ്രദർശനവും പതിവുപ്രകാരം നന്നായി നടക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

* * *

ഡബ്ലിപട്ടാഭിഷേകമഹോത്സവം കൊണ്ടാടുന്നതിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർനഗരവാസികൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച അത്ഭുതസാഹസികവളരെ അഭിനന്ദനീയംതന്നെയാണ്. പലവിധത്തിലുള്ള ആഘോഷങ്ങളെക്കൊണ്ട് അന്നത്തെ ദിവസം അനന്യായമില്ലാത്ത ആഹ്ലാദപ്രവാഹംതന്നെയായിരുന്നു. തെരുവീഥികളെല്ലാം വിശേഷമായി അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുസംഗ്രാജ്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകചിഹ്നമായ 'യൂനിയൻജാക്ക്' എന്ന കൊടി എല്ലാടത്തും വിളങ്ങിയിരുന്നു. ചവിട്ടുവണ്ടിക്കാരുടെ ഘോഷയാത്ര ഈ നഗരവാസികളുടെ മനോധർമ്മങ്ങളിലൊന്നാണ്. അതും വളരെ ഭംഗിയായി കലാശിച്ചു. ചക്രവർത്തിതരുമനസ്സിലേയും ചക്രവർത്തിനിതിരുമനസ്സിലേയും മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേയും ഛായകൾ ആനല്ലാത്ത കയറിയെഴുന്നള്ളിച്ചുകൊ

ണ്ടുള്ള പ്രധാനഘോഷയാത്രയിൽ പതിനായിരത്തിലധികം ആളുകൾ ചേരുകയുണ്ടായി. വെടിക്കെട്ടുകൾ, കീപമാല, ജ്വാലാകൂടം (Bonfire) മുതലായ പല കാഴ്ചകളും നയനാനന്ദകരങ്ങളായിരുന്നു. അലങ്കരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മെച്ചം നേടിയിരുന്നതു 'മംഗളോദയം' കമ്പനിക്കാരാണെന്നാണു പരക്കെയുള്ള അഭിപ്രായമെന്നു ഞങ്ങൾതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചാലും അത് ആത്മപ്രശംസയാവാൻ തരമില്ല. ഇല്ലാത്ത ഗുണം ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാലല്ല പ്രശംസയാകയുള്ളൂ. ജ്വാലാകൂടവും 'മംഗളോദയ' പ്രവർത്തകന്മാരുടെ വകയായുള്ള ഒരു വിശേഷവിധിയാണ്. അഗതികൾക്ക് അന്നഭോജനം, ദേവാലയങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഭവനങ്ങളിൽ ദൈവികകാര്യങ്ങളും നടത്തുകയുണ്ടായി. നിഷ്പക്ഷമായ രാജഭക്തിയും ആഹ്ലാദവും സമാധാനവും എല്ലാവരുടേയും മുഖങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകണ്ടിരുന്ന ആ ശുഭദിവസത്തിന്റെ സ്മരണം കാലംകൊണ്ടുകൂടി മാഞ്ഞുപോകുന്നതല്ല. ഡർബ്ബാറാഘോഷം ഭംഗിയായി നടത്തിയതിൽ നഗരവാസികളുടെ പ്രതിനിധികളായ മഹാനാദര പ്രത്യേകിച്ചും ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

മംഗളാശംസകൾ

നാരാർമാതിൻവിലാസംതടവിവിലസിടും
ഭാരതക്ഷോണിയാലും
പേരാൽശ്രീമേരിയെന്നിങ്ങിനെപുകഴ്ത്തി.
പ്രാജ്ഞയാംരാജ്ഞിയാലും
ദിരാവ്യനാരിലഗ്രേസരനിലകലരും
പഞ്ചമൻജോജ്ജ്വസാഗ്രാ-
ഭാരാജിക്കട്ടെനമ്മെച്ചിരതരമലിവിൽ
കാത്തുകൊണ്ടാത്തസൗഖ്യം.
വി, നാരായണമേനോൻ.

അമാനുഷഗുണങ്ങളാൽമഹിതനാം
മഹാനാഗല-
ക്ഷമാപതിയുമാവിധംമഹതിമേ-
രിയോ റാണിയും
സമാഹിതമനസ്സുരായ്സരസമി-
ന്ത്രയെക്കാത്തമോ
സമാശതമിരിക്കുവാൻകരുണവേ-
ണമേദൈവമേ.
കാരിപ്പാത്തു കേശവൻനായർ.

मंगलम् ।

आयातो भारतीयप्रथितगुणगण “सम्भूरा”चक्रवर्ती
पायान्नः पञ्चमाख्यः श्रुतिषु मुखरितोजोर्जितोधर्मवर्ती
मायाधीनैरदृष्टः स्वगतहरिगुणख्यापनस्वातपत्र-
“छायाधीनांगदृष्टः” कलितरविगुणः पावनश्चक्रवर्ती ॥

ए. कृष्णशर्मा

जातिः ।

(अनुबन्धः)

एवं सम्प्रति सुलभीभूते वेदग्रन्थे मन्वाद्युक्तराया जातिनिबन्धना प्रतिपादिता वा न वेति प्रश्नस्य निस्संशयं ‘नो’ इत्युत्तरमाह चत्वारिंशद्वत्सरानस्मद्देवविश्रमकृतपरिश्रमो मोक्षमूलकाख्यो यौरोप्यपण्डिताप्रेसरः । कालक्रमादुत्पत्नीपद्यमानानामुच्चावचानां जातिक्रमाणामात्मोत्कर्षपरापकर्षपर्यवसायिनां ब्राह्मणजात्या स्वसातकृतानां विशिष्टाधिकाराणां शूद्रजातेः शिरस्यारोपितानां नीचवृत्तीनां च प्रमाणतया वेदग्रन्थेषु किमपि नोपलभ्यते । मित्रभिन्नानां जनवर्गाणां सहवसतेः सजग्धेः सर्पितेश्च निषेधकं किमपि वेदे न दृश्यते । भिन्नजातीयोद्वाहप्रतिषेधकं तादृशविवाहात्प्रेतसन्ततीनां पातित्यप्रतिपादकं वा किमपि तत्र नाभिधीयते । अर्वाचीनतया गणितेभ्यो वेदभोगेभ्यो ब्राह्मणाख्येभ्यो मित्रेषु प्राचीनतमेषु मन्त्राख्येषु तद्भागेषु पुरुषसूक्तान्तर्गते ऋके एकस्मिन्नेव विराडवयवतया विप्रक्षवविट्चशूद्राः कथिताः यथा, “यत् पुरुषं व्यदधुः कतिधा व्यकल्पयन् मुखं किमस्य कौ बाहू काचूरु पादावु-

च्येते, ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीत् बाहू राजन्यः कृतः ऊरू तदस्य यद्वैश्यः पद्भ्यां शूद्रोऽजायत” इति । ऋग्वेदे मन्त्रान्तरेषु कुत्राप्यदृष्टानामाधुनिकप्रयुज्यमानानां शूद्रराजन्यादिपदानामत्रोपलम्भादन्यमन्त्रसमुदायापेक्षयैवोर्वाक्कालिक इति वेदकालादिपरीक्षकैर्यौरोप्यदूरदर्शिभिः सयुक्तिकमुपपादितम् । तद्युक्तीनामन्युपगमेऽपि मन्वादिप्रतिपादितजातिनियमोपपद्यमानस्तथात्र यदि किमप्यधिगम्यते तर्हि जातिर्मताङ्गभूता वेदाभ्युपगता चेत्युक्तिर्युक्तैव स्यात् । वस्तुतस्तु जातिर्न वेदानुशासनान्तर्भूता, तथा च तन्नियमातिक्रमणे वैदिकधर्मोल्लङ्घनजन्यप्रत्यवायप्रसाक्तिरेव नास्तीत्यत्रमेव वेदप्रामाण्यवादिनो हिन्दुजनान् बाधयितुं शक्यम् । आसेतुहिमालयमास्मिन् महति हिन्दुदेशे तत्र तत्र विचित्ररीत्या प्रवर्त्यमानोऽयं जातिनियमः पौरुषेव एव । तं च त एव व्यावातिष्ठिपन्, ये स्वयं ततः प्रयोजनमन्यजनाभ्यधिकमध्यगमन् । वेदाविरुद्धानेकाचारान्तरवदयमपि जात्याचारश्चिन्तनतया जनैराद्रियते । परं तु नायं वेदानुशि-

वैत्सरचतुश्शत्याः प्राग्यौरोप्यदेशे बहवो
 णाचाराः क्रिस्तुवेदं प्रमाणीकुर्वद्भिर्जनैरनु-
 अभूवन् । स्वयमनधीततद्देवास्ते स्वपुरो-
 पदिष्टं सर्वमपि निर्विशङ्कमङ्गयकुर्वन् ।
 तदानीं परिष्कारोद्युक्ताः कतिचन धीराः
 सम्यग्धीत्य पुरोहितैः स्वप्रयोजनमात्रतत्-
 कल्प्यमानान् परोपद्रवहेतूस्तानीचारान्
 अनुशिष्टान् प्रख्याप्य परमं जनोपकारमा-
 । एवमत्र हिन्दुदेशेऽपि सर्वप्रमाणभूतं
 समधीत्य तदनुक्तानसमञ्जसानवाचीन-
 न्यान् जात्याचारान् निराकर्तुं लोकोप-
 रताः कैऽपि धीराः सम्प्रति प्रयतन्ते ।
 पत्न्या संहानिच्छन्त्या अपि तत्पत्न्याश्चि-
 णरूपः पापाचारस्तत्प्रयत्नादेव चिरादिह
 भूतः । स्तनन्धयप्रायाणां कुमारीणां प-
 णिधिर्विधिवशात्तत्परिणेतुमरणे तासां पुन-
 र्निषेधश्चेत्युभयमपि वेदानुक्तत्वाद्नेकानर्थ-
 नान्नादादरणीयमिति तन्निराकरणाय मनी-
 ः कैश्चिदिदानीमप्यनीषत् प्रयस्यते । फलि-
 भूयते तत्रतत्र तत्प्रयत्नैः । एतादृशाः पर-
 गता जात्याचारा यद्यपि न श्रुत्युक्तास्तथापि
 तदेव श्रद्धया इत्यभियुक्तैर्ब्राह्मणैरभिधीय-
 मन्त्रब्राह्मणात्मकभागद्वयघटिताश्चत्वारो
 सन्तीति तावत्तेषां वादः । तत्राहुत्रिमम-
 णात्मक ऋग्वेद एक एवेति सूपपादम् ।
 णिभिर्गोयानेव मन्त्रानन्तर्भावयन् साम-
 ऋग्वेदादुद्धृतप्रायः । यजुर्वेदेऽपि होत्रे प्र-
 णिर्ध्वर्युभिः प्रयोग्यानि वाक्यानि विना
 तदुच्चार्यऋग्वेदान्तर्गतमन्त्रात्मक एव । अ-
 दस्तु सर्वपिक्षयार्वाक्कालिकतर एवेति नि-
 दम् । यदत्र बहव ऋग्वेदस्था एव मन्त्रा-

स्तथा काश्चन कालवैलक्षण्यज्ञापिका लौकिक-
 गाथा विविधाश्चाभिचारप्रयोगा उपलभ्यन्ते ।
 एवं च ऋग्वेद एक एव सर्वथा वेदत्वेन प्र-
 माणीकरणीय इत्यायातम् । तत्र प्राचीनतमा-
 नां मन्त्राख्यभागानामपौरुषेयत्वस्थापनाय य-
 युक्तयो वेदभाष्यकारादिभिर्हक्तास्ता एव विशेष-
 णेन तदितरभागानामपीश्वरोक्तत्वं स्थापयन्ती-
 त्याहुर्व्याख्यातारः । एतेषु ब्राह्मणाख्यभागेष्वे-
 व तैषामाचार्यकप्रयुक्तोत्कर्षं साधयितुमुपयु-
 क्तं बहूक्तमस्ति । वेदप्रमाणेन सिसाधयिषि-
 तां विशेषाधिकारा यदैव तैराचार्यैरन्वभूयन्त
 तदैवैते ब्राह्मणाख्यभागा वेदेषु प्रक्षिप्ता इति ना-
 सम्भाव्यमेतत् । अस्तु वैतेषां ब्राह्मणानामपि
 मन्त्रवेदेव चिरन्तनता । तथाप्याधुनिकविवि-
 धजातिसङ्केतप्रमाणभूतं तत्रापि न किञ्चित् प्र-
 तिपादितमस्ति । किं तु पूर्वोक्तैर्ब्रह्मातुर्वर्ण्य-
 मैव । त्रयाणामुत्कृष्टवर्णानामार्यसंज्ञानामवरव-
 णस्य शूद्रस्य च तत्र महदन्तरं कल्पितम् ।
 आर्याणां शूद्राणां च मिथोविवाहस्तत्र न स-
 म्मन्यते । अथापि सोऽत्यन्तं निषिध्यत इति
 न वक्तुं शक्यम् ; यतो वाजसनेयसंहितायां
 क्षत्ता पालागलीमेवमाह — “यद्धारिणो यवम-
 त्ति न पुष्टं पशु मन्यते शूद्रा यदार्थजारा न
 पोषाय धनायति” इति । मृगो यदा क्षेत्र-
 स्थं धान्यं भक्षयति तदा क्षेत्री मदीयधान्य-
 भक्षणेनायं पुष्टो जात इति न सम्यङ्मन्यते,
 किं तु मदीयं क्षेत्रं भक्षितमिति दुःखी भवति ।
 एवं यदा शूद्रा शूद्रजातिः स्त्री आर्यो जार उप-
 पतिर्यस्यास्तादृशी भवति, आर्यो यदा शूद्रां
 गच्छति, तदा शूद्रस्तद्धर्त्ता पोषाय न धना-
 यति पुष्टिं नेच्छति । मद्भार्यार्येण भुक्ता सती

पुष्टा जातेति न मन्यते, किं तु व्याभिचारिणी जातेति दुःखितो भवतीत्यर्थः । आर्यैः शूद्रास्त्रीकारो नात्यन्तनिषिद्ध इत्यतः प्रतीयते । एतेषु ब्राह्मणेषु क्वाचित्कतया सम्मिश्रजातीनां कथनं तु जीविकाभेदाभिप्रायकमेव । जघन्यजातयः शूद्रा अतिनिकृष्टास्तत्रोक्ताः ; यत्सम्पर्काद्यज्ञिया आर्या अशुचीक्रियन्ते । ये च क्वचिद्रक्षांसीत्युच्यन्ते । किं त्वेतेषु वेदावाचीनतरकालोत्पन्नग्रन्थेष्वपि मन्वाद्युक्तात्यन्तसङ्कलीभूतजातिविषयकनियमसहस्राणि वृथैव गवेष्यन्ते । — एवं सत्यसदाचार्यैश्चरमेयं युक्तिरूपन्यस्यते । ‘यद्यपि साक्षाद्वेदे परम्पराप्राप्तजातिनियमप्रमाणतया न किमपि पश्यामः । तथापि चिरतरप्रलीनासु तच्छाखासु तदभूदेवेत्यवश्यमभ्युपेयम् । यतो मन्वादयो धर्मशास्त्रकाराः सत्यवद्याः प्रामाणिका निष्प्रमाणं किमपि न निबध्नीयुः । अतस्तत्प्रणीतनियमा अस्मिन् वेदविसंवादे प्रलीनशाखामूलका इति सर्वथैव ग्राह्याः’ इति । “शाखानां विप्रकीर्णत्वात् पुरुषाणां प्रमादतः नानाप्रकरणस्यत्वात् स्मृतेर्मूलं न दृश्यते” । “दृश्यते ह्यद्यत्वेऽप्यर्थविस्मरणं ग्रन्थनाशश्च,” “न च प्रलयो न सम्भाव्यते, दृश्यते हि प्रमादालस्यादिभिः पुरुषक्षयाच्च” इत्यादीन्युक्तयुक्तेर्मूलानि । आषस्तम्बसूत्रव्याख्याकृता हरदत्तेन प्रतिपादितामीदृशीं युक्तिं निराकुर्वन्तन्त्रवार्तिककृदित्थमाह “स्मृतसाक्षिकव्यवहारवच्च प्रलनिशाखामूलत्वकल्पनायां यस्मै यद्वोचते स तत् प्रमाणीकुर्यात्”

इति । अन्यत्र च “येन यत्नेन मन्वाद्यैरात्मनः कथं प्रपाठितं, कस्मात्तेनैव तन्मूलं चोदना समर्पिता ? । यथैव यदाभिप्रेतं स एव तत्प्रलीनशाखामस्तके निक्षिप्य प्रमाणीकुर्यात्” इति आपस्तम्बोऽप्याह “ब्राह्मणाक्तो विधयः, तेषु सुत्सन्नाः पाठाः प्रयोगादनुमयिन्ते ; यत्र प्रीत्युपलब्धितः प्रवृत्तिर्न तत्र शास्त्रमस्ति, दनुवर्त्तमानो नरकाय राध्यति” इति । कुरिठेनाप्युक्तम् । “यैश्च मन्वादिसृष्टीनामा त्सन्नवेदशाखामूलत्वमभ्युपगतं तान् प्रति पुरां शाक्यादिभिरपि शक्यं तन्मूलत्वमेव क्तुम् ; को हि शक्युयादुत्सन्नानां वाक्या येयत्तानियमं कर्तुम् ? ततश्च यावत् किं कियन्तमपि कालं कैश्चिदाद्रियमाणं प्रीयतं तत्प्रत्यक्षशाखाविसंवादेऽप्युत्सन्नशाखलत्वावस्थामनुभवतुल्यकक्षयतया प्रतिभात इति । व्यासादिभिरपि श्रुतिस्मृतिपुराणानां रस्परविसंवादे पूर्वपूर्वप्रामाण्यमभ्युपगतस्मृतीनां पुराणानां च पौरुषेयत्वात्तत्र विप्रलम्भाः सम्भाव्या एवेति हि तद्विस्मृतयः पुराणानि च सद्भिर्बुद्धिमद्भिः तानीत्यादरणियाणि । परं तु तान्नियमाः यत्वाद्यथान्यायं यथात्मतुष्टिं च शिष्टैरपि शक्या एव । अत एव हि मनुनापि “वेदलो धर्ममूलं स्मृतिशीले च तद्विदाम् । चारश्चैव साधूनामात्मनस्तुष्टिरेव च” इति तुष्टेरपि धर्ममूलत्वमुक्तम् ।

(शिष्टमं)

केरळवर्मा, सि. एस्.

വാക്യതത്വം

ആസ്സ പരിമിതമാണ്. പഠിപ്പാനുള്ള വിഷയങ്ങളെ അസംഖ്യം. സന്താനിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് പഠിച്ചാൽ എഴുപ്പത്തിൽ ഫലമനുഭവിക്കാം. പഠിതാന്റെ ശാസ്ത്രം പഠിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന വ്യതിചലനം ഈ ലളിതലഘുപുസ്തകം വായിച്ചാൽ സിദ്ധിക്കും. വെറുതെ കല്പിക്കരുത്. ഉതിരെ സ്വസ്ഥതവാചകങ്ങൾ വളരെ സുഗമങ്ങളാണ്.

വില അണ 6. കാലിക്കോമ്പൈന്റെ 12 ണ.

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ് - തൃശ്ശിവപേരൂർ.

രസികരഞ്ജിനി

ഈ രാസികയുടെ താഴെ നമ്പ് ചേർന്ന ലക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുണ്ട്. ലക്കം രുന്നിനു വില രണ്ടുണരും. താമ്രാൽക്കുലം പുറമെ.

താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി. പി. യായി അയക്കുതാണ്.

പുസ്തകം 1	ലക്കങ്ങൾ 2, 3, 4, 6, 7
പുസ്തകം 2	എല്ലാ ലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 3	2, 3, 4, 7, 8, 12
പുസ്തകം 4	എല്ലാ ലക്കങ്ങളും ;
പുസ്തകം 5	1, 2, 3, 4, ലക്കങ്ങൾ

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

മംഗളോദയം

വരിസംഖ്യ	വരി സംഖ്യ
തഥാജ്ജലി അടക്കം	0-8-
ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ ക 2-8-0	സമീപപര്യന്തരം പ്രത്യേകി
ഒരുമാസത്തേയ്ക്കു ,, ക 1-8-0	കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട-
ഒരാഴ്ചയ്ക്കു ക 0-4-0	വരിസംഖ്യ ബാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ളവ
വി. ചി. കമീഷൻ പുറമെ.	അവസരം അടക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടനെ
	ഈ രീതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്.

മാസികസംബന്ധമായി വരികൾ എഴുതുന്ന കത്തുകളിൽ അവരവയ്ക്കു വരുന്ന മാസികയുടെ മേൽവിലാസത്തിലുള്ള നമ്പ്രക്കുടി കുറിച്ചാൽ ഉടൻ മറുപടി അയച്ചു എഴുപ്പമുണ്ട്. മാസിക ക്രമമായി കിട്ടാത്തവന്നാൽ കൂടി ദിവസത്തിനകം അറിവു തെളിയാകുന്നു.

മാനേജർ.

മംഗളോദയംകമ്പനി

പുഴ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.
വയറകൂർമാർ

- 1 മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി 11.00 മുൻ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
- 2 ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. വലിയനാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് അമ്പലം
- 3 ,, എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
- 4 ,, വടക്കുന്നിയേടത്തു കിരഞ്ജാട്ടമനസ്സൽ ശ്രീധരൻ അനന്തൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്
- 5 ,, സി. ടി. അവാഞ്ചിക്കുട്ടി നിലകണ്ണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്
- 6 ,, കുറുർ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്
- 7 ,, ടി. ഐ. എം. പൊറമത്തൻ നമ്പൂതിരി
- 8 ,, പുനശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമ്മ
- 9 ,, മ. രാ. രാ. ചങ്ങരംകോത കൃഷ്ണകുമാർ

മലയാളഭാഷാഭിപ്രായം പൊതുജനങ്ങൾക്കു മേത്തെയും മുൻനിറുത്തി കൊടുക്കുവാൻ കമ്പനി 10000 ക്കു മുമ്പായി എഴുതിയതിൽനിന്നും ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനിയുടെ പലതരം കാലമായി ഉത്തമമായി നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന പലതരം അച്ചുകൂടം തിരുവാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മേലാൽ ഇവിടെ ശ്രീ. ജി. ദേവനാഥരി, തമിഴ് എന്നീ അക്ഷരങ്ങളിലും കൂടി എഴുതത്തക്കവണ്ണം അച്ചുകൂടം അഭാവനിരക്കിൽ വൃത്തിയായും കൃത്യത്തിനും നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഇതിന്നു പുറമെ ദേശമംഗലത്തുനിന്നു ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. എന്ന നാമധാരികൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് കൂടിയ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന മംഗളോദയം മാസികയും കമ്പനിയിൽനിന്നും എടുത്തുവരികുന്നു. ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് വിഷയങ്ങളെയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പൂർണ്ണമായി വായിക്കുവാൻ നല്ലതാണ്.

കമ്പനിയിൽ ചെയ്ത ചേരുകൾ അഗ്രാരിക്കുന്നവർ ടി. കമ്പനി മാനേജർ റിയിച്ചാൽ ഫലമുണ്ടാകും അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേ കമ്പനിയിൽ.

മാനേജർ

ഫറവൂർ മകരം മംഗളോദയം

സാഹിത്യം മുതലായ
വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
കുറുപ്പ് മാസിക.

വിഷയങ്ങൾ

എന്റെ നൂറാറുപനിഷത്തുകൾ
ഒരു യൂറോപ്പിന്റെ പുനർജനനം
എന്ന അദ്ധ്യക്ഷാന്റെ ചക്ര ചർച്ചയും ദണ്ഡിയും
പുനർ കംസവധം
പുനർ വാങ്നിയമനം
പുനർ മംഗളപദ്യങ്ങൾ
പുനർ ശങ്കരവിജയം
സംസ്കൃത ആഗ്രഹികൾ ഓജ്ജ്വലമാകട്ടെ
സംസ്കൃത ഭാഷയുടെ വായനശാല
ഓജ്ജ്വലമാകട്ടെ

കേരളകലാമണ്ഡലം അദ്ധ്യക്ഷൻ
മംഗളോദയം കമ്പനി പ്രിന്റർ
തൃശ്ശൂർ

സ്പർശപുസ്തകങ്ങൾ

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ സ്പർശകളിൽ പാഠപുസ്തകങ്ങളായി സർവ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള താഴെ പറയുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ഈ ആവൃത്തിയിൽ ചിലപ്പോൾ തയ്യാറാകും. ആവശ്യമുള്ളവർ താഴെ ഏഴിതുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി. പി. ആയി അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

പുസ്തകവിവരം		വിലവിവരം
1 ഗദ്യഭാഷിക 1.0 2.0 ഭാഗങ്ങൾ		1—1—0 വീതം
2 പദ്യപാഠാവലി 1.00 ഭാഗം		0—1—6
3 ടി 2.00 ഭാഗം		0—1—9
4 ടി 3 00 ഭാഗം		0—2—3
5 ടി 4.00 ഭാഗം		0—2—9
6 നീതിമാല 1.0 2.0 3.0 ഭാഗങ്ങൾ കൂടിയ 1.00 ബുക്ക്		0—1—8
7 ടി 4 0 5.00 ഭാഗങ്ങൾ കൂടിയ 200 ബുക്ക്		0—2—8
8 കൊച്ചിരാജ്യവിവരണം		0—5—0

വാങ്ങാനിട!

വായിപ്പിൻ!

തരിപ്പിൻ!!!

മാതൃകീകാരമാണോ - ഭാഷ, കന്നടം തരം ശിലാഭാഷിണി (വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ)

ഉത്തരവാലംഭം ഭാഷാപ്രകരണങ്ങൾ

വിശ്വാസീശ്രാവാലംഭം

മുനഭാഷാകാവ്യങ്ങൾ (ഉള്ളൂർ എസ് ചരമേശ്വരൻ മുതലായവർ)

വിവേകാനന്ദ സ്വാമികൾ (വാല്മീകി നാരായണമേനോൻ)

തടിക്കുന്നകൾ (തടിക്കച്ചുണ്ടക്കാർ പ്രഭുക്കൾ വാങ്ങേണ്ടത്)

ഭക്തരാളീലയിതം പാഠപ്പാട്ട്

വിഭാകരൻ (മണി പ്രവാളം)

8—12—0

ടി 0—4—0

ടി 0—6—0

0—4—0

0—4—0

2—8—0

0—1—6

0—6—0

ശങ്കരവിജയം-ഭാഷാഗാനം.

ജഗദ്ഗുരു ആദിശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ ജനനകരണം, ജന്മദൂതി, വിശ്വഭാസം, ദേശസഞ്ചാരം, അദ്വൈതതത്ത്വസ്ഥാപനം, സർവ്വജ്ഞപീഠാരോഹണം, കൊലാസപ്രവേശം മുതലായ വിശേഷവിവരങ്ങളെ വിശേഷമായി വിവരിക്കുന്നതും ജ്ഞാനവാസന്തോടിവിശിഷ്ടഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥകത്താവായ ചിറ്റൂർ വരവൂർ ശാമുദേവനാർ അവർകളാൽ ഇസ്റ്റീസ് ശങ്കരനായർ നായനശാലക സ്വഭാവനായി സ.സ്സു തത്തിൽനിന്നു തഞ്ജമ കെ.ആ. നല്ലൂർപ്പട്ടയം എ. ആർ. മ.ജോജുവാർ കോയിത്തമ്പുരാൻ എം. എ. എം. ആർ. എ. എസ്സ് തിരുമനസ്സിലെ അദ്ധ്യാപികയോടും, മോക്ഷം ഉത്താനം കൊണ്ടാണെന്നു സ്വാമികളും അല്ല കർമ്മം കൊണ്ടാണെന്നു മണ്ഡനമിത്രനും തമ്മിൽ വാദിച്ചു വലയ ചാടത്തിന്നു പ്രസിദ്ധവിചാറായ ഇരമന്ത്രി കൃഷ്ണൻ എല്ലാത്തിലും അവർകളെക്കൊണ്ടെഴുതിച്ച ഭാഗാവതരണത്തോടും സ്വാമികളാൽ നർമ്മിതമായ ചില ചിട്ടു സ്തോത്രങ്ങളോടും, സ്വാമികൾ ശേരളത്തിൽ നടപ്പാക്കിയതായി പറയപ്പെടുന്ന ആചാരങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളോടും, പ്രധാനമിഷ്ഠനാരോടുകൂടിയ ആദികങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെയും, ബഹുമാനപ്പെട്ട ഇസ്റ്റീസ് ശങ്കരനായർ അവർകളുടെയും മറ്റും മഹാത്മ്യങ്ങളോടുംകൂടിയതും ആയ ശങ്കരവിജയം ഭാഷാഗാനം എന്ന സാമ്പുസ്തകം വി. പി. എം. മദ്രാസിലാർ, ഇസ്റ്റീസ് ശങ്കരനായർ വായനശാലാ സിക്രട്ടറി, തേങ്കുപിള്ളി കഴിഞ്ചേലം, പാലക്കാട് എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ 1 ക. 8 ന്നകൾ കിട്ടും.

Taj Mahal Agra

ആഗ്രയിലെ ടാജ്‌മാഹൽ.

മംഗളോദയം ഫഘ

പുസ്തകം നം	മകരമാസം	ലക്കം നം
------------	---------	----------

മംഗളം.

ഭൂതാനാം ചീഞ്ഞ്താരാന്തിമികവാടധരണൗജാതുളൂരീകരിപ്പാൻ
 വിതാതകം യദുനാംകലമതിലിടയപ്പെതലായ്ജാതവന്തം
 കാരോളംനിന്നുകണ്ണിൻ മുനകളുടെ കളിള്ളത്തരങ്ങല്ലിജായാ
 മീതേമീതേ മിക്ഷേതിയോടവിലധരാധാരമരായയമാഃ

പാലാഴിമഥനം

നന്ദാറട്ടുപനിഷത്തുകൾ

‘ജ്ഞാനകാണ്ഡ’മെന്നും, വേദാന്തമെന്നും പറയുന്ന ഉപനിഷത്തുകൾ ആത്മതത്ത്വത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വേദഭാഗമാകുന്നു. ഇവയും മറ്റുള്ള വേദഭാഗങ്ങളെപ്പോലെ അനാദികളും സ്വയംപ്രാമാണ്യമുള്ളവയുമാണെന്നു പുരാതനഹിന്ദുക്കൾ സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ശബ്ദാലമയമായ പ്രബന്ധത്തിന് ഒരു പ്രണേതാവും ഉൽപത്തിയും ഇല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നതു യുക്തിവിരുദ്ധമാകയാൽ നവീനന്മാർ ‘അനാദിത്വ’ത്തെ അനിശ്ചിതമായ

അദിയോടു കൂടിയതെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വേദത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യത്തിന്നു യാതൊരു ഹാനിയും വരുന്നതല്ല. വേദത്തിൽ പറയുന്ന തത്ത്വങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യവും മഹിമയുമാണ് അതിന് അപ്രതിഹതമായ പ്രാമാണ്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

ഏതു സാഹിത്യത്തിലെ ഗ്രന്ഥരാശി പരിശോധിച്ചാലും പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും അപ്പോചീനഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും ഭാഷാഭീതിക്കു ഗണനീയമായ ഭേദഗതിയുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. കൃഷ്ണപ്പാട്ട്, കേരളപ്പഴമ തുടങ്ങിയുള്ള പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ മലയാളവും, ഇന്നത്തെ ‘പത്രമലയാളം’യും ഒരു ഭാ

ഷയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിപ്പാൻ കൂടി പ്രയാസമാണ്. ബൈബിളിംഗ്ലിഷിനും, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇംഗ്ലീഷിനും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ എല്ലാ സാഹിത്യങ്ങളിലും കാണാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു കാലക്രമത്തിൽ ഭാഷക്കു പല മാറ്റങ്ങളും വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു സാമ്പ്രതികമായ തത്ത്വമാണ്. ഈ തത്ത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും കാലഭേദമുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു. ഭൂഗോളത്തിലേയും യജുർവേദത്തിലേയും ഭാഷകൾക്കുതന്നെ വലിയ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്. സാധാരണസംസ്കൃതവ്യുൽപന്നമാക്കു പ്രസ്താവിത ചെല്ലിക്കോപ്പിച്ചാൽ അവക്ക് അർത്ഥബോധത്തിന്റെ ഗന്ധാവേലുമുണ്ടാകുന്നതല്ല. യജുർവേദസംഹിതയിലെ മിക്കഭാഗങ്ങളും സുഗമങ്ങളുമാണ്. അതുകൊണ്ട് അവയുടെ കാലത്തിന്നു പൂർവ്വസമുണ്ടെന്നും യജുർവേദം പ്രസിദ്ധനാകാൻ നവീനമാണെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സംഹിതകളിലേയും ഉപനിഷത്തുകളിലേയും ഭാഷക്കു വലിയ വ്യത്യാസം കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഉപനിഷത്തുകളുടെ ഉൽപത്തി പിൻകാലത്താണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉപനിഷത്തുകൾതന്നെ എല്ലാം ഒരു കാലത്തുണ്ടായവയല്ലെന്ന് അവയുടെ ഭാഷാഭേദംകൊണ്ടു വിഷയവ്യത്യാസംകൊണ്ടും വിശദമാകുന്നുണ്ട്. 'ആറാട്ടുപനിഷത്തുകൾ' ഇപ്പോൾ അമൂല്യവും പുറത്തു വിട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇനിയും അസംഖ്യം ഉപനിഷത്തുകൾ ലിഖിതഗ്രന്ഥങ്ങളായി കിട്ടപ്പണ്ടെന്നു സാഹിത്യപണ്ഡിതന്മാർ പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഇശാവാസ്യം തുടങ്ങിയ

ഈ ദശോപനിഷത്തുകൾ മന്ത്രമേ അഭി കാലത്തുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും, അവക്കു മന്ത്രമേ 'ഉപനിഷത്തു' എന്നു പേരിന്നു യഥാർത്ഥത്തിൽ അർത്ഥമുള്ളുവെന്നും വിചാരിപ്പാൻ പല ലക്ഷ്യങ്ങളും സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.

വ്യാസമഹർഷിയുടെ ബ്രാഹ്മസൂത്രങ്ങളിൽ ഉപനിഷത്തുകളുടെ താൽപര്യങ്ങളെപ്പറ്റി രചിച്ചിരിക്കുന്ന അധികരണങ്ങളിൽ ദശോപനിഷത്തുകളിലെ വാക്യങ്ങളെയാണ് ഉല്പേഖനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ള ഉപനിഷത്തുകളും അന്നുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവയെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടെങ്കിലും സൂത്രങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. എന്നു മാത്രമല്ല, ആത്മതത്ത്വത്തെ പ്രതിപാദിക്കുക എന്നുള്ള ലക്ഷ്യം ദശോപനിഷത്തുകളിലെല്ലാം കാണുന്നുണ്ട്; അതിനാൽ ആത്മതത്ത്വത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും പ്രസ്താവിക്കാതെയും മറ്റൊരൊ വിഷയങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടും ചുറ്റപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഉപനിഷദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിന്ദുള്ള പല വകുപ്പാക്കും ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങളിന്മേൽ നിർമ്മിച്ചവയാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

ശിവൻ, വിഷ്ണു, ദേവി, ഗണപതി മുതലായ സന്മണമൂർത്തികളുടെ പ്രശസ്തത്തെ സ്ഥാപിക്കുകയാണു ചില ഉപനിഷത്തുകളിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. മറ്റു ചില ഉപനിഷത്തുകളിലെ വിഷയം ഭൂതലോകങ്ങൾക്കു ധാരണമാണ്. ഗോപികുറിയിടുന്നതു മോക്ഷപ്രദമാണെന്നു വേദാന്തത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകാണുന്നു. നാമോച്ചാരണത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യമാണു മറ്റൊന്നിൽ വിസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഗണപതിയുടെ കൊമ്പും തൂമ്പിയും വണ്ണിപ്പാനാണ് ഒരുപനിഷത്തിന്റെ പുറംപാട്. പോരെയെങ്കിൽ ഗോവസ്തം

കളുടെ രാസക്രിഡയും ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ കാമ പാരവശ്യവും ഉപനിഷത്തുകളിലെക്കു കടന്നു ചൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വക ഉപനിഷത്തുകളെല്ലാം കാരോ മൃത്തികളെ ആരാധിക്കുകയും കാരോ നടവടികളെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്ത പരമവർഷം അർവരവരുടെ മതസ്ഥാപനത്തിനായി കെട്ടിച്ചമച്ചിട്ടുള്ളവയാണെന്നു ഒരു നോട്ടത്തിൽ തന്നെ കാണാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

ഗതാനുഗതികരപം ഭാരതീയന്മാരുടെ പണ്ടുപണ്ടു പിടിച്ചുടിച്ചിട്ടുള്ളതായി അവരുടെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ഒരു കാലത്തു സൂത്രങ്ങൾക്കു പ്രാമാണ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു സകല വിഷയങ്ങളും സൂത്രത്തിൽ പാലാന്നായിരുന്നു ഭാരതീയന്മാരുടെ അഭിനിവേശം. സൂത്രവും ഭാഷ്യവുമില്ലാത്ത ശാസ്ത്രം ശാസ്ത്രമല്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ തന്നെ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഉൽഗതിയെന്നു നിലച്ചു. പുരാണങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കിട്ടിയപ്പോൾ സകലവിഷയത്തിലും പുരാണങ്ങളുടെ പുറപ്പാടായി. വൈദ്യവും ജ്യോതിഷവും മറ്റും വേണ്ട വ്യാകരണം പോലും പുരാണത്തിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ തന്നെ ഉപനിഷത്തുകൾക്കു പ്രാശസ്ത്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാലത്ത് എല്ലാവരും അർവരവരുടെ മതം സ്ഥാപിപ്പാനായി നിമ്നിച്ചിട്ടുള്ള പല പ്രബന്ധങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കിവന്നിട്ടുണ്ട്.

ദശോപനിഷത്തുകളിൽ പ്രതിപാദിക്കാത്തവയും വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിലെക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നവയുമായ പല വിഷയങ്ങളുടേതിന്നു ചില ഉപനിഷത്തുകൾ ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ അകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചിലതിൽ ദശോപനിഷത്തുകളിലെ മറ്റുവാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചോദ്യോത്തര

ങ്ങളും മറ്റുമാണു വിഷയം. ഇവയെല്ലാം വേദാന്തശാസ്ത്രം വികസിച്ചുവന്നതിനുശേഷം അതിന്റെ സാരാംശങ്ങളെ ഏകാന്ത നിമ്നിച്ചവയാണെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ ഉപനിഷത്തുകളിലെ ഭാഷാശീതിക്കും ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഷാശീതിക്കും വളരെ അടുപ്പമുള്ളതുതന്നെയാണ് ഇവ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടായ കാലത്തോ, അതിനടുത്ത കാലത്തോ ഉണ്ടായവയായിരിപ്പാനു കൂപ്പമുണ്ട്. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിന്റെ അനുബന്ധങ്ങളായി വകവെക്കാവുന്നതുതന്നെയാണ് ഇവയെ ഉപനിഷത്തെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതിൽ വലിയ തടസ്സമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും ശിവനാണ് ഈശ്വരൻ അല്ല വിഷ്ണുവാണ് എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ശുഷ്കകലഹങ്ങൾക്ക് ഇടവരുത്തുന്നവയും സങ്കല്പിതങ്ങളായ സുദ്ധാന്തങ്ങൾ നിരന്തര വരുമായ ചില കത്സിതഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഉപനിഷത്തുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കുന്നതുതന്നെക്കൂടി ഒഴുക്കും ചിലപ്പോഴൊന്നുമല്ല. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു ഭാരതീയന്മാരുടെ മതവിശ്വാസത്തെ നാനാമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും അവയ്ക്ക് ഐകമത്യമില്ലാത്തതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്.

ഈ വക ഉപനിഷത്തുകളിലെ ഭാഷാശീതി പുരാണങ്ങളിലേയും അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ കാദംബവിമുതലായ ഗദ്യകാവ്യങ്ങളിലേയും ഭാഷാശീതിയോടാണു സദൃശമായി കാണുന്നത്. ഇക്കാലത്തു പ്രചാരമില്ലാത്തവയും ഗമനങ്ങളായ പ്രക്രിയകളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടവയുമായ അനേകം ശബ്ദാലങ്ങളടങ്ങിയ ജുഗപദസംഹിതകൾ അപ്പോഴീനങ്ങളായി ഗണിക്കേണ്ട ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ തേജസ്സിനും തിമിരത്തിനുമുള്ളപോലെ ഭേദഗതി കാണുന്നുണ്ട്.

ഈ അംശത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാനായി ജംഗമസംഹിതയിൽനിന്നും മേല്പറഞ്ഞ ഉപനിഷത്തുകളിൽനിന്നും ചില ഭാഗങ്ങളെടുത്തു കാണിക്കുകയെന്ന വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

യുയന്നഉഗ്രാമതഃസുചേതുനാ
വിഷുഗ്രാമാഃസുമതിഃപിപത്ത്ഥ
യത്രാഭോദിദ്യുദദതിക്രിവ്ദ്ദതീ
രിണാതിപശഃസുധിതേവബഹ്വണാ

ഈസ്തംഹിത

ആയുഃപല്ലവകോണാഗ്ര-

ലംബാഃബു കണഃശൂരം

ഉന്മത്ത ഇവ സന്തുച്ഛ

യാത്രകാഃസേവശരീരം

യത്രനിശിതാസിശതപാതനമുൽപല താഡനവൽ സോഡ്യചുമഗ്നിദാഹോ ഹിമ സേചനമിവാംശരാവത്തനാ ചന്ദനചമ്യ വനിവധിനാരാചനികരപാതോ നിദാ ഘവിനോദനധാരാഗ്ര ഹശീകരവഷ്ണമിവ സ്വശിഷ്ണേദഃ സുചനിദ്രേവ മൂകീകരണമാ നനമുദ്രേവ ബാധിത്യം മഹാനുപചയ ഇവേ ടം നാവഹേമനയാഭവിതവ്യമേവം ദൃശ്യ വൈരാഗ്യാൽ ബോധോഭേവി,

മഹോപനിഷൽ

ഈ രാതിരിയിലുള്ള പദ്യഗദ്യങ്ങൾ കൗളിദാസാദിമഹാകവികളുടെ കാലത്തുണ്ടായവയാണെന്നു സ്വയമായി വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. പുകരണനിയമങ്ങൾ ശരീരത്തിന് വ്യാപിക്കാത്തതുകൊണ്ടു 'ബഹുലം ഹരേസി' (ഹരേസ്സിൽ ഈ നിയമം ഇ

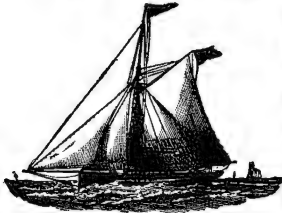
ഷ്ടപോലെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാം) എന്നു പലേടത്തും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പാണ്ഡിത്യമുള്ള ഈ വക പ്രബന്ധങ്ങളെ ഹരേസ്സിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചിട്ടുണ്ടാവാൻ കയ്യല്ല. രാമായണം, ഭാരതം മുതലായ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ കഥാപുഷ്പങ്ങൾക്കൊണ്ടു മേന്മയായ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ചോദ്യോത്തരരൂപമായി പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള ഉപനിഷത്തുകൾ അനുകരിപ്പാൻ തുറന്നത് അബദ്ധത്തിൽ ചാടിയ അർദ്ധാചിനകൃതികളുടെ വക്രതികളാണെന്നു വരുവാൻ തരമുള്ളു.

ഹിന്തുക്കളുടെ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഇപ്രകാരം ക്ഷുദ്രങ്ങളായ പല സംഗതികളും ചിന്നീടുകളിലേയ്ക്കു വിട്ടിട്ടുണ്ട്. മനസ്സാക്ഷിയെ വഞ്ചിക്കുന്ന മഹാവിഷതന്മാർ പുരാണകഥയാണെന്നു പറഞ്ഞ് എത്രവളരെ പൊളിക്കഥകളുണ്ടാക്കി നടപ്പാക്കിട്ടും നടപ്പാക്കുന്നതുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു കയ്യുറക്കണമല്ലോ. സംധൂക്കളായ ജനങ്ങൾ അവയെല്ലാം വിശ്വസിച്ചു ഇതികത്താഴ്ത്താമെന്തെന്നു കൊണ്ടും ഈശ്വരപ്രസാദമോ ഹംകൊണ്ടും എത്രമാത്രം കണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്! കുറെക്കാലം കഴിയുമ്പോൾ ഒരു വിരുതൻ വെണ്മണിനന്മൂരിപ്പാട്ടിലെ അന്യോപദേശത്തിന്നും കൂടി ഉപനിഷത്തെന്നു പുരാണമെന്നോ പേരുകൊടുത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിപ്പെന്നുവെച്ചു. അക്കാലം വരുമ്പോൾ ആസ്തികന്മാർക്കും 'വേദവിശ്വാസ' രാജിവെക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു ഗതിയുമുണ്ടാകയില്ല.

യൂറോപ്പിന്റെ പുനർജന്മം

(തുടർച്ച)

ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെക്കുളി ഈ വഴി കണ്ടു

പിടിപ്പാനുള്ള ഉത്സാഹം കൊണ്ടു ആരംഭിച്ചതായതായ വേറെ ഒരു ഗുണമുണ്ടു കൂടി ഉണ്ടായി. ഈ

മാറ്റം കണ്ടുപിടിപ്പാനുള്ള ഉത്സാഹത്തിനിടക്കാണ് അമേരിക്കാരാജ്യം യൂറോപ്പുനാക്കു കണ്ടു കിട്ടിയത്. ഈ പുതിയ രാജ്യം കണ്ടുകിട്ടിയതുകൊണ്ടു യൂറോപ്പുനാക്കു കെട്ടുവടം മുതലായ പൂർവ്വാധിപത്യങ്ങൾക്കു അധികം അവകാശം കിട്ടിയെന്നുമാത്രമല്ല അത് അവർക്കു പിന്നിടേണ്ടയ ബുദ്ധിവികാസത്തിന്നു നല്ലൊരു കാരണമായിത്തീരുകയും കൂടിചെയ്തു. ക്രിസ്ത്യാനിവേദത്തിലാകട്ടെ പുരാതനഭൂമിശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലാകട്ടെ ഇങ്ങിനെ ഒരു രാജ്യത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ വേദപുസ്തകത്തിലും പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഇല്ലാത്ത യാതൊരു വസ്തുവും ഇല്ലെന്നായിരുന്നു മദ്ധ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന മൂഢവിശ്വാസം. അമേരിക്ക കണ്ടു കിട്ടിയതിന്റെശേഷം ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രമാണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള മൂഢവിശ്വാസമെല്ലാം പോകുവാൻ തുടങ്ങി. യൂറോപ്പിലെങ്ങും കാണാത്ത പല വിധജനങ്ങളെയും, അവരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെയും, ജന്തുക്കളെയും, പക്ഷസസ്യാദികളെയും അവിടെ കാണാനിടവന്നതിന്റെ ശേഷം അതുകൂടെ തത്വം മനസ്സിലാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അനേകം ബുദ്ധിമാന്മാർ തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി.

ഈ പ്രേരണയുടെ ഫലമായി പല പുതിയ ശാസ്ത്രങ്ങളും അങ്കുരിപ്പാനാരംഭിച്ചു. ഏകദേശം മാത്രമല്ല യൂറോപ്പിൽ അക്കാലത്തു മതവിഷയമായി പല ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ വളരെ മത്സരങ്ങളും തമ്മിൽതല്ലും ആയിരുന്നു. ഈ ജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു അനേകം പേർ അമേരിക്കയിൽ പോയി കുടിയേറിപ്പാർത്തു തുടങ്ങി. അവിടെ അവർക്കു മതഭേദമെല്ലാം മാനുഷ യോജിപ്പോടു കൂടി പല കാര്യങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നു. അതുകൊണ്ടു അമേരിക്കയിൽ പാർക്കുന്ന യൂറോപ്പുനാക്കു മതവിഷയത്തിലുള്ള ഭ്രാന്തും ക്രമത്തിൽ കുറഞ്ഞു വന്നു. ഈ ഗുണം അവരിൽനിന്നു കാലക്രമേണ യൂറോപ്പിലേക്കുതന്നെ പകർന്നു തുടങ്ങി. അമേരിക്കയും യൂറോപ്പും തമ്മിലുള്ള ഗതാഗതം വർദ്ധിക്കുന്നതോടും ഈ ഗുണം യൂറോപ്പുനാക്കു വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഈ വക ഗുണങ്ങളാണ് അമേരിക്ക കണ്ടുകിട്ടിയതുകൊണ്ടു യൂറോപ്പുനാക്കുണ്ടായത്. അതുകൊണ്ടു ആ രാജ്യത്തിന്റെ ദർശനത്തെ ഇപ്പോൾ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ കണ്ടുവരുന്ന പലവിധ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനകാരണമായിട്ടാണു ചരിത്രകാരർ ഗണിച്ചു വരുന്നത്.

മദ്ധ്യകാലത്തിലെ ശോച്യനിലയിൽ നിന്നു യൂറോപ്പുരാജ്യത്തെ ആധുനികനിലയിലേക്കു കൊണ്ടുവരുവാൻ വേറെ ചിലതും കൂടി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെടിമരുന്നു, വടക്കനോക്കി, അച്ചടിപ്പത്രം, കടലാസ് ഈ നാലു സാധനവും മദ്ധ്യകാലത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ അവിടെ നടപ്പായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവിടെയുള്ള ജനങ്ങൾക്കു ഇ

പ്പോൾക്കാണ് വലിപ്പമെല്ലാം ഉണ്ടാകുന്ന കാര്യം വളരെ സന്ദേഹത്തിലാണ്. ഇതുകെല്ലാം യൂറോപ്യന്മാർ ഏഷ്യക്കാരോടു പറിച്ചതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഏഷ്യക്കാരായ നമുക്ക് അല്പം അഭിമാനം തോന്നുവാൻ അവകാശമുള്ളതാണല്ലോ. വെടിമരുണിന്റെ ഉൽപത്തി ചിനത്തുനിന്നോ, ജപ്പാൻരാജ്യത്തുനിന്നോ ആണെന്നാണ് ഇപ്പോൾ പരക്കെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം. ഇന്ത്യയിൽനിന്നുതന്നെ അല്പയോ എന്നുംകൂടി സംശയമുണ്ട്. ഈ മൂന്നു രാജ്യങ്ങളിലും ഈ പദാർത്ഥം വളരെക്കാലം മുൻപുതന്നെ ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നുവെന്നു ലക്ഷ്യപ്രകാരം തെളിയിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഇവിടങ്ങളിൽനിന്നു മഹമ്മദീയരാണ് ഇതു യൂറോപ്പിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി അതിന്റെ ഉപയോഗം അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്കു കാട്ടിക്കൊടുത്തത്. വെടിമരുന്ന് നടപ്പായതിന്റെശേഷം വാൾ, കുന്നം, വില്ലു മുതലായ ആയുധങ്ങളേക്കൊണ്ടു ഫലമൊന്നുമില്ലാതായി. യുദ്ധങ്ങൾ പണ്ടത്തെപ്പോലെ എടുപ്പത്തിൽ നടത്താൻ വയ്യാതായിത്തീർന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ ചിലവും കോട്ട മുതലായവയെ നശിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന നഷ്ടവും മുൻപുതന്നെക്കാൾ എത്രയോ അധികമിച്ചു വന്നതിനാൽ യുദ്ധംതന്നെ മുൻപുതന്നെപ്പോലെ ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്തു. ഈ നിലയായപ്പോൾ യുദ്ധംകൊണ്ടുപോലും കഴിച്ചിരുന്ന ആളുകളുടെ ഈ മുടങ്ങി. അവരും കൃഷി, കച്ചവടം, കൈവേല മുതലായ വ്യാപാരങ്ങൾ എടുത്തു തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ട് ആ വക വ്യാപാരങ്ങൾക്ക് ഒരു കയറ്ററംകൂടി കിട്ടുകയും ചെയ്തു.

അയസ്സാന്തംകൊണ്ടു ചെറിയൊരു ബുചിയുണ്ടാക്കി ഒരു കനംകുറഞ്ഞ നാലു

കൊണ്ട് ഒരു ദിക്കിൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയാൽ അതു ക്രമേണ രുദിഞ്ഞു തെക്കുവടക്കായി നിൽക്കുമെന്നുള്ള വാസ്തവം അദ്ദേഹം കണ്ടു പിടിച്ചതു ചീനക്കാരാണ്. അയസ്സാന്തത്തിന്റെ ഈ തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിവെച്ച് അവർ ഒരു വടക്കുനോക്കി നിർമ്മിച്ച് അതിന്റെ സഹായംകൊണ്ടു സമുദ്രത്തിൽ പലദിക്കിലും കപ്പൽയാത്ര ചെയ്യാനാക്കിത്തീർത്തു. അങ്ങിനെ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷമാണ് അറബിക്കാരായ മഹമ്മദീയർ അതു കണ്ടുപറിച്ചത്. അവരാണ് യൂറോപ്പിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി വെള്ളിക്കാങ്ക് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തത്. വെള്ളിക്കാർ ഇതൊന്നുംകൂടി പരിഷ്കരിച്ചു കപ്പൽയാത്രക്കു സൗകര്യമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഈ വടക്കുനോക്കിയെന്ന യന്ത്രത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടാണ് യൂറോപ്യന്മാർ ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള വഴിയും അമേരിക്കാരാജ്യവും അനേകം ഭൂമിശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചത്.

ഇതുപോലെതന്നെ കടലാസ്സും അച്ചടിയന്ത്രവും ചീനത്തുനിന്നു മഹമ്മദീയർ കൊണ്ടുപോയി യൂറോപ്പുരാജ്യത്തു പരത്തുകയാണുണ്ടായത്. ഇതുണ്ടും വരുന്നതിനുമുമ്പു യൂറോപ്പിലെ പരിപ്പിന്റെ നില വലിയ കഷ്ടത്തിലാണു കിടന്നിരുന്നത്. ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെ വളരെ ദില്ലം. ഉള്ളതുതന്നെ വായിക്കാനാഗ്രഹമുള്ളവർക്കു കിട്ടുവാൻ വളരെ പ്രയാസം. ഇങ്ങിനെയാണെന്നു നില്പു. എന്നാൽ അതുണ്ടോ നടപ്പായതിൽ പിന്നെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്നു വളരെ ഭേദമുണ്ടായി. വേണ്ടവർക്കു പുസ്തകങ്ങൾ കിട്ടും എന്നു ദിക്കായി. അതിന്റെശേഷം ജനങ്ങൾക്കു പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുവാനും അവയെപ്പഠിക്കുവാനും ഉള്ള അർഹിയും അവസരവും സൗകര്യവും ക്രമേണ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

യും ചെയ്തു. ഈ വിധമാണ് വെടിമരുന്നു മുതലായ മേൽവിലിച്ച സാധനങ്ങൾ യൂറോപ്പിന്റെ ആധുനികചരിഷ്ഠാരത്തിനു നല്ലകാരണങ്ങളായി ഭവിച്ചത്.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരമെല്ലാം യൂറോപ്പു മദ്ധ്യകാലത്തിൽ അതിനെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ജാഗ്രൂത്തിൽനിന്നു മോചിച്ചു ഇടങ്ങിയ സമയത്താണ് പ്രാചീനന്മാരായ റോമകന്മാരുടേയും യവനന്മാരുടേയും വിശേഷപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിച്ചുനോക്കുവാൻ അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്കു മോഹം തുടങ്ങിയത്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം എഴുതിയിരുന്നതു ലാറ്റിൻ, ഗ്രീക്ക് എന്നീ ഭാഷകളിലായിരുന്നു. ഈ ഭാഷകൾ രണ്ടും മൃതഭാഷകളായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഗ്രീക്കു നിശ്ചയമുള്ള ആളുകൾതന്നെ മദ്ധ്യകാലത്തു ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലാറ്റിന്റെ കാര്യത്തിൽ അല്പം ഭേദമുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളിലെങ്കിലും അതു നിശ്ചയമുള്ളവർക്കു ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ലാറ്റിൻഭാഷയിൽ അന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധിവികാസത്തിനു വളരെ ഉപകരിക്കുന്നവയായിരുന്നില്ല. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സ്ഥാപനയിൽതന്നെ ദിക്കിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചില വൈദികന്മാരാൽ എഴുതപ്പെട്ടവയായിരുന്നതിനാൽ അവ ആ വൈദികന്മാരുടെ മനസ്സുപോലെതന്നെ ചിത്തവികാസത്തിനു വിരുദ്ധങ്ങളായിരുന്നു. പുരാതനകാലത്തെ പരിഷ്കാരമെല്ലാം ഗ്രീക്കുഭാഷയിലുള്ള ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നോക്കിയാലെ അറിയുമ്പോൾ, എന്നാൽ ഇതിൽ ചിലതു ലാറ്റിൻഭാഷയിലേക്കു ഭാഷാന്തരം ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നല്ല. എന്നാൽ ഈ ഭാഷാന്തരങ്ങളൊന്നും മൂലങ്ങളിലെ തത്വങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം സ്പഷ്ടമാക്കിയിരുന്നില്ല. ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽനിന്നു മഹമ്മദീയർ അവയെ അറബിയിലേക്കു ഭാഷാന്തരം ചെയ്തു. ആ അറബിഭാഷയിൽനിന്നു അവയെ യഹൂദന്മാർ ലാറ്റിൻഭാഷയിലേക്കു ഭാഷാന്തരം ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ഒന്നരണ്ടുതവണ ഭാഷാന്തരം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളാണു മദ്ധ്യകാലത്തുള്ള ക്രിസ്തുന്മാർക്കു കിട്ടിയത്. അതുകൊണ്ട് അവയെ പുറം മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിഴലുകൾ എന്നു മാത്രമേ പറയുവാൻ തരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെ വൈദികന്മാർ ചെലുക്കിക്കൊണ്ടു കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയാകട്ടെ പരിപിടിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അപ്പോഴെയത്രം വണതിനോടു കൂടി ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്നു കുറെ മാറാവാനു. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അറുച്ചിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു എന്നുള്ള ദിക്കു വന്നപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും അവയെ നോക്കുപാടിപ്പോരായി. നോക്കുന്നതോ ഈ പുസ്തകങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ ജിജ്ഞാസയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. അവർക്കു താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്ന പേരുന്നങ്ങളെ ദിക്കായി. അപ്പോൾ അവർ ഗ്രീക്കുപുസ്തകങ്ങളും ആ ഭാഷ അറിയുന്ന ആളുകളും ഉള്ളേടം നോക്കി അവിടെപ്പോയിപ്പഠിച്ചു വശമാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ ഗ്രീക്കുഭാഷ പഠിപ്പാനുള്ള മോഹം ജനങ്ങൾക്കു പരക്കെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നകാലത്താണു 'കോൺസ്റ്റാൻൻറിനോപ്പിൾ' എന്ന മഹാപട്ടണം മഹമ്മദീയർ വന്നു പിടിച്ചു കീഴടക്കിയത്. ആ പട്ടണത്തിൽ ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള ജനങ്ങൾ അല്പം പേരുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ചക്രവർത്തികളെപ്പോലെ മഹമ്മദീയർ അത്ര കൊണ്ടാടിയില്ല. അപ്പോൾ അവർ ആ പട്ടണം വിട്ടുപോയി വന്നതിനുവേണ്ടി യൂറോപ്പിലെല്ലാം സഞ്ചരിച്ചു തുടങ്ങി. ഗ്രീക്കുഭാഷാപരിജ്ഞാനം മാത്രമേ അവർക്കു മുതലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

അതവർ ആവശ്യമുള്ളവർ പഠിപ്പിച്ചു കൊടുപ്പാനുമു. ഈ കൂട്ടക്കാരും യൂറോപ്പിൽ പലദിക്കിലും വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു യൂറോപ്പിലുള്ള എല്ലാവാർത്തകൾക്കും ഗ്രീക്കു പഠിക്കുവാൻ വളരെ സൗകര്യമായിത്തീർന്നു. ആ ഭാഷയിൽ 'പ്ലേറ്റോ' 'അരിസ്റ്റോട്ടിൽ' മുതലായ തത്വജ്ഞാനാരംഭത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളെ അന്യസാധാരണകൂടാതെ നോക്കി മനസ്സിലാക്കാനുള്ള നിലയായപ്പോൾ യൂറോപ്യന്മാരുടെ മനസ്സിന്നു കരളുടിച്ചു വികാസംവന്നു. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഐതിഹ്യത്തിന്മേൽ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണെന്ന് അവർക്കു നല്ല ബോധം വന്നു. ഗതാഗതവികാസമെന്നതു പരമവിശിഷ്ടമാണെന്നും, വിദ്യാഭ്യാസമെന്നുമാത്രമല്ല എന്തു കാര്യത്തിലൊക്കിലും ഉൽകൃഷ്ട പ്രാപ്തികളാണെന്നു ഗ്രാമമുള്ളവർക്കു ഗതാഗതവികാസത്തെക്കാൾ അധികം വലിയൊരു ശ്രമവുമില്ലെന്നും, പുണ്യസ്ഥാനത്തുത്തോടെ നേർവഴികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ മനുഷ്യബുദ്ധികൊണ്ടു സാധ്യമാണ് വയ്ക്കുന്ന കാര്യം യാതൊന്നുമില്ലെന്നും അവർക്കു പുണ്യവിശ്വാസം വരികയും ചെയ്തു.

കഥാശേഷമായിക്കിടന്നിരുന്ന ഗ്രീക്കു ലാറ്റിൻ ഈ ഭാഷകളുടേയും ആ ഭാഷയിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥശാലകളുടേയും പുനർജീവനത്തോടുകൂടി യൂറോപ്പിന്നും പുനർജന്മം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയാമെങ്കിലും അതിലൊക്കെ ഒരു സംഗതികൂടി ചേർക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതെന്തെന്നുവെച്ചാൽ യൂറോപ്യന്മാർക്കു മതസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ കൂടി കിട്ടിയ സ്വാതന്ത്ര്യമാകുന്നു. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ മതസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം ലൗകികന്മാർക്കു പാതിരിമാരെപ്പോലെയെന്നുവോ അതുപ്രകാരം നട

ക്കുക എന്നു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ ശപരണ വിചാരിക്കണമെങ്കിൽ അതു പാതിരിമാർ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന ധ്യാനത്തിലേ പാടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കണമെങ്കിൽ അവരിട്ടുകൊടുത്ത പദ്ധതിയിൽ മാത്രമേ തരവുമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അക്കാലത്തു പാതിരിമാരെപ്പോലെ മറ്റൊരാൾക്കും ഒരുവിധം മുമ്പന്മാരായിരുന്നതിനാൽ ഇതിന്നത്ര വൈഷമ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ദില്ലി ചില ബുദ്ധിമാന്മാർ പാതിരിമാരുടെ പിന്നാലെ നടക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു സ്വന്തമനോധർമ്മപ്രകാരം ഒരുവിധം ഈശ്വരനെ ധ്യാനിക്കുവാനും അച്ചിങ്ങുവാനും മറ്റും തുടങ്ങിനോക്കുകയുണ്ടായി. ഇവരെ വൈദികന്മാരെപ്പോലെയും കൂടി യോജിച്ചു വല്ലാതെ ഉപദ്രവിച്ച് ആവക ഉത്സാഹങ്ങളെല്ലാം ഇല്ലാതാക്കി. പാതിരിമാർക്കു യോഗ്യമെല്ലാം, പഠിപ്പും, പണവും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലും പൊതുജനങ്ങൾക്കു ഇതൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാലും അന്നതു സാധിച്ചുവെങ്കിലും സ്വേച്ഛപോലെ ഈശ്വരമന്ത്രം ചെയ്യാനുള്ള വാസനയും പാതിരിമാർക്കു കീഴടങ്ങാൻ വയ്ക്കുന്നുള്ള കുറ്റവും ജനങ്ങളെ തിമേ വീട്ടുപോയില്ല. ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പല സംഗതികളേക്കൊണ്ടും യൂറോപ്പിലെ ലൗകികന്മാർക്കു ജ്ഞാനവും, ധൈര്യവും, ധനവും, ഉത്സാഹവും വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ആ വാസന പിന്നെയും പുറപ്പെട്ടു. ഇതിലേക്കു ഒരു സാധാരണകൂടിയുണ്ടായി. അച്ചടി വന്നതിനുശേഷം മതസംബന്ധമായ സകലകാര്യത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനമായ വേദപുസ്തകത്തിന്റെയും മൂലംതന്നെ അച്ചടിച്ച സകലജനങ്ങൾക്കും നോക്കി വായിക്കത്തക്കനിലയിൽ പ്രസിദ്ധമായിക്കഴിഞ്ഞു. പൊതുജനങ്ങൾ ഈപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞി

ട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും ന്യായങ്ങളേയും നിഷ്പക്ഷയോടെ പഠിച്ച്, അവയെയും, ക്രിസ്തുമതവും അതിനോടുകൂടി തങ്ങൾക്കു ജനങ്ങളുടെമേലുള്ള അധികാരവും സ്ഥാപിപ്പാൻവേണ്ടി പാതിരിമാർ പറഞ്ഞുനടത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും ന്യായങ്ങളേയും കൂട്ടിത്തട്ടിച്ചുനോക്കിത്തുടങ്ങി. ഇതുകൾ തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, പാതിരിമാരുടെ നടപടി തന്നെ വൈദികചർച്ചക്കു തീരെ വിരുദ്ധങ്ങളായിരുന്നുവെന്ന് അവർക്കു തീർച്ചപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കാരോ സന്യാസിമഠങ്ങളിൽ യാതൊരു ലജ്ജയും കൂടാതെ നടന്നുവന്നിരുന്ന അത്യാശ്ചര്യത്തിനും വൈദികന്മാരുടെ ധർഷ്ട്യവും ദൈവഭക്തിക്കും വേണ്ടിയുള്ള വാങ്ങി കാരോ മഹാപാപികൾക്കു മാപ്പു കൊടുക്കുക, നിദ്ദോഷികളായവരെ ഭയ്യന്മാരാക്കുക മുതലായ അക്രമങ്ങളും എല്ലാം എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലായി. പാതിരിമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ ചിലർക്കിതു ഭംഗിയല്ലെന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങി. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിർവാജമായി ദൈവഭക്തിയുള്ളവർക്കിതൊട്ടും സഹിപ്പാൻ വയ്യാതായിത്തീർന്നു. ഒടുവിൽ അതിലൊരാൾ ഇടകിട്ടൊപ്പുട്ടു, 'മാട്ടീൻ ലൂതർ' എന്നായിരുന്നു ആയാളുടെ പേര്. ആയാൾ പാതിരിമാരുടെ മുന്നാടപ്പുകയെ എല്ലാം വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടും അവർ ജനങ്ങളുടെ ചൊരോയിത്തുന്നതിന്നു യോഗ്യന്മാരല്ലാതെ ആയിരിക്കണമെന്നു വാദിച്ചുകൊണ്ടും പല പുസ്തകങ്ങളും വായിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പാതിരിസ്സംഘം ആപാദകൂഡം കോപിച്ചുവശമായി. ആ പുസ്തകങ്ങൾ ആരും വായിച്ചുപോകരുതെന്നു തടസ്സം ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു നിന്നില്ല. ആ പുസ്തകങ്ങളുടെ ക

ത്താവിന്നു സ്വജനവിരോധമായി. ജാതിഭയവും വന്നു. പിന്നെയും ആയാൾ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ആളുകൾ പലരും ആയാളുടെ പിന്നാലെ സഹായത്തിന്നു കൂടി. രാജാക്കന്മാരിൽ ചിലർതന്നെ ആയാളെ സഹായിച്ചു. യൂറോപ്പു മുഴുവൻ ഒന്നു കലങ്ങി. ഈ കലക്കം കററകാലം നിലനിന്നതിന്റെ ശേഷം തെളിഞ്ഞു. തെളിഞ്ഞപ്പോൾ നാടിന്റെ നിലയെല്ലാം ഒന്നു മാറിപ്പോയി കണ്ടത്. പാതിരിമാർക്കു ലൗകികന്മാരുടെ മേലുണ്ടായിരുന്ന പിടുത്തം ഒന്നായത്തിരിയെന്നു. മതകാര്യങ്ങളിൽ ഇന്നവിധം ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നുള്ള നിർദ്ദേശം കുറേ ഇല്ലാതായി. ജനങ്ങളുടെ മനോധർമ്മത്തിന്നു ക്രമേണ പൂർണ്ണസ്വതന്ത്ര്യം കിട്ടുമെന്നുള്ള നിലയും വന്നുകഴിഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ ഒന്നുകലങ്ങിത്തെയ്യുകയും കൂടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴെ യൂറോപ്പിന്റെ പുനർജനനം മുഴുവനായുളളു. ഇതു കഴിഞ്ഞപ്പോഴെക്കു ആ രാജ്യം മദ്ധ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന യൂറോപ്പല്ലെന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങി. അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഉത്സാഹക്കുറവും അസ്വചിന്താസമുദഗ്ദ്ധതയും ഗതികതപവും തീരെ വിട്ടുപോയി. കൃഷി, കൈവേല, കച്ചവടം ഇതുകൾക്കു ക്രമത്തിൽ വർദ്ധനയായി. നാട്ടുകാരുടെ കയ്യിൽ പണം വളരെ വർദ്ധിച്ചു. ആ രാജ്യത്തുള്ള പട്ടണങ്ങളുടെ സംഖ്യ അധികരിച്ചു. യുദ്ധങ്ങൾ മുന്പെത്തപ്പോലെ ഇല്ലാതായി. കയ്യടക്കളവൻ കാര്യക്കാരെന്നുള്ള നിലയൊന്നു മാറി. ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സമാധാനമുണ്ടായാലുണ്ടാകുന്ന വിദ്യകളും സമ്പ്രദായങ്ങളും കാരോന്നായി കണ്ടുതുടങ്ങി, ആകപ്പാടെ ആ രാജ്യം ആധുനികാവസ്ഥയിൽ പ്രവേശിച്ചുവെന്നു പറയേണ്ടുന്ന ദിക്കു വരികയും ചെയ്തു. കെ. സി. വീരരായൻരാജാ ബി. എ.

ചക്രവർത്തിയും ദണ്ഡിയും

മഹാനും, വിശ്വവിശ്രുതനും, മാസി
 ഡോണിയയിലെ
 രാജാവുമായിരുന്ന
 അലക്ഷ്യൻ ചക്രവർത്തിയേപ്പറ്റി
 കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ
 കേരളത്തിൽ അ
 ധികംപേർ ഉ
 ണ്ടാകുമെന്നു തോ
 ന്നുന്നില്ല. ബാല്യത്തിൽതന്നെ സ്വരാജാധി
 പത്വം ലഭിച്ച, ഗ്രീസ്, പെർഷ്യ, ഇജി
 പ്ത് മുതലായ രാജ്യങ്ങളും ക്രമേണ പിടിച്ചട
 ക്കി 32 വയസ്സിനകത്തു 'ലോകവിജയി'
 യെന്ന നാമധേയത്തെ സ്വന്തമാക്കിയ അല
 ക്ഷ്യൻ ചക്രവർത്തിയുടെ പരാക്രമങ്ങളു
 യും, വിജയങ്ങളും, എത്രതന്നെ ഉൽ
 ഘോഷിച്ചാലും ചരിത്രകാരന്മാർക്കും ചരി
 ത്രം വായിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥം തോന്നിട്ടു
 ള്ളവർക്കും ഒരിക്കലും തൃപ്തി വരുന്നതല്ല. ലോ
 കൈകാധിപത്യത്തെ കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന
 ചക്രവർത്തിക്കു, ധനപുഷ്ടികൊണ്ടും മത
 നിഷ്ഠകൊണ്ടും ലോകമെങ്ങുമായപോലെ
 'പുകൾ നട്ടിട്ടുള്ള' നമ്മുടെ ഇന്ത്യാരാജ്യ
 ന്നേയും ആക്രമിച്ചുപിടിച്ചപ്പോഴുള്ള പാനാഗ്ര
 ഫം ജനിച്ചതിൽ അതുതെളിവാണെന്നു
 മില്ലല്ലോ. ആ ആഗ്രഹത്തെ നിറവേറ്റു
 ന്നതിനായി അദ്ദേഹം സിന്ധുനദി കടന്നു
 വളരെ പടസ്ഥാനത്തോടുകൂടി ഭാരതവ
 ണ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ച കാലത്തും ഈ പു
 സ്തമ്യഭൂമിയിൽ ജീവനുദനമായ അനവ
 ധി മഹാഷിമാരധിവസിച്ചിരുന്നു.

അങ്ങിനെയുള്ള മഹാമുനിമാരിൽ എ

ററവും മുഖ്യനായിട്ടാണു ദണ്ഡിയെന്ന ബ്രാ
 ഹ്മണനെ ഗണിച്ചു വന്നിരുന്നത്. വയസ്സു
 കൊണ്ടും, ജ്ഞാനംകൊണ്ടും സമാനകാലീ
 നന്മാരായ സപ്തമിത്തുക്കളേയും അദ്ദേഹം
 ഒരുപോലെ അതിശയിച്ചിരുന്നു. ദണ്ഡിയു
 ടെ പ്രശസ്തി കേട്ടു വിസ്മയഭരിതനായ ചക്ര
 വർത്തി അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ സന്നിധാന
 ത്തിൽ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതിനായി
 ലേഖനസാഹിത്യം ഗ്രീസുകാരനും ഒരു തത്വ
 ജ്ഞാനിയുമായ ഒന്നിനിക്യട്ടസിനെ അയ
 ച്ചു. അയാൾ ദണ്ഡിയുടെ അടുക്കൽചെ
 ന്നു ചക്രവർത്തിയുടെ ക്ഷണത്തെ അറിയി
 ക്കുകയും ദണ്ഡിയുമായി പലവിധവിഷയ
 ങ്ങളെപ്പറ്റി സംഭാഷണം ചെയ്തും ചെ
 യ്തു. ഒടുവിൽ ദണ്ഡി പറഞ്ഞു. 'സോക്രട്ടീ
 സ്സ്, ചൈനത്താഗോസ്സ്, ഡയാജനീസ്സ്
 എന്നീ പ്രസിദ്ധന്മാരായ തത്വചരികൾ വ
 ലിയ വിജ്ഞാനികളായിരുന്നു എന്നു സമ്മ
 തിച്ചെ തീർ. എങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ
 അവർ തീരെ നിരാക്ഷേപാർഹന്മാരാണെന്നു
 തോന്നുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ, പ്രകൃതി
 യേക്കാൾ അവർ നീതിയേയും ആചാര
 ന്നേയുമാണ് അധികം ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായി
 വിചാരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയല്ലെങ്കിൽ ഞ
 ങ്ങളെപ്പോലെ നഗ്നന്മാരായി നടക്കുവാൻ
 അവർ എന്തിനാണ് ലജ്ജിക്കുന്നത്?'

മഹാശക്തനായ അലക്ഷ്യൻ ചക്ര
 വർത്തിയുടെ ക്ഷണത്തെ തീരെ നിരാകരി
 ന്നതിന്നു ദണ്ഡിക്കു യാതൊരു ദണ്ഡവും ഉ
 ണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ ഒന്നിനിക്യട്ടസ്സ് ജ
 ങ്ങിനെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി, 'ഹേ! ദണ്ഡി! അ
 ലക്ഷ്യൻ ചക്രവർത്തി കേവലം ഒരു മനു

പ്രാർത്ഥനയെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതാണോ? സർവ്വശക്തനും, ദൈവാംശകനും, ലോകൈകനാഥനും ആയ അദ്ദേഹത്തിങ്കൽ നിന്നു ലഭിച്ചതായ ഈ ദുർലക്ഷ്യത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് നിങ്ങൾക്കു നല്ലത്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ വിശേഷതയുള്ള സമ്മാനങ്ങളും കിട്ടും. അഥവാ അതിനെ തീരെ നിരാകരിക്കുന്ന പക്ഷം നിങ്ങളെ പിടിച്ചു ബന്ധനം ചെയ്തു സ്തംഭത്തിൽ ചേർത്ത് ആണി തറച്ചുവിടുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കുവാനും അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തി മടിക്കുന്നവനല്ല. അതുകൊണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴും ദണ്ഡി ഇങ്ങിനെ മേഘമുഖമായി പറഞ്ഞു. 'അലക്സാണ്ടർ ദൈവാംശകനോ? ശിവ! ശിവ! ഞാൻ അതൊരിക്കലും വിശ്വസിക്കുകയില്ല. അയാൾ സർവ്വശക്തനും സർവ്വവും അയാൾക്കുവീനവുമാണെങ്കിൽ സർവ്വം എന്തിനാണ് അയാൾ അത്ഭുതമായി ഭവിക്കുന്നത്? അയാൾ നൽകുമെന്നു പറയുന്ന സമ്മാനങ്ങൾക്ക് എന്തിനാഗ്രഹമോ ആവശ്യമോ ഇല്ല. നിങ്ങളുടെ ഭിഷണികൾ എന്നെ ലവലേശം പരിഭ്രമിപ്പിക്കുന്നതു മില്ല. എന്നെ വധിക്കുന്നതായാൽതന്നെ എന്റെ ആത്മാവിനെ ഈ പഴയ ജീർണ്ണ ദേഹത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി സ്വൈരവും സമാധാനവും ഉള്ള നിലയിലാക്കുവാനുമാത്രമേ അയാൾക്കു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ആ പരിണാമം എനിക്കു എത്രവിധത്തിലും വേദാന്തരഭാസമാകുവാനും തരമില്ലല്ലോ.'

ഈ അഗണ്യവാക്കുകളെ ചക്രവർത്തിയുടെ ചെവിയിൽ കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ലേശംപോലും കോപിച്ചില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ബ്രാഹ്മണരുടെ വിജ്ഞാനവൈഭവത്തെപ്പറ്റി അതിയായ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്ന ചക്രവർത്തി ദണ്ഡിയുടെ വൈജ്ഞേയവും മനഃസമ്മർദ്ദത്തെയും ഓ

ത്തു വിസ്മയിച്ചു ബ്രാഹ്മണരുടെ തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ അന്തർവിചിന്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും അവരുടെ വിശിഷ്ടതയുള്ള ജീവിതമാർഗ്ഗങ്ങളെയും പറ്റി അമാനുഷങ്ങളായി പലതും കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും അവയെല്ലാം ദണ്ഡിയുടെ മുമ്പിൽനിന്നുതന്നെ ഗ്രഹിപ്പാനാഗ്രഹമുണ്ടെന്നും മറ്റും കാണിച്ച് ഒരു ലേഖനവും കൂടി അയക്കുക ഉണ്ടായി. അതിനുംപുറമെ, ബ്രാഹ്മണരെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുള്ളതെല്ലാം വാസ്തവമായി കാണുന്നപക്ഷം ദണ്ഡിയുടെ ഒരു ശിഷ്യനാകുവാൻപോലും അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തി സന്നദ്ധനായിരുന്നു. അതിനാൽ ഉടൻതന്നെ കുറെ സ്നേഹിതന്മാരോടും അനുചരന്മാരോടുംകൂടി അദ്ദേഹം ദണ്ഡിയുടെ വാസസ്ഥലത്തേക്ക് പുറപ്പെടുകയും ആശ്രമമടുത്തപ്പോൾ കുതിരപ്പാത്തു നിന്നിറങ്ങി കിരീടാഭരണാദികളെ ത്യജിച്ച് അനുചരന്മാരെ ദൂരെ നിർത്തി വയോധികനായ മഹാഷിയുടെ സന്നിധാനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ദണ്ഡിയുടെ പാദാരവിന്ദത്തിൽ നമസ്കരിച്ച് ആസനം സ്വീകരിച്ച ചക്രവർത്തി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:— 'അല്ലയോ മഹാമുനീ! നിങ്ങളെ ദൈവം രക്ഷിക്കട്ടെ. എന്റെ അടുക്കൽ വരുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഞാൻ ഇതാ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ തന്നെ വന്നിരിക്കുന്നു.'

ദണ്ഡി 'എന്തുദ്ദേശിച്ചിട്ടാണു നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത്' എന്നു എന്നിങ്ങനെ ചോദിച്ചപ്പോൾ, ഈ നിഷ്ഠനവനത്തിൽ നിങ്ങളുടെ തരസ്സരഹിതത്വത്തിന്നു കാരണമെന്തെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾക്കുവശമുള്ളതൊന്നും ഞങ്ങളുടെ വശമല്ല. ഞങ്ങളുടെ വശമുള്ളതൊന്നും നിങ്ങൾക്കുവശമല്ല. ഞങ്ങളുടെ

ദൈവത്തെ ഭജിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ധനത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുന്നു. മരണത്തെ അഗാധമാക്കുന്നു. നിങ്ങളോ, നേരെ മറിച്ച് മരണത്തെ ഭയപ്പെടുന്നു. പണത്തെ പൂജിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെ വെറുക്കുന്നു. ദൈവത്തെ ധിക്കരിക്കുന്നു.

അലക്ഷാണ്ടർ—‘അല്ലയോമഹാമുനേ, നിങ്ങളുടെ ഉത്തരത്തെ അല്ലെങ്കിലും ഞങ്ങൾക്കുപദേശിച്ചുതന്നാലും. നിങ്ങൾ ദൈവമയമാണെന്നും ദൈവവുമായി പലപ്പോഴും സംവാദം ചെയ്യാറുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു സംഗതി അറിയാനാണ് എനിക്കു വലുതായ ആഗ്രഹം ഉള്ളത്. നിങ്ങൾ എത്രവിഷയത്തിലാണു ഗ്രിക്കുകാരെ കടത്തി വെക്കുന്നത്? മറ്റുള്ള മനുഷ്യരെക്കാൾ എന്തിലാണ് നിങ്ങൾക്ക് വൈശിഷ്ട്യമുള്ളത്?’

ദണ്ഡി—‘ദൈവത്തിങ്കൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള വരങ്ങളെ നിങ്ങൾക്കു ദാനംചെയ്യാൻ ഏനിക്കും വലിയ മോഹം ഉണ്ട്. പക്ഷെ, അവയെ സ്വീകരിപ്പാൻ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥലമില്ലല്ലോ. നിങ്ങളുടെ മനസ്സ്, അതിരറ്റ അഭിലാഷങ്ങളാലും തൃപ്തിപരമായ ആത്മാർത്ഥങ്ങളാലും പൈശാചികമായ രാഷ്ട്രകാഷ്ട്രയാലും നിറഞ്ഞുകയറിയിരിക്കുന്നു. സമുദ്രങ്ങൾ ഭരിപ്പാനും വിശ്വമെല്ലാം ജയിപ്പാനും ലോകൈകകൃഷ്ണത്രാധിപതിയായി വാഴുവാനാണ് നിങ്ങൾക്കു മോഹം കിടക്കുന്നത്? കരസ്ഥമാക്കുവാൻ ഇനി യാതൊന്നുമില്ലെന്നു കാണുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ വാഞ്ചനകൾതന്നെ നിങ്ങളെ പീഡിപ്പിക്കും. ലോകമാസകലവും നിജശാസനക്കധീനമായി വന്നാൽകൂടി സ്വൈരമായിരിപ്പാൻ മനസ്സു വരാത്ത നിങ്ങളെ ഞാനെങ്ങിനെയാണ് തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നത്? മറ്റുള്ള മനുഷ്യരെപ്പോലെ

തന്നെയാണ് നിങ്ങളേയും ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് എങ്കിലും അവരുടെ കൈവശമിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെ ബലമായി കരസ്ഥമാക്കുവാനാണു നിങ്ങൾക്കു മോഹം തോന്നുന്നത്. എന്നിട്ടോ, നിങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നതൊ ഞാൻ കിടക്കുന്നതൊ ആയ സ്ഥലത്തിൽ ലേശംപോലും അധികമിടം നിങ്ങൾക്കധിവസിപ്പാൻ സാധിക്കുകയുമില്ലാ. എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിപ്പാനാവശ്യമുള്ളതോളം മന്ത്രമെ ഞാൻ വായു, വെള്ളം, ഭൂമിമുതലായ മൂലവദാർത്ഥങ്ങളെ കൈവശപ്പെടുത്തി ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളു. അതിനാൽ എന്റെ വക്കുലുള്ളതെല്ലാം ന്യായമായിട്ടാണു ഞാൻ കൈവശംവെച്ചുവരുന്നത്. ലോകത്തിലുള്ള സകലനദികളും നിങ്ങൾക്ക് സ്വാധീനമായിരിക്കട്ടെ. എന്നാലും എന്തെപ്പോലെ അല്ലാതെ നിങ്ങൾക്കും ജലം പാനംചെയ്യാൻ സാധിക്കുമോ? ഞാനുപദേശിക്കുന്ന ഉത്തരത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽ നിങ്ങൾക്കു യാതൊരു പദാർത്ഥത്തിലും കാർഷ്ട്യമുണ്ടാകയില്ലാ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കൈവശമുള്ളതിലധികം കാർഷ്ടികാത്തവന്നു സർപ്പവും കൈവശമാണല്ലോ. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ഉല്പത്തി അഭിലാഷത്തിലാണ്. രോഗവും ഭയവും അറിയാതെയാണ് നിങ്ങൾ ചികിത്സിപ്പാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സർപ്പവും കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവന്നു താൻ അന്വേഷിക്കുന്ന സാധനം ഭരിക്കലും കണ്ടുകിട്ടുകയുമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല കയ്യിൽ കിട്ടിയതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ അനാപവസ്തുവിൽ ആഗ്രഹനീയത്തിനെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ദിനപ്രതി അധികമധികം മനോവേദനയും ഉണ്ടാകുന്നു. പുത്രനെ ദ്രവ്യമുണ്ടായിരുന്നാലും ഏതെങ്കിലും ജീവിതത്തിൽ

യിക്കാത്തവന്നു പുണ്യമായ സുഖത്തോടു കൂടി ആ ദ്രവ്യത്തെ അനുഭവിപ്പാൻ ഭരിക്കലും സാധിക്കുകയില്ല. അതു സാധിക്കുന്നവക്കും ഞാനുപദേശിക്കുന്ന ഉത്തരത്തെയും അയാൾക്കു സദിപ്പാൻ കഴിയും. എനിക്കാകട്ടെ, മേലാപ്പിന്നാകാശവും ശയ്യക്ക് ഭൂമിയുമുണ്ട്. പാനംചെയ്യാൻ നദികളിൽ ജലവും സുലഭമായി കിടക്കുന്നു. നാലുപുറവും ഉള്ള പ്രദേശങ്ങൾ ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളേയും സംഭരിച്ചുതരുന്നു. വ്യാഘ്രത്തെപ്പോലെ ഞാൻ ജീവജാലങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുന്നില്ല. മൃതശരീരങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളെ ക്ഷയിയിൽ നിക്ഷേപിച്ച് എന്റെ ദേഹത്തെ ഒരു ശവകുടീരമാക്കുന്നതുമില്ല. മാതാവിന്റെ മൂലപ്പാലെന്നപോലെ പ്രകൃതിശേഖരിച്ചു തന്ന മൂലഫലങ്ങളാണു ഞാൻ ഭക്ഷിക്കുന്നത്. അന്യന്മാരെക്കാൾ വിശേഷമായി എന്താണു ഞങ്ങളുടെ കൈവശം ഉള്ളതെന്നും എന്തു വിഷയത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരെ കടത്തിവെക്കുന്നതെന്നും അറിവാനുഗ്രഹമുണ്ടോ? പറയാം. ഞാൻ പ്രകൃതിയുടെ അപത്യമാണ്. മാതാവിങ്കൽ നിന്ന് ഉല്പാദിച്ചപ്പോഴത്തെപ്പോലെതന്നെ നിൽനനായും അവ്യാകലനായും ആണു ഞാനിന്നും ജീവിതം കഴിച്ചുവരുന്നത്. ശ്രേഷ്ഠനായ ദൈവത്തിങ്കൽനിന്നു ലഭിച്ച ഉത്തരത്തെ സർവ്വദാ ഞാൻ അവലംബിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എനിക്കു നൽകുവാൻപോകുന്നതെന്താണെന്നു എനിക്കുതന്നെ അറിയാം. ഭാവി മുഴുവൻ എനിക്കു പ്രത്യക്ഷമാണ്. വരുവാൻപോകുന്ന സകലലോകരഹസ്യങ്ങളേയും എനിക്കു എന്റെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടു പരിച്ഛേദിച്ചറിവാൻ സാധിക്കും. നിങ്ങളാകട്ടെ ഭാവിയിലെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മറ്റുള്ളവർ എന്തുപറയുന്നു എന്നുവേണ്ടിക്കരുത് ചെയ്യുന്നത്. അതിന്നു കാ

രണവും ഉണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സർവ്വദാ ദൈവം തന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സുചന്ദങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മതത്വം നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അവയെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു ഗഹനമാകുന്നു. ഇതെല്ലാം ലേശംപോലും വൈമനസ്സോടാതെ ക്ഷമയോടുകൂടി ശ്രദ്ധവെച്ചുകേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തി ഒടുവിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം വാസ്തവമാണ്. ഇതിന്നുമുമ്പിൽതന്നെ ഞാനതു ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. പണ്യകലജാതനായ നിങ്ങൾ അധിവസിപ്പടുന്ന ഈ വിശിഷ്ടപ്രദേശം നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സകലസൗകര്യങ്ങളേയും നൽകുന്നു. നിങ്ങൾക്കു ജീവകാലം മുഴുവൻ ഇവിടെ യഥേഷ്ടം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. പ്രകൃതിയുടെ ഭണ്ഡാരം നിറച്ചിരിക്കുമായി നിങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിൽ സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു. നേരേ മറിച്ചു, കഷ്ടതകളുടേയും കലാപങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യത്തിൽ കിടന്നു കഴങ്ങി ശ്രമപ്പെട്ടുകാലംകഴിച്ചുകൂട്ടുവാനാണ് എനിക്കു യോഗം. എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരിൽനിന്നു എനിക്കുണ്ടാകുന്ന ഭയത്തോളം എന്റെ ശത്രുക്കൾക്ക് എന്നിട്തന്നെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വൈരികളുടെ ബലത്തേക്കാൾ ബന്ധുക്കളുടെ വഞ്ചനയാണു ദിനംപ്രതി എന്നെ അധികമധികം ഭയാക്രാന്തനാക്കുന്നത്. എന്തിനവളരെ പറയുന്നു. എന്റെ ദേഹരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന അനുചരന്മാരുടെ ആവശ്യത്താലും അവർതന്നെ എന്നെ രക്ഷാവിഹീനനാക്കി വിട്ടേക്കുമോ എന്നുള്ള ഭയത്താലും സർവ്വദാ ഞാൻ വ്യാകലചിത്തനായി ഭവിക്കുന്നു. പകൽ മുഴുവൻ പരജനങ്ങളെ പീഡിപ്പിച്ചും ഭാലംസിപ്പും രാത്രിമുഴുവൻ വൈരികൾ

രചനാശ്രമമായി വന്നു പൊടുന്നനവെ എന്നെ കൊന്നെടുക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചും പേടിച്ചും ആണു ഞാൻ ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നത്. എന്നിങ്ങനെയുള്ളവരെ ഞാൻ വധിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ എന്നെ വെറുക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഞാൻ സാധുവും സുശീലനുമാണ്. ലൌകികവ്യാപാരങ്ങൾ വിട്ടു നിങ്ങളെപ്പോലെ വനവാസം ചെയ്യാൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവർക്കു വർത്തിപ്പിച്ചു. വർത്തമാനസ്ഥിതിയെ വെടിയുന്നത് എന്നിങ്ങനെ അശക്യവുമാണ്. അതിനാൽ എന്നെ ഈ നിലയിൽ ആക്കി വിട്ടു ദൈവം എന്നിങ്ങനെ മാപ്പുതരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എങ്കിലും എന്റെ സങ്കടങ്ങളെല്ലാം ശ്രദ്ധവെച്ചു കേട്ടു മഹത്തുക്കളായ പുണ്യവചനങ്ങളാൽ എന്റെ മനസ്സിനെ സംഹാരലാപം സന്നാദിക്കുകയും നിന്ന് അല്പനേരമെങ്കിലും വിമോചിപ്പിച്ചു വിമലഹൃദയ! ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള സമ്മാനവദായങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചാലും. നിങ്ങളുടെ ജ്ഞാനവൈഭവത്തിനും ഹൃദയവൈരിഷ്ട്യത്തിനും കപ്പമായി നൽകുന്ന ഈ സാധനങ്ങളെ ത്യജിച്ച് എന്നെ അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുക.

ഇങ്ങിനെ പറയുമ്പോഴേക്കും രത്നവചിതമായും അതിഭംഗിയിൽ ചണിച്ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ അനവധിസാമാനങ്ങളേയും പലമാതിരിയിലുള്ള തൈലങ്ങളേയും ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളേയും ഉപയോഗിക്കാൻ നിന്നിരുന്ന അടിമകൾ അവയെ തങ്ങളുടെ തലകളിൽ നിന്നിറക്കി മഹാഷിയുടെ പാദത്തിൽ നിരത്തിവെച്ചു. ഇതെല്ലാം കണ്ടപ്പോൾ പ്രകാശമാനമായ ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി ദണ്ഡി പറഞ്ഞു 'പണവും മാറുകൊടുത്തു സേവകളായി ഈ വനത്തിൽ പറന്നുവരുന്ന പക്ഷികളെ കണ്ടു കൂടി നല്ലവണ്ണം പാടിപ്പാൻ ആരംഭിക്കാ

ണോണു സാധിക്കുന്നത്? അതു അസാധ്യമായി വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം എന്നിനാണ് എന്നെ ആ പക്ഷികളെക്കാൾ നല്ലവനായി ഗണിക്കുന്നത്? ഭക്ഷിപ്പാനോ പാനം ചെയ്യാനോ ഉപയുക്തമല്ലാത്ത വസ്തുക്കളെ ഞാനെന്നതിനാണു നിങ്ങളുടെ വക്കൽ നിന്നു സ്വീകരിക്കുന്നത്? എന്നിങ്ങനെയൊരു പ്രയോജനവുമില്ലാത്ത ഒരു സാധനത്തെ ഞാനെന്നതിനാണു കൈക്കൊള്ളുന്നത്. ഗുണപ്രദമല്ലാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളെ കൈവശം വെച്ച് ഇതുവരെ സൈബരമായിരുന്ന എന്റെ മനസ്സിനെ ഞാനെന്നതിനാണ് വെറുതെ പ്രാമോഹിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ നിജ്ജനവനത്തിൽ കൃത്യവക്ത്രം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത യാതൊരു സാധനവും സ്വീകരിപ്പാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്നിരിക്കട്ടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ദൈവം ഫലമുല്പാദിക്കട്ടെ ഭേദമില്ലാത്തതായിരിക്കുന്നു. അവയെ സൈബരമായി എടുത്ത് ഞാൻ ഭക്ഷിക്കുന്നു. ദൈവമാകട്ടെ, കനകത്തിനു യാതൊന്നും കൈമാറാൻ ചെയ്യുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ച് അർഹനായും സ്വീകാരശക്തനായും ആയ സകലജനങ്ങൾക്കും പ്രത്യാസം കൂടാതെ അദ്ദേഹം ഉൽകൃഷ്ടമായ ജ്ഞാനത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ജനിച്ചപ്പോൾ ഉടുത്തിരുന്ന വസ്ത്രം തന്നെയാണ് ഞാൻ ഇപ്പോഴും ധരിച്ചുവരുന്നത്. വായുവിനെ ഞാൻ സൈബരമായി ശ്വസിക്കുന്നു. വിശപ്പിനു സമാജമായ സ്വാഭാദോടുകൂടിയാണു ഞാൻ ഭക്ഷിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഞാൻ ഭക്ഷിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു മധുവിനെക്കാൾ അധികം മധുരമുണ്ടാകുന്നു. സ്വതവെ നല്ലവയായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്നിനാണ് ഈ അപ്പങ്ങൾ നിങ്ങൾ അഗ്നിയിൽ സ്തംഭിപ്പിച്ചത്? എന്റെ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളെ ഞാൻ ഒരിക്കലും തീയിൽ കാണിക്കു

വാൻ സമ്മതിക്കയില്ല. മാറുള്ളവർ ഭക്ഷിച്ച മാംസശകലങ്ങളെ വീണ്ടും ഭക്ഷിക്കുകയായിരിക്കും അതിലും ഭേദമായിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ ഈ വേവിച്ച അപ്പുങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടു പോകുവിൻ. എങ്കിലും നിങ്ങൾ കൊണ്ടുപന്നിട്ടുള്ള യാതൊരു സാധനവും ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള അക്ഷേപത്തെ അസാധുവാക്കുന്നതിനാലത്രമായി ഇന്നു ഞാൻ ഈ എണ്ണയെ കൈക്കൊള്ളുന്നു' എന്നുപറഞ്ഞു മഥുഷി അവിടെനിന്നും ഏഴുനീറ്റ് വൃഷ്ടസമൃദ്ധങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ ഒരു ദിക്കിൽ കുറെ ചുള്ളിവിറകുകൾ പിറകിൽ കൂടി അതിൽ തിരച്ചെച്ചു അലക്ഷ്യങ്ങളുടെ നേരെനോക്കി. 'ബ്രാഹ്മണൻ സച്ചവും കർമ്മസ്ഥമാണ്. അവർ എല്ലാം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെല്ലാം അവർക്കു അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു.' എന്നുപറഞ്ഞ് എണ്ണയെടുത്ത് തീയിലൊഴിച്ചു അഗ്നി തീവ്രമാ

യി ജ്വലിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ നല്ല സാധനങ്ങൾ എല്ലാം നൽകുന്നവനും അനശ്വര മൃത്തിയുമായ ജഗദീശ്വരനെ തനിക്ക് സീമയില്ലാതെ നൽകിട്ടുള്ള വരങ്ങൾക്കായി വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു സ്തോത്രം ചൊല്ലി.

ഇതെല്ലാം കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അലക്ഷ്യന്റെ ചക്രവർത്തി വിസ്മയഭരിതനായി കുറെ നേരം അവിടെതന്നെ നിന്നുപോയി. അനന്തരം ദണ്ഡി സമീകരിക്കാത്ത സാധനങ്ങളെ മടക്കിക്കൊണ്ടുപോകുവാനാജ്ഞാപിക്കുകയും പിന്നെയും പലപല സദുപദേശങ്ങളെ ദണ്ഡിയുടെ മുഖത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ, ബ്രാഹ്മണൻ തന്നെപ്പോലെയുള്ളവരാണെന്നും അല്ലാതെ ജാതിഭ്രഷ്ടനായിരിക്കുകയോണ്ടു പോയവരില്ലെന്നു നടക്കുന്ന കലാനീസിനെപോലെയുള്ളവരല്ലെന്നും മറ്റും ദൃഢമായി ധരിപ്പിച്ചതിനുശേഷമേ ദണ്ഡിമഥുഷി അലക്ഷ്യന്റെ ചക്രവർത്തിയെ തിരിയെ അയച്ചുള്ളൂ.

കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാർ ബി. എ ബി എൽ.

കംസവധം

(തുടർച്ച)

ദ്രൗപദീകോപാസനാനുഷ്ഠാനമുതലും
ഗോപുരദാരി നേരെ
കുളിച്ചുൽപന്നശോഭം വലിയ കവചയാ.
പീഡമാം വാരണേന്ദ്രം
ഭ്രംശം കൈക്കൊണ്ടു മല്ലാനചിതുര്യമനിയു

ദ്ധായ ഭൂതാ നിരോധി. (വൽ
ച്ചിപ്പോളാസ്സേ ചിരം പാഞ്ചവനപതി ഭ
പ്രാപ്തികാലം മഹാത്മാ
സംസാരം മറ്റുമൊന്നാണവനവിടെ നിത്യം
വിചിന്തേതും തപഃഗു

സംസാരോച്ഛേദി കോപ്പിതനിനചെറുതുതാ
 പയ്യമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞെൻ (ൽ
 സംസാരി കംസനിപ്പോൾ മരുമകനു ഭവാ-
 നെത്രയും പ്രേമശാലി
 കംസാരിപ്പേർ തരുമാറകമലരിലും-
 ചീടിനാനെന്നന്തനും
 എനിവണ്ണമൊരു കംസഭൂപതിനിയോഗ-
 മന്ദിനൊടുനന്ദനും
 നന്ദനസ്ത്രവചനേനകേട്ടുവിലമാടി-
 ദേശപത്രപാലകൻ.
 ചന്തമാൻ നവനീതഗോരസദധീനി
 ചാരുശകടേഷുചേ-
 ത്തന്നരാധിപനുപായനങ്ങളുമെടുപ്പി-
 നിന്നധികമിങ്ങിനെ.
 നാളെയുണ്ടുമധുരപുരീഗമനമെന്നു
 കേട്ടു ബലകൃഷ്ണയോ-
 രോളമേന്തുനൊരു ബാഷ്പപൂരിതവിലോച-
 നാശ്ശിഥിലക്കൈശികാഃ
 മേളമാൻ കുചഭാരമന്ദഗതിവന്നു
 വന്നു മദനാലസം
 നീളനിവിയുമുടനടഞ്ഞുപരിതഃസ്ഥി-
 താ പ്രഭവധൂജനഃ.
 സുന്ദരാംഗസുഖമെ കളിക്കുമളവോമൽ
 മേനി നിമിഷാലംബി-
 ക്ഷണ്ണിൽനിന്നകലുമാകിലപ്പൊഴുതുവെന്തു
 വെന്തുമറകുന്നത്തൻ (ത
 എന്തുചെയ്യതിഹമാം വെടിഞ്ഞൊരെന്നയാ
 ദിക്കിലെഴുന്നെള്ളിനാ-
 ലെന്നുചൊല്ലി നിജമാറടിച്ചുഗതിരായ
 യും മൂറ തുടങ്ങിനാൾ.
 കൃഷ്ണനിർഗ്ഗമനവാത്ത കേട്ടു വിറതട്ടി
 വൻപിണിയൊടമ്പര-
 നൊട്ടുസു സമുചേത്രവല്ലഭനേ ദൃഷ്ടി
 കൊണ്ടുപുനനും വിധേയ.

ദിഷ്ടദോഷമിതു കാണമൊ തിടുതിടന്നു
 ചാടുമൊരുക്ഷ്ണനീർ
 വൃഷ്ടുപോന്നഗതി നീളതന്മിഴിയിൽ നീള-
 മൂടി(ന്നു)നിരസാ
 നന്ദസുന്ദരഗമനപ്രസംഗമുപകണ്ഠ്യ-
 കണ്ഠ്യപുഷ്പം തദാ
 വെന്തുവെന്തുപിടയും പുരസ്ഥികളുടേത
 മെന്തു പറയാവതൊ.
 ധന്ത കാചന മയങ്ങിനാൾ വഴിതടുത്തു
 കാപ്യഗമപളങ്ങിനാ-
 ഉത്തരായമിതിനെന്തു നല്ലതിതി കാവി
 ചിന്തകൾ തുടങ്ങിനാൾ.
 കഷ്ടരീമണ്ഡനം കാചിൽ
 കൃഷ്ണേന കുചയോഃ കൃതം.
 രക്ഷിതും വലിതശ്രീവാ
 മുരോചാശ്രുപയഃകണാൻ.
 കാചിന്തരതകശ്യാം
 കാളിനീകുലസംഭവം
 പരിരേഭേ ചിരം ബാല-
 തമാലം ധ്യാതമാധവാ.
 കല്യാണാവാസ! ദാമോദര! മുരഹരയെ-
 ന്നച്ചുകൈമുച്ചരിക്കും
 ചൊല്ലേറും ഗോപനപ്ലാർമകവികൾ ഭഗവ-
 ദ്യാത്രകൊണ്ടാത്തശോകം.
 എല്ലാതും കൂടിവല്ലാഞ്ഞുടനഗതികൾ വാ
 വിട്ടുകേണങ്ങിരിക്കെ (രൗ
 മെല്ലെ മാത്താണുബിംബോദയമുദയഗി
 ചൊറു കാണായ്ത്തുടങ്ങി.
 അഥ വിഭാതായാം വിഭാവന്താം മാംഗളിക
 ശൃംഗ മുദംഗവേണുഗീതാഡംബരേണാപി
 സംവർധിതയാത്രാകൗതുകമോദമാന ഗേഢ
 പജനസമ്മദ്ഘോഷേണാപി ദയിതവിയോ
 ഗസന്തപ്രമാനവല്ലവപല്ലവാധരാഗൽഗദ
 ഗളനിർഗ്ഗമിതമന്ദമന്ദപ്രലാപേനാപിനാനാ
 വിധരസകടംബസംവഹനമുണ്ണമാനവിക

കൾകടചക്രനിശ്ചലാഭ്യേണാവി: ഭഗവദ്വി: യോഗജനിതമദ്ദമഖേദാദതിരോദിന്ദ്രാമിവ: പ്രജമടിന്ദ്രം. ദേവോവി ദേവകീനന്ദനോ നിവൃത്തിതപ്രഗേതനനിയമോ. വൈ. റിവിജയമംഗളാശംസിന്ദ്രാ യശോദയാ കൃ. തസ്വസ്തുയനോ. ബലഭദ്രേണ സാകമക്രൂ. രരഥമാരുഹ്യ. തദാതപസമുദിതവിന്യോഗ ശോകാതിരേകാന്തകന്തകണ്ഠം രോരുദാവതീ. ഹിസ്രസ്തദുലകന്തകൃ: സ്വന്ദനാനന്യാതാ. പ്രജസ്വന്ദവീരമന്ദകാരണ്യഭരിതശീതകുടാ. ക്ഷവിക്ഷേപപുഷ്പമിദാനീമവിളംബിതം വി. ഹിതകാഞ്ചോഹമായാസ്യാമീതി. ഭൂയോ. വി സംപ്രേഷണവചനൈരാശ്വാസയണോ. നന്യാത്രികഗോപജനഗീതചരിതപ്രചഞ്ച. പഞ്ച. വാണമധുരോ മധുരാം. പ്രതിപ്രത. സ്ഥേ.

ചൊൽകൊള്ളും തേരകന്ത കൊടിമാവുമി. പ്ലോ. തിരോഭൂതമയോ (ത. വിക്ഷോഭാദൈപ്രാപ്തി പൊങ്ങീടിന പൊടി. മികരും പോയുണ്ണ. (പടലം ഉൽകണ്ഠാം പൂണ്ടിവണ്ണം മുരരിപുഗമനേ. കേണ നിശ്ചീകരണനം. ജക്രൂരം താശ്ശുപന്ത്രോ വിവിശ്രുരഥ നിജാ. നേവ ഗോപ്യോ നിവാസാൻ.

കൃഷ്ണോപ്യക്രൂരമേനം വിരൈവാട്ട യമുനാ. വാരി മുണ്ണുന്ന നേരം. വിഷ്ണോരംശം നിജാംഗം കളിഞ്ചെട്ടേസലി. കാട്ടി മുല്ലാട്ടാരം (ലേ. തസ്തിന്നേവ സ്വരൂപം പുനരിഹശൗനം. വൈഷ്ണവം ദർശിതപാ. റിസ്താപ്യ പ്രാവ: ശോഭാനീയലിനമധുരോ. ട്രാനദേശം ടിന്നാന്തേ. അപ്ലോളാതമഹാപ്രവേശമരഭേ. യാചിക്കമക്രൂരനോ. ടിപ്പോളല്ല നിഹത്യകംസമുടനാ. യാസ്പേരമമെന്നിങ്ങിനെ. ഉൾപ്രീത്യാ പരിഭാഷ്യ തം വിമനസം. മെല്ലെന്നയച്ചുന്നിശം. തസ്തിന്നേവ സനീതവാദാപവനേ. ദേവോഥ സഖൈഷ് സമം.. കൂടിക്കൊണ്ടപ്രഭാതേ ചിലസഖികളുമായ്. നൂത്തരതപ്രതോളാ. ഗാഢോല്ലാസം പ്രയാന്തം ബലസഹിതമു. ലോകിതും വാസുദേവം (വാ. പാടെ വെണ്മൊളികാഗ്രങ്ങളില. നമുഹുരാ. രഹ്യ ചാലേ കവാതിൽ. കൂടെ പാഷം പുരസ്സീഭനപരവശതാ. വിഭ്രമം വാസ്തവല്ലേൻ. (തുടരും)

വാങ്നിയമനം

ജനസിദ്ധമായ ഒരു ശക്തിയെ വേ. ണ്ടവിധം ഉപയോഗി. ക്കുന്നതിന്, ആദ്യം തന്നെ, ആ ശക്തി, ഏ. ന്നുദ്ദേശത്തേന്നെലാണ്. നമുക്കു തന്നിരിക്കുന്നത്. എന്നു പ്രത്യേകം ആ. ലോചിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾ

കളെ അന്യോന്യം അറിയിക്കുക, അറിവു വ. ല്ലിപ്പിക്കുക, മുതലായി, ലോകത്തിൽ പെ. രമാറുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെ. നിറ. വേറാറുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു. സംസാരിക്ക. ന്നതിനുള്ള ശക്തിയെ ദൈവം നമുക്കു ത. ന്നിരിക്കുന്നത്. കാരണ്യശാലിയായ അദ്ദേ. ഹത്തിന്റെ ദാനങ്ങളിൽനിന്ന് ആവശ്യ. നിവൃത്തിമാത്രമല്ലാ, നമ്മുടെ ജീവിതാവ

സ്ഥാനം വരണം സന്തോഷത്തെയും തൃപ്തിയെയും ലഭിക്കാവുന്നതാകുന്നു. സംഭാഷണംകൊണ്ടുള്ള മുഖ്യാഭ്യേതം ആവശ്യനിവൃത്തിയാണെന്നെങ്കിലും അതിനെ നമ്മുടെ സന്തോഷത്തിനായും ഉപയോഗിക്കാം. സമജീവികളുമായി ഇടപെട്ട ഭാഗ്യത്തെയും നിഷ്പ്രഭതയെയും അന്യോന്യം പരസ്പരം കൊള്ളുന്നതു കൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അനന്തരാവത്തെയും സ്നേഹത്തെയും വളർപ്പിക്കാവുന്നതിന്നു പുറമെ, സൽഗുണവർഗ്ഗങ്ങൾ സർവ്വവ്യവസ്ഥത്തിന്നും ഇടവരുന്നു. സംഭാഷണത്തിന്നുവേണ്ടി അധികം സമയം ചിലവടിക്കാതെയും പരസ്പരംകൂടാതെയും സംസാരിക്കുന്ന പക്ഷം നമ്മുടെ സന്തോഷത്തിന്നാണ് ഈ ശക്തിയെ തന്നിരിക്കുന്നത് എന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. നമ്മൾ സന്തോഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന് അപ്രിയപ്പെടാത്തതൊന്നും ഭയപ്പെടുന്നവർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായം എത്രയും താണുപടവിലാണ്. മേൽപറഞ്ഞവിധമുള്ള സംഭാഷണംകൊണ്ടു പറയത്തക്ക ഗുണമൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ലെങ്കിലും, പലപ്പോഴും നമ്മുടെ ദയയെയും സൽസ്വഭാവത്തെയും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനിട കിട്ടുന്നു. സൽസംവാദംകൊണ്ട് ഉപയോഗവും ഫലപ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെതന്നെ ദുഷ്ടാചരണം, തങ്ങളുടെ ജോലിക്കും, ശ്രേയസ്സിനും വിറപ്പും വരുത്തുന്നു. വാക്കുകളുടെ ബാഹുല്യംകൊണ്ടു കാര്യങ്ങൾക്ക് എത്രയോ തടസ്സം നേരിടുന്നു. ചിലർ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകളുടെ നാലിലൊരം ശതമാനം നമുക്കു നമ്മുടെ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യത്തെ എടുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാം. അന്യോന്യം കണ്ടെത്തുമ്പോഴും, അന്യന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ പോകുമ്പോഴുമുള്ള സംഭാഷണ

ത്തെപ്പറ്റിയാണ് അധികം ശ്രദ്ധ വെക്കേണ്ടത്. ഈ വക സമയങ്ങളിലാണ് ജനങ്ങൾ പലപ്പോഴും തങ്ങളുടെ അറിവിനെയും മാനത്തെയും വില്ക്കുന്നത്.

മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരമുള്ള അപകടങ്ങളിൽ പൊതുവിലുള്ള നന്മയെ താഴെ പറയുന്ന സംഗതികളെ കാണാവുന്നതാണ്. മൗനം ധരിക്കുക, പല കാര്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുക, അന്യന്മാർ ഗുണദോഷത്തെ പറയുക മുതലായ സംഗതികളാണ് സാധാരണ സംഭാഷണത്തിനുള്ള വിഷയങ്ങൾ. ഈ വക സന്ദർഭങ്ങളിൽ, നിഷ്പ്രഭമായും ശ്രോതാക്കൾക്കു ഹിതമായും സംസാരിക്കുന്നതിന്നാണു മനസ്സുവെക്കേണ്ടത്. ഇതു സാധിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു ലോചിക്കുക.

അറിവുള്ള ഒരുവന്നു സംസാരിക്കുന്നതിന്നും മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതിന്നും പ്രത്യേക സമയങ്ങളുണ്ട്. ഒട്ടക്കം പറഞ്ഞ സാധനം വെപ്പറി ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ അനേകമുണ്ട്. ഈ വക ആളുകൾക്ക് മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കേണ്ട സംഗതികൾ യാതൊന്നുമില്ലെന്ന് അവരുടെ സംഭാഷണരീതിയിൽ നിന്നു നമുക്കറിയാം. വാക്കുപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള വെറും താല്പര്യംകൊണ്ടുമാത്രമാണ് അവർ സംസാരിക്കുന്നത്. ഇത്തരക്കാർ ഒരു പ്രത്യേകശക്തിയും, കാര്യം വിഷയത്തെപ്പറ്റി അസാമാന്യമായ നൈപുണ്യവും ഇല്ലാത്ത ഘട്ടത്തിൽ, പലപ്പോഴും തങ്ങളുടെ അനന്തരത്തിന്നുമാത്രമായി ശ്രമിക്കുന്നു. കാര്യം കാര്യങ്ങൾ പരസ്യമായി പറയുന്നതു തങ്ങൾക്ക് ഗുണമാണെന്നു വെന്ന് അവർ ഒരിക്കലും ആലോചിക്കാത്തത് ആശ്ചര്യപ്പെടത്തക്ക ഒരു സംഗതിയാണ്. സാധാരണജനങ്ങളാൽ മുഷിപ്പിക്കാറുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നു

നിരുപദവികളും, മിക്കവാറും മൗനം ധരിക്കുന്നവരുമായ മറ്റു ചില ആളുകളുടെ സൗകര്യത്തെക്കൂടി ഇവർ ആഘാതിക്കേണ്ടതാണ്. തങ്ങളെക്കാൾ വയസ്സുകാണോ, അറിവുകാണോ മിക്കതായിരിക്കുന്നവർ, തങ്ങൾക്ക് ഗ്രാമീതമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പങ്കുകൊള്ളുന്നതിന്നു തരമില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളെ സംസാരിക്കുവാൻ, തങ്ങളുടെ മുമ്പായി ഇവർ മിണ്ടാതിരിക്കേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ ഈ വകക്കാക്കു സ്വന്തം വർത്തമാനം പറയുന്നതിനല്ലാതെ, അന്യന്മാരുടെ സംഭാഷണം കേൾക്കുന്നതിന്നിഷ്ടമില്ല. ഈ വകക്കാർ ഒരു സ്ഥലത്തു ചെല്ലുന്നത് അന്യന്മാരുടെ സാദാഷണം കേൾക്കുന്നതിനല്ല. ഇവർ യാതൊരുതർക്കം, ഉപയോഗമോ ഇല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു സമയം വ്യയമായി കളയുന്നു. മനസ്സിന്റെ ഭാരത്തെ ചുമക്കുന്നതിന്നും, ബുദ്ധിമുട്ടുകളേയും വ്യസനങ്ങളേയും മാക്കുന്നതിന്നും, സംഭാഷണം ഒരു വിശ്രമമായി വിചാരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, അത് അന്യോന്യം രസിക്കത്തക്കതായിരിക്കണം, അസംബന്ധം പുലമ്പുന്ന ഒരുവന്റെ സംഭാഷണം കേൾക്കുന്നതിനേക്കാൾ, നമ്മുടെ ജോലികളും കഷ്ടപ്പാടുകളും സഹിക്കുന്നത് എത്രയോ എളുപ്പമാണ്. സഹജീവികൾക്ക് ഈ വിധം ഉപദ്രവം ചെയ്യുന്നവൻ രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ കുറ്റക്കാരനാകുന്നു. മറ്റൊരുവന്റെ വായുരക്കുന്നതിന്നു സമ്മതിക്കയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അയാൾ തന്റെ സംഭാഷണംകൊണ്ടു അന്യനെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ വക സംഗതികൾ നിസ്സാരമാണെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം. എങ്കിലും ഒരു ഗുണവാൻ പരോപദ്രവത്തെ കഴിയുന്നതു ചുമക്കേണ്ടതിന്നു യത്നിക്കേ

ണ്ടതാണ്. ഈ സംഗതികൾ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധക്കു വിഷയീഭവിക്കത്തക്ക ഗൗരവമുള്ളതല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു ലോകത്തിൽ അക്രമങ്ങൾ ഇത്ര ധാരാളമാകുന്നത്. മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ വാക്കുകളെ വേണ്ടവിധം ഭരിക്കാതിരുന്നാൽ, തങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടും അറിയാതെയും പാശ്ചാത്യനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയോ ഗുണമായി വെക്കേണ്ട സംഗതികൾ പുറത്താക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതാണ്. അതിനായ സാദാഷണം നമ്മുടെ വില കറക്കുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല സദൃശന്മാർ അതിഭാഷണക്കാരുടെ ആഗമനത്തെ ഭയപ്പെടുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. മറ്റുള്ളവർ അറിഞ്ഞാൽകൊള്ളാമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന സംഗതികൾക്കു, യദൃച്ഛയായി ഇത്തരക്കാരുടെ വായിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു എങ്കിൽതന്നെ അതിനെ അവർ ഗണ്യമാക്കുകയില്ല. ഒരുവനു മറ്റുള്ളവരെ ഗ്രാഹിക്കേണ്ട സംഗതികളില്ലാത്തപ്പോഴും, അഥവാ, തങ്ങൾക്കു പറയുവാനുള്ളതിനെ മനസ്സിൽത്തന്നെ വെക്കുന്നത് ഉത്തമമായ അവസരത്തിലും മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതു ശ്രേയസ്കരമാണ്. ഒരു വിശ്വീ വഴിയിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ കൂടി തന്റെ സ്വഭാവത്തെ ജനങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നു. വാക്കുകളുടെ ബാഹുല്യമുള്ളേടത്തു പാപവും കടന്നു കൂടുന്നു.

പലകാര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സാദാഷണത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി പറയുവാൻ പോകുന്നത്. ഈ സംഭാഷണം ആരും മെന്റൽ തട്ടാത്ത വിധമായിരിക്കണമെന്നു തന്നെയല്ല ഇതിനുവേണ്ടി അധികം സമയം ചിലവാക്കുകയും അരുത്. നമ്മുടെ സംഭാഷണം, ഒരുവൻ വിശ്വസിക്കുന്ന മതത്തെക്കുറിച്ചും, സൽഗുണത്തെക്കുറിച്ചും ദുഷിക്കുന്നതായിരിക്കരുത്. ആഭാസമായ സംഭാഷണം, മനസ്സിൽ ദുഷിച്ചാരത്തിന്നിടയാക്കു

ന്നതുകൊണ്ട് നാം അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കണം. നമ്മുടെ സംഭാഷണം പരോപദ്രവകരമായിരിക്കരുത്. നാം ഒട്ടും മനസ്സുവെക്കാതെ പുറപ്പെട്ടവിടുന്ന ചില വാക്കുകൾ മറ്റൊരാളെ ജീവാവസാനം വരെ ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നു. ഇത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് നാം സംസാരിക്കുന്നത് എല്ലായ്പ്പോഴും സാരവത്തും ഗോഭീയത്തോടു കൂടിയതുമായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രമായിരിക്കണമെന്ന് ആരും തെറ്റിധരിക്കരുത്. ഒരു ഗുണവാൻ മറ്റുള്ളവരെ രസിപ്പിക്കുമ്പോൾ, തന്റെ മനസ്സിനു വിശ്രമംകൊടുക്കുമ്പോൾ സദാചാര്യത്തെ സംസാരിപ്പാൻ ശ്രദ്ധവേണ്ടെന്നും.

ഒടുക്കത്തെ സംഗതി, അന്യന്റെ ഇടപാടുകളെയും ഗുണദോഷത്തെയും പറ്റിയുള്ള സംഭാഷണമാണ്. ഈ വക സംഭാഷണം പലപ്പോഴും അതിരുകവിഞ്ഞു പോകുന്നതിനെപ്പോലാകുന്നതുകൊണ്ട് ഇത് ഒട്ടും നിസ്സാരവിഷയമല്ല. ഒന്നാമത് അന്യന്റെ കാര്യത്തെപ്പറ്റി അധികം സംസാരിക്കുന്നത് ആപൽക്കരമാണ്. മനുഷ്യരുടെ പല ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടിയ പ്രവൃത്തികളെയും, മദമാത്സര്യാധികളെയും, തെറ്റിധാരണകളെയും ആലോചിക്കയാണെങ്കിൽ നമുക്ക് ഒന്നുകൊണ്ടും നിഷ്പക്ഷവാദിയായിരിപ്പാൻ തരമില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അന്യന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരിവു നമുക്കുണ്ടായിരിപ്പാൻ തരമില്ലാത്തതിനാൽ, അയാളുടെ ഗുണദോഷത്തെ, നാം ഒട്ടും ശ്രദ്ധവെക്കാതെ പരസ്യമായി പറയുന്നതുകൊണ്ട് പല ദോഷത്തിനും ഇടയുണ്ട്. പ്രവൃത്തിയുടെ ഗുണദോഷത്തെ ആലോചിക്കാതെ നമ്മൾ ദുഷ്ടപരയുമ്പോൾ ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്തവനുമായി പരിചയമില്ലാത്തവർ അയാളെപ്പറ്റി ചീത്തയറുക്കു

പ്രായമുണ്ടാക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ സൊന്മുഖത്തെയും, അറിവിനെയും ധനത്തെയും പറ്റി, മാത്സര്യമുള്ളതുകൊണ്ട് ഒരു വരെ. സ്വല്പം ചില വീഴ്ചകളെ മറ്റുള്ളവർ മഹാപാതകങ്ങളായി ഗണിക്കുന്നു. പരോപദ്രവംകൂടാതെ ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അന്യന്മാരുടെ ഗുണദോഷത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതിനുള്ള വാസനയെ ജയിക്കുന്നതിന്നും നാം ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. എങ്കിലും സകലജനങ്ങളുടെയും സ്വഭാവത്തെ സ്വപരോപദ്രവംകൊണ്ടറിവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ, ഗുണവാന്മാരെയും ദോഷികളെയും, നിഷ്പക്ഷമൂഢന്മാരെയും അറിയിക്കേണ്ടതുകൊണ്ട്, ഈ സംഗതി, തീരെ തള്ളിക്കളയുന്നതിനും തരമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരു വനെ കാരണംകൂടാതെ സൂതിക്കുകയാ. നിന്ദിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ, നമുക്കറിവുള്ളതോളം വാസ്തവമാത്രമെ പറഞ്ഞു പറയാവൂ. നല്ലവരേയും ദുർവ്വത്തന്മാരേയും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് ഒരു വന്നത്രാവശ്യമാണ്. ഏഷണിക്കരും പരപുഷ്പക്കാരുമായ ചില ദുഷ്ടന്മാർ മറ്റൊരാളെ സ്വല്പമായ ദുഷ്ടതയെ വലുപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു സന്തോഷിക്കുന്നു. ഈ വകക്കാരെ ഭയപ്പെട്ട് നമ്മുടെ കൃത്യത്തെ ചെയ്യാതിരിക്കരുത്. കസൃതക്കാരെയുള്ള ഭയംകൊണ്ട് സത്യത്തെ മാച്ചുവെക്കുകയോ, സമ്മതിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. താഴെ പറയുവാൻ പോകുന്ന രണ്ടു കാര്യങ്ങളെ ഭാജ്യവെച്ചാൽ മേൽപറഞ്ഞ ദോഷത്തെ തടക്കാം.

ഒന്നാമത് ഒരു വനില്ലാത്ത ഗുണത്തെ യോ, ദോഷത്തെ യോ പറ്റി ഒരു ഭാഗീ പുറപ്പെടുന്നത് ഒരു പോലെ ചീത്തയാകുന്നു. വെങ്കിലും ഒരു വനില്ലാത്ത ഗുണത്തെ പറ്റി

യുന്നതുകൊണ്ട് അയാൾക്ക് യാതൊരു ദോഷവും നേരിടുന്നതല്ല. നേരെ മറിച്ച്, കടവനില്ലാത്ത ദൃഷ്ടാന്ത അയാളുടെമേൽ ചുമത്തുമ്പോൾ അയാൾക്ക് വലിയ അപമാനത്തിനിടയാകുന്നതുകൊണ്ടു് അയാൾ നമുക്കു പ്രതികാരം ചെയ്യുന്നതിന്നു തരംനോക്കുന്നു. എന്നാൽ കടവനില്ലാത്ത ഗുണത്തെ പറയുകയാണെങ്കിൽ നമുക്കു യാതൊന്നും മറച്ചുവെക്കുന്നു ആവശ്യമില്ല. ഇതാണ് അപരമലുള്ള വ്യത്യാസം.

രണ്ടാമത്, ഒരു ഗുണവാൻ സാമാജികളോടു അനുകമ്പയുള്ളവനായിരിക്കണം. അയാൾ കഴിയുന്നതു മറ്റുള്ളവരുടെ ഗുണത്തെ മാത്രമേ സംസാരിക്കാവൂ. ചില പ്രത്യേകാവസരത്തിലല്ലാതെ, സത്യമാണെന്നുള്ള ഏകകാരണംകൊണ്ട് അയാൾ അന്യന്റെ ദൃഷ്ടി പര്യവേക്ഷി. കല്പിച്ചുകൂടി ചെയ്യുന്ന ചില ദ്രോഹപ്രവൃത്തികൾ, അന്യനാക്ഷപകീർത്തിക്കുവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ, വിശ്വാസവഞ്ചനകളുനിയുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഒരു സാധുവിനെ അപകടത്തിൽ പെടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു ഘട്ടങ്ങൾ മുതലായ കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അന്യന്റെ ദൃഷ്ടി പറയുന്നതു നമുക്കു ചുമതലയാണ്. ലോകത്തിൽ ഗുണവാൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരുവൻ മൂർഛിപ്പാത്ത

ഒരു നീചനാണെന്നു നമുക്കറിവുണ്ടെങ്കിൽ അയാളുടെ വാസ്തവസ്ഥിതിയെ പൊതുജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നത് ഒരു വലിയ ഗുണമാണ്.

മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള സമയത്തെ അറിയുകയും, ഏഷണിപ്പെടുന്ന സ്വഭാവത്തെയും, മറ്റുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നത് നുള്ളു തിടക്കത്തെയും കഴിയുന്നതും കരുതുകയും ചെയ്യുന്നവൻ വാക്കിന്റെ ഭരണത്തിന്നു തൈരുക്കമില്ല. ഒരു മഹാജൻ ഉപദേശത്തെക്കൂടി പാഞ്ഞു് ഈ ഉപന്യാസം അവസാനിപ്പിക്കാം.

മറ്റുള്ളവരുടെ സംഭാഷണത്തെ ശ്രദ്ധവെച്ചു കേൾക്കുക. നമുക്കു ഉത്തരം അറിയാമെങ്കിൽ പറയുക, അല്ലെങ്കിൽ മിണ്ടാതിരിക്കുക. മാനവും അപമാനവും നേടുന്നതു സംഭാഷണം കൊണ്ടാണ്. ദുഃഖം ചെയ്യുന്നവനെ സങ്കലനം വെറുക്കുന്നു. കഠിനവാക്കു പറയുന്നവർ അനേകം ആളുകൾക്കു സമാധാനക്കേടിനിട വരുത്തിട്ടുണ്ട്. വാക്കുകളെ വേണ്ടവിധം ഭരിക്കാത്തതുകൊണ്ടു പലക്കും അധഃപതനത്തിന്നു് ഇടയായിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കറിവുണ്ടാകണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതിനെ മനസ്സിലാക്കി കേൾക്കുക. മിസ്സ്. എ. എൻ. പി

മഹാമഹിമയ്ക്കി കൊച്ചി വലിയ കമ്പസാൻ രിജമനസ്സിലെ തിരുമന്ദിരം സമർപ്പിച്ചു

മംഗളപദ്യങ്ങൾ

സ്വസ്തി ശ്രീമാടഭൂപാലക രഥ ഗുണമീ-
ത്താവകകൃഷ്ണതലാപനേ
വർത്തിക്കും ഞങ്ങളേറ്റൊപ്പാവതപരയാ-
യുള്ളൊരാൽ പ്രശംസാ
നിത്യം വാഴുന്നു സ്വർഗ്ഗസിന്ദരിതവലഭി-
പ്രദാതാ വിദ്യാതിലാഭം
ചിത്തേ വാഞ്ചിപ്പിക്കുന്നോരരുടെ മുഖ-
ശ്യാവഭാവം ഗുണം തേ. ൧

ആദിത്യേന്ദുക്കുലങ്ങളിൽ ചില നൃപ-
ന്മാർപണ്ടു ഭൂപാലരെ.
കോടണ്ഡം ഗുണമസ്സുമെന്നിവകളാ.
ഖൊട്ടക്കു തോല്പിച്ചുപോൽ
മോദാൽ മന്നമെന്യൊക്കയും സ്വഗുണമാ-
ത്രംകൊണ്ടു വീരശ്രമ-
സ്വേദം നിർമ്മിതവാൻ മഹാമതി വേ-
നേകൻ മഹീമണ്ഡലേ. ൨

ചാതുർപ്പം തപസ്യക്ഷിതിപതിധരണീ-
ഖണ്ഡഷണ്ഡത്തിലെല്ലാം
മൃതിൽതന്നെ, ശിഖാവാനരികളായി, സ-
ദാചാരമെല്ലാമടപ്പിൽ
ഏതും കൂസാതിവണ്ണം സുടമലക ജയി-
ച്ചജ്ജലപിടം കലിശ്ശുരം-
ക്കാതയ്ക്കാൽ കാൽ വിറങ്ങുന്നതു വേദവനി-
ദർശനസ്സർഗ്ഗമെങ്ങൊ.

൩

നീതിശ്രീശക്തിവിദ്യാപുണയിനികരവ-
ളുത്തേറെ വർഷം തപദീയ-
പ്ലാതിക്കിപ്പത്തജാണാം ഗുഡുസമിതിലി-
വർഷൽക്കടത്തിക്കലായി
ഹാതുവും വാലുമില്ലാതിവർ പരവിധി
ഗോളങ്ങൾ പുകന്ന ദീന-
ത്രാതാവേ! പൂർവ്വജോപേക്ഷയിലശരണനാ-
യ്ക്കുന്ന ഞാനെന്നപോലെ. ര
റെവകര നീലകണ്ഠൻനന്മുടി

ശ്രീമാടക്കോണിവാലോത്തമകലവിജയ-
സ്സുംഭോയും നിതാനം
പ്രമാതിർ. പൂർവ്വപുണ്യപുതുലത വടയ-
ന്നോരു പൂപ്പനലായും
സീമാതീതപ്രഭാവത്തെട്ട പകലിരവും
പൂണ്ണവദാലയത്തിൽ
ക്ഷേമാധിപ്യം ജനങ്ങൾക്കരുളിയതുമ്മാ-
പ്പോറി പോറ്റിട്ടെ നമെ. ൧
കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടുതീടിനസുജനമനോ-
ഭംഗജാതാംബുജാതം
തിണ്ടാടീട്ടും ദരിദ്രകുടിലമതമജും
പാരിജാതപ്രസൂനം
തണ്ടാർമാതിന്നു കേളിമണിയറവിമത-
പ്രാതമാതംഗസിംഹം
വണ്ടാർപൂവേണിപ്പുറസുരയല വിജയി-
ക്കുന്നു മാടാവനീടൻ. ൨

൧

൨

ശ്രാവലാബന്ധം

അശേഷം ബുദ്ധിപഞ്ച ലനപമറില്പ-
യെത്തുളക്കഴും മട്ട കണ്ടോ
റിക്കമർ ചേര നൽകി റീതദനകരുണാ
ജൻമഭൂപത്രവഞ്ചി
ഹിരക്കണ്ഠം പാറമാവ് ധീയുരമഴലും
വെന്താൻ മേന്മ കല്പ-
മുഷക്കുറവിപ്പെട്ട പീഠർ വാലുവടി സത-
തം തുഷ്ടി വാമുതലക്ഷ്യ. ൩

൩

വാചുബന്ധം

ഇതാശ്ര കണ്ട കൊണ്ട കൂ-
12 1
റുവാച്ചിനിപ്പരം പരാ-
2 3
ജിതാരിയി മലീശവം-
4
ശ വർത്തനേറെ നിമ്ബലൻ
5 6
കൃതാത്മരായിണങ്ങിടം
7
ജനങ്ങൾ കാൽ ഭജിക്കെയ-
8 9
ഞ്ചിതാസിതാക്കി നീട്ടി ഐ-
10 11
ന്ദ്രവിക്രമൻ തുണക്കണ്ണാ. ര
13

വത്സബന്ധം

ഭൂതിയേതിലതപ്രീതി
രീതി വീതിച്ചതിൽക്കുതി
പതിയാതിക്കുതിവതി
ഗതിയോതിപ്പതില്ലോതി ൭
ശ്രദ്ധയാണ്ടാ 'സ്സജ്ജനേഷു'
നി 'ഭൂന' സാഹവരിധി
സിദ്ധക്ഷ 'ഗുരുവാരേ'വ-
മദ്ധരേശന മംഗളം. ൮

ര

൭

൮

ആലത്തൂർ അനുജൻനന്മുടിപ്പാട്.

ശങ്കരവിജയം

(ഭാഷാഗാനം)

മേല്പറഞ്ഞ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധകനും 'ജസ്റ്റിസ്' ശങ്കരൻനായർ വായനശാല'യുടെ സിക്രട്ടറിയും ആയ മിസ്റ്റർ പി. കെ. എം. മനാടിയാർ അഭിപ്രായത്തിനായി എനിക്കുവേണ്ടുന്ന അതിന്റെ ഒരു പ്രതി കയ്യിൽ കിട്ടിയ ഉടനെ ടൈപ്പിൾ പേജുകളിൽ പുസ്തകത്തിലെ വിഷയമാർദ്ദങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഭാഗങ്ങളെ, സാരമായി ചുരുക്കിയതിൽ കേരളീയരായ നമുക്കു ഏറ്റവും അഭിമാനിക്കത്തക്കതായ രണ്ടു സംഗതികളെ കണ്ടെത്തുകയും, അവയെപ്പറ്റി വളരെ ആശ്ചര്യങ്ങളും, ചെയ്തത്. ആധുനികപ്രക്രിയശാസ്ത്രങ്ങളാൽ കലകൾക്കു കൂടാതെ നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു കൂടിയ അറുപതാംകേരളത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊന്നും ലോകശ്രദ്ധയും സാക്ഷാൽ പാശ്ചാത്യർക്കു അറിയാതെയും ആയ ശ്രീശങ്കരചാര്യസ്വാമികൾ നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു കേരളീയനാണെന്നും, സമുദ്രം പാറ പെട്ടെന്ന് അഗസ്ത്യമഹർഷി തങ്ങളുടെ മുത്തച്ഛനാണെന്നു പറഞ്ഞു ബ്രഹ്മണർ അഭിമാനിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുമാർക്കു ഗുരുസ്ഥാനത്തിൽ പാർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിവലിയൊരു മിമിത്തയുണ്ടായ വലിയ ജലപ്രവാഹത്തെ മുഴുവൻ കടത്തിനിറുത്തുകയും തന്നെ ഭീതിപ്പെടുത്താത്ത സാധുക്കളെ രക്ഷിച്ചു മറ്റൊരാൾക്കു മാത്രം സ്വാമികൾ കാലടി കയ്യിൽ ഇല്ലാത്ത നമ്മുടെ ശങ്കരൻ നമ്പൂരിയാണ് എന്നു നമുക്കു മേനിപറയാതെ നാം, ഉള്ളതാണ് നമ്മുടെ അഭിമാനത്തിന്റെ വിഷയമായിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ സംഗതികളായിട്ടുള്ള വിവിധജനസമുദായങ്ങളെ

മേൽപറഞ്ഞ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധകനും 'ജസ്റ്റിസ്' ശങ്കരൻനായർ വായനശാല'യുടെ സിക്രട്ടറിയും ആയ മിസ്റ്റർ പി. കെ. എം. മനാടിയാർ അഭിപ്രായത്തിനായി എനിക്കുവേണ്ടുന്ന അതിന്റെ ഒരു പ്രതി കയ്യിൽ കിട്ടിയ ഉടനെ ടൈപ്പിൾ പേജുകളിൽ പുസ്തകത്തിലെ വിഷയമാർദ്ദങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഭാഗങ്ങളെ, സാരമായി ചുരുക്കിയതിൽ കേരളീയരായ നമുക്കു ഏറ്റവും അഭിമാനിക്കത്തക്കതായ രണ്ടു സംഗതികളെ കണ്ടെത്തുകയും, അവയെപ്പറ്റി വളരെ ആശ്ചര്യങ്ങളും, ചെയ്തത്. ആധുനികപ്രക്രിയശാസ്ത്രങ്ങളാൽ കലകൾക്കു കൂടാതെ നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു കൂടിയ അറുപതാംകേരളത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊന്നും ലോകശ്രദ്ധയും സാക്ഷാൽ പാശ്ചാത്യർക്കു അറിയാതെയും ആയ ശ്രീശങ്കരചാര്യസ്വാമികൾ നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു കേരളീയനാണെന്നും, സമുദ്രം പാറ പെട്ടെന്ന് അഗസ്ത്യമഹർഷി തങ്ങളുടെ മുത്തച്ഛനാണെന്നു പറഞ്ഞു ബ്രഹ്മണർ അഭിമാനിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുമാർക്കു ഗുരുസ്ഥാനത്തിൽ പാർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിവലിയൊരു മിമിത്തയുണ്ടായ വലിയ ജലപ്രവാഹത്തെ മുഴുവൻ കടത്തിനിറുത്തുകയും തന്നെ ഭീതിപ്പെടുത്താത്ത സാധുക്കളെ രക്ഷിച്ചു മറ്റൊരാൾക്കു മാത്രം സ്വാമികൾ കാലടി കയ്യിൽ ഇല്ലാത്ത നമ്മുടെ ശങ്കരൻ നമ്പൂരിയാണ് എന്നു നമുക്കു മേനിപറയാതെ നാം, ഉള്ളതാണ് നമ്മുടെ അഭിമാനത്തിന്റെ വിഷയമായിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ സംഗതികളായിട്ടുള്ള വിവിധജനസമുദായങ്ങളെ

യത്തേയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്നുണ്ട്. ഇതര നാട് അതൊരു പാഠമായിത്തീർന്നതുമാണ്.

ഇങ്ങിനെ ദേവധാ ശങ്കരസ്വാമകമായിരിക്കുന്ന ഈ കൃതിയെ യാതൊരു പ്രതിഫലവുമില്ലാതെ കേവലം ലോകോപകാരത്തിനായി കൊണ്ടുമാത്രം 'ജസ്റ്റീസ്' ശങ്കരൻനായർവായനശാല'ക്കായി ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു, മിസ്റ്റർ ശാമുവേലായുധൻ കൂടാതെ ഏറ്റവും ധ്യാനനീയം തന്നെ. ഈ പുസ്തകം പുറത്തു കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി മിസ്റ്റർ വി. ക. എം. മണാടിയാർ വേണ്ടതിലധികം അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ നേരിട്ടറിയുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകമായി പ്രശംസിക്കാതിരിപ്പാൻ റിച്ചത്തില്ല.

ഇനി ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി കുറച്ചൊന്നു പാഠത്തുകൊള്ളട്ടെ. പുരാണരീതിയെ അനുസരിച്ചു തന്നെയാണ് ഇതിന്റെ ലോകം. അസുരാംശമായി പിറന്നിട്ടുള്ള ഓച്ചുജനങ്ങളുടെ ഭാരം സഹിക്കുവാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടു ഭൂമിദേവി ബ്രഹ്മാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നുവചാതി പറയുന്നതും, തന്നാലാകാഞ്ഞിട്ടു ബ്രഹ്മാവു ഭൂമിദേവിയേയും കൊണ്ടുവൈകുണ്ഠത്തിൽ പോകുന്നതും, ബ്രഹ്മാവും വിഷ്ണുവും ദേവന്മാരും ഭൂമിദേവിയും കൂടി കൈലാസത്തിലേക്കു പോകുന്നതും, വിഷ്ണുവതാരമാണെങ്കിൽ ബ്രഹ്മാവും ശിവനും ശേഷമുള്ളവരും കൂടി വൈകുണ്ഠത്തിലേക്കു ചെല്ലുന്നതും മറ്റുമായ പുരാണചിട്ടയെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു നാരദമഹർഷി ആസുരമതസ്ഥന്മാരും അദ്വൈതനിന്ദകന്മാരും ആയ ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭൂലോകം അധോഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നുവെന്ന പരിതാപത്തോടുകൂടി ബ്രഹ്മാവിനെച്ചെന്നു കാണുന്നതും 'ഈ ആവലാധിയെ തീർപ്പാക്കാവില്ല ന

മ്മാലിപ്പോൾ' എന്നുപറഞ്ഞു ധാതാവും നാരദനും കൂടി കൈലാസത്തിൽ ചെല്ലുന്നതും മറ്റുമായിട്ടാണ് ഇതിൽ ശിവാവതാരത്തിനുള്ള വഴികൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളത്. ആദ്യത്തെ നാലദ്ധ്യായം 'ശങ്കരവിജയവിഭാസം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും, ശേഷം മിക്കഭാഗവും വിദ്യാരണ്യസ്വാമികളുടെ 'ശങ്കരവിജയം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും എടുത്തു കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടാണു മിസ്റ്റർ ശാമുവേലായുധൻ ഭാഷപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളത്. ആ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും കർത്താക്കന്മാർ മഹാകവികളാണെന്ന് അതതു ഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഉപാമുഖലങ്കാരങ്ങൾ അവർ കോരിച്ചൊരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഭാരത പ്രദേശങ്ങളുടെ വണ്ണനകളും അതിഭംഗിയായിരിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ലോകമെല്ലാം ഒരു സമ്പ്രദായമുണ്ടെന്നു കാണുന്നതു ഏതെന്നു ഉള്ളു. അതും കൗതുകമായിത്തന്നെയാണു, തോന്നിയത്. ഗ്രന്ഥങ്ങളായ രസങ്ങളെ പിന്നെയും പിന്നെയും ചവച്ചിട്ടുള്ള കാവ്യങ്ങളെ വിട്ട് ഇതിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നവക്കു സന്തോഷജനകമായ ഒരു പുതുമയും അതിൽ വിശേഷമായ ഒരു സ്വാദും തോന്നാതിരിക്കുന്നതല്ല. ഇതിലെ രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ കേരളത്തെപ്പറ്റി ചെറു്കിട്ടുള്ള അതിമനോഹരമായ വണ്ണന നമുക്കഭിമാനിപ്പാൻ വകയുള്ളതുതന്നെ.

പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തേയും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തേയും സുഖമായി രഞ്ജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോയിട്ടുള്ള ആചാര്യസിദ്ധാന്തത്തെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കഥാത്രവേണ വിശദമാക്കിട്ടുള്ളതും വളരെ ഭംഗിയായിരിക്കുന്നു. കഥാലഭ്യേതം ആചാര്യസ്വാമികളുമായിട്ടുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച, 'മണ്ഡനമിത്രൻ സ്വാമികളോടുവാദത്തിൽ തോരാതിന്റെ ശേഷം ജൈമി

നിമന്ഷിനെ ധ്യാനിച്ച് പ്രത്യക്ഷമാക്കിട്ട്
 അവർ തമ്മിൽ ഉണ്ടായ സംഭാഷണം മു
 തലായ ഘട്ടങ്ങൾ മേല്ലാഞ്ഞ വിഷയത്തെ
 വെളിപ്പെടുത്തുകയാകുന്നു.

വാദസമയത്ത് ആക്ഷം തടക്കുവാൻ വയ്ക്കാത്ത മുക്തികളാകുന്ന ബ്രഹ്മസൂത്ര ജ്ഞാനേ സ്വാമികൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടതായി അദ്ദേഹം ആ സമയത്തുപോലും മറ്റൊരു വാക്കോടുകൂടിയവരും മറ്റൊരു നിലയിലും ആകണമെന്ന സംഗതി ഇവിടെനിന്നു വെടിപ്പായി അറിവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ശരിയായിട്ടുള്ള വാദമല്ലാത്ത വിരണ്ഡജല്ലാദകന്ധിതങ്ങളായ തർക്കങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹത്തിൽ ലേശംപോലും കാണാത്തല്ല. സ്വാമികളുടെ ഭാഷ്യങ്ങളിൽ ഇരുമതസ്ഥന്മാരുടെ പൂർവ്വപക്ഷങ്ങളെ സമാധാനത്തോടെ വഴിയിട്ടല്ലെന്നു തോന്നത്തക്കവിധത്തോടുകൂടി താർതരുന്ന പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടാണ് അവയെ അദ്ദേഹം ചണ്ഡലിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നത് ആ മഹാനന്ദ ഭാഷ്യങ്ങൾ ഗോകീട്ടുള്ളവർക്കുവേമാണമല്ല. അന്യനും അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വാക്കുകളൊന്നും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടതായില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് 'കേചിത് പണ്ഡിതമുഗ്ദ്ധഃ' (ചിലർ പണ്ഡിതന്മാരാകണമെന്നു നടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പറയുന്ന) എന്നൊരു പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. മണ്ഡനമൂലനും ആ ചർച്ചസ്വാമികളും തമ്മിൽ ആദ്യമായി കണ്ട സമയത്ത് അന്യോന്യങ്ങളായ വാക്കുലയത്തിൽ ചിലതെല്ലാം സ്വാമികളും പറഞ്ഞതായി വിദ്യാരണ്യസ്വാമികൾ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അത് 'ഭൂതത്തിന്നൊത്ത ബലി' എന്ന ന്യായപ്രകാരം മണ്ഡനമൂലന്റെ അധിഷ്ഠിത വാക്കുകൾക്കും കുതർക്കങ്ങൾക്കും എതിരായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ

തരമുള്ള ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഇത്രയും പറയുവാൻ കാരണമെന്തെന്ന്, അന്താരാഷ്ട്രലിമിറ്റഡ് 'ശങ്കരവിജയം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സാമികർ ഇതരമതസ്ഥന്മാരുടെ നേരെ 'മൃഗ, മൃഗത്തര, മൃഗത്വം' എന്നൊക്കെ പ്രയോഗിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ട്. അതത്ര വ്യാപസനീയമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഏതുനായ ഒരു കാപാലികൻ സാധുവേണം പൂണ്ടു സാമികളുടെ അടുക്കൽ സ്വശിഷ്യന്മാരില്ലാത്ത സമയം നോക്കിവന്നു തന്റെ ശിരസ്സിനെ അത്മിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ അന്യന്റെ പ്രായ്ക്കനായ നാലോന്നെനെ ഒരുസ്ത്രീത്തേടുത്തിട്ടു തലയൊടുത്തുകൊള്ളാൻ അവകളുടെ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കു അദ്ദേഹം സാധിച്ചിരിക്കുന്ന കഥ ദേഹത്തിൽ അത്മതാമിതാനില്ലായ്മയെയും പരോപകാരതല്പാതയെയും നന്നായി ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

സപാമകളുടെ നല്ല പ്രധാനശിഷ്യരിൽ ഒരാളായ പത്മചാമരയുടെ ചരിതത്തെയും ഒരു ഗ്രന്ഥം ചട്ടപ്പേരുകാക്കി. സാഹിത്യേയും പഠിച്ച് മഹാജ്ഞാതൻ നടപ്പുള്ള ഐതിഹ്യത്തിനും വിദ്യാഭ്യാസചരിതം പഠഞ്ഞിരിക്കുന്നതന്നും താമിൽ കൈവ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്. ഏതാണു ചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രകാരന്മാർത്തന്നെ രീതികൾക്കെ.

ശങ്കരവിജയത്തിൽ പത്താമദ്ധ്യായം മുതൽക്കുണ്ടാകട്ടെ പലഭാഗങ്ങളിലും സ്വാമി കൾ പഠിച്ച് ആ പശ്ചാത്താഴി വാദം നടത്തിയ കഥ വണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പതിനൊന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ കാണുന്ന രണ്ടാം മിശ്രനാലുള്ള വാദത്തെയാണ് വല്ലഭ സ്വസ്വാമികൾ ഏറ്റവുമധികം പ്രധാനമായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതും ഏറ്റവുമധികം വിശ്വസിച്ചിട്ടുള്ളതും. കമാരിലഭട്ടശിഷ്യൻ

സൃഷ്ടിയെന്നു വ്യവദേശിച്ചുവരുന്നു. ഇത്ര ഗംഭീരമായ ഒരു ശിക്ഷാ സാമാന്യക്കാർക്കു മുന്നെപ്പറ്റുന്നതിന്നും കൂടി അഗോചരമാണെന്നു ചെറുശ്ശേരിയും പാശ്ചാത്യന്മാരും ഒരുപോലെ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.

മുഹമ്മദാദിരാജാക്കളുടെ മൃതശരീരം ടാജ് മഹാൾ കെട്ടിടത്തിന്റെ ശല്യത്തിലാണു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിന്നടുത്തുതന്നെ ഷാജഹാൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ശാശ്വതശരീരവും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മദ്ധ്യേഷ്യപം 156 അടി ചുറ്റളവുള്ളതും, രത്നവചിതങ്ങളും വിചിത്രമായ പുഷ്പതാളരചനകൊണ്ടു രമണീയങ്ങളായ ഭിത്തികളുള്ളതുമാകുന്നു. മദ്ധ്യേഷ്യപം നില്ക്കുന്നതു മാബിൾ കൊണ്ടു കെട്ടിയുറപ്പിച്ചുള്ള വിശാലമായ തറമേലാണ്. ഈ രാജ്യയുടെ മൃഗകുളികളുള്ള സ്കൂളിലായതുകൊണ്ടു ഒരു ഭംഗിയുള്ളവയാകുന്നു. അറയുടെ രണ്ടുറ്റത്തുള്ളിലും ജനിച്ചുനില്ക്കുന്ന രണ്ടു കെട്ടിടങ്ങളിലാണു ഒരു മഹമ്മദീയപ്പെള്ളിയാണി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന. ഏല്പാററിനേരയും ഉപരിയായി ഉറപ്പാക്കുന്ന മകുടത്തിന്റെ മനോജ്ഞതയും ഗംഭീരവും കാണുന്നവർക്കു വസ്തുതം ജനിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല. കെട്ടിടത്തന്റെ മുകളിൽ കയർത്തോക്കിയാൽ ചുറ്റും കാണുന്ന പച്ചനിറമായ ഉദ്യാനങ്ങളുടേയും, യമുനാനദിയുടേയും ആഗ്രാഗർത്തീനേരയും കാഴ്ച വളരെ മനോഹരമായി തോന്നുന്നതാണ്.

മുഹമ്മദാദി ചക്രവർത്തിനി ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ തന്റെ സ്വരൂപം

മായി ഇങ്ങിനെയാരു ലോകോത്തരമായ ശവകുടീരം നിർമ്മിപ്പാൻ ചക്രവർത്തിയോടവേഷിക്കുവാൻ പ്രായുതമയ്ക്കൽ അത്യന്തരഹസ്യമായിരുന്ന ഷാജിഹാൻ, ചക്രവർത്തിയുടെ മനോരമം നിവേദനവാനായി ടാജ് മഹാൾ നിർമ്മിച്ചതാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ടാജ് മഹാളിന്റെ പണി പൂർത്തിയാവാൻ ഒരു പന്തിരാണ്ടുകാലത്തോളം വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. മഹമ്മദീയശില്പത്തിന്റെ വിജയസ്തംഭമായി വിളങ്ങുന്ന ടാജ് മഹാൾ അവിടെ സ്ഥാപിച്ചുകെട്ടിയിട്ടുള്ള സൂപ്പർകാറ്ററിനു കാലഹരണം വരുവാൻ നവ്യമായില്ലാത്തതാകുന്നു. മഹമ്മദീയചക്രവർത്തികൾ വലിയ കെട്ടിടങ്ങളും കോട്ടകളും മാറ്റം വെക്കുന്നതിൽ വളരെ അഭിനിവേശമുള്ളവരായിരുന്നു. ഇന്ത്യരാജ്യത്തു് ലാമില്ലാത്തതെ കണ്ടുവരുന്ന പല കോട്ടകളും രാജഗൃഹങ്ങളും അവരുടെ ശില്പവിദ്യയുടെ സാക്ഷികളാകുന്നു. അവരുടെ ശില്പചാതുര്യമെത്രാണെന്നുപോലെ ഭൂലോകത്തിലെ ശില്പങ്ങളും പ്രഥമഗണനീയമായ നില്ക്കുന്ന ടാജ് മഹാൾ നാനാദിക്ഷകളിൽനിന്ന് ഏത്ര സന്ദർശകന്മാരെ ആകർഷിച്ചിട്ടും ആകർഷണമുണ്ട്. ഒരു നഗരത്തിന്റെ നിലയിൽ വലിയ പ്രാശസ്സമെന്നുവിലാത്ത ആഗ്രസരതന്നെ ടാജ് നിമിത്തം അസാധാരണമായ കീർത്തിയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. പ്രതിവർഷം ടാജ് കാണുവാൻ ആഗ്രയിൽ ചെല്ലുന്ന ജനങ്ങളുടെ തുക കാണിക്കുവാൻ പോലും സാധിക്കുന്നതല്ല. ഏകാശ്വരൂപവൃക്ഷങ്ങളിലാണായ ടാജ് മഹാൾ മനുഷ്യരസകലം കണ്ടാനന്ദിക്കേണ്ട കാഴ്ചയാണെന്നു മറ്റും ചുരുക്കിപ്പറയാവുന്നതാണ്.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

ഭാഷാമേഖല (പ്രണേതാ—കണ്ഠർ
നാരായണമേനോനവർകൾ ബി. വി. ബുക്കഡി
പ്ലേം; തിരുവനന്തപുരം)

ഒരു ഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥത്തെ മറ്റെന്തെങ്കിലും ഭാഷയിലേക്കു കോട്ടംകൂടാതെ പകർത്തുന്ന കാര്യം എത്രയൊ പ്രയാസമായിട്ടുള്ളതാണ്. മൂലഭാഷക്കു പുറത്ത് അധികമായും പകരുന്ന ഭാഷക്കു കുറഞ്ഞും വരുന്ന തോതനുസരിച്ചു ഭാഷാന്തരീകരണത്തിനുള്ള പ്രയാസവും വലുതാകുന്നു. പട്ടണത്തിനു പട്ടുമായി ഭാഷാന്തരം ചെയ്യേണമെന്നു വരുമ്പോൾ ഈ വൈഷമ്യം ഒന്നിരട്ടിക്കും. ശബ്ദംഗീതിലും കൂടി ഭിന്നിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ ഞ്ഞ കഥ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കാളിദാസരുടെ കാവ്യങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രഥമഗണനീയമായ രഘുവംശത്തെ അർത്ഥത്തിന്നു പുറത്തിയും ശബ്ദത്തിന്നു ശ്രദ്ധപൂർവ്വതയും വരുത്തി മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാകവിയെ ഞങ്ങൾ സർവ്വതന്ത്രാശ്ലാഘിക്കുന്നു. ഭാഷാന്തരത്തിൽ പ്രസ്തുതകവിയുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ സാർവ്വത്രികമായി കാണുന്ന ഒരു പ്രത്യേകഗുണമാണ്. ഭാഷാന്തരം ചെയ്യരുടെ നെടുമംഗലം നിധനത്തുവാൻ ക്ലേശം പലം പോലും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കവിവരൻ കാളിദാസരുടെ യമകങ്ങൾക്കു പ്രതിരൂപമായി ഭാഷാന്തരത്തിലും യമകങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള വാസനാബലം ഞങ്ങളെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടി പരിശോധിക്കുന്നവക്കു മൂലാനുഗ്ഞം മതിയായില്ലെന്നു തോന്നുന്ന ചില ഭാഗങ്ങൾ രഘുവംശത്തിലും കാണുന്നതാണ്. 'തേജസാം ഹി ന വന്ധഃ സമീക്ഷ്യതേ' എന്നതിന്റെ ഗൗരവം 'ഭൂവീയശാലിയിൽ വയസ്സു നോക്കുമൊ' എന്ന ഭാഷാന്തരത്തിന്നു വന്നിട്ടില്ല. 'ഉപേഭ്യ'യുടെ പുസ്തകം കളഞ്ഞതു ചുറ്റുമായി

തമെന്ന വിചാരിപ്പാനുള്ള. ഇങ്ങിനെ ഒട്ടും ചില സ്തനാതിരേകങ്ങൾ പറയാതെക്കിലും സംസാരം ഒരു മഹാകാവ്യത്തെ ആവാദിച്ചും ഭംഗികേടുകൂടാതെ ഭാഷാന്തരം ചെയ്യാനുള്ള പ്രയാസമാലോചിക്കുമ്പോൾ അവ എത്രയൊ ലഘുമാണ്.

ഉദാഹരണം (ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ—
പ്രസാധകൻ ഒ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ.)

തുലികകൊണ്ടു ചിത്രമെഴുതുന്നവനാണു കവി. ഈ പുതിയ ആശ്ചര്യവിചിത്രമായ ഒരു ചിത്രമാകുകൊണ്ടു ഇതിന്റെ നിർമ്മാതാവ് ഒരു വിശിഷ്ടകൃതിയാണ്. ചില വാക്യങ്ങൾക്കു പുറമെ പ്രസിദ്ധമായ ദുര്യോധനാഭിസംബന്ധം കൊടുത്ത് അവരുടെ വിജാതീയപരാജയത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഈ കൃതിയുടെ 'തീതിയും ഉദ്ദേശ്യവും' അസംഗതമായി കാണുന്നു. വാക്യങ്ങൾ ജീവൽപ്രതിനിധികളാക്കുകയെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ പലതുണ്ട്. വാക്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവമറിയാതെ കഥാകല്പനയുടെ ഭംഗി മനസ്സിലാവാൻ പ്രയാസമായും തോന്നുന്നു. കാലദേശാടിപരിച്ഛേദമെന്നിയെ ആസ്വാദ്യങ്ങളായ കാവ്യങ്ങൾമാത്രമേ ശാശ്വതമായിരിക്കുമുള്ളവനും, അങ്ങിനെയുള്ള കാവ്യങ്ങളിലാണു സൽകവികൾ പരിശ്രമിക്കേണ്ടതെന്നും അജ്ഞാതനാമാവായ ഗ്രന്ഥകാരനെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഭാഷാവിഷയത്തിൽ കൃഷ്ണപിള്ള അവർകളാൽ പ്രസാധിതമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഭാഷാഭാഷാസംഗ്രഹം എന്നതു പ്രസാധകൻ തിരുത്തുവാനുള്ള അധികാരം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു വന്നതായിരിക്കാം. 'പ്രകൃതിയുടെ കൈകൾക്കു കൊണ്ടുനടപ്പാൻ പ്രയത്നം. 'പ്രസംഗത്തെ മറിച്ചു' സഹൃദയന്മാർക്കു മറിച്ചുവെച്ചു.

जातिः ।

(अनुवच्यः)

—०*०—

एवं चास्मन्मतस्य सर्वथा प्रमाणभूते वेदे कुत्राप्याधुनिकव्यवहित्यमाणरीत्या जात्याचाराणा-
नुकत्वाज्जातिर्मेतस्याङ्गमिति न स्थापयितुं श-
क्यम् । तस्मादस्मन्मतस्य न कदापि बाधा
कारिष्यत इति प्रतिश्रुतवीद्वरप्यैङ्गलीपराङ्मा-
धिकारिभिरनाश्रवतादोषप्रसक्तं विनैवासमञ्ज-
सानां नानाविधजातिनियमानां निषेधस्तदनु-
ष्ठाने शिक्षाकल्पनं च सुकरमेव । तथापि
तादृशव्यम उचितो न्याय्यो वैयर्थ्यस्तु चिन्त्यः;
कुत इति चेत्, जातेर्मेताङ्गताभावेऽपि परम्प-
राप्राप्तदेशीयाचारानिरुद्धमूलसमुदायिकनियम-
त्वमस्येव । स च नियमः समाः सहस्रोत्त-
राः प्रवर्तमानास्ते । हिन्दुजनसमुदायाचा-
रः समस्तोऽपि तच्चतिकृत एवाद्यापि चलति ।
अतस्तदन्यथाकरणाय परमाधिकारधुरीणा अ-
पि हूणाः सम्प्रगालोच्यैवोद्युञ्जीरन् । जनसमु-
दयभाबुजगलकैरैतैर्जातिनियमान् परिष्कर्तुं
नीतिकल्पने किमपि शीतकत्वं यन् प्रकाश्यते
तदमी नियमा मतसंबद्धा इति बुध्यैवेति प्र-
तिभाति । सा बुद्धिर्न वास्तवीति प्रतिपादि-
तमेव । हिन्दुदेशऽस्मिन्नप्रयोजनानां केषांचि-
दस्तत्रयोजनानामपि जातिनिष्कृतिताचाराणां हू-
णाधिकारिभिरनिषेधः कैवल्यं समीक्ष्यकारिता-
प्रयुक्त एव भवितुमर्हति ।

अस्मद्देशेतावदादिमकाले जातेरुत्पत्तिभिर्भ्रवं-
शैर्जनानां मानुषवर्गाणां परस्परसंसर्गप्रसक्तौ
शरीरवर्णभेदप्रयुक्तमात्सर्व्यादभवादिति युक्तमुत्प-
द्यन्ति यौखेप्यभूत्तः । इवेतवर्गस्य वर्गस्य
कृत्वावर्गेत सह शाश्वतिको विरोधोऽभूत् ।

तयोराकास्मिके समागमे प्रथमः स्वीकर्षं स्था-
पयितुं द्वितीयं नियमेन स्वसमुदायाद् बाहिरक-
रोत् । प्राक्कालिकैरार्यैः शूद्रान् प्रत्ययं सह-
जो विद्वेषः प्राकाशे ।

संस्कृतभाषया व्यवहृतवद्भ्य आर्य्येभ्यः प्रा-
ग्य हिन्दुदेशस्तौराणिकाख्यैर्द्रामिडजनैरावृतोऽ-
भूत् । क्रमादार्यैरिमे पराभूता उत्तराहिन्दुस्थाना-
न्निष्कासिता दक्षिणहिन्दुस्थाने तत्रतत्र वासम-
कुर्वन् । अद्यापि द्रमिडभाषाजन्यान्प्रकर्णाट-
केरळादिदक्षिणदेशभाषा अशेषा अप्युत्तरदेश-
भाषाभ्यः संस्कृतजन्याभ्यः प्राकृतपालिमहारा-
ष्ट्रहिन्दुस्थानिष्काल्यादिभ्योऽन्यन्तविलक्षणा ए-
व लक्ष्यन्ते । यदार्यैरत्रागत्य वासः प्रारम्भि-
तदा तेषामितरेषामादिमजनानां च महदाकृ-
तिवैलक्षण्यमासीत् ; तदद्यापि सूक्ष्मग्राहिभिः
सुग्रहमेव । यद्यपि पूर्वोक्तसूक्तव्यतिरिक्तदुर्म-
न्त्रेषु कापि शूद्रशब्दो न श्रूयते, तथाप्यार्य-
विरुद्धा एते जनास्तत्रतत्र दस्यव इत्याकुश्यन्ते ।
यथा, “ ससानात्यानुत सूर्यससान, इन्द्रःस-
सान पुरुमौजतंगां, हिरण्यययुत भोगंस-
सान, हत्वीदस्यून् प्रार्थ्यं वर्णमावन्” इति ।
इन्द्रोऽध्वादीन् ददौ; दस्यून् हत्वाव्यवर्गं प्रारक्ष-
दित्यर्थः । अत्र प्रयुक्तो वर्णशब्दः शुक्लादिवा-
ची बहुशोऽन्यत्रोपलभ्यते । यथा, “ कृष्णं
च वर्णमरुणं च सन्धुः , ” “ द्यावावर्णे
चरत आभिनाने, “ सुचन्द्रं वर्णदधिरेसुपेश-
से , “ तवस्पाह्वैवर्णआसंहशी, ” “ प्रे-
मं वर्णमतिरच्युक्तमासां, ” “ रुशद्धिर्वर्णैराभिर-
ममस्थान्, ” “ समानं वर्णमभिगुम्भमाना”

इत्यादिषु । अतोऽनुमीयते, प्रथमं शुक्लादिवा-
च्येव वर्णशब्दः क्रमेण ब्राह्मणादिवाचित्तयापि
पर्यणसीदिति । महाभारते ब्राह्मणक्षत्रियवैश्य-
शूद्राणां क्रमेण श्वेतरक्तपीतकृष्णा वर्णा इत्यु-
क्तिरर्वाचनिकाले चातुर्वर्ण्यव्यावर्त्तनायेति बो-
ध्यम् । वर्णशब्दो यदा प्रथमं जातिवाचको
वेदे प्रयुक्तस्तदार्यान्त्यभेदेन द्वावेव वर्णावभू-
ताम् । तत्रानार्यजातिः कदाचित् 'कृष्णात्वक्'
इत्येवोच्यते । यथा, "इन्द्रस्समत्सु यजमानमः-
र्यं, प्रावद्विश्वेषु शतमूर्तिराजिषु, स्वर्माहलेष्वा-
जिषु, मनवेशासदव्रतान्, त्वचं कृष्णामरन्ध-
यत्, धक्षन्नाविश्वं तवृषाणमोषति, न्यर्शसान-
मोषति" इति । इन्द्रो युधि यजमानमार्यं र-
क्षितवान्, मन्वर्थमव्रताञ्छासितवान्, कृष्णां
त्वचं जितवानिति तात्पर्यम् । अत्र 'कृष्णां
त्वचं' इत्यनेनार्यपरिपन्थिन्यनार्यजातिरेव वि-
वक्षितेति स्पष्टं प्रतीयते । जेतृणामार्यवर्णात्ता-
मेतेष्वनार्यवर्णेषु विद्वेषः कीदृगासीदित्येतदनया
प्रार्थनयाचगम्यते । "इन्द्रासोमातपतरक्षउज्जतं,
न्यर्पयतं वृषणा तमोवृधः, पराशृणीतमचितो-
न्योषतं, हतं नुदेशानि शिशितमत्रिणः । इन्द्रा-
सोमासमधशंसमभ्यर्षं, तपुर्यस्तुचरुरभ्रिवानि-
व, ब्रह्मद्विषे ऋष्यादेधोरचक्षसे, द्वेषोधत्तमन-
वायं किमीदिने । इन्द्रासोमादुष्कृतोवव्रेन्त, र-
नारम्भणे तमसिप्रविध्यतं, नातः पुनरेकश्चनरे-
दयन्, तद्वामस्तुसहसेमन्युमच्छवः" । विस्तर-
भयार्थो ज्ञेयते । आदिमकाले वजिरक्तभे-
दजनितशरीरवर्णवैलक्षण्यात् प्रवृत्तोऽयमार्याना-
र्यविभागः क्रमादर्वाचीनकाले त्रैवर्णिकशूद्रवि-
षयको जातः । श्रेष्ठपर्याय आर्यशब्दोऽर्यः
स्वामिवैश्ययोरिति निपातितार्थशब्दान्निघ्नन्न-
इत्याहुः । एतेऽर्या एव प्राचुर्येण प्राक्तनजनसमु-

दायघटका अभूवन्; अत एव तन्नाम्नो नि-
ष्पन्न आर्यशब्दः क्रमात्त्रिधा विभागं प्राप्तवतां
त्रैवर्णिकानां साधारणनमतया वेदे प्रयुज्यते ।
प्राथमिकेभ्योऽर्येभ्यस्त्रैवर्णिकांतां पृथग्विभागः
कथमुद्भूत इति मन्त्रब्राह्मणेतिहासपुराणादि-
भ्यो ज्ञातुं शक्यते । कृषाविलपशुपालवृत्तयोऽर्या
एव प्रथममासन्; अत एव विश इति
तन्नाम सामान्येन मानुषानप्यभिधत्ते । त-
तः क्रमात्तेषां जीविकाविषयकविवादप्रसङ्गात्
कलहेषु जायमानेषु तन्निर्वहणाय प्रवृ-
त्ता बलवत्तराः केऽपि पूर्ववृत्तिमुज्झित्वा पृथ-
ग्भूय योधवृत्तिमालम्बिरे । तन्नेतारो वेदे रा-
जान इत्युच्यन्ते । विशां पतिरित्यस्य राजप-
र्यायतायामिदमेव मूलम् । प्राक्तनपारसीकभा-
षायां 'विशपति' इत्याधुनिकलिथुवानिकभाषा-
यां 'वैस्पतिस्' इति चेदमेव पदं राजवाचक-
मस्ति । एवं क्षत्रवर्णे पृथग्भूते क्रमेण पुनर्दे-
वताकोपजनितानावृष्ट्यादिदोषपरिहारार्थं तत्
प्रसादनमप्यावश्यकमभूत् । हिन्दुदेश इव दे-
वतार्चनश्रद्धा न कापि निसर्गसिद्धा चिरात्प्र-
सिद्धा । आरोग्यैश्वर्यपुत्रमित्रगोधनादीनि स-
कलान्यपि देवताप्रसादलभ्यान्त्येव प्राग्भिरभ्य-
मन्यन्त्येतन्नानाभीष्टप्रार्थनारूपेभ्यो विविधवे-
दमन्त्रेभ्य उन्नयेयम् । देवताप्रसादादेव जग्याः
शत्रवः; तत एव कृषिसमृद्धिः । सर्वं देवता-
यत्तं, सा प्रार्थिता साहाय्यं करोतीत्यादयोऽर्थाः
"इममेवरुणशुद्धिहवमद्यच्च मृळयत्वामवस्थुराच-
के, त्वं विश्वस्यमोघिरादिवश्रग्मश्च राजासि स-
यामनिप्रतिशुधि" इत्यादिमन्त्रप्रणेतृणामृषी-
णामभिमता एवाभवन् । एवंविधमभिप्रायस्य
प्रायः प्रचारकाले प्रागेव पुरोहितैः श्रोत्रियैः
किमपि वैश्यक्षत्रातिशायि प्राबल्यमालम्ब्यत ।

अमीभिश्च प्रायः स्वार्थमात्रप्रवणैः सर्वमतसि-
द्धान्तविरुद्धमाचरितम् । देवतायाः साभिध्यं
स्वयमनुभवन् मनुष्यः पुत्रो मातुरिवोपसर्पणा-
य भूयः स्पृहयतीति हि सर्वमतानां चेतना-
धमनी । एते पुनः पुरोहिताः स्वसाहाय्यं वि-
नान्यजनैर्यजनं देवतानुग्रहसम्पादनं च न श-
क्यमिति प्रत्यवातिष्ठन्त । राज्ञामपि पुरोहित-
श्रोत्रियपुरोधानप्रयुक्तैर्वोत्कर्षावाप्तिरुक्ता वेदे । य-
था, “स इत् क्षेति सुधित ओकासि स्वे, त-
स्मा इळा पिन्वते विश्वदानीं, तस्मै विशस्व-
यमेव नमन्ते, यास्मिन् ब्रह्मा राजनि पूर्वं ए-
ति । अप्रतीतो जयति सं धनानि, प्रतिज-
न्यान्युत या सजन्या अवस्यवे यो वरिवः
कृणोति, ब्रह्मणे राजा तमवन्ति देवाः”
इति ॥ पुरोधसां ब्राह्मणानामेतत् प्रा-
धान्यं प्राथमिकश्रौतमन्त्रसङ्कलनात् प्रागेवात्र
प्रतिष्ठामलभतेति प्रतिभाति । पुनः स्वोत्कर्ष-
स्थापकममुं मन्त्रसमुदयं त एव कुलपरम्प-
रया पर्यरक्षन् । पुरोहितकृतदेवताप्रार्थनाभिः स-
मरे राजानो जयं प्रापुरित्येतत् “एवेन्नृकं
दाशराज्ञेसुदासं प्रावदिन्द्रो ब्रह्मणावोवासिष्ठाः,
“विश्वामित्रस्य रक्षति, ब्रह्मेदं भारतं जनं”
इत्यादिमन्त्रेभ्यः स्पष्टमनुमीयते । किं त्वेते
जयादिप्रदा मन्त्रा नान्यैरुच्चारितव्याः, पुरोध-
स एव तदुपदेशाधिकारिणः, तदुच्चारणे स्व-
ल्पीयोऽपि स्वरादिव्यत्यासजन्यं स्वलितं देव-
ताकोपमुद्गीपयेदितिमे जनमनासि बोधमजन-
यन् । एवमेते जनानामध्यापकाः सकलयज-
नादिकर्मनिर्वाहका राज्ञां मता मन्त्रिणश्चाभ-
वन् । अल्पज्ञतया विश्वस्तचित्तैः पृथग्जनैरि-
मे निग्रहानुग्रहशक्ता इति निर्णीतम् । प्राञ्चः

पुरोहिता न केवलमनुग्रहं किं तु निग्रहमपि
शापादिरूपं कृतवन्त इत्येतद्वक्ष्यमाणमन्त्रेभ्यः
स्फुटमवगम्यते । “न तद्विवा न पृथिव्यानु-
मन्ये, न यज्ञेन नोतशमीभिराभिः, उब्ज-
न्तु तं सुभवः पर्वतासो, निहीयतामतियार्ज-
स्य यष्टा । अतिवायो मरुतोमन्यते नो,
ब्रह्मवायः क्रियमाणं निनित्सान्, तपूषि त-
स्मै वृजिनानि सन्तु, ब्रह्माद्विषमभितं शोचतु
द्यौः किमङ्गत्वा ब्रह्मणः सोमगोपां किमङ्ग
त्वाहुरभिशास्तिपां नः, किमङ्ग नः पश्यासि
निद्यमानान्, ब्रह्माद्विषे तपुंषिहेतिमस्य”
इति । किं त्वेते प्राचीनाचार्या न राजकी-
याधिकाराय स्पृहयामासुः । शतपथब्राह्मणे
ह्येवं दृश्यते “राज्ञ एव राजसूयं राजा वै
राजसूयेनेष्टा भवति न वै ब्राह्मणो राज्याया-
लमवरं वै राजसूयं परं वाजपेयं” इति ।
राज्यव्यञ्जनानि तैः श्रोत्रियत्राकृतानि; अथा-
पि स्वीयं पुरोहिताधिकारमेते निपुणमगोपा-
यन्त । राजन्यैर्ब्राह्मणानां वन्दनीयत्वस्याभ्यु-
पगमात् पूर्वमेते परस्परं चिरमकलहायन्त ।
राजानः स्वयं मन्त्रद्रष्टारो वेदे दृश्यन्ते ।
तैरध्यगम्यत राजर्षित्वप्रतिष्ठा । गायत्र्यादि-
मन्त्रद्रष्टा श्रोत्रियोऽपि राजर्षिर्विश्वामित्रो व-
सिष्ठेन बद्धस्पद्वेस्तपोभिर्यजुर्ब्रह्मर्षिभावः प्र-
ख्याततपोवीर्यैर्भृगुभिर्ब्राह्मणैरात्मान्वयतयाङ्गी-
कृतोऽभूत् । विदेहराजो ब्राह्मणेषु केषुचित्
ब्राह्मणेभ्योऽपि ब्रह्मावत्तमः प्रदर्शितः; सोऽ-
पि याज्ञवल्क्येन ब्रह्मात्मैक्यसिद्धान्तमध्य-
पितस्त्वमेवमाह ‘ददामि तुभ्यं भगवन् विदे-
हानुतात्मानं तव शिष्यतायै’ इति ॥

(शिष्टमन्त्रे)

केरळवर्मा, सि. एस्. ऐ.

വാക്യതത്വം

ആയുസ്സ് പരിമിതമാണ്. പഠിപ്പാനുള്ള വിഷയങ്ങളോ അസംഖ്യം. സത്തായിട്ടുള്ളതോക്കെ പഠിച്ചാൽ ഏകദൃഷ്ടിയിൽ ഫലമനുഭവിക്കാം. പന്തിരണ്ടു ശാസ്ത്രം പഠിച്ചാൽ ബോധന വ്യക്തിത്വത്തിൽ ഈ ലളിതലക്ഷ്യപുസ്തകം വായിച്ചാൽ സിദ്ധിക്കും. വെറുതെ കണ്ണിക്കണ്ട. ഇതിലെ സംസ്കൃതവാചകങ്ങൾ വളരെ സുഗമങ്ങളാണ്.

വില്വ അണ 6; കാലിക്കോണ്ടൊണ്ടു 12ണ്.

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്—തൃശ്ശിവപേരൂർ

രസികരഞ്ജിനി

ഈ രാസികയുടെ താഴെ നമ്പ് മേൽക്കുന്ന ലക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറാണ്. ലക്കം ഒന്നിനു വില്വ രണ്ടണമാത്രം. തഥാർത്ഥത്തിൽ പുറമെ.

താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി. പി. യായി അയക്കുന്നതാണ്.

പുസ്തകം 1	ലക്കങ്ങൾ 2, 3, 4, 6, 7
പുസ്തകം 2	ഏറ്റവും ലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 3	2, 3, 4, 7, 8, 12
പുസ്തകം 4	ഏറ്റവും ലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 5	1, 2, 3, 4, ലക്കങ്ങൾ

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

അറിയിപ്പ്

മംഗളോദയം രാസികയുടെ വരിപ്പണം വിപണിപ്പാനും മറ്റുമായി കമ്പനി വക ഏകദൃഷ്ടിയിൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന കോതകുറുപ്പി ടി. എസ്. സുബ്ബരമണയ്യർ ഏകദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞ പത്രമാണ് എൻ. വെർണ്ണസ്തംഭനയ്യരുടെ കമ്പനി ഏകദൃഷ്ടിയിൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതും ചെറുപ്പം. അതുകൊണ്ടു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത വക പണം മുതലായവ പുതിയ ഏകദൃഷ്ടിയിൽ വരുത് കൊടുക്കേണ്ടതാണ് എല്ലാവരും അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മാനേജർ

മംഗളോദയം കമ്പനി

തൃശ്ശിവപേരൂർ

മംഗളോദയം

പരിസംഖ്യ	
നമുമാർ കൂട്ടലിനു തുക	
കുത്തുകൊടുത്തതുക മുൻകൂർ	കി. 2—8—0
മറ്റുമാസത്തേയ്ക്കു " "	കി. 1—6—0
കൊമ്പ്രതിക്ക്	കി. 0—4—0

വി. പി. കമീഷൻ വുറമെ

പംസ്യക്കൂലി	
വരി ഒന്നുക്ക്	0—3—0
സ്ഥിരപാസ്യങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകനിമ	
കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു.	
വരി സംഖ്യ ബാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ളവർ,	
അവരവർ താടക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടനെ തീ	
ത്തു രശിതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്.	

മാസികാസംബന്ധമായി വരിക്കാർ ഏഴുതന്ന കത്തു ചുറ്റിൽ അവരവർക്കു വരുന്ന മാസികയുടെ മേൽവിലാസത്തിലുള്ള നമ്പൂകൂടി കുറിച്ചാൽ ഉടൻ മറുവടി അയപ്പാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. മാസിക ക്രമമായി കിട്ടാതിരുന്നാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു അറിവു തരേണ്ടതാകുന്നു. മാനേജർ

മംഗളോദയംകമ്പനി

കിഴക്കും, തൃശ്ശിവപേരൂർ

ഡയറക്ടർമാർ

- 1 മനോമയിമേഴ്സി കൊച്ചി 11ാംകൂർ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമാസ്സുകൊണ്ട്
- 2 ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. വലിയനാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് കോവർകുറു
- 3 " എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയനാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് "
- 4 " വടക്കുനാരായണൻ കിരീടത്തോടടുത്തു ശ്രീധരൻ അനന്തൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് "
- 5 " സി. ടി. അവിത്തറക്കുട്ടി നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടരിപ്പാട് "
- 6 " കുറുർ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് "
- 7 " ടി. ഐ. എം. പൊന്മുളത്തൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് "
- 8 " ഹനയ്ക്കരി നീലകണ്ഠൻ "
- 9 മ. രാ. രാ. ചങ്ങരൻകോത കൃഷ്ണൻകുറുപ്പ് "

മലയംകൂടേക്കുളഭൂമിയേയും ചൊതുരജനയോഗക്കേരത്തേയും മുൻനിറുത്തി, ഷെയർ ൧.൫൦൦൦ വീതം ൩൦൦൦ ഷെയറിൽകൂടി ൩൦൦൦൦ ക രൂപധനമായി എടുത്തുനിർത്തി അതാണ് ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനിയിലേക്കു വളരെ കാലമായി ഉത്തരജിതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന കല്ലുഭരം അച്ചുകൂടം തിരുവഞ്ചിയിലിരിക്കുന്നു. മേലാൽ ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷ്, ഷാസ്താഗരി, തമിഴ് എന്നീ അക്ഷരങ്ങളിലും കൂടി എഴുതരുത്തിലുള്ള അച്ചടിവേല കയ്യും അച്ചടായനിക്കിൽ വൃത്തിയായും കൃത്യത്തിനും നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഉൾപ്പെടുത്തിയ മേൽമംഗളോദയംകമ്പനി ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാടവരകൂടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്ന മംഗളോദയം മാസികയും കമ്പനിയിൽനിന്നും എടുത്തുനിർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥശാലയായ പാലാലിയിലുള്ളതും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പൂർണ്ണമായി പരിഷ്കരിച്ചിരിക്കിട്ട് നടത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കമ്പനിയിൽ ഷെയർ മേൽമംഗളോദയംകമ്പനി അഗ്രാരികളായവർ ടി. കമ്പനി മാനേജർ അറിയിച്ചാൽ ഫുൾടൈം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഷെയർകൾ മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളൂ. മാനേജർ

മറവു കിരളം

മംഗളോദയം

സാഹിത്യം മുതലായ
വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
ഒരു മാസിക.

വിഷയങ്ങൾ

- ൯൪. തിരുവനന്തപുരം
- ൧൦൫ പാശ്ചാത്യദർശനം
- ൧൧൦ ഒരു തെറ്റായ ധാരണ
- ൧൧൫ കംസവധ
- ൧൧൭ വിധി. കാലം. യോഗം
- ൧൨൧. പാശ്ചാത്യതത്വജ്ഞാനം
- ൧൨൩ ലഘുചരിത്രം
- ൧൨൫ മരിച്ചവർ
- ൧൩൦ ജാതി:

കേരളകല്പദ്രുമം അദ്ധ്യായം 50
മംഗളോദയം കമ്പനി, കൂറൂർ,
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

സ്ഥാപനങ്ങൾ

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ സ്കൂളുകളിൽ പാഠപുസ്തകങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള താഴെ പറയുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ഈ ആപ്പീസിൽ വല്ലാൻ തയ്യാറാണ്. ആവശ്യമുള്ളവർ താഴെ എഴുതുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി. പി. ആയി അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഗദ്യഭാഷിക 1-ാംഭാഗം	1-0-0	വദ്യപാഠാവലി 1-ാംഭാഗം	0-1-2
ടി 2-ാംഭാഗം	1-0-0	ടി 2-ാംഭാഗം	0-1-6
ഭാസ്കരമേനോൻ	0-8-0	ടി 3-ാംഭാഗം	0-2-0
മയ്യഴംവേദം	0-8-0	ടി 4-ാംഭാഗം	0-2-6
ഭാഷാഭൂഷണം	1-4-0	ശാകുന്തളം ഭാഷാവാടകം	1-5-0
അമരകശതകം	0-8-0	ദൈവയോഗം	0-3-0

ജ്ഞാനയോഗം

(ചരിഭാഷകൻ— വി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി അവാർഡ്)

ശ്രീവേകാനന്ദസ്വാമികളാൽ ഉപന്യസിക്കപ്പെട്ട യോഗചതുഷ്ഠയത്തിൽ എല്ലാം കൊണ്ടും പ്രാധാന്യവും ശാർത്ഥ്യവുമേറിയ ഈ പ്രണാസാ മുദിക്കുക്കളും മതശുദ്ധാലുക്കളുമായ മലയാളികളുടെ ഭാഗധേയംകൊണ്ട് ഇതാ ലളിതമായ മലയാളഭാഷയിലെ പകർത്തിക്കുന്നു. ആത്മജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചാനാഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാം ഈ പുസ്തകം വായിച്ചറിയേണ്ടതാണ്. വില 12 ണ (തപാൽകൂലി പുറമെ) മാത്രമേ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഈ വരുന്ന മീനം 15-ാം-നു-ക്കു മുമ്പ് അർപ്പിക്കുകയും റജിസ്ട്രേഷനായുവക തപാൽകൂലി വസുലാക്കാരെ പുസ്തകം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

പുത്രോൽപാദനവിധി

പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാംപതിപ്പ് അച്ചടിച്ച് വില്പന തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

നാപുത്രസ്ത്ര ഹി ലോകോസ്തി. അതായത “പുത്രനില്പാത്തവൻ ഗതിയില്ല” എന്നാണ് ശ്രുതിവാക്യം. സന്തതിയുണ്ടായാൽതന്നെ പോരാ ആമോഹ്യവും സൗന്ദര്യവും ഉള്ള പുത്രന്മാരുണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഇഹലോകത്തിൽ ആനന്ദമുള്ളൂ.

മനോരഥാനുരൂപമായ സന്താനമുണ്ടാവാനുള്ള മര്യാദകൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപതിപ്പിൽ മരണകളെയും മാരും വിവരിക്കുന്ന ഒരു ടിപ്പണവും എഴുതിച്ചെത്തിട്ടുണ്ട്.— വില. ൩ ണ തന്നെ.

വാങ്ങുവിൻ!	വായിപ്പിൻ!	രസിപ്പിൻ!!!
വാൽമീകിമാനായനം— ഭാഷ, ഒന്നാംതരം ശില്പകലമ്പണം (വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ)		8-12-0
ഉന്മത്തരാഘവം ഭാഷാപ്രേക്ഷണകം	ടി	0-4-0
വിശ്വാമിത്രോപാഖ്യാനം		0-6-0
മൃണാലാകാശവൃത്തം (ഉള്ളൂർ എസ് പരമേശ്വരയ്യർ മുതലായവർ)		0-4-0
വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ (നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ)		0-4-0
തടിക്കണക്ക് (തടിക്കച്ചവടക്കാർ പ്രത്യേകം വാങ്ങേണ്ടത്)		2-8-0
ദ്രോണാചരിതം പാഠപ്പാട്ട്		0-1-6
വിഭാകരൻ (മണിപ്രവാളം)		0-8-0

മാനേജർ, മംഗളോദയകമ്പനി ക്ലബ്ബ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

മറയ്ക്ക

പ്രകാശം

ആലത്തൂർ അനുജൻ നമ്പൂരിപ്പാട്.

കകാലത്തു യാദൃച്ഛികമായിട്ടാണെങ്കിലും ആലോചനയോടെ മേന്മയായത് ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്നു. കിരീടധാരണം പ്രമാണിച്ചു പ്രകൃതവശാൽ ദില്ലീനഗരിയുടെ പൂർവ്വചരിത്രവും തത്സംബന്ധമായ ഐതിഹ്യങ്ങളും അനേകം പ്രസംഗങ്ങൾക്കു വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. 'മുഷികസ്ത്രീ' പിന്നെയും 'മുഷികസ്ത്രീയണ്ണേന,' എന്നു പഞ്ചതന്ത്രം പഠയുംപോലെ 'ഡൽഹി' വീണ്ടും ഭാരതവംശത്തിന്റെ രാജധാനിയായി പരിണമിക്കുകയു ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ പഞ്ചരാജവംശരാജധാനിയായ തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ കഥ കേവലം അപ്രകൃതമോ നീരസമോ ആകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

വേദവ്യാസൻ മുതൽ ഏകദേശം ആ
ധുനികന്മാരെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കാവുന്ന അന
ന്തദൂരം, ജഗന്നാഥപണ്ഡിതൻ ഇത്യാദി
കുറുവരേ വളരെക്കുറികൾ ദിശ്ചിപട്ടണ
ത്തെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘യസ്മാദ്ദുഃസഹ്യമഭിരചന്ദ്രശാലാ
വാതായനേഗതിവശാദപുഷ്പസുകന്താം
ഭീപാഗ്രധൂമമഷികാംശിശിരാംശുബിഞ്ചേ
മോഹാൽകരംഗഇതിമുശലജനാവദന്തി’
ഇത്യാദി ദിശ്ചിപട്ടണകൾ കാണുക. ഈ
അംശത്തിൽ തിരുവനന്തപുരവും ഒട്ടും അ
ധ്യമല്ല.

‘തദ്ദേശഭക്ഷിണഭിശീശിരദേശസംഹൃതം.
ദൃശ്യശവേശിഖടജന്മസദേശകാശി
രാജശ്രീയാസാമജയാജിതരാജരാജ

രാജാസരാജഭചിരാജതിരാജ്യമേകം
വഞ്ചിശിതൃജ്ജയതിതത്രപുരീതുകാചിത്
കാഞ്ചീവകാഞ്ചനഭരോഞ്ചിതചാരുശോഭാ
കാഞ്ചീജ്ജീയംസ്സാബലാഇവചഞ്ചലാക്ഷ്യഃ
കാഞ്ചീപാനഭജ്ജവനാകലയന്തിയസ്യാം.’
ഇത്യാദി. ആധുനികസംസ്കൃതസ്തുതികൾക്കു
പുറമേ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽതന്നെ തിരു
വനന്തപുരം വേണ്ടുവോളം പ്രതിഫലിച്ചി
ട്ടുണ്ട്. ‘വഞ്ചിക്കോണിക്കൊരതിലകമാമ
പ്പരത്തേ’ പറ്റി മയൂരസന്ദേശത്തിൽ ഉത്ത
രഭാഗം ആദി പന്ത്രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടു
കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതിരുമ
നസ്സു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇദാനീനന്തവും
സുപ്രസിദ്ധവും ആണല്ലോ. തിരുവനന്ത
പുരം സ്വർഗ്ഗംതന്നെയാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചു
ഇരവിവർമ്മൻതമ്പി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാ
ണുന്നു. എങ്ങനെയാണുതാൻ:—

‘ഇന്ദ്രൻവഞ്ചീന്ദ്രാണിങ്ങമരഗുരുദിവാൻ
വെങ്കടാച്യൻനിനച്ചാൽ
ചിന്നേശ്രീപത്മനാഭൻസുരതരുസുരഭീ
പാപ്പുതിരാണിപാത്താൽ

വെള്ളാനപ്രശ്നാണുചരയവർകൾബുധ
ന്മാക്കുചിങ്ങനരില്ലാ

സ്വർഗ്ഗംഭൂലോകമത്രേ പ്രഥമനമൃതിനേ.
കാശംവിശേഷംവിശേഷം’

ഇവിടെ വെള്ളാനയാക്കിക്കുല്പിച്ചിരിക്കുന്ന
തു റസിഡണ്ടുസംസ്ഥാനേയാണെന്നു വ
റയാതെ ചിലർ മനസ്സിലാക്കിയില്ലായിരി
ക്കാം. വിദ്വാൻ കോയ്ത്തമ്പുരാനും തിരു
വനന്തപുരത്തു പാത്തു അവിടെയുള്ള രേ
നേകവിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉ
ണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

‘ശിഖികായാംവിഭോത്യച്ഛ
ഭഗവാനംബുജേക്ഷണഃ
കനകാദിസമാരൂഢം
ഘനകാന്തിവിധംബയൻ’

എന്നും മറ്റുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക.
കൊല്ലം 905 മുതൽ 933 വരെ നാടു
വാണിരുന്ന മാത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാ
വിന്റേറയും അതിനുശേഷമുണ്ടായിരുന്ന
രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റേറയും കാലത്തു
വളരെ വിദ്വാന്മാരും കവികളും തിരുവന
ന്തപുരത്തു പാത്തിരുന്നതായി പ്രത്യക്ഷ
പ്പെടുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നവർ
ണ കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ, തുണ്ണായിയച്ഛർ,
രാമപുരത്തുപാച്ചർ മുതലായവർ.

‘മാത്താണ്ഡാച്യന്മാരായിരിക്കുംപ്രത്യക്ഷ
ദേവതയുടേ മാഹാത്മ്യമോത്തിട്ട മനസ്സിലി
ഞ്ഞ’ രാമപുരത്തുപാച്ചരുടേ കുചലപുത്തം
വഞ്ചിപ്പാട്ടിന്റെ പ്രാരംഭംതന്നെ തിരുവന
ന്തപുരത്തേ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടാണ്.
‘ചന്ദ്രശാലാശതങ്ങളുംചാരുതരമണ്ഡങ്ങളും
ചന്ദ്രികാചച്ചിതങ്ങളുംപ്രാസാദങ്ങളും (റു
ഗോപുരംനാലുംവളഞ്ഞുവാരനെൻവെട്ടമേ
രൂപുരംപോലേവിളഞ്ഞുചൊൻപ്രാകാരവും
ഭീവിടുന്നുദിപ്യതമാമയം ചാല്ലപ്പെട്ടതെ
പാവിദിക്കുകഴക്കേകുല്ലംമരവുമംവു’ (പ്രാ

എന്ന പരമഭക്തനായ കവി പറയുന്നു. മ
മാവിക്രമിയും ഉജ്ജ്വലസ്വഭാവമായിരുന്ന മ
മാരാജാവിനെപ്പറ്റി,

‘മാന്താണുവമധീപതീന്ദ്രൻവെദന
യോ ജയിക്കുന്നു മാലോകരേമെന്നരായാലീവ
ണ്ണവേണം’ എന്നും പ്രശംസിക്കുന്നു. ന
ന്ധിയാരുടെ തുളുക്കുടമകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ
പ്രദാഷമാഹാത്മ്യം, ഹരിണീപരിണയം,
സദാപ്രവേശം, കൃഷ്ണചിദ്ര, ഹനുമദുത്ഭവം,
കുടുംബസ്തവം മുതലായി അനേകഎണ്ണ
ങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്തു വെച്ചു മഹാരാജാ
വിന്റേയും മന്ത്രിമാരുടേയും പ്രോത്സാഹ
നത്തിനാൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി അവ
യിൽനിന്നു കാണുന്നു.

‘പാത്താലത്തു തമ്പാലമാന്താണുക്കിതി

(വ്രഹൻ
മാന്താഭവഭവമെല്ലാംമാന്താലന്തമില്ലേ
എൻ കൃഷ്ണചിദ്രയിലും (തും.

‘വഞ്ചിരാജകലോത്തമൻകലശേഖരപ്പെട്ട

(മാളമേം!

മടിയിലടിയനുവിനകളൊഴിവതിനാശ്രയം

(പരമാശ്രയം

സഞ്ചിതാഖിലധർമ്മകർമ്മസുനിർമ്മലാത്മ്യം

(വൈഷ്ണവൻ

സകലരിപുകലശലഭഭേദനമഹാനഭാവസു

(പൂരുഷൻ

വിക്രമാന്തിശയങ്ങൾകൊണ്ടരിവതിരാജ്യ

(മശേഷമേ

ജൈത്രമിച്ചുടനാകവേപരിപാലനേനമഹോ

(സുധാം

ശക്തിലോകസമാനമാക്കിവരുത്തിവാണരുളി

(ടിനാൻ

അർക്കതുല്യമഹാപ്രതാപനാശേഷഗുണനിധി

(പാതുമാം.

എന്നു സദാപ്രവേശത്തിലും പാഞ്ഞിരിക്കു

ന്നതുകൊണ്ട് അക്കാലത്തെ സ്വപ്നരാജ്യങ്ങൾ

ളായ തെക്കുംകൂർ, വടക്കുംകൂർ, ദേശിങ്ങനാ
ട്, ചെമ്പകശേരി മുതലായവയെ മഹാ
രാജാവ് ആക്രമിച്ചു സംഗതിയും സ്വശത്രു
ക്കളായ എട്ടുവിട്ടിൽ പിള്ളമാർ മാടമ്പിമാർ
ഇവരുടെ സമാപ്തി വരുത്തിയതും മറ്റും ന
ന്ധിയാർ വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ
കുസന്ദേശകുന്താവായ ലക്ഷ്മീദാസൻനമ്പൂ
രിയുടെ വണ്ണനയ്ക്കും തിരുവനന്തപുരം ല
ക്ഷ്മീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. മധുപാചാ
ര്യനും അന്നത്തെ ശൃംഗേരിമാധ്യക്ഷനാ
യിരുന്ന ശങ്കരാചാര്യനും തമ്മിൽ തിരുവ
നന്തപുരത്തു വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നി
രുന്നതായും അതിൽ മധുപാചാര്യൻ മറെറ
ആചാര്യനെ വിജയിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായും വി
ദ്വാന്മാർ പറയുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർസംസ്ഥാനത്തിന്റെ
ആദിമരാജധാനികൾ ശ്രീവാഴംകോട്ടും
ശ്രീവർണ്ണപുരവും ആയിരുന്നു. ശ്രീവാഴം
കോട്ട് എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ തിരുവാം
കോട്ട് എന്ന പട്ടണവും ശ്രീവർണ്ണപുരം
പത്മനാഭപുരവും ആകുന്നു. ഇവയുടെ പ്രാ
ധാന്യം ക്ഷയിച്ചതിൽപിന്നെയാണു തിരു
വനന്തപുരം ഭാജധാനിയായിത്തീർന്നത്. അ
ന്നത്തെത്തിരുവിതാംകൂർരാജ്യം തന്നെ ചി
റയിൻകീഴിനു തെക്കുവശം മാത്രമായിരുന്നു
ന്നും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. തിരുവിതാം
കോട്ടേക്കാൾ പഴയ കാലത്തു പരിഷ്കാരം
കൊല്ലം രാജ്യത്ത് അതായതു ദേശിങ്ങനാട്ടാ
യിരുന്നു. കൊല്ലത്തു ജയസിംഹൻ എന്നു
പേരായി ഒരു ചോളരാജാവ് അധിപതിയു
യിരുന്നു. അതിനാലത്രെ കൊല്ലത്തിന്നു ജയ
സിംഹനാട് അഥവാ ദേശിങ്ങനാട് എന്നു
പേരു സിദ്ധിച്ചത്. കൊല്ലത്തും തിരുവന
ന്തപുരത്തും ഒരു കാലത്തു ചോളരാജാക്ക
ന്മാർ ആധിപത്യം നടത്തിയിരുന്നതായി
കന്യാകുമാരി മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ശി

ലാലിഖിതങ്ങൾകൊണ്ടു അനൗമാനിക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. മാത്താസേവയ്ക്കുമൊരാജാവിനു മുമ്പുള്ള തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം അദ്വൈതവും അനൗമാനഗോചരവും ആണെങ്കിലും ആ മൊരാജാവിനു മുമ്പും വഞ്ചിരാജവംശം തിരുവനന്തപുരത്തേ തന്നെ പാത്തിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 800-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു തുടങ്ങി ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ കോയ്മ എട്ടരയോഗത്തിലേയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതായും നാട്ടിലെ പ്രാധാന്യം എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതായും കാണുന്നു. എട്ടരയോഗമെന്നാൽ ക്ഷേത്രാധികാരികളായ എട്ടുപോരിമാരുടേയും വേണാട്ടധിപതിയുടേയും യോഗമെന്നർത്ഥമാകുന്നു. അതിൽ രാജാവു അരയോഗക്കാരൻമാരുമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. 800-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു രാജാവായിരുന്ന ആദിത്യവർമ്മരാജാവിന്റെ കാലത്തു പത്മനാഭസ്വാമികോവിലിനടുത്തുണ്ടായിരുന്ന രാജഗൃഹത്തിനു പോരിമാരുടേയും മറ്റു ഉത്സാഹത്താൽ തീ വെച്ചതുനിമിത്തം രാജകുടുംബം കിള്ളിയാറിനു സമീപമുള്ള പുത്തൻകോട്ട എന്ന സ്ഥലത്തു മാറിപ്പോക്കയും അവിടെവെച്ചു ആദിത്യവർമ്മരാജാവിനു പോരിമാർ ചതിച്ചു വീക്ഷം കൊടുത്തപായപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം രാജവംശത്തിൽ ഉമയമ്മറാണിയും അവരുടെ ആറുകുട്ടികളും മാത്രമേ അവശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. 852-ാമാണ്ട് ഉമയമ്മറാണിയുടെ രാജ്യഭാരം തുടങ്ങി. അവരുടേയും വാസഗൃഹം പുത്തൻകോട്ടതന്നെയായിരുന്നു. അക്കാലത്താണ് റാണിയുടെ അഞ്ചുകുട്ടികളെ ശത്രുക്കൾ ചതിയായി ആകർഷിച്ചു കളിപ്പാൻകളത്തിൽ കൊണ്ടുപോയിമുക്കിക്കൊന്നത്. പക്ഷെ പോരിമാരുടേയും മറ്റും ദുസ്സാമന്ത്രി അധികം നാൾ നിലനിന്നില്ല. ക. പാൻകളത്തിലെ ദുഷ്ടനും സംഭവിച്ചു

ശേഷം റാണി നെടുമങ്ങാട്ടെല്ലു മാറിതാമസിച്ചു. ആ വേളയിൽ 855.0൧.൭൪ അരജകമായിത്തീർന്ന നഗരിയെ മുഗളന്മാർ ആക്രമിച്ചു. യോഗക്കാരും അറവരുടെ പാർപ്പക്കാരും പലായനപരായണന്മാരായി പരിണമിച്ചു. മുഗളന്മാർ ഇടപാവയേറേക്കു ദേശത്തെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി. മഹമ്മദീയരുടെ അധികാരം തിരുവനന്തപുരത്തുകാരെ വളരെ വിധത്തിൽ സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ളതായികാണുന്നു- സ്ത്രീകൾക്കു റവുക്കയും പട്ടുകത്തും മറ്റും മുഗളന്മാർ നടപ്പാക്കിയ പരിഷ്കാരങ്ങളാണ്. മുഗളന്മാർ കേരളവർമ്മരാജാവിനാൽ പരാജിതനായായി നാടുവിട്ടപ്പോൾ അതിനുശേഷമാകുന്നു മാന്താണുവർമ്മരാജാവിലെന്റെ രാജ്യഭാവവും ആധുനികതിരുവിതാംകൂറിന്റെ ആദ്യദശയ്ക്കു ആരംഭിച്ചത്. ആ ചരിത്രം പ്രസിദ്ധമാക്കുവാൻ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

തിരുവനന്തപുരത്തിനു രാജകീയമായ ഗണ്ഡുതയ്ക്കു പുറമേ ഹംസമതവിഷയമായി അനന്തശയനമെന്ന മാഹാത്മ്യം കൂടി ഉള്ളതാകുന്നു. ശ്രീപത്മനാഭപ്രതിഷ്ഠ ക്ലേശമായി ഏതാണ്ടിട്ട് ആയിരുന്നവെമ്പറവാൻ മാറ്റം കാണുന്നില്ല. കൊല്ലം 225 മണ്ടു ദേലുടി ക്ഷേത്രം ജിണ്ണാലാരണം കഴിച്ചിട്ടുള്ളതായി ശിലാലിഖിതങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രം ഗോകുണ്ണക്ഷേത്രം മുതലായവയെപ്പോലെ പ്രാചീനമല്ലെന്നു മഹാഭാരതത്തിൽ അജ്ഞനീതമായത്രായിട്ട്

“ചിത്രാംഗദാമേവമുക്തവാ

ഗോകുണ്ഠമഭിതോഗമത്'

എന്നു കണ്ടെന്നതുകൊണ്ടും തിരുവനന്തപുരത്തേപ്പറ്റി യാതൊന്നും പറഞ്ഞു കാണാതിരിയ്ക്കുകകൊണ്ടും അനുമതിക്കുമെന്നു സേ

ന്നുൻ. വരാഹപുരാണത്തിലും തിരുവനന്തപുരം വണ്ണിക്കുളെട്ടിട്ടുണ്ട്. വരാഹപുരാണം ൧൦൦-ാമധ്യായത്തിൽ

‘സ്വാനന്ദമേതിവില്ലാതം
ഭൂമേഹ്രാഹ്വരപദംമമ
ഉത്തരേതുസമുദ്രസ്യ
മലയസ്യതുദക്ഷിണേ
തത്രതിഷ്ഠാമിവസ്യേ
ഉദീചീംദിശമാശ്രിതഃ.’

ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്ന വണ്ണന കാണുക. ഇതിൽ സുവണ്ണപത്മം, സമുദ്രമധ്യസ്ഥിതമായ മഹാപുഷ്പം, ചക്രാക്ഷിതമായ മഹാമന്ദ്യം മുതലായി അനേകഭൗതികവസ്തുക്കൾ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ളതായി വണ്ണിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അനന്തശയനത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും പറയുന്നില്ലെന്നുതന്നെയുമാണ് തിരുവനന്തപുരത്തിനു രാമഹൃദയം എന്നു നാമാന്തരം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൊണ്ടും അനന്തശയനപ്രതിഷ്ഠ വളരെ പ്രാചീനമല്ലെന്നു തെളിയുന്നു. സു, വി, ഭാഷ്യമനുസാരം മുതൽപേരുടെ ഉത്സാഹത്തിനേൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അനന്തശയനമാഹാത്മ്യമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനന്തശയനപ്രതിഷ്ഠയുടെ ഉല്പത്തി താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നവിധം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാമക്ഷേത്രത്തിൽ പണ്ടു അനേകം മഹാഷിമാരും സമ്പ്രദായം വന്നുചേർന്നു ഭഗവൽ ധ്യാനപരയണനായി വസിച്ചുവന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ദിവാകരൻ എന്നു പേരായിരുന്ന അടുത്താകുന്നതായി ഒരു മഹാതേജസ്വിയായ ബ്രാഹ്മണൻകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഭഗവാനെ പ്രത്യക്ഷീകരിപ്പാൻ അർച്ചനാദികൾ യോഗി നടത്തിവരുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം

‘സച്ചലക്ഷണസമ്പന്നഃ
കോമളാംഗോതിസുന്ദരഃ
മധുരകുളഭാഷീ ച

സ്തിതിവക്ത്രോജ്ജ്വലോചനഃ
ഷഡ്ഭുജനതഃപഞ്ചരങ്കേതാ
മധുരാധരശോഭിതഃ.’

ഇങ്ങനെ ഒരു ബാലൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. അതികോമളനായ ബാലന്റെ നിസർഗ്ഗമധുരമായ ആകൃതിയുടെ ആകർഷണഗുണത്തിനാൽ യോഗി പരതരൂനായി ഭവിച്ചു. ബാലനെ ലാളനം ചെയ്ത് ദിവാകരൻ വശീകരിച്ചും സ്വയം വശീഭവിച്ചും വസിച്ചുവരുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം പൂജാമധ്യേ പ്രസ്തുതബാലൻ സാക്ഷാത്കാശം എടുത്തു എറിഞ്ഞുകുളഞ്ഞതിനാൽ യോഗി എന്നോ അഹിതമായി പറയാൻ ഇടയായതിൽവെച്ചു നീരസപ്പെട്ടു കട്ടി അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടു. ബാലന്റെ വിധോഗവേദനസാക്ഷി വെച്ചിരിക്കാതെ ദിവാകരൻ സാന്ത്വനവചനങ്ങളും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പിന്നാലെ ചെന്നുവെങ്കിലും ആ വക ശ്രമങ്ങളെ അനാദരിച്ചു കട്ടി ഒരു വലിയ വൃക്ഷത്തിന്റെ ചോടിൽ കയറി കളിച്ചുകുളഞ്ഞു. ചിന്നനായ ദിവാകരൻ പിന്നെ വില്പിച്ചും സ്തുതിച്ചും വളരെ കൈ പാകയുണ്ടായി. അനന്തരം ആ വൃക്ഷം തെക്കുവടക്കായി വീണു. യതിയാവട്ടെ കണ്ണടച്ചിരുന്ന ധ്യാനിച്ചു. കണ്ണ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ മഹാപുഷ്പം സാക്ഷാൽ മഹാവിഷ്ണുതന്നെയായി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു.

‘ത്രിയോജനോജ്ജിതാകാര-
ശ്ശയാനശ്ശംഖചക്രവൃക്ഷ
വേലാവനേമസ്ത്വതീർത്ഥേ
സകിരീടശരീരോസ്ഥി
ചക്രതീർത്ഥശംഖതീർത്ഥേ
സ്ഥിതിബ്ദാഹുദയസ്യച.’

ഇപ്രകാരം വിസ്താരമേറിയ ഭഗവദ്വചം ദിവാകരയതിയുടെ പ്രാർത്ഥനാരൂപമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അർച്ചനയ്ക്കു തക്കതായ

ത്തെ പ്രശസ്തിയുള്ള മുഖ്യമന്ത്രികൾ കാഴ്ച
ബാഗ്ഗാവ്, നക്ഷത്രബാഗ്ഗാവ്, ഭെന്നാശ്വേ
ഡ്കാളേജ്, ലാക്കാളേജ്, ബാലികാപാഠ
ശാലകൾ, ഹൈക്കോടതി ഇത്യാദികളാ
ണ്. എല്ലാമോക്കിൽ സുരനഗരിതന്നെ. പ
ശ്ചിമാംഭോധിയിൽ പ്രതിഫലിതയായിക്കാ
ണുന്നതാണു തിരുവനന്തപുരമെന്ന മയൂര
സന്ദേശത്തിലെ ഉൽപ്രേക്ഷണം ഏറ്റവും
ഉചിതമാകുന്നു. 'പത്രിവാഹനന്റെ പുരി
പെറിട്ടു പിറന്നുണ്ടായ പുത്രിയെന്നപോ
ലെ പരിലസിച്ചിട്ടുണ്ട്' എന്നു വാങ്മുഖ് വ
ണ്ണിക്കുന്നതും യുക്തമായിരിക്കുന്നു. മാതാ

ണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവു തിരുവിതാംകൂർ രാ
ജ്യം മുഴുവനും പത്മനാഭസ്വാമിസ്തു തൃപ്പടി
ദ്രാനമായി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാകയാൽ പത്മ
നാഭസ്വാമിയെ ഒരു വലിയ ജന്മിയായും
വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

‘പ്രപഞ്ചപുതാവലയം ചമച്ചി-
ട്ടതിൽ പ്രവേശിച്ചു മനദേവൻ
സ്വപാദമൃഗാശ്രിതലോക പാല
പ്രപാലിതാശാഷ്ടകനാശ്രയമേ.’

എന്ന പ്രായ്ക്കനയോടു കൂടി ഈ ചെറിയ പ്ര
സംഗത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

പി. കെ. നാരായണപ്പിള്ള, ബി. എ., ബി. എൽ.

പാശ്ചാത്യദർശനം

(സാക്രട്ടീസ്റ്റിനു മുമ്പ്)

ദർശനം എന്നതിന്നു തത്ത്വജ്ഞാന
ശാസ്ത്രം എന്നാണു പ്ര
സിദ്ധമായ അർത്ഥം.
എന്നാൽ, ഈ വാക്കി
ന്റെ അർത്ഥധാനരീതി
യിലുള്ള താത്പര്യം
കാഴ്ച എന്നാകുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ 'കാഴ്ച'
അന്നുതാണു 'തത്ത്വജ്ഞാനശാസ്ത്ര'മായി
പരിണമിച്ചതെന്ന് ചരിത്രത്തിൽനിന്നു
തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലെ പഴ
മക്കാരായ മുനീന്ദ്രന്മാർ ലോകബന്ധത്തിൽ
നിന്നു വിരമിച്ചു, പർവ്വതങ്ങളിലും ഗുഹക
ളിലും ഇരുന്നു, വസ്തുവിഭവകം ചെയ്ത് അ
ന്തരംകൊണ്ടു കൊണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ച തത്ത്വമ
ല്ലെ ഹിന്ദുക്കളോട ഇന്നത്തെ തത്ത്വശാ
സ്ത്രം? അതിപ്രാചീനമായ ആ കാലത്തു,
അത്രയും പരിപൂർണ്ണമായിട്ട് ആവർ കണ്ടെ

ത്തിയ 'കാഴ്ച' കൊണ്ടാണ്, ഇന്നുള്ളവക്കു
ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം പടി
ഞ്ഞാറൻനാട്ടിലെ കളിർപ്രദേശമല്ലാ, കിഴ
ക്കൻകരയിലെ പശ്ചിമനിരകളാണെന്നു വ
ഴക്കടിക്കുവാനിടയായത്. എന്നാൽ കിഴക്കു
നിന്നുടിച്ച സൂര്യൻ പടിഞ്ഞാട്ടു പോയി അ
സ്തമിക്കുന്നതുപോലെ, ഒരുകാലത്തു കിഴക്കു
ന്ദകാറ്റു തട്ടിട്ടുണ്ടായ ഉണർച്ചയിൽ പടി
ഞ്ഞാറൻനാട്ടിലെ പഴമക്കാർ കുണ്ണ തുറന്നു
നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ചതന്നെ 'പാ
ശ്ചാത്യദർശനം' ആയിത്തീർന്നത്. ഇന്ത്യയി
ലെ തത്ത്വജ്ഞാനികൾ ഗുഹകളിലിരുന്നാ
ണ് ജ്ഞാനം നാട്ടിൽ പരത്തിയതെങ്കിൽ
പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തിലെ ജ്ഞാനികൾ തെരു
വീഥികളിൽ നടന്നാണ് ഉപദേശിച്ചതെ
ന്നു വ്യത്യാസമുള്ളു. ഏതായാലും, ഈ വ

ഏകദേശം മുപ്പായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു പാശ്ചാത്യഭാഗം, അതിന്റെ ഭീമൻ നിരയിൽനിന്നു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന്നു ശേഷമാണ് അവിടെ ചില തണുത്ത ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉരുവിച്ചത്. ആദ്യം ഒരേ വിഷയമായിപ്പരിശോധിച്ചാൽ തുടങ്ങിയവർ കിഴക്കൻ ഗ്രീക്കുകാരാകുന്നു. അതിനാൽ പാശ്ചാത്യദർശനത്തിന്നു ഗ്രീക്കുകാലമെന്നും, പിന്നീടു റോമൻകാരുടെ പരിശ്രമം നിമിത്തം റോമൻകാലമെന്നും, അടുത്ത കാലത്ത് ആധുനികന്മാരുടെ വഴിക്ക് ആധുനികകാലമെന്നും മുഖ്യമായി മൂന്നു വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. ഗ്രീക്കുകാരിൽ കറാവിദാനാരുടെ കാലത്തിനിപ്പോൾ സാക്രട്ടീസ്റ്റി എന്ന മഹാൻ ഉരുവിച്ചു. ആ വഴിക്കു ഗ്രീക്കുകാലത്തിൽത്തന്നെ സാക്രട്ടീസ്റ്റിന്നു മുന്പെന്നും, സാക്രട്ടീസ്റ്റിന്റെ കാലമെന്നും, അതിന്നു പിന്നീടെന്നും മൂന്നു വിഭാഗം വേണ്ടിവന്നു. ഈ വിഭാഗം ദർശനത്തിന്നു മാത്രമല്ലാ ഏല്ലാ പാശ്ചാത്യവിജ്ഞാനങ്ങൾക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതാകുന്നു.

இது பத்திரம் சான்றிதழைக் கொண்டு
நாளைக்குள்ளே அனுப்புக. அப்போது
உங்கள் பத்திரம் கிடைக்காமல் போயிருந்தால்
உடனடியாக அறிவிக்கவும்.

ചാരം പ്രബലപ്പെട്ടപ്പോഴേക്കു ചില വായു പ്രകൃതിവാദികൾ ഉത്ഭവിച്ചു. അവരിൽ വെച്ചു പ്രമാണി 'അനാക്സിമെനീസ്' എന്ന പണ്ഡിതനാണ്. പരിച്ഛിന്നമായ ലോകത്തിന്നു നിയതഗുണമായിത്തന്നെ ഒരു മൂലം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നൊച്ചു ലോകപ്രകൃതി വായുവാണെന്ന് ആ വിദഗ്ദ്ധൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. 1 ഇങ്ങിനെ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 'ഡിയോജിനീസ്' എന്നു പേരിട്ടവൻ ഒരു ദർശനം അവതരിച്ചു. അദ്ദേഹം, തന്റെ മുൻഗാമികളുടെ മതമെല്ലാം പണ്ഡിച്ച് ഒരു മാതിരി പരിണാമവാദത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ആദിമമായ ഒരു വസ്തുവിന്റെ പരിണാമമാണു ലോകമെന്നും, പുതുതായ ഒരു ദ്രവ്യത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ആണ് ആ വിദഗ്ദ്ധന്റെ ആശയം. 2 ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വഗാമിയായ തെയൽസ് മുതലായവർ ആത്മാനന്തരഭേദം അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന് ആ ജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇദ്ദേഹവും ആത്മാവിന്റെ സർവ്വഭാവത്തെ സ്വീകരിച്ചില്ല. 3 ജ്ഞാനം എന്നതു ചേതനാത്മകമാണ്. അതിന്നു പ്രാണനോടു ചേരിട്ടു നില്ക്കുവാൻ ശക്തിയില്ല. അതിനാൽ പ്രാണരൂപനായ വായു തന്നെയാണ് ലോകത്തിന്റെ ജീവൻ. ജ്ഞാനത്തിന്നും ആശ്രയം ആതുതന്നെ. വായുവിന്റെ ലഘുത്വം, ഗുരുത്വം മുതലായ ഗുണങ്ങളെ നിമിത്തം ലോകം ഉത്ഭവിച്ചു. നാം പാക്കുന്ന ഭൂമിയും നാം കാണുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളും വായുവിന്റെ ഗുരുത്വമുള്ള

അംശമാകുന്നു. ഭൂമിയിൽനിന്നു പൊങ്ങുന്ന ആവി നക്ഷത്രങ്ങളുടെ പോഷകദ്രവ്യമായി ഭവിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് ഡിയോജിനീസിന്റെ സിദ്ധാന്തം. ഈ വക അഭിപ്രായങ്ങൾ പാശ്ചാത്യദർശനചരിത്രത്തിൽ ആദ്യം അത്തേറ്റ കൊല്ലത്തോളം നിലവിലിരുന്നിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ പല സിദ്ധാന്തങ്ങളും പുറപ്പെട്ടതിന്നു ശേഷം, ഉദ്ദേശം 2500 കൊല്ലംമുമ്പു 'സാമോസ്' എന്ന നഗരത്തിൽ 'പിത്താഗോഴ്സ്' എന്നൊരു വിജ്ഞാനവാദി ഉണ്ടായി. ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രകൃതിപക്ഷക്കാരൻ എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പ്രത്യുത, ഒരുവക ആത്മവാദിയായിരുന്നു. ജോനിയ, ഫെനീസിയ, ഈജിപ്ത് എന്നിങ്ങിനെ പല ദിക്കുകളിൽ സഞ്ചരിച്ചതിന്നു ശേഷം ഈ വിദഗ്ദ്ധൻ ഇറാഖിലെ ഗ്രീക്കുകോളനികളിൽ താമസം തുടങ്ങി. ഇദ്ദേഹം നല്ല ഗണിതക്കാരനായിരുന്നതിനാൽ, ഗണിതത്തിൽ മുഖ്യമായ സംഖ്യാവിഭാഗത്തിലാണ് ലോകത്തിന്റെ തത്ത്വം നില നില്ക്കുന്നതെന്നു വിശ്വസിച്ചു വന്നു. സംഖ്യകൾ ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂലമായ തുകൊണ്ടും, പ്രകൃതിയിലുള്ള വസ്തുക്കളിൽ അവയുടെ അപേക്ഷയുള്ളതായിക്കാണുന്ന തുകൊണ്ടുമാണ് ഈ പക്ഷം ഉത്ഭവിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്വിതീയമായ ഒരു വസ്തുവാണ് ഈശ്വരൻ. 1 സകലവിധഭേദങ്ങളുടേയും ഉൽപ്പത്തി അതിൽനിന്നാണ്. അതിന്റെ സർവ്വഭാവം സ്ഥിരമാകുന്നു. എന്നാൽ ഭൂതങ്ങൾക്കു സ്ഥിരരൂപം ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ എന്നാണ് ഈ സിദ്ധാന്തത്തി

1. ഇതു തത്ത്വപ്രമുഖ്യയുടെ മറയായല്ലേ?
2. സംഖ്യാശാസ്ത്രപരിണാമവാദം എന്നാണിത്.
3. ലോകായുദർശനം (നാസി.ക.വാ.ദം)

1 'എകമേവാദിത്വം' എന്ന ഉപനിഷദപ്രമുഖ്യതോട് ഇതു സാമാന്യം യോജിക്കുന്നു.

ന്റെ ചുരുക്കം. ഈ പക്ഷത്തെ "ആവലം
ബിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ 'സിനോഫ്നിസ്സം'
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ ആർമെനി
സ്സം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇതിനുശേഷം, ആ
ർമെനിസ്സിന്റെ ശിഷ്യനായി 'മെല്ലിസ്സസ്സ്'
എന്നൊരു വിദ്വാൻ ഉരുവിട്ടു. ഇദ്ദേഹം
പരിണാമവാദത്തിനു വിരോധിയായിരുന്നു.
ഏകദേശം അറുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലും
ഒരു സഭാസഭ ഉണ്ടെന്നും, അതാണു തത്ത്വ
മെന്നും, അനേകമായിത്തോന്നുന്നത് ഇന്റി
യജനുമായ്ക്കുമൊന്നെന്നും ആ വിദ്വാൻ
സിദ്ധാന്തിച്ചു. അതിനു പിന്നീട്, 'എലി
യം' എന്ന ഒരിക്കൽ 'ജിനോ' എന്ന ഒരു
വിരചനയിൽ പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നു.
അദ്ദേഹം വാദമുദാഹരണമായി വെച്ച് മിക
ച്ച പുരുഷനായിരുന്നു. തന്റെ എതിരഭി
പ്രായക്കാരോട് മല്ലിട്ടും സ്വന്തമായ് ഒരു മ
തത്തെ ജിനോ സ്ഥാപിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടു.
"ഒന്നാമതു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ബഹുത്വം,
പിന്നീട് ഭൂതങ്ങളുടെ സർവ്വത്വം, അനന്ത
തം അവയുടെ ഗതി ഈ മൂന്നു സംഗതിക
ളെ സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽ പ്രാഥമികത്വം
എന്നൊരു ദോഷം വന്നുപോകും. ബഹുത്വം
വാസ്തവമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം, ഒ
രേ വസ്തു തന്നെ പരിച്ഛിന്നമായും അപരി
ച്ഛിന്നമായും ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. വസ്തു
ക്കൾക്ക് ഒരു സംഖ്യ കല്പിക്കേണ്ടിവരുന്നതു
കൊണ്ടു പരിച്ഛിന്നത്വം സമ്മതിക്കേണ്ടിവ
രും. അസംഖ്യം അംശങ്ങളുടെ സമ്മേളന
ത്താൽ അപരിച്ഛിന്നത്വവും. ഇതു വലിയ
വിരോധമല്ലേ? ഇനി ഭൂതസർവ്വത്വത്തെ
നോക്കുക. ഭൂതങ്ങളുടെ സർവ്വത്വം വാസ്ത
വമാണെന്നിരിക്കിലും, ആ ഭാവം സദാ
ത്തിൽനിന്നു സദാശാൽപത്തിയോ, അ
തോ നേരെ മറിച്ചോ? ആപ്രപഞ്ചം അംഗീ
കരിക്കുന്നതായാൽ കാരണത്തിൽ നിന്നു

കാര്യമുണ്ടാവുന്നതു വെറും ഭൂമി മാത്രം. സാ
ദൃശ്യം സമമാകുമ്പോൾ കാര്യകാരണങ്ങൾ
ക്കു ഭേദമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു തന്നെ. രണ്ടാം
പക്ഷത്തിൽ, അസംഭാവ്യമായ അസൽകാ
ര്യവാദത്തിന്റെ പ്രസക്തികൊണ്ട്, അസ
ത്വത്തിൽ നിന്നു സത്തയുടെ ഉൽപത്തി എ
ന്ന നൂലാമാലയിലകപ്പെട്ടേണ്ടിവരും.* ഇ
ങ്ങിനെ തന്നെ, ഗതി (ചലനം) യും വാ
സ്തവമല്ലെന്നു കാണാം. ഒരു ബാണം കാട്ടി
ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു വെക്കുക. എന്നാൽ
അതു് ആ ഗമനക്രിയയിൽ, ആകാശത്തി
ലെ അണുപരമ്പരയിൽ അകപ്പെടുന്നില്ലേ?
എന്നു മാത്രമല്ല, ഗമനക്രിയയുടെ അധിക
മണ്ണം തന്നെ ആകാശമല്ലേ? ആകാശമി
ല്ലെങ്കിൽ ഗമനവും ഇല്ല. എന്നാൽ ഗമ
നാധികരണമായ ആകാശം അസിദ്ധമെ
ന്നുവരുന്നു. അതിന്നൊരധികരണം? ഇല്ലാ
യ്ക്കുകൊണ്ടു തന്നെ. ഇനി ആകാശാധികൃ
ണമായി മഹാഭാരതകാരന്റെ കല്പിക്കുന്നതാ
യാൽ അനവസ്ഥാദോഷത്തിലെക്കു ചെന്നു
ചാടും. അനാധാരമായ ഒരു വസ്തുവിനെ
ഉൽപ്രേക്ഷിക്കാൻ തന്നെ തരമില്ലല്ലോ. ഇ
ങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ വ
സ്തുവിഭാഗം തന്നെ നിർമ്മൂലമാണ്. പരമ
ബലത്താലാണു വിഭാഗമെന്നു പറഞ്ഞു
ടം. അതിലപ്പുറവും വന്നുകൂടെന്നില്ല." ഇ
താണു ജിനോവിന്റെ അഭിപ്രായമുരുക്കം.
ഇതു ജിനമതക്കാരന്റെ അനേകാന്തവാദി
ത്തോട് ഏകദേശം സമമായും, വളരെ ക
ഠിനമായും ഇരിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം പ്രകൃതിവാദികളായും ഭൂ
തവാദികളായും പല ദാർശനികന്മാരും

* സംഖ്യയുടെയും വേദാന്തികളുടെയും
സൽകാര്യവദാന്തം ആലോചിച്ചുനോക്കുക.

തഭവിച്ചു പാശ്ചാത്യദർശനത്തെ ഇളക്കിമറിക്കുന്ന കാലത്ത്, ഉഭയവാദികളെന്നോ ദൈതവാദികളെന്നോ പറയാവുന്നവരായി ചില കൂട്ടർ ഉണ്ടായിവന്നു. ആ വകക്കാരുടെ തലവൻ 'ഹിരാക്ലിറാസ്' ആയിരുന്നു. ആ വിദഗ്ദ്ധൻ, ലോകം പരിവർത്തനനിയമത്തിനു കീഴിലെ പെട്ട് ഭാവോഭാസപരമായിട്ടാണു നില്ക്കുന്നതെന്നുപദേശിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സൂക്ഷ്മമായി നോക്കുമ്പോൾ ലോകം മുഴുവൻ അന്യോന്യവിരോധമാണെന്നും, ഇന്ദ്രിയജന്യമായ ജ്ഞാനം അനിശ്ചിതവും അവിശ്വാസ്യവും ആണെന്നുമാകുന്നു ഈ പക്ഷത്തിന്റെ ചുരുക്കം. ഈ അഭിപ്രായം വാദവിഷയമായിട്ടിരിക്കുമ്പോൾ 'സിസിലി' എന്ന ഭിക്കിൽ 'എൻ പെഡാക്ലിസ്' എന്നൊരാൾ ജനിച്ചു. അനന്തമാണു ഈ ലോകത്തിന്റെ നിയാമകമായി ഒരു ശക്തി ഉണ്ടെന്നും, ദ്രവ്യത്തിനു ബാഹ്യതം സമ്മതിക്കണമെന്നും, ലോകം നിത്യവും ദ്രവ്യമയമാണെന്നും ആയാൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഇതിന്റെ അടുത്ത ഘട്ടം പരമാണുവാദത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. പരമാണുവാദികളിൽ പ്രമാണി ലൂസിപ്പസ് എന്നൊളവുണ്ട്. ഈ മനുഷ്യന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഗ്രന്ഥാരൂപങ്ങളല്ലാത്തതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ ഡിമോക്രിട്ടസിന്റെ മതം തന്നെയാണു ഗുണനാമനും അഭിമതമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടവരിയുള്ളു. ഡിമോക്രിട്ടസ് അത്യധ്വാനവും അധികച്ചിലവും സഹിച്ച്, അക്കാലത്ത് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന അനേകം രാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും അവിടങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടിയ അറിവുകളെക്കൂടി തന്റെ നാട്ടിൽ പരത്തി പ്രസിദ്ധി നേടുകയും ചെയ്തു. പാശ്ചാത്യദർശനത്തിൽ പരമാണുവാദത്തിനു വ്യവസ്ഥ വരുത്തിയ ഈ പുരുഷന്റെ മതം

താഴെ ചേർന്നു:—എല്ലാ ദ്രവ്യങ്ങളും അവസ്ഥയുള്ള സൂക്ഷ്മപരമാണുക്കളുടെ സംഘനമാകുന്നു. അവയെ വേർതിരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതുമല്ല. അനന്തമായ ആകാശം ലോകമെങ്ങും നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. ശൂന്യമായ ഈ ആകാശത്തിലാണ് എല്ലാ ജഗത്തുകളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ടു പുസ്തകമെന്നപോലെ, ജഗത്തു പരമാണുക്കളെക്കൊണ്ടു സംഘടിതമാകുന്നു. പരമാണുക്കൾക്കു ഗുണജന്യമായി ഒരു ഭേദവും ഇല്ല. വലിപ്പംകൊണ്ടും ആകൃതികൊണ്ടും പരസ്പരവ്യത്യാസം ഉണ്ടുതാനും. ലോകം പരിവർത്തനപ്രകൃതിയാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഈ കൂട്ടർ ശൂന്യമായ ആകാശത്തെ കല്പിച്ചു, സംയോഗം വിഭാഗം എന്ന രണ്ടവസ്ഥകളെക്കൊണ്ടു എല്ലാം പരമാണുക്കളിൽനിന്നുണ്ടാകയും അവയിൽത്തന്നെ ലയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥകൾ രണ്ടും നിത്യനിസിദ്ധമാണത്രേ! ഡിമാക്രിട്ടീസിന്റെ കാലം മുതൽ ദർശനം എന്നത് ഒരു ധനാഗമമാറ്റമായിത്തീർന്നു. ഡിമാക്രിട്ടീസ്, അറിവിനുവേണ്ടി അനേകം ചിലവുകൾ ചെയ്തു. എന്നാൽ ചിലവ് വരവിന്റെ മൂലമാണെന്നു ധനതത്ത്വം അറിയുന്നവരായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ, ശമ്പളം വാങ്ങി ശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. ശമ്പളക്കാരായ ആ വക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽവെച്ചു പ്രധാനി പ്രോട്ടാഗോസ് എന്നൊളവായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഡിമാക്രിട്ടീസിന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനാണ്. 'നാം കാണുന്ന ലോകമെല്ലാം പരിവർത്തനശീലം തന്നെ. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷവസ്തുക്കളെ സ്സൂക്ഷ്മവാനല്ലാതെ ശക്തിയില്ല. മനസ്സും ഇന്ദ്രിയഗോചരമാകുന്നു. എന്നാൽ അതീന്ദ്രിയമായിട്ട് ഒന്നും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇ

ന്ദ്രിയജന്യമായ ജ്ഞാനം മിഥ്യയായിരിക്കും. എന്നെന്നാൽ, ഒരാൾക്കു വെളുത്തതായി തോന്നുന്ന വസ്തു എന്നെങ്കിലും കാരണത്താൽ മറ്റൊരാൾക്കു മറിച്ചുതോന്നുന്നു. ഒരു വസ്തു നല്ലതു മറ്റൊരുവനു ചീത്തയായിത്തീരുന്നു: അതിനാൽ ഇന്ദ്രിയഭേദമല്ലാതെ വസ്തുക്കൾക്കു സാമാന്യമായി ഒരു രൂപം കല്പിച്ചുകൂടാ. ശാസ്ത്രങ്ങൾ മിക്കതും മിഥ്യവാദമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ശാസ്ത്രീയമായ വാദപ്രതിവാദംവിട്ട് ന്യായം, നീതി മുതലായവയിൽ ജനങ്ങൾ പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരമാണു പ്രോട്ടാഗോസ് സിദ്ധാന്തിച്ചത്.

പ്രോട്ടാഗോസ്സിന്റെ കാലത്തു തന്നെയാണ് പ്രസിദ്ധനായ സാക്രട്ടീസ് അവതരിപ്പിച്ചത്.

വിച്ചത്. ആഞ്ഞൻസ് നഗരത്തിലെ ഒരു രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയിൽ അലഞ്ഞുനടന്ന്, വഴിയിൽ കാണുന്നവരോടു ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി വാദിച്ചു. ഇദ്ദേഹം തന്റെ വിജ്ഞാനത്തെ ജനങ്ങൾക്കുപദേശിച്ചു. ഈ മഹാനുഭാവന്റെ നടപ്പു പരിശുദ്ധമാകയാൽ 'വിനയത്തിൽ സാക്രട്ടീസ്സിനെയനുപദേശിക്കുക' ശാന്തിയോട് എന്നുള്ള ഉപദേശവാക്യം പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു. ബുദ്ധിശക്തി, ധൈര്യം, ധൈര്യം എന്നിവയാൽ സാക്രട്ടീസ്സ് ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളും അദ്ദേഹം പ്രാപിച്ച ഗതിയും ഇന്നുള്ളവർ പ്രശംസിച്ചു വരുന്നു.

കെ. വി. എം.

ഒരു തെറ്റായ ധാരണ

ടെഴറിസ് എന്ന പദ്യത്തിന്റെ കൊടുമുടി ആകാശം മുട്ടിനില്ക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. അതിനേൽ കൊടുങ്കാറ്റു വീശുമ്പോൾ, വലിയ പാറകളും കുന്നുകളും തരിശായിക്കുറുകെ ജലപ്രവാഹങ്ങളും പ്രകൃതിയുടെ ദാരുണമായ ഭാഗമാ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളും മാത്രമാണു ദുരന്തമുണ്ടാകുന്ന ഒരു വഴിപോക്കന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിഷയമായി ഭവിക്കുന്നത്. മനുഷ്യദേഹിയായ അസ്സനാർ ജനസംസർഗ്ഗമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ വെറുപ്പോടുകൂടി ഭയങ്കരമായ ഈ പദ്യത്തിലാണു താമസിക്കുന്നത്.

തന്റെ ചെറുപ്പകാലം മുഴുവനും അസ്സനാർ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലാണു കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. അവൻ അവരുടെ വിനോദങ്ങളിലെല്ലാം പങ്കുകൊള്ളുകയും തന്റെ സഹോദരികളെ ഏറ്റവും നിവൃത്തിയായി സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പ്രകൃത്യാ വളരെ ദയാലുവായ അസ്സനാർ തന്റെ സ്വന്തം മുഴുവനും സാധുക്കളുടെ കയ്യിലൊഴുത്തു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം ചെയ്തുന്നതിന് ഉപയോഗിച്ചു. യാചകന്മാരിൽ ഒരാളെങ്കിലും അവന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു വെറും കയ്യോടെ മടങ്ങിപ്പോയിട്ടില്ല. വഴിനടന്നു ക്ഷീണിച്ച ഒരു വഴിപോക്കനെങ്കിലും ദാഹവും വിശപ്പും മാത്രമേ അവന്റെ പടിക്കൽ കടന്നുപോയിട്ടുള്ളൂ. തന്റെ സ്വന്തം വേഷം സാധുക്കൾക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യാനുള്ള രൂപം ഇല്ലാത്തതായപ്പോൾ മാത്രമേ അവൻ തന്റെ നല്ല പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നു വിട്ടുപോകുകയുള്ളൂ.

അദ്ദേഹം ചെയ്തുന്നതിന് ഉപയോഗിച്ചു. യാചകന്മാരിൽ ഒരാളെങ്കിലും അവന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു വെറും കയ്യോടെ മടങ്ങിപ്പോയിട്ടില്ല. വഴിനടന്നു ക്ഷീണിച്ച ഒരു വഴിപോക്കനെങ്കിലും ദാഹവും വിശപ്പും മാത്രമേ അവന്റെ പടിക്കൽ കടന്നുപോയിട്ടുള്ളൂ. തന്റെ സ്വന്തം വേഷം സാധുക്കൾക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യാനുള്ള രൂപം ഇല്ലാത്തതായപ്പോൾ മാത്രമേ അവൻ തന്റെ നല്ല പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നു വിട്ടുപോകുകയുള്ളൂ.

ഇപ്രകാരം ജനോപകാരത്തിനുവേണ്ടി സ്വന്തം ചിലവഴിച്ചു തന്റെ നേരെ, താൻ പണ്ടു സഹായിച്ചവരെല്ലാം നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കുമെന്നും, ഈ പേട്ടത്തിൽ അവർ തന്നെ സഹായിക്കുമെന്നും ഉറപ്പായി വിശ്വസിച്ചു. അസ്സനാർ തന്നെ സഹായിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു അവരോട് അപേക്ഷിച്ചു. അവരെല്ലാവരും അസ്സനാർക്കു സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി വളരെ സാമതം പിടിച്ചു പറഞ്ഞു. കാരോരുത്തർ നാളെ വത്രം, നാളെ വത്രം എന്ന് അസ്സനാർക്കു പറഞ്ഞു. പിറ്റേന്നാൾ ചെന്നപ്പോൾ മറ്റൊന്നാൾ വത്രം എന്നായി. അന്നു ചെന്നപ്പോൾ 'എന്താണു ദിവസേന വന്നു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നത്? നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ കാര്യം മാത്രമേ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഞങ്ങൾക്കു പല ജോലിത്തരങ്ങളും ഉണ്ട്' എന്ന് അവരിൽ മിക്കവരും പറഞ്ഞു. അസ്സനാർ തങ്ങളുടെ അടുത്തു വരുന്നതുതന്നെ അവർക്കു കറവായി തോന്നിത്തുടങ്ങി. അസ്സനാർക്കു മനുഷ്യരെപ്പറ്റി മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം ക്ഷണത്തിൽ മാറിപ്പോയി. മുഖ്യാഭാവന്റെ ശങ്കകളടി വിഷയമാകാതിരുന്ന അനേകം ദോഷങ്ങൾ അവൻ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ കണ്ടുതുടങ്ങി. നോക്കിയ ദിക്കിലൊക്കെയും കൃത്യപൂർവ്വം, കപടം, വിശ്വാസ്യമെന്ന മുതലായ ഒട്ടനവധി ഓട്ടത്തിൽ മനുഷ്യരെ അല്ലാതെ അവൻ കണ്ടില്ല. അതുനിമിത്തം അവന്നു മനുഷ്യരുടെ നേരെ അതിയായ വെറുപ്പു തോന്നി. ഈ ദുഷ്ടവകുക്കരുടെ ഇടയിൽ ഒരു നിമിഷം പോലും താമസിക്കുന്നതു നന്നല്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കി. അവൻ തുറന്നുവെച്ച ഫലവത്തല്ലാത്തതായ ഈ പ്രദേശത്തു വന്നു താമസം തുടങ്ങി. മനുഷ്യരുടെ നേരെ പകർന്നു കൊണ്ടു തന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവു

മായുള്ള സമ്പർക്കവും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും അവൻ ആ പാപത്തിൽ താമസിച്ചു.

മഴ, വെയിൽ, കാറ്റു മുതലായതിന്റെ ഉഗ്രതയിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കാനായി അവന്ന് ഒരു ഗുഹമാത്രമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. പാപത്തിന്റെ പാശപാശങ്ങളിൽനിന്നു വളരെ പണിപ്പെട്ടു ശേഖരിച്ച ഫലമൂലങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു അവന്റെ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ. ഉഷ്ണമുള്ളി കലിക്കുന്ന ചോരകളിൽനിന്നു ബുദ്ധിമുട്ടി കൊണ്ടുവന്ന വെള്ളമാണ് അവൻ കുടിച്ചിരുന്നത്. ഇപ്രകാരം ജനസമുദായത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞ് ഏകനായി ധ്യാനനിഷ്ഠനായും തന്റെ സാമൂഹികകൂടെ ആശ്രയം കൂടാതെതന്നെ തനിക്കു ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ എന്നു ചിലപ്പോൾ സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടും അവൻ അവിടെ താമസിച്ചു.

ആ പാപത്തിന്റെ അടിവാരത്തിൽ സ്റ്റിക്കുപയോഗിച്ചു വെള്ളത്തോടു കൂടിയ ഒരു വലിയ തടാകം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭയങ്കരമായ ആ പാപത്തിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും തടാകത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. അസ്സനാർ ചിലപ്പോൾ പാപത്തിന്റെ മുകളിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി, ഒരു വലിയ കണ്ണാടിപോലെ ശോഭിക്കുന്ന ഈ തടാകത്തിന്റെ കരതനെയുള്ള തീരങ്ങളിൽ ചെന്നിരുന്ന് ഉൽക്കണ്ഠയോടു കൂടി തടാകത്തിലെ വെള്ളത്തെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും പലപ്പോഴും താഴെ പായുംപ്രകാരം ഉച്ചരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 'അഹോ! പ്രകൃതിയുടെ ഭംഗി അത്രയുളളതെന്ന, പ്രകൃതിയുടെ ഏറ്റവും മെഴുമായ സ്ഥലങ്ങളാകട്ടെ കാഴ്ചക്ക് എത്ര രമണീയങ്ങളായിരിക്കുന്നു, എന്റെ അധോഭാഗത്തു കിടക്കു

ന്ന സമനിരപ്പായ ഭൂമിയും, ആകാശം മുട്ടി നില്ക്കുന്ന വലിയ കൊടുമുടിയോടുകൂടിയ ആ ഭയങ്കരപാതയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം എത്ര ഭംഗിയിൽ കാണപ്പെടുന്നു? എന്നാൽ ഈ സ്ഥലങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം അവയുടെ ഭംഗിയേക്കാൾ എത്രയോ അധികമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് അനേകം നദികൾ ഉത്ഭവിച്ചു പല രാജ്യങ്ങളിൽകൂടി പ്രവഹിക്കുകയും അവ പോകുന്ന ദിക്കുകളിലെല്ലാം ജനങ്ങൾക്കു ക്ഷേമവും ധാന്യസമ്പത്തും സസ്യസമൃദ്ധിയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യനൊഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും ഭംഗി, സത്വം, വിവേകം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളതാകുന്നു. ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ മനുഷ്യൻ മാത്രമെ അപകടമായിട്ടുള്ള പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയിൽ ദൈവം നീചനായ മനുഷ്യനെ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതല്ലായിരുന്നു. കൊടുങ്കാറ്റുകളും ചുഴലിക്കാറ്റുകളും കൂടി ഉപയോഗമുള്ളവയാണ്. എന്നാൽ നീചനും കൃതാന്തനുമായ മനുഷ്യൻ സർവ്വത്ര രമണീയമായ പ്രകൃതിക്ക് ഒരു ദുഷ്ടനുമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടികർത്താവിന്റെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ വേർതിന്നു മാലിന്യം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തുകൊടുക്കുന്നതോടുകൂടിയ ആ നീചവർഗ്ഗത്തിൽ ഞാൻ ജനിച്ചുവല്ലോ. മനുഷ്യർ തീരെ ദോഷരഹിതരായിരുന്നെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മുഴുവനും ഏകരൂപതയും ആനന്ദവും വ്യവസ്ഥയും ഉണ്ടായിരുന്നേനെ. പുണ്യപുണ്യസ്വരൂപനായ ജഗദീശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിയായ ജീവികളെല്ലാം സന്മാർഗ്ഗം സാരിക്കുകയായിരിക്കണമല്ലോ. ഈശ്വര! അവിടുന്നു നിരാശനായ എന്നെ എന്തിനാണ് അവിടുത്തെ മായാഭിമാനത്തിലിട്ട് ഇങ്ങിനെ വലപ്പിക്കുന്നത്?

ആ തടാകത്തിൽ ചാടി മരിച്ച് ഉടനെതന്നെ തന്റെ സംശയനിവൃത്തിയും ദുഃഖശാന്തിയും വരുത്തിക്കളയാം എന്നായിട്ട് അവൻ അപ്രകാരം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേക്ക് ഒരു ദിവ്യസ്വരൂപം വെള്ളത്തിന്റെ മീതെ നടന്ന് അവൻ നിന്നിരുന്ന കരക്ക് അടുത്തുവരുന്നതു കണ്ടു. തീരെ വിചാരിക്കാതെയുള്ള ആ ദിവ്യസ്വരൂപത്തിന്റെ വരവ് അവന്റെ ഉദ്യമത്തെ പെട്ടെന്നു വിലക്കി. അവൻ തന്റെ കൃത്യത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ച് അല്പം ആലോചനാമഗ്നനായി നിന്നു. പ്രശാന്തഗംഭീരമായ ആ സ്വരൂപം ഒരു ദിവ്യപുരുഷന്റെരായിരിക്കണമെന്ന് അവനു തോന്നി.

ആ ദിവ്യപുരുഷൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'അസ്സനാരെ! നീ നിന്റെ സാധസകൃത്യത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ചാലു; നിന്റെ നീതിനിഷ്ഠയും സത്യസന്ധതയും കഷ്ടപ്പാടുകളും കണ്ടു ജഗൽപിതാവായ 'അള്ളാ' നിന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കാനായി എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നു. നീ എന്റെ കൈ പിടിച്ചുകൊൾക. ഞാൻ നിന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം നീ ഭട്ടംഭയും കൂടാതെ എന്റെ പിന്നാലെ പോരിക. ഞാൻ വിശ്വാസത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനഭാവതയാണ്. തെറ്റായ സങ്കല്പം നിമിത്തം സന്മാർഗ്ഗം വിട്ടുനടക്കുന്നവരെ വീണ്ടും നല്ലവഴിക്കു തന്നെ തിരികൊണ്ട് വേണ്ടിയാണു പുണ്യാത്മമായ മഹമ്മദുനിബി എന്നെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്റെ പിന്നാലെ വന്നാൽ ഞാൻ നിന്റെ സംശയങ്ങളെല്ലാം തീർത്തുതരാം.'

അസ്സനാർ ഉടനെ തടാകത്തിലിറങ്ങി. ആ ദിവ്യപുരുഷൻ അവനെ വെള്ളത്തിന്റെ മീതെ കൂടി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോയി. ഏകദേശം തടാകത്തിന്റെ നടുവിൽ

എത്തിയപ്പോൾ അവർ രണ്ടുപേരും കൂടി മുങ്ങിത്തുടങ്ങി. വളരെ കാലം മുമ്പ് അവർ വെള്ളത്തിന്റെ അടിയിൽ കൂടി താണു പോയി, തന്റെ ജീവകാലം അസ്തമിച്ചു എന്നുതന്നെ അസ്സനാർ മിക്കതും തിരിച്ചറക്കി. അപ്പോഴേക്കും അവൻ മാറ്റാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ദിവ്യപുരുഷന്റെ കൈമുട്ട വെള്ളത്തിന്റെ അടിയിലുള്ള വേറെ ഒരു ലോകത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അതിന്നുമുമ്പ് ആ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യരിൽ ആരുമില്ലാത്തതായി പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറച്ചു മുമ്പ് താൻ ഭൂമിയിൽ കണ്ട സൂര്യനെപ്പോലെയുള്ള സൂര്യനെയും പ്രസന്നമായ ആകാശത്തെയും തന്റെ അധോഭാഗത്തു നല്ല പച്ചനിറത്തിലുള്ള സസ്യങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയേയും അവിടെ കണ്ടപ്പോൾ അവനാണത്രെ ആശ്ചര്യം പാഞ്ഞറിയിക്കാൻ തെരക്കുമാണ്.

ആ ദിവ്യപുരുഷൻ പറഞ്ഞു. 'നിന്റെ ആശ്ചര്യഭാവം ഞാൻ സ്പഷ്ടമായി കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അല്പനേരംകൂടി ക്ഷമിക്കുക. ഞാൻ നിന്നെ കണ്ട സമയത്തു നിന്നു ബാധിച്ചിരുന്ന സംശയങ്ങൾ ഒരു കാലത്തു മഹാനായ നമ്മുടെ മഹമ്മദ് നിബിയേയും ബാധിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംശയനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലും അദ്ദേഹം ഈ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതാണ്. ഈ ലോകവാസികളുടെ സ്വഭാവം നിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. അവരിൽ ഒരു ദോഷമെങ്കിലും കാണില്ലെന്നു വെണ്മിച്ചു പറയാം. യാതൊരു ദോഷവും ചെയ്യാത്ത ജനങ്ങളാണ് ഈ ലോകത്തിൽ താമസിക്കുന്നത്. നി ജനിച്ചു വളർന്ന ഭൂമിയും ഈ ലോകവും തമ്മിലുള്ള മുഖ്യമായ വ്യത്യാസം ഇതുതന്നെയാണ്. ബാക്കിയു

ള്ള സംഗതികളിലെല്ലാം നിന്റെ ഭൂമിയും ഈ ലോകവും തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ട്. നീ കുറച്ചു മുമ്പ് വിട്ടുവന്ന ഭൂമിയേക്കാൾ ഈ ലോകത്തെയാണ് നീ അധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് എങ്കിൽ നിന്റെ ബാക്കിയുള്ള ജീവകാലം ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടാനായി ഞാൻ നിനക്ക് അനുവാദം തരാം. എന്നാൽ നിന്റെ സംശയനിവൃത്തി വരുത്താനും ഈ ലോകവാസികളുമായി നിനക്കു നല്ലവണ്ണം പരിചയമുണ്ടാക്കിത്തരുവാനും വേണ്ടി ഞാൻ കുറെ നേരം കൂടി നിന്റെ ഒന്നിച്ചുവരാം.'

അസ്സനാർ ആനന്ദഭരിതനായി തന്റെ പര്യവേഷകനും ഉച്ചരിച്ചു. ദോഷംകൂടാതെയുള്ള ഒരു ലോക! പാപരഹിതനാഭം വിവേകികളുമായ ജനങ്ങൾ! എന്റെ അപേക്ഷകൾ കയ്യാണെന്ന് എന്റെ മേൽ പ്രസാദിച്ചു പടച്ചോനായിക്കൊണ്ടു നമസ്കാരം; ഇതിലധികം ഒരു ഭാഗ്യവും സുഖവും പരമാനന്ദവും എനിക്കു വരാറില്ല. ജനസമുദായത്തിൽ നാനാവിധമായ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതായ കൃത്യം, അനീതി, ചതി, ശൂരത മുതലായ യാതൊരു ദുഷ്ടങ്ങളുമില്ലാത്ത ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അനേകകോടി സംവത്സരം ജീവിച്ചിരുന്നത് കൂടി എനിക്ക് തൃപ്തിയാവുന്നതല്ല.'

'ഈ ലോകത്തെപ്പറ്റി നീ പ്രശംസിച്ചു തു മതി. നിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുക്കളെയും അവയുടെ ചേഷ്ടകളേയും കുറിച്ചു നീ നല്ലവണ്ണം പശ്ചാലോചനചെയ്തതിന്റെ ശേഷം നിന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നിയ അഭിപ്രായം എന്തോട് പറയണം. നിനക്ക് എവിടെയെല്ലാം പോകേണമെന്നുതോന്നുന്നുവോ അവിടെയൊക്കെ ഞാനും നിന്റെ കൂടെ വരാം. നിനക്കു വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളും തരാം എന്ന് ആ ദിവ്യപുരുഷൻ പറഞ്ഞു

പിന്നെ കുറെനേരം അവർ രണ്ടു പേരും ഒന്നിച്ചു മൌനമായി സഞ്ചരിച്ചു. അസ്സനാർക്ക് ആദ്യം ഉണ്ടായ ആശയത്തിന് അവ സാനമുണ്ടായില്ല. കുറച്ചുനേരത്തിനുള്ളിൽ അവന്റെ ആശയം നിലച്ച് അവന്റെ മനസ്സ് പൂർണ്ണമായിലായപ്പോൾ താൻ വിട്ടുവന്ന ലോകവും ഭൂമിയുടെ അന്തർഗതത്തുള്ള ലോകവും തമ്മിൽ കാഴ്ചയിൽ വളരെ നൂറ്റാണ്ടുകളായി അവനേ തോന്നി. എങ്കിലും ഹോ ലോകം ഭൂമിയേക്കാൾ അധികം കാട്ടുപിടിച്ചു കിടക്കുന്നതായി അവർ കണ്ടു. 'ഇവിടെ ഞാൻ കാട്ടുമൃഗങ്ങളേയും അവർക്കു ഇരയായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മറ്റു മൃഗങ്ങളേയും കാണുന്നുണ്ട്. നാം വിട്ടുവന്ന ഭൂമിയിലുള്ള മൃഗങ്ങളും ഇവയെപ്പോലെ തന്നെയാണ്. പുണ്യശീലനായ മുഹമ്മത്തിബിയെ ഉപദേശിപ്പാൻ എനിക്ക് സാത്തന്യമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അന്യജന്തുക്കളെ കൊന്നതിനാൽ ഹിംസ്രമൃഗങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ച് ഈ ലോകത്തിന് ഒരു ദൂഷണമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ലായിരുന്നു.' എന്നു അസ്സനാർ പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾക്കു സാധു മൃഗങ്ങളുടെ മേലുള്ള ദയ അത്രയളവു തന്നെ. എന്നാൽ ക്ഷുദ്രമൃഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈ ലോകവും നിങ്ങളുടെ ഭൂമിയും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. അതിനുള്ള കാരണവും സ്പഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ- മൃഗങ്ങൾ സമ്പ്രദായം പാലാലാലാകളും മാത്രം ഭക്ഷിച്ചു തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഭക്ഷിക്കാതെ ഇരുന്നിരുന്നു എങ്കിൽ ഭൂമിയിൽ ഇത്ര അധികം ജന്തുക്കൾക്കു ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടാവില്ലായിരുന്നു. അന്യോന്യം ഭക്ഷിച്ച് ഉപജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നാനാജാതിമൃഗങ്ങളുടെയും സംഖ്യ ചുരുങ്ങുന്നതിന്നു പകരം എത്രയോ അധികമായി ഭവിക്കുന്നു. നമുക്കു ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കു

ന്ന സ്ഥലത്തിലേക്ക് പോയി അവിടെ നിന്നു ശ്രദ്ധിപ്പാനുള്ളത് എന്തെല്ലാമാണെന്നോക്കുക' എന്നു ആ ദിവ്യപുരുഷൻ പറഞ്ഞു. അവർ ഉടനെ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളുടെ ആതുത്തി വിട്ട് ദോഷരഹിതരായ ജനങ്ങൾ താമസിക്കുന്ന ദിക്കിലെത്തി. ഇത്ര നിർമ്മലമായ ജനങ്ങളുടെ സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു തനിക്ക് ഉണ്ടാകാവുന്ന സുഖങ്ങളെ തന്റെ മനസ്സിൽ മുൻകൂട്ടി ആലോചിച്ചു അസ്സനാർ സന്തോഷിച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാൽ കാട്ടിന്റെ ആതുത്തി വിട്ടു അല്പം ദൂരം പോകുമ്പോഴേക്കു കൂട്ടം അണ്ണുകൾ ഒരാളെ പിന്തുടരുന്നതും അവൻ അവയെപ്പേടിച്ചു വിറച്ചുകൊണ്ട് ഓടിപ്പോവുന്നതും അവർ കണ്ടു. 'ഈ ശപഥ, ഇവൻ എന്തിനാണ് ഇത്രധേരത്തിൽ ഓടിപ്പോകുന്നത്. ഇത്ര ക്ഷുദ്രമൃഗങ്ങളിൽ നിന്നു ഇവൻ എന്താണ് ഭയപ്പെടാനുള്ളത്?' എന്നു അസ്സനാർ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു. അസ്സനാർ പറഞ്ഞത് അവസാനിക്കുമ്പോഴേക്കു രണ്ടു നായ്ക്കൾ വേറെ ഒരാളെ പിന്തുടരുന്നതും അവൻ അവയിൽ നിന്നു ഭയപ്പെടാൻവേണ്ടി അതിവേഗത്തിൽ ഓടിപ്പോവുന്നതും അവർ കണ്ടു. അസ്സനാർ തന്റെ കൂടെയുള്ള ദിവ്യപുരുഷനോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'ഇവരുടെ പ്രവൃത്തി വളരെ ആശയക്കുറുമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ഇത്ര അസാധാരണമായ പ്രവൃത്തിയുടെ കാരണം എന്താണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാവില്ല.' ദേവഭൂതൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'ഈ രാജ്യത്തിലുള്ള മൃഗങ്ങൾക്കു കാഴ്ച കാലമായിട്ടു വളരെ ശക്തി കൂടിയിരിക്കുന്നു. ഇവയെ കൊല്ലുവാൻ ചതിയോ പലമോ ഉപയോഗിക്കുന്നത് അന്യായമാണെന്നു ഈ രാജ്യവാസികൾ ആദ്യം കണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടു അവ ക്രമേണ വളർന്നു

വരികയും ഇപ്പോൾ കൂടെക്കൂടെ അവ നി
 രപദ്രവിഷ്ടായ അവൽവാസിജനങ്ങളെ
 ഉപദ്രവിഷ്ടകയും ചെയ്യുന്നു. 'എന്നാൽ
 അവനൊക്കെയല്ലാം തീർച്ചയായും നശിപ്പിച്ചു
 കളയേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാ
 ത്തതിന്റെ ഫലമല്ലെ നാം കാണുന്നത്'
 എന്ന് അസ്സനാർ പറഞ്ഞു. 'കുറച്ച മനു
 തന്നെ സാധുവുഗുണങ്ങളുടെ നേരെ നിങ്ങൾ
 ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിട്ടു ദയ ഇപ്പോൾ എവിടെ
 പോയി? നിതിമുറയായ നിങ്ങൾ ആ കാ
 ല്ലും ഇത്ര ക്ഷണത്തിൽ മാനുഷന്?' എന്ന്
 ആ ദ്രവ്യപുരുഷൻ പുഞ്ചിരിയോടെക്കൂടി അ
 വനോടു ചോദിച്ചു. 'എന്റെ തൊറിനെ

ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ ഭൂമിയിൽ
 സുഖമായി താമസിക്കണമെങ്കിൽ തിര്യഗ്
 ജന്തുക്കളെ ഉപദ്രവിക്കാതെയും അവയുടെ
 നേരെ അന്യായം പ്രവൃത്തിക്കാതെയും കഴി
 യുന്നതല്ലെന്ന് എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ബോ
 ദ്ധ്യം വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിവേകശൂ
 ന്യങ്ങളായ മൃഗങ്ങളുടെ നേരെ മനുഷ്യർ
 ആചരിക്കേണ്ട മുറയെപ്പറ്റി പശ്ചാലോച
 ന ചെയ്തതു മതി. ഈ രാജ്യത്തിലുള്ള മനു
 ഷ്യർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ എങ്ങിനെയാണ്
 അനുവർത്തിച്ചുപോരുന്നത് എന്നു നമുക്കു
 ആരാഞ്ഞു് അറിയുക.' എന്ന് അസ്സനാർ
 ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

(തുടരും)

കേ. കഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി എ, ബി എച്ച്.

കംസവധം

(തുടർച്ച)

ബാലാ ബലാദിമുഖേ കമലാസഹായേ
 നാലഞ്ചുപത്തുറ്റി കപന കാമവിന്നാ
 ആലോലകണ്ണമുദഞ്ചിതബാഹുശൃംഗാ
 പ്രീലാങ്കലാ തിരുകിനാളുണികേശഭാരം.
 കന്യാശിരഃബുദ്ധദുഃശാ ഭഗവദിപോകേ
 നിശ്വാസപംക്തികളുനംഗരജാ വളർത്തു
 നിസ്സീമോഹമലര മുദുളാംശുകത്തി-
 രുദ്ധ്യബാഹര ശരണമിവ മുല്ലമാലാം.
 പെട്ടെന്നു സഭ്രവശാഖെഴുതിടിനാളു-
 ബൊട്ടൊട്ടൊരുത്തി മച്ചികൊണ്ടുമാലക
 (പോലേ
 കഷ്ടം വിമോഹമൊരു പൊന്നടത്താണു
 (കൊണ്ടു
 കെട്ടിടിനാൾ കമനികാചന കേശവാശം
 ആകാഞ്ചനാ മുലകടിക്കുമൊരാത്മബാലം
 മോഹാലുപേക്ഷു നടകൊണ്ടിതുകാവിനാലി

ഏകാചിലമ്പൊരുമുതലിരുചതുരംഗോ
 മാജ്ഞാതേഹോമകടകംനിജകാല്പണിത്താൾ
 ഹർമ്മാധിതൃഡാ രത്നാംഗു
 സമാലോക്യ രമാപതിം
 അധിഷ്ഠിതമനോരാജ്യം
 മഹാപിറാമ്പുവിന്തയൻ.
 നീലസ്തംഭശരീരോരുഹം നിരചമ-
 ഭൂവല്ലിദിശേലക്ഷണം
 താമ്രോഷ്ടം ഭൂഭഗേശ്വരായതദുജാ
 വിസ്താരിവക്ഷസ്വലം
 കാഞ്ചിദാമലസദിക്ഷുലജാലനം
 പീനോരു ശോണോജ്ജ്വലത്.
 പാദം പൂർവ്വരതമേതദഹരം
 പുഷ്പാതി നേത്രാത്സവം
 ഉല്ലാസാർന്നിവന മാരിലമത്തു ഗുഡം
 മല്ലീശരപ്പടവിലൊന്നു പുണർന്നതാവു

മെല്ലെ കചോലഭൂവി പാണിതലേനതാങ്ങി-
 ക്കല്യാണവക്ത്രമലരൊന്നു മുകുന്താവു.
 തുമച്ചിൽ പൂക്കു ശയ്യാനടുവിലിവനൊട്ടു
 ചേന്നു പേമാരികൊണ്ടേ
 ഹേമക്കുനിന്നുമേലെനിരയിൽ നിലവഴി.
 കുന്ന ജീമൂതകാലേ
 രാമൽച്ചുമെന്തെ പൂണന്നും പലവൃന്ത പിശകി-
 ചോരിവാഴ്ത്തേൻനുകുന്തം
 കാമക്രിഡലാം വളർത്താവിതു പുലരെ വിധയ
 ഞാനെന്നിക്കൊത്തവണ്ണം.
 സ്ത്രീജനം ദുഃഖമെന്നുള്ളതു ജടുവചനം
 ചാരുസൗഭാഗ്യലക്ഷ്മി.
 ഭാജാ ചേന്നങ്ങിവൻതന്നൊടു മദനസാ-
 സ്വാദകേളീവിവാസേ
 ആശാം പൂണ്ടായിരാത്താണ്ടഗതികൾ പൂർ
 നാർത്തപം ചെയ്തിലും ചെ. (പു-
 റോശാന്തോരുപ്രമോദപ്രസരമിതിലൊഴി.
 ഞെത്തത്തുമോ ജീവലോകേ.
 കണ്ഡുവിലെത്തുകിലെന്നിക്കു വരപ്പൊടാ
 (ത്തീ-
 ലിന്നന്തരിൽ പുനരൊരുത്തനുമിന്നയോളം
 ഏന്നാനസേ ചെവിയാഗമിവൻധരിച്ചാൽ
 മമ്മാ പൂണന്നരുളുമ്പിന്നൊടേതുചെയ്തും.
 മൈക്കുണ്ണാർ തുകമോരൊ കസുമനിരകളേ-
 റോറാസൗരാജധാനീ.
 മൊക്കുകുണ്ടിടവാനായ്മഹിതവൃന്തപതിമാ.
 ഗ്ലേണ ചോകും ദശാശാ
 അഗ്രേ പൂവാടമസ്തം കുമ്പി രജകനെ.
 കണ്ട കൃഷ്ണൻ തദാനീം
 സൽകാരാത്ഥം വഴങ്ങീടേനവവസനാ.
 ന്വാവയോരിത്രവാദീൽ.
 അദിസാനുഷ പരിഭ്രമിച്ചു ചില കാലി
 മേച്ചു ചിലരുന നീ
 ഇരതരം പുടവ ചൊറുപ്പതിനു യോഗ്യ-
 നൊ കിമവി ഭൂത

മുശുനാസ്തലിയ ഭോജരാജനഗരത്തിൽ
 വന്നു വഴികേടുകേ-
 കൂറ്റിതളപ്പൊട്ടു തുടങ്ങുകിൽ തല തെരിച്ചു
 പോം ദുഃഖമടങ്ങെടോ.
 ഇതും ദുഷ്ടാ പാഞ്ഞിടുന്ന രജകവരം
 കൊന്നൊഴു ദുഷ്ടചിത്തം
 വസ്യമുഖ്യേതിരഞ്ഞാൻതടടിതിഹലയര-
 ന്നം തനിക്കും വിശേഷാൽ
 മദ്ധ്യേ ചങ്ങാതിമാക്കും പുനരിവിടെ വൃന്ത
 നിന്നവക്കും കൊടുത്താ-
 നൽക്കേഴിച്ചാൻ തകർത്താൻ പുടവകൾ
 നേപ്പ ശേഷിച്ചതെല്ലാം. (ഗവ-
 മാലാകാരം സുദാമാ തദനു നരപതേ
 രാജമാഗ്ളേണ യാനെത്ത
 ബാലാവാരോക്യഭക്ത്യാ നിജഭവനമുപാ-
 നിയ തൗ രാമകൃഷ്ണ
 മാലാജാലാനി താഭ്രാം നവപരിമളം.
 മൃണി സമ്മാസ്യ മമ്മാ
 ചേലേത്തും തൽപ്രസാദാൽ മുനിജനദുര-
 പാം ഗതിം പ്രാപ ധീമാൻ.
 പശ്ചാൽപോകുംവിധയകാഞ്ചനവരവനി
 കാഞ്ചനാഭാംഗവല്ലീ (താ-
 കണ്ണാമണ്ണായതാമളീം നരവാനു നവാ-
 ലേപവും കൊണ്ടു യാനീം
 പശ്ചന്നീയംരൈടോകാമിനി തവകുലമെ-
 ന്താവയോരഗ്രഗം
 നിശ്ശങ്കം ദേഹി ഭദ്രം തവവരുമചിരാ-
 ലെന്നു കൃഷ്ണാ ബഭാഷേ.
 അപ്പോളുള്ളതഗ്ര സന്തൈലംപുണ്ഡ-
 രൂഖണ്ഡകസ്തുരികാ-
 കപ്പുരാദിനവാനുലേപനവൈരം
 സമ്മാസ്യ സമ്മാദിനീം
 കണ്ണാം ഭക്തിനന്തരം വിലോക്യ ഭഗവ-
 ന്നരീശിവാമാലയായ്
 മുപ്പാരികൽ വളർപ്പതിന്നു തിരുവ-
 ഉളം ചൊറുപ്പിച്ചിടാനാൻ.

പദയുഗളീപദാഭ്രമാക്രമിച്ചുബുദ്ധാക്ഷൻ
ചിബുകളവികരാഗ്രംകൊണ്ടുയർത്തുകൾ

(യാം

വപുഷിതുടയമസ്യ വക്ത്രാഹന്തശേഷി.
ച്ചിതുതലമുടിമേലും മുറുമുച്ചിപ്പിമേലും.
അന്നേരം തോഴമന്ദസ്തിതനമുലർകൊ-

ണ്ടമ്പിലാരാധ്യനതപാ

ധന്യാംഗീസാകണക്കത്തുടനതിമുദനാ
ചാണിനാധാരയന്തി

ചൊന്നാളെന്തമ്പുരാനെ വേനമിദമുചാ.

ഗമ്യ മൽകാഷ്ഠിതാത്ഥം.

നിന്നും പൂരിച്ചുവേണം വിരവിനൊടെഴിനെ
ജീട്ടിവാണെന്നിവണ്ണം.

മുശേല ഞാനും വയന്നുണ്ടയി തവ വേണേ
മാതുലം ഭോജരാജം

നിന്നുപ്രാ കണ്ടു വേഗാദിതി മധുരഗിര
താമമാശ്വാസ്യ ദീനാം

വിത്രാസാദൃത്തവത്മാ സപദിപുരജനൈ
സാന്ദ്രശാഭം പ്രപേദേ

സപ്രോ വിരാഭിഗുപ്താം കലിതരസമെസ
ചാപശാലാം വിശാലാം.

(തുടരും)

വിധി-കാലം-യോഗം

മനുഷ്യന്റെ ഏകദേശം വിവേകപൂർവ്വം
കൃഷി ചെയ്യാവുന്നതോ, അല്ലെങ്കിൽ തനി
യേതന്നെ ചെടി
കളും കൊടികളും
പടന്നു ചരുന്നലം
കോലപ്പെട്ട കിട
ക്കാവുന്നതോ ആ
യ ഒരു തോട്ടത്തി

ന്നു സദാമാണ്. അതിനെ കൃഷി ചെയ്താ
ലും ഇല്ലെങ്കിലും അതിൽ എന്തെങ്കിലും മുള
ച്ചുവളന്ന് അത് എന്തെങ്കിലും ഫലത്തെ
ഉതിർക്കുതിരിക്കില്ല. അതിൽ ഉപയോഗ
മുള്ള വിത്തുകൾ വിതയ്ക്കാത്താൽ നിരവ
യോഗകരങ്ങളും അഹിതകരങ്ങളുമായ കള
കൾ തിക്കിത്തിരക്കി വളന്നു തുടങ്ങും.

ഒരു തോട്ടക്കാരൻ തന്റെ വയലിലു
ള്ള കളകളെ നശിപ്പിച്ച് അവിടെ തനിക്കു
ഉപയോഗമുള്ള ഫലങ്ങളും പുഷ്പങ്ങളും വി
ളയുന്ന മരങ്ങളും ചെടികളും നടവളയ്ക്കുന്ന

തുപോലെ, മനുഷ്യൻ, അശുഭങ്ങളും അ
ബദ്ധങ്ങളും വിഫലങ്ങളുമായ വിചാരങ്ങ
ളെ വിട്ടുകളഞ്ഞ് പരിശുദ്ധങ്ങളായ ശുഭ
വിചാരങ്ങളെ ഏകദേശത്തിൽ കൃഷിചെയ്ത്
ചോഷിപ്പിക്കുന്നതിന്നു അധികാരിയാണ്.
ഈ അധികാരത്തെ വിവേകപൂർവ്വം വിനി
യോഗിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ തന്റെ ഏകദേശത്തി
ന്റെയും ജീവിതത്തിന്റെയും അധിപതി
താൻതന്നെയല്ലാതെ മറ്റാരെല്ലാന്നു മനു
ഷ്യൻ അവസ്ഥാനുസരണം അറിഞ്ഞുതുട
ങ്ങും. അവൻ വിചാരനിയമങ്ങളെ തന്നെ
ത്താൻ കണ്ടുതുടങ്ങും. എന്നുമാത്രമല്ല, ത
ന്റെ വിചാരങ്ങൾ, തന്റെ നടത്തയേയും,
വിധി, കാലം, യോഗം എന്നിവയേയും എ
ങ്ങനെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും അവയോ
ട് എങ്ങനെ സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും
ആ മനുഷ്യൻ നാൾക്കുനാൾ വളന്നുവരുന്ന
ദൃഢതയോടുകൂടി അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്.

നടത്ത, വിചാരലോകത്തിൽനിന്നുതന്നെ
വിച്ച് സ്ഥിതിയേയും കാലത്തേയും അനുഭവ

ലിച്ചു വെളിച്ചപ്പെടുന്നു. ഭരതവന്റെ ബഹിഃസ്ഥിതി അവന്റെ അന്തഃസ്ഥിതിയോടു എപ്പോഴും സംബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭരതവന്റെ എന്തെങ്കിലുമൊരു കാലത്തേയോ കർമ്മത്തേയോ നോക്കി അതിൽ അവന്റെ ഹൃദയം, അല്ലെങ്കിൽ വിചാരലോകം പുണ്യമായി പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. എങ്കിലും ആ കാലം അല്ലെങ്കിൽ ആ കർമ്മം അവന്റെ പഴയതോ പുതിയതോ ആയ എന്തെങ്കിലുമൊരു വിചാരത്തോടു എങ്ങനെയെങ്കിലും സംബന്ധപ്പെട്ടു വരികയില്ല.

മനുഷ്യരെല്ലാവരും അവരവരുടെ വിചാരലോകവുമായ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അതതു സ്ഥിതിയിലെത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഭരതവന്റെ നടത്തകൾ അവന്റെ എത്ര വിചാരങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായിരിക്കുന്നുവോ ആ വിചാരങ്ങൾ അവനെ ആ സ്ഥാനത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ജീവിതത്തിൽ “യാദൃച്ഛികം” എന്നൊന്നുണ്ടാവുകയേയില്ല. എല്ലാം, ഒന്നും ഒരിക്കലും പതാത്തവണ്ണം അടക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ കാര്യങ്ങളാകുന്നു.

താൻ കാലയോഗങ്ങൾക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടവനാണെന്നു മനുഷ്യൻ എത്രത്തോളം വിശ്വസിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം അവൻ അവയാൽ ഗ്രസിക്കപ്പെട്ടവനായി ഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ സ്രഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകത്തായ ആ മഹാശക്തി തന്നിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും കാലയോഗങ്ങളുടെ ഉല്പാദനത്തിന്നു കാരണമായ വിത്തും വലുപ്പമടങ്ങിയ അന്തരംഗത്തെ തനിക്കു കീഴടക്കാമെന്നും അവൻ എപ്പോൾ അറിയുന്നുവോ അപ്പോൾ അവൻ തനിക്ക് താൻതന്നെ വിധികർത്താവായിത്തീരുന്നു. ത

ന്നെ, തനിക്ക് കീഴടക്കുന്നതിനും തന്നെ പരിശുദ്ധമാക്കുന്നതിനും അഭ്യസിച്ച മനുഷ്യൻ കാലയോഗങ്ങൾ വിചാരങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടു വരുന്നതെന്നറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവൻ, തന്റെ അന്തഃസ്ഥിതി എത്രത്തോളം ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ അത്രയും തന്റെ ബാഹ്യവസ്തു ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നതാണ്. മനുഷ്യൻ, തന്റെ നടപടികളിലുള്ള ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നു ശരിയായി പരിശ്രമിച്ചു അതിൽ പ്രയത്നം ഉന്നമിക്കുമ്പോൾ കാലയോഗങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി ഉടനടൻ മറിമറഞ്ഞുപോകുന്നുണ്ടെന്നു തെളിവാകും.

അധികം സാമീപ്യമുള്ളതോ അധികം പ്രിയപ്പെടുന്നതോ അധികം ഭയപ്പെടുന്നതോ ആയവയെ നിരന്തരം ആകർഷിക്കുന്നതിന്നു ഹൃദയത്തിന്നു പ്രത്യേകശക്തിയുണ്ട്. ആഗ്രഹങ്ങൾ വിശുദ്ധങ്ങളും സുസ്ഥിരങ്ങളുമാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ഹൃദയത്തിന് ഉന്നതിയുണ്ടാകയുള്ളൂവെന്ന് നാം പ്രതിനിമിഷം സ്മരിക്കണം; നേരേ മരിച്ചുവെന്നെങ്കിൽ അധഃപതനമാണു ഫലം. കാലയോഗങ്ങൾ, ഹൃദയം പ്രിയപ്പെടുന്നവയെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. മനോഭൂമിയിൽ വിതളുന്നതോ തനിയെ വീഴുന്നതോ ആയ വിചാരബീജമൊന്നൊന്നും ഉടൻതന്നെയോ പഴുക്കപ്പെട്ടുവെക്കയോ കർമ്മപുഷ്പങ്ങളേയും അവയിൽനിന്ന് കാലയോഗഫലങ്ങളേയും അപസ്ഥാനസരണം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ഈ കാലയോഗങ്ങളെന്ന ബാഹ്യലോകം വിചാരന്തർലോകത്തിന്റെ ഗതി. അനുസരിച്ചു വിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സുഖകരവും വ്യക്തമായ രണ്ടു കാലങ്ങളും ഒട്ടക്കം മറച്ചു സന്മാർദ്ദംകളായ ഉപകരണങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. താൻതന്നെ വിതച്ചു

ഉറപ്പുവരുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യൻ സർവ്വവ്യവസ്ഥകളെയും ഭാവനകളെയും ഉപേക്ഷിച്ച്, തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇടവിടാതെ വളർന്നുവരുന്ന വിചാരങ്ങൾ, ആഗ്രഹങ്ങൾ, പ്രാർത്ഥനകൾ എന്നിവയെ— അശുഭമായും ഭരണമെന്നും ചേർന്ന വിചാരങ്ങളെന്ന കാനലിലൂടെയും ഉയർച്ചയും വളർച്ചയുമുള്ള പരിശുദ്ധങ്ങളെന്ന രാജപാതയേയും— പമ്പാനടന്ന് മടുവിൽ അവയെത്താത്ത പലങ്ങളെ അറയ്ക്കുവാനുപയോഗിക്കണം.

ഒരുവൻ ചാരായക്കടയിലോ തട്ടുവുമുറിച്ചിലോ ചെന്നുകൂടുന്നത് വിധിയുടേയോ കാലത്തിന്റേയോ നിബന്ധനയാൽ അല്ല. നിഷ്പ്രവിചാരങ്ങളും അശുഭമോഹങ്ങളുമാണ് അവനെ അവിടെ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു നിമ്ബലഹൃദയൻ കുറുകാരനായിത്തീർന്നാൽ അവനാൽനിന്നു പുറമേയുള്ള മറ്റൊരു ശക്തിയാലുമല്ല; ആ കുറുക്കത്തോടു സംബന്ധിച്ച വിചാരങ്ങൾ ഏതൊന്നും അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സുസ്ഥിരം പരിപോഷിക്കപ്പെട്ടവനാൽനിന്ന് കാലം മുളച്ചുയർന്നു വിചാരാനുരൂപമായ ഫലത്തോടെ വളർന്നുവരുന്നതാണ് ചെയ്യുന്നത്. കാലം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. അത് അവനേത്തന്നെ അവൻ ഭരിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്നതേയുള്ളൂ. ദുഷ്ടതകളിൽ ഇറങ്ങി ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നത് ദുഃഖഗ്രാഹങ്ങളുള്ളതായതും നല്ല നടത്തകളിൽ കയറി നന്മ അനുഭവിക്കുന്നത് പരിശുദ്ധവിചാരങ്ങളുള്ളതായതും ആകാം കരിക്കലും സംഭവിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ മനുഷ്യൻ തന്റെ വിചാരങ്ങളാകുന്ന കർമ്മവും അധിപതിയുമാകുന്ന മാത്രമല്ല തന്റെ പുറംനിമിഷകളും ഉഷ്ണസരണും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും പ

രിഷ്ടിപ്പിക്കുന്നതിനും അധികാരിയുമാണ്. മനുഷ്യൻ, പൂർവ്വവസ്ഥയനുസരിച്ച് ജനിച്ചു പിന്നീട് ജീവിതപദ്ധതിയിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കുന്നവനായെന്നു കരുതുന്ന അടിമിടത്തിനുമുണ്ടാകുന്ന ശുഭം, അശുഭം, ബലം, ബലഹീനം എന്നിവയെ വേണ്ടപോലെ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന സ്ഥിതികളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കാലയോഗങ്ങളെ ആകർഷിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും.

താൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതിനെയെല്ലാം സ്വാധീനപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു മനുഷ്യനു ശക്തിയുണ്ടെന്നു കരുതേണ്ടാ, എന്നാൽ താൻ എന്തവസ്ഥയോടു താഴാത്തതോ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അതിനേയും അതിനെ പിന്തുടന്നു മാറവേയും പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ മനുഷ്യൻ ശക്തനാകയുള്ളൂ. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ മനുഷ്യനു പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന അഭിലാഷങ്ങളും മനോരാജ്യങ്ങളും പേരാശകളും അവന്റെ മനശ്ശക്തിയെ അധികരിക്കുന്നവയായിട്ടാണു തീരുന്നത്. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സുസ്ഥിരം ഉന്നിനില്ക്കുന്ന വിചാരങ്ങളും അഭിവാഞ്ഛകളും മാത്രമേ പുഷ്ടിയോടുകൂടി വളരുകയുള്ളൂ. നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനെ തരുന്ന ദൈവം നമ്മിൽ തന്നെയുണ്ട്. ആ ദൈവം നമ്മുടെ ആത്മാവാണ്. മനുഷ്യന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും അവന്റെ വിചാരത്തോടും കർമ്മത്തോടും യോജിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലേ ഫലപ്രാപ്തങ്ങളാകയുള്ളൂ.

തന്റെ സ്ഥിതിയെ നന്നാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന്നു മനുഷ്യനു മോഹം ധാമമുണ്ടെങ്കിലും തന്നെ മാത്രം പരിഷ്കരിക്കുന്നതിന്നു ശ്രമിക്കുന്നില്ലായ്ക്കാലാണ് അവന്റെ മോഹം വ്യക്തമായിത്തീരുന്നത്. ക്ലേശങ്ങളേയും പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും ലേശംപോലും ഭയപ്പെടാത്ത മനുഷ്യൻ മാത്രമേ താൻ പ്രവേശി

ച്ചിരിക്കുന്ന കമ്മത്തിൽനിന്ന് ഒരിയ്ക്കലും പിന്മാറ്റം വരികയുണ്ടല്ലോ. ഈ വാസ്തവം ഐതിഹ്യമായും പാരമ്പര്യമായുമുള്ള എല്ലാ പരിശോധനകളെയും സംബന്ധിച്ച്. ധനസമ്പാദനത്തെ പ്രധാനപുരസ്കാരമായി അംഗീകരിച്ചവർ കൂടി കായ്ക്കേണ്ടതിന്നു തയ്യാറാവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കട്ടെ ഉയർച്ചയും വളർച്ചയുമുള്ള ഉൽകൃഷ്ട വിതത്തെ മോഹിപ്പിക്കുന്നവനു എത്രമാത്രം കഷ്ടപ്പെടേണ്ടതാണ്.

ഇതാ, ഒരു മനുഷ്യൻ കുറിയായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു അവൻ തന്റെ ബാല്യവസ്ഥകളും ഗ്രാമസൗകര്യങ്ങളും പൂർണ്ണമായി മറന്നു. അത്രയും അറിയാത്തവനും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ വിമുഖനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, തനിക്കു കിട്ടുന്ന ശമ്പളം വളരെക്കുറവെന്നു വെച്ച് തന്റെ യജമാനനെ വെറുക്കുന്നതു ന്യായമെന്നു കൂടി അവൻ കരുതിയിരിക്കുന്നു. ഈ മനുഷ്യൻ ശരിയായ ഗതികൾ വിതത്തിന് ആധാരമായ തത്വങ്ങളെപ്പറ്റിയ പ്രഥമചാരം ഇനിയും ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. അവൻ തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടേറിയ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്ന് നീങ്ങിനില്ക്കുന്നതിന്നു അപ്രാപ്തനായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മടി, ചതി, അപമാനം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച വിചാരങ്ങളെ ഹൃദയത്തിൽ നിറച്ചുകൊണ്ടും അതിന്നൊത്തവണ്ണം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടും ഇപ്പോഴുള്ളതിനേക്കാൾ ഭയങ്കരമായ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നതാണ് അവന്റെ അനേകമുണ്ടാകുന്നവനായിരിക്കുന്നു.

ഇതാ, അമിതമായ ഭോഗങ്ങളാൽ കലശൽ ധനികൻ വ്യാധിഗ്രസ്തനായി വലയുന്നു. അവൻ ആ വ്യാധിയിൽനിന്ന് വിമുക്തനാകേണ്ടതിന്നുവേണ്ടി അളവില്ലാത്ത പ

ണം ചെലവിടാൻ തയ്യാറാണ്. എന്നാൽ ഭക്ഷണത്തിലും കാമത്തിലും അമിതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടുപറ്റിയ വിചാരങ്ങളെ വിട്ടുകളയുവാൻ അവൻ ഇനിയും കരുതിയിട്ടില്ല. ആ മനുഷ്യൻ ഭോഗലാഭം ജീവിക്കുന്നതിന്നു രീതി അർഹമല്ല. അവൻ അഭോഗജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രഥമതത്വങ്ങൾ ഇനിയും പഠിച്ചിട്ടില്ല.

ഇതാ, കൂലിക്കാർക്ക് ശരിയായ കൂലി കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതിന് അന്യായമായ കാരണങ്ങൾ ചലയ്ക്കുന്ന നിമിത്തം കൊണ്ട് വലിയ ലാഭം നേടാമെന്നു വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഒരു യജമാനൻ കൂലിക്കാർക്കു കൂലി കൊടുക്കുകയല്ല. അവൻ പണക്കാരനായിത്തീർന്നു കൂടും. ചിലപ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ മിന്നിപ്പോയി, വെളിച്ചം, അന്തിമമായി ഒരു അന്തിമം താൻ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കുമെന്നു കരുതി തന്റെ നിലയ്ക്ക് താൽതന്നെ മറന്ന് കാരണമെന്നറിയാതെ കാലക്രമേണ വിവിധങ്ങളായ കാര്യങ്ങളിൽ തുണയുന്നു.

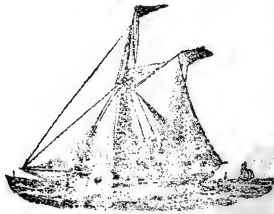
മനുഷ്യൻ, തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു മിടുവാൻ അവൻ അറിയാത്തതൊന്നെങ്കിലും അവൻ തന്നെ കാരണമെന്ന വാസ്തവത്തെയും, അവൻ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതിൽ ഹൃദയകരമായ ഏതെങ്കിലും ഫലത്തേ മോഹിച്ച് പരിശ്രമിക്കുവാൻ അനുസ്മരിക്കുന്നതിൽ ആ ഫലകാർഷണ്യം ഉത്തോജിപ്പിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളെയും അഗ്രന്ഥങ്ങളെയും വളർത്തിക്കൂട്ടി ആ ഫലം സിദ്ധിക്കാത്തവിധം നിരന്തരം ഓർപ്പുതന്നുവെന്ന തത്വത്തെയും വ്യക്തമാക്കുന്നതിന്നാണ് ഞാൻ ഈ മൂന്നു വിഷയങ്ങളെ ഇവിടെ ഉദാഹരിച്ചത്. ഇത്തരം വിഷയങ്ങൾ എണ്ണമില്ലാത്ത ശോചനീയ പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. എങ്കിൽ

ലും അതിവിടെ ആവശ്യമില്ല. ഇത്രയും തങ്ങളുടെ മനസ്സിലും ജീവിതത്തിലും വിപരീതമായിത്തന്നെ വായനക്കാർ മനോഹരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്രമത്തെ എടുത്തുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു ചെയ്യുന്നതാകയാൽ പട്ടണത്തിൽ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴിയും.

കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ

പാശുപതപ്രയാണം

കാശ്മീരരാജാവിന്റെ രാജധാനിയിൽ നിന്ന് ഏകദേശം പതിനഞ്ചു നാൾ കിഴക്കായിട്ടു പാശുപതം എന്നൊരു മഹാക്ഷേത്രമുണ്ട്. ആ ക്ഷേത്രത്തിന്നു പാശുപതം എന്ന പേരു സിദ്ധിച്ചത് അജ്ഞാനപരമേശ്വരൻ പാശുപതാസ്ത്രം അവിടെ വെച്ചു കൊടുത്തതുകൊണ്ടാണത്രെ. ആ പ്രദേശം വളരെ ശാന്ത നിറഞ്ഞതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ദർശനത്തിനായി പോകുന്നവർക്കു പോയി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളുടെ സഹായത്തോടെ നിശ്ചയിച്ചു. വഴിയിൽ പല ദുസ്ഥലങ്ങളുമുണ്ടാകുമ്പോൾ ചില ക്രിയകൾ നടത്തേണ്ടതാകയാണ്ടു സാധാരണ അത്യാവശ്യമാണ്. സാധാരണയായി പാശുപതത്തെക്കുറിച്ചു പഠനം ചെയ്യുന്നവർ കാശ്മീരത്തു ചെന്നു താമസിക്കുകയാണു പതിവ്. ചിലപ്പോൾ കൂട്ടുകാരെ കിട്ടുവാൻ രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലം താമസിക്കേണ്ടിവന്നുപോകും.

മഹാരാജാവു പരിചയമുള്ള ആൾ കൂട്ടത്തിലില്ല എന്നു പോലീസുകാരും പോകുന്നവർക്കുപോലും രോമംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കുപ്പായം, തെപ്പി മുതലായ ഉടുപ്പുകൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. പോകുന്നവരുടെ ദേഹം പരിശോധിപ്പിക്കുകയും പതിവുണ്ട്. ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസം, പോകുന്നവരെ സുഖമായി സ്വീകരിച്ചു താമസിപ്പിച്ചു നല്ലടിവസത്തിൽ യാത്രയയക്കുകയും ചെയ്യും.

യാത്രക്കാർ പുറപ്പെടുന്നതു പുലരാൻ ഏഴരനാഴികയുള്ള സമയത്തായിരിക്കും. ഇവർ ദർശനം കഴിഞ്ഞു തിരിയെ എത്തുന്നതിന്നു മുമ്പു മഹാരാജാവ് അന്നത്തെ ദിവസം ആഹാരം കഴിക്കുക പതിവില്ല. ചിലപ്പോൾ വഴിമദ്ധ്യത്തിൽ യാത്രക്കാർ മരിച്ചുപോവുകകൂടി ചെയ്യാറുണ്ടെങ്കിലും ആരും തിരികെ വരാതെ കണ്ടിട്ടില്ല. പ്രാണഹാനികൂടി വന്നേക്കാവുന്ന ഈ പ്രയാണത്തിന്നു വളരെ വൈശ്വര്യമുള്ളവർ മാത്രമേ പുറപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഒരു തവണയെങ്കിലും ഇരുപത്തഞ്ചിൽ അധികം ആളുകൾ പോവുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു കേൾവി.

പോകുന്ന വഴി വളരെ ദുസ്ഥലമാണെന്ന് മഞ്ഞിന്റെ ശക്തികൊണ്ട് ആളെ അന്യോന്യം അറിയാനും കൂടി കഴികയില്ല. വഴിക്കു രണ്ടോ മൂന്നോ പുഴകൾ കടന്നുപോകും.

കൂട്ടുകാരെ കിട്ടിയാൽ പിന്നെ മഹാരാജാവിനെ അറിയിക്കുകയാണു വേണ്ടത്.

ഈ പുഴകൾ മഞ്ഞുകട്ടികൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കും, കടന്നുപോകുമ്പോൾ ആളുകൾക്കുണ്ടാകുന്ന അസഹ്യത അറുഭവിച്ചുവെങ്കിലും ത്രൈ അറിവാൻ പാടുള്ളു. ഇങ്ങനെ പന്ത്രണ്ടുനാഴികയോളം ചെല്ലുമ്പോൾ പോകുന്ന വഴിയിൽ നിന്നു നാലുദണ്ഡു പടിഞ്ഞാറായിട്ടു മഹാകേമമായി ഒരു പാറ കാണാം. അതിന്റെ മുകളിലുള്ള വിഗ്രഹം കണ്ടാൽ സാക്ഷാൽ ഫന്ദമാൻ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുകയാണെന്നു എന്നു ശങ്കിച്ചുപോകും. വിഗ്രഹം ഒന്നുമാത്രം ഉയരമുള്ളതാണ്. ഒരു കയ്യിൽ മാലയും മറേത്തു രാമമുദ്രയും ഇങ്ങനെയാണു ഭൂതാനം. ഫന്ദമാന്റെ നിറവും മഞ്ഞിന്റെ തന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽചെന്നു വരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ തൊപ്പിയും കുപ്പായവും വസ്ത്രങ്ങളും എല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കണം. ബ്രാഹ്മണനാണെങ്കിൽ പൂണുന്ദൽമാത്രം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ട. അവിടെ നിന്നുള്ള യന്ത്ര അവധൂതനായിട്ടാണ്. തണുപ്പാണെങ്കിൽ സമീകവയ്യാ, കണ്ണും കാണുകയില്ല. ഇങ്ങനെ ബുദ്ധിമുട്ടി ജീവജാലങ്ങളില്ലാത്ത പ്രദേശത്തിൽകൂടെ കടന്നുപോകണം. പോകുന്നവർ കൈകോർത്തുപിടിച്ചു നടക്കുകയാണു പതിവ്. ഇങ്ങനെയെല്ലാം ബുദ്ധിമുട്ടി പകൽ രണ്ടോ മൂന്നോ മണിയായപ്പോൾ സാക്ഷാൽ പുണ്യസ്ഥലത്തെത്തും. ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സ്വഭാവം പരമേശ്വരനുള്ള ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മാതിരിയാണ്. ക്ഷേത്രം കണ്ടാൽ മഞ്ഞുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതാണെന്നുതോന്നും.

അവിടെച്ചെന്നാൽ സ്വാമിയെ ദർശനം ചെയ്യേണമെന്നില്ല. വലിയമ്പലത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു പരമേശ്വരനേയും ശ്രീപാർവ്വതിയേയും ഭൂതാനിജ്ഞകയാണു വേണ്ടത്. ഭൂതാനത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം മുമ്പുപോയി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ആളുകൾ ഉപദേശിക്ക

ുന്നതാണ്. ഒന്നോ രണ്ടോ നാഴിക ഭൂതാനം കഴിഞ്ഞാൽ പാർവ്വതിപരമേശ്വരന്മാർ വരുത്തിന്റെയോ, പ്രാവിന്റെയോ, ചൈലിന്റെയോ സ്വരൂപത്തിൽ ശ്രീകോവിലിൽനിന്നു പറന്നുവന്നു ഭൂതാനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ ഓങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്ന് ഭട്ടവിൽ ശ്രീകോവിലിലേക്കു തന്നെ പോകും. ഇങ്ങനെ രണ്ടു പക്ഷികളുടെ സ്വരൂപത്തിൽ വരുന്നതു പാർവ്വതിയും പരമേശ്വരനും ആണത്രെ. ഒരാൾതന്നെ ഒരു തവണ പ്രായായിട്ടും മറ്റൊരു തവണ പരന്തായിട്ടും കണ്ടിട്ടുള്ളതായി പറയുന്നു. ഇത് ഒരു അതിശയേഷതിയാണെന്നു പാവാനില്ല. തൃക്കുഴങ്ങിൽ കഴി വരുന്നതു നമ്മുടെ കൂട്ടക്കാർ ധാരാളം കണ്ടിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

പക്ഷികൾ പോയാൽ ഉടനെ ധ്വനത്തിൽനിന്നു നിവർത്തിച്ചു പുറപ്പെടാം. അപ്പോൾ ജന്മസാഹചര്യം വന്നുവെന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഇങ്ങോട്ടുള്ള യാത്രയുടെ കഥയും വളരെ അധികം വിഷമമാണ്. എന്നാൽ ഫന്ദമാന്റെ മുമ്പിൽ എത്തിയാൽ മുമ്പ് ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള സാധനങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാവുന്നതുകൊണ്ട് അല്പം അശ്വാസംകിട്ടും. നാലഞ്ചു നാഴിക കഴിയുമ്പോഴേക്കു അരിച്ചൻ അസ്മരിക്കും. കഠിനമായ തണുപ്പും ഭയങ്കരമായ ഇരുട്ടും കൂടിയ സമയത്തു് ഈ മടക്കത്തിൽ മടങ്ങാത്തവരുണ്ടാകയില്ല. എന്നാൽ ചിലർ ജീവഫാരി വരാമുണ്ടു്. എന്നാൽ മടങ്ങി വരുമ്പോൾ മരിക്കുന്നവർ സൽഗതി കിട്ടുമെന്നാണു വിശ്വാസം.

ഐകദേശം പന്ത്രണ്ടുമണിയോടുകൂടി കാശ്മീരത്തു തിരികെ എത്തും. രാജഭടന്മാർ രണ്ടുനാഴികയോളം അകലത്തുവന്ന് എതിരോടുകൊണ്ടുപോയി രാജസന്നിധിയിൽ എത്തിക്കും. രാജാവു വളരെ ഉപഹാരങ്ങളും ശുശ്രൂഷകളും ചെയ്തു സുഖമാക്കുന്നതു്

ഒരു ചികിത്സകളും നടത്തിച്ചു വിട്ടയക്കുന്നതാണ്. ഈ പുണ്യസ്ഥലത്തേക്ക് ആളുകളെ അയക്കുന്നത് ഒരു വിശിഷ്ടകർമ്മമായിട്ടാണ് മഹാരാജാവു വിചാരിക്കുന്നത്. കലശലേവപ്പെട്ടമാർ ആറോ ഏഴോ മുറികൾ

നടത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു ജനങ്ങൾ പ്രശംസിക്കാറുള്ളതുപോലെ ആ നാട്ടുകാർ പാശ്ചാത്യരെക്കൂടി അനേകം പ്രാവശ്യം ആളുകളെ അയച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു മഹാരാജാവിനെ സ്മരിക്കുക പതിവാണ്.

കൂടലാറുപുറത്തു രാമൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്

ലഘുപാണിനീയം

—

ഒരു കേവലശാസ്ത്രജ്ഞൻ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിപൂർത്തിയെ മാത്രം വിചാരിച്ചു കൃതാർത്ഥനായി തീരുന്നു. എന്നാൽ ലോകത്തിന്റെ ഉപയോഗമാണ് ശാസ്ത്രപരിപൂർത്തിയുടെ മാനദണ്ഡമെന്ന് ഈശ്വരൻ അറിഞ്ഞു ദുഃഖമോണ്. ലോകത്തിന്റെ പ്രയോജനത്തെക്കാൾ തങ്ങളുടെ പ്രജന്മാൾക്കുവേണ്ടിയെ വിനിയോഗിക്കാനുള്ള സൗകര്യമാണ് ഇത്തരക്കാർക്കു പ്രിയതമമായിരിക്കുക. ഇവർ ശാസ്ത്രീയങ്ങളായ വസ്തുക്കൾക്കു ചെലവു ചെയ്തുകൊടുത്തു അവയോടൊരുമിച്ചു മനോഹരജ്യത്തിൽ താമസിച്ചു കാലം കഴിക്കുന്നവരാണ്. ബഹിഷ്കൃതത്തിന്റെ ഗതിഭേദം അവരെ ബാധിക്കുന്നതല്ല. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ ലൗകികന്മാരുടെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്നു തീരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ്. അവർ ലോകത്തെ പ്രധാനമായും ശാസ്ത്രങ്ങളെ ലോകവ്യവഹാരത്തിനുപകരിക്കുന്ന സാമഗ്രികളായും ഗണിച്ചുവരുന്നു. ലോകോപകാരത്തിന്നു പ്രതിബദ്ധമായി വർത്തിക്കുന്നവരുടെയും അവയുടെ പരിഹാരങ്ങളും ഇവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നതുപോലെ ആദ്യത്തെ കൂട്ടരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുകയില്ല. പ്രകൃതപുസ്തകത്തിന്റെ വിതാ

വ് രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ തരക്കാരുടെ മാതൃകയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലഘുപാണിനീയമെന്ന സംസ്കൃതവ്യാകരണഗ്രന്ഥം വിശദമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

‘മൃതമായാലും അമൃതമായാലും’ പ്രചാരം കുറഞ്ഞ ഭാഷയെ പഠിച്ചു സ്വാധീനമാക്കുവാൻ വ്യാകരണസമായം കൂടാതെ കഴികയില്ല. എന്നാൽ സംസ്കൃതം പഠിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്ന ദുഃഖം വിചിത്രമായിത്തന്നെ വ്യാകരണജ്ഞാനം നോക്കാൻ തുനിപ്പുന്നവരും, അഥവാ തുനിഞ്ഞാൽതന്നെ ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നവരും വളരെ അപൂർവ്വമാണ്. ഈ വൈചമ്യത്തിന്നും വൈചമ്യത്തിന്നുമുള്ള മുഖ്യകാരണം പാണിനിയുടെ ‘സൂത്രപ്പണി’യിലുള്ള ശഠനതയും, ‘അനുപാസഞ്ജനാൽ’ എന്ന സൂത്രത്തെ മറ്റൊരു പ്രകരണത്തിലെക്കു പാകമാക്കുവാനായി ‘അനുപാസഞ്ജനം + അ + അ + അത്’ (1) എന്നു മുറിച്ചു ‘മൃത്തശാലി’ (വൃദ്ധാചാ

* ഖി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം; വിഭ 3 ക

(1) ‘സഞ്ചാദീനി സമ്പന്നാമാനി’ എന്ന സൂത്രത്തിലെ ഭാഷ്യം നോക്കുക.

യുൾ മുതലായവയുടെ കൈകണക്കിന്റെ കഠിനവും തന്നെയാണ്. ഇങ്ങിനെ ലോകോപകാരം കരഞ്ഞുകിടക്കുന്ന 'പാണിനീയകാന്താര'ത്തിൽ മദബുദ്ധികൾക്കും പ്രവേശിപ്പാനുള്ള രാജമാർഗ്ഗമാണു ശ്രീരാജരാജവർമ്മനിമിത്തമായ ലഘുപാണിനീയം. വളരെക്കാലമായി സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപനത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചുവരുന്ന അവിടുന്നു വിദ്യാത്മികളുടെ ശിശ്രുഷാധത്തിനനുചലിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളെ അനുഭവംകൊണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവാൻ ധൈര്യമുള്ളതുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ ഈ പ്രാബ്ധാനരീതി വിദ്യാത്മികൾക്കു രുചിക്കുമെന്നു തന്നെയാണു വിചാരിക്കേണ്ടത്. സൂത്രങ്ങളെ അരങ്ങത്തു കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു മുമ്പായി, പ്രതിപാദിപ്പാൻ പോകുന്ന വിഷയത്തിന്റെ സ്വരൂപജ്ഞാനം ഉണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം ലളിതമായി എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങൾ ഈ പുതിയുടെ മെച്ചങ്ങളിലാണെന്നാണ്. അതു വിദ്യാത്മികൾക്കെന്നല്ല ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാർക്കും ഉപകരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ ഐസ്സംശയമായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

പുതിയ പ്രാകരണങ്ങളുടെ പ്രസ്ഥാനത്തെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടാണു ലഘുപാണിനീയത്തിലും വിഷയവിഭാഗം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ആകപ്പാടെയുള്ള പ്രമേയത്തെ ശിക്ഷാകാണ്ഡം, പരിനിഷ്ഠാകാണ്ഡം, നിരൂപകാഞ്ഡം, ആകാംക്ഷാകാണ്ഡം എന്നിങ്ങിനെ നാലായി വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഗ്രന്ഥകത്താവു കാണിച്ചിട്ടുള്ള മനോധർമ്മം, അവാന്തരപ്രകരണങ്ങളിലെ വിഷയനിരൂപണം ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിലും കൂടി പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നാൽ ഇപ്പുസ്തകം ഇതിലധികം നന്നാകുമായിരുന്നു. നൂലാമാലയായി പിണഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഇത്രത്തോളമെങ്കിലും ക്രമം വരുത്തിയതു പ്ര

ശംസാർഹം തന്നെയാണ്. പലേടങ്ങളിലും പാണിനീയസൂത്രക്രമത്തെ അനുസരിച്ചു നിരർത്ഥമായി പ്രകൃിയ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ലക്ഷ്യം കാണാതെ ലക്ഷണം ധരിപ്പാനുള്ള ക്ലേശം ഇപ്പോഴും ഏറക്കുറെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. വരുവാൻ പോകുന്ന പ്രകൃിയകളെ സിദ്ധപതകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ അധികമായിട്ടുമുണ്ട്. ഈ സംഗതികൾ വിദ്യാത്മികളുടെ ശിശ്രുഷോധത്തിന്നു പ്രതിബന്ധമായി തീരുന്നതുമാണ്. ഈ അംശത്തിൽ ഗ്രന്ഥകത്താവു കരളുടി ശ്രദ്ധവെച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇപ്പുസ്തകം 'പ്രായേണസാമഗ്ര്യവിധൗ ഗുണാനാം പരാങ്മുഖീ വിശ്വസ്യഃ പ്രശ്നത്തിഃ' എന്ന വാക്യത്തിന്ന് ഒരു പ്രത്യുദാഹരണമായി തീരുമായിരുന്നു.

പാണിനീയത്തിൽനിന്നു നാടോടിശബ്ദങ്ങളെ സാധിപ്പാനുള്ള സൂത്രങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിമ്നിച്ച ലഘുപാണിനീയത്തിലും 'അണോപഗൃഹ്യസ്യാനനാസിക്' ഇത്യാദികളായ അനന്ത്യാവശ്യകസൂത്രങ്ങൾ നെല്ലിൽ പതിരപോലെ ഒരായും തറായുമായി ഒഴിയാതെ കൂടിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അധികം ഉപയോഗമുള്ള സൂത്രങ്ങൾക്കാണ് തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പ്രാധാന്യം നല്കിയിട്ടുള്ളത്. ഛാന്ദസം വട്ടു ലൌകികപ്രധാനമായി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ പുതിയ പുസ്തകത്തിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു ചല പൂർവ്വപക്ഷങ്ങളുമുണ്ടാവാം. വിഷയത്തിന്നു പരിപൂർത്തിയാണിട്ടില്ലെന്നുള്ള ദുശ്ശങ്കയും ജനിച്ചേക്കാം. അതിനെല്ലാം ഗ്രന്ഥകത്താവിന്റെ സമാധാനം ഇങ്ങിനെയാണ്.

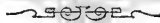
'യോ വൈയാകരണാധിരാജ്യപദവി.

സിംഹാസനാധിഷ്ഠിതം
ദ്രഷ്ടം വാഞ്ചരതി പാണിനിം സ വിവിധാ
കക്ഷ്യാഃ സമാരോഹതു

സീവ്യന്തം ലഘുസ്മൃതജാലമുടങ്ങേ
 വ്യാഖ്യാജിനാസീനമ-
 പ്ലേനംസേവിതമുതസുകന്യ വിശതു
 സൈപരം മദിതാലോപനാ.

ശുദ്ധപത്രത്തിൽ ചേർത്തിട്ടില്ലാത്ത
 അച്ചടിപ്പിഴകൾക്കും പുറമെ ഗ്രന്ഥകർത്താ
 വിന്റെ അനവധാനത്താലോ 'വസ്തുവി
 ന്റെ അത്യുജ്ജിതത്വ'ത്താലോ വന്നുപോ
 യിട്ടുള്ള ചില സ്ഥലിതങ്ങൾ അടുത്ത പ
 തിപ്പിൽ നീക്കംചെയ്ത കാണാനാഗ്രഹി
 ക്കുന്നു. ആദ്യത്തെപ്രയത്നങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തി
 ൽ 'ഈഷദപിപ്ലവ'ത്തെയും കണക്കാക്കിട്ടു
 ള്ള സ്ഥിതിക്ക് 'നാജ്'യായ്ക്കൊണ്ടു എന്ന സൂ
 ത്രത്തിന്റെ ഉപന്യസനത്തന്നെ അന്നാവ
 ശ്യകമായിരുന്നു. ഈ അംശത്തിൽ സൂത്ര
 ഭാഷ്യമതങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യം വന്നുപോയിട്ടു
 ണ്ടെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'നേദമദ
 സോ' എന്നതിന്റെ ഉദാഹരണത്തിൽ ഉള്ളൂ.

'അമൃതം' എന്നുകൂടി ചേർത്തിട്ടുള്ളതു പ്രാ
 മാദികമായാണെന്നു തരമുള്ളൂ. 'നമുവ്യപ്രശാ
 ന്' എന്ന സൂത്രത്തിലെ 'ക്ലിശൃത്ത്' എന്ന
 ക്രിയാപദം വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിലാകയാ
 ല് പ്രത്യേകിച്ചും അർത്ഥപരമാണ്. ഈ
 വക ചിട്ടംസ്ഥലിതങ്ങളെ മൂണ്ടിക്കാണി
 ക്കുന്നതു ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പ്രയത്നത്തി
 ൽ പങ്കുകൊള്ളുവാനുള്ള കഷ്ടതാമഠംകൊ
 ണ്ടല്ലാതെ ചെയ്തോടാഗ്രം കൊണ്ടാണെന്നു
 വായനക്കാർ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയില്ലെന്നു
 ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. അപരിഹാര
 നീയങ്ങളായ അസംഖ്യം കാര്യാന്തരങ്ങളു
 ണ്ടായിട്ടും സാഹിത്യപ്രണയംകൊണ്ട് ഈ
 വക ഗ്രന്ഥരത്നങ്ങളെ നിർമ്മിച്ച ലോകോ
 പകാരം ചെയ്തവരെന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്നു
 വിജയാശംസ ചെയ്തുകൊണ്ടു സാക്ഷിപൂമാ
 യ ഈ നിരൂപണം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊ
 ഉള്ളൂ.

മറിമായം

കയ്യടക്കവും കൺകെട്ടും കാര്യസാ
 മ്യത്തിനപയോഗിക്കുന്ന
 വയറങ്ങക്കിത് അതിനെപ്പു
 റി അത്ര അതുതപ്പൊ
 നില്ല. അത് മാനുഷികമ
 ള്ലാത്ത വല്ല ഭൂതികളുടെ
 യൊ മറ്റൊരു ശക്തിവിശേ
 ഷമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ പ്ര
 യോഗിസ്സനവർക്കു വിശേ
 ഷിച്ചൊരു ചൈശ്വര്യമു
 ണ്ടായാൻ തരമില്ലല്ലോ. ദീവട്ടികൊള്ളു
 ചയ്യ മുതൽ കുത്തിക്കുവരുന്നതും അനേ
 കാലേർ കൂടി ഒരാളെ തട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതാ
 ക്കയാൽ അതിലും വിസ്മയകരമായൊ

ന്നമില്ല. എന്നാൽ, കൃത്രിമവേഷം പൂണ്ട്
 ആകൃതിയും പ്രകൃതിയുണ്ടാക്കിച്ച്, മറ്റുള്ള
 വർക്കു സംശയത്തിന്നിടകൊടുക്കാതെ, സ
 ദ്ഭാനുരൂപമായി ചെയ്താരി, 'മറിമായം
 കൊണ്ട്' ധനസമ്പാദനം ചെയ്യുന്നതു തൊ
 ടിലായി സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയ ഒരു വകക്കാര
 ണ്. ഇവരുടെ അന്ത്യാഭയമായ മനോധ
 മ്ബവിലാസത്തെ ഒരു പ്രകാരത്തിൽ ബഹു
 മാനിജ്ഞാതിരിപ്പാനും നിവൃത്തി കാണുന്നി
 ല്ല: "കണ്ണിരിയെ കണ്ണിന്റെ ഉണ്ണുന്നി
 കക്കുക" എന്നു പറയുന്ന കൂട്ടർ ഇവരാണ്.
 മോടിയുള്ള വേഷം, ധാടിയോടുകൂടിയ വാ
 ക്കും, പ്രസന്നമായ മുഖഭാവം ഇവകൊണ്ടു

മനുഷ്യരെ മിടുപാൻ ഒരു പ്രത്യേകവാസന മറിമായക്കാരനാ സുലഭമാണ്. ഇവന്റെ മായാവിലാസക്കേട്ടിൽ “എന്റെ”, “നിന്റെ” എന്നുള്ള വസ്തുക്കളുടെ അവശ്യശരിയമെന്നും പാസ്സാക്കിയില്ല. മാറവല്ല ദിക്കിലുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇയ്യാരക്കു ബാധകവുമല്ല. അന്യന്റെ ധനത്തെ പിടിച്ചടക്കുന്നത് അസ്ത്രയമാണെന്നും മോഷണമാണെന്നും നമുക്ക് തോന്നാമെങ്കിലും മറിമായക്കാരന് അതൊരു നേരവോക്കാണ്. ദില്ലി ചിലപ്പോൾ ഒരോമുക്കടോ അഥവാ, ‘കൈപ്പിഴ’യോ ആണെന്നും സമ്മതിച്ചേക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള പെരുങ്കള്ളന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ പലരുമുണ്ട്. ‘ഇരുപതു’യിലെ അലഹാബാദ് സമ്പദ്ജഡ്ജി എന്നു ജോറുകാരനായിട്ടാണു സമർത്ഥനായ മായവനെ പറിച്ചത്.

വലിയ പട്ടണങ്ങൾ, തീവണ്ടിയാപ്പീസുകൾ, നാടകസംസ്കാരം, ഇവയെല്ലാമാണ് മറിമായക്കാരനു സംഭവമായിട്ടുള്ളത്. പ്രമാണികളായ ജമീന്ദാർമാരെ, അവരുടെ ഏകസാന്നിധ്യം, അല്ലെങ്കിൽ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗമുള്ളവരെ ആയിട്ടേ ഇവരെ കണ്ടാൽ കഴിയൂ. മാനന്ദ്രന്മാരും മന്ത്രിമാരും ആയിട്ടുള്ളവരോടു പെരുമാറാണു ചിട്ട നല്ലവണ്ണം പാലുവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കും. ഇതിന്നു തല്ലാലം അധ്വാനം സായി വല്ലതും ചിലവുചെയ്യേണ്ടി വന്നാൽതന്നെ അയാൾ കൂസുകയില്ല. ഇങ്ങനെയല്ലാമിരിയ്ക്കുന്ന മറിമായക്കാരന്റെ സിദ്ധി രസകരമായ പല കഥകളുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതു താഴെപ്പേർന്നത് വായനക്കാർക്ക് രസിക്കുമെന്ന് വശംവിയ്ക്കുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഒരുവൾ ഒരു വലിയ പട്ടണത്തിൽ ചെന്ന് അവിടെ പ്രധാനമായി കച്ചവടം നടക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു വലിയ

കച്ചവടമാളിക എന്നൊരു മാസങ്ങൾക്കു വാടകയ്ക്കുവശപ്പെട്ടു. താൻ ഒരു വലിയ വ്യാപാരിയാണെന്നും തന്റെ സ്വദേശത്തിൽ നടക്കുന്ന കച്ചവടത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ പരീക്ഷാതരം ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ചാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും മറ്റും പിടികയുടെ ഉടമസ്ഥനെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചു. സ്ഥലം പരിശോധിച്ചതിൽ, തന്റെ കച്ചവടത്തിന്റെ സ്ഥിതിയ്ക്കു മാളികയുടെ താഴത്തെ മുറിയിൽ നിന്നുതന്നെ മുക്കളിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതിന്നു സൗകര്യമുണ്ടാവാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു കോണി വെട്ടി വെക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമാണെന്നും, അതിന്നു വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവു വാടകയിൽ വകയറുകിത്തന്നു പക്ഷം, തൽക്കാലം താൻതന്നെ കയ്യിൽ നിന്നു ചിലവു ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നും നമുക്കു വ്യാപാരി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. മുക്കളിലേക്കു കയറുന്നതിന്നു അപ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന കോണി കാച്ചുകലയായിരുന്നതിനാൽ കച്ചവടക്കാരന്റെ ആവശ്യം ന്യായമാണെന്നു തോന്നി ഉടമസ്ഥൻ അതിന്നു സമ്മതിച്ചു. കോണി പണി തീർന്നു. എന്നാൽ, മുക്കളിലെ മുറിയിലെല്ലാ കോണി എത്തിയ സ്ഥലത്തുതന്നെ നേരെ മുറിച്ചായി ഒരു മേശയുണ്ട്. കോണിയ്ക്കു കിമുഖമായുള്ള ഭാഗത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ, മേൽപാഞ്ഞ വിധത്തിൽ, ചോട്ടിൽ നിന്നു മുക്കളിലേക്കു ഒരു പ്രവേശമാർഗ്ഗമുണ്ടെന്ന് അർത്ഥംതന്നെ മനസ്സിലാകുകയുണ്ടു്. കറുപ്പി വസാ കഴിഞ്ഞു. സംഗതിപരാൽ സമാനങ്ങൾ എത്താത്തതുകൊണ്ടു കച്ചവടം ഇനിയും ആരംഭിക്കാത്തതാണ്. അതു നിമിത്തം കോണി സ്ഥാപിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ചോട്ടിലെ മുറിയുടെ വാതിൽ സാധാരണയായി തുറക്കുവരില്ല. ഒരു ദിവസം ഈ വ്യാപാരി നല്ല ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറി അവിടെയുള്ള

[illegible]

வேளாறிழைத் தெ சுமரில் வெட்டி
 களிநாயக தெ ஸ்ரீரீ கெவலா பிள்ள
 னை. அந் பரம் புகழ்நாதினா அடத்தூ நான்,
 வழுப்புகாடுகளால் மதுக்காமரானை
 ன் அக்கம் தோனாவுக தெ மறையுந்
 துளநிதனா. ஸ்ரீ, அருதாநாஸாஸாதிவலாத்
 துளநிதனா வக்கலநாதினா அருதாநா வி
 லையுடைய தெ சுபாந்நாதி அடத்தூநா
 துளநிதனா வக்கலநாதினா அருதாநா

നോക്കിയപ്പോൾ ഡപ്പി അവിടെ കാണാ
നില്ല. സ്ട്രീ പലിയ പരിഭ്രമത്തിലായി. സ
ദിരിൽ നടക്കുന്നകാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം വള
രെ തൃപ്തിയോടെ ശ്രദ്ധ പതിച്ചിരിക്കുന്നു
അടുത്തുള്ള മാന്വൽ, ഈ സ്ട്രീയുടെ പെട്ടെ
ന്നുണ്ടായ പരിഭ്രമത്തിന്റെ കാരണം ചോ
ദിച്ചു. തന്റെ പ്രേമഭാജനമായ ഭർത്താവി
ന്റെ ഹായവെച്ചു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ആ സ്വ
ർണ്ണഡപ്പി കാണാതായതിൽ ഉണ്ടായ ദി
സ്സാമായ വ്യസനം അവർ ആയാളെ അ
റിയിച്ചു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഡപ്പി മോഷ്ടിച്ച
നമ്മുടെ ഗർഭഭാഷയ്ക്കും, ആ സ്ട്രീയുടെ
വ്യസനത്തിൽ അനുകമ്പയുള്ളവനനു ന
ടിച്ചു് അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ
യത്നിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരായ വാ
ക്കം സഹോദരീനിവിശേഷമായ സ്നേഹവും
കണ്ടു സ്ട്രീയ്ക്കു ആയാളുടെ വാസ്തവത്തിൽ
പുളരെ ബാഹുമാനം തോന്നി. അടുത്തുള്ള
ഒരു മോട്ടോറിൽ ചിലസ്നേഹിതന്മാരെ സ
ർക്കുരിപ്പാൻ പോയിരിയ്ക്കുന്ന തന്റെ ഭർത്താ
വിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണി
ച്ചു. ആയാൾ മഴിച്ചുകൂടാത്ത ചിലപ്രതിവേ
സ്ഥങ്ങൾ ഉള്ളതിനാൽ തനിയ്ക്കുപോൾ സ്നേ
ഹപൂർവ്വമുള്ള ഈ ക്ഷണം സ്വീകരിപ്പാൻ റി
വൃത്തി ിപ്പാതെ വന്നതിൽ വ്യസനിയ്ക്കുന്നു
ചെന്നു, അടുത്തായ ദിവസം വന്നു കണ്ടു.
കൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞു ആ സ്ട്രീയുടെ
വാസസ്ഥലവും മറ്റും വിവരമായി ചോ
ദിച്ചു മാസ്സിപ്പാക്കി ഇരുവരും പിരിഞ്ഞു
പോകയും ചെയ്തു. സ്ട്രീ മോട്ടോറിൽ തന്റെ
ഭർത്താവിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു പോയ
തെന്നു മാസ്സിപ്പായ ഉടനെ കൂപ്പുകുറഞ്ഞാ
യ ആ മനുഷ്യൻ ആ സ്ട്രീയുടെ ഭവന
ത്തിൽ ചെന്നു, ഗൃഹസുഷിപ്തകാരനെ വി
ളിച്ചു, “നിന്റെ യജമാനസ്ട്രീ ഇന്നു മോ
ട്ടോറിൽ ഉണ്ട്; അവിടെ, കരുതയതിലധി
കം സ്മരിതന്മാർ യാദൃച്ഛികമായി വന്നു

രിയ്ക്കുവാൻ ഇവിടെ ബാക്കിയുള്ള വെള്ളി ക്കിണുങ്ങും മറ്റും തന്നെപ്പാൻ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു” എന്നറിയിച്ചു. ഗുഹസുക്ഷിപ്തകാരൻ ആളെ അറിയാത്തതിനാൽ സാധനങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതിന്നു മടിയ്ക്കുന്നതിനെക്കുണ്ട് നമുക്കു വിചാൻ ആ സ്വണ്ണഡപ്പി എടുത്ത്, “ഇത് നിന്റെ യജമാനസ്ത്രീ അടയാളമായി തന്നെയുമാണ്. ഇതിൽ അടയുടെ ഭേദം വേർതിരിയ്ക്കുന്നതായവെച്ചിട്ടുണ്ട്.” എന്നും മറ്റും കുറെ പരിഭവത്തോടെ പറഞ്ഞു. ഗുഹസുക്ഷിപ്തകാരൻ ലജ്ജിതനായി ഒന്നാം പാതയെ ഉടനെ വില പിടിച്ചു ആ സാമാനങ്ങളെല്ലാം എടുത്തു കൊടുത്തു. ആയാൾ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി അവിടം വിട്ടു തന്റെ വഴിയ്ക്ക് പോകയും ചെയ്തു. പിന്നത്തെ കഥ പാരയണമോ?

ഒരു ദിവസം ഒരു മാന്യൻ വജ്രാനയിൽ നിന്നു വലിയ ഒരു തുകയുടെ ചെക്കുമാറി ഒരു വണ്ടി പിടിച്ച് തന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകുകയായിരുന്നു. തനിക്ക് ഇറങ്ങേണ്ട സ്ഥലവും മറ്റും ആദ്യം വണ്ടിക്കാരനോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കുറെ ചെന്നപ്പോൾ ആയാൾ അതു മറന്നുപോകയാൽ, വണ്ടി ഒരു ദിക്കിൽ നിർത്തി അകത്തിരിയ്ക്കുന്ന ആളോടു വീണ്ടും ചോദിച്ചാണായി ഇറങ്ങി വന്നു നോക്കി. കഷ്ടം! വണ്ടിയിലിരിയ്ക്കുന്ന ആൾ ചത്തു കിടക്കുന്നു. വണ്ടിക്കാരൻ ഭയപ്പെട്ടു നിലവിളിച്ചു. എന്തിനു പറയുന്നു! നിമിഷനേരത്തിനുള്ളിൽ നാലുപുറവും ആൾ നിറഞ്ഞു. പെട്ടെന്നു ശുചിയായ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച രസികനായ ഒരു യുവാവ്, ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ കൂടി തിരികെത്തിരുകി വന്ന്, “അയ്യോ അതെന്റെ അച്ഛനാണെ. എന്റെ എത്രയും പ്രിയപ്പെട്ട സാധുവായ അച്ഛനാണെ.” എന്നിങ്ങനെ ദയനീയമായ സ്വരത്തിൽ വിളിച്ചു കരയുന്നപ്പോൾ, വണ്ടിക്കൂട്ടിൽ ചാടി

വീണ്, പ്രേതത്തിന്മേൽ അവിടവിടെയായി പലവരു ചുംബിയ്ക്കുകയും മാറത്തടിച്ചു നിലവിളിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കണ്ടുനിന്നവരെല്ലാം വല്ലാതെയായി. ആ യുവാവ് നേരിട്ട പിതൃവിരോധത്തിൽ വ്യസനിച്ചു പലരും സാന്ത്വനവാക്കുകളാൽ ആയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും ഒരു അരമണിക്കൂർ നേരം ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു. മരിച്ചാളുടെ മകനായി വന്നവൻ ഭട്ടപ്പിൻ ചെയ്തും വലംബിച്ച മട്ടിൽ വണ്ടിയാട്ടാൻ കല്പന കൊടുത്തു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ആൾ പെട്ടെന്നു കാഞ്ഞ ഒരു സ്ഥലത്ത് വെച്ച് ആയാൾ പതുക്കെ വണ്ടിയിൽ നിന്നു ഇറങ്ങി മറ്റൊരു മാറ്റമായി പോകുകയും ചെയ്തു. സാധുവണ്ടിക്കാരൻ നോക്കുമ്പോൾ മകനെവിടെ? ഉടത്ത വസ്ത്രം മാത്രം ശേഷിച്ച ഒരു പ്രേതം വണ്ടിയിൽ കിടപ്പുണ്ട്. അയാളുടെ പണസഞ്ചിയുമില്ല. സ്വണ്ണഡസിയുമില്ല. ഒന്നുമില്ല. സമയമായു ആ മകൻ പററിച്ചു കാഴ്ച എങ്ങിനെ? തരക്കേടേണ്ടോ?

മനോഹരമായ വിധത്തിൽ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്ത്, ഇരട്ടക്കുതിരയെ പൂട്ടിയ വണ്ടിയിൽ കയറി, ഒരിക്കൽ, ഒരു സ്ത്രീ ഒരു ഡോക്ടർക്കു അടുക്കൽ ചെന്നു, തന്റെ ഭർത്താവിന്നു ചെയ്യേണ്ടതായ മുതൽനഷ്ടനിമിത്തം ചിത്തഭ്രമം പിടിച്ചുപോയെന്നും കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ ആയാളെ ചികിത്സിച്ചു ഭേദം വരുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞു. ഡോക്ടർ രോഗിയുടെ സ്ഥിതി നൃക്കുഴുമായി ചോദിച്ചറിഞ്ഞതിൽ, ആയാൾ ഒരു രത്നവ്യാപാരിയായിരുന്നുവെന്നും ഒരു സ്ത്രീയുടെ മരിച്ചതായിപ്പെട്ട മുതൽ നശിച്ചു പാപ്പരായിപ്പോകനിമിത്തം നാലു ദശാത്ത് ‘അവളെവിടെ പണമെവിടെ’ എന്നു ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു

വെന്നും മനസ്സിലായി. ഡോക്ടർ തന്നാൽ കഴിയുന്നത്ര പരിശ്രമിച്ചു നോക്കാമെന്നു സമ്മതിയ്ക്കുകയാൽ, ഭർത്താവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരാമെന്നു പറഞ്ഞു ആ സ്ത്രീ അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. ആ പട്ടണത്തിലുള്ള ഒരു വലിയ രത്നവ്യാപാരിയുടെ ഷാപ്പിൽ ചെന്നു കയറി. വളരെ അധികം പണം വിലയ്ക്കുള്ള ആഭരണങ്ങൾ വാങ്ങി. ബിട്ലോടു കൂടി ഒരാളെ കൂടെ അയച്ചാൽ സംഖ്യ മുഴുവനും ഇപ്പോൾത്തന്നെ കൊടുത്തയയ്ക്കാമെന്നു പറയുകയാൽ, രത്നവ്യാപാരി സന്തോഷത്തോടുകൂടി സമ്മതിച്ചു തന്റെ ശമ്പളക്കുറിയിൽ ഒരാളെ ആ സ്ത്രീയൊന്നിച്ചയച്ചു. സ്ത്രീയാകട്ടെ, മുൻപറഞ്ഞ ഡോക്ടറുടെ ഭവനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വണ്ടി എത്തിയപ്പോൾ, അവിടെ ഇറങ്ങി, സാമാനങ്ങളെടുത്ത്, 'ഉറപ്പിക ഇതാ കൊണ്ടുവരാം' എന്നു പറഞ്ഞു ശമ്പളക്കാരനെ പുറമെ നിർത്തി അകത്തേയ്ക്കു കടന്നുപോയി. ഡോക്ടറെ കണ്ടു. ഭർത്താവു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെതന്നെ 'ഹോ! ഞാനൊന്നു മാത്രം ഭ്രാന്തികളാണ് സമയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറി കണ്ടാൽകൊണ്ടു മോണം... അത് ഉടനെ എടുത്തുകൊണ്ടു വരാം. നിങ്ങൾ ദയവുചെയ്ത് അദ്ദേഹത്തെ അകത്തു കൊണ്ടുവന്ന്, പരിശോധിക്കുക.' എന്നു പറഞ്ഞ് മറ്റൊരു വാതിൽ മാറ്റമായി പുറത്തു കടന്നുപോകയും ചെയ്തു. ഡോക്ടർ രോഗിയെ പരിശോധിച്ചാൽ വേണ്ട ചട്ടവട്ടങ്ങൾ ചെയ്തു പുറത്തു വന്നപ്പോൾ രത്നവ്യാപാരിയുടെ ശമ്പളക്കാരൻ "അവളെവിടെ. പണമെവിടെ" എന്നു പറയുന്നതാണ് കേട്ടത്. 'സാധു! ഭ്രാന്തികളാ!'. എന്നു പറഞ്ഞ് ഡോക്ടർ ഉടനെതന്നെ "അവളിപ്പോൾ വരും. പണവും കിട്ടും" എന്നു നല്ല വാക്കു പറഞ്ഞ്

അകത്തു കൊണ്ടുപോയി മരുന്നുകൊടുക്കുവാനുള്ള ശ്രമമായി. പിന്നത്തെ കഥ പറയാനുണ്ടോ? ഡയറിയെടുപ്പാൻ പോയവളെ പിന്നെ കാണുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

ഒരിയ്ക്കൽ ഒരു പെരുങ്കള്ളൻ വഴിയൊരുകാരനാണെന്നുള്ള ഭാവനയിൽ നാട്ടുപുറത്തുള്ള ധനവാനായ ഒരു ജനിയുടെ മാളികയിൽ കയറിച്ചെന്നു, 'കയ്യിൽ പണമധികമുള്ളതിനാൽ, രാത്രി സഞ്ചരിപ്പാൻ ഭയമുണ്ടെന്നും, അതിനാൽ ദയവുചെയ്ത്, ഇന്നു രാത്രി തന്നെ ഇവിടെ താമസിപ്പിക്കേണമെന്നും പറഞ്ഞു. ഗൃഹസ്ഥൻ സമ്മതിച്ചു. വഴിയൊരുകാരൻ, തന്റെ കൈപ്പെട്ടി വീട്ടുമസ്ഥന്റെ വക്കൽത്തന്നെ സൂക്ഷിപ്പാനുണ്ടിച്ചു. രാത്രി എല്ലാവരും ചേർന്നു ഭക്ഷണത്തിനിറിയ്ക്കുമ്പോൾ വഴിയൊരുകാരനായി വന്നവൻ, അംഗം കണ്ടിച്ച് സംസാരിയ്ക്കുന്നതിനിടയിൽ, മനുഷ്യരെ ഗാഢനിദ്രയിൽപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സിന്ദൂരം മറുക്കുവരുടെ ഭക്ഷണങ്ങളിൽ ഇട്ടു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അവരെല്ലാവരും ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഉറക്കത്തിനായി അവരവരുടെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. വഴിയൊരുകാരൻ തൽക്ഷണം ജനിയുടെ താക്കോൽക്കൂട്ടം കരസ്ഥമാക്കി. അലർമാത്രയിൽ, ജനിയുടെ പണപ്പെട്ടി തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അതിൽ ൫൦,൦൦൦ ക.യുടെ ബാങ്ക്നോട്ടുകൾ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അതിന്റെ നമ്പ് കുറിച്ചെടുത്തു താക്കോൽക്കൂട്ടം പൂർണ്ണമായിതീർത്തതന്നെ വെച്ചു കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു. പ്രഭാതത്തിൽ ഉണന്നു. ജനിയോടു തന്റെ കൈപ്പെട്ടി വാങ്ങി, യാത്ര പറഞ്ഞു. എന്നോ ഒരു സാധനം എടുപ്പാനെന്നുള്ള നാട്ടുത്തിൽ അവിടെ വെച്ചുതന്നെ ചെട്ടി തുറന്നു, 'ഹോ! ദൈവമേ!

എന്റെ അമ്പതിനായിരം ഉറപ്പിക വില്പനയ്ക്കുള്ള ബാങ്കുനോട്ടുകൾ ഇതിൽ കണ്ടെത്തില്ലെന്ന് എന്ന് പറഞ്ഞു ലാഭമുണ്ടായി. ഉടനെ പൊലീസിൽ അറിയിച്ചുകൊടുത്തു. പൊലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വന്നു പരിശോധന നടത്തി. നോട്ടിന്റെ നമ്പർ നിശ്ചയമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. ഉടച്ചെന്നു പറഞ്ഞത്, നമ്പ്രകൾ കുറിച്ചിട്ടുള്ള കടലാസ് അവാർ വശം എഴുതിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ വ

ഴിയാത്രക്കാർക്ക് ജനിയെ തന്നെയാണ് താൻ സംശയിക്കുന്നതെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. പൊലീസുകാർ ജനിയുടെ പണപ്പെട്ടി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ, നോട്ടുകളുടെ നമ്പ്രകൃത്യം, ജനിയെ അറസ്റ്റുചെയ്തുകൊടുക്കുകയും അറിയാതെ കഴിഞ്ഞുപോയവന്റെ ഉടനെ നോട്ടെടുത്തു വഴിയാത്രക്കാരനായ കൊടുത്ത അയാളെ തൽക്ഷണം സമാധാനപ്പെടുത്തി നല്ലവായ്ക്കു പറഞ്ഞുയക്കുകയും ചെയ്തു.

ജെ. പി. എം.

जातिः ।

(അവസ്ഥ)

यथा यथा ब्राह्मणानामभ्यवർद्धत गौरवं तथा तथा स्वाधिकाररक्षाश्चापि भूयसी । स्वप्राधान्यं स्थापयद्भिरमीभिः क्षत्रवैश्ययोः कृत्यानि संकोचयितुमपि यत्नो व्यतन्यत । आर्येषु यैः पुनस्तेषां नियमा नानुत्तिरे ते त्ववैदिकसंस्कारां ब्राह्म्या इति निराकृताः । त्रायाणामार्यवर्णानां भाषैर्वैभिरभाष्यत किं त्विमे नाभ्युपागच्छन् ब्राह्मणाधीनवर्तनम् । ब्राह्मैरप्यार्यजात्यन्तर्भावं पुनरभीप्सुभिः प्रायश्चित्तविधानेन ब्राह्मण्यं प्रत्यपद्यत । आर्यवर्णपृथग्भूता ये ते प्राथमिका विशः शूद्रा इत्यन्वमन्यन्त ब्राह्मणाधीनवृत्तयः । येऽन्ये जना ब्राह्मणाजामनुवृत्तिं न चक्रिरे चातुर्वर्ण्यबहिर्भूतांस्तान् दस्यूनस्मरन्मनुः । “मुखवाहूरुपज्ज्ञानां या लोके जातयो बहिः । स्लेच्छवाचश्चार्यवाचः सर्वे ते दस्यवः स्मृताः” इति । एवमस्मत्पुरोहितैः प्रवर्तितोऽयं जातिनियमो नैकेनाह्मा प्रतिष्ठां प्रापितः । मन्त्रब्राह्मणेतिहासपुराणेष्वार्याणामादि

मजनानां चान्योन्यमत्सरजन्यस्य चिरं प्रवर्तमानस्य जन्यस्य चिह्नान्युपलभ्यन्ते । आर्येष्वप्याद्ययोर्ब्राह्मणक्षत्रिययोः परस्परमुक्तप्राधिकारलाभाय कलहाः प्रचण्डाः प्रावर्त्तिषत । चिराय त्रैवर्णिकैरनार्यचरमवर्णव्यतिरेकेनार्यवर्णत्वमविशेषेणान्वभावि । यज्ञियत्वादब्राह्मणक्षत्रियवैश्या एवार्യാ इति स्पष्टमुक्तं ब्राह्मणेषु । तेषां द्विजन्मतामपि केचिदपक्षते । पुराणानामनेकभागेषु सूष्टिकमकथने प्रथमा मनुष्यजातिरैकैव वर्ण्यते, या कर्मभेदात् पुनर्लैविध्यमाप । बृहदारण्यक एवमुच्यते । “ब्रह्म वा इदमग्र आसीदेकमेव तदेकं सन्न व्यभवत् । तच्छ्रेयोरुपमत्यसृजत क्षत्रं यान्येतानि देवत्राक्षत्राणीन्द्रो वरुणः सोमो रुद्रः पर्जन्यो यमो मृत्युरीशान इति । स नैव व्यभवत् स विशः सृजत यान्येतानि देवजातानि गणश आख्यायन्ते वसवो रुद्रा आदित्या विश्वे देवा मरुत इति । स नैव व्यभवत् स शौर्यव

र्गममृजत पूषणभियं वै पूषेयं हीदं सर्वं पुष्य-
ति यदिदं किं च” इति । अत्र हि देवाना-
मपि चातुर्वर्ण्यविभागः कल्पितो दृश्यते ।
त्वं मनुष्येषु श्रोत्रियाणां ब्राह्मणानां देवत्वम-
पि ब्राह्मणाविर्भावकालेऽभ्युपगतमभूदिति प्र-
तिभाति । यदिदं पठ्यते शतपथब्राह्मणे— “द्व-
या वै देवाः; देवा अहैव देवाः, अथ ये ब्रा-
ह्मणाः शुश्रुवांसोऽनूचानास्ते मनुष्यदेवाः, तेषां
द्वेधा विभक्त एव यज्ञः; आहुतय एव देवानां,
दक्षिणा मनुष्यदेवानां ब्राह्मणानां शुश्रुवामनू-
चानानां; आहुतिभिरेव देवान् प्रीणाति,
दक्षिणाभिर्मनुष्यदेवान् ब्राह्मणाञ्छुश्रुषोऽनूचा-
नान्; त एनमुभये देवाः प्रीताः सुधायां दध-
ति” इति । अथापि यथावसरं ब्राह्मणाः स्व-
जातेरपि नियन्त्रां क्षत्रियजातिमुरीचकिरे ।
यदेवमात्रायते— “तस्मात् क्षत्रात् परं नास्ति,
तस्मात् ब्राह्मणः क्षत्रियमधस्तादुपास्ते राजसू-
ये क्षत्र एव तद्यशो दधाति” इति । राजसू-
याभिषिक्तेनासन्धां स्थितेन राज्ञा मन्त्रितो ब्र-
ह्मत्रितृत्विक् पुनस्तं प्रत्याह त्वं राजन् ब्र-
ह्मासीति; तदेतदभिधीयते क्षत्र एव तद्यशो दधा-
तीति” । चिरायैवं ब्राह्मणक्षत्रिययोः स्वीयोत्कर्ष-
स्थापनाय बलवत्युत्पत्तिपथमाने कलहे ब्राह्मणैरे-
वान्ते जेतुमिदं भावि; क्षत्रियवंशाः समूलघातं
जग्निरे; तेषु ये केऽपि शिष्टा ब्रह्मवर्चसबलाद्विशि-
ष्टाधिकारभाजो ब्राह्मणवंशेष्वन्तरभाव्यन्तेत्येतत्
पौराणिकीषु कथासु स्पष्टमवगम्यते । अन्ते ब्राह्म-
णजातेरेतादृशमुत्कर्षं स्थापितवान् भगवान् भर्ग-
शिष्यो भार्गवरामास्त्रिः सप्तकृत्वो भुवमक्षति-
षां विधाय समन्तपञ्चकाख्यरुधिरहृदे भृगून्
संतर्प्य यज्ञे भुवमपि काश्यपाय प्रदाय न्यस्त-
शब्धो महेन्द्रगिरौ तपस्तन्वन्नद्याप्यास्ते । हरेर-

वतारेण रैणुकेयेन येन सुवक्षेणेतादृशितं सरस्व-
तोद्धृतोऽयं केरळदेशः । अस्य च ब्रह्मक्षत्र-
संज्ञा प्रसिद्धा । “ब्रह्मक्षत्रं जनपदमथ स्फीत-
मालक्षयेथा दर्पादर्शे दृढतरमृषेजसिदग्मस्य वा-
ह्वोः” इति शुकसंदेशे । ब्रह्म ब्राह्मणजातिरेव
क्षत्रं क्षत्रियजातिर्येवेति हि तदर्थः । अत ए-
वात्र कैश्चिद् ब्राह्मणैरपि केरळीयैः क्षत्रधर्मः श-
स्त्राभ्यासादिरद्याप्याचर्यते ।

श्रीपरशुरामेण कृतं क्षत्रजातेरुन्मूलनं हि
पूर्वप्रसङ्गोपसंहारे प्रास्तावि । तच्च तदानीन्तन-
क्षत्रियाणां क्रूरकर्मप्रयोजितमित्येतदितिहासपुरा-
णादिभ्यः सम्यगवगम्यते । कृतवीर्याख्यस्य राज्ञो
वादान्यकेन तत्पुरोहिता भृगवो निरवधिकधन-
धान्यसमृद्धिमन्तोऽभूवन् । तस्मिंश्च लोकान्तरं
गते तद्वंशैराकिञ्चन्यस्मिन्नै राजन्यैर्भृगूणां द्रवि-
णपुष्टिमवेत्यात्थार्थं ते प्रार्थ्यन्ते स्म । ते च
भृगवः केचन निजधनमवनिगर्भे निगूहितवन्तः;
अन्ये राजन्येभ्यो विभ्यतो विप्रेभ्योऽर्पितवन्तः;
कतिचन पुनस्तेभ्य एव राजन्येभ्यः केभ्यश्चन
यावदावश्यकं तावद्विश्राणितवन्तः । तदानीं च
भृगुभिर्भूगर्भे स्थापितं स्वापतेयमधिजिगमिषुणा
केनचित् भुवं खनता राजन्येन कस्याचिद् भृ-
गोरगारे निगूढो निधिरासादितः । तत्र सं-
मिलिताः क्षत्रियाः शैवधीननवधीनधिगम्य ध-
नलोभाविष्टा गर्भगतानर्भकानप्यनपहाय भृगून्-
शेषान् नामावशेषानकार्षुः । तत्र काचन गर्भि-
णी भृगुसुभ्रूः स्वभ्रूणं समगोपयत् । क्षत्रियैश्च
तद्वार्त्तामाकेर्ण्य यन्नस्तद्वधाय बहुधा व्यधायि ।
स तु पोतो जातमात्रः स्वतेजसा तान् क्षत्रव-
न्धून् नन्धीचकार । ते च ततस्तस्मातरं याचित-
वन्तो निजान्ध्यानिवृत्तिम् । सा त्ववोचत् ‘अर्भ-
कोऽद्भुतोऽयमौर्वः सर्वे यदन्तः प्रविष्टा वेदाः;

एतत्कृतं भवदान्ध्र्यं नान्येनापनेतुं शक्यं” इति । अथौर्वत्सेषामन्धतामपनीय पितृलोकस्थैर्गुरुभिर्निवारितस्तद्वैरानिर्यातनाद्विरराम । तत्तु भाव्येवाभवद्भागविरामात्, यस्य पितामह ऋचीको भृगुवंशोद्भूतः, यस्य तु पितुर्माता सत्यवती कन्याकुञ्जेश्वरस्य गाधिराजस्य दुहिता कुशिकक्षत्रवंशोद्भूता । एवं च परशुरामः स्वजनको जमदग्निरिव पितृकुलक्रमाद् भृगुवंश्यो ब्राह्मणः, मातृकुलक्रमात्तु कुशिकवंश्यः क्षत्रियः । परशुरामस्य मातापि रेणुका रेणुनामकस्य राज्ञः पुत्री क्षत्रियान्वयजातैवेति प्रतिभाति । क्षत्रियान् समूलघातं हत्वा ब्राह्मणानवितवन्तमेनं प्रसूतवत्येव कुशिकवंशोऽजनि विश्वविख्यातो विश्वामित्रः, यस्तस्यैव गाधिराजस्य पुत्रो यत्पुत्रीं सत्यवतीं जमदग्नेर्मातरमुदबोद्ध भार्गव ऋचीकः । जाल्या क्षत्रियोऽपि विश्वामित्रस्तपसा ब्राह्मण्यमाधिगतवानिति पौराणिकी कथा सर्वविदितैव । अथापि यादृशेन तीव्रतपसा ब्रह्मर्षिभूयमाधिजगाम गाधिनन्दनस्तादृशमनन्यसुकरं यथा प्रतीयेत तथा तदवर्णयन् व्यासादयः । तदिदं तु वेदे न कापि प्रतिपादितमस्ति; अपि तु कुशिकानां भरतानां वा नेता विश्वामित्रस्त्रित्सूनां नेता च वसिष्ठः पिजवनसूनोः सुदासस्य राज्ञः पौरोहित्यपदावाप्यत्थमकलहायेतामित्येतावदेव । इत्थं च कथा महाभारतादिषु बहुश उपलभ्यते । सुदासो नामेक्ष्वाकुवंश्यो राजा; विश्वामित्रस्तत्पौरोहित्याय स्पृहयामास; स तु वसिष्ठमेव वरं मेने । अथ कदाचिदाखेटगतः सु-

दासो वसिष्ठस्य पुत्रशते ज्येष्ठं शक्तित्रमधिमार्गमागच्छन्तमवेक्ष्य स्ववर्त्मनो निवर्त्तितुमेनं न्ययुङ्क्त; शक्तिरस्तु सप्रश्रयमेवमुक्तवान्— ‘मार्गोऽयं मामको राजन्, शान्धर्तीयं व्यवस्थितिः । ब्राह्मणेभ्यः प्रदातव्यो मार्गः सर्वत्र राजाभिः’ इति । वक्ष्यमाणमर्वाकालिकं ब्रह्मवैवर्त्तवचनमङ्गास्यद्यदि शक्तिवर्त्ताह तदेवावक्ष्यत् यथा, ‘उपाध्यायं च विप्रं च देवताप्रतिमामपि, न मस्कुर्यान्न यो वीक्ष्य स भूमौ जायते किटिः’ इति । एवमुक्ते दण्डः कीदृगभविष्यदिति न विद्मः । यथा प्रागुक्तमुक्तस्तु मुक्तशङ्कं शक्तिरसभिजघान कशया सुदासः; शप्तश्च तेन क्रव्यादो भवेति । तव सन्निहितो विश्वामित्रो लब्धरन्ध्रः सुदासस्याभयं प्रदाय वसिष्ठे गाढं रूढवैरस्तत्पुत्रं शक्तिमेव स्वदत्तशापस्य प्रथमफलभोक्तारमचीकरत् । अन्येऽपि वसिष्ठपुत्राः सर्वे सुदासेनाखादिषत् । पुत्रशोकात्तौ वसिष्ठः शक्तोऽपि शापाशुशुक्ष्णौ शलभदशां नेतुं कौशिकवंशं केवलमात्मानं नाशयितुमयत्तिष्ठ; असकृदसूस्त्यक्तुमाहितयत्नोऽपि विफलोद्यमः स्वाश्रममागच्छन् पुत्रस्य शक्त्रेः पत्नीमन्तर्वत्नीमिवेत्य कुलतन्तोरविच्छेदादाश्वस्तचित्तोऽभूत् । अथ सा सुतं पराशरमसूतः तमपि खादितुमुद्युज्जानं सुदासं वसिष्ठो द्वादशाब्दिकाच्छापादमोचयत्, ऊरीचकार च यथापुरं तत्पौरोहित्यम् । ततः प्रभृति ब्राह्मणाननुसन्धानोऽपि सुदासो ब्राह्मणप्रतिकूल्यात् क्षत्रियस्य प्रचण्डदण्डाधिगमे दृष्टान्ततया तत्र तत्र प्रतिपाद्यते ॥

(शिष्टमग्रे)

केरलवर्मा, सि. एस्. ऐ.

വാക്യതത്വം

ഔയസ്സ് പരിമിതമാണ്. പഠിപ്പാനുള്ള വിഷയങ്ങളെല്ലാ ഭാഗം വ്യക്തം സത്തായിട്ടുള്ളതും നാക്കി പഠിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ ഫലമനുഭവിക്കാം. പന്തിരണ്ടു ശാസ്ത്രം പഠിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന പ്യൂർവത്തി ഈ ലളിതലഘു പുസ്തകം വായിച്ചാൽ സിദ്ധിയുണ്ടാകും. വെറുതെ കളിക്കൂടെ. ഇതിലെ സംസ്കൃതവാചകങ്ങൾ വളരെ സുഗമങ്ങളാണ്.

വില്പ അണ 6; കറാമി കോക്കൈണ്ട് 12.൯

മാനേജർ, മംഗളാദായം കമ്പനി, ഫിമിറാഡ്—തൃശ്ശിവപേരൂർ

രസികരഞ്ജിനി

ഈ മാസികയുടെ താഴെ നമ്പ്രി ചേർക്കുന്ന ലക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറാണ്. ലക്കം ഒന്നിന്നു വില്പന രണ്ടു രൂപമാത്രം. തരമാൽക്കൂടി പുറമെ.

താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി. പി. യായി അയക്കേണ്ടതാണ്.

പുസ്തകം 1	ലക്കങ്ങൾ 2, 3, 4, 6, 7
പുസ്തകം 2	എല്ലാ ലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 3	2, 3, 4, 7, 8, 12
പുസ്തകം 4	എല്ലാ ലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 5	1, 2, 3, 4, ലക്കങ്ങൾ

മാനേജർ, മംഗളാദായം കമ്പനി, ഫിമിറാഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

— 222 —

അറിയിപ്പ്

മംഗളാദായം മാനികയുടെ വരിപ്പണം പരിപൂർണ്ണ മറ്റുമായി കമ്പനി വക കൂടുതലായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ചോതകിള്ളി ടി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യൻ എജൻറു സ്ഥാനത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞപ്രഗ്രാമം എൽ. വെങ്കിടസുബ്രഹ്മണ്യയ്യരെ കമ്പനി എജൻറായി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത കടമകൾ പണം മുതലായവ പുതുക്കിയ എജൻറിന്റെ വകയ്ക്ക് കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും പുതിയവയും അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മാനേജർ

മംഗളാദായം കമ്പനി

തൃശ്ശിവപേരൂർ

— 223220 —

മംഗളോദയം

വരിസംഖ്യ	വരി സംഖ്യ
തവമൽക്കുളി അടക്കം	വരി സംഖ്യ 0-3-0
മെ കൊല്ലത്തെയ്യ മുൻകൂർ ക.2-3-0	സ്ഥാപനസംരംഭ പ്രവൃത്തി
ആറുമാസത്തെയ്യ ,, ക.1-0-0	അറിയിപ്പുചെയ്യും.
ഒന്നുപ്രതിക്ക് ക.0-1-0	വരിസംഖ്യ ബാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ളവർ
വി. പി. മതിയർപ്പാദമ	അവരവർ അടക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടൻ തീ
	രുത്ത രജിസറി വാങ്ങേണ്ടതാണ്

മാസികാസംബന്ധമായി വരികൾ ഏഴുതന്നെ കത്തുകളിൽ അറ മാത്രം വരുന്ന മാസികയുടെ മേൽവിഭാഗത്തിലുള്ള നല്ലൊരു കവിപ്പാത്രം ഉടൻ മേഖലയിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ടവർക്ക്. മാസിക ക്രമമായി കർമ്മരീതികൾക്ക് ശരി വിവരത്തിനും അറിവു കണ്ടതാണ്.

മാനന്ത

—

മംഗളോദയം കമ്പനി

കുറ്റി വെച്ചത്
വെള്ളാർമാർ

- 1 മഹാമാരികൾ കൊല്ലി 11-0-0 മുൻകൂർ അടപ്പാൻ നമ്പൂതിരി തിരുമാന്ത്സരകൾ
- 2 ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. കൊല്ലി നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് അടപ്പാൻ
- 3 ,, എ. കെ. ടി. കെ. എം. കൊല്ലി നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്
- 4 ,, വടക്കിനിന്നുടത്തു കിരാനെപ്പാട്ടു മുൻകൂർ ശ്രീധരൻ അറയ്ക്കൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്
- 5 ,, സി. ടി. അവിത്തക്കുട്ടി നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്
- 6 ,, കുറുൻ അമരേൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്
- 7 ,, ടി. കെ. എം. കൊല്ലി നാരായണൻ നമ്പൂതിരി
- 8 ,, പുനശ്ശേരി നീലകണ്ഠൻ
- 9 മ. രാ. രാ. ചങ്ങരൻകാത മുറ്റുപള്ളിത്താവ്

മലയാളഭാഷാഭിരുചിയും ചെറുതുകനാശംഗങ്ങളേടത്തോളം മുൻകൂറായി, കെ. ൧൦൦ വീതം ൧൦൦൦ ചെമ്പരിയ്ക്കു ക ൧൦൦൦ ക ഉപധനമായി ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതാണ് ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനിയിലേക്കു വളരെ കാലമായി ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന കുറ്റവും അല്ലെങ്കിൽ വെള്ളാർമാർക്കും. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഉത്തമ, ദേവനാഥി, തമിഴ് എന്നീ അക്ഷരങ്ങളും കൂടി ഏതുതരത്തിലുള്ള അല്ലെങ്കിൽ കൂടി ആദരത്തിലേക്കിൽ വൃത്തിയാക്കും കൃത്യത്തിനും നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഇതിനാലാണു ദേശംഗലത്തുനിന്ന ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. കൊല്ലി നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് വർക്കയുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധ ചെമ്പരിയെ മംഗളോദയം മാസികയും കമ്പനിയിൽ നിന്നും ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളിലെ വലുതായ വിജയങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഉറ മാസിക മേലിൽ പറ്റിപ്പാധികം പരിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നടത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കമ്പനിയിൽ ചെമ്പർ ചേക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ടി. കമ്പനി മാനേജർക്ക് വിളിച്ചാൽ ഹെർമിറ്റിക് ആയ ചെമ്പർ കൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ചെമ്പർ മാത്രമേ കിട്ടൂ.

മാനന്ത

മറുവെ മീനം മംഗളോദയം

സാഹിത്യം മുതലായ
വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
കേരള മാസിക

വിഷയങ്ങൾ

- മുഹമ്മദ് കവിത
 മുഹമ്മദ് വിധി-കാലം-യോഗം
 മുഹമ്മദ് കേരളത്തെപ്പറ്റിയ ധാരണ
 മുഹമ്മദ് കംസവധം
 മുഹമ്മദ് സാഹിത്യകാലനിർണ്ണയം
 മുഹമ്മദ് പരമേശ്വരൻ നായർ എഴുതിയ വി. കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ,
 സി. എസ്. ഐ.
 മുഹമ്മദ് ഭീമസിംഹന്റെ പുത്രി
 1999 ജാതി:

കേരളകലാമണ്ഡലം അച്ചടക്കം
 മംഗളോദയം കമ്പനി, കൂപ്പം
 തൃശ്ശിവപേരൂർ.

സ്കൂൾ പുസ്തകങ്ങൾ

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ സ്കൂളുകളിൽ പാഠപുസ്തകങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള താഴെ പറയുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ഈ അപ്പീസിൽ വില്പന തയ്യാറാക്കി. ആവശ്യമുള്ളവർ താഴെ എഴുതുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ചി. വി. ആയി അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഗദ്യമാലിക	1.ാംഭാഗം	1—0—0	പദ്യപാഠാവലി	1.ാംഭാഗം	0—1—2
ടി	2.ാംഭാഗം	1—0—0	ടി	2.ാംഭാഗം	0—1—8
ഭാഷ്യരമേനോൻ		0—8—0	ടി	3.ാംഭാഗം	0—2—0
മയൂരസന്ദേശം		0—8—0	ടി	4.ാംഭാഗം	0—2—6
ഭാഷാഭൂഷണം		1—4—0	ശാകുന്തളം ഭാഷാനാടകം		1—8—0
ജന്മമുകുശതകം		0—8—0	ദൈവയോഗം		0—8—0

പുത്രോൽപാദനവിധി

പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാംപതിപ്പ് അച്ചടിച്ച് വില്പന തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

നാപുത്രസ്ത്രവിലി ലോകോന്മുഖി. അതായത് “പുത്രനില്പാത്തവൻ ഗതിയില്ല” എന്നാണ് ശ്രുതിവാക്യം. സന്തതിയുണ്ടായാൽതന്നെ പോരാ ആരാഗ്രഹം സൌന്ദര്യവും ഉള്ള പുത്രന്മാരുണ്ടായാൽമാത്രമേ ഇഹലോകത്തിൽ ആനന്ദമുള്ളൂ.

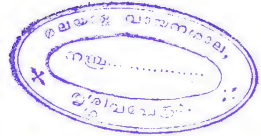
മാംസാഹ്ലാസപരമായ സന്താനമുണ്ടാവാൻമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപതിപ്പിൽ മരണകുടുംബം മറ്റും വിവരിക്കുന്ന ക്ഷേപിപ്പണവും എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്:—

വില: ൧ റൂപ്യം.

മാംസജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, കൂപ്പം, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ശങ്കരവിജയം—ഭാഷാഗാനം

ജഗൽഗുരു ആദിശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ ജനനകാരണം, ജന്മഭൂമി, വിദ്യാഭ്യാസം, ദേശസഞ്ചാരം, അദ്വൈതമതസ്ഥാപനം, സർവ്വജ്ഞപീഠാരോഹണം, കൈലാസപ്രവേശം മുതലായ വിശേഷവചരങ്ങളെ വിശേഷമായി വിവരിക്കുന്നതും ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠാദിവിശിഷ്ടഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥകത്താവായ ചിന്മൂർ വരവു് ശാമുനോൻ അവർകളാൽ ജസ്റ്റീസ് ശങ്കരൻനായർ വായനശാലയ്ക്കു സംഭാവനയായി സമ്പൂർണ്ണതത്തിൽനിന്നു തള്ളപ്പെട്ടതും എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ എ. എ; എ. ആർ. എ. എസ്. തമ്പുരാനുസരിച്ച ആവതാരികയോടും, മോക്ഷം ജ്ഞാനംകൊണ്ടാണെന്നു സ്വാമികളും അദ്ദേഹമൊക്കൊണ്ടാണെന്നു മണ്ഡനമിത്രനാരുമിൽ വാദിച്ചു വലിയ വാദത്തിന്നു പ്രസംഗവിദഗ്ദ്ധനായ ബ്രഹ്മശ്രീ കൃഷ്ണൻ എമ്പ്രാണിരി അവർകളെക്കൊണ്ടെഴുതിച്ച ഭാഷാപ്രാഖ്യാനത്തോടും സ്വാമികളാൽ നിർമ്മിതമായ വിവിധവിചിത്രങ്ങളോടും, സ്വാമികൾ കേരളത്തിൽ നടപ്പാക്കിയതായി പറയപ്പെടുന്ന ആചാരങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളോടും, പ്രധാനശാസ്ത്രമതോക്താവിനെ ആദിശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെയും ബഹുമാനപ്പെട്ട ജസ്റ്റീസ് ശങ്കരൻനായർ അവർകളുടെയും മറ്റും മഹാവാചസ്പത്യങ്ങളോടുകൂടിയതും ആയ “ശങ്കരവിജയം ഭാഷാഗാനം” എന്ന സരസപുസ്തകം വി. ക. എ. മമ്പാടിയാർ, ജസ്റ്റീസ് ശങ്കരൻനായർ വായനശാലാ സിക്രട്ടറി, തേക്കിശ്ശേരി, കോട്ടയം, പാലക്കാട് എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ 1-രൂ 8-പ്പണ കുട്ടി.

മംഗളോദയം ഫ്രം

പുസ്തകം ൪ }

മിനമാസം

{ ലക്കം ൫

മംഗളം

ശൃംഗരരേഖാലവേഷമോഹനനന്ദം ഗംഗാധരം കാന്തനാ.
യംഗീകൃത്യ വരിപ്പതിന്നു ലളിതാം കൈകൊണ്ടു പൂമാലികാം
ഭംഗ്യാ തുംഗതരം സ്വയംവരമാമാരംഗേ വിളങ്ങീടുമി-
ന്നിൻകോലം മനസാ മഹേഷദയിതേ നിത്യം നിഷേവമമേ.

ദക്ഷിണാഗരം

കവിത.

തു കേവലം അസാധ്യമാണെന്ന് അതി
നായി ശ്രമിക്കുന്നവരൊക്കെ സമ്മതിക്കേ
ണ്ടി വരും. കാരോ അംഗത്തിന്റെയും പ്ര
ത്യേകമായ ആകൃതിവിശേഷം ഇന്നവിധ
മായിരുന്നാലേ ആ അംഗത്തിന് സന്ദേ
ശ്വഭാവം വിധിച്ചുകൂട്ടി എന്നു തൊണ്ടിപ്പ
ഴുപ്പും, എറുപ്പും, മറ്റും പണ്ടേ നടമ്മ

ചില മനുഷ്യർക്കു
സഹജമായ മുഖശ്രീ ക
ണ്ടു നാമൊക്കെ പ
ലപ്പോഴും സന്തോഷി
ച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ
മുഖശ്രീ എന്നതാണെന്നു
വിവരിച്ചു മഹാരാജാജി
മനസ്സിലാക്കാൻ ഒന്നു
ശ്രമിച്ചു റോക്കുക. അ

പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ നിയമങ്ങൾ അനു
സരിച്ചുള്ള അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടും മുഖ
ശ്രീയില്ലാത്ത ഭൂതങ്ങളെ വളരെ കാണാം.
നേരെ മറിച്ച് കാരാ അംഗവും പ്രത്യേകം
എടുത്തു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, പല നൂ
നതകളും ഉണ്ടായിരുന്നാൽപ്പോലും ആക
പ്പാടെ ഒരു മുഖശ്രീയുള്ളവരായിട്ടു വളരെ
പേരുണ്ട്. കാണുന്നവരുടെ മനസ്സിനെ ആ
കർഷിച്ച് അവർക്കു സന്തോഷം ജനിപ്പിക്കുന്ന
തായി, വിവരിക്കാൻ അസാധ്യമായ ഒരു
ചൈതന്യവിശേഷമാണു മുഖശ്രീ.

കവിതയും ഇങ്ങിനെ തന്നെയാണ്.
കവിത ഇന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ
സഹായനാക്കൊക്കെ എടുപ്പമാണെങ്കി
ലും, അതെന്താണെന്നു ശരിയായി വിവരി

കാൻ പണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും സുസാധ്യമല്ല. എന്തായാലും കവിത, കലാവിദ്യകളിൽ ഒന്നാണെന്നു നമുക്കൊക്കെ അറിയാം. എന്നാണ് കലാവിദ്യ? അനുകരണമാണ് കലാവിദ്യയെന്ന് 'അരിസ്റ്റോട്ടൽ' പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയെ അനുകരിക്കുകയാണു കലാവിദ്യ ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടായില്ല. കുറെ വിവരിയ്ക്കണം. വിവരിയ്ക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനും ഏറ്റവും സൗകര്യമുള്ള ഒരു കലാവിദ്യയെ നാം ഉദാഹരണമായി എടുക്കുക. ചിത്രമെഴുത്താകട്ടെ.

ചിത്രകാരകൻ ഒരു സുന്ദരിയുടെ രൂപം വരച്ചുണ്ടാക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. പ്രകൃതിയിൽ നാം കാണുന്ന സുന്ദരികളുടെ അവയവങ്ങളുടെ ആകൃതിയും ഭംഗിയുമാണ് ആ രൂപത്തിനു മാതൃകയായി അവൻ ഭാവിയ്ക്കുന്നത്. അതു മാത്രമോ, അല്ല. പ്രകൃതിയിൽ ഒരു ദിക്കിലും സൗന്ദര്യം സമ്പൂർണ്ണമായിരിയ്ക്കയില്ല. അപ്പോൾ, പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന ദോഷങ്ങളൊക്കെ ഒഴിച്ചു സർവ്വാവയവങ്ങൾക്കും സമ്പൂർണ്ണസൗന്ദര്യം നൽകിക്കൊണ്ടാണു ചിത്രകാരകൻ സ്ത്രീയുടെ രൂപം വരയ്ക്കുന്നത്. ആ സ്ഥിതിയിൽ കലാവിദ്യ, പ്രകൃതിയെ വെറുതെ അനുകരിയ്ക്കു മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നതെന്നും ഒരു സാധനം പ്രകൃതിയിൽ എന്തൊരു സമ്പൂർണ്ണാവസ്ഥയിൽ എത്താനായിരിക്കും ശ്രമിച്ചതെന്നുള്ളതിനെ ഭാവനകൊണ്ടു കണ്ടറിയതു, അതിന്റെ കാര്യം കുറവും നികത്തി പ്രകൃതിയിൽ അതിന് ഒരിക്കലും പ്രാപിക്കാൻ സാഗതിവശാൽ സാധിക്കാത്തതായി, ഏറ്റവും പരിശുദ്ധമായ ഒരു ആകൃതി അതിനു നല്കി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നും വരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പരിശുദ്ധമായ ഒരു സമ്പൂർണ്ണാവസ്ഥ

യെ അതിനു നൽകുന്നതിൽ പ്രകൃതിയിലുള്ള നിയമങ്ങളെത്തന്നെ അനുസരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു ചെറിയ കുറിക്കാടിന്റെ ചിത്രത്തിൽ 'വ്യംശഭൂഷണസിംഹവരണാ'ദിദുഃശൃംഗങ്ങളെ കാണാൻ സംഗതിയാകുന്നത്. ശരിയായ ഭാവനാശക്തിയുള്ള ചിത്രകാരകൻ പ്രകൃതിയെ അനുകരിക്കുമ്പോൾ അതിനു മാറ്റമുള്ള ഒരു സംഗതികളുടെ ചേർച്ചകൊണ്ടോ, ഉപദ്രവംകൊണ്ടോ, അഭാവംകൊണ്ടോ, വന്നു കൂടിയിരിക്കുന്ന ദോഷങ്ങളേയും കുറവുകളേയും അകറ്റുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണു പഴയ തുളച്ച ചിത്തയാക്കിയതോ സമ്പൂർണ്ണമായ വികാസത്തിനു ഹാനി തട്ടിയതോ ആയ പുഷ്പങ്ങളെ ചിത്രങ്ങളിലൊന്നും കാണാത്തത്.

ഇപ്പോൾ, 'കലാവിദ്യ പ്രകൃതിയെ അനുകരിയ്ക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്' എന്നതിനു, നൂറു ഭാവനാശക്തികൊണ്ടു വരുത്താൻ സാധിക്കുന്ന സർവ്വവിധഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ സമ്പൂർണ്ണസ്ഥിതിയിൽ അതിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നാണ് അർത്ഥമെന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്നവയെ ഇങ്ങിനെയുള്ള സമ്പൂർണ്ണസ്ഥിതിയിൽ വരുത്തുകയാണു, സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്ത്, എന്നിവയെപ്പോലെ കവിതയും ചെയ്യുന്നത്.

എന്നാൽ, എന്താണ് ഈ സമ്പൂർണ്ണതയുടെ ലക്ഷണം? അതു നാം എങ്ങിനെ കണ്ടറിയും? കലാവിദ്യകൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഒരു സാധനത്തെ കാണുമ്പോൾ, നമുക്കുണ്ടാകുന്ന മനോവികാരമാണ് അതിന്റെ മാനദണ്ഡം. എങ്ങിനെയുള്ള മനോവികാരമാണു നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടത്? നമ്മുടെ മനസ്സിൽ സന്തോഷം ജനിപ്പുന്നു. "സ

നോക്കും പലവിധത്തിലുണ്ട്. വളരെ പണ കിട്ടിയാൽ ഒരുവൻ സന്തോഷിപ്പും. പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചാലും സന്തോഷമുണ്ടാകും. നല്ല ഭക്ഷണം കിട്ടിയാൽ ഒരുവൻ ബഹുസന്തോഷമായി. ഇങ്ങിനെ പല സംഗതികളെക്കൊണ്ടും സന്തോഷമുണ്ടാകുന്നതും ആ സന്തോഷങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിനു പ്രത്യംസമുള്ളതുമാകുന്നു. കലാവിദ്യാലയം നമുക്ക് അനുഭവമാകുന്ന സന്തോഷമാകട്ടെ, അതു നാം സമ്പന്നനായുള്ള ഒരു വസ്തുവിനാൽ പ്രദാനം ചെയ്യപ്പെടാവുന്ന സന്തോഷമാകുന്നു.

നാം വല്ലതും വായിക്കുമ്പോൾ, അതിൽനിന്ന്, ഏറ്റവും സമ്പന്നനായുള്ള ഒരു വസ്തുവിനാൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷമെന്ന മനോവികാരം സിദ്ധിച്ചുവെങ്കിൽ അതിൽ കവിതയുണ്ടെന്നും മറ്റു വല്ല വികാരവും ആണ് ഉണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ അതിൽ കവിത ഇല്ലെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്താം. എന്നാൽ വായിക്കുന്ന ആൾക്ക് ആ വിധം സമ്പന്നനായെ കണ്ടറിയുന്നതിനുള്ള സാധ്യതയും വാസ്തവവും ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നുള്ളത് അത്യാവശ്യമാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്തോഷത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്ന ഏതൊരു കൃതിയും കവിതയാകയാൽ അതു മനുഷ്യാനുഭവത്തെ അനുസരിച്ചുണ്ടാക്കിയതൊ, വെറും ഗദ്യത്തിൽ എഴുതിയതൊ എന്നു പ്രത്യംസമല്ല. കവിതയെന്നതു ഗദ്യമെന്നതിന്റെ വിപരീതത്വത്തിലുള്ള വാക്കല്ലെന്നും, ശാസ്ത്രം എന്നതാണ് കവിതയ്ക്കിന്നു പ്രത്യംസമല്ലാത്തതെന്നും ഗദ്യം പദ്യത്തിൽനിന്നാണു വേർതിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നതെന്നും 'കോൾറിജ്' എന്ന ആംഗ്ലേ

യവിദ്വാൻ പറയുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ശരിയായ ഉദ്ദേശം ചില തത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചു ജനങ്ങളെ അറിയിക്കുകയാകുന്നു; കവിതയുടെ ഉദ്ദേശം ജനങ്ങൾക്കു സന്തോഷത്തെ പ്രദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു, എന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. 'മനസ്സിന് ഏറ്റവും ആശ്വാസജനകമായ സംഗതികൾ പറയുന്നവനാണു കവിത്രേഷൻ' എന്നു കീറ്റ്സ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സരസ്വതിയുടെ ജനനത്തന്നെ ലോകത്തിൽ ചിന്താകലതയെ നശിപ്പിച്ചു സന്തോഷം ജനിപ്പിക്കേണ്ടതിനായിട്ടാണത്രെ.

ഏതുതരം അനുഭവവും നമുക്കു സന്തോഷമുണ്ടാക്കുന്നുവെന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടൽ എഴുതിയതു വായിച്ചപ്പോൾ, 'വികടകവി' എന്നു തന്നെത്താൻ അഭിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പലദിക്കിലും 'ഭിക്ഷാഭോരി'യായി സഞ്ചരിക്കുന്ന സരസ്വതയെ ഒരു പട്ടമെഴുത്തു എഴുതിക്കൊടുത്തുവെന്ന്, തീവണ്ടി കാട്ടുന്നതും അതിന്റെ എഞ്ചിൻ ശബ്ദിക്കുന്നതും കാരണകര്യം കേൾക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, അതൊരു വിനോദമായി കരുതാത്ത നാം, ഈ പട്ടർ അവയെ അനുസരിച്ചു വായ്ക്കൊണ്ടു ചില ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുമ്പോൾ, വളരെ രസിച്ചു ചിരിക്കുന്നു. പട്ടികൾ കരയുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ കോവിയ്ക്കുള്ള നാം 'വികടകവി' പട്ടിയെപ്പോലെ കരയുമ്പോൾ ചിരിക്കുന്നു--കൂടാതെ നോക്കുന്നതുവരെ ചിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ കവിതയിലെ അനുഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടു നമുക്കുണ്ടാകുന്നതും ഉണ്ടാകേണ്ടതും ഈ വിധം വെറും സന്തോഷമല്ല. അതു വായനക്കാരന്റെ അറിവു വർദ്ധിപ്പിച്ചു ആത്മാവിനു തന്നെ ഉണർപ്പു നൽകി ഒരു പരമാനന്ദം ജനിപ്പിക്കുന്നു. 'അമരകേശ

കം" മണി പ്രവാചത്തിലെ മധുനിഷ്ഠനിക
ളായ ശ്ലോകങ്ങൾ ആസ്പദിച്ച രസിച്ച
കൊണ്ടിരുന്ന ചന്ദ്രോദയോൽ "മയൂരസന്ദേ
ശം" വായിച്ചപ്പോൾ ആനന്ദത്തിൽ മുങ്ങി
പ്പോയി വലഞ്ഞു യാതൊരു ചൈതന്യവും
ഇല്ലാത്തആളായിപ്പോയി പോൽ. സമുദ്ര
തീരത്ത്നിന്നു ഒരു കവിയ്ക്കു ലഭിക്കാവുന്ന പ്ര
ശംസാപത്രങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായ
താണ് അത്.

മനുഷ്യരുടെ അറിവു പലപ്പിഴക്ക മാത്രമല്ല, വായിക്കുന്നതു കൊണ്ടു തന്നെ അറുവയുടെ ആത്മാവിന് ഉണർച്ച: ആനന്ദവും കൊടുക്കുകയാണ് കവി ചെയ്യേണ്ടത് എന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചു. അതു കൊണ്ട് ഏതായ സാധനത്തിന്റെ രാഷ്ട്രം ശരിയായ ഒരു അറുക്കരണം മാത്രമല്ല കവിതയിൽ നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതെന്തും ആനന്ദമനുഭവമായ ഒരു അറുക്കരണമാണു നാം അതിൽ കാണുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്തും പ്രത്യക്ഷമാണ്.

ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ പാർത്ഥന്റെ സാഹസികതയും മറ്റും വിശദീകരിക്കുന്നതിനായി എഴുതിയ കവിതയാണിത്.

[illegible]

എത്ര മേൽക്കോശിയാവിടിക്കുന്നു! ഇത് ഏറ്റവും ആനന്ദജകനമായ അനുകരണസാമന്ത്രിയുടെ ഒരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ഈ വക ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ കവികൾ പല ഉപായങ്ങളും പ്രയത്നിക്കുന്നു. അങ്ങി-

നെയ്യുള്ള ഉപായങ്ങൾക്കാണ് ദേശഭാരങ്ങൾ എന്നു പേര്. സ്വഭാവോക്തി തുടങ്ങി അതിശയോക്തി വരെയുള്ള അനേക വിധദേശഭാരങ്ങളും കവികൾ തങ്ങളുടെ സാമത്വമനുസരിച്ചുപയോഗിച്ച ഈ രചനകളുടെ നിമിഷനേരം കണ്ണാർന്നവ്യക്തകളീവനത്തെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതുപോലെ ഏറ്റവും ഹൃദയംഗമമായി ഇങ്ങിനെ വന്നിരുന്നു.

വയ്യങ്കളി കടലാൾക്കിടക്കിടെ
 മയ്യത്തിൽനന്നാൽപഴത്തവഴങ്ങളും
 ഉയ്യനീച്ചങ്ങളിനെകണ്ടാൽപവഴവും
 പച്ചരതകല്ലുമെന്നിവകേരളജി
 രംഗലാശാസനംപറ്റിയരുന്നതുവരികെന്ന
 മലാൾക്കരക്കയരക്കിക്കുമരളി
 ലീലാവതംസന്നപ്തനവഴകൾ
 നാലുമാറങ്ങളിൽതിങ്ങിയിങ്ങിതൊ
 ച്ചാലാനിലൻവനംകുന്നേരത്തു
 കേലാമലംഗുണമകലങ്ങളും
 താഴത്തുകരത്തുവീണകിടക്കുന്ന
 വഴപ്പൊക്കൊണ്ടുടീർച്ചിലാ
 പാഴൊട്ടവട്ടയിട്ടുകണ്ടാക്കിതൊ
 വഴക്കുമുറംപുകയുമുണ്ടെപ്പഴം

49. ஸ்ரீ. ராஜராஜவந்திகாவியை
நூலாகக் கருவரக்கட்டு மலையுபயோகத்தை
பயிபயோகப்பாக்காக்கட்டு உபயோகித்து
விடுகின்ற.

[illegible]

അരക്കാരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് വല
 ശീതിയിൽ ഒരു സാധനത്തിന്റെ മിത
 ഞെ നിർമ്മിക്കുമെന്നുള്ളത്, കവിത മി

ത്രകാരകനെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള ഒരു സൗകര്യത്തിലായമാണ്. ഒരു വീണപുവിന്റെ ചുറ്റും ഒരു വണ്ടുവന്നു ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു പറക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രം എടുവരിയിൽ കമാരനാശാൻ അവർകൾ എഴുതിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

അന്നല്ലൊമാണഴകുണ്ടുവരിട്ടു: നീ
എന്നോത്തു ചിത്രശലഭങ്ങളണിഞ്ഞിരിക്കും
എന്നല്ല, ഭ്രമത്തിൽനിന്നു നാഗമോതി
വന്നെന്നാമോവിതനങ്ങളൊളംഗരാജൻ.
കില്ലല്ലയേളമരവയ്ക്കു നീവരിച്ച
തെല്ലെങ്കിലും ശലഭമേമറിയെമാനിയൊരെ;
അല്ലെങ്കിൽനിന്നരിപ്പിപ്പന്നിപ്പവമെടു
വല്ലാതിവൻനിലവിളിയ്ക്കുകയില്ലിങ്ങനീ.

അലങ്കാരങ്ങൾ ആവശ്യത്തിലധികം ഉപയോഗിച്ച ചിത്രത്തെ കാട്ടെപ്പടുത്തുന്ന ചില കവികളും ഇല്ലാതെയില്ല. ഇവരിൽ ചിലർ അതിശയോക്തിക്കു് അതിശയോക്തി കല്പിച്ചു ചന്ദ്രനെ പിടിച്ചു വലിച്ചു സൗരയൂണുകളുടെ വാതായനത്തിനുള്ളിൽ കൂടിക്കൂത്തി അവിടെയുള്ള വിളക്കിന്റെ പുകകൊണ്ട് അതിനു കരിവിടിപ്പിക്കുന്നു. ഫലിതരസസമ്മിശ്രമായ ചില അതിശയോക്തി ചിലപ്പോൾ കവിതയ്ക്കു് അത്യന്തമനോഹരമായ ഭ്രഷണമായിത്തീരാറുണ്ട്. ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരി, 'ശീതത്തെത്തുടക്കുന്ന ഘോരത' കാലത്തെ വണ്ണിയ്ക്കുമ്പോൾ,

‘ശീതത്തെത്തുടക്കുന്നിത്തുടങ്ങിതേ
തീക്കായവേണമെന്നില്ലമെന്ന്’

എന്നു പറഞ്ഞതു നോക്കുക. നമുക്കു കാണാനും തൊടാനും കഴിയുന്ന സാധനങ്ങൾ മാത്രമേ ചിത്രകരകന്റെ ഉല്പിത വിഷയമാകുന്നുള്ളുവെങ്കിലും മനുഷ്യന്റെ ചേഷ്ടകളെയും മനോവികാരങ്ങളെയും, എന്നല്ല, എല്ലാ അമൃതചന്ദ്രനെയും കവി അനുകരിച്ചു ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് “ചിത്രത്തിന്റെ വിഷയം പരിമിതമായിരിക്കെ കവിതയുടെ വിഷയം

യോ വ്യാപകമാകുന്നു” എന്നു പറയുന്നത്.

ഔഷകുസ്സിയാർ “കാരുണ്യ” എന്നെ വണ്ണിച്ച് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിട്ടുള്ളത് കേശവപ്പിള്ള അവർകളുടെ കാരുണ്യംകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ വായിക്കാൻ നമ്മൾക്കു സംഗതി വന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ.

കാരുണ്യമെന്നു ഞങ്ങൾ
ലാളുഷ്യമേയീടുവരല്ലനന്ദം;
മേൽനിന്നുചിഴോട്ടതുശാന്തമായ
വർഷം പൊക്കുപൊഴിയുന്നതത്രെ.

ഉത്യാദിശ്ശോകങ്ങൾ കാരുണ്യത്തിന്റെ ഒരു ശരിയായ ചിത്രമാണെന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നതുകൊണ്ട് അതു വായിക്കുമ്പോൾ “ശരിശരി” എന്നു തലകുലുക്കി സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടു നാം സന്തോഷിക്കുന്നു.

സഭകളിൽചെന്നുചേരാനു് ഇടയായിട്ടുള്ളവക്കൊക്കെ, വസ്ത്രാഭരണം എന്നു മേൽബാഹുമാനിക്കപ്പെടുമെന്നറിയാം. ആ ഒരു പരമാർത്ഥത്തെ വശ്യവാക്കായ ഒരു കവി,

‘വസ്യവാനായു ജവനാൽക്കിതയല്ലൊസഭ’

എന്നു പറഞ്ഞുകേൾക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ യഥാർത്ഥത നമുക്കു പൂർവ്വാധികം ബോദ്ധ്യമാകയും അതിൽനിന്നു ഒരു ജ്ഞാനവും ആനന്ദവും സിദ്ധിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്താൽ,

‘എവിടേക്കുണ്ടുപോകുന്ന-
തിവിടെകത്തുതന്നിടാം’

എന്നുള്ളതു സർവ്വജനങ്ങളും പലപ്പോഴും വല്ലവരോടും പറഞ്ഞിരിക്കാനിടയുള്ള ഒരു പരമാർത്ഥമാണെന്നിലും അതു വായിച്ചാൽ ഹൃതൊരു വികാരവും നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അതിൽ കവിതയെല്ലെന്നു നാം പറയുന്നു.

‘താതനുപ്രമേദംമനേ, തൽസുര!ശുണ
മാതാവംസുരചിയിൽത്തന്നെസ്സഹമില്ലിവ
നേജമേയധസ്തയാമെന്നെ, യസുമവ-

നാഭരിക്കുന്നില്ലെന്നെ.
 ത്രൈലോക്യനാഥശാഖരി
 തന്നെക്കുറുപ്പാതുരി
 സർവ്വലോകമനോഹരി
 ഇതെല്ലാമിൻമാതിരി
 ശയോധിനി

ഇങ്ങിനെ ഒരമ്മ മകനെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ പറയുന്നതിൽ ഉപന്യാസിച്ചു “കുറുപ്പാതിരി” എന്നു പദം അതിലെ കവിതയ്ക്കു ഏതു മേൽ പുഷ്പി വരുത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നു സമുദയനാമല്ലാം മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്.

“ഇന്ദുലഖ”യിലെ ബോധവായിതര മുഖത്തിന്റെ വണ്ണ, “ശാരദ”യിൽ ദാഷ്യനാരെ കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവന, മതലായവ ഗദ്യത്തിൽ ഏതനല്ല കവിതകൾ ഏഴതാമെന്നുള്ളതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു.

കവിതയുടെ ഉദ്ദേശം മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ ഒരു പരമാനന്ദം ജനിപ്പിക്കുകയാണെന്നു പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന്, ഭയങ്കരമായ വല്ല സംഭവത്തെയാ നിന്ദനമായ വല്ല കാര്യത്തെയാ വിചരിച്ചുകൊണ്ട് ഏഴതിയവയിൽ കവിതയുണ്ടെന്നു പറയാമൊ, എന്നൊരു ചോദ്യം ഉൽഭവിക്കുന്നു. അതികുറിയും ഭയങ്കരമായ സംഭവങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി ഏഴതുകയാ വരയ്ക്കുകയോ ചെയ്തപ്പോൾ വായിക്കുകയും കാണുകയും ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നും നമുക്കു സന്തോഷമാണ് അനുഭവമാകുന്നതെന്നു മാത്രം ആർനോൾഡ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യുദ്ധങ്ങൾ എപ്പോഴും ഭയങ്കരങ്ങളാണ്. എന്നാലും രാമായണയുദ്ധവും ഭാരതയുദ്ധവും വായിച്ചു മടുക്കാത്തവർ എത്രയുണ്ട്. ദാഷ്യനാരെ നിഗ്രഹം ചെയ്തുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, ആ യുദ്ധങ്ങളുടെ വിവരണം വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു സന്തോഷമുണ്ടാകുന്നത്, അങ്ങിനെയാണെന്നു

കിൽ അഭിമന്യുവിന്റെ യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി ആരും വായിക്കുകയില്ല.

‘പാരംപരപ്പിൽ പറയുന്നതെന്തിനു പോർ കർമ്മപ്പാർത്തവർകൾക്കും’

എന്നു വായിക്കുമ്പോൾ “അയ്യോ കഷ്ടം” എന്നു പറഞ്ഞു നാം വ്യസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ സങ്കടം ആ സംഭവത്തെപ്പറ്റി മനോഹരമായ അതിന്റെ വിവരണത്തിലടങ്ങിയ കവിതയെപ്പറ്റി നമുക്ക് പ്രീതിയുണ്ടാകുന്നതെന്നും കാണിക്കണം. “അതു വായിച്ചാൽ ആരും കരഞ്ഞുപോകും” എന്നൊരു കവിതയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞാൽ, അത് ആരുമേൽ ഹൃദയംഗമമായ രീതിയിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതാണ്. അതു സാധിക്കുന്നതു അധികവും, കുറിയും ഭയങ്കരങ്ങളുമായ ആ സംഭവങ്ങളിൽ, ആൾ, ഗുണകാർഷ്യം, പ്രതികാരേച്ഛ, മുതലായ ചില മനോവികാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകത്തക്ക ചില സംഗതികളെ അടക്കമുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. അങ്ങിനെച്ചെങ്കിൽ ആ വിവരണം ആരും വായിക്കുകയില്ല. അതിൽ കവിത ഇല്ലെന്നു തന്നെ വരും. വായനക്കാരുടെ പ്രീതിഭാജനമായ അഭിമന്യു ജയിക്കുന്നമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കേ അവർ മരിച്ചപ്പോൾ “പലരും കൂടി കളിയവെണ്ണ ചതിച്ചിട്ടല്ല അവനെ കൊന്നതെന്നും അവൻ ഏതു പ്രസിദ്ധനാലാകട്ടെ ഏതിന്റെ നിന്നവെന്നും, തന്റെ എതിരാളിയെ കൂടി കൊന്നിട്ടല്ല അവൻ മരിച്ചുള്ളവെന്നും” അവന്റെ ഭാഗ്യമേ വീരവാദം ചെയ്യാനും, ആലോചിച്ചാൽ സിക്കാരും വായനക്കാർക്കു ചില സംഗതികൾ കവി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതാണ് അതിലെ കവിതയുടെ ധർമ്മം.

കവിതകൊണ്ടുള്ള ആവേശം വരും

ക്കാരിൽ ആനന്ദവും സൗഭാഗ്യവും ലഭിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ, കവിതയിലെ ഭാഷാരീതി എഴുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകത്തക്കവിധം ലളിതമായിരിക്കേണമെന്നു പിന്നെ വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. മറ്റുള്ളവക്കു മനസ്സിലാകാനാണ് നാം എഴുതുന്നത്. നമ്മുടെ സാമത്രിയും പാണ്ഡിത്യവും കാണിക്കാനല്ല. സ്വഭാവം, ബുദ്ധിശക്തി, മനോഹരണം എന്നിവകൊണ്ട് മനുഷ്യർ തമ്മിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുന്ന കാലത്തോളം അവരുടെ ഭാഷാരീതിയും വ്യത്യാസപ്പെടും. ചിലർ കവിതയ്ക്കും അപ്രകൃഷ്ടങ്ങളും ആയ സന്ദൃതപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതുപോലെ ചിലർ സാധാരണ നടപ്പുള്ള വാക്കുകളേയും വേറെ ചിലർ എങ്ങാനും മൃഗങ്ങൾ കിടക്കുന്ന പഴയ വാക്കുകളേയും കവിതയിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പെരുമ്പാമ്പുവാചകങ്ങളെ ചിലർ എഴുതുന്നു. ചിലർ ചെറിയ ചെറിയ വാചകങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ചിലർ ഉപാധ്യായനാർപ്പോലെ പ്രസംഗിക്കുന്നു. ചിലർ സ്തോമിതന്മാരെപ്പോലെ സംസാരിക്കുന്നു. സന്ദർഭശാൽ ഇവയിൽ പല രീതികളും കവിതയിൽ ആവശ്യപ്പെടാമെന്നിരുന്നാലും സാമാന്യമായി പാഠ്യസ്വാർ, വായനക്കാർക്കു ക്ലേശിക്കാതെ അതും മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയാകുന്നു ഉത്തമരീതി. ഈ രീതിക്കാണ് നാം വൈയാകരണന്മാർ “ലളിത”മെന്നു പേർ പറയുന്നതും. ചെറിയ ചെറിയ വാചകങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ, കഠിനസംസ്കൃതപദങ്ങളെ കേവലം ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടോ, രീതി ലളിതമായി വരുന്നതല്ല. സാമാന്യം വ്യക്തനായ ശാർവ്വസംഭാഷണത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകളെ ശബ്ദശുദ്ധിയോടുകൂടി,

ആ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കുകയാണു വേണ്ടത്. എന്നാൽ സംഭാഷണത്തിൽ ശ്രോതാക്കൾക്ക് അതും മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്ന ആംഗ്രം മുതലായ ഉപായങ്ങളുടെ അനുഭവോക്തി ഉണ്ടാക്കത്തക്ക “പൊടിക്കൈ”കൾ വാക്യങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ പൊടിക്കൈകൾ ഭാരോരുത്തങ്ങൾ ബുദ്ധിവികാസത്തിനും വാസനയ്ക്കും അനുസരിച്ചു അവനവനുതോന്നുന്നതും മറ്റൊരാൾക്കു വിവരിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുമാകുന്നു. നല്ല കവിതകൾ അനേകം വായിച്ചു ഈ പൊടിക്കൈകൾ കണ്ടുപിടിച്ചു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. ഭാഷാശുദ്ധിയെ പ്രത്യേകം പരിചരിക്കുകൊള്ളുകയും വേണം. അനക്ഷരകുക്ഷികൾ അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന വഴിക്ക് അക്ഷരങ്ങൾ ലോപിച്ചും ഭേദിച്ചും അത്യാം മാറിയും ദുഷിച്ചുപോയ ആകൃതിയിലുള്ള പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല ഭാഷാശുദ്ധിക്കു ദോഷം വരുന്നത്. ഇതരഭാഷകളിലെ ശൈലികളെ നേരേ പരിഭാഷചെയ്തു ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ദോഷമുള്ള ശുദ്ധീകേടാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുമായി അധികം ഇടപെട്ടശേഷം മാത്രഭാഷയെ വിസ്മരിച്ചു തുടങ്ങിയ ചിലർ ഇക്കാലത്ത് ഭക്ഷണം കഴിക്കാറില്ല, — ഭക്ഷണം “എടുക്കുക”യാണു ചെയ്യാറ്. അവരിൽ ചിലർ വൈകുന്നേരം കടപ്പുറത്തു ഒരു “നടത്തമടക്കം”റും ഉണ്ട്.

ഉപയോഗമില്ലാതായിത്തീർന്നു പഴകിയ വാക്കുകളേയും വഴ്ജിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും പട്ടത്തിൽ അവയെ ദുല്ലഭമായിട്ടെങ്കിലും ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരും. “വാക്കുകൾ നാണ്യംപോലെയാണ്” എന്നു ഫാസിലിറ്റ് എന്ന വിദഗ്ദ്ധൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉ

പയോഗത്തിലില്ലാതായിത്തീർന്നവ വല്ല കാഴ്ചനകളാവില്ല സൂക്ഷിക്കാനേ കൊള്ളികയ്ക്കുള്ളൂ. ഇടവാടിനു പറവുകയില്ല. ജനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ ഇക്കാലത്തു നടപ്പുള്ളതാണെന്നു കാണിക്കുന്ന മുദ്ര ഓതിയേൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

കവിതകൊണ്ടുണ്ടാക്കേണ്ടുന്ന അനുഭവം സൗന്ദര്യം നമിത്തമുള്ള ആനന്ദമാണെന്നു കണ്ടുവെല്ലാം. ഈ ആനന്ദമുണ്ടാക്കുന്ന പല സാഗതികളിൽ ഒന്നു അതിലെ വാക്കുകളും അവയെ കുമ്പ്പട്ടത്തുന്ന രീതിയാകൊണ്ടുള്ള രൂപണസുഖമാണ്. അത്മാകൊണ്ടു ധരിക്കേണ്ടതായ പ്രവൃത്തികൾക്കും വികാരങ്ങൾക്കും അനുരൂപമായ ശബ്ദസൗഷ്ഠവമുള്ള വാക്കുകൾ അവയ്ക്കനുസരിച്ച രീതിയിൽ കുമ്പ്പട്ടത്തി വാക്യങ്ങൾ ഘടിപ്പിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ് ഈ സംഗീതസുഖം ഉണ്ടാകുന്നത്.

വളരെ കോപിച്ചു ഒരോരം തെൻ ഗ
രൂപിനെ അടിക്കാൻ വടിയെടുത്തു പുറപ്പെ
ട്ടുപോയതിനെ വിവരിക്കുമ്പോൾ, “അവൻ
ചാടി എഴുന്നീറ്റു, വടിയെടുത്തു, ഇരങ്ങി
പ്പോയി,” എന്നോ മറ്റോ പാകയല്ലാതെ,
“അവൻ തെൻ ആസനത്തിൽനിന്നു തല
ടിതി ഉയ്യാനും ചെയ്തതും ദീർഘതയുള്ള
ഒരു വടി എടുക്കുകയും തെൻ ശരൂപിനെ
കാരണങ്ങളിതാ ബദ്ധപ്പെട്ടു നടന്നുപോക
യും ചെയ്തു” എന്നു പറഞ്ഞാൽ വായന
ക്കാർക്കു ആ പ്രവൃത്തിയുടെ അറവുപോസി
ലിരിക്കുകയില്ല. ഭിമസേനൻ കല്യാണസൗ
ഗന്ധികത്തിൽ പുറപ്പെട്ടുപോകുന്ന വിവര
ണത്തിൽ,

ഇത്ഥം പഠനത്തു നിത്യമെടുത്തു കൊൾ.

ഈ തരം പദ്ധതികൾക്ക് പണം കണ്ടെത്താൻ സാധ്യമാകാത്തതാണ് പ്രധാന കാരണം.

പുറപ്പെട്ടുപോയി, എന്നു കണ്ടുപിടിച്ചാൽ
പാഞ്ഞതിൽ ശബ്ദം ഉണ്ടെങ്കിൽ ന്യായമുള്ള

യോജിപ്പു നോക്കൂവിൻ.

യഥാർത്ഥമായുള്ള വസ്തുക്കൾ എപ്പോഴും
 പട്ടണത്തിൽ ചിട്ടാത്തപ്പോൾ കൃത്രിമവസ്തുക്കൾ
 ഉണ്ടാക്കാനും സമ്പാദിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നതു
 ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാണ്. അതുകൊണ്ടു
 ഈ സ്വർണ്ണഭരണങ്ങളിന്മേൽ വൈരക്കല്ലി
 കൊണ്ട് സ്ഥാനത്തു വെട്ടാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നു
 കാണാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. കവിതയ്ക്കുണ്ടാ
 കേണ്ടതായി മേൽപാഞ്ഞ ശ്രവണസുഖം
 സന്ദർഭാനുഭവങ്ങളായ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടും
 അവയെ കൃത്യപ്പെടുത്തു നതുകൊണ്ടും സാധി
 ക്കാൻ ശേഷിയില്ലാത്തവരാണ് നിരന്തര
 ങ്ങളെക്കൊണ്ടു പലവിധപ്രാസങ്ങളും കൃത്രി
 മപ്പെടുത്തി കൃത്രിമമായ സംഗീതസുഖം സൃ
 ഷ്ടിക്കുന്നത്. ഹാസ്യം ഇങ്ങനെ വായന
 ന്നു: "കിഷ്കിന്ദിയിൽ ശബ്ദിക്കുന്ന അർത്ഥമില്ലാ
 തവായ്ക്കും കഴിയുന്നത്ര ഉപയോഗിച്ചു
 കൊടുവിൻ. എന്നാൽ വെറുംശബ്ദമേയെ
 നിങ്ങളുടെ കപ്പൽ അർത്ഥവൈഷിഷ്ട്യമെന്ന
 പാഞ്ചോദ തട്ടുപോൾ പൊട്ടി തകർ
 പ്പോകൂ." ശബ്ദലങ്കാരത്തിൽ അധികം
 ഭ്രമിക്കുന്നവരുടെ കവിത ചിത്രശബ്ദങ്ങളോട്
 പോലെ മനോഹരങ്ങളായ പലവിധ
 ണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയതാണെങ്കിലും ശക്തിയും
 വൈതന്യവുമില്ലാത്ത ചിരകുളോടുകൂടിയ
 താണ്. ശരിയായ വിവരണമെന്നു
 പ്രകൃതിയെ യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുകരിക്കു
 ന് സാധിക്കാത്തവർ അതിശയോക്തി ഉ
 പയോഗിക്കും പോലെയാണ് കവിതയിൽ
 സംഗീതസുഖം വരുത്താൻ സാധിക്കാത്ത
 വർ ഇസവിധം വിദ്യകൾ ഉപയോഗിക്കു
 ന്തത്.

3. യായോരവയലോംപാലമില്ലത്തമേ
 ശിവശിവപരമേശ്വരൻ
 പാകിൽനഹിക്കലാംപാക്കിലിന്നേമേ
 സുഖമിന്നുതന്നെയൊന്നാലുമേ

ഇതിൽ ശബ്ദസുഖമുണ്ടായേക്കാമെന്നും കവിതയില്ലാത്തവിനാൽ ഇത് ശവത്തെ പൊന്നണിയിച്ചുപോലെ “അത്യന്തമോശം” തന്നെയെന്നും ആരും സമ്മതിക്കും.

കവിതകൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പരമാർത്ഥം വരുത്താൻ സഹായിക്കുന്ന സംഗീത സുഖത്തെ ഭ്രാന്തനായ യുവാക്കൾ വാക്കുകളെ ഉപയോഗിക്കുകയും അവയെ അതിനനുസരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ആർക്കും എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കത്തക്ക ലളിതരീതിയിൽ എഴുതുകയെന്നതാണ് കവിതയിൽ ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച സമീപനംകൊണ്ടുള്ള മറുപടി.

പദ്യത്തിലെ ഭാഷയ്ക്കു ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പദ്യത്തിൽ മറ്റൊര്യുഗത്തെ അനുസരിക്കേണ്ടതുള്ള നിബന്ധനമുള്ളതുകൊണ്ടാണു ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ അതിനു അധികമായി നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഇംഗ്ലീഷിൽ ‘ലെസൻസ്’ എന്നു പറയുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലായാൽ അവ ‘ഭാഷാഭംഗം’ ആയി. ഭാഷാഭംഗം ഒരു ഭാഷയെ മറികടക്കുക.

ആരിയൻ ലെസ്സിനെപ്പറ്റി കവിതകൾ.
പ്രായസ്കന്ദം പ്രായസ്കന്ദം വാക്കുകൾ,
ഭാഷാഭംഗം വാക്കുകൾ വാക്കുകൾ,
പ്രായസ്കന്ദം വാക്കുകൾ വാക്കുകൾ.

ജിവിടെ ‘ആരിയൻ’ എന്ന പദത്തെ ദൂര

നന്ദനം സഹിച്ചും ആദ്യം ഉപയോഗിച്ചത് ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിനു വേണ്ടിയാണ്. യഥാർത്ഥകവിതയ്ക്ക് ആവശ്യമുള്ള ഈ വക പ്രയോഗങ്ങൾ കവികൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതാകയാലും, അതേസമയത്തു, വ്യാകരണ ഭാഷ്യം അവ ഭാഷയ്ക്കുകൊണ്ടും ആകുന്നു അവയെ ‘കാലഭാഷാഭംഗം’ എന്നു പറയുന്നത്. കവിതയിൽ ഈ വക ഭാഷാഭംഗം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകരുതെന്നും അവയില്ലാത്ത കൃതികൾ മാത്രമാണു കവിതയെന്നും അന്ധാളിക്കുന്നതും കവിതയെന്തെന്നെന്നു ശരിയായി അറിയാത്തവരുടെ തന്നെ അഭിപ്രായമാണ്. പക്ഷേ ചില ഗുണങ്ങൾ കവിതയ്ക്കു വരുത്തേണ്ടതിന് ഈ വക ഭാഷാഭംഗം കൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നു കണ്ടാമ്പാൾ കവികൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അവയെ വരിയ്ക്കുന്നു. ഈ വക ഭാഷാഭംഗമെല്ലാം അവർ, എഴുതുന്നവർക്കു ഗുണപ്പെടുന്നവരായ നിയമങ്ങൾക്കു കീഴെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു

എന്നു സമാധാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ അന്ധാളമായ ആധ്വാനത്തിനു വേണ്ടി ഈ ഭാഷാഭംഗത്തെ വരിയ്ക്കുന്നതു വെറും വിഡ്ഢിത്തമാണ്. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിനു വേണ്ടി നിരന്തരം പദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഇതിലൊന്നാണ്.

മുകളിൽ കൂടാതെ.

വിധി കാലം-യോഗം

൨

കാലങ്ങൾ വേർതിരിയ്ക്കുവാൻ ആവാത്തവണ്ണം ചുറ്റിക്കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടും വിധാങ്ങൾ അധികം ആഴത്തിൽ താണു കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടും മനുഷ്യരുടെ സ്ഥിതി പരസ്പരം ഏകാ പൂത്രസമുല്പത്തിയെന്നതുകൊണ്ടും ഒരുവന്റെ ആഭ്യന്തരമായ എല്ലാ അവസ്ഥകളേയും ഇന്നിന്നവയെന്നു പുറമേനിന്നു നോക്കി നിർണ്ണയിക്കുവാൻ സാധാരണക്കാർക്കു പ്രയാസമാണ്. ഒരുവൻ ചില വി

നതുകൊണ്ടും മനുഷ്യരുടെ സ്ഥിതി പരസ്പരം ഏകാ പൂത്രസമുല്പത്തിയെന്നതുകൊണ്ടും ഒരുവന്റെ ആഭ്യന്തരമായ എല്ലാ അവസ്ഥകളേയും ഇന്നിന്നവയെന്നു പുറമേനിന്നു നോക്കി നിർണ്ണയിക്കുവാൻ സാധാരണക്കാർക്കു പ്രയാസമാണ്. ഒരുവൻ ചില വി

ഷയങ്ങളിൽ യോഗ്യനായിരിക്കും; അങ്ങനെയിരുന്നാൽ അവർ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ പലതും അനുഭവിക്കുന്നതാവാം. വേദാന്തവാദികൾ കർമ്മങ്ങളിൽ അയോഗ്യനായിരിക്കും; എന്നിട്ടു അവർ ധാരാളം പണം നേടുന്നുണ്ടാവാം. ഇവരിൽ ഒന്നാമൻ തനിക്കുള്ള ആ യോഗ്യതയാലാണു കഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്നും മറുപൻ തനിക്കുള്ള ആ അയോഗ്യതയാലാണു പണം നേടുന്നതെന്നും ജനങ്ങൾ സാധാരണമായി തിരുമാനിക്കാറുണ്ട്. ഒരു വിഷയത്തിൽ യോഗ്യനായിരിക്കുന്നവൻ മറ്റൊരു വിഷയങ്ങളിലും യോഗ്യൻതന്നെയായിരിക്കുമെന്നും ഒരു വിഷയത്തിൽ അയോഗ്യനായിരിക്കുന്നവൻ മറ്റൊരു വിഷയങ്ങളിലും അയോഗ്യൻതന്നെയായിരിക്കുമെന്നുമാണ് ജനങ്ങളുടെ ധാരണ. ഈ തിരുമാനവും ധാരണയും അഗാധജ്ഞാനത്തിന്റെയും വിശാലാനുഭവത്തിന്റെയും ഭൂമിയിൽ തീർന്നു അനുഭവങ്ങളായിട്ടുണ്ടു വരികയാണു്. ആ അയോഗ്യൻ മറുപൻ ചിലപ്പോൾ ജ്ഞാനിയങ്ങളായ ചില സത്ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവനായിരിക്കാം. ആ 'യോഗ്യൻ' മറുപൻ ചിലപ്പോൾ നിന്ദനീയങ്ങളായ ചില ദുഷ്ടനങ്ങളോടു കൂടിയവനായിരിക്കാം. ആ 'യോഗ്യൻ' തനിക്കുള്ള യോഗ്യങ്ങളായ വിചാരങ്ങളിൽനിന്നും കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നും നല്ല ഫലങ്ങളെഴുന്നപോലെ തന്നെ തനിക്കുള്ള അയോഗ്യങ്ങളായ വിചാരകർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു കെട്ടു ഫലങ്ങളേയും അനുഭവിക്കുന്നു. ഈ മട്ടിൽ തന്നെയാണു് ആ 'അയോഗ്യൻ' നന്മയേയും തിന്മയേയും അനുഭവിക്കുന്നതു്.

മനുഷ്യൻ, തന്റെ സത്ഗുണങ്ങളാലാണു തനിക്കു ദിവ്യമനുഭവിക്കുവാൻ ഇടയായതെന്നു തന്നെപ്പോലീ മറ്റുള്ളവർ പഠിക്കു കേൾക്കുന്നതു് അഭിമാനകരമാണെന്നു കരുതുന്നു.

സത്ഗുണങ്ങളെയും ദുഷ്ടനങ്ങളെയും ഒരുപോലെ മനസ്സിൽ നട്ടു വെക്കുന്നവന്നു നന്മതിന്മകളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴികയില്ല. ഒരുവൻ, തന്റെ ഹൃദയത്തിലുള്ള ദുഷ്ടനങ്ങളെ വേരോടടുത്തു കുളഞ്ഞു നോക്കിയാൽ അതുവരെ താൻ ദിവ്യമനുഭവിച്ചതു് ആ ദുഷ്ടനങ്ങൾ മൂലമാണെന്നു കാണുന്നതാണ്. മനുഷ്യൻ, ആ പരിപൂർണ്ണവസ്ഥയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽ—അതിനെ ലക്ഷ്യം കരിച്ചു അതിനെ നാശമെന്നു പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോൾതന്നെ— ന്യായത്തിൽ നിന്നു പതാത്തതായ നന്മയ്ക്കു പകരം തിന്മയെന്നൊ തിന്മയ്ക്കു പകരം നന്മയെന്നൊ മാറി വെക്കുന്നതുമായ നിയതി തന്റെ ഹൃദയത്തിലും ജീവതത്തിലും വ്യാപരിക്കുന്ന ക്രമം ക്രമേണ കണ്ടുവരുന്നതു തുടങ്ങു; തന്റെ ഏറ്റവും അനുഭവങ്ങളും മനസ്സിലുൾക്കൊള്ളുന്നവരായ അനുഭവങ്ങളാണെന്നും അവൻ അറിയും.

ധാര്യവർത്തിൽനിന്നു ധാര്യവർത്തിലായതും മുറുപ്പുകൾക്കുള്ളിൽനിന്നു മുറുപ്പുകൾക്കുള്ളിലായതും മറ്റൊന്നു മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു് സാധാരണങ്ങളിൽനിന്നും സർവ്വങ്ങളിൽനിന്നും നന്നായും ദുർവിചാരങ്ങളിൽനിന്നും ദുഷ്ടനങ്ങളിൽനിന്നും തിന്മയുദ്ധത്തെ മറിച്ചായി വരികയാണു്. മനുഷ്യൻ ഈ തത്വത്തെ, സ്വപുലകത്തെ നോക്കിയാണു ഗ്രഹിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മലോകമായ ഹൃദയത്തിന്റെയും നടത്തയടേയും ഗതിയിൽനിന്നു ഈ തത്വത്തെ തെറ്റിപ്പോകാത്തവണ്ണം കണ്ടുവരുന്നതായിരുന്നെങ്കിലും അതിനേയറിയുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കമുള്ളു. സ്വന്തഹൃദയത്തെ പരിശോധിക്കുവാൻ അറിയാത്ത മനുഷ്യൻ നന്മതിന്മകളെ മറ്റുള്ളവരുടെ അനുഭവങ്ങളാൽ

ചാരങ്ങളെ മാറ്റുന്നതായാൽ അതിന്നു നരിപ്പി ആ വസ്തുക്കളും മാറവരും തന്റെ നോരയും മാറ്റിക്കൊണ്ടു വരുന്നതു കണ്ടും. ഈ വാസ്തുവതത്വത്തിനുള്ള തെളിവുകൾ ഏറ്റവും ശുദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. പരച്ഛിപ്താത്മക ലോകത്തിലുള്ളും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ വകതിരിവിലും ഈ തത്വം ഏകീകൃതമായി കണ്ടു പിടിക്കാവുന്നതാണ്. അവൻ തന്റെ വിചാരങ്ങൾ തന്റെ ബാഹ്യവസ്തുക്കളെ വ്യക്തമാക്കുന്ന ക്രമത്താൽ അതുതപസ്സാക്കുന്നു. മനുഷ്യർ വിചാരങ്ങളെ ഹൃദയത്തിൽ ക്ഷിപ്തവസ്തുവെന്നു കരുതുന്നുണ്ട്; വിപുലാശയനാരുടെ മുമ്പിൽ അത് സാധ്യമല്ല. വിചാരങ്ങളിൽ പരിചയമായി തീരുന്ന; പരിചയം കാലമായി മാറുന്നു. ദുഃശാചിത്തങ്ങളായ വിചാരങ്ങൾ ശുദ്ധമാക്കുക, കാര്യം എന്നീ പരിചയങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഈ പരിചയങ്ങൾ ദാരിദ്ര്യം വ്യാധി തുടങ്ങിയ കാലങ്ങളായി മാറുന്നു. എല്ലാവരും അനുഭവിച്ചാലും ദുഃഖമുണ്ടാകുന്ന പരിചയങ്ങളായി തീർന്നുവന്ന അവിതകരങ്ങളും പ്രതിപക്ഷങ്ങളുമായ കാലങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ധനം, സമൃദ്ധി, അസ്ഥിമത എന്നിവയെ ദുഃഖമായി വിചാരങ്ങൾ ആരോഹണവും, പൗരസ്ത്യവും, കരളാപിപ്ലവം, എന്നീ വഴികളായി തീരുന്നു; ആ വഴികൾ അപമാനസഞ്ചാരം, ദാരിദ്ര്യം, പാപം എന്നീ കാലങ്ങളായി മാറുന്നു. അന്യായം, ദുഷ്ടത, എന്നിവയെ ദുഃഖമായി വിചാരങ്ങൾ അന്യതാകരപ്പെടുത്തൽ, പരപരിപാപം എന്നീ പരിചയങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ആ പരിചയങ്ങൾ തിന്മ, ദുഷ്ടത, ബന്ധനം തുടങ്ങിയ കാലങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നു. എല്ലാവിധ സാത്ത്വികവിചാരങ്ങളും തന്നെ അപമാനപ്പെടുത്തുന്ന വഴികളായി പരി

ണിട് അധഃപതനകാലത്തെയുണ്ടാക്കുന്നു. എന്നാൽ സദാചാരങ്ങളെല്ലാം ആരോഗ്യകരവും എന്നീ പരിചയങ്ങളായി മാറി മനോഹരവും ആനന്ദകരവുമായ കാലത്തെയുണ്ടാക്കുന്നു. പരിശുദ്ധവിചാരങ്ങൾ മിതഭോഗശീലം സാക്ഷിമാനം എന്നീ വഴികളായി തീരുന്നു. ഈ വഴികൾ ശാന്തി, സമാധാനം എന്നീ കാലങ്ങളായി മാറുന്നു. ദൈവം, സ്വാത്മവിശ്വാസം, എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച വിചാരങ്ങൾ പൗരസ്ത്യോചിതങ്ങളായ വഴികളായി തീർന്നു വിജയം, സമ്പത്തി, സാധനം എന്നീ കാലങ്ങളായി മാറുന്നു. ഉത്സാഹകരങ്ങളായ വിചാരങ്ങൾ പരിശുദ്ധശീലത്തെ വളർത്തി സുഖത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. കാര്യം സ്വാത്മരഹിത്യം, ക്ഷമ എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച വിചാരങ്ങൾ പരിശുദ്ധതയെ തന്നെപ്പോലെ തന്നെ അന്യനേയും കരുതുക എന്നീ വഴികളായി തീരുന്നു. ഈ വഴികൾ ശുദ്ധിയും, ഉന്നതി തുടങ്ങിയ കാലങ്ങളായി മാറുന്നു.

ഭവൻ തന്നിലുള്ള ദുഃഖങ്ങളെ നീക്കിക്കളയട്ടെ; ഉടൻ ലോകമുഴുവനും അതിൽ പ്രിയത്തോടു കൂടി അവനെ സ്മരിക്കുന്ന മുന്നിട്ടവരും. ഭവൻ തന്നിലുള്ള അശക്തി, വ്യാധി എന്നിവയെ ദുഃഖമായി എല്ലാവിചാരങ്ങളെയും ഭൂതത്തിൽ കളയട്ടെ, എന്നാൽ ലോകത്തിലെ ഉഷ്ണവും ശുഷ്കവും എല്ലാ സാമഗ്രികളും അവന്റെ കാലടിയിൽ കിടക്കുന്നതു കാണാം. ഭവൻ സദാചാരങ്ങളോടു പരിചയിച്ചു തുടങ്ങട്ടെ; ദുഃഖത്തിലും അവമാനത്തിലും താഴുന്ന ദുഃഖം ഉടൻ അവനിൽ നിന്നു മാറട്ടെ; ലോകം നിങ്ങളുടെ നേപോകുന്നതാണ്. ലോകം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അപ്പോൾ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിവിധചിത്രങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന

ജ്ഞാന കണ്ണാടിയാണ്. ലോകം നിമിഷം പ്രതി നിങ്ങൾക്കു കാട്ടിത്തന്ന പലതരം ഖിാങ്ങൾ സദാവി ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു

ന നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങൾക്കു തുല്യങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളാകുന്നു.

കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ

ഒരു തെറ്റായ ധാരണ

(തുടർച്ച)

അവർ രണ്ടുപേരും കൂടി കുറെ നേരം ആ രാജ്യത്തിൽ കൂടി മനോഹരമായ നടന പേരായി. എന്നിട്ടു ആ പ്രദേശത്തിലെ ഞ്ങും വിശേഷപ്പെട്ട കെട്ടിടങ്ങളെക്കൂടി നശിപ്പിച്ചു. ശിക്ഷവിധാനമെവിത്രത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളെക്കൂടി കാണാത്തപോൾ അസ്സനാരുടെ ആശയവും കണ്ടുകൂടി വെളിച്ചം. അസ്സനാരുടെ ആശയവുമായും കണ്ടു ദേവമൂർത്തി പറഞ്ഞു “ഈ പുതിയ ലോകത്തിലെ നിവാരണങ്ങൾ ആധ്വാനത്തിന്നു ലേശം മോഹമില്ല. പഴയ സമ്പ്രദായങ്ങളിലാണ് അവർക്കു ധാരികം തുറന്നിട്ടുള്ളത്. അവരുടെ വീടുകൾ ചെറുതാണെങ്കിലും അവരുടെ ചുമരുകൾ കർമ്മാർത്ഥങ്ങൾക്കു താമസിപ്പാൻ ധാരാളം മതിയാവുന്നതാണ്. തങ്ങളുടെ അഹംഭാവത്തെയും കാണികളുടെ അസൗകര്യത്തെയും വെളിപ്പെടുത്തുകയായ വലിയ കെട്ടിടങ്ങളൊന്നും അവർ പണിയിക്കാറില്ല. അവർ വീടുകൾ പണിയുന്നത് ഉപയോഗത്തിനാത്രമാണ്. ആധ്വാനത്തിന്നു വേണ്ടിയല്ല”. “ഈ സ്ഥിതിക്കു ഇവരുടെ ഘടകിൽ നല്ല ശില്പികളെക്കൂടി ചിത്രമെഴുതുകയും, പ്രതിമ നിർമ്മിക്കുന്നവരെക്കൂടി ഉപയോഗിക്കുകയും തീർച്ചയായി. എന്നാൽ ഈ ശില്പവിദ്യകൾ അത്യവശ്യങ്ങളല്ല

ത്തതുകൊണ്ട് അവയൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഒരു വിധം കഴിച്ചുകൂട്ടാം. അതെങ്ങിനെയെങ്കിലുമായെട്ടു അധികം കലാതാമസം കൂടാതെ ഇവരുടെ ഇടയിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും വിവേകികളും ജ്ഞാനികളുമായ ആളുകളുമായി എന്നെ നിങ്ങൾ പരിചയമാക്കിത്തന്നാൽ കൊള്ളാം. വിശിഷ്ടപുരുഷന്മാരുമായിട്ടുള്ള സംഭാഷണം പോലെ ആ നന്ദാർത്ഥക്കൊടുക്കുന്ന വസ്തുഭൂമിയിൽ ഇല്ല. ജ്ഞാന സമ്പാദനത്തിൽ എന്നിങ്ങുള്ള ആ സകുതി പറഞ്ഞതിയിക്കാൻ ഞ്ങളെക്കൊണ്ടാണ്” എന്ന് അസ്സനാർ പറഞ്ഞു. “എന്തൊരു സംബന്ധമാണ് നീ പറയുന്നത്? ഈ ലോകത്തിൽ ജ്ഞാനമെന്തെ? ഇവിടെ ജ്ഞാനമേ ഇല്ല. അതിന്ന് ആവശ്യവുമില്ല. യഥാർത്ഥജ്ഞാനമെന്നതു നമ്മുടെ സ്വന്തം മുകളെയും അസ്സനാർ നമ്മുടെ നേരെ അനുവർത്തിക്കേണ്ട മുകളെയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യമാത്രമാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ജ്ഞാനംകൊണ്ട് ഇവിടെ എന്തു പ്രയോജനമാണുള്ളത്? ഇവിടെയുള്ളവരെല്ലാം തങ്ങളുടെ കൃത്യങ്ങളെ സാമർത്ഥ്യം നൽകാണ്ടു ശരിയായ അനുഷ്ഠാനവും അപ്രകാരം മറുക്കുവരും അവരുടെ കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുമെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജ്ഞാനത്തിന്നു നിരന്തരമായ ജിജ്ഞാസയെന്നും ശുദ്ധമായ വിമർശനമെന്നും നീ അർത്ഥം കല്പിക്കുന്ന പക്ഷം ആവക സ

നേതാക്കൾക്കും അനുകൂലമായി, വിചാസ്യമായി അല്ലെങ്കിൽ ലോഭം തുടങ്ങിയവയിൽ നിന്ന് ഉത്തരവിടുന്നതാകുകയാണ്, ഈ രാജ്യത്തിലുള്ളവർ അവയിൽ ലേഖനം അടിച്ചെടുത്തു എന്ന് ദേവദൂതൻ പറഞ്ഞു. “ഇതെല്ലാം ശരിയായിരിക്കാം. തങ്ങളുടെ സമർത്ഥതകളുമായിട്ടുള്ള സംസ്കൃതസമ്പന്നരായവരിൽ വെറുപെട്ടെന്ന് ഉണ്ടാകുന്ന വാസത്തിൽ താല്പര്യമുള്ളവരായിട്ടാണ് ഈ ലോകവാസികൾ കാണപ്പെടുന്നത്. ഭാരതം കർമ്മാർത്ഥം അയൽകർമ്മാർത്ഥമായി ഇടപഴകാതെ തങ്ങളുടെ വിദ്യയെ ഉള്ളിൽ തന്നെ കാലംകഴിച്ചു പോരുന്നു” എന്ന് അസ്സനാർ പറഞ്ഞു. “അത് ഏറ്റവും ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ ലോകത്തിൽ സമുദായവ്യവസ്ഥയൊന്നുമില്ല. അതിനാവശ്യമില്ല. ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള ഭയമോ അല്ലെങ്കിൽ സ്നേഹമോ ആണ് സമുദായത്തിന്റെ മുഖകരണം. ഈ ലോകത്തിലുള്ളവർ ഏറ്റവും സത്സഭാവികളായതുകൊണ്ട് അവർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഭയപ്പെടുന്നു ആവശ്യമില്ല. പിന്നെ ഇവിടെയുള്ളവരെല്ലാം ഭയപോലെ ഗുണസ്വഭാവമായതുകൊണ്ട് മാറ്റമില്ലാത്ത സ്നേഹസമ്പന്നരായിട്ടാണ് ഇവർ ഒരു പ്രത്യേകകാര്യം ഇല്ല” എന്നു ദേവദൂതൻ പറഞ്ഞു. “അത് അങ്ങനെയൊരു എവിടെ ഇവിടെ കാലംകഴിച്ചു കൂട്ടുന്നതായി വന്ന സ്ഥിതിക്കും ഈ ലോകത്തിൽ കലാവിദ്യകളോ, ജ്ഞാനമോ, സ്നേഹമോ ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കും എന്തിനോ ബുദ്ധിമാനായ ഒരു ചങ്ങാതിയെ എങ്കിലും കിട്ടിയാൽ ഞാൻ തൃപ്തിപ്പെടുകയുള്ളോ. അയാളുടെ അനുഗ്രഹം ഏകദേശം എന്റെ അനുഗ്രഹം അയാളോട് തമ്മിൽ പാഞ്ഞു കൊണ്ടു പോകുന്നവരായി കാലംകഴി കഴി

ക്കാമല്ലോ” എന്ന് അസ്സനാർ പറഞ്ഞു “ഇതു രണ്ടും കൊണ്ട് എന്താണു പ്രയോജനം? ജ്ഞാനസമ്പന്നരായിത്തീർന്നാൽ, കൊള്ളാമെന്നിരിക്കെ അല്ലെങ്കിൽ മുഖസ്സതി പറയാനോ വേണ്ടിയാണോ മനുഷ്യർ തമ്മിൽ സംസാരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ദേവദൂതന്റെ ഉദ്ദേശ്യം രണ്ടും ചേർത്തതായതുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിൽ അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. ജ്ഞാനം ഇവിടെ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും രണ്ടും പറയാനാവില്ലല്ലോ” എന്നു ദേവദൂതൻ പറഞ്ഞു.

“എത്ര നീലിയിലും ഈ രാജ്യവാസികൾ കൃതാർത്ഥരായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു ശ്രദ്ധമില്ല. എന്തെന്നാൽ തങ്ങൾക്കുള്ള സ്വത്തുക്കൾക്ക് അവർ തൃപ്തിപ്പെടുന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ അർത്ഥവ്യത്യാസം വേണ്ടുന്നതിലധികം ദ്രവ്യം നേടാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നതായില്ല. അതുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ ദൈവപാത്രമായി ഭവിക്കുന്നവരുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അനുശോചിച്ചാൽ ഇവർക്ക് ധാരാളം അവസരം ഉണ്ട്” എന്ന് അസ്സനാർ പറഞ്ഞു മുഴുവനാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായിത്തന്നെ വഴിയരികെ കിടന്നിരുന്ന ഒരു നിർദ്ദയക്കിയുടെ വിശ്വാസത്തോടു അവൻ കേൾക്കുകയായി. ആ കൂലിപ്പണൻ തന്റെ ഏറ്റവും ഉയർന്നമായ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു ശാന്തതയോടുകൂടി പറിച്ചിരിക്കുന്നു. അസ്സനാർ ഉടനെ അവനെ സ്ഥാനംകൊണ്ടുവെച്ചു ചെന്നപ്പോൾ അവൻ കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചു മരിക്കുകയായിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. “അതൊരു സഹായവും കൂടാതെ നിന്ദ്രാലിപിയായ ജനങ്ങൾക്ക് ഇത്ര വലിയ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതു വളരെ ആശ്ചര്യം തന്നെ” എന്ന് അസ്സനാർ ചൂരിച്ചു. “നിങ്ങൾ ആത്മപ്പെടേണ്ട. അ

അയ്യോ! ഈ പാഞ്ഞെത്തു ഞാൻ ഒരു നിമിഷം മുമ്പു പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിനു നീക്കം വിചിതമായിട്ടുണ്ടാവട്ടെ. എന്റെ മനസ്സിൽ സംശയത്തെയും പരാമർശത്തെയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്ന വസ്തുക്കളാണെന്ന് ഞാൻ കാരണമില്ല. ഈ പ്രോക്ലാമേഷൻ ജനങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഉപകാരം ചെയ്യുന്നുള്ള ആവശ്യം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഉപകാരമുണ്ടാകുന്ന ഉടിയെ സമ്മാനമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഇവർക്കു വേണ്ട ഒരു വശം കൂടിയുണ്ട്. സ്വാഭാവികമായും ഇവരുടെ ഇടയിൽ ഏതാലും ആദരണീയമായ ഒരു സമൂഹ നാമമാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു” എന്ന് അസ്സനാർ പറഞ്ഞു. “അസ്സനാർ! ഈ മാതിരി അസാധാരണ പ്രതിനിധികൾ ദുഷ്ടതയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനേക്കാൾ അധികം നല്ലതു മിണ്ടാതിരിക്കുകയാണ്. അവനവന്റെ കാർഷ്വത്തിൽ അന്യരെക്കൊന്നും അധികം താല്പര്യം ശ്രദ്ധിക്കുകയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്ന സ്വാഭാവികതയെയാണ് ഈ പ്രശ്നത്തേക്കാൾ അധികം പറ്റാത്ത രാജ്യത്തെ സ്നേഹിക്കാൻ

നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. സാമൂഹികമായ ഒരുതരം മാത്രമേ ദോഷരഹിതമായിട്ടുള്ളൂ. അത് ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾ ആചരിച്ചു പോരുന്നുണ്ട്.” എന്നു ദേവദൂതൻ പക്ഷമായ മുഖഭാവത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. ഉഗ്രശബരൻ അസ്സനാർ ദ്വൈപദ്വൈതമായിട്ട് ഇപ്രകാരം മന്ത്രിച്ചു. “ആശ്ചര്യം തന്നെ. എന്തുമാതിരി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലാണ് ഞാൻ വന്നുചേർന്നത്? മിതഭക്ഷണം എന്ന ഒരു ഗുണമല്ലാതെ വേറെ ഒരു ഗുണവും ഞാൻ ഇവിടെ കാണുന്നില്ല. ഈ ഗുണം തിര്യഗ്ജന്തുക്കളിലും ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. വിനോദങ്ങളിലൊന്നിനെപ്പോലും ഇവക്ക് ആസക്തിയുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഭയവും, ദാനശീലത, സ്നേഹം, വക്രം, സഹോഷണചര്യയും സ്വദേശസ്നേഹം തുടങ്ങിയുള്ള സർഗ്ഗഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നിനെയും ഇവരിൽ കാണപ്പെടുന്നില്ല. ഏറ്റവും കൂടുതൽ പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവക്ക് സർഗ്ഗഗുണങ്ങളുടെ സ്വഭാവമൊന്നുമില്ല. ഉപദേശിച്ചപ്പോൾ ഇതുകൊണ്ടു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലയോ ദേവദൂതാ! ഞാൻ ഏറ്റവും നന്നായൊരാളായി വിചാരിച്ചു വന്ന ഒരു ഭൂമിയിലേക്കു വന്നെ എന്നു ചൊണ്ടുപോയി ആക്കിയാലും, അതോ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ആലോകം ഹൃദയത്തിനടിയിലൂടെ കൈകൾ സമീപിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ ഈ ലോകത്തേക്കാൾ മറ്റൊരേ ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണ്. കൃതപുരം, സിന്ധു, ദേവധാമ്യർലാഭം ഞാൻ ഇപ്പോൾ സമീപിച്ചുകൊള്ളാം. ഒരു സമയം ചെന്നെല്ലാം ഞാൻ പാത്രാർത്ഥിയാകാൻ സാധ്യമായ ഈശ്വരന്റെ ഉത്തരം അർപ്പിക്കാം. അധിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഞാൻ എന്തെങ്കിലും ഭൂമിത്തന്നെ മാത്രമേ വെളിപ്പെടുത്തിയത്. ഇതിന്മേലായി ഞാൻ വന്നെ. ദൈവമേ! ഇതിൽനിന്നു വിരമിച്ചു പോകട്ടെ.

യുന്നവരുടെ നേരെ ദയയോടുകൂടി അനുവർത്തിക്കുന്നതാണ്.

അസ്സനാർ പറഞ്ഞു അവസാനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി ദേവദൂതൻ പ്രശാന്ത ഗംഭീരമായ മുഖഭാവത്തോടുകൂടി ഘോരമായ ഇടഭുക്കത്തോടുകൂടിയ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റിൽ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു. അസ്സനാർ ഈ ഭയങ്കരമായ കഷ്ടതകൾ അതിശയിച്ചു തന്റെ ചുറ്റും നോക്കിയപ്പോൾ താൻ ആദ്യം ഏതു ദിക്കിലിരുന്നു വ്യസനിക്കാനും നിരംശപ്പെടവാനും തുടങ്ങിയാൽ അതെ ദിക്കിൽ അതെ സ്ഥിതിയിൽ ഭയനയോഗ്യതാൻ നില്ക്കുന്നുവെന്ന് അവനെ മനസ്സിലായി. തടാകത്തിലേക്കു ചാടാൻ വേണ്ടി മുന്നോട്ടു വെച്ചു അവനെ വലത്തുകാൽ അതെ സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്നു. ഇത്ര ക്ഷണഭാരത്തിനുള്ളിൽ ദൈവം മറുവിലിട്ടു തത്പരവസ്ഥയെക്കണ്ടു അവനെ മനസ്സിലാക്കുകൊടുത്തു. അതിന്നു ശേഷം അവൻ മന

സ്സമാധാനത്തോടുകൂടി ആ തടാകത്തിന്റെ തീരത്തിൽനിന്നു പോയി. തന്റെ ഭാരമേയ വാസസ്ഥാനം വെടിഞ്ഞ് അവൻ തന്റെ സ്വന്തം രാജ്യമേയ സ്വേഗസ്സാൻ പട്ടണത്തിലേക്കു പോയി. അവിടെ അവൻ ജാഗ്രതയോടുകൂടി കച്ചവടം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. വിജനവാസംകൊണ്ടു സിലിപ്പി അറിവിനെ അവൻ വഴിപോലെ ഉപയോഗിച്ചു. മൂന്നു കൊല്ലംകൊണ്ട് അവൻ ഒരു നാലുനായിത്തീർന്നു. അവന്റെ കീഴിൽ വളരെ പണിക്കാർ ഉണ്ടായി. പട്ടണത്തിലെ വലിയ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ അവനെ കാണുവാൻ വന്നു. അവൻ അവരെ നിന്ദിക്കാതെ ആദരവോടുകൂടിത്തന്നെ സ്വീകരിച്ചു. വളരെ കഷ്ടപ്പാടുകളോടുകൂടിയ അസ്സനാരുടെ യൗവനദശ ധനസമൃദ്ധിയോടും സൗഖ്യത്തോടും കൂടിയ വലുപ്പത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ., ബി. എൽ

കംസവധം

(തുടർച്ച)

ചണ്ഡാത്താ കുലവില്ലു പാണികമല

കൊണ്ടും കുലച്ചാനസൗ

വിണ്ടാർ നോക്കിയിരിക്കവെ ചെവികുഴി-

ച്ചൊന്നും വലിക്കും വിധൗ

പണ്ടെങ്ങെന്നു വമ്പിനാൽ വിരചിതം

തെരയുറവകമേദവും

കൊണ്ടാടുംവടി മൈഥിലിപരിണയ-

ക്കോപ്പം നിനച്ചിടീനാൻ.

പ്രാജാപേതം തദാനീം മധുവിഷ ഭലിതേ-

ഷപാസംഘോഷം നിനച്ചാ-

ലീലാ ശൗരേജ്ജയശ്രീ നവനവവരണാ.

രംഭുണ്യാമവാസ്തോ

പോർ പോരും ചെവിശ്രീപാലകവിരയൽ വി

രക്ഷന, നഖം തമോ കേര

ഭോജ്യേ സ്വർഗ്ഗാത്മകം വെരിയ ചു-

പ്പാടുകൊണ്ടു ന ജാനേ.

ചിത്രേണ ചാപദളനേ പരിരക്ഷകനാ. (ശ)

രൊന്നിച്ചുടൻ നിലവിളിച്ചു ദൈവകോപം.

ഏതെന്തെങ്കോ പത്മപതസ്സരനില്ലനില്ല

ന്നന്തർദ്ദേന കലാമത്തിനണിഞ്ഞെ-

ത്തുക

ചന്തമാക്കുൻ താനുമപ്പോൾ തെരുതെരെ
 വിവിധൈയായുക്കൾക്കോടുകൂടി
 ഞ്ഞുതന്നാൻ കണ്ടു യോധാൻ യുതിനി-
 ധിച്ചുമെ പൂണ്ടു തുറന്നാസം
 കെല്ലോടൊയ ചേൺ താവനി കലചില
 തൻവണ്യമേകം നിമേഷം
 ലെപ്പേതം കൊന്നൊടുക്കിപ്പിതൃപതിപുരി-
 യാത്രാക്കിനാനാത്തരോഷം.

ജ്ഞാണു വിവിധകൃതാപദാനഭ്രമം
 ഭൂതാസൗ ശക്തമസങ്കടം പ്രപേദേ
 സായാഹ്ന കമലവിലോചനസ്സദാനീം
 ദേവോപി ഗ്രഹചരിതസ്സഭ്യരേന്ദ്രം.
 ദ്വേഷം വിധോഗജനിതം പ്രജസുന്ദരീണാ-
 മുകാമ്പിലാത്തുമതിദീപ്തവിചിന്ത

(കൊണ്ടു)

ലക്ഷ്മീനന്ദം തദന കംസനമന്നിശായാം
 പ്രക്ഷീണനിദ്രാഭ്രമപ്രഭാതം.
 നേര നാരായണനന്തരേണ ദിനമുഖേ
 മല്ലവീരായമാനാം
 ദേവീകാലാഹലം കേട്ടുനടന്നുടനീളം;
 കൗതുഭേന്ദ്രസാഹസാലീ
 ചാരതെ ഭോജനാജം മഹിതതിരെയുമായി
 ചെന്നു കണ്ടിടുകന്ന.
 ഞോരോ ഗോപാലവൃന്ദൈഃ സഹവിതര-
 മയച്ചിടിനാൻ നന്ദഗോപം.

കൃതാ സ കൃത്യമഖിലം ദൃഢനാലുകക്ഷ്യോ
 യുക്തഃ സ്വപുഷ്പജനാടം ചിലതോഴരോടും
 പ്രസ്ഥായ മന്നിലും ചൊങ്ങിന മല്ലലീലാം
 നിശ്ചിതമുന്മുഖം നടകൊണ്ടുതെല്ലോ.
 തദന ദനജവൈരിതാനും തദാ രാജ
 ധാനീമകം പുക തസ്മാമൊരൊ ചന്തര
 മിന്ദാഗ്രാപണാഗാരഭാഗാനതികൃത്യ മൈ
 ക്ഷണമാരൊക്കയും മേളമാളുന്ന വെണ്മൊളി
 കാശ്രേ കരേരി പ്രമോദേന തുകന്ന ലാജപ്ര
 സ്തനങ്ങൾ മൂലംവിലേറേറൊഴന്നുള്ളമപ്പോ
 യോരൊ പൗരലോകങ്ങൾ ചാഞ്ഞു പൂത

ച്ചുഗ്രതാ വന്ന ദേവൻ മഹാരാജനിങ്ങോ
 ടെഴുന്നള്ളിയാലും വിഭോ മല്ലരങ്ങിന്നിതോ
 ഗമ്യതാം കേളിതോ ഗമ്യതാമെന്നിവണ്ണം
 നിബദ്ധാദരം ഗൗരവപ്രൗഢികൊണ്ടും
 ഭയംകൊണ്ടുമുക്തപാ വിശേഷേണ സമ്മാ
 നിതാത്മാ സചന്താലയാവല്ലഭോ മെല്ലമെ
 ലുന്നസൗ ചൊല്ലെഴും മല്ലരങ്ങിനഹംഗോ
 പുരപാരമാസേദിവാൻ. കരയുതമുസലംത
 ദാ രംഗവാതിക്കലാമ്മാറു തുംഗാചലാഭം
 പ്രചണ്ഡാൽഭാടോപമങ്ങുൽപലാപീഡ
 മാം വാരണേന്ദ്രം മഹാഭീഷണം കണ്ടെടോ
 കേളിതായോരണാ ദോമിമാട്ടം നമുക്കെ
 ന്ന പാവാണൊടാവോളമൊങ്ങു കോവിലു
 ലാവുന്താജ്ഞയാ കൊല്ലുവാനായടുക്കുന്ന
 മത്തദിപാധിശ്ചരൻ മുമ്പിലാമ്മാറുചെന്ന
 വെഴും കൊമ്പു രണ്ടും കരാംഭോരുമാ
 ഭ്രാം പിടിച്ചൊന്നിളകിപ്പരമ്മസ്തുക പ
 ത്തു മന്ദ്ര സന്താപ്യ മെന്മേൽ മിളൽ
 ക്രോധമുറക്കൊണ്ടു വാലും പിടിച്ചുങ്ങ
 ക്രോശമാട്ടം ബലാൽ പിംബലിച്ചും ഭയ
 ഭ്രാന്തി ഭാവിച്ചു നാശഗ്രേമുമ്പിൽ ക്ഷണം
 വീണഴുന്നോറുമേററം ചിരിച്ചും കരുത്തോ
 ടടുത്താത്ര ഹുകാരവേഗാലിടംകാലിലാമ്മാ
 റു ഭംഗ്ര കളിച്ചും പുളച്ചിടിനാനേഷ പൂ
 ണ്ണോദയം. പ്രതിമുഹൂർത്തിചിലയാ രതമ
 ബേഷു ചേരുന്ന ഭൂപാലകന്മാരുടൻ വിസ്മ
 യിച്ചുണ്ടുസാ നോക്കുമാറൊട്ടു നേരം ജഗ
 ന്നാഥനും കൊള്ളിമീനെന്നപോലെ മഹാ
 വാരണേന്ദ്രനിടത്തും വലത്തും തതോ മ
 ന്നിലും പിന്നിലും വട്ടമിട്ടുവെക്കരുത്തു
 മകോപശോണേക്ഷണം മമ്ബലാശങ്കിൽ
 ചാരുതുകൈകൾകൊണ്ടെ കമക്കുന്ന ലോ
 രപ്രഹാരങ്ങളേല്ക്കും ദശായാമസൗ ലോ
 ഹിതം തുപ്പിയും മോമഭാരേണ വിണ്മുത്ര
 ജാലം ചൊരിച്ചും ഗതശ്വാസനായിക്കണ്ണ
 രണ്ടും മിടിച്ചൊന്നു പാരം കരഞ്ഞുവ്യാമ
 ണ്യലം വമ്പൊടാകമ്പയൻ പദ്യതാഡീ

ശ്വരൻ വേർപരിഞ്ഞാത്തു വീഴുന്നപോലെ
 തടിപ്പൊക്ക കമ്മന്ദരിച്ചാത്തു വീണിടിനാൻ.
 കലിതര ഭസ്മപ്പോളുന്നഞ്ഞുളതാഭോഗമ
 കൊമ്പുരണ്ടും പരിവൃന്ധലേകം കൊടുത്ത
 ഗ്രജനഗ്രകോപാകലം പോരട്ടെത്തിട്ടമാ
 ധോരണാനൊക്കയും കൊമ്പുകാണ്ടെ വ
 ധിച്ചുബുദ്ധാഷ്ടൻ വലഞ്ഞുളിൽ വെച്ചോ
 രു ദന്തപ്രഭാങ്കുരഗൗരവം ദമസ്കാചാ
 രഭാഗീരഥിമിത്ര കാളിനിഗർ വാരിപ്പുരം
 കണക്കെ കനകപ്രകാശോദയം ചേന്ന
 ചൊല്ലാൻെഴും മല്ലരണിനകത്തുടഴുന്ന
 ഇളി നില്ക്കുമിടയെ തുളുഭയോപചാദൃപ്ര
 ഘോഷങ്ങളെങ്ങും മുഴങ്ങിവേ രത്നമഞ്ചേ
 ഷു ചേരുന്ന ഭൂപാലകന്മാരെയും ചൊന്ന
 യെ രാജമഞ്ചേനിറഞ്ചേയടുത്തുഗസിംഹാ

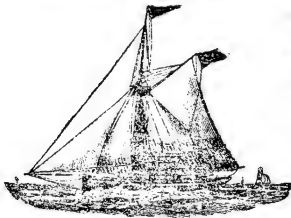
സനേ ചാലെ വീതിച്ചു വെണ്ചാമരേഴ്
 ഘം മമാസേവകാമാത്യുദയൈഃ സമം
 പ്രാഭവനോസ്ഥിതം കംസനന്തനെയും
 ഖിന്ന വക്ത്രാബുഘാനസ്രമഞ്ചാസ്ഥിതാന
 ന്തികേ ഛന്ത നന്ദാദിഗോപാലകന്മാരെ
 യും തത്ര കണ്ടിടിനാൻ.

മല്ലാനാമശന്റന്നാം നരവരഃ
 സ്മിന്നാം സുഃരാ മൃത്തിമാൻ
 ഗോപാനാം സ്വജനോസതാം ക്ഷിതിഭൂതാ
 ശാസ്താ സ്വപിത്രോ ശിശുഃ
 ദുത്യഭോജപഃതച്ചിരാധവിദുഃ
 തത്ത്വം പരം ധീമതാം
 വൃഷ്ണീനാം പാദേവതാ സ ശുശ്രൂഭേ
 മംഗം ഗതഃ സാഗ്രജഃ
 (തുടരും)

സാഹിത്യകാലനിർണ്ണയം

(മേക്ലിമുള്ളരുടെ അഭിപ്രായം.)

മേക്ലിമുള്ളർ എന്ന പാശ്ചാത്യപണ്ഡി
 തരെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ പഠിച്ചുള്ള
 ഇന്ത്യക്കാരിൽ ആരും ഉണ്ടാ
 യിരിക്കയില്ല. ഹിന്ദുക്കൾ വ
 ളരെ രഥസ്വ
 മാതി വെച്ചി
 തന്ന വേദത്തെ പാശ്ചാത്യഭാഷയിൽ പരി
 ഭാഷപ്പെടുത്തിയതിനാൽ പടിഞ്ഞാറൻനാ
 ടിലെ പണ്ഡിതലോകത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്ര
 സിദ്ധനായിത്തീർന്നു. പാശ്ചാത്യഭാഷാഭാ
 ഷം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പ്രബലപ്പെട്ടിരിക്കു

ന്ന ഇക്കാലത്തു പരിഷ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരെ
 പ്പും വേദത്തെപ്പറ്റി അല്പമകിലും അറി
 യുന്നതു മേക്ലിമുള്ളരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനി
 ന്ന മാത്രമാണ്. ഈ ഒരു സംഗതികൊണ്ടു
 തന്നെ അദ്ദേഹത്തോടു ഹിന്ദുക്കൾ എന്നെ
 ന്നും കൃതജ്ഞരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതി
 ന്നപുറമെ, സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിലെ ഫി
 ല്സാ വിഭാഗങ്ങളിലുള്ള പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങ
 ലെ മുഴുവൻ പര്യാലോചിച്ച് അവയെപ്പ
 ററി അനേകം വിമർശനങ്ങളെഴുതി അദ്ദേ
 ഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആ വക വി
 മർശനങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമാണ്, സംസ്കൃത
 സാഹിത്യത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥസമുദായത്തെക്കു
 റിച്ച് പരിത്രരീതിയിൽ നമുക്കു കുറച്ചുകു

ലും അറിയാനിടയായത്. പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ സംസ്കൃതകവികൾ ഉത്തമപേരും വെക്കാരെ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ച്, ഒരർത്ഥമൊന്നാലുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഉദാഹരണശ്ലോകങ്ങളെയും മറ്റും എടുത്ത് ഒരുവിധത്തിൽ വിഭാഗസ്വരൂപമായ ഒരു കാലനിണ്ണനം ചെയ്യാൻ മേൽപ്പറഞ്ഞവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമം വാചാഗ്മഗോചരമാകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞവരുടെ കാലത്തും അതിന്നു പിന്നീടും സംസ്കൃതസാഹിത്യപരിശ്രമത്തെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതിട്ടുള്ള ഏറ്റവും പണ്ഡിതന്മാരും ഒരു മാർഗ്ഗശിരീശായെന്നത് ആ മഹാനഭാവർത്തനെന്നാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞവർ മുതലായ പല പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരും അമരപന്ത്രണ്ടാൻ മുതലായ പൗരസ്ത്യപണ്ഡിതന്മാരും വിസ്മരിക്കപ്പെടാവുന്നവരല്ലെങ്കിലും, അവരുടെയെല്ലാം പരിചയം മേൽപ്പറഞ്ഞവരുടെ പാരമ്പര്യം വഴിക്കു സിദ്ധിച്ചതാണ്.

മേൽപ്പറഞ്ഞവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു സാഹിത്യപരിശ്രമത്തെപ്പറ്റി പലതും അറിയേണ്ടതുണ്ട്. വിക്രമാദിത്യമഹാരാജാവിന്റെ കാലം മുതൽക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സംസ്കൃതകവികളുടേയും അവരുണ്ടാക്കിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും കാലം ആ വകഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നറിയാവുന്നതാണ്. വിക്രമാദിത്യന്റെ കാലം നിണ്ണരിക്കുന്നതിന്നു “വിക്രമാഞ്ജയം” എന്ന പേരിൽ നടപ്പാക്കിയ സംവത്സാരത്തെ പ്രമാണമാണെന്നു നാം വിചരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. വിക്രമാഞ്ജയത്തിലും ക്രിസ്തുജന്മത്തിലും ഇന്നത്തെ തിരുതിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സംവത്സാരങ്ങളെ തട്ടിച്ചു നോക്കിക്കണക്കാക്കിയാൽ, ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പുണ്ടായതുകൊണ്ടുമാണു വിക്രമാദി

ത്യൻ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു കാണാം. പക്ഷേ, മേൽപ്പറഞ്ഞവർ മറ്റു പാശ്ചാത്യവിഭാഗന്മാരും ഇതു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. വിക്രമാഞ്ജയത്തിന്റെ ആഗമം, സംസ്കൃതസാഹിത്യപ്രസിദ്ധനായ വിക്രമാദിത്യമഹാരാജാവിന്റെ പാരമ്പര്യവഴിക്കല്ലെന്നും ആ സംവത്സരത്തിന്നു കാരണഭൂതനായ വിക്രമൻ ക്രിസ്തുവിന്നുമുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു വിക്രമാജാവായിരിക്കണമെന്നുമാണ് അവരുടെ സിദ്ധാന്തം. ഇത് സിദ്ധാന്തത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മേൽപ്പറഞ്ഞവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള കാലനിണ്ണനത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

ക്രി. അ. (A. D.) 550
വിക്രമദിത്യൻ, അല്ലെങ്കിൽ മഹേന്ദ്ര-
ഉള്ളയിനിലെ രാജാവ്.

ക്രി. അ. (A. D.) 581—579
പർവ്വരാജാവ്, തന്റെ രാജധാനിയിലെ രാജാവെച്ചെന്നായ “ബാർജയ്” എന്ന വിഭാഗം, പഞ്ചനന്ദം തങ്ങളെ ചയ്യുന്നായി ഇന്ത്യയിലേക്കയച്ചു (1)

ക്രി. അ. (A. D.) 544
കോറായുദ്ധം. അതിൽവെച്ച് വിക്രമാദിത്യൻ ഭൂമുഖനാശം പരാജയപ്പെടുത്തി. ഈ കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെ തന്റെ വിജയത്തിന്നു ചിഹ്നമായി, മുമ്പു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന വിക്രമാഞ്ജയത്തെ “വിക്രസംവത്” എന്ന പേരിൽ നടപ്പാക്കി.

സിദ്ധേശ്വരൻ എന്ന ജൈനപണ്ഡി

(1) “ബാർജയ്” ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:— എന്നെ ഇന്ത്യയിലേക്കയച്ചു “ഭൂതസംജീവൻ” കൊണ്ടുവരാനായിട്ടാണ്. കൊണ്ടുവന്നതു പഞ്ചനന്ദമാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ മരിച്ചവർക്കു ജീവിക്കാം.

തൻ ഇതിൽ വിക്രമാദിത്യനു സഹായിച്ചു.

കഷ്ടിർരാജാവായ മന്തുഗുപ്തനും ഭർത്തുമേണ്ണൻ (ii) എന്ന കവിയും വിക്രമാദിത്യന്റെ സമകാലീനന്മാരാണ്.

കാളിദാസൻ ദിങ്നാഗന്റെയും, അസംഗൻ, വസുനന്ദനും എന്ന രണ്ടു ബൈലുഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെയും സമകാലികനാണ്.

634 ചെ ശാസനത്തിൽ കാളിദാസരെയും ഭാരവിയെയും പാറി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

6-ാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ ദണ്ഡി കാളിദാസരുടെ സേതുക്കാവ്യം (ഘോഷശമായിരിക്കാം)ത്തെ പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു.

കാളിദാസൻ ഭാസന്റെയും സൌമലിയുടെയും പേരുകൾ ഏറ്റേറ്റു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ക്രി. അ. (A. D.) 587

വരാഹമിഹിരൻ മരിച്ചു. ഇദ്ദേഹം 476-ൽ ഉണ്ടായ ആയുർഭരന്റെ പേരു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു, 505-ൽ ഉണ്ടായ രോമകസിദ്ധാന്തം, ചെലൂസ്. അലി- യുനാനി ഉണ്ടാക്കിയ പുലിശസിദ്ധാന്തം, വിഷ്ണുവന്ദ്രന്റെ 'വസിഷ്ടസിദ്ധാന്തം, ചൈതാനമസിദ്ധാന്തം എന്നിവയുടെ പേരും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ക്രി. അ. (A. D.) 561. 566

അമരകംശം ചീനഭാഷയിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി.

(ii) "ഹയഗ്രീവവധ" പ്രണേതാവായ ആമേണ്ണൻ, വിക്രമാദിത്യനാൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരുടെയും ചിന്തിച്ച പ്രവരസേനനാൽ ദത്താത്രികപ്പെട്ടവനായ മന്തുഗുപ്തന്റെ ആസ്ഥാനപണ്ഡിതരായിരുന്നു.

(രാജിതരംഗിണി; അ- 2)

ക്രി. അ. (A. D.) 598

ജ്യോതിഷികനായ ബ്രഹ്മഗുപ്തന്റെ അമ്ലൻ ജിണ്ണ.

ദിങ്നാഗൻ മതത്തെ ഉദ്യോതകൻ (സ്രാവയാന്തികകത്താ) പരിശീലിച്ചു. ഉദ്യോതകരനെ സുബന്ധു (വാസവദത്താകത്താ)വും സുബന്ധുവിനെ ബാണഭട്ടനും പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു.

ക്രി. അ. (A. D.) 550-560

ശിലാദിത്യൻ എന്നും പ്രതാപശീലൻ എന്നും പേരുള്ള പ്രഭാകരവർമ്മൻ (മാളവരാജാവ്.) ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭയിലെ വിദവാന്മാർ മാധവഗുപ്തൻ, താരകൻ, സഷേണൻ എന്നിവർ.

പ്രഭാകരവർമ്മന്റെ ജ്യേഷ്ഠപുത്രൻ രാജവർമ്മനാണ്. ഇദ്ദേഹം മാളവരാജാവിനെ ജയിച്ചു. ഗൌഡരാജാവായ ഗുപ്തൻ ലോ, കണ്ണസുവണ്ണരാജാവായ ശശങ്കൻ ലോ താനും തോല്പിക്കപ്പെട്ടു.

ക്രി. അ. (A. D.) 610-650

ശിലാദിത്യൻ എന്ന ഹർഷവർമ്മൻ. പ്രഭാകരവർമ്മന്റെ കന്യേഷപുത്രൻ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരിയായ രാജശ്രീയെ ഗ്രഹവർമ്മാവിനു കൊടുത്തിരുന്നു. രാജശ്രീയുടെ ഭർത്താവിനെ മാളവത്തിലെ രാജാവ് നിഗ്രഹിച്ചു. ഹർഷൻ "ഭാണി" എന്നൊരു മന്ത്രി ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും പ്രാഗ്ജ്യോതിഷത്തിലെ രാജകുമാരനായ ഭാസ്കരവർമ്മയും തമ്മിൽ സ്നേഹമായി ഹാരാജ്യാഭാവമായ പുലകേശിയോടു യുദ്ധം നടന്നു. അദ്ദേഹം ചീനസഞ്ചാരിയായ ഹുയൻസ്വാംഗിന്റെ സമകാലീനൻ (629-645) ആകുന്നു.

കാവ്യാഭരണം. ദശകുമാരചരിതം ഇവയുടെ പ്രണേതാവായ ദണ്ഡി.

വാസവദത്താകത്താവായ സുബന്ധു

മഷ്ടചരിതം, കാദംബരി, ചണ്ഡീശ തകം, ഇവയുടെ കർത്താവായ ബാണൻ.

മയൂരൻ, ഭക്താമരസ്തോത്രകാരനായ മാനതുംഗൻ, നാരായണൻ, ആവ്യരാജൻ.

ഭന്തുഹരി മരിച്ചു. (550) കാശികാകാ നായ ജയാദിത്യനും മരിച്ചു. (660)

ക്രി. അ. (A. D) 660

ബ്രഹ്മമൂലൻ ജനിച്ചു.

ഇക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള കാലനിണ്ണയത്തിൽ

ഇനിയും അല്പാല്പം സംശയങ്ങളുള്ളതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിക്രമാദിത്യന്റെ കാലം അർദ്ധചീനമായിപ്പാഞ്ഞതിൽ ഏതുകാലം വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നുവോ അത്രകാലത്തെ അർദ്ധചീനത്വം ഇതിൽ സമ്മതിക്കാനെ കഴിയുന്നതല്ല. ഈ വ്യതിയാനം, പക്ഷേ പശ്ചാത്തർ പ്രാചീനതയെ ആദരിക്കാത്ത തുകൊണ്ടു വന്നതായിരിക്കാം.

മിത്രഗോഷ്ഠി.

പരേതനായ ബഹുമാനപ്പെട്ട

വി. കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ

സി. എസ്സ്. ഐ.

അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ അനല്പമായ സമ്പത്തും അനുഗമമായ യശസ്സും സമ്പാദിച്ച യുറോപ്യന്മാരുടെ ബഹുമാനത്തിനെ നമ്പോലെ ഭാരതീയന്മാരുടെ അഭിമാനത്തിനും വിഷയമായിതീർന്ന ഈ

പുരുഷസിംഹം ഇക്കഴിഞ്ഞ ഡിസമ്പർ 28-ാം തന്റെ 48-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇഥലോകവാസം വെടിയുക നിമിത്തം ഇന്ത്യക്കാർക്കു വന്നിട്ടുള്ള നഷ്ടം ഒരുകാലത്തും തീർത്താൽ തീരാവുന്നതല്ല അഗാധമായ മേധയും, വിശാലമായ ഹൃദയവും, നിഷ്ഠ കമായ പ്രകൃതിയും ഭേദമില്ലാത്ത ഈ മഹാപുരുഷനെ ഇത്ര വേഗം അപമാരിച്ചുകൊണ്ടുപോയ ഹതവിധിയുടെ ദുഃഖേച്ഛിതം കഠിനത്തിലും കഠിനമായിട്ടുള്ളതാണ്. ദിസ്സ

മരമായ ഈ ദുഃഖം ഇത്ര പെട്ടെന്നു വരുമെന്ന് ഇന്ത്യക്കാരാകും സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. എന്തൊരു യാഗം? അപ്രതിഫലമായി പ്രഘോഷിക്കുന്ന കാലഗതിയെ തടുത്തു നിത്തുവാൻ മനുഷ്യകീടങ്ങൾക്കു ശക്തിയില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ഇന്ത്യക്കാർക്കു സ്വാഭാമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും അവരിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന ശക്തികളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതുമായൊരു അത്ഭുതവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കേണ്ടതാണെന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാം.

മഹാശയനാരായ പുരുഷകേശരികളുടെ വിളനിലമായ തഞ്ചാവൂർ ജില്ലയിലുൾപ്പെട്ട തിരുവവധമന്തൂർ എന്ന ഗ്രാമമാണു കൃഷ്ണസ്വാമിഅയ്യരുടെ ജന്മഭൂമി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം 1863-ാമാണ്ടിലാണ്. അല്പകാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം തഞ്ചാവൂർ, കണ്ടകോണം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ വിദ്യാലയങ്ങളിലായിരുന്നു. പിന്നീട് അദ്ദേഹം മ

ദിഃശി പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ ചേർന്നി. ഏകദേശം പത്തൊമ്പതാം വയസ്സിൽ ബി. എ. പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്തു. 21-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ബി എൽ പരീക്ഷയിലും ജയിച്ചു. മദിരാശി ഫൈനക്കോർട്ടിൽ ഒരു വക്കീലാകുകയും ചെയ്തു.

വക്കീൽ പ്രവൃത്തിയിൽ വിജയം നേടാൻ ആദ്യത്തിൽ പല പ്രതിബന്ധങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും സന്ദർഭങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും “നവദീപ്തികൾ മോദഃ ശപഥേന നിവർത്തന്തേ” എന്ന ന്യായത്തെ അനുസരിച്ച് കാലംകൊണ്ട് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ യോഗ്യതയെ ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞുതുടങ്ങുകയും ആ യോഗ്യതക്കനുരൂപമായ പദവി ഇദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടുകയും ചെയ്തു. കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ ഫൈനക്കോർട്ടുവക്കീൽമാരുടെ ഒരു നായകനായിത്തീർന്നു. ‘ഭാഷ്യമയ്യങ്കാരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയും, നേട്ടന്റെ വാഗ്ദീപ്തിയും’ കേന്ദ്രമായിട്ടുള്ള ഒരു മഹാശയൻ പാണ്ണിയിട്ടുള്ളതു വളരെ ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്. എന്തിനാലും അവിതർക്കമായി കൊണ്ടുവരുന്ന വാദങ്ങളെപ്പോലും പെട്ടെന്നു ഖണ്ഡിപ്പാനുള്ള പ്രതിഭയും സാമർത്ഥ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടെന്നു വേറെതന്നെയാണ്. താൻ പിടിച്ച ഭാഗം സാധിപ്പാനുള്ള ന്യായങ്ങളെ മുഴുവൻ ആരായ്ക്കുന്ന ക്രമപ്പെടുത്തി ശ്രോതാക്കന്മാരുടെ മനസ്സിൽ പതിയത്തക്കവണ്ണം പ്രകടിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പാടവവും അനിതരസാധാരണമാണ്. ഏറ്റെടുത്ത കാര്യങ്ങളിൽ അതിയായ ശ്രദ്ധാർപ്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു സ്വതസ്സിദ്ധമായിരുന്നു. പരോൽകഷ്ടാസമിപ്പിക്കുകയായ ചില പുരോഹിതർക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധാർപ്പിപ്പിച്ചതെങ്കിലും പലപ്പോഴും വ്യാഖ്യാനി

കാരുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും മനസ്സാക്ഷിയെ മാത്രം പ്രമാണിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യാനൊരുങ്ങിയിരുന്ന അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവരുടെ നിന്ദാപ്രശംസകൾക്കു വലിയ വിലയൊന്നും വെച്ചിരുന്നില്ല. വക്കീലിന്റെ നിലയിൽ അദ്ദേഹം വളരെ സമ്പത്തും പ്രാപ്തിയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ഇപ്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ കൊണ്ടല്ല കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ പൊതുജനങ്ങളുടെ പ്രീതിക്കും ബഹുമാനത്തിനും കൃതജ്ഞതക്കും പാത്രമായിത്തീർന്നത്. കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യരോളവും അതിലധികവും പണം നേടിട്ടുള്ള ‘നിധിഭൂത’ങ്ങളിൽ കണിക്കാബാൻചോലമില്ലാത്ത പല ഗുണങ്ങളും ആ മഹാശയനു സ്വാഭാവികങ്ങളായിരുന്നു. അവയിൽവെച്ചു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്താത്മ്യം. ‘ഉദാരഹൃദയനാമു വസുധൈവ കുടുംബകം’ എന്നു പറയുന്ന ഭക്താത്മ്യവർണ്ണനയെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷമാക്കിയിട്ടുള്ളവരിൽ പ്രഥമഗണനിയനാണ് ഈ മഹാപുരുഷൻ. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ധനത്തിൽ നിന്നു രണ്ടുലക്ഷത്തിലധികം ഉറപ്പിക്യ മർകയ്ക്കുങ്ങൾക്കും മാറ്റമായി പൊതുസ്വത്താക്കി നീക്കിവെപ്പാനുള്ള ധനവും ഭക്താത്മ്യവും കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യരെപ്പോലുള്ള ഭക്താത്മ്യവർണ്ണനയെക്കുറിച്ചുള്ള സാമൂഹികതൽ അനുകമ്പയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളിലെല്ലാം വ്യാപിച്ചുകാണുന്നതാണ്. അസത്യത്തിലുള്ള കഠിനമായ വിദ്വേഷം അദ്ദേഹത്തിനു സഹജമായിരുന്നു. ഈ ഗുണമാണു, യാതൊരു പ്രതിഫലേച്ഛയുടേതെ ‘പൊളിഞ്ഞു പാപ്പരായിതിന്ന്’ ആർബത്തന്മാർക്കുവേണ്ടി പൂർവ്വമാരം നടത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ആ പ്രവൃത്തി

ലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശസ്സ് നാട്ടിലൊക്കെ പരക്കെയും ജനങ്ങളുടെ ബഹുമാനം അതിരകവിഞ്ഞു വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

വക്കീൽപ്രവൃത്തിയെ പുരുഷാത്മമായിട്ടല്ല, വൃത്തിധർമ്മമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യാ രാജ്യത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സിനു വേണ്ടപ്പെട്ട അനേകം എപ്പാടുകളിൽ കച്ചകെട്ടി പറ്റപ്പെടുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സ് സമയവും ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. ഭാരതമഹാസഭയുടെ ശ്രേയസ്സിനായി അദ്ദേഹം വളരെ കാലം പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. മതിരാശിക്കാരുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ച് അദ്ദേഹം പല തവണയും മഹാസഭയിൽ ഹാജരാവുകയും പ്രധാനപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രൗഢമായ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. ആരുടേയും മുഖംനോക്കാതെ അദ്ദേഹം തുറന്നു പറയുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ ചില അഭ്യസരങ്ങളിൽ അവിനീതബുദ്ധിമുട്ടായ ചില ചെറുപ്പക്കാരുടെ വൈരസ്യത്തിനു കാരണമായിട്ടില്ലെന്നില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്ഠുരതയെ അവരും അഭിനന്ദിക്കുകയെ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. നാടുകാരുടെ പ്രവസായാഭിവൃദ്ധിയിലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധവെച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നല്ല നിലയിൽ നടന്നുവരുന്ന ഇന്ത്യൻ ബാങ്കിന്റെ പ്രവർത്തനം അദ്ദേഹം തന്നെയാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമം ചില്ലറയല്ല. പത്തുകൊല്ലത്തോളം കാലം അദ്ദേഹം സ്കൂളുകൾക്കുവേണ്ടിയും പരീക്ഷകൾക്കുവേണ്ടിയും മാറ്റം അംഗമായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. എന്താൽ അദ്ദേഹം ആ വക സംഘങ്ങളിൽ ശാങ്കരൻ മാത്രമല്ലതാനും. എല്ലാവിധയുള്ളിലും തെറ്റാതെ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ എല്ലാവരും ആദരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം രണ്ടുപ്രാവശ്യം സ്കൂളുകൾക്കുവേണ്ടിയും പ്രതിനിധിയായി നിയമനിയമാണസഭയിലേക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും, അവിടെയും പല സംഗതികളിലും തന്റെ അഭിപ്രായം മുമ്പുവെച്ചുവെക്കുന്ന പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തപരിശ്രമത്താൽ മൈലാപ്പുരിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കൃതകോളേജും, വൈദ്യപാഠശാലയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണയെ എന്നെന്നേക്കും നിലനിൽക്കുന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരിപൂർത്തിയാക്കിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിനു സംസ്കൃതവിദ്യയിലും വളരെ പ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഗുണങ്ങളെ അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അതിനെ അറിയാതെ വെറുക്കുന്ന പാതിപൂർണ്ണരികളുടെ ദോഷം അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. സ്കൂളുകൾക്കുവേണ്ടിയും വകയായി 1911-ാമതു കൊല്ലത്തിലുണ്ടായ ഉപദേശപ്രസംഗം വായിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിനു സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നൈപുണ്യം ഏറക്കുറ അറിയാവുന്നതാണ്. സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി മദിരാശി സ്കൂളുകൾക്കുവേണ്ടിയും അടുത്ത കാലത്തു ചെയ്തിട്ടുള്ള എപ്പാടുകളുടെ ജീവനും കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ തന്നെയാണ്.

ഇന്ത്യക്കുവേണ്ടിയും അസത്യം പറയുന്നവരാണെന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു രാജപ്രതിനിധിയുടെ വചനത്തെ ഖണ്ഡിപ്പാനായി നമ്മുടെ പുരണേതിഹാസങ്ങളിലുള്ള ഉത്തമപുരുഷരികളെ എടുത്തു കാണിച്ചു ഇന്ത്യക്കുവേണ്ടിയും സദാചാരനിഷ്ഠയെ വെളിപ്പെടുത്തുവാനും ഈ മഹാശയൻ തന്നെയാണു സ

കുറയുന്നവരാണെന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു രാജപ്രതിനിധിയുടെ വചനത്തെ ഖണ്ഡിപ്പാനായി നമ്മുടെ പുരണേതിഹാസങ്ങളിലുള്ള ഉത്തമപുരുഷരികളെ എടുത്തു കാണിച്ചു ഇന്ത്യക്കുവേണ്ടിയും സദാചാരനിഷ്ഠയെ വെളിപ്പെടുത്തുവാനും ഈ മഹാശയൻ തന്നെയാണു സ

യെയ്യുമായി തുനിഞ്ഞത്. 'ആയുധരിത്' മെന്ന പൂങ്കും അന്നത്തെ പശ്ചാത്തപ്യായി ജനിച്ചതാകുന്നു. കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യപ്പൻ ഉന്മൂലയുടെ പെരുമണികൾക്കു തെറ്റാറി എത്രമാത്രം അഭിമാനമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. വൈദികമായ ഹിന്ദു മതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു അമിതമായ വിശ്വാസവും പ്രതിപത്തിയുമുണ്ടായിരുന്നു.

അനിതരസാധാരണങ്ങളായ ഈ മാതിരിയോഗ്യതകളെ ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും വേണ്ടതുപോലെ അറിയുകയും അടിനറിക്കുകയും ചെയ്തതുനിമിത്തം ഇന്ത്യക്കാർക്കു കിട്ടാവുന്ന അത്യുന്നതങ്ങളായ പദവികളിലെത്തുവാനും അദ്ദേഹത്തിന്നു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. 1909-ൽ അദ്ദേഹം മദിരാശിഫൈക്കോട്ടിലെ ഒരു ജഡ്ജിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആ സ്ഥാനത്തിലും അദ്ദേഹം അസാധാരണമായി പ്രകാശിച്ചു. എന്നാൽ അധികകാലം അദ്ദേഹത്തിന്ന് ആ സ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ സംഗതിവന്നില്ല. ഒരു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോഴേക്കു ഗവണ്മെന്റുടെ ആലോചനയ്ക്കിടെ ഇന്ത്യൻസാമാജികസ്ഥാനം ഒഴിവാക്കുകയും കൃഷ്ണസ്വാമിഅയ്യർ ആ സ്ഥാനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ആലോചനയ്ക്കു സാമാജികന്റെ നിലയിൽ നാട്ടുകാർക്കു ഗുണകരങ്ങളായ പല കാര്യങ്ങളും ചെയ്യാൻ കിട്ടിയിരുന്ന ശുഭാവസരം ഇത്ര നഷ്ടമായി പോയതു നാട്ടുകാരുടെ ഭാഗ്യദോഷമെന്നേ പറയാനുള്ളൂ. സാമാജികനായിരുന്നകാലത്തു ഗവണ്മെന്റുടേയും മറ്റു സ

ഭാഗങ്ങളുടേയും തൃപ്തിയും ബഹുമാനവും സ്വാധീനവും അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രയാസമുണ്ടായിട്ടില്ല.

കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ ബിരുദം കിട്ടുവാൻ വേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിലല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളേയും ജനോപകാരശീലത്തേയും അഭിനന്ദിച്ച ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് ഒരു 'കേസരിമിൻഡ്' മെഡൽ സമ്മാനിക്കുകയും, ജോജു പത്രവർത്തിത്വമനസ്സുകൊണ്ട് ഡബ്ലിപട്ടാഭിഷേകാലോചനയിൽ വെച്ചു സി. എസ്സ്. ഐ. എന്ന ബിരുദം കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഡർബാറിനായി ഡബ്ലിയിലെക്കു പോയ ഈ മഹാശയന്നു പെട്ടെന്നുണ്ടായ അസ്വാസ്ഥ്യനിമിത്തം ഡർബാറാലോചനയിൽ ഹാജരാവാൻ സാധിക്കാതെയും ഉടനെ മദിരാശിയിലെക്കു മടങ്ങേണ്ടതായും വന്നു. സ്വാമിതന്റെ പത്തുദിവസം കഴിയുമ്പോഴേക്കു ചരമഗതിയും വന്നുപോയി. എത്ര ഗുണപ്രദമായ പുരുഷനും മരണം അറിയാതെത്തീർന്നുമാണല്ലോ.

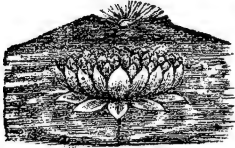
ഏകഏകവസ്താംഭോഷഃ
സംഹൃതവസ്താംഗുണഃ
യഃ ശ്രീയേരൻകപചിതകുഴലഃ
ചിരകാലസ്ഥിതാഭരവി

എന്നാണൊരു കവി പറയുന്നത്. ഈ മഹാശയനെസ്സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം 'ചിരകാലസ്ഥിത'നാണെന്നുള്ള സമാധാനത്തിനുംകൂടി നിവൃത്തിയില്ലാതായിപ്പോയി.

ഭീമസിംഹന്റെ പത്രി

സമയം അതിഭയങ്കരമായ അർദ്ധരാ

ത്രി. ആകാശത്തിൽ കറുത്തിരുണ്ട മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങൾ യാതൊന്നും കാണാ

ൻപോലുമില്ല. നിശിഥിനിയാകുന്ന രാക്ഷസിയുടെ ഭയങ്കരമായ അട്ടഹാസമൊ ഏന്നു തോന്നുംപോലെ ഇടിമുഴങ്ങുന്നതു കേൾപ്പാനുണ്ട്. മേഘങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കൂടി പ്രകാശിച്ചുകാണുന്ന മിന്നൽപിണങ്കളല്ലാതെ നിബിഡമായ അന്ധകാരത്തിനു യാതൊരു വിപ്ലവവും വരുത്തിയില്ല. മഴ ധാരമുറിയതെ പെയ്യുന്നുണ്ട്. ഗംഗാനദിയുടെ ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനമായ ഹരിദ്രാരത്തിനടുക്കു ഹിമാലയതാഴ്വാരത്തിൽ 'സിദ്ധവനം' എന്ന സ്ഥലത്തു തന്റെ ആശ്രമത്തിൽ നിത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എല്ലാം കഴിഞ്ഞു പുരണഗ്രന്ഥങ്ങളും നോക്കിയിരിക്കുന്ന സനാതനമഹർഷിയുടെ ശ്രദ്ധയെ അതിദീനമായ ഒരു വിലാപസ്വരം ആകർഷിച്ചു. സമീപമുള്ള കാട്ടിൽ നിന്നു ചെന്നു വന്നു നിലവിളിക്കുന്നതൊ അല്ലെങ്കിൽ കാരിൽ വൃക്ഷങ്ങൾ ഇളക്കുന്നതൊ ആയിരിക്കണമെന്നു കരുതി ആദ്യം അല്പനേരം അനങ്ങാതെ ഇരുന്നു. പിന്നെ വ്യക്തമായി മഹർഷി ആ ആത്മനാദം കേൾക്കാമായി. "ഈശ്വര! അർദ്ധരാത്രി സമയത്ത് അതിഭയങ്കരമായ ഈ കാട്ടിൽ കാരാ മഴയും സമിച്ചു ഞാൻ എങ്ങിനെയാണിരിക്കുന്നത്? ഈ ഭയങ്കരമായ സ്ഥലത്തു യാതൊരു സഹായവുമില്ലാതെ അലഞ്ഞു നട

ന്നു വല്ല ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾക്കും ഇരയായി തീരണമെന്നൊ അങ്ങയുടെ സിദ്ധാന്തം! എന്നാൽ അങ്ങിനെ തന്നെ. മരണം മാത്രമാണ് എനിക്ക് ബന്ധു". മഹർഷിയുടെ സാശയങ്ങളെല്ലാം തീർന്നു. വേഗം ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം താഴെ കെട്ടിവെച്ചു തന്റെ പലാശഭണ്ഡം സമീപത്തിൽ ചുമരിന്മേൽ നിന്നു കാട്ടിലുള്ള ഒരു വിധം വൃക്ഷത്തിന്റെ കൊമ്പു കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും എടുത്തു പുറത്തെക്കിറങ്ങി കാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. ഒരു വൃക്ഷച്ചവട്ടിൽ വെള്ളവസ്ത്രം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ മഹർഷി കാണാമായി. സമീപത്തിൽപെന്ന് അല്പം അകലെയായി മാറിനിന്നു. "പുത്രി! ആശ്വസിച്ച് ഒന്നിരിക്കൂ. നിങ്ങളുടെ സങ്കേതസ്ഥാനം ഞാൻ കാണിച്ചു തരാം. സമാധാനവാക്കുകൾ കേട്ടു സ്ത്രീ തല ഉയർത്തിനോക്കി. കുറിയായ ദൂതവും ആ തരുണിയുടെ മുഖത്തിന്റെ സൗന്ദര്യശോഭയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. തലമുടി മുഴുവൻ ഭദ്രയായി പിരിച്ചിട്ടു ദേഹം ആസകലം ഭസ്മവുമ്പൂരി കാഷായവസ്ത്രവും പലാശഭണ്ഡം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ആ സിദ്ധനെക്കണ്ടു അവർ പരാഞ്ഞു. "പ്രഭോ! അങ്ങ് ആരാണെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ വിശ്വാസത്തോടെ അങ്ങയുടെ പിന്നാലെ വരാം. ഏകാകിനി ആയി കാട്ടിൽ കിടന്നുഴലുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ രക്ഷിച്ചതിന് അങ്ങയെ പ്രത്യുപകാരം ഈശ്വരൻ ചെയ്യട്ടെ; എന്നാൽ സാധിക്കുന്നതല്ല." "വ്യസനമടക്കി ധൈര്യപ്പെട്ടു എന്റെ കൂടെ വരൂ! സമുപകരനായ ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ നിന്റെ ദുഃഖം ഉടനെ ശമിക്കും. എന്റെ ആശ്രമത്തിൽ നിന്നു

എല്ലാ ആചത്തുകളിൽനിന്നു രക്ഷ ലഭിക്കുന്നതാണ്. ഞാൻ നിന്നെ എന്റെ വശം തിരിയണമെന്നോണം സൂചിപ്പിച്ചു രക്ഷിക്കും. വേഗത്തിൽ വര!” സ്ത്രീ എഴുന്നീറ്റു മുമ്പാകെയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അത്യാവേശത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അവിടെ എത്തി അവളുടെ ഭക്ഷണത്തിനും ഉറക്കത്തിനും വേണ്ടുന്ന എപ്പോഴകുമെല്ലാം ശിഷ്യനാരെ എല്ലിച്ച മഹാഷി തന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വീണ്ടും നോക്കിയുകൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും അന്നത്തെ ദിവസം പത്തഞ്ചലിയുടെ മഹാഭാഷ്യത്തിലൊ പൗസന്റെ സ്തുതങ്ങളിലൊ അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സു നിന്നില്ല. താൻ അറിയാതെ തന്നെ പല ആലോചനകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടി. ആ സ്ത്രീയുടെ പൂർവ്വജ്ഞാനം അറിയാൻ അതിയായ ഉൽകണ്ഠ ഉണ്ടായി. അല്ലനേരം കഴിഞ്ഞശേഷം ശിഷ്യനെ സമീപം വിളിച്ച് “ആ സ്ത്രീ എന്തു ചെയ്യുന്നു. ഭക്ഷണം കഴിച്ചുവെ” എന്നു ചോദിച്ചു. “ഭക്ഷണം യാതൊന്നും വേണ്ട. ഭയംകൂടാതെ ഒരു സ്ഥലത്തു കിടന്നുറങ്ങിയത് മതി”. എന്നാണു പറഞ്ഞത്. അതിന്നു വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. “ആ കൂടെ നീ പോയി ഉറങ്ങിക്കൊ നേരം അസമയമായിട്ടുണ്ട്” ശിഷ്യൻ നമസ്കരിച്ച് അകത്തേക്കു പോയി. തന്റെ ഗുരുനാഥൻ എവിടുന്നുണ് ഈ സ്ത്രീയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നതെന്നും അവൾ ആരാണെന്നും മറ്റുമുള്ള ആലോചനകൾ ശിഷ്യന്റെ മനസ്സിലുമുണ്ട്. മഹാഷി പിന്നെയും ആലോചനയിൽ തന്നെയിരുന്നു. അല്ലനേരം കഴിഞ്ഞശേഷം ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അതാതിന്റെ സ്ഥാനത്തു കെട്ടിവെച്ച് ഉറങ്ങുവാൻ പോകുകയും ചെയ്തു. ആ ദീർഘനിശ്വാസത്തിന്റെ കാരണമെന്തായിരിക്കുന്നു. ആ സ്ത്രീയെ കണ്ടതിൽ ഈ അല്ലുന്നത്തിനുള്ളിൽ ഇത്ര ഗാഢമായ ഒരു ആലോചന ആ സ്വർഗ്ഗന്റെ മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടി ഇപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിന്നൊരിളക്കം വ

കത്തുവാൻ കാരണമെന്താണ്? യോഗ്യനായ അദ്ദേഹത്തിന് അരക്ഷിതയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ദുഃഖത്തിൽ സഹതാപം തോന്നുന്നതിൽ അതുതരപ്പെടുവാനില്ല. എങ്കിലും ലോകത്തിൽ സുഖവും ദുഃഖവും എന്നും ഭരതോപാഖ്യായിരിക്കുമെന്നും സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ചാൽ ഇവിടെ മനുഷ്യർക്കുണ്ടാവുന്ന സന്തോഷത്തിനും സന്മാധത്തിനും യാതൊരു വിലയില്ലെന്നും അവയെല്ലാം യഥാർത്ഥത്തിൽ പൂർവ്വജനകർമ്മങ്ങളുടെ ശക്തികൊണ്ടു മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്ന വ്യാപാരങ്ങൾ മത്രമാണെന്നും അറിയുന്ന ഈ മഹാത്മാവിന് ഇത്ര വലുതായ ഒരു റ്റൂഫ് എത്തിക്കേണ്ടായി? അഥവാ ഇദ്ദേഹന്റെ വിലാസങ്ങൾ ആർക്കറിയാം?

പ്രഭാതത്തിൽ കൂട്ടിച്ചു സന്ധ്യാവന്ദനം
 ത്തെല്ലാം കഴിഞ്ഞശേഷം മരഘ്നി ശിഷ്യ
 ു വളിച്ചു “ചിരോധതില്ലെങ്കിൽ എനി
 ക്കു കണ്ടു കാണുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്ന്
 ആ സ്ത്രീയോടു ചെന്നു പറയുക” എന്നു
 ആജ്ഞാപിച്ചു. ശിഷ്യൻ പോയി മടങ്ങിവ
 ന്നു ഹൃദയവന ആ സ്ത്രീ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടു
 എന്നറിയിച്ചു. ശിഷ്യനോടു വഴികാണിപ്പാൻ
 പാഞ്ഞു മരഘ്നി ശിഷ്യന്റെ പിന്നാലെ
 ആ സ്ത്രീയോടു മുമ്പിൽ എത്തി. മരഘ്നി
 ചെ കണ്ടപ്പോൾ അവൾ വേഗം ഏഴുനീ
 െറ തഥാവിധി ഉപചാരങ്ങളെല്ലാം ചെയ്
 ത്തു “പ്രഭോ! രക്ഷ ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീയെ
 ആവത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിച്ചു മഹാത്മാവു
 ണ്തരമാണു നവീവാൻ എന്നിങ്ങ ആഗ്രഹമു
 ണ്ടു. ചിരോധതില്ലെങ്കിൽ അങ്ങ ആരാണു
 ന്നു എന്നോടു പറയണം. ക്ഷീണംകൊണ്ടും
 കഠിനമായ ദുഃഖംകൊണ്ടും, എന്നെ രക്ഷി
 ച്ചു പോന്നോടു ചേണ്ടതുപോലെ കൃതജ്ഞ
 കാണിപ്പാൻ എന്നിങ്ങനെയൊന്നു ചില”

“ഞാൻ ഈ കൂട്ടിൽ തവസ്സു ചെയ്ത
 ന്ന ഒരു സന്യാസിയാണ്. ഇവിടെ വൻ
 ഭരണിട്ട നാലഞ്ചുകൊല്ലമായി. എന്റെ കൂടെ
 ചില ശിഷ്യന്മാരും ഉണ്ട്. നിങ്ങളു എന്നാൽ
 കഴിയുന്ന ഉപകാരമെല്ലാം ചെയ്തു തരാം
 ഞാൻ ഭയക്കുമാണ്. നിന്റെ വ്യസനകാര്യ

നണമെന്നാണെന്ന് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എനോടു പറയാം.”

സുഗ്രീവൻ: — “ഞാൻ രാജസ്ഥാനത്തിലെ രാജപുത്രരാജാക്കന്മാരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഭീമപുരിയിലെ ഭീമസിംഹനെന്ന രാജാവിന്റെ ഏകസന്താനമാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ മാതാവു കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. അതുകൊണ്ടു വിശേഷിച്ചും ഞാൻ അച്ഛന്റെ പ്രേമഭാജനമായി തന്നെ വളർന്നു. എന്നിങ്ങനെ ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുകാലത്തു അച്ഛന്റെ രാജ്യം ശത്രുക്കൾ ആക്രമിച്ചു. എങ്കിലും നേരിട്ടു യുദ്ധം ചെയ്തു രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്താൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. യുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നു അവർ എന്നെ അച്ഛനായ ഭീമസിംഹനോടു അപേക്ഷിച്ചു. വളരെ ദിവസമായി ഭയങ്കരമായ യുദ്ധം ചെയ്തു സേനാനായകന്മാരുടേയും സൈന്യങ്ങളുടേയും അവശസ്ഥിതികളെ ഇനിയും മതിയാക്കുന്നതു നല്ലതെന്നു തോന്നി അച്ഛനും സന്ധിക്കു സമ്മതിച്ചു. വളരെ ദിവസമായി ശത്രുവിന്റെ ചെട്ടെങ്ങളെ ആക്രമിക്കുന്ന ശക്തിയെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു സൈന്യങ്ങളും എന്റെ അച്ഛനായ രാജാവും രാത്രി മനസ്സമാധാനത്തോടു കൂടി ഉറങ്ങുമ്പോൾ ശത്രുക്കൾ രാജധാനിയെ വളഞ്ഞു ഉള്ളിലേക്കു പ്രവേശിച്ചുതുമാത്രമേ ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞുള്ളൂ. രാജധാനിയിലെ ഒരു ഭൂതന്റെ സഹായത്തോടു കൂടിയാണ് അവർ ഈ ചരിത്രപ്രവൃത്തി ചെയ്തതെന്നു പിന്നെ അറിഞ്ഞു. ശത്രുക്കളുടെ സന്തോഷവും ഞങ്ങളുടെ പരിഭ്രമവും ഒരുപോലെ വർദ്ധിച്ചു. കൂട്ടലിട്ടിരിക്കുന്ന നാരികളെ കാട്ടാൻ ആയുധംകൊണ്ടു കുത്തിക്കൊല്ലുമ്പോൾ എന്റെ അച്ഛനേയും സൈനികന്മാരേയും അവർ വധിച്ചു. ഞാൻ കുട്ടിയായിത്തീർന്നെങ്കിലും അന്നു കഴിഞ്ഞ കഥയെല്ലാം

ഇപ്പോഴും എന്നിങ്ങനെ നല്ല കാമയുണ്ട്. ധീരന്മാരായ യോദ്ധാക്കൾ മുറിവേറു ദാഹം സഹിച്ച് ഒരു തുള്ളിവെള്ളം കിട്ടാതെ ദയനീയമായി നിലവിളിക്കുന്നതും ശത്രുക്കൾ സന്തോഷംകൊണ്ടുവൃത്തിൽ ആത്തുവിളിക്കുന്ന ശബ്ദവും എല്ലാം എന്നിരിക്കുമ്പോഴും എന്റെ ചെവിയിൽ കേൾക്കുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തായാലും എന്റെ കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കട്ടെ. എന്നെ ആ തിരക്കിൽ നിന്നു അച്ഛന്റെ സൈന്യത്തിലുള്ള ഒരു യോദ്ധാവ് എടുത്തു പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. പിന്നെയുള്ള കഥയൊന്നും എന്നിങ്ങനെ കാമയില്ല. ഞാൻ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു പോയിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.” യുവതി സംസാരം നിർത്തി ഭീമസിംഹനിശ്ചിതസന്തോടു കൂടി സന്യാസിയുടെ മുമ്പത്തേക്കു നോക്കി. എന്റെ ശൈശവം മുതൽക്കുതന്നെ ഞാൻ ദുഃഖം അനുഭവിപ്പാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു എന്റെ ചരിത്രം മുഴുവൻ കേൾക്കുമ്പോൾ അങ്ങനെയൊരു മനസ്സിലാവും. അന്നു ഞാൻ അനുഭവിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകൾ ആലോചിച്ചാൽ ഇപ്പോഴും എന്റെ മനസ്സിൽ കണക്കില്ലാത്ത ഭയവും വ്യസനവും തോന്നുന്നു. എന്റെ ചരിത്രം മുഴുവൻ ഞാൻ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കട്ടെ. എന്നെ രക്ഷിച്ച ഭക്തൻ എന്നെ ഉദയപുരത്തിലെ രാജാവിന്റെ സമീപത്തിൽ എത്തിച്ചു. രണ്ടു നാലു കൊല്ലത്തോളം ഞാൻ ആ രാജധാനിയിലെ അന്ത്യോശത്തിൽ സുഖമായി കഴിച്ചു. ഉദയസിംഹന്റെ പട്ടമഹിഷി എന്ന ഒരു സുമാധരിയെപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചു രക്ഷിച്ചു. ഏകദേശം പതിനേഴു വയസ്സായപ്പോൾ എന്റെ ഭർത്താവായ പ്രതാപസിംഹൻ എന്ന വിവാഹം കഴിച്ചു. ഇദ്ദേഹം ഉദയസിംഹന്റെ സേനാനായകന്മാരിൽവെച്ചു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു യോദ്ധാവാണ്. ഒരു കൊല്ലം സുഖമായി

ഞാൻ ആഗ്രഹത്തിൽ താമസിച്ചു. ആ കാലത്താണ് മുഗൾചക്രവർത്തിയായ അക്ബർ രാജസ്ഥാനത്തെ ആക്രമിച്ചത്. രാജസ്ഥാനത്തിലെ രാജാക്കന്മാരെല്ലാം ഈ ആക്രമത്തെ ഏതത്തു. അനേകം പേർ തോറ്റുപോയി. ചിലർ ഇന്നും ഏതത്തുവരുന്നു. പരാജയത്തെ സമ്മതിക്കാതെ സിദ്ധാന്തമായി ചക്രവർത്തിയുടെ സൈന്യങ്ങളെ എതിർത്ത് രാജാക്കന്മാരിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവൻ ഉദയസിംഹനായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ സൈന്യത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗം ഗുലാംഖാൻ എന്ന യോദ്ധാവിന്റെ കീഴിൽ ഉദയപുരത്തെ ആക്രമിച്ചു. പ്രതാപസിംഹനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു ചെറിയ സൈന്യവും ഈ വമ്പിച്ച സേനയോട് എതിർക്കേണ്ടി വന്നു. സംഘബലം മുഹമ്മദീയസൈന്യത്തിനധികമുണ്ടാകകൊണ്ടു പ്രതാപസിംഹന്റെ സൈന്യം ക്ഷണത്തിൽ നശിച്ചു തുടങ്ങി. ജീവനോടുകൂടി എന്റെ ഭർത്താവ് ഇരിക്കുന്നകാലം അദ്ദേഹം ശത്രുവിനു കീഴടങ്ങുന്നതല്ലായിരുന്നു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കഠിനമായ ഒരു മുറിവേറ്റു. യുദ്ധം അസാധ്യമായി. ചക്രവർത്തിയുടെ സൈന്യം ക്ഷണത്തിൽ തങ്ങളുടെ സൈന്യത്തെ കീഴടക്കി. പ്രതാപസിംഹനെ യുദ്ധത്തിൽ തടവുകാരനായി പിടിക്കുകയും അദ്ദേഹം യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്തതെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞശേഷം ഗുലാംഖാൻ ബലാൽകാരമായി തങ്ങളുടെ ഭവനത്തെ ആക്രമിച്ചു. ഗ്രാമത്തിൽ ആയുധം ധരിച്ച ഒരു രാജപുത്രയോദ്ധാവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏകാകിനിയായിരിക്കുന്ന എന്നു സ്വാധീനപ്പെടുത്താൻ പല കൌശലങ്ങളും അവൻ പറഞ്ഞു നോക്കി. ഒരു രാജപുത്രയോദ്ധാവിന്റെ പുത്രിയും രാജപുത്രയോദ്ധാവിന്റെ ഭാര്യയും ആയ എനിക്കു മാനദാനിയേക്കാൾ മരണം എത്ര

യോ യോഗ്യമാണെന്നും സംശയം കൂടാതെ എന്നെ വധിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും ഞാൻ അവനോടു പറഞ്ഞു. “എന്റെ ഭർത്താവിനെ നിങ്ങൾ കൊന്നു. ഉദയസിംഹൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ള കാര്യം തന്നെ സംശയമാണ്. എനിക്കിനി ഒരു ശരണം ലോകത്തിലാരുമില്ല. ക്ഷണത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ക്രൂരകൃത്യം നിങ്ങൾ നടത്തിക്കൊള്ളണം. മരണത്തിൽ എനിക്കു ഭയമില്ല. മഹായോഗ്യനായ അംസംബ്ധം രാജപുത്രയോദ്ധാക്കളെ നശിപ്പിച്ച നിങ്ങളുടെ കയ്യിന്ന് ഒരു അമ്പലയായ സ്ത്രീയുടെ വധം ഇത്ര പ്രയാസമായ കാര്യമോ?” എന്നു ഞാൻ അയാളോടു ഇഷ്ടയോടെ പറഞ്ഞതിന്നു “നിന്റെ ഭർത്താവു മരിച്ചിട്ടില്ല. കഠിനമായി മുറിപറ്റിയിട്ടുള്ളു. നീ എന്റെ അപേക്ഷയെ സ്വീകരിക്കാത്തപക്ഷം പ്രതാപസിംഹന്റെ മരണം നിശ്ചയം തന്നെ. ഗുലാംഖാനിന്റെ പ്രേമത്തെ ധിക്കാരമായി ഇതു വരെ ഒരു സ്ത്രീയും നിരസിച്ചിട്ടില്ല. ആദ്യമായി അപ്രകാരം നീ ചെയ്താൻ ഒരുങ്ങുന്നതായാൽ അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. ഇതുവരെ താണുപേക്കിക്കുക എന്നതു ഗുലാംഖാൻ ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്റെ അസാമാന്യമായ ധൈര്യവും പരാക്രമവും കണ്ടിട്ടു കൂടി നിന്റെ ഭർത്താവു സ്വന്തമനസ്സാലെ എനിക്കു കീഴടങ്ങിയില്ല. എങ്കിലും ഗുലാംഖാന്റെ ഭാഗ്യം ഉജ്ജ്വലത്തിൽ തന്നെയാണു നില്ക്കുന്നത്. പ്രതാപസിംഹനെ ഞാൻ തന്നെയാണ് മുറിവേല്പിച്ചത്. എന്റെ നിശ്ചയം നിന്നു തടയാൻ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തതും ഇനി നിന്റെ ഹിതവോലം ചെയ്യാം. നിന്റെ തീർച്ച എന്നാണെന്നറിവാൻ ഞാൻ നാളെ രാവിലെ ഇവിടെ വരും. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് തന്റെ വിശ്വസ്തഭൃത്യന്മാരിൽ അഞ്ചാറുപേരെ ആഗ്രഹത്തിൽ കാവലാക്കി അവരോടു എല്ലാം ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാൻ പറഞ്ഞ് ആ നിഷ്ഠുരൻ എന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നിറങ്ങിപ്പോയി.

(തുടരും)
പി. പി.

जातिः ।

(अनुबन्धः)

जन्मना राजन्येनापि विश्वामित्रेण ब्राह्मण्यं कथमध्यगम्यतेति प्रतिपादयितुं विचित्रास्ताः कथाः पुराणेषु वर्ण्यन्ते । प्रथमं तावद्वसिष्ठस्य कामदुष्टां होमधेनुमचीकमत विश्वामित्रः; अन्ते विफलाभिलाषोऽपि वत्सरसहस्राण्यनुष्ठाय गरिष्ठां तपश्चर्यामलभत ब्राह्मण्यमित्यादि ।

स्मृतिकारो मनुरपि वैवस्वतो राजन्य एव । 'इमं विवस्वते योगं' इत्यत्र 'विवस्वते सूर्याय, सर्वेषां क्षत्रियाणामादिभूताय' इति मधुसूदनादिभिर्व्याख्यातत्वात् । तस्य स्वधर्मातिक्रान्तं धर्मशास्त्राध्यापनं समर्थयितुं सीमांसकैः कुशल्युक्त्युपन्यासपुरःसरं मशान् यत्र आस्थितः । अजातशत्रुः काशिराजो राजन्योऽपि बलाकस्य पुत्राद्गार्ग्यादपि ब्रह्मवित्तमोऽभूदिति कृत्वा गार्ग्यस्तच्छिष्यतामाशासितवानिति कथा कौषीतकिब्राह्मणोपनिषद्युपलभ्यते । शतपथब्राह्मणेपि दृप्तबलाकिं गार्ग्यमुद्दिश्यैषा कथैव वर्णिता । पञ्चालानां राजा प्रवाहनजैवालिः श्वेतकेतुमारुणेयं तत्पितरं च वाचोयुक्त्या पराजित्य ब्राह्मणैः कदाप्यविदित्वरान् क्षत्रियैरेव विदितान् सिद्धान्तानेतौ आवितवानिति कथा छान्दोग्योपनिषद्यपि दृश्यते । विदेहराजस्य जनकस्यापि ब्रह्मवित्तमत्वं याज्ञवल्क्येनैवाभ्युपगतं; तथा च शतप-

थब्राह्मणे जनकस्य ब्राह्मण्यावाप्तिः स्पष्टमुक्ता । एवं क्षत्रियाणामपि ज्ञानविशेषात् केषाञ्चिदध्यापनाधिकारः सिद्ध इत्युपनिषद्भ्य एवावगम्यते । कालक्रमेण तु राजन्येषु योषवृत्तिमेवावलम्ब्य ज्ञानसंपादनपराङ्मुखेषु जातेषु ब्राह्मणैरेवात्मसादकारिणस्त सर्वेऽप्यधिकाराः । सम्यक् स्थापिते च सङ्गतेषामितरजातिभ्य उत्कर्षे पुनस्तस्य भङ्गो मा प्रसादक्षीदिति प्रेक्षावद्भिरैतैर्जातिनियमेषु पूर्वाधिका बहवो निर्वन्धाः प्रावर्त्यन्त । न केवलमार्थजातीनां शूद्रजातेश्चान्योन्यमुद्राहो न्यबेधि अपि तु आर्यजातिष्वपि तित्स्थु परस्परपरिणयप्रतिषेधो ब्राह्मणानां स्वात्कर्षस्थापनार्थमावश्यकोऽभूत् ।

एतादृशैर्वेदानुशिष्टैरर्वाचीनकाले मन्वादिभिः प्रवर्तितैर्ब्राह्मणोत्कर्षपर्यवसायिभिर्जात्युच्चारणनियमैर्विविधैरितरनिर्वन्धैश्च विगळितत्वातन्त्र्या निगळितप्राया जनाः प्राक्तनकाल एव तानुल्लिङ्ग्यधिषवोऽभूवन्निर्लेतद्वत्सरसहस्रद्वितयात् पूर्वं हिन्दुदेशे सर्वत्र प्रतिष्ठां प्राप्तवतो बौद्धमतस्य प्रचारादुन्नेयम् । एतन्मतप्रवर्तको बुद्धोऽपि विश्वामित्रवज्जनकवच्च क्षत्रवंशोद्भूतो राजा सन्नपि विप्रधर्मं प्रवक्तृत्वमङ्गीकृतवानिति कुमारिभट्टाचार्यैरुक्तम् । यथा, 'स्वधर्मातिरेकेण च क्षत्रियेण सता प्रवक्तृत्वप्रतिमहौ प्रतिपन्नौ' इति । अन्यत्रापि ।

बुद्धादेः पुनरयमेवातिक्रमोलङ्कारबुद्धौ स्थितः, येनैवमाह कलिकलुषकृतानि यानि लोके मयि निपतन्तु विमुच्यतां तु लोकः इति । स कलि लोकोहितार्थं क्षत्रियधर्ममतिक्रम्य ब्राह्मणवृत्तिं प्रवक्तृत्वं प्रतिपद्य प्रतिषेधातिक्रमासमर्थैर्ब्राह्मणैरनुशिष्टं धर्मं ब्राह्मजनानुशास्ति धर्मपीडा-मप्यात्मनोऽङ्गीकृत्य परानुग्रहं कृतवानित्येवंविधैरेव गुणैः स्तूयते इति । बुद्धादनेकवर्षशतेन प्राक्कालिकयोजनकविश्वामित्रयोस्ततश्चरितवैलक्ष-ण्ये सत्यपि त्रयाणामपि तेषां ब्राह्मणोत्कर्षनि-राकरणेच्छा तुल्यैवासीत् । बुद्धस्यान्यादृशी प्रसिद्धिस्तु ब्राह्मणकल्पितविमानादराजन्या । विश्वामित्रजनकौ तु ब्राह्मणतुल्यकक्ष्यामेवारुरु-क्षताम् । बुद्धः सर्वानपि जनान्, विशिष्य तु दरिद्रान् नीचांश्च, स्वमतसिद्धान्तान् व्याप-यामास । जातिविभागः केवलं लौकिकनिब-न्धनतया तेन श्रुतपगतोऽभूत्; न च तदुल-्लङ्घने तस्य निर्वन्धः । ब्राह्मणैस्तदधिकारान् स्वायत्तीकृत्यावरणैर्न निःकारणशक्त्यैर्दमयि-तत् परं नासह्य बुद्धः । अयं स्वाधिकारलो-पक्षीरेको ब्राह्मणः प्रत्यवातिष्ठन्तः 'कथङ्कारं क्षत्रियः प्रवक्तृत्वमधिगन्तुं शक्नुयात्? वेदा-नुशिष्टधर्मविरुद्धाचरणान् स महापातको स्यात्' इति । बुद्धः स्वात्मतिकर्षनिरपेक्षतया तैः सह कठश्यानुगुञ्जान एव लोकहितैकतान्तया व-क्ष्यमाणान् स्वमतसिद्धान्तान् प्रख्यापयामास; ते च सिद्धान्ताः स्वयं राज्ञा सतापि स्वीया-मुन्नतां स्थितिमनाह्वय निरुद्धतमैरपि जनैर्मै-त्रीं कृतवता बुद्धमुनिना प्रख्यापितत्वात् स-र्वेषां हृदयङ्गता अभूत् । 'जातमात्रमवश्यं नयेत् । पुण्यं पापाज्जयायः । यावदात्मान-मात्मीयमपि सप्तस्तं हातुं मनुजः सज्जीभवति

तावत् कामक्रोधादीन् नियच्छेत् । यथा ग-ङ्गामेळिन्यश्चतस्रः काळिन्यादयो नद्यो जग-त्पावन्यां जाह्नव्यां पतित्वैकीभवन्ति नामस्-परहिताश्च जायन्ते तद्वद् ब्राह्मणपद्या जात-योऽपि तथागतस्य भगवतो नीतौ प्रवि-ष्टमात्रा एव लुप्तभेदा भवन्ति । ब्राह्मणस्य त-दन्यवर्णस्य च न तावान् भेदौ यावान् सुव-र्णमृत्तिकयोस्तेजसिर्मिरयोर्वौ । ब्राह्मणेऽपि च-ण्डालवदेव स्त्रीप्रसूतः मृतो ब्राह्मणस्तदितरतु-ल्यमशुभेरित्युपेक्ष्यते । को भेद उभयोः? यदि ब्राह्मणानां पुण्यपापनियमातिक्रमः शक्यः, यदि तत्कृतं पापं पुण्यमेव परिणमेत्, तदा स्यादाशास्यं ब्राह्मण्यम् । सर्वेऽपि प्राणिनस्तु-ल्यमनुकम्प्याः । अस्मन्मतमन्तरिक्षसदृशम्; तत्रावकाशः पुंसां स्त्रीणां बालानां कन्यानां द-रिद्राणां धनिनां वा सर्वेषां । ब्राह्मणपारतन्त्र्या-द्विविधेक्षणप्राधान्यां जनानां राजमुख्यदेता-दृशतोगतसिद्धान्तश्रवणं स्वागतमेवाभूत् । जा-तिः पिशाचीकः सर्वार्थसिद्धिसिद्धान्तमान्त्रिक-णोच्चाटिताभूत् । चोराः किराताः पङ्कवः कु-णयः कुलटाः कृपणा याचका रोगिणश्च स-र्वे तं परिव्रुजुः । राजानोऽपि केचित् स्व-पापप्रायश्चित्तचरणायैतं प्रपेदिरे । श्रोत्रिण-प्रेसरैरपि भूपुरैर्बुद्धमुनेरग्रे स्वमज्ञानमद्भ्युप-मतम् । आर्यसमाजः एव तदा विपर्ययसमग-दधरोत्तरतां च हिन्दुसभा । भारतखण्डे प्र-थिता जनपदाः शूद्रवंश्यानां राज्ञामधीनीभू-वुः । तदुपयुक्ता भाषा अपि संस्कृतादिभिः प्राकृतपाल्यादिरीत्या प्रवृत्तिरे । चैत्यप्रासाद-हिन्दुदेशे सर्वत्रापि प्रतिष्ठां प्रापुः; तत्र सर्व-पामपि जनानां सुलभोऽभूदवकाशः । कि-ञ्चिरमयं बुद्धमतप्रचारः प्रावर्ततेति न शक्य-

तैर्निश्चेतुम् । पञ्चशत्यधिकवर्षसहस्रात् प्रागि-
हागतवता फूँहियनाख्येन चीनादेशीयेन तदा-
नीमेवात्र कुत्रचित् ब्राह्मणाधिकारस्य पुनरु-
ज्जीवनचिह्नान्युपलभ्यान्यासन्निति लिखितमास्ते ।
ततो वर्षद्विशत्यनन्तरमागतोऽन्यो बुद्धमतं पा-
तोन्मुखमालोकितवानित्यलिखन् । ब्राह्मणानां
प्राक्तनाधिकाराः सर्वेऽपि प्रागेव प्रायः प्रति-
लब्धा अभवन् । तदावतीर्णैराचार्यभगवत्पा-
दैरद्वैतमतसिद्धान्तस्थापनया बौद्धसिद्धान्तः सं-
मूलकार्यं कथितोऽभूत् । हिन्दुजनाचाराः प्रा-
ग्वन प्रावर्त्तिषत् । अद्य बुद्धमतानुसारिणः
सिंहलदेशे नेपालदेशे तिबत्तदेशे चीनादेशे च
मन्ति बहुशो नान्यत्र । क्षीयमाणे च क्रमे-
णात्र बुद्धमतप्रचारे पुनर्ब्राह्मणैः प्राचीनजात्या-
चाराः पूर्वाधिकनिर्वन्धेन प्रवर्त्तयाचक्रिरे; प्र-
पेदे च तैर्बुद्धमतविर्भावात् पुरेव भूदेवभूयम् ;
परन्तु तत्कृतजातिनिबन्धनाया भङ्गो जातचर
एवाभूत् । मन्वादिभिर्ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्रभे-
देन व्यवस्थापिते नाममात्रतस्तदवस्थेऽपि चा-
तुर्वर्ण्ये बुद्धमतप्रचारकालजनितसामुदायिकाचा-
रसाङ्क्येण जातिभेदः प्राधान्येनैक एवाभवत्
एकतः शुद्धा ब्राह्मणजातिरन्यतो मिश्रास्तदि-
तरजातय इति । शुद्धा क्षत्रियजातिर्वैश्यजा-
तिश्च बहुषु देशेषु लुप्तप्रायैवाजनि; अब्राह्मणाः
सर्वेऽप्यवरवर्णतयानगणित । केवलराजन्याः
केवलवैश्या वा न विद्यन्तेऽद्यत्वे हिन्दुदेशे ।
तथात्वाभिमानिभिर्विश्वामित्रगोत्रता भार्गवगो-
त्रता च तत्र तत्र येदानीं प्रख्याप्यते सापि
भवीव विश्वसनीयेति केचिदाहुः । तदास्तां
बुद्धा शूद्रजातिरपि दुर्लभैर्यतत्काले । स्मृत्यु-
त्पत्तिस्थान्यजोऽपि शूद्रः सङ्कीर्णवर्णेभ्यो बहु-
शः शुद्धिमत्तरः । तदुक्तं मनुना— ‘व्यभि-

चारेण वर्णानामवधारदेदनेन च । स्वकर्मणां च
त्यागेन जायन्ते वर्णसङ्कराः । सङ्कीर्णयोनयो
ये तु प्रतिलोमानुलोमजाः । अन्योन्यव्यतिष-
क्ताश्च तान् प्रवक्ष्याम्यशेषतः । सूतो वैदेह-
कश्चैव चण्डालश्च नराधमः । मागधश्चतुर्जाति-
श्च तथा योगव एव च । एते षट् सदृशान्
वर्णान् जनयन्ति स्वयोनिषु । यथा त्रयाणां
वर्णानां द्वयोरात्मास्य जायते । आनन्तर्यान् स्व-
थोन्यां तु तथा बाह्येष्वपि क्रमात् । ते चापि
बाह्यान् सुवहूस्ततोऽप्यधिकदूषितान् । परस्पर-
स्य दारेषु जनयन्ति विगर्हितान् । यथैव शूद्रो
ब्राह्मण्यां बाह्यं जन्तुं प्रसूयते । तथा बाह्यत-
रं बाह्यश्चातुर्वर्ण्ये प्रसूयते’ इत्यादि । अतः
प्रतीयते निष्ठुटवर्गसङ्केतं स्त्रीगामधिकपतित्य-
मिति । अत एवोक्तं— ‘शूद्रायां ब्राह्मणाज्जातः
श्रेयसा चेत् प्रजायते । अश्रेयान् श्रेयसां जातिं
गच्छत्यासप्तमायुगात्’ इति । शूद्राद् ब्राह्मण्यां
जातास्तु शश्वद्विश्वामित्राश्चण्डाला एव, येषां वृ-
त्तिरेवं निर्दिष्टा— ‘चण्डालश्चपन्नानां तु बहिर्प्रा-
मात् प्रतिश्रयः । अपपात्राश्च कर्त्तव्या धनमे-
षां श्वगर्दभम् । वासांसि नृतचेलाणि भिन्न-
भाण्डेषु भोजनम् । कार्णायसमलङ्कारः प-
रित्रय्या च तिर्यशः । न तैः समयमन्विच्छे-
त् पुरुषो धर्ममाचरन् । व्यवहारो मिथस्ते-
षां विवाहः सदृशैः सह । अन्नमेषां परा-
धीनं देयं स्याद्विज्रभाजने । रात्रौ न विचरेयुस्ते
श्रामेषु नगरेषु च । दिवा चरन्तुः कार्यार्थं चि-
ह्निता राजशासनैः । अवान्धवं शवं चैव नि-
र्हरेयुरिति स्थितिः’ इति । चातुर्वर्ण्यस्य शुद्धि-
स्त्वैवमुक्ता मनुना— सर्ववर्णेषु तुल्यासु पत्नीष्व-
क्षतयोनिषु । आनुलोम्येन संभूता जाला हो-
यास्तथैव वे’ इति । ब्राह्मणादिजातिषु चतु-

एवमपि समानजातीयासु यथाविधि कृतोद्वाहा-
स्वक्षतयोनिषु ब्राह्मणेन ब्राह्मण्यां क्षत्रियेण
क्षत्रियायामित्याद्यानुलोम्येन जाता एव माता-
पितृसमानजातीया भवन्तीति ब्राह्मणादिजा-
तिलक्षणोक्तिरवयवसंस्थानस्य गवाश्चादिवत्तदभि-
व्यञ्जकत्वाभावाद् बोध्या । अथ ब्राह्मणेन क्ष-
त्रियायां क्षत्रियेण वैश्यायां वैश्येन शूद्राया-
मित्यानुलोम्येनाव्यवहितजातीयासु भार्यासूत्पा-
दिताः पुत्रा मातृदोषाद्गर्हिता अपि पितृसदृशा
एवेत्याह मनुः । ‘स्त्रीध्वनन्तरजातासु द्विजैरु-
त्पादितान् सुतान् । सदृशानेव तानाहुर्मर्तु-
दोषविगर्हितान्’ इत्यनन्तरासु जातानां विधिमु-
क्त्वा द्व्येकान्तरासु जातानामपि विधिं ‘ब्राह्मणा-
द्वैश्यकन्यायामन्वष्टो नाम जायते । निषादः
शूद्रकन्यायां यः पारशव उच्यते’ इत्यादिना
प्रतिपादितवान् । अथ प्रतिलोभजानपि बहून्
क्षत्रियाद्विप्रकन्यायां सूतो भवति जातितः ।
वैश्यान्मागधवैदेहौ राजविप्राङ्गनासुतौ इत्या-
दिना निर्दिश्य ‘प्रसाधनोपचारङ्गमदासं दास-
जीवनम् । सैरन्ध्रं वागुरावृत्तिं सूतेदस्युरयो-
गवे’ इत्यादिना तेषां वृत्तोरपि कल्पितवान् ।
एवं जातिनिबन्धनासु वृत्तिषु कल्पितासु चि-
राद्वृत्तिनिबन्धना जातयोऽपि बहुविधाः प्रादु-
र्बभूवुः । वृत्तयो व्यवसायाश्च जातिनिबन्धना
एवेति न शक्यं व्यवस्थापयितुम् । यथाय-
था जनसमुदाये परिष्काराभिवृद्धिर्जायते तथा
तथा व्यवसायाश्च बहुलीभवन्ति । एवंस्थिते
काचिज्जातिः काचिदेव वृत्तिमनुतिष्ठेदिति नि-
यमकल्पनया सामुदायिकपरिष्काराभिवृद्धिर्वि-
दुशो व्याहता स्यात् । अत एव खल्विदानीं
स्वस्वजातिनिरपेक्षमेव जनैरर्थेच्छं वृत्तयः

आद्रियन्ते । पूर्वकाले हि ब्राह्मणानामेव सर्वथा
प्रामाण्यमभूत् ; त एव च सर्वेषां वर्णानां यथा-
शास्त्रं जीवनोपायं ज्ञात्वेपदिष्टवन्तः । अत ए-
वाह मनुः— ‘सर्वेषां ब्राह्मणो विद्याद्वृत्युपायान्
यथाविधि । प्रत्रयादितरेभ्यश्च स्वयं चैव तथा
भवेत्’ इति ; ‘वैशेष्यात् प्रकृतिश्रेष्ठ्याभ्रियमस्य
च धारणात् । संस्कारस्य विशेषाच्च वर्णानां ब्रा-
ह्मणः प्रभुः’ इति च । एवं सर्ववर्णप्रभुभिः स-
र्ववर्णवृत्युपायप्रवक्तृभिश्च ब्राह्मणैः स्वीयवृत्यु-
पायस्थिरीकरणायैवाध्ययनाध्यापनयजनयाज-
नदानप्रतिग्रहरूपाणां षण्णां कर्मणां मध्येऽध्याप-
नयाजनप्रतिग्रहरूपाणि त्रीणि जीवनोपायभू-
तानि स्वायत्तिकृतानीति सुव्यक्तमेव । सत्यं
ते हेवं “अध्यापनं चाध्ययनं यजनं याजनं
तथा । दानं प्रतिग्रहश्चैव षट् कर्माण्यप्रजन्म-
नः । षण्णां तु कर्मणामस्य त्रीणि कर्माणि
जीविका । याजनाध्यापने चैव विमुक्ताश्च प्र-
तिग्रहः इति । स्वार्थेकपरायणैर्ब्राह्मणैः प्रे-
क्षावर्त्तमे । स्वजीविकाभूतान्येतानि कर्माणि य-
थान्ये नानुतिष्ठेयुर्यथा च तैर्नोपजीवेयुस्तथा
तेष्वनधिकारोऽप्यन्येषामाम्नातः ; यथा । ‘त्र-
यो धर्मा निवर्त्तन्ते ब्राह्मणात् क्षत्रियं प्रति ।
अध्यापनं याजनं च तृतीयश्च प्रतिग्रहः ।
वैश्यं प्रति तथैवैते निवर्तेरन्निति स्थितिः ।
न तौ प्रतिहितान् धर्मान् मनुराह प्रजापतिः’
इति तत्र षण्णां कर्मणां मध्ये येषु ब्राह्मणा-
नामेवाधिकार इति तैरेव व्यवस्था कृता
तान्येव त्रीण्यध्यापनयाजनप्रतिग्रहरूपाणि जी-
वनोपायिकानि भवन्ति, न त्वध्ययनयजनदा-
नानीति स्पष्टमेवैतत् ।

(शिष्टप्रश्ने)

केरळवर्मा, सि. एस्. ऐ.

വാക്യതത്വം

ആയുസ്സു പരിമിതമാണ്. പഠിപ്പാനുള്ള വിഷയങ്ങളോ അസംഖ്യം. സത്തായിട്ടുള്ളതും നോക്കി പഠിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ ഫലമനുഭവിക്കാം. പന്തിരാണ്ടു രാസവും പഠിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസത്തിൽ ഈ ലളിതലഘുപുസ്തകം വായിച്ചാൽ സിദ്ധിക്കും വെറുതെ കല്പിക്കണം. ഇതിലെ സംസ്കൃതവാചകങ്ങൾ വളരെ സുഗമങ്ങളാണ്.

വില അണ 6; കാലിക്കോടൈബണ്ട് 12.൩൩
മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി. ലിമിറ്റഡ്—തൃശ്ശിവപേരൂർ

രസികരഞ്ജിനി

ഈ രാസികയുടെ താഴെ നല്കിയ ചേർന്ന ലക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറാണ്, ലക്കം കുന്നിനു വില രണ്ടണമാത്രം, തഹാൽത്തുലി പുറമെ.

താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി. പി. യായി അയക്കുന്നതാണ്.

പുസ്തകം 1 ലക്കങ്ങൾ 2, 3, 4, 6, 7
പുസ്തകം 2 എല്ലാ ലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 3 2, 3, 4, 7, 8, 12
പുസ്തകം 4 എല്ലാ ലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 5 1, 2, 3, 4, ലക്കങ്ങൾ
മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

അറിയിപ്പ്

‘മംഗളോദയം’ രാസികയുടെ വരിപ്പണം പരിപൂർണ്ണം മാറ്റമായി കമ്പനി വക ഏജർഷായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കോതകുറുളി ടി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ ഏജൻഷിമാന്തത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞപത്രാമം എൻ. വെങ്കിടസുബ്രഹ്മണ്യയ്യരെ കമ്പനി ഏജർഷായി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വരിസംഖ്യ, ചെമ്മുറുവകുപ്പണം മുതലായവ പുതിയ ഏജൻഷിന്റെ വകയ്ക്ക് കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഏല്പാശയം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മാനേജർ
മംഗളോദയം കമ്പനി
തൃശ്ശിവപേരൂർ

മാഗളോദയം

വരിസംഖ്യ		പരമ്പര	
തപാൽകുലി അടക്കം		വരി നമ്പർ	0-3-4 പ്രത്യേകനിക
മുൻകൊല്ലത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ	ക. 2-5-0	സ്ഥിരപരമ്പരയ്ക്കു പ്രത്യേകനിക	
ആറുമാസത്തേയ്ക്കു ,	ക. 1-0-0	അ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു.	
ഓരവ്രതിക്ക്	ക. 0-1-0	വരിസംഖ്യ നൽകി വെച്ചിട്ടുള്ളവർ,	
വി. പി. കമ്മീഷൻപുറമെ		അവരവർ അടയ്ക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടനെ തീർത്തു രശീതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്.	

മാസികാസംബന്ധമായി വരികൾ എഴുതുന്ന കത്തുകളിൽ അവരവർക്കു വരുന്ന മാസികയുടെ മേൽവിലാസത്തിലുള്ള നമ്പർ കൂടി കുറിപ്പാൽ ഉടൻ മറുപടി അയപ്പാൻ എഴുപ്പമുണ്ട്. മാസിക ക്രമമായി കിട്ടാത്തവർക്കു മറ്റു ദിവസത്തിനകം അറിവു തരേണ്ടതാകുന്നു. മാനേജർ.

മാഗളോദയം കമ്പനി

കൂപ്പം: തൃശ്ശിവപേരൂർ.
ഡി. റോഡ് മാർ.

- മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി 11-ാംകൂർ മലബാർ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
- 2 ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയനാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകൾ
- 3 ,, എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയനാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
- 4 വടക്കിനിങ്ങേട്ടു കിരങ്ങാട്ടുമാലയ്ക്കു ശ്രീധരൻ അനുജൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
- 5 ,, സി. ടി. അധിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് ,,
- 6 ,, കൂർ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
- 7 ,, ടി. ഐ. എം. പൊന്നമനോരമ നമ്പൂതിരി ,,
- 8 ,, പുനഃജ്ജിരി നീലകണ്ഠൻ ,,
- 9 മ-രാ-രാ- ചങ്ങനാശ്ശേരി പൂർണ്ണകുമാരൻ ,,

മലയാളഭാഷാഭിവൃദ്ധിയേയും പൊതുജനയോഗക്ഷേമത്തേയും മുൻനിറുത്തി, ഷെയർ ൧ ക ഹാ ക വിതം ൩൦൦൦ ഷെയറിൽകൂടി ൩൦൦൦൦ ക രൂപധനമായി എപ്പെടുത്തിരിക്കുന്നതാണ് ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനീലിലെ വളരെ കാലമായി ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന കല്ലറയും അച്ചുകൂടം തുറവാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മേലാൽ ഇവിടെ ഇല്ലേജു, ദേവനാഗരി, തമിഴ് എന്നീ അക്ഷരങ്ങളും കൂടി എത്ര തരത്തിലുള്ള അച്ചടിപ്പലകളും ആദായനികളിൽ വൃത്തിയായും കൃത്യതയും നടത്തക്കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഇതിനാലുപരമ ദേശമംഗലത്തുനിന്നു ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയനാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാടവർകളുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്ന മാഗളോദയം മാസികയും കമ്പനിയിൽനിന്നും പുറപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമ്യരായ പല വിഷയങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പൂർണ്ണവിധം പരിശുദ്ധരീതിയിൽ നടത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കമ്പനിയിൽ ഷെയർ ചേരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ടി. കമ്പനി മാനേജർ അറിയിപ്പാൽ ഹരജിഫാറം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്ലാത്തവർക്കു മാത്രമേ ഷെയർ ക്ലബ്ബ്, മാനേജർ

ഹംവു മേടം മംഗളോദയം

സാഹിത്യം മുതലായ
വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
ഒരു മാസിക

വിഷയങ്ങൾ

- 165 രാജയോഗം
- 498 സൗശീല്യവും വിശേഷജ്ഞാനവും
- 171 ഭീമ.സിംഹന്റെ പുത്രി (തൂട്ടു)
- 178 ഒരു സ്വപ്നം
- 181 കംസവധം (തൂട്ടു)
- 184 ജാദവിചിത്രകാരി
- 186 ശ്രീമതി സത്യബലാദേവി
- 190 ഉല്ലാസ ചരിത്രം
- 192 ഞങ്ങളുടെ വായനശാല
- 193 ശുഭംഗി ജഗൽഗുരു
- 198 ജാതി:

കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചടക്കം
മംഗളോദയം കമ്പനി, കൂടും
തൃശ്ശിവപേരൂർ

ഇന്ത്യയിൽ പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവർക്ക്
 തികച്ചൊഴുത്തോരും തൃശ്ശൂർനിന്നും ടി. എൻ. മൈത്രിശ്വരയ്യർ പരസ്യപ്പെടുത്തുന്നു

ലോകപ്രകാശം

പോലെ ഇത്ര ഉപയോഗമുള്ള പത്രങ്ങൾ കാണുന്നതല്ല.

ലോകം മുഴുവനുമുള്ള സകല വർത്തമാനമുരക്കുടും പുതിയ കമ്പിഡൻഷൻ മറ്റും ഇതിൽ കാണാവുന്നതാണ്. മറ്റും കാണാൻ ഇല്ലാത്തവർ രണ്ടര രൂപയ്ക്ക് തപാൽമുദ്രയോ അഞ്ചൽമുദ്രയോ മാനേജർക്കുവെച്ച് ഉടൻ കിട്ടും. കൊല്ലത്തു വരിസംഖ്യ 4ക 8ണ മാത്രം. പരസ്യകൂലിയും മറ്റും മാനേജർക്ക് കൈമാറേണ്ടതാണ്.

ഒരു കൊല്ലത്തെ വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കുന്നവർക്ക് സ്ഥലപുരാരണങ്ങൾ സൗഹൃദമായ 'ശ്രീ ചിലപാദിമാഹാത്മ്യം' പകുതി വില (ഒന്നര അന്നക്കു) മാനേജർ കൊടുക്കുന്നതാണ്.

പത്രോൽപാദനവിധി

പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാംപതിപ്പ് അച്ചടിച്ച വില്ലാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

നാപുത്രസ്ത്രയി ലോകോസ്തി. അതായതു "പുത്രനില്ലാത്തവന്നു ഗതിയില്ല" എന്നാണ് ശ്രീതിവാക്യം. സന്തതിയുണ്ടായാൽതന്നെ പോരാ ആരോഗ്യവും സൗന്ദര്യവും ഉള്ള പുത്രന്മാരുണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഇഹലോകത്തിൽ ആനന്ദമുള്ളൂ.

മനോരമാനുരൂപമായ സന്താനമുണ്ടാവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപതിപ്പിൽ മരണകുളയും മറ്റും വിവരിയ്ക്കുന്ന ഭാഗം ഉപേക്ഷിച്ചു. എഴുതിച്ചേർത്തീട്ടുണ്ട്. ————— വില പൂ ണ

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, കോട്ടയം, തൃശ്ശിവപേരൂർ

—:0:—

ചെറിയ

മുഹൂർത്തപദവി

ബാലശങ്കര, വരദീപിക, തത്വശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഭാഷാ, മതപരമായ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയും ആചാരസംഗ്രഹം, കാലദീപിക മുതലായ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയും സാരങ്ങളെ ക്രോഡീകരിച്ചും സദാചാരത്തെ ആസ്പദമാക്കി അനേകം ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലേക്കും എഴുതിട്ടുള്ളതും എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള സമ്പന്നചിന്തയുള്ള പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളോടും കോശ്ഠരി രാമൻനമ്പൂരിരി അവർകളുടെ അവതാരികയോടും ചേർന്നു ചി. എസ്. പുരുഷോത്തമൻപോരി അവർകളുടെ 'സർവ്വതത്ത്വബോധിനി' എന്ന ഭാഷാവാക്യഗുണത്തോടും കൂടിയത്. വില രണ്ടുരൂപിക മാത്രം. തപാൽകൂലി പുറമേ

പത്തൊ രണ്ടുവരും കമ്മീഷ്യൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

ശ്രീമതി സത്യബാഗവതീ അവർകൾ

(186-ാം ഭാഗം നോക്കുക)

മംഗളോദയം മറവ്

പുസ്തകം

മേടമാസം

ലക്കം ൩

മംഗളം

ഈ ട്രോജലകങ്ങളാസകലവ്യാതനംഗമാക്കി ബീഭേ
ജിടന്നോരുജഗന്ധൻനിയതിയാലിഷവാന്നപഥം
നാടൊക്കെപ്പകഴുന്നയോഗിനിവഹംധ്യാനിച്ചിടംമുത്തിയാം
മാടകേഴുര പദംനമുക്കു സതതംതന്നിടമേമംഗളം.

രാജയോഗം

സർവ്വസമ്മതമായുള്ള ഭഗവൽഗീത
യിൽ രാജവിദ്യാരാജഗു
ഹ്യയോഗമെന്നയ്വേമ്പ
താമദ്വ്യായത്തിൽ രാജ
യോഗം പ്രത്യക്ഷമായി
അറിയത്തക്കവണ്ണം പ
റഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഗീതാശാ
സ്ത്രം സമഗ്രഭാഗംകൊ
ണ്ടും പറയുന്നതു രാജയോഗത്തെത്തന്നെ
യാണെന്നിപ്പോ, പ്രത്യക്ഷാവഗമമാക്കി പറ
യുന്നത് യ്വേമ്പതാമദ്വ്യായത്തിലാണെന്നു
ഭഗവദ്വചനംകൊണ്ടുതന്നെ സ്പഷ്ടമായി
ടുണ്ടുതാനും. ചിന്നെയും രാജയോഗത്തെത്ത
ന്നുപ്രാപ്താനിക്കുന്നതെന്നതിനാണെന്നാൽ.
തൊരിലാരണയെക്കളയുവാൻതന്നെ. എ
ങ്ങിനെയാണു തൊരിലാരിക്കുന്നതെന്നാൽ.

‘ആശാ’ എന്നൊരു വിശാചിയുടെ ബാധ
പരക്കെയുള്ളതാണല്ലോ ആ വിശാചി
വിടികൂടമ്പോൾ, സർവ്വജ്ഞാനവും സൗഭാ
ഗ്യവും വിട്ടു മലിനനാമാകുന്നു. എന്തുകൊ
ണ്ടെന്നാൽ അനേകവിധ ചിത്തചാഞ്ച
ല്യം വരികകൊണ്ടുതന്നെ. ചാഞ്ചല്യങ്ങളാ
യ തിരമാലകൾക്കാണ്ല്ലോ, മദമത്സരാദി
കളെന്നു പേർ പറയുന്നത്. അതിരിക്കട്ടേ,
പ്രകൃതമായ വിശാചിയുടെ ചോഷുകൊണ്ടു
ള്ള തൊരിലാരണയെ ചുരുക്കിപ്പറയാം.

ശുക്ലപക്ഷചന്ദ്രനെക്കാണ്വാൻ ചി
ലർ ആശയോടെ ആകാശത്തിൽ റ്റുളിവെ
പ്പുനിന്നു, ഒരു ക്ഷണംകൊണ്ടു, നിൽക്കു
ന്ന സ്ഥലത്തിലെ കുണ്ടു കുഴികളെ മറന്നിട്ടു
പദസ്ത്രാസം ചെയ്യുകയാൽ, വീണതായിക്കു
ണ്ടറിയുന്നു. എന്നതുപോലെ യോഗമല

ദീക്ഷാപ്രാപ്തിയും സാധനങ്ങളും ഇരിക്കുന്നത്. എന്നാലതുംവേണ്ട. കേവലം പ്രവർത്തിക്കുന്ന സുലയമെന്നെങ്കിലും അനുഷ്ഠിക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ലായ്യാൽ അതിന്നു ശ്രമിക്കുക.

നിയമനിയമ ഭൗമശാസ്ത്രം എന്നൊരു നിയമനിയമ സംഗ്രഹം സാധനങ്ങളും സാധനങ്ങളും ഇല്ലാത്തതാണ്. ഈ നിയമനിയമ സംഗ്രഹം ഒരു ഗ്രന്ഥം തന്നെ കീഴിൽ നിയമനിയമമായവരെ നിയമിച്ചു നടത്തുന്നു. ഇതുപോലെ ഒരു രാജാവു തന്റെ കീഴിലുള്ള പ്രജകളെ നിയമിച്ചു നടത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ താരതമ്യഭേദത്താൽ പല പാത്രങ്ങളിലും പങ്കിട്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, ഇത് അഖണ്ഡമായി സർവ്വതേയും സാധനത്തിലാക്കി നിയമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെ അതെവെന്ന് എത്ര നിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നുവോ, ആ നിലയിൽ, തന്നെ സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടും നിയമനിയമ ലക്ഷ്യംകൊണ്ടു നടന്നാൽ സാധനം സാധനമല്ലെന്നു പറയാം. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ രാജനീതിയെ അനുസരിക്കുന്നതെന്നാണ് സുലയമുള്ള സാധനം. സുലയമുള്ള വൈദികയമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, മുഴുവനും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പരമത്താവുന്നതല്ലായ്യാൽ അതിലുള്ള തെറ്റുകൾക്കു “അന്തഃപ്രകാശനപാപാനാം ശാസ്ത്രാവൈവസ്വതോയമേ” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് രാജനിയതി ശിക്ഷിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും, യമശിക്ഷ അനുഭവിക്കാതിരിപ്പാൻ തന്നെയാണല്ലോ പ്രയത്നം വേണ്ടതു. അതിരിക്കട്ടെ, ആ വക ദോഷം അ

വരവെങ്കിലും മാത്രം ബാധകമായിരിക്കുവാൻ അതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു.

പണ്ഡിതം ദോഷങ്ങൾ വന്നുകൂടുന്ന സുലയത്തിലെ കൃത്യങ്ങളിൽ മനസ്സുവെക്കുന്നതിന്നാൽ, നിയമശാസ്ത്രം വെറുതെ വിടുകയില്ലല്ലോ.

ഇപ്രകാരം പറയപ്പെട്ട നിയതി, സാക്ഷാൽ ഈശ്വരനാണെന്നു വരികയാൽ സർവ്വനിയമനിയമമായ അദ്ദേഹത്തെ സർവ്വതേന ആശ്രയിക്കുന്നവർ ഈശ്വരവിദ്യതികളായ ഉൽകൃഷ്ടന്മാരിൽ ഭേദകര്യമുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു മാത്രമാണു പറയുന്നത്. ഈ സാധനംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടവർ പട്ടമെ അപകടത്തിലായിത്തീരുന്നതു നമുക്കുവേണ്ടുള്ള സംഗതിയാണല്ലോ.

ആകയാൽ സർവ്വസൃഷ്ടിയും, മണ്ണും, സംഹാരവും, പുനഃസൃഷ്ടിയും മണ്ണും നിയമേന ചെയ്തുകൊണ്ടു തന്റെ സന്തതികളായ സർവ്വലോകങ്ങളെയും കാത്തുനോക്കുവാൻ ലോകപാലനാമായിട്ടും, പ്രത്യേകം ലോകത്തിൽ രാജ്യത്തിനായിട്ടും പിന്നെയും താമസമേന പ്രബലനായിട്ടും ഉള്ളവരിൽ വിനയപൂർവ്വം നടക്കുകയും, താഴെയുള്ളവരിൽ ഭയത്തോടുകൂടി സന്മാർഗ്ഗത്തെ ഉപദേശിക്കുകയും സമന്മാരിൽ സമഭാവത്തോടെ ഇരിക്കുകയും, സാധനത്തിൽനിന്നു തെറ്റാതിരിക്കുകയും, എല്ലാവർക്കുമുള്ള കടമാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ നടപ്പാൻ സർവ്വമുഖിയുണ്ടാകത്തക്കവിധത്തിൽ ആ സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരൻ നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

സൗശീല്യവും വിശേഷജ്ഞാനവും

നമ്മുടെ ജീവിതം, ആരും ഉപദ്രവമാ

കാര്യം ചെയ്ത
വിൽക്കെവിധം ഉ
പകാരപ്രദമായും സുഖകരമായും തീ
രുന്നതിന് ആ
രോഗ്യം, ദൃഢപു
ഷ്ടി, വിദ്യാഭ്യാസം

ഇതുകൾ വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാ
ണെന്ന സംഗതി നിരാക്ഷേപമായിട്ടുള്ള
താണ്. എന്നാൽ ഇതുകളെക്കൊണ്ടുള്ള
ഫലം പൂർണ്ണമായും നിഷ്പ്രാധാന്യം അനുഭ
വിക്കണമെങ്കിൽ നമുക്ക് മറ്റു ചില ഗുണ
ങ്ങൾക്കൂടി അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു
ണ്ട്. ആതുകൾ മനോഗുണങ്ങളാകുന്നു. സുഖം
എന്നത്, മെൽപറഞ്ഞ ആരോഗ്യം മുതലാ
യവയെക്കാൾ മനോഗുണത്തെയാണ് അ
ധികം ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നത്. ആരോഗ്യം
മുതലായവയെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും
മനോഗുണം ഒന്നുമാത്രം ഇല്ലാത്തതിനാൽ
തീരെ സുഖമില്ലാത്തവരായും മറിച്ച്, മെൽ
പറഞ്ഞ അവസ്ഥകളെല്ലാം ക്കൊ കുറവാ
യിരുന്നിട്ടും മനോഗുണം ഒന്നുമാത്രം കൊ
ണ്ടു വളരെ സമാധാനവും സുഖവുമുള്ളവരാ
യും നാം ധാരാളം കാണുന്നില്ലേ? ഇതു
കൊണ്ട് മനോഗുണമാണ് ലോകത്തിൽ
ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതെന്നതിന്നു
യാതൊരു സംശയവുമില്ല ഇത്രയും ശ്രേഷ്ഠ
മായ ഒരു ഗുണത്തെപ്പറ്റി എഴുതുന്നതോ,
പ്രസംഗിക്കുന്നതോ, എത്രതന്നെ പിഷ്ടവെ
ഷണമായിരുന്നാലും അതു ഒരിക്കലും അധി
കമായിപ്പോയി എന്നുവരുന്നതല്ല.

മനോഗുണങ്ങളിൽ എല്ലാറിലുംവെ
ച്ച് മാഹാത്മ്യമെറിട്ടുള്ളത് സൗശീല്യവും വി
ശേഷജ്ഞാനവുമാകുന്നു. ഒരു രണ്ടു ഗുണങ്ങ
ളും കൂടി ഇണങ്ങി സ്വഭാവമായി ഏതൊരു
വനിൽ പ്രകാശിക്കുന്നുവോ അവൻ ലോക
ത്തിൽ സർവ്വ വിജയവും പ്രാപിക്കുന്നു. ഏതൊ
രുവനിൽ ഒരു രണ്ടു ഗുണങ്ങളും ഇല്ലാതിരി
ക്കുന്നുവോ അവൻ കേവലം നഷ്ടപ്രായൻ
തന്നെ. എന്നാൽ ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു
ഗുണം മാത്രമുണ്ടായതുകൊണ്ടു അതാതി
ന്റെ പൂർണ്ണഫലം സിദ്ധിപ്പാൻ കഴിയുന്നത
ല്ല. ഒരുവൻ വളരെ സുൽഭനായിരുന്നാലും
വിശേഷജ്ഞാനം കൂടി ഇല്ലെങ്കിൽ അവ
ന്റെ വിവേകത്തിന്നു ദാർഢ്യം മതിയായാ
തെ വന്നുപോകുന്നതിനാൽ അവൻ ദുഷ്ക
നസ്ഥനായാത്താലും മറ്റും ചിലപ്പോൾ ദ
ഷിക്കപ്പെട്ടുപോയി എന്നുവരാം. അതിനാൽ
വിശേഷജ്ഞാനം ഒരു കൂട്ടത്തിൽ ഒരിക്കലും
ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്നുവരുന്നു. വിശേഷ
ജ്ഞാനം മാത്രമായതുകൊണ്ടും അതിന്റെ
പ്രയോജനം തികച്ചും അനുഭവിപ്പാൻ നമു
ക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല. സൗശീല്യത്തോടു കൂ
ടാത്ത വിശേഷജ്ഞാനം പ്രവൃത്തിയിൽ പ
രമാൻ വളരെ പ്രയാസം. എന്നല്ല, പല
പ്പോഴും സ്വാർത്ഥം, ദ്രോഹം, അസൂയ മുത
ലായ ദുഷ്ഗുണങ്ങൾക്കടിമപ്പെട്ട്, സന്തോ
ഷത്തിൽ നിന്നുതെറ്റി വലിയ അപകടത്തി
ൽ ചാടാനാണ് അധികം ഏകീകൃതം. വിശേഷ
ജ്ഞാനമില്ലാത്ത സൗശീല്യം മാത്രമുള്ള
വനെ വിശ്വാനെന്നും അതുപോലെ തന്നെ
സൗശീല്യമില്ലാതെ വിശേഷജ്ഞാനം മാത്ര
മുള്ളവനെ കൗശലക്കാരെന്നുമാണ് ജന
ങ്ങൾ സാധാരണ പറഞ്ഞു വരുന്നതു്. അ

തുകൊണ്ട് തന്റെ അധാകം കൊണ്ടും മറ്റും അന്യര ഉപദ്രവമായിത്തീരുക എന്ന സൗശീല്യവും അന്യന്മാരുടെ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്നു തനിക്കു രക്ഷപ്പെടുവാൻ വിശേഷജ്ഞാനവും ഒരു പോലെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. വിശേഷജ്ഞാനം, സൗശീല്യത്തിന്റെ അർത്ഥമായ മദ്ദ്വം ഒരു കൂടുതൽ അല്പമായ ഒരു ദൃഢത വരുത്തുവാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുകിൽ, സൗശീല്യം വിശേഷജ്ഞാനത്തിന്റെ കാര്യം ഒരു കുറച്ച് സ്വല്പമായ ഒരു മദ്ദ്വം വരുത്തുവാൻ ഉപകരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു ഗുണങ്ങളുംകൂടി ഇന്നുണ്ടിട്ടുള്ള സ്വഭാവം ആത്മായും പവനം കൂടി ചേർന്നിട്ടുള്ള സ്വർണ്ണപോലെ വിശേഷമായിരോളിക്കുന്നതാകുന്നു. ഈ രണ്ടു ഗുണങ്ങളുടേയും അവിമല സമ്മേളനം ഐഹികപാരത്രികങ്ങളായ സകലസുഖങ്ങൾക്കും നിദാനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇത്രയും പറഞ്ഞുവെച്ച് ഇനി ഈ രണ്ടു ഗുണങ്ങളേയും പ്രത്യേകം എടുത്ത് കാണുന്നു വിവരിക്കാം.

സ്വായത്വം, സിദ്ധാന്തം, ചോദ്യം മുതലായ ദോഷങ്ങളൊന്നും ബാധിക്കാത്ത നിർമ്മലമായ സ്വഭാവമാകുന്നു സൗശീല്യം. അതു സകല സൽഗുണങ്ങൾക്കും വിമുക്തിദായകമായിട്ടുള്ളതാണ്. പാകത, ക്ഷമ, വിനയം, ദാനസരണം തുടങ്ങിയുള്ള സൽസ്വഭാവങ്ങളെല്ലാം സൗശീല്യത്തിൽനിന്നാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. സൗശീല്യം പാകവേന പഴംപോലെ അതിമധുരമായും ഏറ്റവും ആസ്വാദ്യമായുമുള്ള ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസ്വഭാവമാണെന്നു പറയാം. നേരേ മറിച്ച് ദുഷ്ടതകളെ; പാകംവരുന്ന പഴംപോലെ, കറുപ്പായതും ഏറ്റവും അനാസ്വാദ്യമായിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു നീചസ്വഭാവമാകുന്നു. ആദ്യത്തേത് ലോകത്തിൽ സമാധാനത്തേയും

ക്ഷേമത്തേയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേത് വിരോധത്തേയും അസുഖത്തേയും വളർപ്പിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മനുഷ്യരേ, സ്വഭാവമനുസരിച്ച് മൂന്നുതരമാക്കി തിരിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

മനുഷ്യർ, അസാധാരണഗുണമുള്ളവരെന്നും, അസാധാരണ ദോഷമുള്ളവരെന്നും, സാധാരണ ഗുണദോഷമുള്ളവരെന്നും എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുതരത്തിലാണുള്ളത്. ഇതിൽ ഒടുവിൽപറഞ്ഞവർക്കു് ഗുണത്തിന്നു ഗുണം, ദോഷത്തിന്നുദോഷം, എന്നു കരുതുന്നവരാണ്. അവർ തങ്ങളുടെ നേരേ ഒരു വർണ്ണനാമം കാണിച്ചാൽ പകരം സ്നേഹം കാണിക്കും; ദോഷമാണ് കാണിച്ചതെങ്കിൽ അവരും പകരം ദോഷം കാണിക്കും. ഇങ്ങിനെയൊണ് അവരുടെ സ്വഭാവം. രണ്ടാം തരക്കാർ, എത്രതന്നെ അങ്ങോട്ടു ഗുണം ചെയ്താലും ദോഷമേ പകരം ചെയ്യുകയുള്ളൂ എന്ന ദൃഢനിശ്ചയത്തോടുകൂടിയവരാണ്. സ്നേഹം, വിശ്വാസം, ബഹുമാനം മുതലായതുകൾക്കൊണ്ടു് ഏതത്തോളം ഒരുവൻ അങ്ങോട്ടു അനുസരിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം അവർ ക്രോധം, അവിശ്വാസം, തിരസ്കാരം മുതലായ വിപരീതഗുണങ്ങളെ പകരം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ തരക്കാർക്കു് ഏതുതന്നെ ദോഷം കാണിച്ചാലും അതിനെക്കുറേ അശേഷം വകവെക്കാതെ പകരം ഗുണം ചെയ്യുവാൻ സദാ സന്നദ്ധന്മാരാകുന്നു. ഇവർ ക്രോധത്തെ ക്രോധംകൊണ്ടു തടയുന്നില്ല; സ്നേഹംകൊണ്ടു തടയുന്നു.

“ക്ഷാമൈവ വാഷേപത്രക്ഷാഷ്ണമുവരമുവാൻ ദുഷ്ടനാൻ ദിവേനന്തഃ” എന്ന് ഭക്തമഹി പാഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇവരെ പറയുന്നതാണ്, സൗശീല്യത്തിന്നു ഉത്തമദുഷ്ടന്മാരായി പറവാൻ അർഹതയുള്ളവർ ഇവരാണെന്നു്

നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഈ സംഗതിയെ കണ്ടുകൂടി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് 'സനാതനധർമ്മ'ത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വകുപ്പ് എടുത്ത് താഴെ ചേർക്കാം.

മണ്ടാളുകൾ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിട്ടു കൂടി, അവരിൽ ഒരുവൻ ദുഷ്ടനോടൊത്തുവായിട്ട് ക്രോധത്തോടുകൂടി സംസാരിക്കുന്നു. മറോന്മാർ മധ്യസ്ഥിതമായ പുണ്യപരിവേഷം ഇഷ്ടപേഷ്യയോടുകൂടി മുദ്രസ്ഥാനത്തിൽ മറവടി പറയുന്നു. ആദ്യത്തെ ആളുടെ കോപം, വിറകില്ലാത്ത അഗ്നിപോലെ കെട്ടുപോകുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, മുദ്രാഷ്ട്രവും മന്ദോന്മാരും കണ്ട് ആയാളുടെ മുഖം പ്രത്യുത്ഭയമായ മന്ദസ്ഥിതതാൽ വികസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആയാളുടെ കോപം ശമിച്ചു മണ്ടപേരും കൈകോർത്തുപിടിച്ചു സന്തുഷ്ടനായിപ്പോകുന്നു."

നോക്കുക! സൌശീല്യത്തിന്റെ ഒരു ശക്തി! മനുഷ്യൻ ഈ ഒരു ഗുണമില്ലാതെ പോയാൽ പിന്നെ എത്രതന്നെ ബുദ്ധിയും സാമത്യവുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവകൊണ്ടൊന്നും യാതൊരു പ്രയോജനവുമുണ്ടാകുന്നതല്ല. നല്ല ബുദ്ധിയും സാമത്യവുമുള്ള എത്ര ആളുകളാണ് ദുർഭിമാനം, ദുർവാശി, അസൂയ മുതലായ ദുർഗുണങ്ങളുടെ ബാധ നിമിത്തം ലോകത്തിന്നു ധൂർകേതുകളായി കാലം കഴിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു അവനവന്റെ പ്രവൃത്തി നന്നാക്കുവാനും തന്റെ ഉപജ്ഞാന്റെ പ്രീതി സമ്പാദിപ്പാനും സൌശീല്യം കെട്ടിപ്പിടിച്ചിട്ട് കൈകൾ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ പാഞ്ഞതിൽനിന്നു ബുദ്ധിയും സാമത്യവും തീരെ അനാവശ്യമാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു ആരുതെറ്റിദ്ധരിക്കാതിരിപ്പാനുപേക്ഷ. അങ്ങിനെ ആരും കൈകൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതല്ല, പക്ഷേ മറ്റൊരനുയോ

ഗ്യതയുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം സൌശീല്യത്തോടുകൂടിയെങ്കിൽ മാത്രമേ ശോഭിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നു മാത്രമാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം. സുശീലനെ എല്ലാവരും സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "ശീലം പ്രധാനം ന കലം പ്രധാനം" എന്നും "സ്വഭാവോമുഖ് നിവർത്തതേ" എന്നും മറ്റുമുള്ള ആപ്തവാക്യം ഈ പ്രകൃതത്തിൽ മറക്കാൻ പാടുമില്ല.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു സൌശീല്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഒരുവിധം മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ ഈ ഗുണത്തോടുകൂടി വിശേഷജ്ഞാനംകൂടി ഇല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ പലം പൂർണ്ണമായി അനുഭവിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്ന് ആദ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. വിശേഷജ്ഞാനത്തോടുകൂടാത്ത സൌശീല്യം കൈകൾ സ്ഥിരമായി നിൽക്കുന്നതല്ല, ഗുണങ്ങൾ അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ അവ നമ്മളിൽ സ്ഥിരമായി പ്രകാശിക്കുകയുള്ളൂ. ഇതാണ് വിദ്യാന്റെയും മൂലന്റെയും ഗുണങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഭേദം. വിദ്യാൻ തന്റെ ഗുണങ്ങളെ വിശേഷജ്ഞാനംകൊണ്ടറിഞ്ഞു അതിനെ വളരെ ആദരവോടും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ശുശ്രൂഷിച്ചു പരിപാലിക്കുന്നു. മൂലനാകട്ടെ, പൂർണ്ണബുദ്ധിത്താൽ തനിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഗുണത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ ഒന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ ഹസ്തലബ്ധമായ അമൃതിനെ ചോർത്തുകളയുപോലെ, വെറുതെ നശിപ്പിച്ചു കളയുന്നു. അതിനാൽ വിശേഷജ്ഞാനത്തോടുകൂടാത്ത സൌശീല്യം കേവലം നിഷ്പ്രഭം തന്നെ എന്നു വന്നുപറ്റൂ. ഇനി വിശേഷജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള മണ്ടവാക്കു പറഞ്ഞ് ചേർന്നു അവസാനിപ്പിക്കാം.

ഹംസം പാലിനെ വെള്ളത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നതുപോലെ, വിശേഷ ജ്ഞാനംകൊണ്ടു കാഴ്ചയ്ക്കുവെട്ടു ഗുണഭോജങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി തിരിച്ചറിയുന്നു. സാരഗ്രാഹിത്വം, വിവേകം, ആലോചനാശക്തി ഇതുകണ്ടെല്ലാം വിശേഷജ്ഞാനത്തിന്റെ ശാപകളാകുന്നു. കാലദേശാവസ്ഥകളെ അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിപ്പാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം വിശേഷജ്ഞാനത്തിന്റെ മുഖ്യഫലമാകുന്നു.

വിശേഷജ്ഞാൻ എത്ര കാഴ്ചത്തിലും വിജയിയായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. ഉന്നതന്മാരിൽ വന്നാകാം, അല്ലന്മാരിൽ പോന്നാകവ, സമന്മാരിൽ സമഭാവം, എന്നിവയെ, ഉചിതംപോലെ എല്ലാം പ്രവർത്തിപ്പാനുള്ള വാസന ഇയാൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യാലമായിട്ടുള്ളതാണ്. വിശേഷജ്ഞാൻ മാത്രമേ സമത്വം എന്ന പേരിനെ അർഹിക്കുന്നുള്ളൂ.

കാവിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ ഭവദാസൻ ഭൂതിരിപ്പാട്.

ഭീമസിംഹന്റെ രാപുത്രി

(തുടർച്ച)

അന്നത്തെ രാപുത്രി ഞാൻ എങ്ങിനെയോണുകഴിച്ചതെന്ന് എനിക്കു നിശ്ചയിച്ചില്ല. പ്രതാപസിംഹന്റെ ആപൽകരമായ അവസ്ഥയിലുള്ള ഓരോവും എന്റെ കഷ്ടസ്ഥിതികളെ അശേഷം ദയ തോന്നാതെ എന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന നിർദ്വനനെ കുറിച്ചുള്ള യേയും, എങ്ങിനെയാണ് അവന്റെ രക്ഷയിൽ നിന്ന് വിട്ടുപോകുന്നതെന്നുള്ള ആലോചനയും എന്റെ മനസ്സിനെ വളരെ അസ്വസ്ഥതയിലാക്കി. ഇങ്ങിനെ ഞാൻ അരാത്രീവരെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ പതുക്കെ വീട്ടിലേക്കുവന്നു. പുറത്തേക്കിറങ്ങിനോക്കി. കാവല്ലാരിൽ ഓരോ വീട്ടിലെ മുൻഭാഗത്തു വായിലുള്ള തന്നെ കിടന്നുറങ്ങുന്നതുകണ്ടു. സമീപത്തിൽ തന്നെ മേൽക്കുപ്പായങ്ങളും തൊപ്പിയും മാറ്റം അഴിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നു. എ

ന്റെ ജീവനേയും മാനത്തേയും രക്ഷിപ്പാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം പൊട്ടുന്ന് എനിക്കുതോന്നി. സന്തോഷത്തോടും ഐശ്വര്യത്തോടുംകൂടിയുള്ള ഒരു കാലത്തു അങ്ങിനെ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യാൻ എന്നിക്കു സ്വപ്നത്തിൽ പോലും ധൈര്യം വരുന്നതല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ പത്തു വരുമ്പോൾ അസാധാരണമായ മനസ്സാപ്പുണ്ടാകുന്നത് അനുഭവമാണല്ലോ. ഞാൻ ക്ഷണത്തിൽ ആ മുഹൂർത്തം ഉറപ്പും തൊപ്പിയും എടുത്ത് അകത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു അവയേധിച്ചു. വാതിൽ തുറന്നു ശബ്ദം പലതും കേൾക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ശ്രദ്ധിച്ചുനിന്നു. എന്റെ ഹൃദയം തുടിക്കുന്ന ശബ്ദമല്ലാതെ യാതൊന്നുമില്ല. ഞാൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങി അലക്ഷ്യഭാവത്തിൽ വീട്ടിലേക്കു പടിവാതില്ക്കൽ പോകുന്നു. ഒരു കാവൽക്കാരൻ അവിടെയും നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ദൈവാധിപൻ കൊണ്ടു അവൻ എന്നെക്കണ്ടറിഞ്ഞില്ല. തന്റെ കൂട്ടുകാരനാണെന്നു വിചാരിച്ചുള്ള “നി നിന്റെ പതിവെടുത്തു

അല്ലേ? കൂട്ടിൽ നിന്നു പക്ഷിപറന്നു പോയാൽ എന്റെ കറാമല്ല; നിരാത്രി കടിച്ചു ബോധം കെട്ടു കിടക്കുവാനിരുന്നു എന്നു ഞാൻ യജമാനനോടു പറയും. നോക്കിക്കോ! പോയിക്കോ! വേഗം ആവട്ടേ; താമസിപ്പാൻ ചാരായവീടികകാരൻ അവന്റെ പാട്ടിനു പോവൂ” ഈ വാക്കുകളേ അഗസ്ത്യമായി തള്ളിക്കളഞ്ഞ ഭാവത്തിൽ ഞാൻ പുറത്തേക്കു കടന്നു. കാവല്ലൂരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നു മറയുന്നതുവരെ സാവധാനത്തിൽ നടന്നു. സാമാന്യം ദൂരമായപ്പോൾ എന്നാൽ കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ കാട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ ഏകദേശം മൂന്നു നാഴികയോളം ഇങ്ങിനെ കാട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ശ്വാസം കഴിപ്പാൻ വേണ്ടി അര നിമിഷം ഞാൻ നിന്നു. അന്നെത്തേ ദിവസം ഭക്ഷണം യാതൊന്നും ഞാൻ കൈ കൊണ്ടു തൊട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്ഷീണംകൊണ്ടു എനിക്കു ഭരണി വെക്കാൻ കഴിയാത്തതായി സമീപമുള്ള ഒരു വീട്ടിന്റെ പടിവാതില്ക്കല്ക്കു സാവധാനത്തിൽ നടന്നു. ഒരു വിധത്തിൽ അവിടെ ഏത്തി ഒരു കുല്പിന്മേലിരുന്നു. എനിക്കു ബോധവും വിട്ടു. സുബോധമുണ്ടായപ്പോൾ പൂർവ്വകഥയെല്ലാം എനിക്ക് മെമ്പന്നു. പ്രഭാതമാവാൻ അല്പസമയം മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നു എനിക്ക് മനസ്സിലായി. മുസൽമാന്റെ ഉടുപ്പുകൾ കാണുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഏതു ധർമ്മത്തിനോ എന്നു ശങ്കിച്ചു ഞാൻ അവയേ ദൂരേ കളഞ്ഞു. ശത്രുക്കളുടെ സമീപത്തിൽ നിന്നു കഴിയുന്നത്ര ദൂരെ പോകേണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ ഞാൻ പിന്നെയും ഏഴ്നീറു നടപ്പാൻ തുടങ്ങി. പ്രഭാതമായപ്പോൾ ഒരു നഗരവിമിയിലെത്തി. ഏതു നഗരമാണെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. വിശപ്പാ ദാഹവും സാഹി

പ്പാൻ പാടില്ലാതെ ആയി. കുറെ നടന്നു ക്ഷീണം സാഹിപ്പാൻ വയ്യാതെ ആരു വേഗം വഴിയരികെ ഇരുന്നു വിശ്രമിച്ചും ഒരുവിധത്തിൽ സൂര്യൻ നല്ലവണ്ണം ഉദിച്ചുയരുന്നതുവരെ യാത്രചെയ്തു. പിന്നീടു എഴുന്നേറ്റുനില്പാൻ തന്നെ കേവലം അസാധ്യമാണെന്നു എനിക്കു തോന്നി. വഴിയരികെയുള്ള ചെറിയ പുൽമേഞ്ഞിടുള്ള വീട്ടിന്റെ മുന്നത്തു ചെന്നിരുന്നു. വീട്ടിൽനിന്നു ഒരു വൃദ്ധനായ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ പുറത്തേക്കു വന്നു ഞാൻ ആരാണെന്നും എവിടെനിന്നുവരുന്നുവെന്നും ചോദിച്ചു. എന്റെ വസ്ത്രമുഴുവൻ തുറന്നു പറയാതെ ഞാൻ ഉദയസിംഹന്റെ ഭടന്മാരിൽ ഒരാളുടെ ഭാര്യയാണെന്നും എന്റെ ഭർത്താവു ശത്രുക്കളുടെ അധീനത്തിൽ പെട്ടുപോയെന്നും വിട്ടു ധനവും അവർ പിടിച്ചടക്കിയപ്പോൾ പ്രാണരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കാടിലേറുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞു. കുറച്ചു ഭക്ഷണം തരണമെന്നു ഞാൻ അവളോടു യാചിച്ചു. എന്റെ ദയനീയമായ അവസ്ഥകളെ ആ സ്ത്രീക്ക് അറക്കവതോന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. അവൾ വേഗം അകത്തുപോയി കുറെ ചോരകൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ റൊട്ടി കൊണ്ടുവന്നു. ഏനിക്കു ദാഹം സാഹിപ്പുകൂടാ, കുറച്ചു വെള്ളം ആദ്യം തരണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചു. ആ സ്ത്രീ വേഗം അകത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി വെള്ളവും കൊണ്ടുവന്നുതന്നു. അതു ഞാൻ ആത്തിയോടെ വാങ്ങി കുടിച്ചു. ദാഹം ശമിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ആ സ്ത്രീയുടെ കൈയ്ക്കുതന്നു നന്ദിപറഞ്ഞു ഭക്ഷണം കഴിപ്പാനിരുന്നു. നാലുദിവസംമുമ്പ് ആ ഭൂമിയിൽ ആഹാരത്തിൽ എനിക്കുണ്ടാവുന്ന വെറുപ്പും ഇപ്പോൾ അതിൽ തോന്നിയ അത്യാഗ്രഹവും ആലോചിച്ചു എനിക്കത്തേ അതുളതം തോന്നി.

ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ:— “ഇതുവരെ ഐശ്വര്യത്തോടും പ്രഭാവത്തോടുംകൂടി ഇരുന്നവളാണെന്ന് ഏനിക്ക് നിന്നെ കണ്ടിട്ടു തോന്നുന്നുവല്ലോ. നിന്റെ ബാല്യവും അസാമാന്യമായ സൗന്ദര്യവും ഈ കഷ്ടാവസ്ഥക്കു ഒട്ടും അനുരൂപമല്ല”. വൃദ്ധയുടെ വാക്കുകളേപ്പോലെ മനസ്സിൽ തെക്കിയിരുന്ന വ്യസനം ഞാൻ അറിയാതെത്തന്നെ പുറത്തുവന്നു. കവിനമായ വ്യസനമുള്ളപ്പോൾ ഓരതിൽ അന്യൻ അനന്തവിഷ്ണുനായകന്റെ ഇങ്ങിനെയുണ്ടാവുന്നതു സാധാരണയല്ലേ? എന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു കണ്ടപ്പോൾ സുശീലയായ ആ വൃദ്ധ, “ദുഃഖിക്കാതിരിക്ക... ഇശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു നിന്റെ വ്യസനം ശമിച്ചു സുഖമായിരിപ്പാൻ നിനക്കു സംഗതി വരും” എന്ന് എന്നോടു സമാധാനവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു. ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ച ആ സ്ത്രീയോടു യാത്രയുപറഞ്ഞു ഞാൻ അവിടെ നിന്നുപോന്നു. രണ്ടുനൂറ്റാണ്ടുവസത്തോളം രാത്രിയിൽ ഏതതുനോട്ടത്തു കിടന്നു പകൽ മുഴുവനും നടന്നു എന്റെ സ്ഥിതികൾ ദയതോന്നിയ ഗ്രാമസ്ഥാനാരോടു യാചിച്ച ഭക്ഷണം കഴിച്ചും കഴിച്ചുകൂട്ടി. എന്റെ സ്ഥനരാജ്യമായ ഉദയപുരത്തിൽനിന്നു കഴിയുന്നത്ര ദൂരെ പോകണമെന്നല്ലാതെ ഇന്നു ടിക്കിപ്പെടണമെന്നു പ്രത്യേകോദ്ദേശം ഇതൊന്നും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം ഒരു ശുദ്ധവഴിയിൽകൂടി, എവിടേയാണ് എനിക്ക് രാത്രി ഒരു സങ്കേതം കിട്ടുന്നതെന്നു ആലോചിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ അതിദൂരത്തിൽ ഒരു വെളിച്ചം കണ്ടതായിത്തോന്നി. ഞാൻ അതിന്റെ സമീപത്തിലേക്കു ഓടാൻപുറപ്പെട്ടു നടന്നു. ആ സ്ഥലത്തെത്തിയപ്പോൾ വെളിച്ചമല്ല മിന്നൽ

മിനിങ്ങോ മറ്റൊ പാഠം പോകുന്നതാണ്? ഞാൻ കണ്ടതെന്ന് എനിക്കു ബോധ്യം വന്നു. മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു വലിയ കാട്ടിലാണെന്നതിനെ എനിക്കു മനസ്സിലായി. കാരവും മഴയും ധാരാളമായി തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. എന്റെ അപ്പോഴത്തെ പരിഭ്രമവും വ്യസനവും ഈ ശപരണംമാത്രം അറിയും. അവിടെ നിന്നാണ് അങ്ങ് എന്നെ രക്ഷിച്ചത്. ഈ ദുഃഖങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ എങ്ങിനെയാണ് സഹിച്ചതെന്നു എനിക്കില്ലാത്ത അതുതന്തേന്നുന്നു. എന്റെ ദുഃഖകാരണം ഇപ്പോൾ ഇവിടേക്കു മനസ്സിലായില്ല.

സന്യാസി:—നീ അശേഷവും വൃസ
നിക്കാതിരിക്ക. രാത്രിക്ക് ശേഷം പകല്പം
പകൽ കഴിഞ്ഞാൽ രാത്രിയുമെന്നപോ
ലെ ദുഃഖത്തിനാശേഷം സുഖവും സുഖത്തി
നാശേഷം ദുഃഖവും മനുഷ്യനു സാധാരണ
മാണ്. ഏതൊരുസമയത്തിൽ സുഖത്തിൽ
ആഗ്രഹം തോന്നുകയും അതിൽ മനസ്സു
ലയിക്കുകയെ ചെയ്യുന്നുവോ അപ്പോൾ തന്നെ
ദുഃഖവും മനസ്സിൽ ഉദിച്ചാൻ തുടങ്ങും.
ഈ രണ്ടവസ്ഥക്കും മനസ്സു സാധാരണമാ
വാതെ വരുമ്പോൾ മാത്രമേ മനുഷ്യനു
യഥാർത്ഥത്തിൽ സൌഖ്യമുള്ളൂ. ഏകിലും
ഇതുവരെ എല്ലാവിധസമ്പത്തുകളോടുകൂ
ടി കാലം കഴിച്ചു ബാലയായ നിന്നോട്
ഇതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ട് യാതൊരു പ്രയോ
ജനവുമില്ല. സുഖമെന്നതുപോലെ ദുഃഖ
വും ഈശ്വരനിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നുവെന്നി
ങ്ങു എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിൽ സമപ്പിച്ചിരി
ക്കുക. സമയം അതിക്രമിക്കുന്നു. നീ വള
രെ ദിവസമായി വിശപ്പും ദാഹവും സഹി
ച്ചു യാത്രചെയ്തു ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ക്ഷ
ണത്തിൽ കളികഴിഞ്ഞു ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു.
എന്റെ നിത്യകർമ്മങ്ങൾക്കും തപോനഷ്ടാ

നങ്ങൾക്കും ഉള്ള സമയവും അതിക്രമിക്കുന്നു. ഈ വനപ്രദേശത്തു കിട്ടുവാൻതാമ്യമുള്ള ആഹാരവും മറ്റു നിനക്കാവശ്യമായി വരുന്ന എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളും ഈ ആശ്രമത്തിൽ നിന്നു സാധ്യമാകുമെന്നു കരുതണം. കലദേവതകളെ പൂജിക്കുവാനുള്ള പുഷ്പങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാർ നിന്നു കൊണ്ടുവരുന്നതും. അവരും ഞാനും ഞങ്ങളാൽ കഴിയുന്ന ഉപചാരങ്ങളെല്ലാം നിന്നുവേണ്ടി ചെയ്യാൻ ഒരുക്കമാണ്.

സ്ത്രീ:— പൂജനായ മഹേഷ്! ഈ ശാന്തമായ ആശ്രമത്തിൽ എനിക്ക് അഭയാതന അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ കൃതജ്ഞതയെക്കുറിച്ചു ചോദ്യം എന്തു പലമംഗളമുണ്ട്? ബലഹീനന്മാരെ രക്ഷിക്കു എന്ന ധർമ്മമല്ലാതെ അങ്ങനെയൊന്നും ലോകത്തിൽ കർത്തവ്യകർമ്മം യാതൊന്നുമില്ല. അതല്ലാതെ ലോകമായിട്ടു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല.

സത്യാസി:—എന്നെ ഇത്രയൊന്നും സ്തുതിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മാനുഷത്തികളെ അടക്കുവാൻ എനിക്കു ശക്തിയുണ്ടെന്നും സംസാരത്തിൽ എനിക്കിനി ആഗ്രഹമില്ലെന്നും ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഈ അല്ലറേയും കൊണ്ടു ആവിശ്വാസം എത്ര അസ്ഥാനത്തിലാണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. നിന്റെ വ്യസനം കാലതാമസംകൂടാതെ തീരും. ഭാഗ്യവതിയായ ഒരു ഭാര്യയും മാതാവുമായിരിപ്പാൻ നിന്നു ദൈവം സഹായിക്കും. മടിയിൽവെച്ചു പുത്രനെ ലാഭിക്കുന്ന നിന്നെ നിന്റെ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ വന്നു കാണുവാൻ എനിക്കും സംഗതിവരും.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു സത്യാസി തന്റെ നിത്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാനായി പോയി.

ഉദയപുരം നിരോധനത്തിൽ തടവു

കാരാക്കി പിടിച്ച ഭടന്മാരെ ആഗ്രാപട്ടണത്തിലുള്ള ബലമായ ഒരു കോട്ടയിലാണ് ബന്ധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു. പ്രതാപസിംഹനും അതിന്റെ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. ഭരതാക്ഷി എന്നായ മുഗൾ ചക്രവർത്തിയുടെ കല്പനപ്രകാരം തടവുകാർ ഭക്ഷണത്തിനോ അരിയ്ക്കു മുറിയ്ക്കുവാനോ യാതൊരുവിധത്തിലും ചുമക്കേണ്ടതായിരുന്നില്ല. അസ്സമനസ്സുള്ള ഒരു കിരണങ്ങൾ പ്രതാപസിംഹൻ ഇരിക്കുന്ന മുറിയിലേക്കു വളരെ ഉയരത്തുള്ള ഒരു ജനവാതിലിന്റെ ഇരുമ്പടിയുടെ ഇടയിൽകൂടി പ്രവേശിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തുവന്നു തട്ടുന്നു. വിചാരമെന്നായിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹം അതറിയുന്നില്ല. തന്റെ ജീവനും സ്വാതന്ത്ര്യവും ശത്രുക്കളുടെ അധീനത്തിൽ. സ്വന്തഗൃഹം ശത്രുക്കൾ ആക്രമിക്കുന്നതായാൽ തന്റെ ഭാര്യയുടെ സ്ഥിതി ഭയങ്കരം. അവളുടെ ചെറുപ്പമാവട്ടെ സൗനന്ദ്യമാവട്ടെ അനാഥസ്ഥിതിയാവട്ടെ ശത്രുക്കളുടെ മനസ്സിൽ ദയ തോന്നിക്കുവാൻ മതിയാകുന്നതല്ലെന്നു തനിക്കു നല്ലപണ്ണം അറിയാം. ഉദയസിംഹന്റെ അവസ്ഥ എന്താണെന്നു യാതൊരു രൂപവുമില്ല. ഈ സംഗതികളെല്ലാം ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നതിൻമദ്ധ്യേ അകത്തിന്റെ വാതിൽതുറക്കുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. തടവുകാർ ഭക്ഷണമെടുക്കാൻ പാത്രങ്ങളെല്ലാം എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുവാനുള്ള ഭിക്ഷുനാണെന്നറിഞ്ഞു ഒന്നും സംസാരിക്കാതെ ഇരുന്നു. ഭൂതൻ ഒരു പാഠണിയാണ്. അവൻ പ്രതാപസിംഹന്റെ അടുത്തു ചെന്നു ഒരു കടലാസ്സുപുരം സമീപത്തിൽ വെച്ചു. പ്രതാപസിംഹൻ അതുതെല്ലെടുത്തുവെന്ന് മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി. പാണിമിണ്ടരുതു എന്ന സംജ്ഞ കാണിച്ചു പാത്രം

ഒരു ജില്ലാം എടുത്തു വാതിലും അടച്ചു പുറത്തേക്കു പോയി പ്രതാപസിംഹൻ എഴുത്തെടുത്തു തുറന്നു വായിച്ചപ്പോൾ അത്ഭുതവും സന്തോഷവും തോന്നി. എഴുത്തിൽ താഴെപാടും പ്രകാരമാണ് കണ്ടത്:—

“രക്ഷക്കുള്ള മാതൃം സമീപമുണ്ട്. ഇതു തന്നെ ആർക്കും അനുഗ്രഹകാരകം. ഇവിടുത്തേച്ചേലെതന്നെ ഒരു രജപുത്രയോദ്ധാവാണു്. ധൈര്യത്തോടുകൂടെ ബാധനത്തിൽനിന്നു വിടുവിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു അപകടവും വരുത്തുന്നവനല്ല. അർദ്ധരാത്രി ആവുമ്പോഴെല്ലാം എല്ലാം ഒരുങ്ങി വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഒരുമിച്ചു പോരുന്നു.” പ്രതാപസിംഹന്നു അപ്പുത്തിൽ സന്തോഷവും അതൃപ്തിയും തോന്നി എന്നു പറഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ എഴുത്ത് വായിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു സമയം ഇതു ശ്രദ്ധക്കൂടെ ചതിപ്രയോഗമായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയംതോന്നി. “വരുന്നതു വരട്ടെ! ഉപനെ വിശ്വസിച്ചാൽ പക്ഷേ ജീവൻ പോകുമായിരിക്കാം. ഇങ്ങിനെ തടവിൽ ആജീവനാന്തം ഞാൻ കിടന്നിട്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ജീവനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്തു മരിക്കുന്നതാണ് ഒരു യോദ്ധാവിനു ചിതം” എന്നു ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. പലേവിധ ആലോചനകളെക്കൊണ്ടു മനസ്സിനെ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിലാക്കി. അർദ്ധരാത്രിയാവുന്നതും കാത്ത് അക്ഷമനായിരുന്നു. നിശ്ചിത സമയത്തു പാണി കരകു പതുക്കെ തുറന്നു അകത്തേക്കു കടന്നു. “എല്ലാം ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഒരുമിച്ചുവരണം. ശബ്ദമുണ്ടാകരുത്.” “കോട്ടയുടെ പുറത്തേ മതിലിന്നുള്ള വലിയ ഇരുമ്പുവാതിലോ.” “എല്ലാം ഞാൻ ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ക്ഷണത്തിൽ വരണം അ

രനിമിഷംപോലും വെറുത്തെ കൂട്ടു ഭരത്. പ്രതാപസിംഹൻ പാഠണിയുടെ പിന്നെ ചെന്നടന്നു. കോട്ടയുടെ അകത്തെ ചിററു കഴിഞ്ഞു ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മുറത്തു രണ്ടു മൂക്കുടി ഇറങ്ങി. നല്ല ചന്ദ്രികയുണ്ടായിരുന്നു. പ്രതാപസിംഹൻ ഭയത്തോടുകൂടി നാലുഭാഗവും തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

പാണി:— സംശയിക്കേണ്ട കാര്യം വർക്കാരെല്ലാം ഗാന്ധിജിയെയാണ്. മദ്യത്തിൽ അവിൻ്റെ ചേർത്തിരുന്നു. ഇത്രയും വ്യാപാരം മാത്രമേ തന്റെ രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി ആ പാണി പ്രവർത്തിച്ചു കൗശലങ്ങൾ പ്രതാപശിരസ്സ് മനസ്സിലായുള്ളു. കൃത്യമായതും സന്തോഷവും അദ്ദേഹവും ഒരേ സമയത്തിൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പത്തു സ്റ്റുഡിയു കാണാറായി. “നിങ്ങൾ ആരാണ്? എന്നെ ഈ കാര്യം എന്തിന് നിന്നു മോചിപ്പാൻ ഇത്ര അതിസാധാരണ ചെയ്യുവാനുള്ള കാരണമെന്താണ്? ഇതിന് എനിക്ക് യാതൊരു പ്രത്യേക കാര്യവും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചു തന്ന മഹാത്മാവ് ആരാണെന്നറിവാൻ എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്”. “ഞാൻ പ്രത്യേക കാര്യം ആഗ്രഹിച്ചു ചെയ്തതല്ല ഈ പ്രശ്നത്തിന്, ഞാൻ ആരാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു കാലതാമസംകൂടാതെ അറിയാവാനും കഴിഞ്ഞതിൽ നന്ദിക്ക് ഈ സ്ഥലത്തു നിന്നു പോവുക. അസമയത്ത് ഈ സ്ഥലത്തു നിന്ന് ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ രാജവീഥിയിൽക്കൂടി പോകുന്നവരെങ്കിലും ശക്തിപ്പെട്ടവർ വരിയുണ്ട്”. പാണി ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞു കഴിയുമ്പോഴേക്കും കോട്ടയിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കുള്ള വാതിലിന്റെ അടുക്കെ എത്തി. പാണി തന്റെ കയ്യിലുള്ള താക്കോൽകൊണ്ട് അശേഷം പ്ര

യാസംകൂടാതെ വാതിൽ തുറന്നു. രണ്ടാളും പുറത്തു കടന്നു. വാതിൽ പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടി താക്കോൽ മതിലിന്റെ മുകളിൽകൂടി കോട്ടയുടെ അകത്തേയ്ക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞ് തപരിതഗതിയായി ഇരുവരും നടന്നുതുടങ്ങി. അതു ആഗ്രാ നഗരത്തിലെ പ്രധാനതെരുവീഥിയാണ്. പാഠ്ണി ബ്രാഹ്മണം ദൂരം നടന്ന് ഒരു ഉഴുവഴിയിലേയ്ക്കു തിരിയേണ്ട മാറ്റത്തിലെത്തി. അവിടെ ഒരു ബ്രാഹ്മണയുവാവ് നിൽക്കുന്നതായി പ്രതാപസിംഹൻ കണ്ടു. പാഠ്ണി പ്രതാപസിംഹനോടു 'രക്ഷയ്ക്കുള്ള സ്ഥലം ഇയ്യറും കാണിച്ചു തരും. ഇയ്യറുടെ കൂടെ പോകേണം. വേണ്ടുന്ന എല്ലാ ഉപചാരങ്ങളും ഇയ്യറാൽതന്നെ ചെയ്യും. അല്ലാദിവാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഞാൻ മടങ്ങി എന്തും' എന്നു പറഞ്ഞു വല്ല ചോദ്യവും പ്രതാപസിംഹന്നു ചോദിച്ചാൽ അവസരം കൊടുക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി തന്റെ വഴിക്കു പോയി.

ബ്രാഹ്മണൻ:— വേഗത്തിൽ വരിക. അസമയമായിട്ടുടങ്ങി; അശേഷം ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതാ ദൂരത്തിൽ ഒരു ചെറുഗൃഹം കാണുന്നു. രണ്ടുനാലുദിവസങ്ങൾ ഇവിടുന്ന് അവിടെ കഴിച്ചുട്ടേണ്ടി വരും. ഇത് ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ ഗൃഹമാണ്. ഭക്ഷണത്തിന്നും മറ്റും അവിടെ ഒരുങ്ങിയിട്ടുണ്ടാവും. ഇപ്പോൾ ഇവിടുന്ന് അറിയാത്ത കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവിടെ എത്തിയാൽ ഞാൻ തുറന്നു പറഞ്ഞ്, മനസ്സിൽ ഞങ്ങളെ പറ്റി വല്ല അവിശ്വാസവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് തീർത്തു തരാം. പ്രതാപസിംഹനും ബ്രാഹ്മണനും അല്ലറേരുംകൊണ്ട് ആ ഗൃഹത്തുവെത്തി ബ്രാഹ്മണൻ കരകിന്നു മുട്ടി. അപ്പോഴാണ് ഒരു ഭൂതൻ പുറത്തേയ്ക്കു വ

ന്നു. നിശ്ശബ്ദമെന്ന ഭയങ്കരമായ ചെമ്പ്രാൻ എല്ലിച്ച ബ്രാഹ്മണൻ അവനെ പത്തായച്ചു. പ്രതാപസിംഹനോടു:— ഇവിടെ അല്ലാ ഇരുന്ന വിശ്രമിയ്ക്കാം. ഇവിടുത്തെ സ്ഥിതിയ്ക്കു യോഗ്യമായ സൽക്കാരം ചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ പ്രസന്നിക്കുന്നു. പ്രതാപസിംഹൻ:— 'പ്രശ്നവിന്റെ അധീനത്തിൽനിന്ന് എന്നെ മോചിപ്പിച്ചു നിങ്ങളുടെ എതുവിധത്തിലുള്ള സൽക്കാരവും എനിക്ക് പ്രിയമായിരിക്കും. നിങ്ങളുടെ രണ്ടാളുടേയും യഥാർത്ഥസ്ഥിതി അറിവാൻ എനിക്ക്യാഗ്രാമുണ്ട്. വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എന്നോട് അതു പറയണം. ഞാൻ ഈ തറയിന്മേൽ തന്നെ ഇരിക്കാം. നിങ്ങളും ഉത്തരീയവും നിലത്തിട്ട് അതിലിരിക്കുക.' ബ്രാഹ്മണൻ പ്രതാപസിംഹൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം ചെയ്തു. രണ്ടാളും ഇരുന്നശേഷം ബ്രാഹ്മണൻ:— ഞാൻ ആഗ്രത്തിൽതന്നെ ഒരു സന്തോഷവത്തമാനം ഇവിടേയ്ക്ക് അറിയിക്കാം. ഇവിടുത്തെ പത്തിയായ രത്നപ്രഭാഭേവി വലുതായ ആവത്തിൽ പെട്ടിരുന്നു. അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട് ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ അധീനത്തിൽതന്നെ സുഖമായിരിക്കുന്നു. പ്രതാപ:— എന്താപത്ത്? എങ്ങിനെ നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തി. ബ്രാഹ്മണൻ:— അതു വഴിയെപറയാം. അങ്ങനെയിടെ കൊണ്ടുവന്ന ആളുടെ ചരിത്രം ആദ്യമായി കേൾക്കണം. അദ്ദേഹം മുമ്മനുഷ്യനല്ലെന്ന് പക്ഷെ ഇപ്പോൾ ഇവിടെയ്ക്കു അറിയുമായിരിക്കും. അദ്ദേഹം ജാതികൊണ്ട് ഒരു രജപുത്രനും ചെറുപ്പകാലത്തിൽ വളരെ ധീരനായ ഒരു യോദ്ധാവുമായിരുന്നു. രാജസ്ഥാനത്തിലെ പ്രധാനരാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്നിലേ രാജാവുമായിരുന്നു. ആ കാലത്തിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യ

ലോകങ്ങളിൽ എത്രയോ തന്നെ സ്ഥിതിയിലുള്ള ലോകമുണ്ടെന്നു. ശത്രുക്കൾ വന്നു ഞങ്ങളുടെ രാജ്യം ആക്രമിച്ചു ചതികൊണ്ടു അവർ ഞങ്ങളെ ജയിച്ചു. എന്റെ സ്വാമിക്കു കഠിനമായ മുറിവേറ്റു യുദ്ധത്തിൽ വീണു. മരിച്ചുവെന്നു ഞങ്ങൾ രീച്ചുചൊല്ലിത്തീർത്തു. ശത്രുക്കളും അങ്ങിനെതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. മരിച്ചവരുടെ ശവം മറച്ചു ചെയ്താൻ കൊണ്ടുപോയ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തേയും കൊണ്ടുപോയി. ശവസംസ്കാരത്തിനുള്ള സ്ഥലത്തെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു ബോധമുണ്ടായത്. കാര്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി ക്ഷണത്തിൽ അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചു. ഒരുവിധത്തിൽ അവിടെനിന്നിഴഞ്ഞു പോയി അല്പം അകലെ എത്തി. മുറികളിതനിന്നു രക്തം രണ്ടാതും ഒഴുകുവാൻ തുടങ്ങി; രണ്ടാമതും ബോധമുണ്ടായപ്പോൾ ഉണ്ടായി. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഒരു ഭൂതൻ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ എടുത്തു തന്റെ ഗുഹയ്ക്കൽ കൊണ്ടുപോയി കേണുന്ന ശുശ്രൂഷ കഴിപ്പാൻ ചെയ്തു മുറിവുകളെല്ലാം ഉണക്കി. ഇതിന്നു് ഏകദേശം ഒരു കൊല്ലത്തോളം കേൾവിവന്നു. പൂർണ്ണമായി സുഖമായിത്തീർന്ന ശേഷം ഇനിയെന്താണ് വേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചു. യാതൊരു കാര്യവും കണ്ടില്ല. ശത്രുക്കൾ രാജ്യം ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കി. കഠിനമായി മുറിവേറ്റിപ്പോയ കാരണമായുണ്ടായ ജ്വരംകൊണ്ടും ശരീരത്തിന്റെ ബലം മുഴുവൻ ക്ഷയിച്ചു അശേഷസ്ഥിതിയിലായി. തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഏകസന്താനം രക്ഷപ്പെടുത്തിയെന്ന് അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ അറിഞ്ഞു. ശത്രുക്കളോട് യുദ്ധം ചെയ്തു രാജ്യം തിരിയെ ലഭിക്കുന്നതു തന്റെ സൈന്യങ്ങളും അതാലെ ധീരന്മാരും നായകന്മാരും മുഴുവൻ നശിച്ചു സ്ഥിതി ചെയ്ത സാമ്രാജ്യം താൻ മരിച്ചുവെന്നു ബ

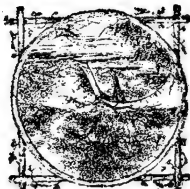
ന്ധ്യക്കൾ എല്ലാം കരുതീട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചു. ഇനി തനിക്ക് ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു രാജ്യം, ധനം, പ്രാദേശം മുതലായവയിൽനിന്നു തന്റെ മനസ്സിനെ വിൻവലിക്കുകയാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി ഉത്തരദേശങ്ങളിലേക്കു പോയി ഹരിദ്രാശത്തിന്നു സമീപത്തിൽവെച്ച് ഒരു സഭയെ ഗുഹവായി വരിപ്പാനുള്ള ഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തിന്നു സിദ്ധിച്ചു. അവിടെ സമീപംതന്നെ ഹരിമാലയത്തിന്റെ താഴ്വാരത്തിൽ സിദ്ധപുരം എന്നു പറയുന്ന സ്ഥലത്തു ശാന്തമായിരിക്കുന്നു ഒരു പ്രദേശത്തിൽ ചെറുകിട ജനങ്ങളുടേയും വിഷയങ്ങളുടേയും ബഹളത്തിൽനിന്നു വേർപിട്ട് ജ്ഞാനസമ്പാദ്യത്തിൽതന്നെ ഇതുവരെ കാലംകഴിച്ചു. എന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം എന്നെ ശിഷ്യനായിലൊരുവനായി സ്വീകരിക്കയും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിൽതന്നെ താമസിച്ചു വരികയും ചെയ്തു. അവിടെ വെച്ചാണ് രത്നപ്രഭാദേവിയെ കണ്ടെത്തിയത്. മുഹമ്മദീയസൈന്യത്തിന്റെ നാശനായ ഗുലാം ഖാനിന്റെ അപേക്ഷകളേയും അപേക്ഷ കൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ ആക്രമങ്ങളേയും ഭയപ്പെട്ട ആ സ്ത്രീക്കു തന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു രാത്രിസമയം കളിപ്പോടിപോരേണ്ടി വന്നു. പലേ കഷ്ടതകളും സഹിച്ച് ഒരു മാസത്തിന്നു മുമ്പായി ഞങ്ങളുടെ ആശ്രമത്തിന്നു സമീപമുള്ള കാട്ടിലെത്തി. അവിടുന്ന് ഗുഹനാഥൻ ആ സ്ത്രീയെ കണ്ടെത്തി. ആശ്രമത്തിൽ അഭയം കൊടുത്തു. അവിടെ രത്നപ്രഭാദേവി സുഖമായിരിക്കുന്നു. രക്ഷയായി ഗുഹനാഥന്റെ അനേകം ശിഷ്യന്മാരുമുണ്ട്. യാതൊരു ഭയത്തിന്നും ആപത്തിന്നും ആദേവിക്ക് അവകാശമില്ല. ഇവിടുത്തെ കാഴ്ച സ്ഥിതികൾ ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു ഗുഹനാഥ

ൻ അറിഞ്ഞു. ഏകദേശം പതി. ബുദി വ
 സങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇവിടുത്തെ തടവിൽനി
 ന്നു വിടുത്തേണ്ട ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി അത്ര
 മത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട നാലഞ്ചു ദിവസം
 മുൻപു ഇവിടെ എത്തി. ഒരു മുമ്മമ്മിയ
 ന്റെ വേഷത്തോടുകൂടി ഒരു ഭൃത്യനായി കോ
 ടുക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിപ്പാൻസാധിച്ചു. മുമ്മമ്മ
 ടീയുടെ സമ്പ്രദായത്തിലേ ഭടന്മാർ ചിലർ അ
 വിടെ കാവലുണ്ടെന്ന് അറങ്ങുക്ക് അറി
 യാമല്ല. ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം മൂപ്പം
 വാങ്ങേണ്ടുന്ന ആവശ്യത്തിലേക്ക് അവർ
 ഗുരുനാഥനെ പുറത്തേക്കയച്ചു. പ്രബലനാ
 യ ജന്മ യോഗാധിപനെ ബന്ധനത്തിൽനി
 ന്നു വിടുത്തേണ്ടുന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയു
 ണ് അദ്ദേഹം കോട്ടയുടെ ഉള്ളിൽ കടന്നു
 തെന്ന് അവർ സ്വപ്നപി കരുതിയിട്ടു.
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേഷം കണ്ടാൽ ആ സം
 ശയം തോന്നുവാനും സംഗതിയില്ല. ഒരു
 സമ്പ്രദായത്തിന്റെ വേഷത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ
 കണ്ടാൽ ഇവിടുത്തെതന്നെ അറയ്ക്കത്തക്ക
 പോകും. ആ കാരണമേ ശുഭകൃതികളാണു്.
 തലയിൽ കെട്ടിയ ചുരുപ്പുവസ്ത്രം അഴിച്ചു

ൽ അതിദീർഘമായും വിചലമായും ഉള്ള
 കഷ്ടതയാണ് കാണുക. ആ കഥ അവി
 ടെ നില്ക്കുവെ. ഗുരുനാഥൻ സന്തോഷത്തോ
 ടുകൂടി ചെന്നു വാങ്ങി മദ്യത്തിന്നു പോ
 യി. കൂട്ടത്തിൽ കണ്ട അവിനോ വാങ്ങി കര
 തി. മദ്യം ഭടന്മാർക്കു കൊണ്ടുപോയി കൊടു
 ത്തു. എന്നതിന്റെ ശേഷമാണ് അറയ്ക്ക
 കണ്ടത്. അല്പനേരംകൊണ്ടു മദ്യത്തിന്റെ
 ലഹരി ഭടന്മാർക്കു നല്ലവണ്ണം പ്രത്യക്ഷമായി
 ഫലിച്ചു. ഗുരുനാഥൻ കരകൂടി മദ്യം മേ
 വരുടെ മുഖിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു.
 അതിൽ അവിൻ ചേർത്തിരുന്നു. ശുഭനാ
 തത്തിയാതെ ആത്തിയോടെ വാങ്ങി കഴി
 ചു. അല്പനേരത്തിനുള്ളിൽ ഗാഢനാദ
 യെ പ്രാപിച്ചു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ അതിൽ
 പ്രധാനിയുടെ ദേഹത്തിൽനിന്നു കോട്ടയ
 ടെ പുറത്തെ ഇരുമ്പുചാതിലിന്റെ താക്കോ
 ലെടുക്കു നതിന്നു ഗുരുനാഥന് അശേഷവും
 പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. ശേഷമുള്ള വിവരം
 കെട്ടുപോം ഇവിടെക്കു അറിയാമല്ലോ.”

(തുടരും)
 പി. പി.

ഒരു സ്വപ്നം

ഞാൻ ഒരു ദിവ
 സം മുമ്മമ്മിന്റെ ജി
 വചരിത്രം വായിക്കുക
 ണ്ടായി. അതിൽ ആ മ
 ഹാപുരുഷൻ അമാനുഷ
 മായ പല കൃത്യങ്ങളും
 ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ കൂട്ട
 ത്തിൽ മുമ്മമ്മിന്റെ ൪.൦൦ വയസ്സിൽ ഒരു
 ദിവസം മറ്റു കുട്ടികളൊന്നിച്ച് അദ്ദേഹം

വഴിയിൽ കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു
 ബ്രിയൽ എന്ന ദൈവദൂതൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെ
 ട്തു മുമ്മമ്മിനെ വിളിച്ചു കൊണ്ടു പോയി
 എന്നും, ദൈവദൂതൻ മുമ്മമ്മിന്റെ മറ്
 മണ്ടായി പിളണ് ഹൃദയം വേറെ എടുത്തു
 അതിൽനിന്നു ഒരു ഇളളി കറുത്ത രക്തം
 വീച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, ഈ രക്തമാണ്
 പാപബീജത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമെന്നു തൂക്കി
 കുറെ വിശ്വസിച്ചു പോരുന്നതിനാൽ അ

ന്നതെട്ടു മേൽമുട്ടു പാചരണിതനും ദിവ്യ നമായിത്തിന്നു എന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകണ്ടു. ഈ പറഞ്ഞ സംഗതി കേവലം ഒരു കെട്ടു കഥയാണെന്നുതന്നെ വരികിലും, എല്ലാവരും അവരവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽനിന്നു പാലാവഹമർമ്മം ദുർവിചാരങ്ങളെ ദുർഭീകരിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള സാരോപദേശം ഇതിൽ നിന്നു ഗ്രഹിപ്പാനുണ്ടെന്നും, അപ്രകാരം ദുർഭീകരിപ്പു നുള്ള ദൈവകാര്യവും ഉണ്ടായാൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു എന്നും മാറ്റമുള്ള കാരോ സംഗതികളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചിരുന്ന മദ്ധ്യേ ഞാൻ പെട്ടെന്നു ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഉടനെ തന്നെ രണ്ടു കൂലിക്കാർ കൂടി ഒരു ഘനമുള്ള പെട്ടി താങ്ങിപ്പിടിച്ച് വിൽത്തൊലിച്ച് എന്റെ അകത്തേക്കു കടന്ന് പെട്ടി എന്റെ സമീപത്തു വെച്ചതായി ഇനിക്കു തോന്നി. ഇതിലൊന്നാണ്, ആരുടെയാണ് ഈ പെട്ടി എന്നും മാറ്റമുള്ള വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് കൂലിക്കാർ രണ്ടുപേരും പടികടന്നു പോയ്ക്കൂളത്തു. ഏതായാലും ഈ വിവരങ്ങൾ അറികതന്നെ എന്നു കരുതി ഞാൻ പെട്ടിക്കരികെ ചെന്നു. പെട്ടി തുറക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ “ആ പെട്ടിക്കുള്ള നിറച്ച തെങ്ങാ ഇച്ചുനായടേയും മാറ്റുപവ പരിവയക്കാരടേയും ഹൃദയങ്ങളാണ്; അതു തുന്ന് അചരിൽ കാരോരുത്തരുടേയും ഹൃദയത്തിന്റെ ഗുണഭോജം അറിവാൻ തനിക്കു മർത്ത്യങ്ങളാകണമെങ്കിൽ മുമ്പിൽ തന്നെ തന്റെ ഹൃദയം പരിശുദ്ധമാക്കിട്ടു വേണം എന്നിട്ടല്ലാതെ പെട്ടിമേൽ കൈവെച്ചുപോകരുത്” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഒരു ദിവ്യപുരുഷൻ അകത്തേക്കു കടന്നു. കടന്ന ഉടനെ ഏറെവിടികൂടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമയിപ്പ് തിരുകിയിരുന്ന ഒരു ക്ഷണാന്തരം ജോന

കക്കത്തി ഉൾരി എടുക്കലും എന്റെ മാറ്റുവിളന്നു ഹൃദയം കയ്ക്കുലാക്കലും ഒന്നിച്ചു കണ്ടു. ഞാൻ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചു. ഹൃദയം കയ്യിൽ വെച്ചുവീച്ചിത്തുടങ്ങി. അപ്പോഴത്തെ കാഴ്ച! ശിവനേ! കാണേണ്ടതുതന്നെയാണ്. ഞാൻ ഒരിക്കലും മാറ്റു ശങ്കിക്കാത്തവയും, അസാധാരണങ്ങളായ ചില പ്രത്യേക സൽഗുണങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നു അഭിമാനിച്ചിരുന്നവയും ആയ എന്തെല്ലാമൊക്കെയാണ് പീച്ചിക്കൂളത്തതെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ ലജ്ജിക്കുന്നു. പീച്ചൽ മുഴുവനും കലാശിച്ചപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വായുപോലും ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നീട് അതെടുത്തു നല്ലവണ്ണം കഴുകി പൂത്തിയാക്കി അതിൽ ആ മഹാൻ തന്നെ ഉത്തി പരിശുദ്ധവായു നിറച്ച് യഥാസ്ഥാനത്തു വെച്ച് തുന്നിക്കെട്ടി എന്നെ വീണ്ടും പൂർണ്ണസ്ഥിതിയിലാക്കി. “ഇനി പെട്ടി തുറന്നോളൂ” എന്നു പറഞ്ഞ് എന്റെ വിടു ഞാൻ പെട്ടി തുറന്നു. അതിൽ അസംഖ്യം കപ്പികൾ കണ്ടു. കാരോ കപ്പിയിലും മക്കൽ നിറയെ ഒരു തൈലവും അതിൽ ഹൃദയവും കിടക്കുന്നുണ്ട്. കപ്പിയിൽ കടന്ന് കീഴേൽ മാഞ്ഞും കൂടക്കൂടെ കാരോ ഭാഗത്തേക്കു തെറിച്ചും, കാണികൾക്കു ഓ! ഇതു കപ്പി കടച്ചു പുറത്തു ചാടുവാനുള്ള ശ്രമം കൊണ്ടു പിടിക്കുയാണ്! എന്നു തോന്നിക്കുമാറും, പെരുമാറുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിന്നുമാണ് ആദ്യമായി എന്റെ കണ്ണു ചെന്നത്, ആ ഹൃദയത്തിൽക്കു പാപാപനീജം അഥവാ നടുക്കുള്ള “പാട്” വളരെ വലുതായിരുന്നില്ല. കടുംചുരുപ്പു നിറമാണ്. ഒരു സമയം കപ്പിയിൽ കിടന്നു കാണിക്കുന്ന കോലാഹലങ്ങൾക്കു കാരണം ഈ പ്രത്യേകവണ്ണമായിരിക്കുന്നു ഞാൻ ശങ്കിച്ചു. “അത്” അടുത്ത

കാലംവരെ യോദ്ധാവായിരുന്നു നല്ല പേരു കേട്ടവനും, അതു പോലെ വെച്ച് മറ്റൊരാളെ ഉയർന്ന പദം ലഭിക്കാൻ ശ്രമം ചെയ്തും ഫലിക്കാത്തതാൽ ഭാഗ്യശയനായി രീതി നിമിത്തം കോപാവേശത്താൽ മതിമാനവനും ആയ പ്രചണ്ഡന്റെ ഹൃദയമാണ്; ഇയാൾക്കു തന്റെ അഭിലാഷസാധ്യത്തിന്നു പ്രതിബന്ധമുണ്ടാക്കി തീർത്തവരോടുള്ള ഇഷ്ടസദാചര്യം ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടുണിയിക്കുന്നത്; അതിന്നു ഭരിക്കലും ശമനവും വരുത്തല്ല. അതാണ് ഈ കാണുന്ന ലഹളക്കു കാരണം” എന്ന് ആദിപുരുഷനെ ധരിപ്പിച്ചു. എന്നെ രണ്ടാമതെടുത്തു കണ്ടിച്ചു ഹൃദയം വളരെ ചെറുതാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല അതിന്നു ഒരു നോട്ടത്തിൽ ചലനം കൂടിയുണ്ടെന്നു ഇനിക്കു തോന്നിയില്ല. അതിലുള്ള ‘പാട്’ കുറച്ചു വണ്ണമാണ് ആ കുറച്ചിന്റെ ലാളനഹൃദയമനുസരണം വ്യാപിച്ചതായും തോന്നാം. “ഇതു ദ്രവ്യത്തിൽ മാത്രം കാർഷ്ഠ്യമുള്ള അതിതഷ്ഠന്റെ ഹൃദയമാണ്. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ഇവൻ ദാമ്യത്തിൽ നിന്നു കരയേറുന്നില്ല; ഈ കാരണത്താൽ വലിയ ചിന്താക്ഷണമായിട്ടാണ് കിടപ്പ്; അന്യായം, മടി, പരനിന്ദ ഇതകളാണ് കൂട്ടുകാർ. ഭരിക്കലും ഗുണംചിടിക്കുമില്ല.” എന്നു പറഞ്ഞ് മറ്റൊരാളെ കല്പിക്കാണിച്ചു. ഇതിലെ ‘പാടിന്’ അസാധാരണ വലിപ്പം കണ്ടു. എന്നതന്നെയല്ല സമ്മിശ്രവണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇ

തിന്നുംപുറമെ കൂടക്കൂടെ ആനയെപ്പോലെ നിറങ്ങൾ പകർന്നു കണ്ടുണ്ടു്, “ഇതാണ് തന്റെ മാതൃലപുത്രനായ ആ വിടകേസരി” എന്നു ഗുരുനാഥൻ പറഞ്ഞു.

ഇപ്രകാരം കാമം, ക്രോധം, ലോഭം തുടങ്ങിയ ദുഷ്ടണങ്ങൾ കടികേറി പാക്കുന്ന എന്റെ പല പരിചയക്കാരനേയും, സന്തോഷം, ദയ, വിരൂക്ഷ തുടങ്ങിയുള്ള സൽഗുണങ്ങൾക്കുപലയങ്ങളായ പല ചങ്ങാതിമാരേയും ഹൃദയങ്ങൾ വെച്ചോറാഴ്ത്തിയുകാണിച്ചു ലക്ഷണസഫിതം പാഞ്ഞുതന്നതിന്റെ ശേഷം ആ ദിവ്യപുരുഷൻ ഒരു താത്തിലുള്ള അസംഖ്യം ഹൃദയങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുകിടന്നതു എന്നെ കണ്ടിച്ചുതന്നു. ഇതുകൾക്കെല്ലാം പാപബീജമായ ‘പാടി’ന്റെ വലിപ്പം, പെരുമാറ്റത്തിന്റെ രീതി, മുതലായതുകൾക്കു ഈ ഷൽഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും എല്ലാരിലും നിരന്തരമായ ഒരു “ഇരനിറം” കണ്ടുണ്ടു്. “ഇതുകെല്ലാം സ്രീഹൃദയങ്ങളാണ്; ആ കാണുന്ന “ഇരനിറം” ചപല്യത്തോടുകൂടിയ കപടമാണ്” എന്ന് എന്റെ ഉപദേശിച്ചു പറഞ്ഞു.

ഇതുകൾ കൂടാതെ എന്റെ ചങ്ങാതിമാരിൽ പ്രത്യേകം ചിലരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ കൂടി കാട്ടിത്തരണമെന്നാവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ “അത് ഇനിയൊരിക്കൽ” എന്നു പറഞ്ഞ് പെട്ടികൊട്ടി അടച്ചു ശബ്ദം കേട്ട് ഞാൻ പെട്ടെന്നു തെട്ടി ഉണർന്നുപോയി.

ആർ. പി.

കാസവധം

(തുടച്ചു)

അന്നരം മല്ലരംഗേവിലസുമസിതവീ-
താംബരംചാത്തിമമ്മാ
മിന്നീടും ദന്തിദന്തായുധപരിലസിതെ
സുന്ദരൗ കൃഷ്ണരാമൗ
മുമ്പിൽ കണ്ടുന്നതാംസൗമ്യമതിവദനൗ
തുളുലോഷാ കരാഭ്രാ
മുനിദും മാറിമലേന്ദ്ര നൃപതിസദസിചാ
ഞാമല്ലൗ ബഭാഷേ.
ധന്യശ്രിയംനിയുദ്ധേ നിപുണതയുമഹോ
ശൗര്യവും വീര്യവായ്യാ
ദണ്ഡിപ്പാ നിങ്ങളോളം കരുതുകിലൊരുവ
ന്നില്ലമാറിതിലോക്യാം
എന്നെല്ലാം കേട്ടു കൌതൂഹലവിവശതയാ
കാണമിന്നായ്ക്കരുതി (വാ
മനോദനാഥൻ ഭവന്തൗ സദസിനവന
ഭാഗിനൗ ഭാഗിനേയൗ.
വൈകാതേനിങ്ങളും ഞങ്ങളുമരിയനിയു
ദ്ധേനദ്രുപാലമൗലേ (തു
രകാഷ്ഠാ ചേപ്പു നിന്നായിരവിനൊട്ടു മു
ക്കെന്നുതേവേണ്ടതുളള
സാമ്രാജ്യസമചാ മദമിളകിനചാ
ഞാവാക്യാവസാനേ
ശ്രീകൃഷ്ണൻ താനുമല്ലസ്തിതരുചി പുരമേ
തു കിമാനീ ബഭാഷേ.
നന്നത്രേ വീര! നീ ചൊന്നതുമചിതമഹാ
രാജസന്ദേശമോ കേ
ളെന്നാകുന്തപ്യമാന്താലതു സഭയിലക
പ്പെട്ടതും ഭാഗ്യമല്ലോ?
ഉന്നിച്ചാൽ വന്ദനം നിങ്ങളുമതിനു
സഖേന്ദ്രാലരാംഞങ്ങളല്ലി-
ന്നിദ്ദേമല്ലയുദ്ധേ ബതസമുചിതത
രുകുന്നതിത്രേ വിശേഷം.

സാരസ്വതപ്രൗഢിവാചാമഴകിതിതു ഭവാൻ
ബാലനെന്നുള്ളതിന്നോ (തോ
നേരേ സാക്ഷാൽ പ്രമാണംഭുജബലനിഹ
ഹന്തദന്തീശപരേയും. (നിയേ
പോരും പോരും പ്രഗത്ഭോക്തികൾവിനയ
കേളിതെല്ലാമിനിക്കും
വാരാന്തെന്നല്ല കാലം കളയരുതു നിയു
ദ്ധായനീയാരഭേമാഃ.
എന്നേവെഷമൃഗമേ ഞാൻ ഭയതരളനണ
ഞ്ഞല്ല തൊട്ടല്ലടോ ത-
ദന്ത്യായം കൊണ്ടുതന്നെ ഗജപതിമൃതനാ
ജ്ഞിതമ്മാവനാണ് (മൃഗ
എന്നാലിത്തങ്ങളോടിടങ്ങുളിയവരൊടിമ
പരാധം ബലാൽ ചേ-
ത്തിന്നീവണ്ണം തുടങ്ങു നടവിനു മതിയേ
ദൈവമേ സാക്ഷിയുളള. (ന
ഭോ ഭോ ഗോപാലഗുപ്താവിനയവിചുളികാ
വാക്പ്രപഞ്ചാനുടക്ഷീ
ദാഭോഗം പുണ്യയുദ്ധത്തിനുത്ഥടിതിതനി-
ത്താലുമുദ്യുക്തനിത്താൻ.
പാപാത്മാകൊന്നു നിണ്ണേജകനെയുമുടനേ
പള്ളിവില്ലാ മുറിച്ചി-
ട്ടീഭാഷാത്തങ്ങളോടെന്തിനൊരനനയവും
സാന്തപ്യം ഭ്രാന്തനോനീ?
കഷ്ടംബാലസ്വഭാവേ പെരുകിനകതുകം
കൊണ്ടു കോദണ്ഡദണ്ഡം
പട്ടാങ്ങത്രേവലിച്ചേനതിനു കിമവിക്കേ-
ടും ബലാൽ വന്നു പോയി.
ചട്ടാറിടുന്നയുദ്ധാൻ പുനരിവിടെ നിന്ന-
ച്ചുതമില്ലമ്പിലെന്നാൽ
പെട്ടെന്നുണ്ടായ കാഴ്ചത്തിനു പരദമുട-
ക്കാക്കുടക്കും പ്രധാനം

കേൾ കേളെന്നേ വിദഗ്ദ്ധാ ചെറുതുമദമക
 ക്ഷാമ്പിൽ മൂടിപ്പറഞ്ഞോ-
 രാഗുഡാക്ഷേപ മിത്രം വചനമിതധികം
 നന്നടോ നന്ദസ്മരോ,
 വേഗാലിന്നിന്നെ മുഷിപ്രഹൃതിഭിരധുനാ-
 കൊന്നവൈവസ്വതീയേ
 ഗേഹേയാത്രാക്കിയേ വിക്രമമിളകിനചാ-
 ണ്തരനോ ചൊറടത്തു,
 ഞാനോ സമ്പ്രതികാലനഞ്ചിമിതിയായ്
 നീയോ ഭവിക്കുന്നതെ
 നീനമ്മിൽ പറയേണ്ടതില്ലതറിവോർ
 മാലോകരാലോകനേ.
 ചാണുരാ! മദമാൻ ലോകവിപദം
 ചെയ്യുന്നവക്കൊക്കയും
 താനേപോന്നുവരുംവിനാശമചിരാ-
 ലെന്നുള്ളതോത്തീടു നീ
 കേൾ കേൾ പൂതനയല്ലടത്തു ശകടം
 താനായു ദൈതേയന-
 പ്ലീഗോപാലക കേശിയല്ല ബകന-
 ല്ലല്ല പ്രലംബാസുരൻ.
 നാഗാധീശ്വരനല്ലേടോ രജകന-
 പ്ലിനിത്രിലോകീജയ-
 ദ്യാലാവിക്രമമാൻ നിന്നഹിതനാ-
 ചാണുരമല്ലോസ്തി ഞാൻ.
 കെൽപ്പോടേവംപറഞ്ഞത്രിഭുവനവെരുമാ
 ലോടു ചാണുരമല്ലൻ
 ദുഷ്കാത്ഥാമല്ലടക്കിതപരിതമാരുനിയു
 ധായ പെട്ടന്നണഞ്ഞാൻ.
 അപ്താകാണെന്നമാസ്യപ്രചരിമശിവനേ
 മുഷ്ടികൻ മുഷ്ടികൈക്കൊ-
 ണ്പോളോപാറപോലൊഫലധരദഹനൻ
 തന്നൊടു പോർ തുനിഞ്ഞാൻ
 ഹരഹര! ശിവശിവ! മുഷ്ടികചാണുര
 നാരോടേരോമകുന്ദന്മാർ ചെന്നുകയ്ത്തു
 തുടന്നനിയുദ്ധോടോപം പാവതസാദ്ധ്യം.
 പെരുകിന ഭൂജബലകണ്യുലതയാ മ

ല്ലും തട്ടിച്ചുണ്ഡരവത്തൊടു രണ്ടു പുറത്തു
 വയ്ക്കൊടിഞ്ഞികടുതരസാഹസമുടലിൽ
 പാഞ്ഞും വിരവിലകന്നും ഗളഭവി കൈ
 വെച്ചുടവു പകന്നും കൈകാലാശ്രു പിണ
 ന്തും വീണും വന്ദിച്ചനേകം തമ്മിലഴ
 ചും പാദപ്രഹൃതികൾ പാണിസ്സോടന മൃ
 ങ്ങനിബന്ധം പക്ഷ്കനിബന്ധം വിഷ്ണോഭ
 ത്തൊടു വക്ഷോഘട്ടനമംബ്രിനിരോധം ക
 ണ്ണഗ്രഹണം കൈവാരുകയും കാൽവാരു
 കയും പതനോൽപതനം നമനോന്നമനം
 ബഹുവിധമേവം വിജിഗീഷാപുണ്ഡികമ
 ദേനപൊരുതുകുണ്ടപ്പൊരപ്രസ്രിക്തം
 മാളികമേൽ നിന്നോരോ വാർത്ത പാഞ്ഞു
 തുടങ്ങി. കഷ്ടംകഷ്ടം ദുഷ്ടതരതമാകുംസ
 മരീചൻ ഭഗീനീപുത്രൗ ചെറിയ കിടാ
 ണ്ളെ മല്ലന്മാരെക്കൊണ്ടു കൊല്ലിപ്പാനാ
 യിക്കോപ്പു മുത്തത്താനെല്ലായിലുമതി കഷ്ടമി
 തോത്താലുല്ലാസം പെരുമവനീ പതികൾ
 കൊല്ലാക്കും പുനരഭിമതമായതു ബാലന്മാ
 കൊരു സങ്കടമെത്താപാലിച്ഛിടും പങ്കു
 നാൻ ചാരുശരീഷ മലർക്കലപോളല
 കോമളമുദിലം 'പൂമൈ' ചെന്നു ശിലാഘനക
 ക്ഷശമല്ലതനുക്കളിലേൽക്കുന്നേരത്തല്ല വ
 രുന്ത വേദിച്ചിടാസ്തിശ്വരനണ്ടു നിരാശ്രയ
 മിത്രം കൊല്ലുവതിനായ് മുമ്പിലണ
 ത്തൊരു കണ്ഠരവരനും ചത്തുമുടിഞ്ഞാന
 യ്തോ പാപം ബലകുണ്ഡന്മാർ കീഴ്ത്തായി
 മല്ലഭടന്മാരാശ്വര്യം കാണ്മാകുമായിത പ
 ക്ഷ്കസിക്തന്മാർ താക്കുന്ത ചിലമുഷ്ടികൾ കൊ
 ണ്ടു രാമനമെഴുനീററിതു കണ്ടല്ലം ഭൂമി
 ലത്തിലിഴച്ചിടുന്ന നല്ലതു വരികമുന്ദബല
 ന്മാർക്കധിക വിചിത്രമിതോക്കുന്തോറും കാ
 ലഭയങ്കരകിങ്കരസംഘംപോലെ ഇഹ്വതി
 പൂണ്ടു വിശംകം മല്ലഭടന്മാർ ചെല്ലന്നേര
 ത്തെള്ളൊളമില്ല കയം പുനരനയോരിക
 മൊരൊന്നേരത്തുകുന്തോരം ബലകുണ്ഡ

ൾ പെരുമാറ്റത്തിൽ ഫിടിപെട്ടേതെ ക
 ക്ഷേപേന്തു മറക്കിനമുഷ്ടിഭിരാവതു കത്തി
 ത്തിരിച്ചു വധിച്ചു ചുഴറി നിലത്തു സലീല
 മെറിഞ്ഞുദശായാം പുനരവിചോരിനടു
 ത്തിടുഞ്ചല കോസല കൂടാനല്ലപ്രവരൻ
 കൊന്നു നിതാന്തമദനേ കൃതാന്തപുരത്തി
 നതാന്ത മയച്ചുചുവ പചിതഭീത്യാതൽ
 ഭൃത്യനെ ദിശി ദിശി ധാവത്വഭിത ക്ഷു
 ഭിതേ രാജകുടുംബേ ഹാഹാനദിഷ്ട ഭൃ
 ത്വജനാദിഷ്ട തലമുടേറിനമനംകൈക്കൊ
 ണ്ടധികന്ദ്രംസൻ കംസമഹീപതി കളക
 ഉച്ഛോഷം കരയുകതെന്നിവാത്സരോഷം
 കൂട്ടത്തോടേ പലതുകൂടി ദൈവ്യകേലും
 വസുദേവസുതാവട്ടിക്കളക വിരഞ്ഞു സഭാ
 യാംനന്ദം ചെന്നുപിടിച്ചിറക്കെട്ടുകഗോപ
 ജനാനാംഹരതധനൈഷഠാൻ വസുദേവര
 യും ദേവകിതന്നെയുമഹിതമിഹോദ്യതമാള
 ക്കെ നയമുടനന്നേകൊല്ലുക സത്യമജീഷാം
 ദുഷ്ടത്തുകൾകൊണ്ടിത്രകരേരി തവിനയമ
 നയോജ്ഞവിശങ്കം കിങ്കരപാളിയൊടാ
 ജ്ഞാപിച്ചതു കേട്ടുതദാനീമാശ്ചര്യംബുധി
 രോഷകുഷായിതലോചനകമല ശ്രീദാമോദ
 നേചിലജഗൽപ്രഭ ത്വടുതികതകൊണ്ട
 വിലസമക്ഷം മണിമഞ്ചോപരി ചെന്നുക
 രേരി കംസവധാതം പ്രസഭമണഞ്ഞു.
 ഞ്ഞേരത്താതമരംഗാൽ ഭയതരളമിറ-
 തിറ്റുത മന്ത്രിസംഘേ
 സന്ധാ കണ്ടു ഹന്തും പ്രസഭമഭിമുഖം
 ഭാഗിനേയം മകനും
 സന്നാത്മാ ഭോജരാജൻ ധ്വനരസമഴി-
 നീററുദൈവ്യം ഗുഹീതപാ
 മിനിടും ചെല്ലു പമുണ്ടെള വിരവിനൊട-
 ഭ്രായയെ യാസുദേവം.
 ചുഴ്ത്തോധനകംസൻ വരതരകരവാ-
 ഭേന ചേർക്കുപ്രഹരം
 പെട്ടന്നും വഞ്ചിതപാ കടുമൊഴുടലിൽ
 ചേൻ ഗുഹ്ണൻ കചാഞ്ചേ

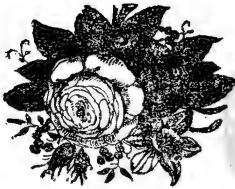
ദുഷ്ടഭീമൻ നിപാത്സ്യസപയമമസുരഗോ
 ബ്രഹ്മണസപസ്തിവാദീ
 തസ്തിൻവിശ്വംഭരോയന്ത്രവതദീവതെ
 താക്ഷ്യാനങ്ങനപോലേ-
 ചാരംനോരു ചരാചരംതമക ജഗ-
 ദ്വാസസ്യലക്ഷ്മീപതേ
 ഭാരേണാശ്ര വിശിണ്ണമുത്തിവധു-
 നാരോഷപാപോൽക്കരഃ
 ശ്രീരാമാഹരി വൈഷ്ണവം ത്രിഭുവനാ-
 നന്ദം പുരസ്കാദിസൗ
 നേരേവാനുടിതൊട്ടു തുകഴലൊളം
 പൃഥ്വേനി കണ്ടിടിനാൻ.
 കാണായി ചാരവാനിൻതിരുമുടികമലാ-
 കേമനോജ്ഞം മുഖാഞ്ജം
 കാണായിശംഖപാത്രാദികൾ തടവിനതു-
 കൈകൾ നാലും വിശേഷാൽ
 കാണായി നാഭിപതം തിരുമടിയിൽമഹീ
 ദേവിതാണത്രയല്ലേ
 കാണായി പാൽപ്പയോധൈ ഫണിശയന
 ഗതം പത്മനാഭസ്വരൂപം
 സോയം ധന്ത്യാഗ്രയായി കമലനയനതു-
 പാമുതം ലോചനാഭ്രാം
 പായംപായംതദാനീം നിരുപമപരമാ-
 നന്ദശ്രദ്ധാനതമാത്മാ
 ജീവാപായം പ്രപന്ന സ്ത്രീഭുവനപെരുമാൾ
 തന്നൊക്കെകൃപ ഗതോഭ്രീത്
 ഭൂതാനോഘസ്രവന്ത്വാ നലമുടയവയോ-
 രാശിയോടെന്നപോലേ-
 കരപന്ത്രഗ്രാസകാദീൻ ദൂതമഭിപതത-
 സ്തീരിണാപാതിതാൻക-
 ണ്ടെല്ലെഴുതൽഭ്രാതൃവീരാരുദിതകളകളോ-
 ദീണ്ണമാഹാനിനാദാൻ
 പ്രക്ഷുണ്ണം പൌരഭൂപാല പവരിഷദമം
 ശപാ സന്താപിതാഭ്രാം
 സാശ്രുനേത്രാവമവിജചിതരൈവസ്യ-
 ദേവോവവന്ദേ.

ബന്ധാനിമ്നു പൂതാനേ വിരൈവാടുപതരൈ
 ഭൂല്പുപംഭ്രായമെന്നേ-
 ലന്തസ്സന്താഷമ്പാഛൈഴകിനൊടഭിഷി-
 ച്ചാകലാഭ്രമമീഭ്യാം
 നന്നായ്മാനത്തണച്ചുവതുദ്രുതരമാ-
 ലിംഗതോ മാതുലസ്യാ
 പ്രവൃന്യേഷുതദപൃഭുവ്യാപയഥേശേ
 ഷക്രിയാമേഷധീമാൻ.

മുഖ്യേസിംഹാസനേവെച്ചുകിനൊടഭിഷി-
 ച്ചോഗ്രസേനംവിശങ്കം
 പൂണ്ണിനാമാധിരാജേഭവനപതിവിത്ര-
 ഭ്യാംസതാലാളിതാത്മാ
 കൃഷ്ണരാമേണസാകംജനപദനഗരാ
 വാസിനാംമോദമുദേ-
 ത്തന്ത്രമാനിച്ചുനന്ദാതളിവൊടുമധുരാ
 രാജധാന്യാന്യവാത്സിൽ.

കംസവധം സമർപ്പം.

ആദിചിത്രകാരി

ലോകത്തിലേ സകല സൃഷ്ടികളും ചിത്രമെഴുത്തുകാർക്കു മന്ത്രകകളാണ്. എന്നാൽ ഈ മന്ത്രകകളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാമത്തെ ചിത്രമെഴുത്തുകാരി പ്രകൃതിയാണ്. മൃഗങ്ങളുടെ രോമം, പക്ഷികളുടെ തൂവൽ, ഇച്ചകളുടെ ചിറക്, വൃക്ഷങ്ങളുടെ തളർ, ഇല, തടി മുതലായവയിൽ കാണുന്ന നിറഭേദങ്ങളാണ് പ്രകൃതിയുടെ ചായക്കോപ്പുകൾ. തന്റെ സന്താനങ്ങളായ ജീവലോകമാണ് ചിത്രമെഴുത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന ഭിത്തികൾ. ശത്രുക്കളുടെ ദൃഷ്ടികളെ പകുപ്പിച്ചു രക്ഷപ്പെട്ടു കൊള്ളേണ്ടതിന്നു, പവ്താ, താഴ്വാര, വനം, ആകാശം, ജലം, മരുഭൂമി തുടങ്ങിയുള്ളവയുടെ പ്രതിരായകളെ അതാതിനങ്ങൾക്കനുക്രമങ്ങളായ നിഴൽ, വെളിച്ചം ഇതുകളോടുകൂടി എഴുതിട്ടാണ് ആ ദേവി തന്റെ സന്താനങ്ങളെ ഭൂസ്വർഗ്ഗം ചെയ്യിക്കുന്നത്.

ഒരു കഴുതപ്പുറിയുടെ പുറത്തു നിഴലും വെളിച്ചവും വരുത്തീട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു

സൂര്യന്റെ ഇടകലനുള്ള നിഴൽ സ്ഥലങ്ങളിൽ കഴുതപ്പുറി ഇരിക്കുന്നത് അത്ര വേഗത്തിൽ അറിവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഒരു കഴിമുഖലിന്റെ വെളുത്ത വാലിനേൽ ആകാശവണ്ണ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, ആ കാശത്തിനെതിരായി വെളിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ വാൽ എളുപ്പത്തിൽ ദൃഷ്ടിഗോചരമാകുന്നില്ല. ഒരു മൃഗയുടെ പുറത്തു ചിറകിന്മേലും ഒരു വനത്തിന്റെ പ്രതിരായ തത്തുചുമായി പരക്കയാൽ മരക്കൊമ്പിലിരിക്കുന്ന മൃഗായ ശാഖകളുടെയും ഇലകളുടേയും കൂട്ടത്തിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചറിവാൻ പ്രയാസം. ചുറ്റും വെങ്കിളിയിട്ട ഒരു നിലാമുറന്തിരിക്കുന്ന ഒരു മയിലിനെ എല്ലാവരും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അറിയുന്നു. എന്നാൽ നാനാവണ്ണസമീപമായി ഇടതിങ്ങി നില്ക്കുന്ന വക്കാടകളിൽ തിക്കിത്തിരക്കി പ്രവേശിക്കുന്ന സൂര്യകിരണങ്ങൾ തട്ടുന്ന പ്രദേശത്തിലിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അസാധാരണപടുതമുള്ള ഒരു ചിത്രകാരന്റെ ദൃഷ്ടികൾക്കുകൂടി തിരിച്ചറിവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധമുള്ള വനവണ്ണങ്ങളോട താരതമ്യമുള്ള ചായങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാണ്

നമ്മുടെ ചിത്രകാരി മയിൽപേടകളെ ഏഴ് നീ വീട്ടിക്കിടക്കുന്നത്. ഭരണസ്ഥലത്തായി വരികയും ചെയ്തും, ഭരണ സ്വഭാവക്കാരും, ആകുന്നു എങ്കിൽ, വഴുവഴുതും കൂടാതെ അതതു തരക്കാക്കു കൊടുക്കുന്ന നിറം, അധി വസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്റേതെന്നായിരിക്കും. നിലത്തു നടക്കുകയെന്ന ജീവികൾക്ക് നിലത്തിന്റെയും, മത്സ്യങ്ങൾക്കു സമുദ്രജലത്തിന്റെയും, വനവാസികളായ പക്ഷികൾക്കു ഭവനങ്ങൾക്കുപോലെയായ വനത്തിന്റെയും, കേവലം ആകാശസഞ്ചാരികളായ പക്ഷികൾക്കു ആകാശത്തിന്റെയും മേഖലയുടെയും, വണ്ണങ്ങൾ പ്രത്യേകം കൊടുക്കുന്നതല്ലാതെ തങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലത്തിന്നു വിപരീതമായ വണ്ണം എന്തെങ്കിലും ഒരു ജീവിക്ക് കൊടുത്തുപോയി എന്നതെന്ന് പ്രകൃതിക്ക് കരിക്കലും വന്നുപോകുന്നില്ലാ. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ “ശരീരങ്ങളുടെ കണ്ണു തൊടിക്ക” മാത്രമാണ് ചായക്കോപ്പകൾ കൊണ്ട് ആ ദേവി ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ശരീരവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നു അരനാടിയിടയ്ക്കിലും ഉളിപ്പാനിടവന്നാൽ ഒരു ജീവി രക്ഷപ്പെട്ടേയ്ക്കും. കൂരിയറ്റം തുടങ്ങിയുള്ള ചെറുപക്ഷികളെ പിൻതുടന്ന് അതിവേഗത്തിൽ പാകുന്ന ചക്കിപ്പരത്തു തലയവയ്ക്കു് തങ്ങളുടെ ഇരയെ കിട്ടുന്നതു വളരെ അപൂർവ്വം, ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ ഏറ്റവും ശ്രമസാധ്യവുമാണ്. ശരീരവേഗതയുടെ വ്യത്യാസമാണ് ഇതു പലപ്പോഴും ദൃഷ്ടാഭ്യമാകുന്നതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. എന്നാൽ ചില സമയം പിടികിട്ടുന്നെന്നു വെച്ചു് ആ ചിത്രകാരിയെ ഹാർപ്പെടുത്താൻ നിർമ്മാമ്യമുണ്ടെന്നും തോന്നിപ്പോകുന്നു. എന്നെന്നാൽ തന്നിഷ്ടപോലെയോട് തക്ക സ്വാധീനം ഉള്ള വണ്ണ

ങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്ന് പരിഭ്രമിച്ച് വിജാതീയവണ്ണമാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട പ്രദേശത്തെ ശരണംപ്രാപിക്കുമ്പോഴാണ് ശരീരവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ട് കടുങ്ങുന്നത്.

തങ്ങളുടെ ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശത്തിന്റെ നിറം ജീവികൾക്കു കൊടുക്കു മാത്രമല്ല പ്രകൃതി ചെയ്യുന്നത്. അതു മാത്രം കൊണ്ട് ഉദ്ദിഷ്ടഫലം ലഭിക്കാനും പ്രയാസം. എന്നെന്നാൽ ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥലത്തിന്റേതല്ലാത്തവയായ വണ്ണം മാത്രം എത്ര നിഷ്പക്ഷമായോടെ തന്നെ ഒരു ജീവിക്ക് കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആ ജീവിയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള ഒരു പാട് വേറിട്ടു തന്നെ ചൊന്തി നില്ക്കുമെന്നു ചിത്രകാരന്മാർക്കു പറയാതെ തന്നെ അറിയാം. അതുകൊണ്ടു ചായക്കുട്ടികളാൽ ആദ്യം തന്നെ ജീവിയുടെ സമ്പ്രദായത്തെ ഭിന്നിച്ച്, നിഴൽ, വെളിച്ചം ഇതുകളെ കൈശലത്തോടെ ഉപയോഗിച്ച് ജീവിയുടെ ആകൃതിക്കു തന്നെ അയൽപ്രദേശത്തോട് താദാത്മ്യം വരുത്തുകയാണ് പ്രകൃതി ചെയ്യുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിനായി, മേല്ലോട്ടെറിഞ്ഞ ഒരു പന്തിന്റെ മറയ്ക്കുന്ന നാമ്പു വരയ്ക്കുന്നു എന്ന് വിചാരിക്കുക. പന്തിന്റെ കീഴ്ഭാഗം നിഴലിട്ടും, മേൽഭാഗം വെളിച്ചംതട്ടിച്ചും ആണെന്നല്ല നാം എഴുതുക. എന്നാൽ ആ പന്തിന്റെ മറയ്ക്കുന്ന പ്രകൃതിയുമാണ് വരയ്ക്കുന്നതെങ്കിൽ നാം പ്രവൃത്തിച്ചതിന്നു വിപരീതമായി, മേൽഭാഗം നിഴലിട്ടും, കീഴ്ഭാഗം വെളിച്ചംതട്ടിച്ചും, അത് എഴുതുക. ഇങ്ങിനെ എഴുതുന്നതുകൊണ്ടു എഴുതപ്പെട്ട പന്ത്, നീളം, വീതി ഇതുമൊത്തുള്ളതും പലനം ലേശംപോലും ഇല്ലാത്തതും ആയ ഒരു പരന്ന ആകൃതി മാത്രം വേറിട്ട് നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണ് കലാശിക്കുന്നത്. ഇനി ഈ പരന്ന ആകൃതിക്കു അയൽപ്രദേശത്തിന്റെ

പ്രകാരത്തിൽ ഒരു മാതൃമഹാശാലയിൽ വെച്ച്, നമ്മുടെ ചരിത്രനായിക ഇന്ത്യക്കാരുടെയും യൂറോപ്യന്മാരുടെയും സംഗീതങ്ങൾക്കുള്ള പൂമ്പ്രാസങ്ങളെ വിശദമാക്കി രസകരമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തതാണ്. യുക്തിവാദങ്ങളെ വീണ വായനയാൽ സർവ്വശ്ശേഷമായ വിധത്തിൽ ഉദാഹരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ സംഭവം സത്യമ്പലാദേവിക്കു ബഹുമാനത്തിന്റെ പാലെ നൽകി അഭിമാനത്തിനും മേൽ വായിക്കേണ്ടതാണ്.

സുമാർ 30-സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ, ഇന്ത്യക്കാരെയും അവരുടെ കലാവിദ്യാലയങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച്, പാശ്ചാത്യന്മാർ വളരെ പറ്റുപോയിട്ടുണ്ട്. കരുതിവന്നിരുന്നത്. ഇന്ത്യക്കാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആകട്ടെ റോക്കിയാലും, പാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വെറും എണ്ണത്തോടു കൂടി പിടിച്ചിരിക്കുന്നതിന്നു വകയില്ലെന്നും, മുമ്പാകെ പ്രമാണിയായ ഒരു പാശ്ചാത്യ ഗ്രന്ഥകാരൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അദ്ദേഹവും കൂടുകാരു, ഹിന്ദുക്കളുടെ ഗ്രന്ഥസമൃദ്ധ്യയിൽ കൈവെപ്പാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി, മേൽപ്രസ്താവിച്ച അഭിപ്രായം കേവലം അബദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഉത്തരഗാത്രമായ ഭഗവദ്ഗീതയ്ക്കു സമമായി മാത്രമൊരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടെന്നും അവർ തന്നെ ബോധ്യമായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ സംഗീതവിദ്യയെ സംബന്ധിച്ചും, യുദ്ധോ മുൻപാഞ്ഞ പ്രകാരമുള്ള രേഖപ്രായം തന്നെയായിരുന്നു യൂറോപ്യന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. നമ്മുടെ “വീണാവേണുദീപം”കൾ വെറും “പായടി”യ്ക്കുള്ള ഉപകരണങ്ങളായിട്ടും, ഗാനരീതികൾ “അനാപ്പാട്ട്”കളുടെ മട്ടിലായിട്ടുണ്ടെന്ന്

അവർ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. ഈ വക അബദ്ധവിചാരങ്ങളെ സവിശേഷം ദൂരീകരിച്ച്, നമ്മുടെ സംഗീതത്തിൽ അഭിരുചി ജനിപ്പിക്കേണ്ടതും, വിദേശീയരുടെ ഹൃദയത്തെ തന്റെ സംഗീതപാടവത്താൽ ആകർഷിച്ചു സത്യമ്പലാദേവി എത്ര മേൽ സൂത്രധാരണനായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവക്കു ജീവിതരംഗത്തിൽ പ്രവേശം സിദ്ധിച്ചിട്ട്, അധികം കാലമായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ “ജീവചരിത്രം” എന്ന നിലയിൽ അധികമൊന്നും പാവപ്പെട്ടില്ല. ഈ അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ, ഉണ്ടായ സംഗതികളെയും അമേരിക്കയിൽ ഇവർ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തെപ്പറ്റിയും സംക്ഷിപ്തമായി താഴെ വിവരിപ്പാം.

വിദ്യാപാഠശാലകളായ അമേരിക്കയോഗ്യപുരുഷന്മാരുടെ ജന്മദിയായ ബ്രഹ്മാർത്ഥത്തിലെ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു ബ്രഹ്മണകുലത്തിൽ ക്രിസ്തുവു ൧൮൭൨-ൽ സത്യമ്പലാദേവി ജനിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതിൽ അതിതല്പാശായിത്തീർന്നു മാത്രമല്ലാതെ, ബാല്യത്തിൽ പ്രസ്തുത യോഗ്യമായ വിശേഷസംഭവങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ സംഗീതത്തിൽ വളരെ വാസനയുള്ള ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു. സ്വദേശത്തു പുറമെ, ഇംഗ്ലീഷിലും സമാന്യം നല്ല അറിവ് ഇവർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. വീണവായനയും വിവിധങ്ങളായ സംഗീതലക്ഷണങ്ങളും ഇവർ എത്രകാലം അഭ്യസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, തപ്പാ തടവു കൂടാതെ, ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷ സംസാരിച്ചു പാൻ എത്രകാലം വേണ്ടിത്തന്നെയെന്നും മറ്റും കൃപയായിപ്പോയവർ സാധിക്കുകയില്ല. മുതുകുപ്പാകയാണെങ്കിൽ, പാശ്ചാത്യന്മാരായ വിദഗ്ദ്ധന്മാരും വിദഗ്ദ്ധരും നിർമ്മിച്ചുള്ള ഒരു മഹാസഭയിൽ വെച്ച്,

ലവലേശം സങ്കോചം കൂടാതെ, ഇന്ത്യക്കാരെ സംഗീതമാഹാത്മ്യം ഇംഗ്ലീഷിൽ ലളിതവും സരസവുമായ പ്രസംഗം വഴിയാക്കി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും, വീണയിൽ “സാമവേദം-അഷ്ടപദി” മുതലായ ഗാനപീഠികൾ ഹിന്ദുവാക്യകരമായ വിധത്തിൽ വായിച്ചു, വിശദീകരിച്ചു നൽകും, വേണ്ടവിധി പാണ്ഡിത്യവും ഇവർ ഹർവേഡ് സിറാസുസ് സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു പലരും പരിഷ്കരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതിനാലും, ഗോത്രം, മതം, ആചാരം മുതലായവയെ അഗണ്യമാക്കി ഭരണയമട്ടിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ട്. സത്യബാലാദേവിക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ഒരുവിധം നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, കലാചാരങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര അനുകൂലിക്കുന്നതിൽ വളരെ നിഷ്പക്ഷം നില്ക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ, മതനിന്ദയ്ക്കായി നില്ക്കുന്നതും, കടന്നു കൂട്ടിയുള്ള ചില അന്ധമല്ലാത്ത ആചാരഭാസങ്ങളെ അനുകൂലിക്കുന്നതിൽ ദേവീക്കു വളരെ വൈമുഖ്യമാണുതാനും. തന്റെ ജീവിതത്തിൽ, പുരസ്കാരപ്രദമായ കഥകളായികൊണ്ടു അനുകൂലിക്കുക എന്നത് ഒരു നിഷ്പന്ദമായിട്ടാണ് ഇവർ കരുതിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങനെ, ഭാവികാലത്തിൽ എത്രയും ശുദ്ധമായ ഒരു നിലയിൽ എത്തുന്നതാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന പല ശുഭലക്ഷണങ്ങളും ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ഈ ശ്രീമതിയിൽ കണ്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ബാല്യം വിട്ടു വളരുകയെന്നതിനും മുമ്പുതന്നെ സത്യബാലാദേവിയുടെ വിവാഹവും കഴിഞ്ഞു. ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ പോയി വെട്ടും പഠിച്ചു സമർത്ഥതയ്ക്കായി നോട്ടർ ഡേം ആർക്കുമാണ് സത്യബാലാദേവിയുടെ പ്രാണപ്രിയൻ. ഈ ദമ്പതിമാർക്കു അനന്തപുത്രങ്ങളായ സന്താനങ്ങളും ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യക്കാരെ സംഗീതമാഹാത്മ്യം വിദേശീയരെ ഗ്രാമീണങ്ങളെന്നുള്ള ആശങ്കയോടെ, ഇവർ ചരദേശ്വരൻ ആരംഭിച്ചു. കേവലം അന്യായമായ ഒരു റിസ്പോണ്ടിബിളിറ്റി ഇത്രമേൽ സ്വയംഭരണാഭിമാനവും വെളിച്ചം ഉണ്ടായതു വാസ്തവത്തിൽ അഹിന്ദുവാക്യമാണല്ലോ. അമേരിക്കയിലേക്കു പോകുന്നവനുള്ള താല്പര്യം സത്യബാലാദേവിക്ക് വളരെ അധികമായിരുന്നു. ചെങ്കിലും ഒന്നാമത് ഇവർ പോയതു ജപ്പാനിലേക്കാണ്. ഡാക്ടർ ദേശം, ദേശം ബാരം ചെയ്തു പഠിച്ചവരുള്ള കോളാരിയെന്നതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന് എവിടെപ്പോകുന്നതിലും യാതൊരു കലുക്കവുമില്ല. എന്നാൽ ദേവി, ചെറുപ്പമായതിനാലും, ദീർഘവേളകളിൽ പഠിച്ചവരില്ലാത്തതായും തങ്ങളുടെ യാത്രയിൽ പല അനൗപമങ്ങളും കേൾക്കലും ഉണ്ടാവാനിടയുണ്ടെന്ന് ആദ്യം ഒരു ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിലും, തന്റെ പ്രിയതനം, കുട്ടികളും ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, സത്യബാലാദേവിക്ക് താൻ ചെയ്ത യാത്രകളിലൊന്നിലും തന്നെ യാതൊരുവിധ മാറ്റംകൂടാതെയും ശുദ്ധമായോന്നിയില്ല. ലജ്ജ, വിനയം, പാതിവ്രത്യം മുതലായ സർഗ്ഗങ്ങളുടെ നിലയനമായിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീ തന്റെ ഭർത്താവായിട്ടു, ജപ്പാനിലെത്തുന്നപ്പോൾ, അതിനപ്പുറമുള്ള മറ്റേതെങ്കിലും രാജ്യത്തിലേക്കു പോയാലും എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടാണ് അയാൾ നേരിടേണ്ടേണ്ടത്!

സത്യബാലാദേവിയുടെ യാത്രാദൃശ്യം സഹലമായിത്തീരുന്നതും സമാജങ്ങളിൽ അവരും പ്രവേശിക്കേണ്ടിവന്ന നിമിത്തം പഴയ സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ ചിലവ ഉപേക്ഷിക്കാതെ ഇവർക്ക് നിവൃത്തിയില്ലാതെയായി. ബങ്കാക്കുത്തിലെ കലാസ്മരകൾ കൂടാതെ

ധരിയ്ക്കുന്നത് നാട്ടുകാരാണ്. ദേവി, ഇന്ത്യ വിട്ടു ഉടനെ, ഈ സന്ധ്യദായം മോറി തിശ്ശിപ്പയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരിയ്ക്കാതെ, മറ്റുള്ളവർക്കു തന്നെ കാണുവാൻ തക്കവണ്ണം ഉള്ള ഒരു നിലയെ അവലംബിച്ചു. ചെന്ന സ്ഥലങ്ങളിലും സഭകളിലും വളരെ അടക്കത്തോടും ഭക്താവിനടിമപ്പെട്ടവളെന്ന ബോധത്തോടും കൂടിയാണു ദേവി പെരുമാറിയത്. ഒരു ഉത്തമകുലത്തിൽ പിറന്ന സൗരീലാദിഗുണങ്ങളിൽ വളർന്നവനെന്ന യുവതിയെ സംബന്ധിച്ചു വേറെ പ്രകാരത്തിൽ സംഭവിയ്ക്കുവാൻ തരമില്ലല്ലോ. ജപ്പാനിൽ സഞ്ചരിച്ച കാലത്തു യോഗ്യനായ പലരുടേയും സ്നേഹം ഇവർ സമ്പാദിച്ചു. ഇവിടെ വെച്ചാണ്, ദേവി, പ്രസിദ്ധനായ പ്രേമാനന്ദഭാരതി* അവർകളെ കണ്ടത്. സമുദയത്തിനും വിദ്വാന്മാർക്കും ആയ ഒരു സ്വദേശിയെ കണ്ടതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഖ്യം ലഭിച്ചതും ദേവി സമയോചിതമായ ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമായിട്ടാണ് വിചാരിച്ചത്. പ്രേമാനന്ദഭാരതി, അഞ്ചു വയ്ക്കുവാൻ അമേരിക്കയിൽ സഞ്ചരിച്ചു വന്നതായും മറ്റും അറിഞ്ഞപ്പോൾ, ദേവി താൻ കുറെ നാളായി ആഗ്രഹിച്ചവരെന്ന അമേരിക്കയാത്രയിൽ പൂർവ്വധികം ഉത്സാഹമുണ്ടാവുകയും, അധികം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ തന്റെ ആഗ്രഹം സാധിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അമേരിക്കയാത്രയിലും, അമേരിക്കയിൽ ചെന്നതിന്നു ശേഷവും, ദേവിയ്ക്കു യാതൊരു പ്രകാരത്തിലുമുള്ള അനന്തസ്ഥിതിയും എടുത്തുണ്ടായിട്ടില്ല. വിദ്യ, വിനയം എന്നീ ഉത്തമഗുണങ്ങളാൽ സവിശേഷ

വും അലംകൃതയായ സത്യബലാദേവി, ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിൽ, അമേരിക്കയിലെ വിദ്വാന്മാരുടെയെല്ലാം കണ്ണിലുണ്ണിയായിത്തീർന്നു. ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ആദ്യ ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ ന്യൂയോർക്കിൽ കാർണിജി റോളിൽവെച്ചു കൂടിയ മഹായോഗത്തിൽ, വീണയും ധരിച്ചു സംഗീതത്തെപ്പറ്റി ഒരു വാചാപ്രസംഗം ചെയ്താൻ ദേവിയെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയത്, അമേരിക്കയിലെ ജനങ്ങൾ ദേവിയോടു കാണിച്ച ആദരവും വാത്സല്യവുമാണ്. ദേവിയുടെ പ്രസംഗം, സംഗീതത്തിൽ തനിയ്ക്കുള്ള അപാരമായ ജ്ഞാനത്തെ വിശദപ്പെടുത്തുന്നതും ഇന്ത്യക്കാരുടെ ഗാനരീതികൾ സ്പോഷിപ്പിച്ചുവെങ്കിലുള്ളതാണെന്നു കേൾവിക്കാർ ധരിപ്പിയ്ക്കുന്നതുമായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ അതുളതകരമായ സ്വഭത്തിന്നു തുല്യമായി വീണയിൽനിന്നു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിയ്ക്കാമെന്നുള്ള തന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ദേവി യുക്തിയുക്തമായി സ്ഥാപിയ്ക്കുകയും, അതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുവാൻ ആർക്കുവെങ്കിലും ചതുവത്തിയുടെ കാലത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഗോപാലനായകഭാഗവതരുടെ ഒരു കൃതി 'മാഗിണീദീപകം' എന്ന മട്ടിൽ വീണയിൽ വായിയ്ക്കുകയും ചെയ്തതിനെ കേട്ട് ആ സദസ്സിൽ കൂടിയീരുന്ന എല്ലാവരും, ആനന്ദപരമായൊരു "അതുളം! അതുളം!" എന്ന വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ദേവിയുടെ പ്രസംഗം വിജയങ്ങളായ പല സംഗതികളും അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതാണെന്നു വളരെ ദീർഘമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നതാണ്. പ്രസംഗാനന്തരം, സഭയിൽ ആദ്യകൃഷ്ണ വഹിച്ചിരുന്ന ഡാക്ടർ വീലർസാസ്സ് തന്റെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞതിനെക്കൂടി ഇവിടെ ഉദ്ധരിയ്ക്കാം.

"അല്ലയോ! സ്നേഹിതന്മാരെ, ഇന്ത്യ

* പ്രേമാനന്ദഭാരതി അവർകളുടെ കുറിച്ചുള്ള അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ ലേഖനത്തിന്റെ മൂലം.

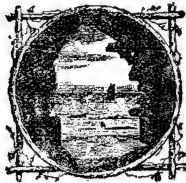
ഒരു അതുതരജ്ഞാതാണ്. നമ്മുടെ മതപ്രാ
സ്ഥാഗികന്മാർ ആ രാജ്യം അജ്ഞാനികളുടെ
അഗ്രാധാരമാണെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഞാൻ
ഇതുവരെ കണ്ടതും അറിഞ്ഞതും ആലോ
ചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ആ അജ്ഞാനികളു
ടെ വംശത്തിൽ ആണ് എന്റെ ജനനം
എങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ
വിചാരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ
അജ്ഞാനികളാണ് വാസ്തവത്തിൽ ജ്ഞാനി
കൾ! അവരാണ് വിവേകികളെന്നു പറയു
ന്ന മറ്റുള്ളവരുടെയിടയിൽ സംശയാഭാസം
സംഗീതവും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത്. ഹർ
വയസ്സു മാത്രം പ്രായമുള്ള ഈ യുവതി സാ
ധാരണ മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരാ
ണോ? ഒരു നോട്ടോ കാർപ്പോ കൂടാതെ, ഇ
ത്രയധികം കൃതികളെ പെറ്റു മനഃപാഠ
മായും കൈത്തഴക്കത്തോടു കൂടിയും എന്തി
നെ വായിച്ചു? നമ്മുടെ സംഗീതങ്ങളെല്ലാം

കൂടിയാലും ആ കൃതികളിൽ ഏതെങ്കിലും
ഒന്നിനോടു സാമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതല്ലെന്നു
ഞാൻ ധൈര്യമായി പറയാം. ഞാൻ ഈ
അഗ്രാസനം വായിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോ
ൾ എനിക്ക് അറിയാത്തതായ തലവടന ഇപ്പോ
ൾ നിശ്ശേഷം നീങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. യഥാ
ർത്ഥമായ സാഹിത്യ രോഗശാന്തിയ്ക്കു ഉതകു
ന്നതാണെന്നുള്ള ദേവിയുടെ അഭിപ്രായം
എത്രമേൽ വാസ്തവമാണെന്നു അഭ്യർത്ഥ
ന്റെ ഒരുവിചാരത്തെ വാക്കുകളാൽ പ്രത്യക്ഷ
മാക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇന്ത്യയിലെ മഹനീകളി
ൽ എല്ലാകൊണ്ടും ഒരു ഉത്തമസ്ഥാനത്തി
ന്നു അർഹമായിരിക്കുന്ന ഈ യുവതി ത
ന്റെ സഹോദരിമാക്കു ഒരു മാതൃകയായി
‘ആയുരാരോഗ്യ സമ്പദ്സമൃദ്ധി’യോടു കൂടി
ചിരകാലം ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ സർവ്വശക്തൻ
സഹായിക്കട്ടെ.

ജെ. പി. എം.

ഉപ്പിൽ ചളി

പ്രയോഗഭേദത്താൽ സ്ഥാവരജംഗമ
ങ്ങളായ രണ്ടു വിഷ്ണുക്കളെയും കളയുന്ന ശ
ക്തി, ഈ ചളിക്കണ്ടു.

ദേഹത്തിൽ പുറമെ
പുരട്ടുക മുതലായ ക്രിയ
കൾകൊണ്ടു ചില ജം
ഗമവിഷ്ണുക്കളെ കളയു
ന്നു. സ്ഥാവരവിഷ്ണു
വ്യുത്ത ശുദ്ധി ചെയ്യുന്നതിനാൽ ആ ദൃ
വ്യുത്ത ദിവ്യവൃഷ്ടിമാക്കിത്തീർക്കുകയും
ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങിനെയാക്കയും ഗുണമുള്ളതാ
ണെങ്കിലും, ഈ ചളി കഠിനവിഷവുമാ
ണു. ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗി
ക്കുന്ന ഉപ്പു ചളിയോടുകൂടിയതാണെങ്കിൽ

കാലക്രമത്തിൽ, കഠിനരോഗങ്ങൾക്കു കഴി
രണമായിത്തീരുന്നുണ്ടു.

ഇങ്ങിനെ അവരവർ വരുത്തുന്ന
ദോഷത്തിനാൽ വ്യാധിതന്മാരാകുന്നവരാ
ണു ‘മനുഷ്യർ’ എന്നു തമിഴിൽ, പഴയ്ക്കു
പേണ ചമച്ചിട്ടുള്ള വൈദ്യഗ്രന്ഥകർത്താ
ന്മാരായ അഗസ്ത്യർ മുതൽക്കുള്ള പല സി
ദ്ധന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ആതു മാത്രമല്ല, ഉപ്പുകൂട്ടുമ്പോൾ സ
ൂക്ഷ്മ ശുദ്ധിചെയ്ത വേണമെന്നു നിബ്ബ
ന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അധികകാലം ഉപ്പി
ന്റെ ചളി അകത്തു ചെലുത്തിയാൽ അ
വന്റെ രക്തം ദുഷിച്ചുപോകുന്നതിനാൽ
ചിന്നെ വൈദ്യൻ കാറക്കാരനാകുന്നതല്ല

തെ, കഷ്ടതയും പിടിക്കുന്നതുമല്ല. എന്നൊക്കെയാണു അഭിപ്രായം.

ഇവിടെ ഞാൻ സഞ്ചരിക്കുന്ന ദിക്കിലുള്ളവരെല്ലാവരും തൽക്കാലം ഉപ്പുവാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരും, കല്ല് മണ്ണുമായിരിക്കും; അതിൽനിന്നു ഒരു പിടി വാരും, അടുപ്പിൽ വെക്കുന്ന കഷണങ്ങളിൽമീതേ വിതറും, ഇങ്ങിനെയാണു കണ്ടുവരുന്നത്.

അതുകൊണ്ടു ഇനി മേലിലെങ്കിലും ഉപ്പുതിന്നുന്നവർ ചളികളുത്തുതിന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നു. നാളികേരച്ചുന്തനിയും വായിലിട്ടു ഇറുപ്പു കടികൂട്ടിയപ്പൊഴും, തുപ്പിക്കളയുവാൻ മടിച്ചിട്ടു വിഴങ്ങിയ ഒരു മനുഷ്യർ, എന്നോടു കാണാത്ത ഇറുപ്പു കണ്ണിനു ഗുണമാണെന്നു പാകയുണ്ടായി. അതുപോലെ ചില കീടങ്ങളെയും, ഉപ്പിന്റെ ചളിയോടുകൂടിയരിയും, ഉഴന്നുവെല്ലാം കൂട്ടിയരച്ചുണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്നവയും എല്ലാം രോഗങ്ങൾതന്നെയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ?

ഇതൊന്നും പോര; അവർ ശകാരിക്കുന്നതുകേട്ടാൽ 'മാടുതാനാറാലുമൊരു പോക്കുണ്ടു, അത്തിനെയും തെരിയായുമറിതപ്പാ'.

എന്നൊക്കെയാണു സിദ്ധന്മാർ, ശകാരിക്കുന്നത്. അഗസ്ത്യർ, പതഞ്ജലി, രോമൻ, മുതലായ പൂർവ്വസിദ്ധന്മാരും, അച്ഛാച്ഛിന്മാരായ കോശർ കൊങ്കണർ മുതലായ സിദ്ധന്മാരും, മനുഷ്യരിൽ ദൈവകൊണ്ടു പാടിയിരിക്കുന്ന വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, 'ഉപ്പിനെ പരിശോധിക്കുന്നോരും അതു വൈരംപോലെ മിന്നുന്നതും വേഗത്തിൽ അലിയാത്തതാകുമെന്നും, അതു സകല വ്യാധിയേയും കളയുമെന്നും പറയുന്നു.

അതിന്നുപുറമേ, വൈരംപോലെ

അയിട്ടുള്ള ഉപ്പിനെ വീണെയും ചില ദ്രവ്യങ്ങളോടുകൂടി ഭ്രൂണാക്കി സേവിക്കുന്ന കല്പദ്രാപകാരം ജ്വരാനരകരം കൂടാതെ ദീഗ്വലപി വിനാശിക്കുമെന്നും അതിന്നു ചില പദ്ധതികളും ഗുണവാസങ്ങളും വേണമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വാജീകരണം മുതലായ ചില വിശേഷങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നു. ആ വക സിദ്ധികളൊക്കെ എവിടെയോ എന്തോ, നമുക്കു തൽക്കാലം തിന്നുന്ന ഉപ്പിനെ ശുദ്ധിചെയ്തുതന്നെ രിന്നവാൻ ഉത്സാഹിക്കുക.

രക്തം ദുഷിക്കുന്നതിനാൽ ബുദ്ധിയും ദുഷിക്കുന്നതാകുന്നു. ബുദ്ധി ദുഷിച്ചാൽ പിന്നെയൊന്നുമില്ലല്ലോ.

അന്ധാരാചാരയോശ്ശുദ്ധ്യം
മനശ്ശുദ്ധി: പ്രജായതേ
ശുദ്ധമനസിവിശേഷം
സ്വയമേവപ്രകാശതേ. എന്ന

പ്രമാണമുള്ളതും, പ്രസിദ്ധവുമാകയാൽ അധികം പറയുന്നില്ല.

സിദ്ധന്മാർ തിന്നുന്ന ഉപ്പിനെ മാത്രമല്ല, വെടിയുപ്പു മുതലായ മറ്റുള്ള ഉപ്പുകളെയും, ചെടികൾ മുതലായവയിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന മൃലികയുല്പകളെയും ശുദ്ധിചെയ്ത് അതുകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്ന ദ്രവകങ്ങൾ, ജയനീരുകൾ, ഭസ്മങ്ങൾ, സിന്ധുരങ്ങൾ, സുന്നങ്ങൾ, മീഴുക, കളങ്കം, മാത്ര, ഗുളിക മുതലായിട്ടുള്ള പലമാതിരി കഠിനങ്ങളെയും നിർമ്മിക്കുന്ന മാർദ്ദങ്ങളെയും, ഉപയോഗിക്കുന്ന സസ്യദായങ്ങളെയും രോഗലക്ഷണങ്ങളെയും, നാഡീലക്ഷണങ്ങളെയും മറ്റുമൊക്കെ സവിസ്തരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ആവകയെല്ലാം ചുരുക്കിപ്പറയത്തക്കതല്ലായ്ക്കയാൽ ഇപ്പോൾ വിരമിക്കുന്നു.

എന്നു ഏകദേശം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

ദയാനന്ദസരസ്വതി

വാക്യസാരമൂലം അർത്ഥപ്രാപ്തിയും തീർത്ഥാടനവും എല്ലാമുള്ള ഒരു ഗദ്യപ്രബന്ധമായിട്ടുണ്ട്.

എങ്കിലും ഇതിൽ സരസ്വതി സ്വാമികൾ ഉപദേശിക്കുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ പരക്കെ സമ്മതമായിട്ടില്ലെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു തന്നെ പറഞ്ഞു കാണുകയാൽ പിന്നെ ഞങ്ങൾക്കൊന്നും അഭിപ്രായഭേദമില്ല. എങ്കിലും പൂർവ്വപക്ഷങ്ങളെ ഞാണെന്നോടത്തോളം ആലോചിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടാകുമല്ലോ എന്നാണു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

പദ്യ പാഠ പരി

ഒ, ന, ഐ, ഭാഗങ്ങൾ വായിച്ചു.

ശൃംഗാരവീരകരുണാദികളും, ഭക്തിജ്ഞാനവൈരാഗ്യാദികളും, ശോകമോഹാദികളും, ഏകാഗ്രബോധപ്രവഞ്ചത്തിൽ ഏതെല്ലാം തരത്തിൽ ചിത്തവൃത്തികളെ ജനിപ്പിക്കുന്ന രസഭാവങ്ങളുണ്ടോ, ആ തരത്തിലൊക്കെയും, ഉത്തമകവികളാൽ രത്നങ്ങളായും, പുഷ്പങ്ങളായും, പല്ലവങ്ങളായും, പത്രങ്ങളായും, മാറ്റം ഫലങ്ങളായും വർഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സൂക്തികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ “വന്ദ്യമാല” കേവലം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു മാത്രമല്ല, മനനശീലന്മാരായ എല്ലാവർക്കും അത്യന്തോപകാരത്തെയും ആഹ്ലാദത്തെയും ജനിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നതിന്നു യാതൊരു ഭിന്നാഭിപ്രായവും ഉണ്ടാകുവാനിടയില്ല.

സർവ്വദാ വിദ്യാർത്ഥികളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്ന അസാധാരണ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ ഒരു സിദ്ധമഹാപുരുഷനായ കേരളവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സ്കല്പങ്ങളായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ അഭിനന്ദിക്കാത്തവരാരുള്ളൂ?

ശങ്കരവിജയം

ഭാഷാഗാനം.

ലോകഗുരുവായ നമ്മുടെ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ ചരിത്രത്തെ, ലോകാനുഗ്രഹത്തിന്നു വേണ്ടി തന്നെ ഗ്രന്ഥമാക്കി, വിദ്യാരണ്യസ്വാമികൾ നിർമ്മിച്ച ഈ ശങ്കരവിജയകാവ്യം സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ളതും, അതിഗഹനങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങളാൽ നിറകുപ്പെട്ടതും അനേകവിധപുത്താലങ്കാരസങ്കല്പിതവുമായിരിക്കയാൽ ഇതുവരെ, മലയാളികൾ പൊതുവിലറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥമെന്നു പറയുന്നതിൽ സംശയമില്ല.

ഇതിന്റെ അർത്ഥങ്ങളെ വിടാതെയും, ഭാവങ്ങളെക്കൂട വരുത്താതെയും, കിളിപ്പാട്ടു രീതിയിൽ പല പുത്തങ്ങളാക്കിപ്പോയതും, വായനക്കാർക്കു സുഗമമാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതിന്നു സരളകവിയായ വിദ്വാൻ, രാജശ്രീ വരവൂർ ശാമുതോട്ടൻ അവർകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള സുയത്നം സഹലമായിരിക്കയാൽ അതേത്തന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നില്ലേ?

എന്നാലിതിൽ— മൂലത്തിലും, ക

ഭൂതാശ്വതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും ഒന്നുണ്ടു ദിക്കിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ തെറ്റിപ്പോയിട്ടുള്ളതു വിശദാത്മം തോന്നിക്കുന്നതുകൊണ്ടു, ഞങ്ങൾക്കു സുഖവിരോധത്തെയും ജനിപ്പിക്കുന്നു.

എങ്കിലും അതു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയെത്താഴ്ത്താൽ വന്നുപോയ തെറ്റാകയാൽ ഇതിനൊരു പരിഹാരം ആവക ദോഷത്തെ തീർക്കുമല്ലോ? എന്നു മാത്രം സമാധാനപ്പെടുന്നു.

ശ്രംഗേരി ജഗൽഗുരു

ജഗൽഗുരു ശ്രീസച്ചിദാനന്ദ ശിവാഭിനവഗുഹിംഗഭാരതിസ്വാമികൾ എന്ന നാമധേയത്തിൽ ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവനും പുറമെയും കീർത്തിപ്പെട്ട മഹാത്മാ ശ്രംഗേരിമഠാദിപതിയായ ഒരു കൊല്ലത്തോളം അലങ്കരിച്ച ഈ കഴിഞ്ഞ മാർച്ച് ൨൦-ാം-നും ൨൧-നും ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ വിദേശമുക്തി അർപ്പിക്കുന്നവരായി ഏകദേശം എല്ലാവരും അറിയുന്നതാണ്. അന്തികാലം അടുക്കുന്നവരേ ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടാവാൻ പോകുന്നു എന്ന് ആർക്കും സ്വപ്നേപി ആലോചനയുണ്ടായില്ല. ഏകദേശം ൨൦൦൦-ൽ അറിയുന്നവരായിട്ടുള്ളതും ഉപദേശം കൊടുത്തുവന്നതും ഉണ്ടായിരുന്നു.

വിദേശം മെമ്പർ രാജധാനിയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥരും ആയിരുന്ന ഒരു യോഗ്യൻ മഹനായി ചുമട്ടു മാർച്ചിയിൽ തന്നെയാണ് സ്വാമിമാരുടെ ജനനം. ൨ വയസ്സാകുമ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹം പാലോകപ്രാപ്തിയുടേയും, മാതാവിന്റെ രക്ഷയിലായിരുന്ന ഈ കുട്ടിയുടെ ബലിയോഗ്യതയെ കണ്ട് അപ്പോഴത്തെ ശ്രംഗേരിസ്വാമികൾ തന്റെ പിൻതുടർച്ചക്കായി. വയസ്സ് പ്രായമായ ഈ കുട്ടിയെ ചുറ്റാൽ സമ്പ്രസിപ്പിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. ൧൨ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ ശേഷം 'നര

സിംഹഭാരതി' എന്ന പേരോടു കൂടി വലിയ സ്വാമികളുടെ സ്ഥാനത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്ത് ൩൩-ാമത്തെ ജഗൽഗുരുനമ്പിയാകാൻ സ്ഥാനത്തിൽ ഇരുന്നതിനായി അദ്ദേഹം അത്യുത്തമമായ സംഭവം തന്നെയാണ്. ഇതിനിടയിൽ പല ഉൽകൃഷ്ടകൃത്യങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചതും രണ്ടു കൊല്ലത്തിലധികം താമസമാവുന്നതും രാജ്യസഞ്ചാരം ചെയ്തതും ൧൦ ലക്ഷം ഉറപ്പികയിലധികം ചിലവുള്ള ശ്രംഗേരിയിലെ വലിയ ക്ഷേത്ര നിർമ്മാണവും ഈ മഹാത്മാവു എന്ന നാമം കാർമ്മവകുപ്പിലേക്കു കാരണമായിത്തീർന്നു. ൧൯൧൦-ൽ ആദിപരമേശ്വരസ്വാമികളുടെ ജനനസ്ഥലമായ കലടിയിൽ ഈ ജഗൽഗുരു എഴുന്നള്ളി ക്ഷേത്രം നിർമ്മിച്ച പ്രതിഷ്ഠ ചെയ്തതും ആ സമയത്തുണ്ടായ ഭോഷതയും വായനക്കാർക്കു മനോഹരമാവാൻ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഒരു സ്വർണ്ണനിർമ്മാണദാർശനിക പ്രത്യേകവും പുഷ്പ ചെയ്തവരെന്ന ഈ സ്വാമികൾക്ക് സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വളരെ പ്രതിപത്തിയുണ്ടെന്നുള്ളത് അറിവാൻ കഴിയില്ല. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലെ പാശ്ചാത്യകളിലെല്ലാം മതസംബന്ധമായ പഠിപ്പിന്നും മറ്റും ലക്ഷിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് ഇന്ത്യാസ്റ്റേറ്റ് സിക്രട്ടറിക്ക് എഴുതിയിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും യോഗ്യതകൊണ്ടും മതകാര്യങ്ങളിലെ പല തീർപ്പുകൾകൊണ്ടും ശ്രംഗേരിമഠത്തിനു വളരെ കീർത്തി കൂടിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ലോകാഭിപ്രായം.

കാലടിയാത്രയായി പുറപ്പെട്ടെന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ തന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കായി തിരഞ്ഞു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു ബങ്കളൂരു സംസ്കൃതപാഠശാലയിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന ഗോപിശാസ്ത്രികൾ നരസിംഹശാസ്ത്രികളേയാണ്. ചന്ദ്രശേഖരഭാരതീശാസ്ത്രികൾ എന്ന പേർ ഇദ്ദേഹം ധരിക്കേണമെന്നുംകൂടി അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തി പരലോകപ്രാപ്തി അടയുന്നതിനു ൩ ദിവസമുമ്പെ മഹാരാജാവിന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടി ഇദ്ദേഹത്തിനെ ബങ്കളൂരുനിന്നു വരുത്തുകയാണ് ഉണ്ടായത്. ഈ ഏപ്രിൽ ൨൦-നു-താഴെ പറയും പ്രകാരം ഒരു കവി മൈസൂർ ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു കിട്ടുകയുണ്ടായി:— “സ്വാമികളു

ടെ ഇഷ്ടത്തിന്നനുസരിച്ചു ഗോപിശാസ്ത്രികൾ മഹൻ നരസിംഹശാസ്ത്രികൾ ശ്രംഗേരിമഠാധാരാമണം ചെയ്യുന്നതിനെ മഹാരാജാവനുവദിക്കുന്നു.” ഈ കൃത്യം പൂർത്തമാകുന്നത് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയത്. ൧൯ വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഇദ്ദേഹം ഒരു വലിയ കവിതകാരനും, തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽ വളരെ നൈപുണ്യത സമ്പാദിച്ച മിമാംസം പഠിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിലുമാണ്. സുബ്ബശാസ്ത്രികൾ എന്ന പേരോടുകൂടിയ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാമഹൻ ശ്രംഗേരിയിൽ അതിയോഗ്യത സമ്പാദിച്ച പണ്ഡിതരായിരുന്നു. പരലോകപ്രാപ്തിയടഞ്ഞ സ്വാമികളുടെ അനുഗ്രഹത്താലും മറ്റും ഇപ്പോഴത്തെ സ്വാമികൾ വളരെക്കാലം വാണു സകല സൽഗുണങ്ങളോടും ശ്രേയസ്സോടുകൂടി ശ്രംഗേരിക്ക് ഇതിലും വലിയ കീർത്തിയുണ്ടാക്കുമെന്നാണ് ചൊതുരനവിശ്വാസവും പ്രാർത്ഥനയും.

(ലോകപ്രകാശം)

जातिः ।

(अनुवन्धः)

एतेषां च जात्याचारनिर्वन्धानां स्यैर्येण प्रवर्तका ऐदम्पर्येण गोप्तरश्च स्वप्रयोजनैकदृष्टयो विप्रजना एवाभवन् । तेषामनुलङ्घनीयतायां सम्यक् स्थापितायां पुनस्तानेव नियमान् लूतातनुवितानरीत्या विस्तार्य शतधा

सहस्रधा च विभज्य; तदन्तःपातिनोऽन्यजान्नन्योन्यसाहाय्याक्षमान् स्पन्दितुमप्यशक्ता विधाय स्वयं जागरूकास्तिष्ठन्त ऊर्णनाभकीटरीतिभनुकुर्वन्तः स्वनियमशतपाशयन्त्रितान् परतन्त्रांस्तान् निर्दयमर्दयामासुः ।

एवं ब्राह्मणानां सर्वोत्तराधिकारस्वीकारे-
गाऽप्येषामनेकप्रकारकोपद्रवसम्भवेऽपि तत्कृत-
जात्याचारनियमास्सामुदायिकसदाचारप्रचारनि-
श्चयतया श्रेयःफलजनका अप्यासन् ; यदमी
आधुनिकदण्डनीतिनियमैरदण्डार्हेभ्योपि मद्य-
मातादिदुराचारेभ्यो जातिभ्रंशभीत्या जनान्
न्यवारयन् । देशकालानुगुण्येन भेदयितुं यथा-
यथं परिष्कर्तुं च शक्येभ्यस्सकलसामुदायिक-
नियमेभ्यो व्यतिरेकेण स्वप्रयोजनमात्रमुद्दि-
श्य ब्राह्मणैरभेद्यतयापरिष्कार्यतया च शश्वदै-
करूपेण व्यवस्थापिता एते जात्याचारनिवे-
न्धा यदि मताङ्गतयाभिमतता नाभिविध्यस्तदा
मिस्संशयमद्यत्वेत्येतेभ्योऽनेकप्रकारकाणि सत्प्र-
योजनान्यजनिष्यन् ; किञ्चित्तेषां झटित्युच्छेदे
नत्फलापेक्षयाधिकानि दुष्फलान्येवापतिष्यन् ।
इदानीन्तनजातिसङ्केतप्रयोजितनिर्वन्धेषु
तावदिष्टैः कैश्चिदपि सहभोजनस्य प्रियाया
यस्याः कस्याश्चिदप्युद्वाहस्य, यथारुचि यत्कि-
ञ्चिज्जीवास्वीकारस्य च निषेधं केचन न
क्षमन्ते । तत्र सहभोजननिषेयस्तावदेतद्देशेऽकि-
ञ्चित्करः, यदत्र जातिभेदान् सहामुञ्जाना
अपि जनाः प्रायस्सहभोजिभ्योपि स्थैर्या मै-
त्रोमालम्ब्यान्त्रेषु लौकिकव्यवहारेषु सहकुत्वा-
नो भवन्ति । यौरोप्याणां तु नायं सम्प्रदा-
यः । तेषां सहभोजनोत्सवावसरेषु कस्याचिद-
नामन्त्रणं तस्य निकर्षावहतयाऽभिमान्येत ।
अत्र त्ववरवर्णेन केनचिन् सह भोजनार्थमाम-
न्त्रित उत्तमवर्ण आत्मानमवधीरितं मनवानः
कुप्यति । प्रायेणात्र जनास्सर्वेपि स्त्रीयां जा-
तिमुत्कृष्टां मन्यन्ते । पाण्ड्यदेशीयाः केचन शू-
द्रा उत्तमब्राह्मणवदेवाभिजात्यर्वावितास्वाचा-
राननुतिष्ठन्ति । केचिच्च शूद्रास्तुराख्या इति

केनचिद्यौरोप्यपण्डितेन कथितास्त्वगुहाणां ब्रा-
ह्मणागमनादुद्धिं मत्वा तत्रत्यपाकपात्राणि
दूरादुत्सृजन्ति । उत्कृष्टस्थानगतेनापि यौरो-
प्यप्रभुणा भुक्त्यर्थमासान्त्रितो निकृष्टोपि शू-
द्रस्तेन सह भोक्तुं न कदाचिद्भवस्यति ।
सहभुक्तिरिति किमपि गृहकृत्यमेव ह्यत्रत्यानां ,
न तथा यौरोप्याणां । एवमेव निषेधोपि के-
पाञ्चिद्विवाहानां यौरोप्यदेश इवात्र न तादृक्-
लेशतयाऽभिमान्येत न वायं निषेधो विवाहस्य
जातिसङ्केतमात्रप्रयुक्तः । सजातिभिरपि विवा-
हसम्बन्धो गोब्रचरणादिविचारपुरस्सरमेवाऽच-
र्येत । कुलीनाःश्रोत्रिया वंशजाश्च सहभुञ्ज-
नास्सर्वे ब्राह्मणास्तन्तोपि परस्परेण परिणये
विचिकित्सन्ते । लोके न कोपि देशो दार-
परिब्रह्मविषयकनियमाविरहितः श्रूयते । बहुधा
परिष्कृततरास्वपि यौरोप्यजातिषु विवाहविषये
महानस्ति निर्वन्धः । किन्तु केषाञ्चिदुद्वाह-
निषेधानां पाश्चिक्तापेक्षया वरमात्यन्तिकतैव ;
तर्कस्याऽविषयोयं विचित्रो वास्तवार्थः, यत्
स्त्रीपुंसावत्यन्तानिषिद्धे विवाहे न मिथः काम-
मद्यनुवाते इति । लोके सर्वत्र सर्वदापि सा-
मुदायिका भेदा जनस्थानज्ञानधनादिकृतास्त-
दवस्था एव । अतस्तत्संरक्षणाय प्रायस्तुल्या-
वस्थयोरेव स्त्रीपुंसयोन्याव्ययः परिणयः । येषु
तु स्त्रीणामेतद्देशाद्व्यत्येनाधिकतरं स्वातन्त्र्य-
मस्ति तेषु यौरोप्यदेशेषु नायं नियमश्शक्यः
स्थापयितुं । तत्र हि धनाभिजनसम्पन्नः क-
श्चिन् प्रभुः कृपणासकुलीनां कामपि स्वसमा-
नजातीयप्रभुवंशजयुवत्यपेक्षयाऽभिरूपतरामनुरूप-
पतरां च मन्येत ; धनिनो महाकुलस्य कस्य-
चिन् कन्या च कश्चनकिञ्चनं युवानमात्मा-
तुल्याभिजनैर्भ्ययुवजनपेक्षयाऽधिकसौभाग्य-

शालिनमाकलयेत्; तथाप्येतादृशा विवाहाः पितृ-
भिर्मातृभिर्भ्रातृभिरन्यैश्च बन्धुवर्गेन कदापि
सम्मन्यन्ते, यन् बलीयांस्तत्र धनभिजनाद्य-
भिमानो जात्यभिमानादप्यत्रत्यानां । असदृशा-
वस्थयोस्त्रीपुंसयोर्विवाहस्याऽत्यन्तिकस्तत्र न नि-
षेधः; अत एव तावन्योन्यं कामयेते, पित्रा-
दिभिरसम्मते च परिणये भग्नशौ दूयेते ।
यथास्मद्देशे केषाञ्चिद्विवाहानामात्यन्तिको नि-
षेधस्तथा यौरोप्यदेशेपि यदि स्यात्तदा नेदृ-
शानामाशाभङ्गानामवकाशः; तादृशनिषेधजन्यः
क्लेशश्च तत्रेदानीं सर्वस्यापि साधारणजनस्य
रूपोत्तरराजकन्याकामुकीभाववर्जनजन्यान्नाति-
रिच्येत ।

जातिसङ्केतप्रयुक्तमिष्टजीविकाग्रहणप्रति-
षेधं प्रति कश्चिद्विपश्चिदित्यमभिधत्ते “ जना-
नामध्ययनरीतिभिर्वृत्तिभिश्च तत्तज्जात्यायत्ता-
भिर्भविताव्यमिति निर्वन्धस्सर्वथानुचितोऽन्या-
य्यो बहुदोषहेतुश्च । स्वतन्त्रं हि मनो मनु-
ष्याणां न नियन्त्रितुं शक्यं; न च तद्यथात-
थाकारिभिः स्मृतिकारैराभ्रातानयुक्तिकान्त्रियमा-
नं प्रहृतयाऽभ्युपगच्छेत् । यदिकश्चित् ब्राह्मण-
ऊर्जस्वस्वलीलः स्वपितृपरम्पराप्राप्तवृत्तेरन्यां
स्वाभिमतं शस्त्राजवितामादिस्तेत्; तथा कश्च-
न क्षत्रियः श्रोत्रियो योधवृत्तिमनदृष्ट्याध्यापकतायै
स्पृहयेत्, धनार्जनेच्छुर्वीणिज्यपाशुपाल्यं कार्ष्णव-
ल्यं वाञ्छिच्छेत् । वैश्यश्च कश्चिद्वातकीकर्मणि नि-
र्वेदान्शस्त्रास्त्रभृत्त्वमभिलषेत्; कश्चनशूद्रश्च द्वि-
जातिशुश्रूपाकारकर्मादिविमुखस्रैवर्णिकानां वि-

हितासु वृत्तिध्वन्यतमामीप्सेत्, तदा
‘ नत्वेव ज्यायसीं वृत्तिमभिमन्येत कर्हिचित्
यो लोभादधमोजात्याजीवेदुत्कृष्टकर्माभिः तं
राजानिर्द्धनं कृत्वा क्षिप्रमेव प्रवासयेत् वरं
स्वधर्मो विगुणो न पारक्यः स्वनुष्ठितः परध-
र्मेण जीवन् हि सद्यः पतति जातिः’ इ-
त्यादिस्मरणात्तदीप्सितजीविकाग्रहणनिवारणं क-
तिधा न तस्य मतिमान्यमादधीत?, इति ।

इदञ्चेदानीमिष्टगण्टदेशीयान् प्रत्यभिहि-
तं चेद्युज्येत, न तावदेतद्देशीयान् प्रति । ज-
नानामुपयुक्ततत्तत्कलाकौशलसम्पादनाय यत्रा-
नेकाविधपाठशालाः प्रतिष्ठापिताः सन्ति तत्र
बालानां वृत्त्यर्थं यथारुचि विद्योपादानं शक्य-
मेव; यत्र तु ता न सन्ति, यथैतद्देशेऽन्यत्रापि
तत्र पितैव पुत्रस्योत्तमाध्यापकस्तुल्यैव च
जीविकोभयोऽस्यात् । कियतः कालान् प्रागे-
वेङ्गलण्टदेशेपि विविधा जनपदाधिकाराः सर्वे-
षामप्यविशेषेण देया इति व्यवस्थाकारि ।
तत्र कस्यचिद्देवायतनाधिकृतस्य पुत्रः कुत्रापि
प्रभुसमाजसम्बन्धिन्यधिकारे स्थापितोभूदिति
कृत्वा असहिष्णुना केनप्यमात्यवरेणेतः परमे-
तादृशाधिकारः कुलीनानामपत्यैरग्राह्यो जात-
इत्यभ्यधाधि सभ्यजनसमक्षम् । जातिभेदक-
ल्पना जनयत्येव जनसमुदाये तांस्तान् निर्व-
न्धान्; । कन्तु प्रायशस्ते सर्वजनसमुदायसाधा-
रणा एवास्मद्देशनिर्विशेषीमतरेदेशेष्वपि विद्य-
न्ते, न च शक्याः कदापि ममूलमुन्मूलयि-
तुम् ।

अवशिष्टमन्यदा

केरळवर्मा, सि. एस्. ऐ.

വാക്യതത്വം

ആനന്ദ പരിമിതമാണ്. പഠിപ്പാനുള്ള വിഷയങ്ങളും അസംഖ്യം. സത്തായിട്ടുള്ളതും നോക്കി പഠിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ ഫലമനുഭവിക്കാം. പന്തിരണ്ടു ശാസ്ത്രം പഠിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന വ്യക്തതയിൽ ഈ ലളിതലഘുപുസ്തകം വായിച്ചാൽ സിദ്ധിയ്ക്കും. വെറുതെ കണ്ണികണ്ടു. ഇതിലെ സംസ്കൃതവാചകങ്ങൾ വളരെ സുഗമങ്ങളാണ്.

വില അണ 6½ കാലിക്കോക്കൊണ്ട് 12.ണ

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

—o—o—o—

രസികരഞ്ജിനി

ഈ രാസികയുടെ താഴെ നമ്പ് വേർക്കുന്ന ലക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറാണ്. ലക്കം ഒന്നിനു വില രണ്ടണമാത്രം തഥാർത്ഥത്തിലു പുറമെ

താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി.പി.യായി അയക്കുന്നതാണ്.

പുസ്തകം 1	ലക്കങ്ങൾ 2, 8, 4, 6, 7
പുസ്തകം 2	എല്ലാലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 3	2, 3, 4, 7, 8, 12
പുസ്തകം 4	എല്ലാലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 5	1, 2, 3, 4, ലക്കങ്ങൾ

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

—o—o—o—

അറിയൂ

“മംഗളോദയം” രാസികയുടെ വരിപ്പണം വില്പനയ്ക്കു മറ്റുമായി കമ്പനി വക എങ്കണായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കോതകുറുളി ടി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ എങ്കണാസ്സാണെങ്കിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞപ്രഗ്രം എസ്. വെങ്കിടസുബ്രഹ്മണ്യൻ കമ്പനി എങ്കണാസ്സായി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വരി.സംഖ്യ, വെ. അ.വക പണം മുതലായവ പുതിയ എങ്കണാസ്സിന്റെ പക്കൽ കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്ന് എല്ലാവരെയും അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മാനേജർ
മംഗളോദയം കമ്പനി
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

—o—o—o—

മംഗളോദയം

വരിസംഖ്യ
തപാൽകൂലി അടക്കം
ഒതെകൊല്ലത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ ക 2.5-0
360 മാസത്തേയ്ക്കു ,, ക 1 0-0
ചാറ്റപ്പതിക്ക് 0-4-0

പരസ്യകൂലി
വരി ഒന്നുക്ക് 0-3-0
സ്ഥിരപരസ്യങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകനിര
ക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെടും.
വരിസംഖ്യ ബാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ളവർ,
അവരവർ അടക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടനെ തീ
യ്യ രസീതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്.

വി. പി. കമീഷൻപുറമെ.
മാസിക സംബന്ധമായി വരിക്കാർ ഏഴുതന്ന കത്തുകളിൽ അവരവർക്കു വരുന്ന
മാസികയുടെ മേൽവിലാസത്തിലുള്ള നമ്പ്രകൂടി കുറിച്ചാൽ ഉടൻ മറുപടി അയപ്പാൻ
ഏർപ്പാടുണ്ട്. മാസിക ക്രമമായി കിട്ടാതിരുന്നാൽ പരിഭവസത്തിനകം അറിവു നേ
ണ്ടതാകുന്നു. മാനേജർ

മംഗളോദയം കമ്പനി

കുറുപ്പു, മൂല്യവേതൻ
വടക്കുകുമാർ

- 1 മഹാമലിമശ്ശി കൊച്ചി 11-ാംകൂർ താമസം അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
- 2 ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം വേലായുധനാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് അവാർകൾ
- 3 ,, എ. കെ. ടി. കെ. എം ചെറുതു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
- 4 ,, വടക്കിറിയേടത്തു കിരങ്ങാട്ടുപുഴ സ്കൂൾ ശ്രീധരൻ അറാജൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്,,
- 5 ,, സി. ടി. അറവഞ്ഞിക്കുറുപ്പു വടക്കുവൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് ,,
- 6 ,, കരൂർ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
- 7 ,, ടി. ഐ. എം. പൊറമത്തു നമ്പൂതിരി ,,
- 8 ,, പുനശ്ശേരി നമ്പ് നീലമണ്ണ ,,
- 9 മ. രാ. മാ ചങ്ങരംകോത കൃഷ്ണൻ കുറുപ്പൻ

മലയാളഭാഷാഭിവിദ്യാലയവും വൈദ്യോജനയോഗക്ഷേമത്തേയും മുൻനിറുത്തി, ഷെയർ
കുറുപ്പു ൧൦൦൦ വീതം ൨൦൦൦ ഷെയറിൽ ൧൦൦൦൦൦ ക. ഉദ്ധധനമായി എടുപ്പടുത്തിയി
രിക്കുന്നതാണ് ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനിയിലേക്കു പച്ചക്കറ കാലമായി ഉത്തമരീതിയിൽ
നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന കുറ്റവും അമൃതകുടും തുടങ്ങിയവയിലിരുന്നു. മേലാൽ ഇവിടെ ഇംഗ്ലീ
ഷ്, ദേവനാഗരി, തമിഴ് എന്നീ ഭാഷകളിലും കൂടി എത്രതരത്തിലുമുള്ള അച്ചടിവേ
ലകളും ആവശ്യനിരക്കിൽ വൃത്തിയായും കൃത്യത്തിനും നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഇതിനുപുറമെ ദേശമംഗലത്തുനിന്നു ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം ചെറിയ
നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടവർക്കുള്ള ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്ന മംഗ
ളോദയം മാസികയും കമ്പനിയിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഗ്രാമ്യങ്ങളായ പല വി
വരങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പുഷ്പാധികം പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ
നടത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കമ്പനിയിൽ ഷെയർ വേതവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ടി. കമ്പനി മാനേജർ അറി
യിച്ചാൽ ഹരജിഫാറം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ മംഗളോദയം ബാക്കി
യുള്ള മാനേജർ

ഫറവു ഹിടവം മംഗളോദയം

സാഹിത്യം മുതലായ
വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
ഒരു മാസിക.

വിഷയങ്ങൾ

- 197 ഹിന്ദുമതം
- 200 ജോജ് ചക്രവർത്തിയുടെ ദിനചതു
- 206 ഇരിങ്ങാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള
ചില ഐതിഹ്യങ്ങൾ.
- 210 ഭീമസിംഹന്റെ പുത്രി (തുടച്ചു)
- 215 തെക്കുകൊലാസനാഗ്രാമോദയം പ്രബന്ധം
- 217 ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യം
- 224 പൂരം
- 226 ഒരു തിരുവെഴുത്ത്

226 ജാതി:

കേരളകുലദൂതം അച്ചുകൂടം
മംഗളോദയം കമ്പനി, കൂപ്പം,
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ഇംഗ്ലീഷിൽ പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവർക്ക്
 തിങ്കളാഴ്ചതോറും തൃശ്ശൂർനിന്നും ടി. എൻ. വൈദ്യീശപരമ്പര പരസ്യപ്പെടുത്തുന്ന

“ലോകപ്രകാശം”

പോലെ ഇത്ര ഉപയോഗമുള്ള പത്രങ്ങൾ കാണുന്നതല്ല.

ലോകം മുഴുവനുമുള്ള സകല വർത്തമാനച്ചുരുക്കങ്ങളും പുതിയ കമ്പിവാർത്തകളും മാറ്റം ഇതിൽ കാണാവുന്നതാണ്. പത്രം കാണാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവർ രണ്ടര അണക്കു തുല്യമായ വിലയ്ക്കായി അഞ്ചു രൂപയോ മാനേജർക്കു വേണ്ടി ഉടൻ കിട്ടും. കൊല്ലത്തക്ക വരിസംഖ്യ 4 ക 8 ണ മാത്രം. പരസ്യകൂലിയും മറ്റും മാനേജർക്കു വേണ്ടി കേൾക്കേണ്ടതാണ്.

ഒരു കൊല്ലത്തെ വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കുന്നവർക്ക് സ്ഥലപുരാനത്തിന്റെ സത്ര ഹമായ ‘ശ്രീവില്വാദ്രിമാഹാത്മ്യം’ പകുതി വില (ഒന്നര അണക്കു) മാനേജർ കൊടുക്കുന്നതാണ്.

പുത്രോൽപാദനവിധി

പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാംപതിപ്പ് അച്ചടിച്ച വില്ലാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

‘നാപുത്രസ്വധി ലോകോന്മീ’ അതായതു “പുത്രനില്ലാത്തവനു ഗതിയില്ല” എന്നാണ് ശ്രുതിവാക്യം. സന്തതിയുണ്ടായാൽതന്നെ പോരാ ആരോഗ്യവും സൗന്ദര്യവും ഉള്ള പുത്രന്മാരുണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഇഹലോകത്തിൽ ആനന്ദമുള്ളൂ. മനോഹരമാത്രമായ സന്താനമുണ്ടാവാൻമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപതിപ്പിൽ മതനുകുളയും മറ്റും വിവരിയ്ക്കുന്ന ഒരു ടിപ്പണം എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട് — വില 8 ണ.

ശീവോള്ളി നാരായണൻ നമ്പൂരിയുടെ സംസ്കൃതകൃതികൾ.

ദേവീമാഹാത്മ്യം (നാരായണീയം) വില 0-4-0

പാപ്പുതിവിരഹം 0-2-0

ചെറിയ

*മ. ഉത്തപദവി

ബാലശങ്കരം, വരദീപികാ, തത്വശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഭാഷാ മതലായ വ്യാഖ്യാനശാസ്ത്രങ്ങളിലേയും ആചാരസംഗ്രഹം, കാലീപികാ മതലായ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയും സാരങ്ങളെ ക്രോഡീകരിച്ചും സദാചാരത്തെ ആസ്പദമാക്കി അനേകം ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും എഴുതിട്ടുള്ളതും എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള സന്ദർഭാചിതങ്ങളായ പ്രമാണപുസ്തകങ്ങളോടും കോശ്ഠേരി രാമൻനമ്പൂതിരി അവർകളുടെ അവതാരികയോടും പുലിപ്പുഴ പി. എസ്. പുരുഷോത്തമൻപോറ്റി അവർകളുടെ ‘സുചാര്യബാധിനി’ എന്ന ഭാഷാപ്രാഖ്യാനത്തോടും കൂടിയത്. വില രണ്ടുരൂപിക മാത്രം. തപാൽകൂലി പരമ.

മേൽവിലാസം—മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്; തൃശ്ശിവപേരൂർ.

* ഇതിനു പത്തിനു രണ്ടുവീതം കമ്മീഷ്യൻ കൊടുക്കുന്നതാണ്.

മംഗളോദയം ഫഘ

പുസ്തകം ൪

ഏടവമാസം

ലക്കം ൭

മംഗളം.

കാരോരോലോകരോരോവഴിയിഹതിരയുണങ്ങുന്നങ്കിതെന്തി-
ന്നൊരോന്നുംകായ്മൊക്കുന്നതുവരെയനിശംശ്യശമുണ്ടാക്കിട്ടു
നേരോക്കിൽസാധുസംഗാലതിസുഖവഴിയായിച്ചുമെടുക്കുന്നേടാം
പാരാകൈക്കത്തുകൊള്ളുന്തിരവടിയതിനാൽസാധുസംഗംതരട്ടെ.

ഹിന്ദുമതം

ജഗദഗോപാലനാഥവേദങ്ങളെ
അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി
ഭാരതവർഷത്തിലെ പ
രാതന ആയുർവ്വേദ
ഇടയിൽ ജ്ഞാനം, ഇ
ന്ദ്രിയനിഗ്രഹം, ഭൂതാ
നുകമ്പ മുതലായവക
ളാൽ ഈശ്വരാവതാര
ങ്ങൾ തന്നെയോ എന്നു സംശയം ജനി
പ്പിക്കുന്ന ജ്ഞികളാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട മ
തമാണ് ഹിന്ദുമതം. ഈശ്വരൻ, ജഗൽ
സൃഷ്ടി, മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവു ഇവയെപ്പ
രിയുള്ള തത്വങ്ങളെന്നല്ലാതെ വേദം എ
ന്നുശബ്ദത്തിന്നു ചില പ്രത്യേകഗുണങ്ങൾ
എന്നതുമില്ല. ആദിമദ്ധ്യാന്തരഹിതങ്ങ
ലാണ് ഈ വിഷയങ്ങൾ. അതുകൊണ്ടു

അവയെ സംബന്ധിക്കുന്നതായ തത്വങ്ങ
ളും ആദിമദ്ധ്യാന്തരഹിതങ്ങളാണ്. ഈ
തത്വങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി ഗ്രഹിച്ചവരാ
ണ് മുൻപാഞ്ഞ ജ്ഞികൾ. മനുഷ്യന്
ഇവയെപ്പറ്റി ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതിന്നു മു
ന്പായി ആ തത്വങ്ങളുടെ അന്വേഷാശ്ര
യം തന്നെ ലോകത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു
പറയുന്നവനും, പുതുതായി കണ്ടുപിടിച്ച
തായ ഒരു രാജ്യം അതിന്നുമുണ്ടായിട്ടി
ല്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നവനുമായി യഥാർത്ഥ
ത്തിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു തോന്നു
ന്നില്ല. ഇതരമതങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യാസ
പ്പെട്ട്, ഹിന്ദുമതത്തിലും അതിന്റെ ഉപ
ശാഖയെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ബുദ്ധമ
തത്തിലും കാണപ്പെടുന്ന ചില പ്രത്യേക
വിശ്വാസങ്ങളെയും അവയെ സത്യമെന്നു

സ്ഥിരീകരിപ്പാൻ ഹിന്ദു മതസ്ഥാപകന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ചില ന്യായങ്ങളെയും ആണ് താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

(1) ഈശ്വരൻ ദൈവമായ വിശ്വാസം.

ഈ എല്ലാ മതവിശ്വാസികളുടെയും പ്രധാനധർമ്മമെങ്കിലും ഇവിടെയും ഹിന്ദു മതത്തിന്മാർ അല്പം വ്യത്യാസമുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭൂലോകത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായി സ്വർഗ്ഗമെന്നു അവർണ്ണനിയമായ സ്ഥലത്തിനു്, ഭൂമിയിലെ ഒരു രാജാവു തന്റെ പ്രജകളെ എന്നപോലെ ഭൂലോകവാസികളെ ശിക്ഷാരക്ഷ ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ദേവമാണ് ഈശ്വരനെന്ന് ഹിന്ദു മതം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യനിൽ എന്നു വേണ്ട സർവ്വപരമാർത്ഥങ്ങളിലും അധിവസിക്കുന്ന ഒരു മഹാശക്തിയാണ് ഈശ്വരൻ എന്നാണ് ഹിന്ദു മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ തത്വം.

മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവ് ('ഞാൻ' എന്ന അനിവാര്യമായ വസ്തു) ആ ഈശ്വരൻ തന്നെ. (ഈശ്വരൻ അഭിന്നനായതുകൊണ്ട് ഈശ്വരന്റെ അംശമെന്നു പറയാൻ പാടില്ല.) ആത്മാവു ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയീഭൂതനല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിന്നു രൂപമില്ലെന്നു സാധിക്കുന്നു. രൂപമില്ലാത്ത വസ്തു സർവ്വവ്യാപിയാണ്. ഈശ്വരനും സർവ്വവ്യാപിയാണ്. സർവ്വവ്യാപിയായി രണ്ടു വസ്തു ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലെല്ലോ. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവും ഈശ്വരനും ഭിന്നമല്ലെന്നു സ്ഥിരപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യനിലെന്നപോലെ സർവ്വപരമാർത്ഥങ്ങളിലും ആ ഈശ്വരൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈശ്വരഭക്തിയുടെ പരമാവസ്ഥയിലെത്തിയ ഒരു ജിഹ്വ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. "ഏവം സർവ്വേഷു ച ഭൂതേഷു ഭക്തിരവ്യഭിചാരിണീ

കുന്തവ്യാപണ്ഡിതൈർജ്ഞാതപാ സർവ്വഭൂത മയം ഹരിഃ" കരുണാകരനെന്നും സർവ്വശക്തനെന്നും പറയപ്പെടുന്ന ഈശ്വരൻ ഒരു പ്രത്യേക ദേവമാണെങ്കിൽ ലോകത്തിലുള്ള അനവധി ദുഃഖങ്ങൾക്കു കാരണമെന്ത്? ദൈവവിധിയെന്നു പറയുന്നതു ന്യായമായ സമാധാനമാണോ? തന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ അനേകലക്ഷം, നിമിഷത്തോറും നശിക്കുന്നതും ദുഃഖിക്കുന്നതും കണ്ട് സർവ്വശക്തനായ അദ്ദേഹം സഹിക്കുന്ന അവസ്ഥക്ക് എങ്ങിനെയാണ് അർത്ഥമെന്തെങ്കണാകരനെന്നും ആത്മബന്ധുവെന്നും മറ്റും സ്മരിക്കുന്നത്?

(2) മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവിന്റെ ദിവ്യത്വം.

മനുഷ്യൻ പാപഭൂയിഷ്ഠമായ ഒരു വസ്തുവാണ് അബ്രാഹ്മണങ്ങളെപ്പോലെ ഹിന്ദു മതം പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവിന്റെ ദിവ്യത്വത്തെ ബലമായും പ്രത്യക്ഷമായും കാണിക്കുന്ന മഹാപാത്രങ്ങളെ അധിഷ്ഠിപ്പിച്ച് ഒരു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. 'നിസ്സാരനായ മനുഷ്യൻ താൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നും ഈശ്വരനാണെന്നും പറയുന്നതിൽമിതെ കുറിയമായ പാപമെന്നാണ്. ഭൂലോകത്തിലെ ഒരു രാജാവിന്റെ അധികാരത്തെ ലംഘിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മനുഷ്യൻ ശിക്ഷക്കു പാത്രമായി ഭവിക്കുമെങ്കിൽ 'താനും ഈശ്വരനും അദ്ദേഹമാണ്' എന്നു പറയുന്ന ഒരുവൻ അനുഭവിക്കേണ്ട ശിക്ഷ എന്തായിരിക്കും'. ഈശ്വരൻ ഒരു പ്രത്യേക ദേവമാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു നമ്മെപ്പോലെ തന്നെ കാമം, ക്രോധം, അഹങ്കാരം (ഞാൻ എന്ന ബോധം) മുതലായവ ഉണ്ടെന്നും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഈ വാദമെന്നതു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. ഇത് അസംഭവ്യമായ അവസ്ഥയാണെന്നു

മുൻപാണുവെല്ലാം. ദിവ്യത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ സ്വയംപ്രകാശം, സർവ്വജ്ഞത്വം, പരിശുദ്ധത ഇവയാണ്. ഇവ ആത്മാവിനു സ്വതസ്വ ഇല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യന് ഇഹലോകാവസ്ഥയെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ അവസ്ഥയുണ്ടാകുന്നത് അസാദ്ധ്യമെന്നു സിദ്ധമായ കപിലമഹർഷി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നെന്നാൽ:—ആത്മാവു പാപഭൂയിഷ്ടമാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നുവെങ്കിൽ 'നൈർമ്മല്യം' എന്ന അവസ്ഥ അതിനു മറ്റൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചുണ്ടാകണം. ആശ്രയിച്ചുണ്ടാവുന്ന ധർമ്മം അസ്ഥിമാണ്. അതിനെ ആശ്രയിച്ചു ലോഹങ്ങൾക്കുണ്ടാവുന്ന പ്രകാശം അസ്ഥിരമാണെന്ന് അനുഭവമല്ല. സ്വതസ്വ ആത്മാവ് അശുദ്ധമാണെന്നും, സർവ്വജ്ഞയുടെ ഫലം സ്വർഗ്ഗാന്തരീയമാണെന്നും, ആ അവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന മനുഷ്യനു 'സ്ഥിരനിർമ്മലത' എന്ന അവസ്ഥയുണ്ടാകുന്നുവെന്നും ഒരു സമയത്തിൽ തന്നെ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമല്ലെ?

പുനർജന്മവും പൂർവ്വജന്മവും. ഹിന്ദു മതത്തിലും ബുദ്ധമതത്തിലും മാത്രമേ പുനർജന്മമുണ്ടെന്ന് കാരണസാധിതം പ്രസ്താവിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ വിശ്വാസത്തെ അധികേണ വിചിത്രവരുന്ന പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ വാദം എന്നെന്നാൽ— “പൂർവ്വജന്മങ്ങളിലെ അവസ്ഥകളെപ്പറ്റി നമുക്ക് യാതൊരു ജ്ഞാനവുമില്ലാത്തതിനാൽ ആ അവസ്ഥ മനുഷ്യനുണ്ടെന്ന് വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നാണ്.” ഈ വാദം ഉപയോഗിക്കുന്നവനും, ശൈശവം എന്ന അവസ്ഥ നമുക്ക് അർത്ഥമില്ലാത്തതിനാൽ അപ്രകാരം ഒരു അവസ്ഥ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നവ

നും തമ്മിൽ അധികം വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയം അന്യവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണതന്നെ നമുക്കുണ്ടാവുന്നതല്ല. എങ്കിലും അല്പപരിശ്രമംകൊണ്ട് നമുക്ക് ആലോചനാവിഷയം മറന്ന് അന്യവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ബോധം ഉടനെ സിദ്ധിക്കുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ നമ്മുടെ ബുദ്ധിയുടെ അന്തർഗതത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പൂർവ്വജന്മത്തങ്ങളെപ്പറ്റി ബോധമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ സ്ഥിരമായ അധികകാലത്തെ പരിശ്രമം വേണം. (ജോഗത്തിന്റെ പരമാവസ്ഥയായ സമാധിയിൽ ഇവയെപ്പറ്റി പ്രത്യക്ഷാനുഭവമുണ്ടാവുമെന്നും ജ്ഞികൾ പറയുന്നു). തന്റെ ജീവദശയെ മുഴുവൻ പാപകർമ്മത്തിലോ സർവ്വകർമ്മത്തിലോ കഴിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനുപോലും അനന്തമായ സ്വർഗ്ഗാന്തരീയം നരകാന്തരീയം ഉണ്ടാവാൻ പാടുള്ളതല്ല. എന്നെന്നാൽ മനുഷ്യന്മാർ ഇഹലോകവാസം എത്രയൊരു അല്പമാണ്. അതിനാൽ ആ ദശയിൽ അവർ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾക്ക് അനശ്വരമായ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? പരിമിതമായ കാരണത്തിന്ന് അനശ്വരമായ ഫലം ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമാണെല്ലോ. ഇഹലോകകർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം അനശ്വരമായ ഒരു ലോകത്തിൽനിന്ന് അനുഭവിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നും, ഒരു ജന്മംകൊണ്ട് സാധ്യമായില്ലെങ്കിൽ അനേകജന്മങ്ങൾ കൊണ്ട് ഈ കർമ്മഭൂമിയിൽ നിന്ന് തന്നെ അവ അനുഭവിച്ചു നശിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ട് ഒരു ഹിന്ദു വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു.

4 അനുഭൂതിയിൽ പരിശ്രമം. മതശാസ്ത്ര

നമങ്ങളെ വായിച്ചു അവയിൽ കാണുന്ന മതതത്വങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ഹിന്ദുവിന്റെ ധർമ്മം ഇവകൾ സത്യമോ അസത്യമോ എന്നും, ഈശ്വരനോ ഇല്ലയോ എന്നും, സ്വാർത്ഥമോ കൊണ്ടോ അറിവാൻ എവനും സാധിക്കുന്നതാണെന്നും പുരാതനകാലത്തുള്ള സിദ്ധന്മാർക്കു് അനുഭൂതിയുണ്ടു് ഫലമാണു് ഈ തത്വങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവെന്നും വേദങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഈ അനുഭൂതിക്കാണ് "മുക്തി, മോക്ഷം, സായുജ്യം" എന്നും മറ്റും

പേർ പറയപ്പെടുന്നത്.

സകല വിഷയസുഖങ്ങളിലുമുള്ള ആഗ്രാമത്തെ ജയിച്ചവരും സർവ്വചരാചരങ്ങളും തങ്ങളുടെ ആത്മാവിന്നു് തൃപ്തമാണെന്നറച്ചു ആ ആത്മാവിനെ സമീകാനന്ദസ്വരൂപകനായ ഈശ്വരനെന്ന് ബുദ്ധിയോടെ ആരാധിച്ചു വരുന്നവരും ആയുരദായവർണ്ണനയിലെ ആ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരന്റെയും അനുഗ്രഹത്തെ പ്രാപ്തിച്ചു കൊണ്ടു വിരമിക്കുന്നു.

ജേംസ് ചക്രവർത്തിയുടെ

ദിനചയ്യ.

മഹാരാജാവിന്റെ രാജധാനിവക കായ്ക്കങ്ങൾ കലവറ, പള്ളിയറ, കുതിര, എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു വകപ്പുകളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിഭാഗങ്ങളിലെ മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ കലവറ വിചാരിപ്പുകാരനും, 'ലോർഡ്സ് ഓഫ് ദി റോയൽ' എന്നും പള്ളിയറ വിചാരിപ്പുകാരനും 'ലോർഡ് ചേംബർലെയിൻ' എന്നും കുതിരവക വിചാരിപ്പുകാരനും 'മാസ്റ്റർ ഓഫ് ദി റോയൽ' എന്നും പേരാണ്. ഇവർ കൂടാതെ ഏറ്റവും പ്രധാനിയായി നാലാമതൊരുദ്യോഗസ്ഥനുള്ളതു മഹാരാജാവിന്റെ സ്വന്തകായ്ക്കങ്ങളെ നടത്തുന്ന പ്രൈവറ്റ് സിക്രട്ടേരി 'ലോർഡ്സ് ഓഫ് ദി റോയൽ' ആകുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തെ, സർ, ആർ. ദർ. ഫി, ഗി എന്നാണ് ജനങ്ങൾ വിളിച്ചുവരുന്നത്. മുൻ നടവടിക്കുന്നസരിച്ച സ്ഥാനക്രമംകൊണ്ടു ലോർഡ്സ് ഓഫ് ദി റോയൽ, ഒന്നാമനും ലോർഡ് ചേംബർലെയിൻ, രണ്ടാമനും മാസ്റ്റർ ഓഫ് ദി റോയൽ, മൂന്നാമനാകുന്നു. വെസ്റ്റ് മിൻഡിലെ 'ഏൽസ്റ്റൻ സർ,' 'ഏൽ ഗ്രാണ്ടർഡ്' എന്ന് മൂന്നു മാന്യന്മാരാകുന്നു ഇപ്പോൾ ഈ ഉദ്യോഗങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നത്. രാജധാനിയിൽ ഒരു പ്രഭുവിന്റെ എല്ലാ അവസ്ഥകളും ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുണ്ട്. സാധാരണ ഉദ്യോഗനിയമനങ്ങൾപോലെ ഇവരെ നിയമിക്കുന്നതും രാജ്യകായ്ക്കങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്.

പ്രൈവറ്റ് സിക്രട്ടേരി മാറുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പോലെയാല്ലോ. ഇദ്ദേഹത്തെ മഹാരാജാവു തന്നെ വിശേഷമായി നിയമിക്കുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ പ്രൈവറ്റ് സിക്രട്ടേരിയെന്നാൽ ബ്രിട്ടീ

ബ് സൗത്വാജ്യത്തിന്റെ ശാഖോപശാഖകളായി കിടക്കുന്ന അനേകം മന്ത്രങ്ങളിൽ ജീവരക്തത്തെ നൽകുന്ന ഒരാളാകുന്നു.

മഹാരാജാവ് ഉദ്യോഗസംബന്ധമായി അയക്കുന്ന കല്പനയിൽ 'ലോർഡ്' ചോംബർലെയിന്റേതോ 'ലോർഡ്' മാർഷലിന്റേതോ ഒപ്പുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ രണ്ടാമത് പാഞ്ഞ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ രാജധാനിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ആളല്ല. രാജ്യകാര്യസംബന്ധിയാണ്. മണ്ടുദ്യോഗങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ വളരെ ഭേദമുണ്ട്. മഹാരാജാവു പ്രജകളിലാക്കെങ്കിലും സ്വകാര്യക്കത്തോ, മറുവടിയോ എഴുതുന്നതായാൽ പ്രൈവറ്റ് സിക്രട്ടേറിയെ കരട് പകപ്പെഴുതി മഹാരാജാവിനെ കാണിക്കും. അവിടുന്ന് അതുനോക്കി സമ്മതിച്ചാൽ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. കേമമായി നടത്തുന്ന ചില ആളങ്ങൾ, (ബാർ) മുഖം കാണിക്കൽ (ലവി) തുടങ്ങിയുള്ളവ, നടത്തുന്നതിലേക്കെല്ലാം കത്തുകളൊ മറുവടികളൊ അയയ്ക്കുന്നത് "ലോർഡ് ചോംബർലെയിന്റെ" അർഹിപ്പു മുഖാന്തരമാണ്. മഹാരാജാവും രാജ്ഞിയുമായുള്ള സ്വകാര്യ കൂടിക്കാഴ്ചക്കും ഭക്ഷണത്തിനും ചുറ്റും ചിലനായാട്ടുകൾക്കും മറ്റുമുള്ള ക്ഷണകത്തുകളെല്ലാം പ്രൈവറ്റ് സിക്രട്ടേറിയുടെ അർഹിപ്പിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നു.

മഹാരാജാവിന്റെ അർഹിപ്പ്, 'ബക്കിങ്ങാം' രാജധാനിയിൽ ഒന്നാം നിലയിൽ "ഉദ്യോഗമുഖം" എന്നുവിളിച്ചുവരുന്ന ഈ എഡ്വർഡ് ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് മുഖ് ഉപയോഗിച്ചു വന്നതും അവിടുന്ന് തീർപ്പു മുറിയ്ക്കുചേർന്നതാകുന്നു. അവിടെ വായുവിന്റെ ഗതാഗതവും വെളിച്ചവും വേണ്ടവിധമുണ്ട്. അലങ്കാരസാധനങ്ങൾക്കും കുറെ കുറെയും, കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പെ എഡ്വർഡ് മഹാരാജാവിന്നു രാ

ജ്യസംബന്ധങ്ങളായ പ്രവൃത്തികൾ വളരെ വലിയതും അവയിൽ ചിലമുതലായവ അന്ന് വെറുപ്പായിട്ട് രാജകുമാരനായിരുന്ന ജോർജ്ജ് തിരുമനസ്സിലെക്കൊണ്ടു നടത്തിക്കയ്ക്കുമുണ്ടായപ്പോൾ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അത്രം ഉരുണ്ടതായ ഒരു മേശ ഈ മുറിയിൽ ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. മഹാരാജാവ് ആമേശയേയും തന്റെ അടുത്ത് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരുഴുത്തു മേശയേയും ഇന്നും വിടാതിരിക്കുന്നത് ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിലുടുന്ന ഒരു സംഭവമാണ്.

ഈ മുറിയിലൊരുമറ്റത്തു തന്നെ പ്രൈവറ്റ് സിക്രട്ടേറിയുടെ മേശയുണ്ട്. പെട്ടെന്ന് വിളിക്കുമ്പോൾ രാജാർവേണ്ടതിന്നും മറ്റുമായി അസിസ്റ്റാൻറ് സിക്രട്ടേറിയായും ചിലശുശ്രൂഷാർക്കും അടുത്തുതന്നെയിരിക്കുന്നു.

തിരുമനസ്സിലേക്കു രാവിലെ വളരെ നേരത്തേ എഴുന്നേല്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് ചിലദിവസം സിക്രട്ടേറിയർ എഴുന്നേറുവന്നു പ്രവൃത്തിയിലേപ്പെട്ടപ്പോൾ മഹാരാജാവ് അതിന്നു എത്രയോമുമ്പായിത്തന്നെ പണിയെടുത്ത് തുടങ്ങിയതായി കാണാറുണ്ട്. മഹാരാജാവിന്നും മഹാരാജ്ഞിക്കുമുള്ള എല്ലാ തപ്പാൽസാധനങ്ങളും അവർ അന്നന്നു താമസിക്കുന്ന കൊട്ടാരങ്ങളിലേക്കു മേൽവിലാസം വെച്ചു ലണ്ടനിലെ ജനറൽ പോസ്റ്റാഫീസ്സിൽ നിന്ന് ഭൂവെച്ചു ഒരു പ്രത്യേക സഞ്ചിയിലാക്കി അയയ്ക്കുന്നു. "ബക്കിങ്ങാം" കൊട്ടാരത്തിൽ എഴുന്നള്ളി താമസിക്കുന്നകാലത്തു രാത്രിയിൽ അത്താഴസമയത്തായിരിക്കും അവിടെ തപാലെത്തുന്നത്, തപ്പാൽ പൊളിപ്പുറങ്ങളു അധികാരം സിക്രട്ടേറിയെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം കത്തുകളെല്ലാം പഠിശാധിച്ചു മഹാരാജാവിന്റെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷദീപ്തി

മുഖത്തെ ആ രാത്രിയിൽ തന്നെ തിരുമന്യാ കെ വെക്കുന്നു. ചില വിശേഷസംഗതികളിലൊഴികെ മഹാരാജാവു രാത്രിയിൽ കത്തുകകളിനേൽ അത്ര ശ്രദ്ധവെക്കാറില്ല. എല്ലാ കത്തുകളും മൊത്തത്തിലൊന്നു നോക്കി അവയിൽ ചിലനോട്ടുകൾ കുറിച്ചു പുലച്ചു നോക്കത്തക്ക നിലയിൽ ഒരു വെട്ടിയിലാക്കി പുട്ടിനുക്കുവച്ചു വെക്കുകയാണ് പതിവ്.

രാവിലെ പ്രാതലിന്നുമുമ്പായി ആ വക കത്തുകൾ നോക്കുന്നു. അപ്പൊഴുതന്ന പലിയ കത്തുകൾക്കും എത്തിച്ചേരും. ജമ്മർ ചക്രവർത്തി തുടങ്ങിയുള്ള മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ കത്തുകൾ എന്നും ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ കത്തുകളുടെ തുക ഇത്ര വലുതാണെങ്കിലും ജോർജ്ജ് ചക്രവർത്തിയുടെ ശ്രദ്ധ ഒന്നിന്നേയും പരിയാസിക്കുകയില്ലെന്നും വേഗേനവായിച്ചുതീർക്കുമെന്നും ഉള്ളത് ഒരു വിശേഷവിധിയാണ്. സിക്രട്ടേറികളായ കൾ തുറന്ന് ക്രമപ്രകാരം ഓരോ ചുക്കത്തോൽസഞ്ചിയിലാക്കിയാണ് മഹാരാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ വെക്കുന്നത്. ക്ഷണനക്ഷത്രകൾ മുതലായവ ഒരു സഞ്ചിയിൽ; ധർമ്മവിഷയമായ അപേക്ഷകളും മറ്റും മറ്റൊരു സഞ്ചിയിൽ; പാർലിമെന്റ് സഞ്ചിയെ കാർട്ടുവിവരങ്ങൾ മൂന്നാമതൊരു സഞ്ചിയിൽ; സ്വകാര്യകത്തുകളും മറ്റും വേറൊന്നായിട്ട്; ഇതിനെക്കൊല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തിയിരിക്കും ഇതുവിധം അധികസഞ്ചികളും ഒഴിയുമ്പോൾ മറ്റൊരു വിഷയത്തിലുള്ള അസാധ്യം കത്തുകൾ ഒന്നായിക്കൂട്ടിയിരിക്കും. അവ അന്യമഹാരാജാക്കന്മാരുടെ എഴുത്തുകളും അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുള്ള സ്വകാര്യ റിപ്പോർട്ടുകളും മന്ത്രിമാരുടെ അറിയിപ്പുകളും മറ്റുമായിരിക്കും. ആവക കത്തുകൾ പൊ

ളിപ്പാൻ ആക്കും അധികാരം കൊടുത്തിട്ടില്ല. മഹാരാജാവിന്റെ ശേഖരമേൽ മേല്പേട്ടു പോരുന്ന ഒരു പെട്ടിയുണ്ട്. ആ പൊരത്തിൽ കൂടെ കത്തുകളിടാൻ കഴിയും. ആ പെട്ടിയുടെ താക്കോൽ മഹാരാജാവിന്റെയും പ്രൈവറ്റ് സിക്രട്ടേറിയുടെയും അഡ്വൈസി പ്രൈവറ്റ് സിക്രട്ടേറിയുടെയും റെക്കർഡ്. ആ പെട്ടിയിൽ നിന്നു വല്ലസാധനങ്ങളും വിധിവശംകൊണ്ടും റീലത്തു വീണ്ടുപോയാൽ ഈ മൂന്നാൾക്കൊഴികെ മഹാരാജാവും എപ്പോൾ പാടുന്നതല്ല.

ദിവസവും രാവിലെ സിക്രട്ടേറി മഹാരാജാവിന്റെ തൃക്കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്ന കത്തുകളോടുകൂടി അന്നു നടത്തേണ്ടുന്ന കാര്യവരിപാടിയുടെ ഒരുക്കിപ്പുറമുണ്ടായിരിക്കാതിരുമാനിക്കാൻ കത്തുകൾക്കു മറുപടിയെഴുതുന്നത് സ്വഭാവികമായിട്ടാണ്. ചിലപ്പോൾ സിക്രട്ടേറിമാരിലൊരാളെ വരുത്തിയും എഴുതിയും നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കാതെ നോക്കി തിരുമാനിക്കാൻ എഴുതുന്നതല്ല. എഴുത്തിൽ വിചാരിപ്പാൻ പോകുന്ന എത്രവരേകളെക്കുറിച്ചും മൂന്നാലോചന ചെയ്തുകൊണ്ടും ഇക്കാര്യത്തിൽ അവിടുത്തെ അർദ്ധന്റെ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നു ഭേദിച്ചിട്ടാണ്. എഡ്വർഡ് മഹാരാജാവ് എത്ര പ്രധാനപ്പെട്ട കത്തുകൾക്കും മറുപടി ക്ഷണത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നു. എഴുതിയാൽ പിന്നെ അതുമാറുകയോ ഭേദപ്പെടുത്തുകയോ ഉണ്ടാകുന്നതും അപൂർവ്വമായിരുന്നു. ജോർജ്ജ് മഹാരാജാവ് എഴുതുന്ന കത്തുകളെപ്പോലും വിൻസർ കാജഡാനിയിലുള്ള സ്വകാര്യ റിക്കാർട്ടുകളിൽ ചേർത്തുവെക്കേണ്ടതിനായി പകർപ്പുകൾ അയയ്ക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു.

മഹാരാജാവു കഴിയുന്നവേഗത്തിൽ എഴുത്തുവായന മുഴുവിക്കും. പാർലിമെന്റകളുടെ ഇടയിൽ അവിടെയെ വളരെ ശ്രദ്ധയാണ്.

തലദിവസം നടന്ന വിവരങ്ങൾ (പ്രൊസിഡിങ്സ്) എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കും. പ്ല വിഷയത്തിലും സംശയം നേരിട്ടു വെങ്കിൽ വിവരം കിട്ടേണ്ടതിന്നു എഴുതുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ചില പ്രത്യേകാവസരങ്ങളിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയേയും വിദേശ മന്ത്രിയേയും മാറ്റം നേരിട്ടു വരുത്തിത്തന്നെ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ജോജ് ചക്രവർത്തി രാജധാനിയിൽ പാത്രം അവിടുത്തെ വിവരം മാത്രമറിയുന്ന ഒരു രാജാവല്ല. അവിടുന്ന് തന്റെ ഏറ്റവും രാജ്യത്തിലേയും സ്ഥിതികളെ അറിയുന്ന ഒരു രാജാവാണ്. ജോജ് മഹാരാജാവിന്നു തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛനെപ്പോലെ യൂറോപ്പിലെ രാജ്യന്ത്രജ്ഞന്മാരുമായി ആശ്രയിക്കുന്ന പരിചയമില്ലെങ്കിലും ഏവിടെ നടക്കുന്ന വിശേഷസംഗതികളുടേയും വിവരം അവിടെക്കുണ്ട്. മഹാകോയ്മകളും മാറ്റം തമ്മിൽ സന്ധികരാറിനെക്കുറിച്ചോ മറ്റൊരു വല്ല തക്കങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്ന അവസരങ്ങളിൽ തിരുമനസ്സിലേക്കു അതൊരു രാജ്യങ്ങളുടെ അതൃപ്തികളും മാറ്റം ധാരാളം പരിചയമുള്ളതുകൊണ്ടു വാസ്തവസ്ഥിതി ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ചക്രവർത്തി തന്റെ രാജധാനിയിലുള്ള എല്ലാ വകുപ്പുകളിലും പ്രത്യേകം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. അവിടുന്നു കുതിരകളെ പരിചരിക്കുന്നതിലും മാറ്റം അച്ഛനെപ്പോലെ തന്നെ മനസ്സിലുള്ളതായിട്ടുള്ളതാണ്. ആ വക കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം അന്വേഷണം ചെയ്യുന്നു. ചില ദിവസം അവിടുന്ന് രാജധാനി വിട്ടു പട്ടണത്തിലും മാറ്റം താമസമാക്കുമ്പോൾ വാഹനവകുപ്പിലുള്ള ഒരു ഗ്രോസ്മാൻ (ക്രൗൺജൂറുകാരി) സമയപ്രകാരം റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നു. സിംഹാസനാരോഹണത്തിന്നു ശേഷം

അവിടുന്ന് വാഹനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കുതിരകളുടെ സ്ഥാനത്തു അധികം മാറ്റം വണ്ടികളെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടുണ്ടെന്നു പത്തു കാലം മുൻപും ഇപ്പോഴുമായാൽ അന്നു രാജധാനിയിൽ നിൽക്കിയിരുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ കാലോഹരിയെങ്കിലും ഇപ്പോഴുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പാർട്ടിമെന്റ് സഭ തുറക്കൽ, മുതലായ പ്രധാന അടിയന്തരങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതായ രാജകീയരഥം ഇപ്പോൾ വാഹനശാലയിൽ തന്നെ കാണപ്പെടുന്നില്ല. അതു ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അന്വേഷണത്തിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ലായത്തിൽ കുറെ കുതിരകളെ നിൽക്കുന്നുണ്ട്. മേരി മഹാരാജ്ഞിക്കു, പാക്, വെസ്റ്റ്മിൻസ്റ്റർ മുതലായ ദിക്കുകളിലേക്കു പോകുമ്പോൾ പ്രത്യേകം ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു ഒരു ജോടി കുറുത്ത കുതിരകളുണ്ട്. മഹാരാജാവിന്നു രാവിലത്തെ സഞ്ചാരിക്കും ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിന്നും മാറ്റമായി അല്പം കൂലിക്കുതിരകളേയും നിൽക്കുന്നുണ്ട്. കുതിരകൾക്കു വകുറും മാറ്റം വണ്ടികളായിട്ടുണ്ടെന്നു മുൻപു പാഞ്ഞു വെല്ലാം. മഹാരാജാവിന്നും രാജ്ഞിക്കും ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴെല്ലാം അവ ഒരുക്കമായിരിക്കും.

രാജധാനിയിലെ സകല സിറ്റാർട്ട് മേണ്ടുമായി അടുത്തു പരിചയമുള്ള ഒരു രാജാവ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ജോജ് മഹാരാജാവിനെപ്പോലെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. കലവറവിചാരിപ്പുകാർ, പള്ളിയാവിചാരിപ്പുകാർ, മുതലായവരിൽ നിന്നുള്ള റിപ്പോർട്ടുകൾ നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ മഹാരാജാവിന്നു എത്തിച്ചേരുകയും അവിടുന്ന് അവയെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടുന്ന് കുറെ ക്ലേശിച്ചെങ്കിലും കൃത്യമായി കണക്കുകളെല്ലാം പരിശോധിക്കുന്നു. രാജധാനിയിലെ വരവു ചിലവുകളെല്ലാം മാസാന്തത്തിൽ അവിടുന്ന് അറിയാതിരിക്കില്ല. അങ്ങിനെ തന്നെ 'കോറൺവാളി'ലെ 'ഡച്ചി' എന്ന എസ്റ്റേറ്റിന്റെ ഭരണകൃത്യത്തെ കണ്ടു പഠിക്കേണ്ടതിന്നു മഹാരാജാവിന്റെ നിബന്ധനപ്രകാരം ഇപ്പൊഴത്തെ വെയിൽസിലെ രാജകുമാരൻ 'ബക്കിങ്ങാംഗെയിറിൽ' 'ഡച്ചി' ആപ്പീസിൽ പോയി ഭരണ തന്ത്രങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി വരുന്നതുമുണ്ട്.

അവിടുന്ന് നേരത്തേ ഉറക്കണമെന്നു വെന്നു മുഖെ വിവരിച്ചുവെല്ലാം. 'രാജ്യകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പണികളെല്ലാം അവിടുന്ന് ഉച്ചയോടുകൂടി തീർത്തു കഴിയും. പിന്നെ മന്ത്രിമാർ, അന്യരാജപ്രതിനിധികൾ, മുതലായവരുമായി കൂടിക്കാഴ്ചക്കുള്ള അവസരമാണ്. അതിനുശേഷം കുറച്ചു നേരത്തെ വിശ്രമമുണ്ട്. അപ്പോൾ മഹാരാജനിയേയും സന്താനങ്ങളേയും ചെന്നു കാണുന്നു. ദിനപ്രതി തന്റെ പ്രവൃത്തി അന്തിരക്കിന്നിടയിൽ അരമണിക്കൂറോളം കൂടികൂടെ ഇഷ്ടത്തിനായി അവരുടെ മുറികളിലോ വായു ഗതാഗതമുള്ള വല്ല സ്ഥലത്തോ അവിടുന്ന് കഴിച്ചു കൂട്ടാതിരിക്കുകയും ഇതു കൂടികളെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു സമയമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മന്ത്രിമാരെ അന്യരാജപ്രതിനിധികളോ വല്ലവരുമായി ഉദ്യോഗസംബന്ധമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചകളിലൊഴികെ മറ്റുള്ള എല്ലാ കൂടിക്കാഴ്ചകളിലും നടക്കുന്ന സംഗതികളെല്ലാം സ്വയംസാക്ഷരത്തിൽ ചുരുക്കിയെഴുതി ഒരു പകർപ്പ് മഹാരാജാവു സ്വകാര്യറിക്കാർഡുകളിൽ ഫയൽ ചെയ്യുന്നു. ചിലപ്പോൾ മാത്രം ഈ പ്രവൃത്തിയെ സിക്രട്ടറിമാരെക്കൊണ്ടും നടത്താറുണ്ട്. അവിടുന്ന് അന്യകോയുകുമ്മായി നല്ലവണ്ണം ഇടപഴകുന്ന ആളാണ്. പെട്ടെന്നു ചിലകാര്യങ്ങളിൽ അധികവിചാരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അന്യരാജപ്രതിനിധികളുടെ ആപ്പീസിന്റേക്കു തന്നെ അയക്കുന്നു. ട്രിപ്പോളിയുദ്ധത്തെപ്പറ്റി നമ്മുടെ മഹാരാജാവെന്നു വളരെ ശ്രദ്ധയോണ്. ഇറാഖിലൂടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ യുദ്ധംഭരണത്തിൽ താൻ ആശയപ്പെടുന്നുവെന്നായി അവിടുന്ന് പലതവണയും പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ട്. അതു അവിടുത്തെ സ്വന്തം അഭിപ്രായമെന്നല്ലാതെ ഉദ്യോഗ സംബന്ധമായുള്ളതല്ലതാനും.

തന്റെ ഉൽകൃഷ്ടപദവിയെ നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നതിൽ അവിടുന്ന് എപ്പോൾ വ്യക്തമായതീയേക്കാരും മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. മന്ത്രിമാരെല്ലാവരുടേയും നേരെ എപ്പോഴും ദൃഷ്ടിയുണ്ട്. അവിടുന്ന് ഏത് അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും ആലോചനക്കിടവെക്കും. മുന്നഭിപ്രായം പറഞ്ഞതായ ചില കാര്യങ്ങളുടെ ഫലാനുഭവം കൊണ്ട് അവിടുന്ന് പലപ്പോഴും കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കൊണ്ടു ജയിക്കാറുണ്ട്.

അല്ല മുമ്പു തിരുമനസ്സിലെ കല്ലനപ്രകാരം ചില രേഖകൾ എഴുതേണ്ടതിന്നു ഒരു ചില്ലറ ഉദ്യോഗസ്ഥനു പകർപ്പുകൾ അയച്ചുകിട്ടി. അവയിൽ സ്വന്തം യുക്തികൾ ചേർത്താൽ കുറെ ഗുണംകൂടി കിട്ടുവാനുണ്ടെന്ന് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനു തോന്നുകയായ് യുക്തിപ്രകാരം എഴുതിത്തീർത്ത ആ റിക്കാർഡുകൾ തിരുമന്ത്രിയെക്കൊണ്ടുചെന്നു. അവിടുന്ന് അതെല്ലാം നീരസത്തോടെ ഒന്നുനോക്കി ഉടനെ പിള്ളിക്കീറി ചവറുകൊടുത്തിട്ടുകൊണ്ട് 'മിസ്റ്റർ-ഇവ എന്റെ ആവശ്യത്തിനനുസരിച്ചു ഒന്നുകൂടി എഴുതണം' എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു.

മഹാരാജാവു പ്രവൃത്തിക്കായി വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ള മുറിയിൽ അവിടുത്തെ സ്വന്തം ചില ഉപകരണങ്ങൾ വെക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തു വുള്ളൂ. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുതലായവരെ കാണുന്നത് ആപ്പീസ് മുറിയിൽ വെച്ചാണ് സ്വന്തം ചില സ്നേഹിതന്മാരെ ചുരുട്ടു വലിക്കുന്ന മുറിയിലേക്കു ക്ഷണിക്കാറുണ്ട്. രാജധാനിയിലേ ഉദ്യമുതലായവ സൂക്ഷിക്കുന്ന വലിയ മുറിമനോഹരവും സാധാരണക്കാര്യവും എഡ്വർഡ് മഹാരാജാവ് പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിവെച്ചിരുന്നതുമാണ്. വെടി മുതലായ ആയുധവിവൃകളിൽ എഡ്വർഡ് മഹാരാജാവിന്നുണ്ടായിരുന്ന സാമത്രിയ്ക്കായി പലവെച്ചുവെക്കുകയും അവിടെ കാണാറുണ്ട്. ചില ദിവസങ്ങളിൽ രാവിലെ “സൺസ്റ്റാംഫോർഡാം” കണ്ണിൽ സർ എഡ്വേർഡ് സൺസ്ഫീ, തുടങ്ങിയ സിക്രട്ടേരിമാരെ ചുരുട്ടു വലിക്കേണ്ടതിന്നു മുറിയിലേക്കു ക്ഷണി. മറ്റുണ്ട് ക്വിന്റസ്സെഡായ മഹാരാജാവിന്റെപ്പോലെ ഇവിടെക്കു ചുരുട്ടുവലിയില്ല ആതിഥേയസ്ഥിയിലെ വായിൽ ചുരുട്ടിപ്പോലെ കരവിലേയും കൂടി മുറിക്കു പോകുന്നതായി ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. കപ്പൽ യാത്രകളിൽ കൂടി കൗശല സിക്രട്ടേറിയെ ജോജ്ജ ചക്രവർത്തി ഉപയോഗിക്കാറില്ല. അവിടുന്ന് വലിയോരു ചുരുട്ടു വലിക്കാരനാണെന്നു പറയാൻ എത്രവിധവും പാടുള്ളതല്ല. കാരണം മഹാരാജാവിനെ പുകയില നാറ്റമുള്ള മുറിയിൽ കടപ്പാൻ കൂടി ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതായിരിക്കാം.

ചില പ്രധാന ജോലികളുള്ള ദിവസങ്ങളിലൊഴികെ എന്നും ഉച്ചനേരം അവിടുത്തെ സ്വന്തം സമയമാണെന്നാണ് നിശ്ചയം. അവിടുന്ന് ബക്കിങ്ങാം രാജധാനിയിലാണെങ്കിൽ ഈ സമയം മഹാരാജാവിന്റെ അരികു ഉദ്യോഗത്തിലോ മറ്റൊര നേരം പോ

കു പാകയോ വായിക്കയോ ചെയ്തിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ ചിത്രശാലയിലാകും. അവിടുന്ന് ഉച്ചക്ക് ചായ കുടിക്കുകയും ഇടനേരത്തേ ചായമുതലായതിന്നും, അത്താഴത്തിന്നും മദ്ധ്യേ യാതൊന്നും അവിടുന്ന് ഭക്ഷിക്കില്ല. നാടകത്തിന്നോ മറ്റോ പോവാറില്ലെങ്കിൽ അത്താഴത്തിന്റെ സമയം എട്ടു മണിക്കാണ്. പോവാറുണ്ടെങ്കിൽ എഴു മണിക്കേ കുടിയും. എഡ്വർഡ് മഹാരാജാവ് ഒമ്പതു മണിക്കു മുൻപു അത്താഴം കുടിച്ചിരുന്നില്ല. പുറത്തുപോകാത്ത ദിവസം അര മണിക്കൂർ കൂടി വൈകിയിട്ടായിരിക്കും. മഹാരാജാവിന്നു ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥകൊണ്ടു താൻ വെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ രാജകുമാരനായിരുന്ന കാലത്തെപ്പോലെ പാർളിമെണ്ടിൽ ചെന്നിരിപ്പാൻ ഇടവരാത്തതിനാൽ വ്യസനമുണ്ട്. അക്കാലത്തുവിടെക്കു നേരം പോകുവാൻ പാർളിമെണ്ടായിരുന്നു. ഭരണ കാര്യങ്ങളിൽ വളരെ മനസ്സു വെക്കും. പ്രദേശമാജത്തിലേയും പൊതു ജനസമാജത്തിലേയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ റിപ്പോർട്ടുകളെല്ലാം അവിടുന്ന് നിഷ്പക്ഷമായി വായിക്കുമെന്ന് മാത്രമല്ല പ്രധാന പത്രങ്ങളിൽ കാണുന്ന ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളും വായിക്കുറുണ്ട്. ലോയിഡ് ജോജ്ജിന്റെ “ഇൻഷാൻസ് ഓഫ്” ലിമിറ്റഡ് തിരുമനസ്സിലേക്കു അത്യന്തം പ്രതിപത്തിയായിരുന്നതു തന്നെ ഇതിലേക്കൊരുദാഹരണമാണ്. അവിടെക്കു ആബീലല്ലാം കാണാപ്പാറായിരുന്നു.

മഹാരാജാവിന്റെ രാത്രിയിലെ ശുദ്ധവൃത്തങ്ങൾ ക്ലിപ്തമില്ല. ചിലപ്പോൾ പകൽ സമയം തന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രധാന കാര്യങ്ങളിൽ മനസ്സു വെച്ചുകൊണ്ട് ഉറങ്ങുവാൻ ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂർ താമസിക്കും. ചിലതിൽ താൻ എത്ര പ്രവൃത്തി

ക്കണമെന്നു തീർച്ചയാക്കിയ പലപ്പോഴും
അതേപോലെ തന്നെ നിമിത്തമായി പോ
കുന്നു. പാതിക്കു ശേഷമേ അവിടുന്ന് ഉറ
ങ്ങുകയുള്ളൂ.

ജോർജ്ജ് മഹാരാജാവ് എഡ്വർഡ്
ചക്രവർത്തിയെപ്പോലെ കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടു
കുറി യൂറോപ്പുവണ്ഡങ്ങളിലെല്ലാം ചുറ്റി
പരിചരിച്ചു. അതിനാൽ ഇവിടെയു യൂറോപ്പുകാ
രുടെ ഇടയിൽ അവിടുത്തെപ്പോലെ തന്നെ വ
ശതകീഴ്ചയെന്നു പറയാം. ജർമ്മനി, റഷ്യ, ഇ
റ്റാലി, സ്വീഡൻ, ഗ്രീസ്, നോർവെ, തുട
ങ്ങിയുള്ള യൂറോപ്പിലെ മഹാകോരുകൾക്കു
മാത്രമായി മഹാരാജാവു കരുത്തുവെക്കുകയും നടത്തു
ന്നുണ്ട്. അവസരം വരുമ്പോൾ അവരുടെ
രാജ്യങ്ങളെല്ലാം ചെന്നു സന്ദർശിക്കാമെന്നു
പ്രതിജ്ഞയും ചെയ്തു പതിവാണ്. നാഗരി
കത്വം സിദ്ധിച്ച മിക്കവാറും രാജ്യങ്ങളിലെ
വിശേഷകാര്യങ്ങളും, ഈ രാജ്യത്തെ സംബ
ന്ധിക്കുന്നവ പ്രത്യേകിച്ചും രേഖകളാക്കി
തിരുമനസ്സിലെ ആജ്ഞപ്രകാരം സിക്രട്ടറി
മാർ സൂക്ഷിച്ചു വെക്കുന്നു.

ചിലസമയം ഒരു മഹാനാജനപ്രതിനി
ധിയുടെ നിലയിലും ചിലപ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥി
യുടെ നിലയിലും കാണപ്പെട്ടു വരുന്ന നമ്മു
ടെ മഹാരാജാവിന്നു തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തി
ലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലും ആകെപ്പാടെ
അഭിനിവേശമുണ്ട്. ജോർജ്ജ് ചക്രവർത്തിയെ
പ്പോലെ ബ്രിട്ടീഷുസാമ്രാജ്യത്തിന്മേൽ ഇത്ര

അഭിനിവേശവും തല്പര്യവുമുള്ള ഒരു രാജാവ്
ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നത് തീർച്ചയാണ്. കോ
ളനികളുടേയും ഉപരാജ്യങ്ങളുടേയും മറ്റും
ആധിപത്യമുള്ള ബ്രിട്ടീഷു സിംഹാസനം
തന്നെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ഒരു രാജാവും ഇ
ങ്ങിനെ തന്റെ സാമ്രാജ്യം മുഴുവനും അടു
ത്ത് പരിചരിച്ചിട്ടില്ല. മഹാരാജാവിന്നു
കോളനികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പരിചയം
വളരെയധികമാണ്. അവയെ സംബന്ധി
ച്ചു വല്ലാത്തവയും വന്നാൽ കണ്ടുപരിചരി
ച്ചു കൊണ്ട് ക്ഷണനേരക്കാര്യം തീർച്ചയാക്കു
ന്നതിനുള്ള കഴിവും. ബ്രിട്ടീഷു രാജധാനിയി
ലെ എല്ലാവരും കണ്ടു വിവരിപ്പാൻ ഇവി
ടെ സൗകര്യമില്ല. എന്നാൽ എന്തൊരു
എല്ലാടിക്കും ജോർജ്ജ് ചക്രവർത്തി തലവ
നായിരിക്കുന്നുവോ ആ എല്ലാടിക്കേക്കാളു
ധികം പരിപൂർത്തിയായും യോഗ്യമായുള്ള
ഒരു ലോകത്തിലില്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്. അ
ഭാഗ്യവാൻ അവിടെയുണ്ടാകും. അ
ഭാഗ്യവാൻമാരില്ലാത്ത ജീവിതം അറിയാമെന്ന്
മഹാരാജാവു നല്ലകാര്യം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുകൊ
ണ്ടു തന്റെ പ്രവൃത്തിക്കാരും തന്നെപ്പോ
ലെയുള്ളവരായിത്തീരണമെന്ന് നിർദ്ദേശമു
ണ്ട് അവിടുന്ന് ഒരു ക്ഷണനേരവും അജ്ഞാ
തയിൽ കഴിച്ചുകൂടുകയില്ല. ഇത്ര യോഗ്യനും
വിവേകിയുമായ ഒരു യജമാനനെ കിട്ടുന്ന
ഭൂതന്തന്നെ വലിയ ഭാഗ്യവാനാണല്ലോ.

തലപ്പാത്ത നാരായണനമ്പി

ഇരിങ്ങാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള

ചില ഐതിഹ്യങ്ങൾ

ശ്രീ പാശ്ചാത്യമതത്തിൽ ലോകരക്ഷാർത്ഥം
പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാ
ണ് ഇരിങ്ങാലക്കുടക്ഷേത്രം. ഇപ്പോൾ ഇ

തിന്റെ അവകാശികൾ ചില നമ്പൂരിമാ
രും വൈക്കുണ്ഠപ്പിള്ളി, തൃപ്പാലി ഈ സ്വരൂപ
ങ്ങളുമാണ്. ഈ ക്ഷേത്രം കൊച്ചിര

ത്തിൽവെച്ചു ഏറ്റവും സുഖപ്രദമായ ഇരിപ്പാടാക്കുക എന്ന ദേശത്തിൽ “കലീപിനി” എന്ന തീർത്ഥത്തിന്റെ ദക്ഷിണതീരത്തിങ്കലാണ് ഇരിക്കുന്നത്. (കലീപിനി എന്നു പേരായ ഒരു മഹാദേവൻ ഈ സ്ഥലത്ത് വന്നിരുന്നു എന്നു കാലം തപസ്സു ചെയ്യുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിനെ നിലനിർത്തുവാനായി ചരമകാലത്തിങ്കൽ ഇങ്ങനെ ഒരു തീർത്ഥം നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്) ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ബിംബത്തിന് നാലു കൈകൾ ഉണ്ടു്. അതിൽ ഇടത്തു കൈകളിൽ ശംഖചക്രങ്ങളും വലത്തുകൈകളിൽ ഗദയും അക്ഷമാലയും ആണ്. പിന്നെ ശ്രീവത്സം, കൌസ്തുഭം കീരീടം മുതലായതുകളും ഉണ്ടു്. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും മഹാവിഷ്ണു എന്നുള്ള ശങ്കുക്കു അവകാശമുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഒരു മാതിരി തീർത്ഥമായിട്ടുള്ളത് ഭരതമുന്തിയുടെതാണെന്നാണ് ശ്രീരാമസ്വാമി താതാജ്ഞാപനവാസത്തിന്നു പോയി ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ വസിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ നാട്ടിലേക്കു കൂട്ടികൊണ്ടു വരുവാനായി സഹോദരനായ ഭരതൻ പരിവാരസമേതനായിവെന്നു എന്നും ശ്രീരാമസ്വാമി നിശ്ചിതകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തെ നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയില്ലെന്നു ശപഥം ചെയ്ത തന്റെ മെതിയടികളെ കൊടുത്തു സ്വഭക്തനായ ഭരതനെ തിരിയെ അയച്ചു എന്നും പുരാണാദികളിൽ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഭരതൻ ശ്രീരാമനാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ട ആ മെതിയടികളെ സ്വരാജധാനിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് സിംഹാസനത്തിങ്കൽവെച്ചു ശ്രീരാമസ്വാമിയായെന്നു സങ്കല്പിച്ചു പൂജിച്ചു. രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തിരുന്ന ആ ഭാവമാണത്രെ ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠാസമയത്തുള്ള ഭാവനാ. ഭരതൻ ശ്രീരാമചാഴിക്കുള്ള പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പൂജാ

സാമഗ്രികളെ ശേഖരിച്ചു കൊടുത്തിരുന്ന വടക്കു വിശേഷാൽ പ്രതിഫലമൊന്നും കൊടുത്തിരുന്നില്ല. കാരണം, രാജ്യാവകാശി ശ്രീരാമനാകയാൽ അവിടുത്തെ അനുവാദംകൂടാതെ സ്വന്താവശ്യങ്ങൾക്കു ചിലവു ചെയ്യുന്നത് യുക്തമല്ലെന്നുള്ള വിചാരം കൊണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. എന്നാൽ ഒരു അനുഗ്രഹം മാത്രം അവർ കൊടുത്തിരുന്നു. അതായത്:— “നിങ്ങളെല്ലാവരും കലിയുഗത്തിങ്കൽ ദേവലനാമായി ജനിക്കുവിൻ! ഞാൻ “കലീപിനി” തീർത്ഥക്കരയിൽ വന്നിരിക്കും അക്കാലത്ത് നിങ്ങൾ എന്നെക്കാണ്മാൻ വരുന്നതായാൽ, എന്നെക്കാണ്മാൻ വരുന്ന മറ്റുള്ള ഭക്തന്മാർ നിങ്ങൾക്കു ഇതിന്റെ പ്രതിഫലം തന്നുകൊള്ളൂ” എന്നായിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ അമ്പലവാസികൾക്കു “മാലക്കുപുത്തൻ കൊടുക്കൽ” എന്നു വഴിവാട് വളരെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ പ്രമാണിച്ച് ട്രോപ്പിനോ “മാലക്കു പുത്തൻ കൊടുക്കൽ” എന്നു വഴിവാട് ഈദേവപ്രീതിയ്ക്കു വളരെ നല്ലതാണെന്നു ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു വരികയും അതിലേയ്ക്കായി യഥാശക്തിദ്രവ്യം ചിലവിടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിൽനിന്നും ഈ വഴിവാട് പലപ്പോഴും ഇവിടെ വെച്ച് നടത്തിട്ടുണ്ട്. കാശിയിൽ വെച്ചു നാട്ടുനിങ്ങിയ പാലിയത്ത് വലിയച്ചൻ കാശിക്കായി പോകുമ്പോൾ രായീരത്തിൽ ചിലപാനം ഉറപ്പിക മേൽപറഞ്ഞ വഴിവാടിനായി ഇവിടെ ചിലവു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അമ്പലവാസി വഴ്ത്തിൽപെട്ട ഏതവടക്കും ഈ വഴിവാട് വാങ്ങിക്കാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു സാമ്പ്രദായമുണ്ടെന്നുകൊണ്ട് അവർ അവിടെ യാതൊരു കൃത്യവും

*ഇതുകൊണ്ടു സ്വയംഭവമൊന്നും ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല (മാ. പ)

ചെയ്യണമെന്നില്ല. ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത് ദേവനനുഭവം സന്തോഷമാണത്രെ. അഥവാ ഇളളിട്ടർ മാല കെട്ടി ചാത്തുവാൻ കൊടുക്കുന്നതായാൽ അതിനുള്ള പ്രതിഫലം ദേവസ്വത്തിൽ നിന്നു കൊടുക്കുന്നതുമാണ്. ഇതുകൊണ്ടും ഭരതമൃത്തിയാണെന്നുള്ള തീരുമാനം കേവലം അസ്ഥാനത്തിങ്കലാവുന്നില്ലെല്ലോ. ഇനി ബിംബം മാറിക്കലശം മുതലായവകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില ചെറുതിരവ്വങ്ങളെ പറയാം. പണ്ട് “വരകയിൽ കയ്യുട” എന്ന പ്രഭാശത്തിലെകാരണവരും വളരെ സത്യവാനും ഈശ്വരഭക്തനുമായ ഒരാൾ ഒരു ദിവസം രാത്രി ഉറങ്ങുമ്പോൾ “തന്റെ ഭവനത്തിന്നു സമീപമുള്ള കടലുൾയിൽ ശ്രീരാമഭരതലക്ഷ്മണശത്രുഘ്നന്മാരുടേതായിട്ടു നാലു ബിംബങ്ങൾ ഇരിപ്പുണ്ടെന്നും അതിൽ ശ്രീരാമബിംബം തൃപ്രയാറും ഭരതബിംബം ഇരിങ്ങാലക്കുടയും ലക്ഷ്മണബിംബം മൂഴിക്കുളത്തും ശത്രുഘ്നബിംബം പടിയുതം പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ശ്രമം ചെയ്യേണമെന്നും” ആരോ അടുക്കൽ വന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ തോന്നി. കയ്യുട ഉടനെ ഉണർന്നു നാലുഭാഗവും നോക്കി. ആരേയും കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ നേരം പുലരാറാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്തായാലും ഇതൊന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നു വെച്ച് കയ്യുട തന്റെ ഭൃത്യനോടു കൂടെ കടലുൾയിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ചെന്നുനോക്കിയപ്പോൾ അതിഭയങ്കരമായൊരു നാലുബിംബങ്ങൾ കിടക്കുന്നതായി കണ്ടതിന്റെ ശേഷം താൻകണ്ട സ്വപ്നത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുകയും ഈ വിവരം അറിഞ്ഞവരും കണ്ടവരും എല്ലാവരും അത്ഭുതഭരിതരായി ഈ ബിംബങ്ങൾക്ക് “അതിനായ മാഹാത്മ്യമുണ്ടെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ കയ്യുടയുടെ സ്വപ്നപ്രകാരം മൂന്നു ബിംബങ്ങളെ

യഥാസ്ഥാനം പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ഭരതബിംബം ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കായി അയക്കുകയും ചെയ്തു. ഇരിങ്ങാലക്കുട തന്ത്രികളും യോഗക്കാരനായ നമ്പൂതിരിമാർ ഈ സ്വപ്നത്തെ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാതെ ശ്ലോതിഷത്തെ ചതുശ്രയിക്കുകയും അതുകൊണ്ടും ഈ ബിംബം സ്വീകാര്യമാണെന്നു കണ്ടതിനാൽ തുടർച്ചയ്ക്കുള്ളതത്തിൽ പരശുരാമപ്രതിഷ്ഠിതമായ ബിംബം മാറി ഈ ബിംബം പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണ് ബിംബം മാറിക്കലശം ഒന്നാമതായി നടന്നത്. ഈ ബിംബം മാറിക്കലശം കഴിച്ച കാലത്തു അതിവിശേഷമായ ഒരു മാണിക്യരത്നം കായംകുളം രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ നിന്നു വരുത്തുകയും ആയ്ക്കു കലശ സഭയായിരുന്നറിയിൽ ചാത്തുകയും ചെയ്തു. കലശം കഴിഞ്ഞു നടത്തപ്പെട്ടു. പിന്നെ കുമ്പുകാരം നടത്തക്കേണ്ടുന്ന ദിവസം തുറന്നുനോക്കിയപ്പോൾ മാണിക്യരത്നം ബിംബത്തിനോടു ചേർന്നു പോയതായിരുന്നു. എല്ലാവരും വളരെ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അന്നുമുതൽ “കൂടൽമാണിക്കം” എന്നൊരു പേരു സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. (ഇതു മഹാരാജ വിധവയും കേട്ടിട്ടുണ്ട്.) അതായത്:— പരശുരാമപ്രതിഷ്ഠിതമായ ബിംബത്തിന്മേൽ അതിവിശേഷമായ ഒരു രത്നം തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലത്തു കായംകുളം രാജാവിന്റെ കൈവശം ഒരു രത്നമുണ്ടെന്നു കേട്ടതിനാൽ ആ രത്നവും ബിംബത്തിന്മേൽ കാണുന്ന രത്നവും തമ്മിൽ എതിർന്നാണു ഗുണാധിക്യം എന്നു ഒത്തുനോക്കുവാനായി, യോഗക്കാരിൽ പ്രധാനിയായ അയിരൂർ കോവിലകം രാജാവിന്റെ തിരുവഴിത്തിൽ പ്രകാരം കായംകുളം രാജാവു രത്നം അയച്ചു. ആ രത്നം ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു, രത്നങ്ങളുടെ ഗുണദോഷജ്ഞാനത്തിൽ അ

തിസമത്വം നാരായ ചില ബ്രാഹ്മണർ ബിംബത്തിന്റെ അടുത്തു് പെച്ചു ഗുണഭോജി വിപേചനം ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ എത്തിയെന്നായിരുന്നു ആ രത്നം ബിംബത്തിനേല്പുള്ള രത്നത്തിനോടു ഐക്യം പ്രാപിച്ചു പോയി. അന്നു മുതൽ കൂടൽമാണിക്കം* എന്നു പേരുണ്ടായി* എന്നാണ്. രത്നം മടക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതിനാൽ കായകളും രാജാവിന്നു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രധാനാവകാശം കൊടുക്കണമെന്നു് കായകളും രാജാവിന്നു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മേൽക്കോയ്മ സ്ഥാനം കിട്ടിയ മുതൽ യോഗക്കാരെ അനുമാനിച്ചോടു കൂടെ ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നതിന്നു് “തനിച്ചുടയകയ്ക്കും” എന്ന സ്ഥാനപ്പേരും കൊടുത്ത് പ്രതിനിധിയായി ഒരാളെ അയക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഈ ആൾ രാജപ്രതിനിധി എന്ന പേരെങ്കിലും ഭാവപ്രതിനിധിയുമാണ്. ബ്രാഹ്മണർ മന്ത്രതന്ത്രവിധിതകൾ അല്ലാത്ത ഇദ്ദേഹത്തെ ഭാവപ്രതിനിധിയായി വാഴിക്കുന്നത്. ഈ കാര്യത്തിന്നു് ‘അവരോധം’ എന്നാണ് പേർപറഞ്ഞു പരുന്നത്. “തനിച്ചുടയകയ്ക്കും” എന്നതു് ലോപിച്ചു. ഇപ്പോൾ ‘തച്ചുടയകയ്ക്കും’ എന്നായിരുന്നു. തച്ചുടയകയ്ക്കുട നടുവടിയെപ്പറ്റിയും മറ്റും അനേകം നിയമങ്ങളുണ്ട്. ഈ നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നതായാൽ “സ്ഥാനഭ്രംശം” എന്ന ശിക്ഷയും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതു് സ്ഥാനഭ്രംശം കല്പിച്ചിട്ടുള്ള കയ്യുടയ്ക്കു ഇരിക്കുവാനുള്ള സ്ഥലം ഇരിക്കാലക്കുടനിന്നും ഉദ്ദേശം എട്ടുനാഴിക കിഴക്കുവശമായി “പോട്ടയിൽ” എന്ന പ്രദേശത്താണ്. തച്ചുടയകയ്ക്കുടയ്ക്കു സ്വകുഡാബത്തിൽ പുലസ്സാബായ അമ്പലം

പോലുമില്ല. തച്ചുടയകയ്ക്കുടയ്ക്കു അമ്പലം, ദേവനും ദേവന്റെ അമ്പലം തച്ചുടയകയ്ക്കുടയ്ക്കു ഇങ്ങിനെയാണ് അവരോധിച്ചതെന്നു് കൂടാ. ഇങ്ങിനെ തച്ചുടയകയ്ക്കുടയ്ക്കു വാഴിക്കുന്ന ഒരു അവസരത്തിൽ യോഗക്കാരെ എന്തോ ചിലപ്പോഴായി യോഗപ്രധാനിയായ അയിരൂർ കോവിലകം രാജാവിന്നു രസിക്കാതെ വന്നു. അതു നിമിത്തം ചില വഴക്കുകൾ സാധിക്കുകയും അയിരൂർ രാജാവ് ആ യോഗത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ചുപോയെന്നു്. ആ അവകാശമാണ് പെരുമ്പട്ടപ്പ സ്വരൂപത്തിലേക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കായകളും രാജ്യം പിന്നീടു തിരുവനന്തപുരം രാജാവു (മാത്താസ്ഥാപമം) കൈവശപ്പെടുത്തിയതോടുകൂടി, ടി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അവകാശവും അവിടേക്കു സിദ്ധിച്ചു. (തിരുവനന്തപുരം രാജവംശത്തിന്നു് “തൃപ്പാപ്പി സ്വരൂപം” എന്നും കൊച്ചി രാജവംശത്തിന്നു് “പെരുമ്പട്ടപ്പ സ്വരൂപം” എന്നും പറഞ്ഞു വരുന്നു.) തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു അവകാശം സിദ്ധിച്ചു മുതൽ അവിടന്നും യോഗക്കാരെ അനുമാനിച്ചോടു കൂടെ തച്ചുടയകയ്ക്കുടയ്ക്കു അയക്കുക പതിവായി. ഇങ്ങിനെ അയച്ചുവന്നിരുന്ന ഒരു കയ്യുടയ്ക്കുടയ്ക്കു കാലത്ത് വീണ്ടും ഒരു ബിന്ദു മോറിക്കലശമായി. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ബിംബം അക്കാലത്തു് തിരിച്ചുവന്നതല്ല. ബിംബം മോറിക്കലശക്കാലത്ത് പഴയ ബിംബത്തിൽ നിന്നു പുതിയ ബിംബത്തിലേക്കു ആവാഹിച്ചാൽ പിന്നെ പഴയ ബിംബം അടുത്തുള്ള തീർത്ഥത്തിൽ ഇടുക പതിവായിരുന്നു. ഈ പതിവനുസരിച്ച് മേൽപറഞ്ഞ കലശക്കാലത്തിലും ബിംബം തീർത്ഥത്തിലിടുകയുണ്ടായി. അതു് പെരുമ്പട്ടപ്പത്തിൽ താഴത്തെ പൊന്തിക്കിടക്കുന്ന തായിക്കണ്ടു എല്ലാവരും അതു് തെറ്റു്. “ആവാഹനം” ശരിയാവാത്തതിനാലാണ് ബിം

* ഇതു കവനകൗമുദിയിൽ വേദാന്തവിധിയിലും കാണുന്നു. (മം. പ)

ബാം വെള്ളത്തിൽ താഴാത്തതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി രണ്ടാമതും പഴയബിംബത്തിൽ നിന്നു പുതിയബിംബത്തിലേക്കു ആവാഹിച്ചു. അതിൽപിന്നെ പഴയ ബിംബം വെള്ളത്തിൽ താഴുകയുംചെയ്തു. ഈ വസ്തുതയും പരക്കെ ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞതിനാൽ അന്നത്തേ പ്രതിഷ്ഠാചകനായ ബ്രാഹ്മണൻ സർവ്വരാലും പരിഹാസ്യനായിത്തീർന്നു. അതുനിമിത്തം അദ്ദേഹം പലവിധമായ ചിന്തകളാൽ ആകുലനായി ദുഃഖിച്ചും കൊണ്ടു “നടതുരക്കുന്നതിന്റെ ഭണ്ട ദിവസം മുഖെ ഒരു ദിവസം രാവിലെ കുളിച്ചുവന്നു അമ്പലത്തിന്നകത്തു ഒരുമുറിയിൽ കടന്നു വാതിലടച്ചു, നാം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതു ശരിയായിട്ടുണ്ടെന്നതിലേക്കു തക്കതായ വല്ലഭാജ്ഞാപനവും കണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ ഈ വാതിൽ തുറക്കുന്നതല്ലെന്നു മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചു” ഈശ്വരനെ ധ്യാനിച്ചും കൊണ്ടിരുന്നു. നടതുരക്കേണ്ടുന്ന സമയമായപ്പോഴും തന്ത്രിയ കാണാത്തതാൽ വളരെ അന്വേഷിച്ചു. കണ്ടില്ല. ഒടുക്കം മറ്റുചിലർ നടതുരക്കാമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. തുറന്നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച “ഓ! എന്തൊരുഭൂതം!” ശ്രീ കോവിലിന്നകത്തു മുഴുവനും അതിവിശേഷമായ ഒരു

തേജസ്സു തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വിവരങ്ങളെ “ഗതാനുഗതിക” ഞ്ഞേന്ന അറിഞ്ഞു വന്നുകൂടിയ ജനങ്ങൾക്കു സംബ്രയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇവരുടെ തിഷ്ണ, തിരക്കും ലഹളയും കേട്ടു തന്ത്രീയായ ബ്രാഹ്മണൻ എന്തോ ഒരു വിശേഷമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചു വാതിൽ തുറന്നു, ഉപവാസം കൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണത്തെ വകവെക്കാതെ അതിപേഗത്തിൽ വന്നുനോക്കിയപ്പോൾ “മുമ്പിലത്തെ ബിംബത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മാണിക്യരത്നം ഈ ബിംബത്തിന്മേൽ പ്രതിഫലിച്ചു ശോഭയാണു്” ആ കൺഭാഗത്തെ വിശ്വസിച്ചു നിശ്ചലനായ ഭക്തിയോടുകൂടെ സാക്ഷാഗ്രമായി നമസ്കരിച്ചു. തൽക്ഷണം ആ പ്രഭ കാണാതാവുകയും ചെയ്തു. ഇത് കണ്ടുനിന്നിരുന്നവരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവാഹനം അതിവിശേഷമായിട്ടുണ്ടെന്നു സ്മരിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ വിവരങ്ങൾ തദ്ദേശവാസികളും വയോവൃദ്ധന്മാരുമായ പലരിൽനിന്നും മനസ്സിലായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഇതിന്റെ “സംഖ്യാസംഭവ്യ വിവേചനഭാരം” വായനക്കാരിൽ സമുദ്വിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

വി. കെ. എൻ

ഭീമസിംഹന്റെ പുത്രി.

(തുടർച്ച)

ബ്രാഹ്മണൻ മുൻപ്രസ്താവിച്ച വിധം ചാഞ്ഞപ്പോഴെക്കു പ്രതാപസിംഹൻ അക്ഷമനായി. “നിങ്ങളുടെ ഗുരുനാഥൻ ഏതു രാജ്യത്തെ രാജാവായിരുന്നു? അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്താനത്തിന്റെ ഗതിയെന്തായി? അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിച്ച ഭൂതൻ ആരാണ്? ഇപ്പോൾ എവിടെ?” എന്നെല്ലാം ഒരു

നിമിഷത്തിൽതന്നെ ചോദിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ബ്രാഹ്മണൻ—ഇവിടുന്ന് എനിക്കു മാല്യ തരണം. ഈ സംഗതികളെല്ലാം എനിക്കറിവുണ്ടെങ്കിലും ഇത്രമാത്രമേ അങ്ങയോട് പറയാൻ എനിക്കു ഗുരുനാഥന്റെ കല്പനയുള്ളു. എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞയെ ഒരുവിധത്തിലും അതിക്രമി

പ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതിന്നിവിടുന്ന് എ
ന്നെ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യരുത്. 'കുറച്ചു
ദിവസവും കൂടി ക്ഷമയായിരിക്കണം. ഇ
വിടുത്തെ സംശയങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം വ
ന്നു ഉടനെ രീതികൊള്ളും.' പ്രതാപസിം
ഹൻ തന്റെ ജിജ്ഞാസയെ ഒരുവിധം അ
ടക്കി നിർത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ
ബലമായ ഒരു സംശയം അങ്കുരിച്ചു. എ
ങ്കിലും ആലോചിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അ
തു കേവലം അസംഭവ്യമെന്ന് അദ്ദേഹ
ത്തിന്നു തോന്നി. ഇങ്ങിനെ ഏതാനും ദിവ
സങ്ങളും ആഴ്ചകളും കഴിഞ്ഞു. പ്രതാപ
സിംഹൻ പ്രഭാതം മുതൽ അസ്തമനഃവരെ
ആ സന്യാസി ഇന്നു വരുമെന്നു തീർച്ചപ്പെ
ടുത്തിയും അസ്തമനമായാൽ 'നാളെ റി
ശ്വയമായി എന്തു' എന്നു സമാധാനിച്ചും
ദിവസം കഴിച്ചുവന്നു. ഏകദേശം രണ്ടുമാ
സം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ദിവസം മദ്ധ്യാ
ഹ്നത്തിൽ ദൂരയാത്രകൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചു വ
ലഞ്ഞ കുതിരയെ നടത്തി കൊണ്ട് അദ്ദേ
ഹം ആ ചെറിയ ഭവനത്തിന്റെ മറ്റൊ
രത്തെത്തി. വന്നപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണനും പ്ര
താപസിംഹനും ഉമ്മറത്തു തന്നെയുണ്ട്.
ബ്രാഹ്മണൻ ക്ഷണത്തിൽ ചെന്നു ഗുരുവി
നെ നമസ്കരിച്ചു എങ്കിലും പ്രതാപസിംഹ
ൻ അദ്ദേഹം ആരെന്ന് അറിയാതെ അ
തുതപ്പെട്ട മേൽപ്പെട്ട മിഴിച്ചുനിന്നു. പ്രഥ
മദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ ധീരനും അത്യുൽകൃഷ്ട
നുമായെന്നു തോന്നുന്ന ഒരു രാജകുമാരൻ
ഭവനത്തെയാണ് താൻ മുമ്പിൽ കണ്ടത്.

സന്യാസി— 'എന്താണ് പ്രതാപ
സിംഹ! നിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ എനി
ക്കു പാഠനിയുടെ വേഷം തന്നെയാണോ
ഉചിതം? നീ എനിക്കു സ്വാഗതവുമായി
പായുന്നില്ലല്ലോ.' ലേശം ഗദ്വില്ലാത്ത ഈ
വാക്കുകളും മനസ്സിനെ വശീകരിക്കുന്ന മ

നോസവും വിനയസ്വഭാവവും അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യത്തിന്നു ശക്തി വർദ്ധി
പ്പിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

പ്രതാ— മഹാത്മാവായ അങ്ങേക്ക്
ഏതു വേഷവും ഉചിതംതന്നെ. എന്നാൽ
അങ്ങ് ആരാണെന്ന് എനിക്കറിയാനാഗ്ര
ഹമുണ്ട്. എന്നെ വിരോധമില്ലെങ്കിൽ അ
തു മനസ്സിലാക്കി തരണം.

'കുളിച്ച ഭക്ഷണം വല്ലതും കഴിച്ചശേഷം
പായാം. വിശന്നുകൊണ്ടു വെയിലി
ൽ ദൂരയാത്ര ചെയ്യുന്നത് ഒട്ടും സുഖകരമാ
യ അവസ്ഥയല്ല' എന്നു പറഞ്ഞു സന്യാ
സിയും ശിഷ്യനും അകത്തേക്കു പോയി.
സാധാരണകാലത്ത് ആ സന്യാസി പ്രതാ
പസിംഹനേയും ശിഷ്യനേയും സമീപം
വിളിച്ചു വിട്ടിന്റെ മറ്റൊത്തുള്ള ഒരു അശോ
കവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിലിരുത്തി താനുമി
രുന്ന ശേഷം തന്റെ പൂർവ്വാചരിത്രവും താ
ൻ പോയ കാര്യവും പറയുവാൻ തുടങ്ങി.
'നീ അല്പനേരം മുമ്പ് എന്നോടു ചോദി
ച്ച ചോദ്യംതന്നെ നിന്റെ ഭാര്യയായ ര
ത്നപ്രഭയും എന്നോടു ചോദിക്കുകയായി.
ഞാൻ ആ കാട്ടിൽ തപസ്സു ചെയ്യുന്ന ഒരു
സന്യാസിയാണെന്ന് അവളോടു പറഞ്ഞു.
നിന്നോട് എന്റെ ശിഷ്യൻ ഞാൻ ഒരു
രാജകുമാരനായാണെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാ
യിരിക്കും. ഇതുരണ്ടും സത്യംതന്നെയാണ്.
എങ്കിലും മഴുവൻ വസ്ത്രം ആയില്ല. തന്ന
പ്രഭയുടെ അർദ്ധനായ ഭീമസിംഹനാണ്
ഞാൻ. എന്റെ കട്ടിയെ ശത്രുക്കളിൽനി
ന്നും, എന്നെ ഭയങ്കരമായ ഒരു മരണത്തി
ൽനിന്നും രക്ഷിച്ചു വിശ്വസ്തനായ ജയസിം
ഹനാണ് എന്റെ ശിഷ്യനായ ഈ ബ്രാ
ഹ്മണൻ. 'ഇപ്പോൾ നിന്റെ സംശയങ്ങ
ളെല്ലാം തീർന്നുവെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കു
ന്നു.'

പ്രതാ—ഇദ്ദേഹം ഭവാന്റെ ചരിത്രം എന്നെ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ ഈ സംശയം എന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നി. എങ്കിലും ഭീമസിംഹൻ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചു വീരനായ ഒരു യോദ്ധാവിന്റെ യശസ്സും സത്ഗതിയും ലഭിച്ചു എന്നായിരുന്നു എന്റെ പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസം. മൃണാലസം മുമ്പ് ഇവിടുന്നു കൂട്ടിൽ സമ്പ്രാസിനായി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഒരുവൻ എന്നോട് പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നുവെച്ചു ഞാൻ തള്ളിക്കളയുകയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് എന്റെ സംശയം അസംഭവ്യമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതിൽ എന്താണ് അതുള്ളതും. ജയസിംഹൻ താനിവിടുത്തെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചുവന്നുവെന്ന് എന്നോട് പറഞ്ഞതുമില്ല.

ഭീമ—അതിൽ നിന്നെന്ന് അതുള്ളതെന്ന് അശേഷം അവകാശമില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ യോഗ്യതയുള്ളവന്റെ ലക്ഷണം ആത്മപ്രശംസ ഇല്ലായ്മ തന്നെയാണ്.

പ്രതാ—അതു ശരിതന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഇവിടുന്ന് എനിക്ക് ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരത്തിന് പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങയുടെ ദയകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഈ സ്ഥിതിയിലായത്. പരാക്രമശാലിയായ ഭീമസിംഹന് ഒരു നിസ്സാരനായ യോദ്ധാവിനെ കൊണ്ടു എന്തു പ്രത്യുപകാരമാണ് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത്?

ഭീമ—പ്രത്യുപകാരത്തിന്റെ കാര്യം ഞെപ്പാറി നീ യാതൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. നിന്നെ വല്ല ഗുണവും ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ ആ കടം എന്റെ പുത്രിയോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടു നിന്നെ വിട്ടാവുന്നതാണ്. അതിദീർഘമായ വിവാഹത്തിനുശേഷം ദയനീയമായ

അവസ്ഥയിൽ എന്റെ കുട്ടിയെ കണ്ട രാത്രിയിൽ എന്തെല്ലാം വികാരങ്ങളാണ് എന്റെ മനസ്സിലുടിച്ചത് എന്ന് എനിക്കു പറയാൻ സാധിക്കയില്ല. രാജ്യവും ധനവും ശത്രുക്കൾ എന്നെ പരാജിതനാക്കി പിടിച്ചടക്കിയല്ലോ എന്നുള്ള ദൈവ്യതയേക്കാൾ അധികമായി എന്റെ ഏകപുത്രിയുടെ കഥയെന്തായെന്നറിവാൻ സാധിക്കാത്ത വ്യസനമാണ് എന്നിങ്ങനെയത്. ഈ ശപരാനുഗ്രഹംകൊണ്ട് അതും ഇപ്പോൾ തീർന്നു. എന്റെ പുത്രി അവൾ ജനിച്ചു വംശത്തിന്റെ പ്രാഭവത്തിന്നനുസരിച്ചും ധീരനായ ഒരു പുത്രിയുയോദ്ധാവിന്റെ ഭാര്യയുടെ യോഗ്യതക്കനുസരിച്ചും തന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മമനുഷ്ഠിച്ചു വെന്നറിയുന്നതിൽ എനിക്ക് അസാമാന്യമായ സന്തോഷമുണ്ട്. അതിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ ഇവിടുന്നുപോയ ശേഷമുള്ള കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കുക:—നേരെ ഡൽഹിയിലേക്കാണ് ഞാൻ പോയത്. നാലു ദിവസംകൊണ്ട് അവിടെ എത്തി. ചക്രവർത്തിയെ വളരെ വിശ്വാസമുള്ള രാജാ ഓഡർമാർ എന്ന മന്ത്രിയെക്കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിനെ നിന്നെ പരിചയമുണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ വിശേഷിച്ചു യാതൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. നല്ല നീതിജ്ഞനും രാജ്യകാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിൽ അതിസമർത്ഥനുമൊന്നെനാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്. അദ്ദേഹത്തോടു ഞാൻ എന്റെ പൂർവ്വകഥയും നിന്റെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നു വിടുവിച്ചതും വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. ‘നിങ്ങൾ അതിസാഹസമായ കാര്യമാണ് ചെയ്തത്. രാജകുല്പനപ്രകാരം ബന്ധനത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരു തടവുകാരനെ വിടുവിക്കുന്നത് അല്ലമായ കാര്യമല്ല. യുദ്ധയാലും നിങ്ങൾ അറിയിച്ച സംഗതികളെല്ലാം ചക്രവർത്തിയെ ഞാനുണർത്തിച്ചു

കൊള്ളാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി എന്തായിരിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് ഇപ്പോൾ പറയാൻ സാധിക്കയില്ല. പതിനാലു ദിവസത്തോളം ഞാൻ ഡൽഹിയിൽതന്നെ താമസിച്ചു. എന്നതിന്റെ ശേഷം എനിക്ക് ചക്രവർത്തിയുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരായാൻ ഉള്ള കല്പന കിട്ടി. ഞാൻ നിശ്ചിതസമയത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിലെത്തി. വളരെ ഭംഗത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം എന്നെ എതിരേറത്ത്. ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിലുള്ള അസംഖ്യം ലക്ഷം പ്രജകൾക്ക് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബഹുമാനവും ഭക്തിയും ശത്രുരാജാക്കന്മാരുടെ ഭയവും കൂടും അസ്ഥാനത്തിലല്ലെന്ന് എനിക്ക് ചക്രവർത്തിയെ കണ്ട ഉടനെ തോന്നി. ഉചിതപ്രകാരം ഞാനദ്ദേഹത്തെ വാദിച്ച ശേഷം അദ്ദേഹം 'നിങ്ങൾ അസാധാരണയായ ഒരു കാരമാണ് ചെയ്തത്. നമ്മുടെ കല്പനയെ ലംഘിച്ചു പ്രവൃത്തിച്ചതുകൊണ്ട് രാജദ്രോഹകാരം ചെയ്തവനായിട്ടെ നിങ്ങളെ വിചാരിപ്പാൻ തരമുള്ളൂ.'

ഞാൻ—'മഹാപരാക്രമിയായ ചക്രവർത്തി! ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ ഇവിടുത്തെ ആധിപത്യത്തിൻകീഴിലുള്ള ഒരു രാജാവോ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു രാജാവിന്റെ പ്രജയോ, അല്ല. എന്റെ ബന്ധുവായ ഒരു യോദ്ധാവിനെ ഇവിടുന്നു തടവിലിട്ടു. അദ്ദേഹത്തെ അവിടെനിന്നു മോചിപ്പിപ്പാൻ ഞാൻ ഉത്സാഹിച്ചു. ദൈവാനുഗ്രഹം കൊണ്ടു സാധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ ഞാനെങ്ങിനെയൊണ് രാജദ്രോഹകാരനാകുന്നതെന്ന്. പ്രതാപസിംഹനും തൊറുകാരനല്ല. തന്റെ സപാമിക്കുവേണ്ടി ധൈര്യത്തോടുകൂടി ജീവനാകൂടി വിലവെക്കാനായിരുന്നു ചെയ്തത്. ഒരു കാരമാണെന്ന് അ

ങ്ങേപ്പോലെയുള്ള ഒരു യോദ്ധാവും ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരിക്കലും പറയുന്നതല്ല.'

ചക്ര— അതിരിക്കട്ടെ, ഞാൻ ഈ അക്രമം സഹിക്കുന്നതായാൽ ഏതുപ്രകാരമാണ് നിങ്ങൾ എന്നോട് അതിന് കൃതജ്ഞതയെ കാണിക്കുക?

ഞാൻ— ആജീവനാന്തം ഞാനും എന്റെ കാലശേഷം പ്രതാപസിംഹനും ഇവിടുത്തെ ബന്ധുക്കളായിരിക്കുന്നതാണെന്ന് ഞാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ ഭീമപുരിയിലെ രാജാക്കന്മാർ ഇതുവരെ മേൽക്കോയ്മ കീഴടങ്ങി കരംകൊടുക്കുക പതിച്ചുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിന് ഇപ്പോൾ ഇവിടുന്നു നിർബന്ധിക്കുന്നതായാൽ അങ്ങനെയൊരാൾ ഞാൻ ഒരുക്കമല്ലെന്നു ചക്രവർത്തിയെ വ്യസനപൂർവ്വം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ചക്ര— നിങ്ങൾ ശത്രുരാജാവിനെ കീഴടക്കി രാജ്യം തിരിയെ ലഭിപ്പാൻ ഉത്സാഹിച്ചു വരുന്നുണ്ടോ?

ഞാൻ— ശോച്യമായ രാജ്യകാർയ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ബന്ധുവാണെന്നു തീർച്ചയില്ലാത്ത ഒരുങ്ങമ്പ്രരാജാവോടു യാതൊരു രാജ്യഭരണകർത്താവും തുറന്നു പറഞ്ഞതായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു എന്നെ ബന്ധുവായി സ്വീകരിപ്പാനോ ശത്രുവായി വെപ്പാനോ ഇവിടന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതെന്നറിയണം. എന്നാൽ ഞാൻ ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം പറയാം.

ചക്ര— നമ്മുടെ തീർച്ച നാളെ അറിയിച്ചുകൊള്ളാം. 'നാളെ മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ നിങ്ങൾ ഇവിടെ ഹാജരാവുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.' ചക്രവർത്തിയേയും സഭയേയും വാദിച്ചു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽനിന്നു പോന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ തീർച്ച എനിക്ക് ഗുണമായിരിക്കുമെന്ന്

എത്രണ്ടു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. 'എന്റെ ശത്രുവായ ഭീമപുരിയെ ഇപ്പോൾ ഭരിച്ചുവരുന്ന രാജ്യം ചക്രവർത്തിയുമായി ബന്ധമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ കീഴടക്കുന്നതിന് ഭയങ്കരമായ യുദ്ധവും വലുതായ ജീവനാശവും ദ്രവ്യനാശവും വേണ്ടിവരും. ഭീമപുരിയിലെ ഒരു ശത്രുരാജ്യം തന്റെ പ്രയത്നം യാതൊന്നും കൂടാതെ രാജ്യഭ്രഷ്ടനായി ആ സ്ഥാനത്തു പ്രാലംഭനായ ഒരു ബന്ധുവിനെ രാജാവായി കിട്ടുന്നത് ചക്രവർത്തിയ്ക്കു അല്പമായ ലാഭമേല്ക്കൂ. പിന്നെ രാജസ്ഥാനത്തിലെ പല പ്രാലംഭനായ രാജാക്കന്മാരും എന്റെ ബന്ധുക്കളാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതു അദ്ദേഹം ചക്രവർത്തിയെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ചക്രവർത്തിയുടെ ചോദ്യംകൊണ്ടു എനിക്ക് മനസ്സിലായി. ഈ പലവിധ ആലോചനകളോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ രാജസഭയിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോകുന്നത്.

വിരോധിത്വം ചക്രവർത്തിയുടെ തീർച്ചയ്ക്കു ഇന്നതാണെന്ന് എനിക്കറിവു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്ന് തടവിൽനിന്നു വിടുവിച്ചതിന് യാതൊരു പ്രതീകാരവും ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നും ഭീമപുരിയെ ഭരിക്കുന്ന രാജാവിന്റെയും അവരുടെ ന്യായമായ അവകാശികളുടേയും രാജ്യത്തേയോ സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയോ ആക്രമിക്കുന്നതല്ലെന്നും ചക്രവർത്തി വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളെ ഞാൻ സഹായിക്കുന്നതല്ലെന്നും ന്യായമായ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹം എല്ലാപ്പറ്റത്തായാൽ സൈന്യംകൊണ്ടും ദ്രവ്യംകൊണ്ടും അവസ്ഥാനുസരണമുള്ള സഹായങ്ങൾ ചെയ്യാമെന്നും ഞാനും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. എല്ലാവിധ ബാഹ്യമതിയോടും ഭീമപുരിയിലെ രാജാവിന് യോഗ്യമായ അകമ്പടിയോടുംകൂടി അദ്ദേഹം എന്നെ രാജസ്ഥാനത്തിലേക്കയച്ചു.

സിദ്ധചന്ദനത്തിൽവെച്ചു രത്നപ്രഭയ്ക്കു കണ്ടുകടന്നതെന്ന ഞാൻ ജയസിംഹനെ രാജസ്ഥാനത്തിലേക്കയച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ഭീമപുരിയിലെ രാജാവായിരിക്കുന്ന കാലത്തു എന്റെ ബന്ധുക്കളായിരുന്ന രാജാക്കന്മാരെ ചെന്നു കണ്ടു ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ശത്രുവിനോടു പ്രതീകാരം ചെയ്യാൻ ആലോചിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവരെ സ്വകാര്യമായി അറിയിപ്പുനൽകുകയും ചെയ്തോടുകൂടിയാണ് അവനെ പാർത്ത്യയച്ചതു. ശത്രുവിനെ കീഴടക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങൾക്ക് ഞാൻ അവരോടു ചേർന്നു. രാജാ തിരിയെ ലഭിച്ചാൽ അവർ എനിക്ക് വേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള യുദ്ധത്തിന്റെ ചിലവു എന്റെ ശത്രുവിന്റെ വജ്രാനയിൽനിന്നും പോരാതെ വരുന്നത് രാജാവായ ഉടനെ കൊല്ലത്തോടുമായിട്ടു ഞാൻ കൊടുത്തു കൊള്ളാമെന്നും വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു. മിക്കവാറും എന്റെ അപേക്ഷയെ സന്തോഷത്തോടു കൂടി സ്വീകരിച്ചു.

ഞാൻ രാജസ്ഥാനത്തിലെത്തി ചക്രവർത്തിയുടെ അകമ്പടിയെ തിരിച്ചയച്ചു. എന്റെ ബന്ധുക്കളോടുകൂടി വേണ്ട ആലോചനകളെല്ലാം ചെയ്തു സാമാന്യം വലുതായ ഒരു സൈന്യത്തെ ശേഖരിച്ചു ഭീമപുരിയെ ആക്രമിക്കുവാനുള്ള അവസരവും കാത്തിരുന്നു. ശത്രുവിന് ഞങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളൊന്നും അറിയാൻ പാടില്ലാത്തവിധം അവ അത്ര ഗോപ്യമായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുമായുള്ള യുദ്ധങ്ങളെക്കൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ച സേനാബലത്തോടും ദ്രവ്യത്തോടുംകൂടിയ ഒരു ശത്രുവിനെ കീഴടക്കുവാൻ അശേഷം പ്രയാസമുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല.

(തുടരും)

പി. പി.

തെക്കെലാസനാഥോദയം

പ്രബന്ധം.

ലീലാസ്തംഭമല്ലെൻപ്രിയസഖ!നിയതം
 ഭക്തിഭാജാംവിയേയ്യാ
 നാലാസ്തംഭായാഭിയേയസ്രീഭവനവെന്താർ
 ചാപ്പുനീഭാഗധേയം
 കൈലാസാൽപോന്നദേവീചരിജനസമീ
 തൊജാമദഗ്വനവേണ്ടി
 മേലേത്തുംകേരളചെന്തൊരുവൃഷപുരസം
 വാസമേതൽപ്രമാണം.
 ശാസ്താസ്തായേതിഹാസസ്മൃതിഷുവിവിധകാ
 വ്യോൽക്കരനാടകേഷു
 ശ്ലാഘ്യസാരസ്വതൈവാകുചരിചിതിഷു
 പരാംകോടിമാടീകമാനെ
 ഗംഭീരമൃഗീസമാജെസുമമതിനവസ...
 ഏകമാല്യോപമാര
 പ്രകാശസ്വാസ്വമേദാസ്വതിഷുഷപുരനാ...
 മാനകമ്പാവലംബം.
 വാർകോലും കേരളക്ഷാതലവൃഷഭമേഹ...
 ക്ഷേത്രമുലപ്രതിഷ്ഠാ...
 മാഹാത്മ്യോല്പാസകല്ലോലിതപരമശിവേ
 ത്തക്ഷസംഭാവനീയം
 റീകേളന്തോഴ!ചിത്രഭൂതനയചരി...
 തൈരതിശ്ലാഘനീയൈ...
 മോഹലാപാന്തപ്രകാശംവിചടദധിതരി
 ത്രനവീനപ്രബന്ധം.
 കല്യാണശ്രീതടകുളജബലമിത്
 പ്രൌഢമൈരാകരാണാം...
 മേലോലാചിത്രനടീനാടികധരണിചരി...
 ത്രാണന്തത്താത്തരാണാം
 ചൊല്ലേറുംകീത്തിപാളീകബളിതജഗതം
 കൊച്ചിയെന്നുണ്ടുഭൂമേ
 വെല്ലുന്നുകാചിമേളംപെരിയകലപുരി
 മാടയാത്രീപരീനാം.

അന്തി വലു സമസ്തഭവനവിസ്താരനിസ്തർ
 പ്രശസ്തിമഹിതാസ്തിദേ ഭൂമകലാകല്പകല്പി
 തേ കേരളക്ഷോണിഭാഗേ നിരന്തരോൽഗ
 തപരകീർത്തിമൗക്തികകൂടാ വിതാനിതനി
 വിവജഗദണ്ഡമണ്ഡലാനാം പ്രചണ്ഡഭ
 ജഗൈസ്സീതുപണ്ഡിത കണ്ണകീരീടികാക
 ത്തസ്ഥകാത്തവീട്ടുദിവിരപുഷ്പഗർവ്വസു
 സാനാം നിരതിശയജാജപല്യമാനപ്രതാ
 പപാവകജാലാവലീഭിരവലീഡരിപുണ്ഡ
 ശലഭാനാം വിപുലപ്രഥനവിതന്ത്രമാനവ
 രദാനസംവാദിതവരസുഖലാഭസംഹൃദ്യന
 സ്കാരസുമനസ്സേണനിത്യോദീപ്തമാണാ
 ധ്യാശീവിശേഷാണാം മനകലമണിപ്രദീപാ
 നാം മാടയാത്രീഭൂതം വിശ്വവിസ്താപകാ
 ഭോഗാകൊച്ചിതി നാമകലരാജധാനീ

 സുരാലയസ്സോജ്ജ്വലിനീവിഭൂതാ
 പരൈരയോദ്ധ്യാമധുരാവിശാലാ
 വിരാജതേഭോഗവരീസപയംയാ
 ശ്രീതേവസംഭ്രൂയുചമാപുരീഭി.
 മനകലമണിദീപൈ
 ത്തത്രപുഷ്പാമൃതാം
 മഹിതമണിനീധാണേ
 രാമവർമാഭിധാണേ
 പ്രതിഭാമദകുളി...
 പ്രൌഢസംഹാരസിംഹേ
 സലീലനിധിഗഭീരേ
 ദൈവമഹാലാലവിരേ.
 തദനവിപുലവൈദിനിധാനം
 മനജവരോജനിതരഗോദവർമാ
 അഗണിതമണശേഖരവിശ്വമല്ലേ

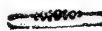
രവിസുരശോരവിവർണമധേയഃ.
 ആവിർഭൂതവതദനന്തരമാവിഭൂത-
 ബാഹുവല്ലിവിഭ്രമവശംവദവിശ്വലോകഃ
 സാവിത്രവംശതലകസ്സിദിവേന്ദ്രധാമം
 ശ്രീവീരകേരളജ്ഞിതീതിപാലചന്ദ്രഃ.

തത്സ്മരാജാസരോജാരിമൃഡാരേണച
 രണകമലപരിചരണ നിസ്തൃഷ്ടസംസ്കാര
 മനസ്സാരസമുദിതപരബോധസാരനിർദ്ധാരി
 തനിഖിലകൃത്യാകൃത്യവിശേഷഃ ചതുരദധി
 മേഖലാദാമബന്ധുരാംബസുസാരം വിക്ര
 മോച്ചണ്ഡേനളജദണ്ഡേനബിഭ്രാണഃ ജ
 ഗൽഭ്രമണമേതി മരോളാരണ്യവൈരിവീര
 കണ്ഠഗ്രാസമയസമുദിതപരയശോത്രപാൽ
 ഭുതകുമാരവിക്രമാക്രാന്തചതുർഭുവനാന്ത
 രാജഃ ശക്തിത്രിയീസമുദ്ധേനപുണ്യാശാ
 രാഗണ്യചതുരപായചതുരേണ രാജ്ഞാ
 മുത്തംസായമാനേന ബലവദാജ്ഞാബല
 നൈവ സപ്താംഗരാജ്യം യഥാവിധിപരി
 പാലയൻ പുരസ്കൃതവാരമാവതീം പുരാ
 ണനഗരീംതാം ചിരായസുചമദ്യുധാസ.
 തൽക്കാലേചതുരന്തഭൂമിവലയ

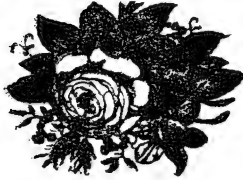
പ്രാകാശ്യമേതോർഹുണാ
 മുദ്രിതൈസ്സകൃതൈസ്സരോജമളവാ
 സങ്കല്പിതസ്സാദരം
 പ്രൈഡശ്രീഷ്ടിയാപുണ്യദിവസേ
 കശ്ചിത്കുമാരാത്മനാ
 മാടകുഷ്ഠാപതിവംശമർത്ത്യശിഖരേ
 മാണിക്യദീപാങ്കുരഃ
 കാന്തിംകാഞ്ചനമുന്തിധാരമദന-
 പ്രഖ്യാപ്രവീരശ്രീയം
 പ്രൈഡാനാമചിചിത്തച്ചുത്തിമതിഗം-
 ഭീരാംപ്രിയംഭാവുകാം
 ക്ഷാന്തിംനിസ്തൃഷ്ടവൈദുഷീഞ്ചനിതരാം
 ബിഭ്രന്നരേന്ദ്രാർക്ക-
 സ്സന്ദ്രാവിഷ്ഠതദിവ്യലക്ഷണപരീ-
 താത്മാവ്യുപാസീദസൗ.
 സാമ്രാജ്യാധിപതോവയസ്വിനീവ

ശ്രീരാമവർമ്മാഭിഷാ
 രാജേന്ദ്രസ്സഹഗോദവർമ്മസഹജേ-
 നക്രമ്യവർമ്മദിഷാം
 കൃതപാദാനപരംതുലാദ്വീപുരേഷം
 വാരാണസീസന്നിധൗ
 സംപ്രാപ്തജീവലോകമനപരനുജോ-
 പ്യാനമൃരാമേശപരാൽ
 അനന്തരമനന്തരായര-
 മണീയനാനാഗുണ-
 പ്രഭാവജിതരാജവോവിഹി-
 തലാലവോവൈരിണാം
 ശശാസവിധിചന്ദ്രമരീംഗുണ-
 മരീയസീപുരയ-
 നൃശോജഗതിവീരകേരള
 ജ്ഞപ്രതീതോന്വഃ
 നീത്യാദിപാനരേദ്യഃപ്രവഹണപുരഷൈ
 രംഹൃതൈസ്സുപ്തയണേ-
 വാതൈർമത്സാർത്ഥദൂരംക്ഷിതിസുരവരദൈ
 ഋത്യമുദാപിശാചീം
 യോദ്ധുണ്വാധികാരാദരിദിരധികനി-
 വൃന്ധസർവ്വാഭിസാരൈ-
 സ്സാലംസർവ്വത്രയലോത്സവമരഹ ചിരാ
 ദനപ്രദുന്നതാത്മാ
 സോയംനിശ്ശേഷവിദ്വാൻപുണമതിരപാ-
 ലിംഗിതൊവീരലക്ഷ്മാ
 മായംകൂടാതമാനാംബുധിവിമതഭൈ-
 ര്യമുബദ്ധാഭിയോഗൈഃ
 ആവിർഭൂതപടയ്ക്കാർവ്വേഷപുരിയ് ലെഴ്-
 നജ്ജമകാലമുദൈ-
 രാബദ്ധാഡാംബരംമെന്മയൊടൊരുശിവര
 ത്രൂത്സവംപ്രാദുരസീത്.
 വീരാനാംമണിവീരകേരളനൃപൻ
 ദിവ്യോത്സവൈചനസൗ
 നേരേന്ദ്രഭാവലീകളകള-
 പ്യാലോളിതശാന്തരം
 ഗൌരീനേത്രചകോരപാപ്തസൗര-
 ചന്ദ്രപ്രണമ്യപ്രഭു
 വാരാജ്യംവൃഷഭാലയെസൗദയൈ-
 രുരോച്ചേന്നിരുന്നിടിനാൻ.

(തുടരും)

ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യം.

കലാവിദ്യകളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം അർജ്ജിക്കുന്നതു സാഹിത്യമെന്നും, ഐഹികപാരത്രികസുഖങ്ങൾക്കു ഏകാസ്തമ്യമായ നേട്ടം സ്മാരമാണ് അതിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്നും ചാഞ്ഞാൽ അതിന്റെ പ്രാധാന്യം മിക്കവാറും ഉപഹോഗോചരമായിത്തീരുന്നതാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെയുള്ള സാഹിത്യത്തിന്നു, വിഷയപ്രതിപാദനയേ പാഠ്യേടത്തോളം 'വേദം', 'ശാസ്ത്രം', 'കാവ്യം' എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. രീതിയേ, അഥവാ പദവിന്യാസക്രമത്തെ അനുസരിച്ചു തോക്കുന്നതായാൽ സാഹിത്യത്തിന്നു 'ഗദ്യം', 'പദ്യം' എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. കൃത്യാകൃത്യോപദേശമാണ് വേദശാസ്ത്രകാവ്യങ്ങളുടെ ഏകോദ്ദേശമെങ്കിലും, മൂന്നിന്റെയും ഗതി മൂന്നു വഴിക്കാണ്. പ്രതാപചക്രിയത്തിൽനിന്നും താഴെ ഏടുത്തു കാണിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകത്താൽ ഇതു വെളിവാകുന്നതാണ്.

‘യദേദാൽപ്രളസമ്മിതാദധിഗതം
ശബ്ദപ്രധാനാച്ചിരം
യച്ചാത്മപ്രവണാൽപുരാണവചനാ
ദാഹ്ലസ്യഹൃത്സമ്മിതാൽ
കാന്താസമ്മിതയായയാസരസതാ
മാപാദ്യകാവ്യക്രിയാ
കത്തവ്യേകൃതകീബ്ധധോവിരചിത
സുന്ദര്യസ്തപുമാനകർമ്മമേ.’

കൃത്യാകൃത്യങ്ങളേ ഒരു രാജാവെന്നപോലെ

വിധിക്കുന്നതു വേദം. ഒരു സൂത്രത്തെപ്പോലെ ഉപദേശത്രയേണ അവയെ സ്തുഷ്ഠികരിക്കുന്നതു ശാസ്ത്രം. വാങ്മാധുര്യം കൊണ്ടു അന്യരും വരുത്തി സന്മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ മനുഷ്യരെ ഒരു പ്രിയതമയെന്നപോലെ നയിക്കുന്നതു കാവ്യം. ഇവ ഇപ്രകാരം ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളായിട്ടാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്കിലും എല്ലാവിന്റെയും അഗ്രദമിന്നുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി പ്രാബല്യം മാറ്റു രണ്ടിന്റേതിനേയും അധികരിച്ചാണല്ലോ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നത്. അതിനാൽ കാവ്യമാണ് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധക്കു മുഖ്യമായി വിഷയീഭവിക്കേണ്ടതും.

‘വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം’ എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം ശൃംഗാരാദിരസസ്സത്തിലുള്ള ഏതു സാഹിത്യഗ്രന്ഥവും കാവ്യമാകുന്നു. കൃഷ്ണഗാഥ, രാമായണം, ഇന്ദുലേഖ മുതലായവയെല്ലാം കാവ്യങ്ങൾതന്നെ. ഭാഷയേയോ രീതിയേയോകാലത്തേയോ അനുസരിച്ചല്ലാ കാവ്യമിരിക്കുന്നതെന്നും, രസമാണ് കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനെന്നും മേൽപാഞ്ഞതിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ രസപ്രധാനങ്ങളായ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെകാവ്യപേടകത്തിൽ ചേർത്തിനെപ്പറ്റിത്തരം വിസ്മയിക്കയും വേണ്ട.

‘കോൽത്തേനോലേണമോരോപദ്മിനീന നറുന്മാലിൽനീരെന്നുപാലേ
ചേൽത്തേനോലിശേഷിച്ചുടനതിലൊരലം-
കാരമുണ്ടാത്തുരേണം
പേരുംചിന്തിക്കിലതുംനിരുപമമചിന്തോ
ണണമെന്നിരവെന്നേ

തീർത്ഥാടകരിലോകംശിവശിവകവിതാ
രീതിവൈഷമ്യമത്രേ.

എന്നുമാറ്റം കണ്ഠനമ്പ്യാർ തുടങ്ങിയുള്ളവർ പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പട്ടമെഴുത്തിന്നു നല്ല ഗദ്യമെഴുത്തിനേക്കാൾ അധികം പ്രയാസമെന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'മുറിപ്പട്ടജാലം മുരണ്ടു' നടക്കുന്ന 'യോഗ്യർ' നല്ല ഗദ്യമെഴുത്തിന്നു രൂപമെടുത്തിരുന്നാലറിയാം ഇക്കാര്യത്തിന്റെ വാസ്തവം.

മല സന്ദർഭങ്ങളിൽ പട്ടത്തേക്കാൾ അധികമായ ഒരു പ്രാബല്യം ഗദ്യത്തിന്നു കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ആത്മീയമായും ശാസ്ത്രീയമായും മാറ്റം ഗൗരവമേറിയ വിധത്തിലുള്ള വിഷയങ്ങളേക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നിടത്തു ഗദ്യമായിരിക്കും അധികം അനുയുക്തം. എന്നെന്നാൽ:—അത്യാധുനികമായ ആത്മീയതത്വങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഉപനിഷത്തുകൾ മുതലായവകളിൽ ഗദ്യത്തിനാണ് പ്രാമുഖ്യം കാണുന്നത്. നാനാശാസ്ത്രജ്ഞാകാരമായ സംസ്കൃതസാഹിത്യസമുച്ചയത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഗദ്യമയങ്ങളാണെന്നുള്ള വാസ്തവവും മേൽപാഞ്ഞ സംഗതിയെ പിൻതാങ്ങുന്നു.

ഒരു ഭാഷയുടെ വയസ്സിനെ കറിക്കുന്നവയാണ് ആ ഭാഷയിലെ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നു കാര്യം ഇവിടെ സ്മരണീയമാകുന്നു. പട്ടാധിക്യവും ഗദ്യദൈർഘ്യവും എത്ര ഭാഷയിൽ കാണുന്നുവോ ആ ഭാഷ തന്റെ ശൈശവം വിട്ടിട്ട് അധികം കാലമായിട്ടില്ലെന്നു നമുക്കു ശരിയായി ഉൾക്കാണാം. ഇതിനുള്ള കാരണം മാന്യന്മാർ ഇങ്ങിനെയാണ് പറയുന്നത്:—പട്ടമെന്നത് ആഹ്ലാദത്തിന്റെയും മനസ്സമാധാനത്തിന്റെയും ഒരു ബാഹ്യരൂപമാണ്.

അതിനാൽ പട്ടരചനയുടെ ആസ്വാദനം മനസ്സമാധാനമാണ്. ആദികാലങ്ങളിൽ മദ്ധ്യകാലങ്ങളിലെന്നപോലേയുള്ള യോഗ്യതയും കലാഹാസവും മാറ്റം വളരെക്കുറവായിരുന്നതിനാൽ ജനസാമാന്യത്തിന്നു മനസ്സാന്തരഹസ്താമലകമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആഖേടനാദികളേക്കുറിച്ചും മാറ്റം സംഗീതലേഖനംകീഴ്ന്നുള്ളതായ സാഹിത്യശകലങ്ങൾ അവരുടെവക്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും സ്വലിച്ചുതുടങ്ങി. സ്മരണയ്ക്കു നിഷ്ഠയാസങ്ങളായ ഈ പട്ടങ്ങളെ ശ്രോതാക്കൾ എഴുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കയും പാടുകയും ചെയ്തിരുന്നുവത്രേ. ഇങ്ങിനെ പ്രശാന്തങ്ങളായിരുന്ന പ്രാഥമികകാലങ്ങളിൽ പട്ടപ്രചാരത്തിന്നു പ്രാബല്യം ഉപയുക്തമായി കൂടിവന്നു. പട്ടസൗലഭ്യത്തിനുള്ള നിദാനം ഇതാണ്.

ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സംഖ്യ നോക്കി ഭാഷയുടെ പ്രായം പരിഗണിക്കാമെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഈ നിയമത്തെ മലയാളഭാഷയുടെ സ്ഥിതിയോടു ഒന്നനുയോജിപ്പിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ അതിന്റെ ശൈശവാവസ്ഥ എനിയും വിട്ടിട്ടില്ലെന്നു തെളിയുന്നതാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ ഇപ്പോഴുള്ള സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളും കൂടിയാൽ ഒരു വലിയ 'അറമാല' പൂർത്തിയാക്കുവാൻ മതിയാകുമോ എന്നു സംശയമാണ്. അവയിൽതന്നെ, പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളും അവയെ സംബന്ധിക്കുന്ന പട്ടകാവ്യങ്ങളും ഒഴിച്ചു നിൽക്കുന്നതായാൽ ശേഷമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സംഖ്യ, ഹൃദയമുള്ള സകല കേരളീയരേയും സന്തപ്തരാക്കുവാൻ മതിയാകുന്നതാണ് എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. കറാക്കൊല്ലത്തേക്കു പാശാലകളിൽ ഗദ്യപുസ്തകങ്ങൾക്കു പകരം കഥകളികൾ പാറുപുസ്തകങ്ങളായി നിയമിക്കേണ്ടി വന്നു.

‘ബുക്കമിററി’ക്കാക്ക മലയാളഗദ്യസാഹിത്യഭൗലുപ്പം പ്രത്യേകിച്ചും അറിയുമാറായിരുന്നു.

മുൻപ്രസ്താവിച്ചപോലെ, മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പട്ടുഗ്രന്ഥങ്ങൾ അടിക്കടിയിായി വളർന്നുവന്നു. ദുദ്ദേവതാത്മകങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനായിട്ടു, ഒന്നാമതായി കേരളത്തെ അധിപതിച്ച പാദേശിയർ ഭദ്രകാളീസ്തോത്രം, തോറാൻപാട്ടു മുതലായവ നിർമ്മിച്ചു. പിന്നീട്, തച്ചോളി കത്തോൻ മുതലായ വീരപുരുഷന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകൾ, പാനകൾ, നിഴൽക്കത്തിപ്പാട്ടു മുതലായവയും ക്രമേണ വളർന്നു. അപ്പോഴൊന്നും ഗദ്യസാഹിത്യം മലയാളഭാഷയിൽ കണിക്കാണാൻ പോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എഴുത്തുകാരും മറ്റും പണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഭേദരം ഗദ്യവും അന്നുതന്നെ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാമെങ്കിലും യഥാർത്ഥഗദ്യസാഹിത്യം അന്നു മലയാളത്തിലില്ലായിരുന്നു. ‘ചിറയ്ക്കൽ, തലശ്ശേരി, കോഴിക്കോട്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ ഇവിടങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥലിഖകളെഴുതാൻ തുടങ്ങിയതുവരെ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ യാതൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല.’ ‘ഗദ്യരീതിയിലുള്ള കവനം മലയാളത്തിലുണ്ടായതു ശക്തൻസാമൂതിരിപ്പാട്ടു തമ്പുരാന്റെ കാലത്തു മാത്രമാണ്. ഇപ്പറഞ്ഞ ഗദ്യം ഇപ്പോൾ സാധാരണ നടപ്പുള്ള ഗദ്യംപോലെല്ല. ചില പ്രത്യേകമാത്രകളോടും പ്രാസാന്തപ്രാസികളോടും സംസ്കൃതബാഹുല്യത്തോടും കൂടി, രീതിയിൽ ഇപ്പോഴത്തെ കാട്ടൻതുള്ളലിനോട് ഏകദേശം സാമ്യമുള്ള ഒരുവിധം ഗദ്യമാണ് അത്. മഹിഷമംഗലം, പുനമുതലായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ചമ്പുപ്രബന്ധങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഗദ്യമാണ് മേൽ

വിവരിച്ചതെന്നറിയുമ്പോൾ ആധുനികഗദ്യകൃത്തുക്കൾ തീർച്ചയായും തല പൊക്കുന്നതാണ്. പ്രബന്ധങ്ങൾ കൂടാതെ ഗദ്യസമ്പ്രദായങ്ങളും മറ്റും അവർ ഏഴുതിയിരുന്നു. രണ്ടിലും ഗദ്യരീതി ഒന്നുതന്നെ. ‘ഒരയന്തീസപയംബരം ഗദ്യത്തിൽനിന്നും ഉദാഹരണത്തിനൊരു ഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

“പ്രതിദിനമിതിബന്ധ ബാല്യം വീട്ടൊരു മതിമുഖമണിയുടെ പരിമുഖം. സിതം പുതിയനിലാവു കണക്കുപൊഴിഞ്ഞു, സഭയിൽഭാവം സപദികാണു, മന്ദാക്ഷാദികൾ മനസിനിറഞ്ഞു, വപുഷിസുഷുക്ലാഭം ഗിതികളുണ്ടാക്കിയതലോചനയൊക്കുന്നാളീ പാളികേളീതുകതരികേളീകുറുക്ക, മെന്തിവയിങ്കൽ നാളിനു നാളായ് പ്രീതി തുടങ്ങി, സ്ത്രീതാമോദം തരുണീമണിയുടെ താതനമനസിവിടഞ്ഞു വഴിഞ്ഞു, കനമൊട്ടനിഖിലധാരായാമന്നാൾ ധനധാന്യാദിസമൃദ്ധിവെച്ചു, ദാരിദ്ര്യത്തിനു ദാരിദ്ര്യസ്ഥിതി പാരിലശേഷവുമുണ്ടായെന്നു; തിങ്ങിനകാന്തി കലർന്നുവിളങ്ങിന മംഗലമുന്തി മമന്തരീ സാംസംഗിതാദിഷ്ടിപ്പുണാതരുണീ, ഭംഗം കൂടാതിങ്ങിനെന്നിത്രം തണ്ടാരിൽമകൾമിഥിലാരാജ്യപണ്ടെന്നതു പോലിവിടെവളന്നാൾ”.

ഇക്കാലത്തു ബ്രാഹ്മണികൾ ഭദ്രകാളീക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പാടിവരുന്ന മാതിരിയിലുള്ള ഈ ഗദ്യം ഒരുയഥാർത്ഥ ഗദ്യമാക്കി കണക്കാക്കുവരുന്നതും, എന്നാൽ ഇത് പദ്യഗദ്യങ്ങളുടേ സമ്മേളനരംഗമെന്നൊന്നും മേൽ കാണിച്ചതിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ അപ്പോഴും ഗദ്യസാഹിത്യം പിറന്നിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനേ കുറുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ

ഒരു മാണി "കുറുപ്പത്"യുടെ ആവിർഭാവം. മുൻ കാണിച്ച ഗദ്യത്തിൽ നിന്നും രീതിയിലും ഭാഷയിലും ഏതായാലും ഭിന്നാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന 'കുറുപ്പത്'യിലേ വാചകങ്ങൾ വായിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ മലയാളത്തിൽ യഥാർത്ഥ ഗദ്യരചനയിൽ പ്രഥമഗ്രന്ഥം ഇതെന്നുതന്നെയാണ് പറയുന്നതിൽ രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാകയില്ല.

അതിൽ പിന്നെ ഇന്ദുലക്ഷ്മി, ശാരദ, മാതാലക്ഷ്മി, ആകാശം മുതലായി ചില ഗദ്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാള ഭാഷയിൽ കൂടുതൽ വളർച്ച വന്നിട്ടുണ്ട്.

പുതുമാർഗ്ഗത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു ആഗ്രഹം കടന്നു കൂടുക പതിവായിത്തീർന്നു. അപ്രകാരം കറിയടിയ്ക്കു ഭാഷാഭിമാനികളുടെ മനസ്സും ശ്രമങ്ങളും ഗദ്യമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞതിന്റെ ഫലമായിട്ടു ഇപ്പോൾ ഭാഷയിൽ കുറയെങ്കിലും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു. ഗദ്യഭാഷയുടെയും ഗദ്യരചനയുടെയും വളർച്ചയും പുതുമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള ആഗ്രഹമാകുന്ന ഇടവെട്ടും മിക്കവാറും മനസ്സിൽ തട്ടി. തൽഫലമായു ഗദ്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാം വിശുദ്ധ ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന വൈദിക മതങ്ങളോ, അല്ല പക്ഷിലുള്ളവയുണ്ടാകുന്ന ശിഖിരസൃഷ്ടിയോ എന്നു ഇനിയും തീർച്ചയാക്കാനായിട്ടില്ല.

അതുകൊണ്ടു കൂടുതലായും വൈദിക മതങ്ങളെയും തിരിച്ചറിയാനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് ഇനി നോക്കേണ്ടതു. അതായതു സാഹിത്യ വിമർശനത്തേ ഒരു വിവരിക്കുക തന്നെ.

വിഷം പോലേ: സർവ്വദേശങ്ങളിലും പ്രചരിച്ച ജനമനസ്സുകളേ മലിനപ്പെടുത്തുന്ന ക്ഷുദ്രഗ്രന്ഥങ്ങളേ ഉയർന്നുവന്നു വെച്ചുവന്നു, അന്ത്യകരണ പരിഷ്കാരത്തിനായിത്തന്നെ സർഗ്രന്ഥങ്ങളേ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും സാഹിത്യ വിമർശനം അത്യന്താപേക്ഷിത

മാകുന്നുവെന്നുള്ള സംഗതി അതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തേ ജ്ഞാപിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഗദ്യമെഴുത്തുനതിൽ പ്രത്യേകം ഓർമ്മ വെക്കേണ്ടവയായ വിഷയരീതികൾമേലുള്ള കുറിച്ചുണ്ടു സാഹിത്യ വിമർശനം വിവരിക്കേണ്ടതു.

ഗദ്യം കാവ്യശാഖയിൽ പെട്ടതാകയാൽ കാവ്യ ഗുണങ്ങളിൽ മിക്കവയും ഗദ്യത്തിന്നു യോജിക്കുന്നവയാണു്. സർവ്വലക്ഷണമായ വിധത്തിൽ കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്യുകയാണ് ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും ഉദ്ദേശം അതിന്നു ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു തന്നെയാണു്. ഗ്രന്ഥ കൃത്ത് വിചാരിക്കുന്ന മാതിരിയിൽ തന്നെ വായനക്കാരനോടുകൂടും വിചാരിപ്പിക്കുവാൻ ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന ഗുണമാണു് 'തന്മയത്വം' എന്നു പറയുന്നതു്. തന്മയത്വമാണു് കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനു് എന്നും 'രസാത്മകമായ വാക്യമാണു്' കാവ്യം എന്നും മാറ്റം വിചാരിച്ചാൽ പാർശ്വത്തിലേക്കു, തന്മയത്വത്തിന്റെ ബീജം രസമാണെന്നും തെളിയുന്നു. അതിനാൽ രസസ്സത്തിലുള്ള പഴികളോലോചിച്ചാൽ നല്ല ഗദ്യത്തിന്റെ ജീവൻ ഗ്രഹിക്കാമെന്നും സാധിക്കുന്നു. പ്രസംഗവിധേയരൂപങ്ങളെ മേൽ അറിഞ്ഞു പ്രയോഗിച്ചാൽ തന്മയത്വം പകരുന്നും വരുത്താം. ഇതുമാത്രം പോര. 'ഭിന്നരൂപിണി ലോകഃ' എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം, ഗദ്യമെഴുത്തിനെപ്പറ്റി ഗുണഭോഷിനിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോൾ, രൂപഭേദമനുസരിച്ച് ഓരോരൂപത്തെയും ഓരോരൂപപ്രായം ജനിക്കുന്നതാകയാൽ, ഇന്നു ഗദ്യം നല്ലതെന്നോ, ഇന്നതു ചീത്തയെന്നോ ദ്രവ്യമായിപ്പറവാൻ അത്ര എളുപ്പത്തിൽ കഴിയുന്നതല്ല. എങ്കിലും ഗദ്യമെഴുത്തിന്നു സാമാന്യേന സ്പഷ്ടമണിയുള്ളതായ ചില ഗുണങ്ങളെ മാത്രം പറയുവാൻ കഴിയുന്നതാകയാൽ അവയെ ഇനി വിവരിക്കാം.

ഗദ്യരചനാശീതി എഴുത്തു കാരന്റെ സ്വഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. സ്വഭാവേന മിതഭാഷികൾ, വാചാലന്മാർ ഇങ്ങിനെ രണ്ടുതരക്കാരാണ് മനുഷ്യർ. അവരുടെ സ്വഭാവം അവർ എഴുതുന്ന ഗദ്യത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു കാണാം. രണ്ടു രീതികൾക്കും അന്യോന്യം വളരെ വ്യത്യാസം നോക്കിപ്പോലാറിയാം. തങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ പൂർണ്ണപരവിരുദ്ധം കൂടാതെ ആവൃത്തം കാര്യകാരണസംബന്ധമായ മാത്രം വെളിവാക്കിയും, വിഷയപദ്ധതിയിൽനിന്നു തെറ്റാതെയും എഴുതുന്നമാന്യന്മാർ സ്വഭാവേന മിതഭാഷികളായിരിക്കും. മേൽപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ, ശാസ്ത്രീയമായും അദ്ധ്യാത്മികമായും മാറ്റം ഗൗരവമേറിയ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതുമ്പോൾ ആവശ്യങ്ങളാകയാൽ, മിതഭാഷികളുടെ രീതി ഈ വിഷയങ്ങൾക്കാണ് ഉപയുക്തമായിത്തീരുന്നത്. വാചാലന്മാരുടെ രീതിക്ക് ഇപ്പറഞ്ഞവ്യവസ്ഥകളൊന്നുമില്ല. വേണ്ടേടത്തു വേണ്ടാത്തേടത്തു ക്ഷാമം കൂടാതെ വിശേഷണങ്ങൾ കോടി വാരിച്ചൊരിഞ്ഞു പ്രബന്ധം വളരെ കെട്ടി നീട്ടുമെങ്കിലും അനൗദ്യോഗികമായി കണ്ണാളുതധാര ചെയ്യുന്ന വശ്യവാക്കുകളായ വാചാലന്മാരുടെ ഗദ്യരീതിയാകട്ടെ, ഉത്സവം, നഗരം, യാത്ര മുതലായവയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനാകുന്നു ആവശ്യമായി വരുന്നത്. രണ്ടു ഭിന്നവിഷയങ്ങൾക്കു രണ്ടുതരം രീതിയും ക്രമേണ ഉപയുക്തമത്രെ. എന്നു മാത്രമല്ല, രീതികളെ പരസ്പരം മാറ്റുവാനും പാടുള്ളതുല്ല.

രാഗപ്രഹർഷാദിചിത്തച്ചുതികളെ വർണ്ണിക്കുന്നേടത്ത് അവസരാനുയുക്തപദങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചു തമ്മയതപം വരുത്തുക; സന്ദർഭാചിതങ്ങളായ ശബ്ദാലംകാരാദികൾ ഉപയോഗിക്കുക; വായനക്കാരെ മുഷി

പ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം തുടക്കം മുതൽ അവസാനംവരെ വാചകപദാദികൾക്കു ഐക്യരൂപ്തം വരുത്താതിരിക്കുക; വാചകങ്ങളുടെ രണ്ടു തലയ്ക്കുപുറം തുടക്കം ശരിയാക്കുക; അത്യാവൃക്തിയും കാര്യകാരണസംബന്ധവും നിലനിൽക്കുവാൻ വേണ്ടി, കടലാസി ചെഴുതുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ വിഷയവിഭജനം ചെയ്തു മനസ്സിലാക്കാനാഴിയി നോക്കുക; ഇത്യാദികളായ നിയമങ്ങളനുസരിച്ചു, നല്ല മലയാളികൾ സംസാരിക്കുന്ന രീതിയിൽ മനസ്സിൽനിന്നു ഗദ്യമെഴുതുന്നതായാൽ അതു നന്നാകാതിരിക്കയില്ലെന്നാണ് ഗദ്യമൗഢത്തന്മാർ പറയുന്നത്. മലയാളത്തിൽ വിദ്യാന്മാരെന്നു കീഴ്ത്തിയും ബഹുമാനിയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരും മലയാളാദ്ധ്യാപകന്മാരും മാറ്റം സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷു മുതലായ ഇതരഭാഷകളിലുള്ള പദങ്ങളെ മലയാളപദങ്ങളോടു കൂട്ടിക്കലർത്തി അവരെ അനുകരിക്കുന്ന ശിഷ്ടാദികൾക്ക് ഒരു ദൃഷ്ടിയിലും പഠിപ്പിക്കുന്നതായി ഇപ്പോൾ പലപ്പോഴും കണ്ടുവരുന്നതിനാൽ, ഗദ്യഭാഷാസ്വഭാവമായ അവരുടെ സംഭാഷണരീതിയെ അനുസരിച്ചുഴുതരുതെന്നും കൂടി ഈ അവസരത്തിൽ എല്ലാവരും ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്.

ഭാഷാഗദ്യത്തിന്നു ഐക്യരൂപ്തമില്ലെന്നൊരു ഭോഷമുണ്ട്. എന്നാൽ അന്യഭാഷാസമ്പർക്കംകൊണ്ടു ഓഷിഷ്ഠവാൻ അധികം വഴിയില്ലാതിരിക്കുന്ന മദ്ധ്യകേരളഭാഷാ രീതിയാണ് അനുകരണീയമായിട്ടുള്ളതെന്നു വിദ്വാജ്ഞാനം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ആവൃത്തികൾ തുടങ്ങിയ കാവ്യങ്ങളിലെ പാത്രങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനാണ് പിന്നെ നിഷ്പ്രഷിക്കേണ്ടത്. ഭാരോപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവം നോക്കേണ്ടതുപറയാതെ അവരേക്കൊണ്ടു നടത്തി

കുന്ന ക്രിയകളിൽനിന്നും വായനക്കാർക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ വിട്ടുകൊടുത്ത് ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കുന്നതിനാണ് പാണ്ഡിത്യമെന്നു പറയേണ്ടത്. ഇതാണ് കാര്യത്തിന്റെ മൗലം. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കല്പനാശക്തിയേയും വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെയും വിളിച്ചുപറയുന്നതാണ്. ദുഷ്പാത്രങ്ങളെ നിമിഷാസനം സത്പാത്രങ്ങളെ അനുകരിപ്പാനും വായനക്കാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയും ഇതുതന്നെയാണ്. ഈ ബലം ലോകപരിചയംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. ഇന്ദ്രലേഖ ഒന്നു വായിച്ചാൽ 'സൂരിനമ്പൂരിപ്പാടി'നോയോ 'പഞ്ചമനോ'നെയോ അനുകരിപ്പാൻ നോക്കുന്നവർ ആരുമുണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ.

ഇനി വേണ്ടതു ഭാഷാഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുള്ള വിഷയങ്ങൾ വിധിക്കുകയാണ്. പുരാണങ്ങളും അവയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും മലയാളഭാഷയിൽ ധാരാളമായിക്കഴിഞ്ഞു. പൗരാണികാസവിശ്വാസത്തേ വളരെ ആകൃഷ്ടനായ മനസ്സിൽനിന്നും ബാഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനും തന്മൂലം മനസ്സിനെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനും ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളായി പലതരം പ്രയോജനമൊന്നും കാണുന്നില്ലാത്തതിനാൽ യഥാർത്ഥകാവ്യരൂപമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവയിലധികം നന്നായി ഇനിയും എഴുതാവുന്നതാണ്. അതിന്നു, വിഷയങ്ങളൊന്നു മാറ്റി നോക്കിയാലൊ എന്തൊരു ശക്തി.

ആധുനികകാലങ്ങളിൽ ലോകത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗത്തു നവീനങ്ങളായ പല പരിഷ്കരണങ്ങളും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രാഭിവൃദ്ധിക്കും പ്രജാശ്രേയസ്സിനും ഇവയുടെ ജ്ഞാനം ആവശ്യമത്രെ. അതിനാൽ അവയുടെ ഗതിയനുസരിച്ചു കേരള ഭാഷയേയും നയിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കച്ചവ

ടം, കൈത്തൊഴിൽ, രാജഭരണകാര്യങ്ങൾ, യാത്ര, ചരിത്രം, മഹജ്ജീവചരിത്രം, നവീനയന്ത്രവിപരണങ്ങൾ, ശാസ്ത്രകാര്യങ്ങൾ, നല്ല ആഖ്യാനികൾ ഇവയായിരിക്കണം മേലാലേഴുന്ന ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിഷയങ്ങൾ എന്നു ഭാഷാഭിമാനികൾ പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവകൊണ്ടു മനസ്സംസ്കാരം, സാമൂഹികപരിഷ്കാരം, സ്വാഭാജ്ഞാനം, സ്വാഭിമാനം, അന്ധവിശ്വാസമുപേക്ഷിക്കണം മുതലായ അനേകഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാകയാലും, ഇക്കാര്യം കേരളീയരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്ക് ആവശ്യമായിരിക്കുകൊണ്ടും, ഗ്രന്ഥവിഷയങ്ങൾ മുൻപ്രസ്താവിച്ചവ തന്നെയായിരുന്നാൽ കർത്താക്കൾ ജനസാമാന്യോപകാരേച്ഛകളാണെന്നു സമ്മതിക്കാം.

ഗദ്യസാഹിത്യത്തെ സാമ്പ്രദായികമായിട്ടും കൈരളി, ഫെറണിക്കു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇനിയും അപ്രകാരംതന്നെ ഫെറണിയെ ആശ്രയിക്കുന്നതായാൽ വളരെ ഗുണം കിട്ടുവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. അതിനാൽ ആംഗ്ലോശാസ്ത്രങ്ങളെ മലയാളത്തിലേക്കു 'ഇറക്കുമതി' ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രധാനമാർഗ്ഗമായ പരിഭാഷാക്രമത്തെ കഠിനവും അല്ലാത്തതുമായ ആലോചിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാകുന്നു.

പരിഭാഷകന്തോടൊന്നിച്ച് പല ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ യോഗ്യതയോഗ്യതകളെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം പരിഭാഷാചിന്തനം വായനക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷക്കാർക്കും മാനസികാഭിവൃദ്ധിക്കുതക്കുന്ന മട്ടിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വേണം പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ. വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തെളിമകളായ 'ശാകുന്തളം', 'അമരകശതകം' ഇവ രണ്ടിൽവെച്ച് ആദ്യത്തേതി

ന്റെ പ്രചാരാധിക്യം മൂലഗ്രന്ഥനിരൂപണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം പ്രത്യക്ഷീഭവിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. 'സരോജാമിനിവിലാസം', 'സലേലിക', ലസന്മുഖനം ഇളംവതിയും, എന്നീ ഗദ്യപരിഭാഷകളെ ഒന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കേണ്ടതുമാണ്. പരിഭാഷാ രീതിക്കു തന്മയത്വം വരുത്തു നതിന്നു കാലദേശഭാഷാഭേദങ്ങളനുസരിച്ചു ശബ്ദാശയം ദികൾക്കും ഭേദം വരുത്തേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിന്ന്, ആദ്യം പറഞ്ഞ മൂന്നു തത്ത്വമകളോ, ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവിയുടെ 'midsummer nights Dream' എന്ന നാടകത്തിന്റെ ഭാഷാന്തരമായ 'വാസന്തികാ സ്വപ്നമോ' മതിയായ ഉദാഹരണങ്ങളാണല്ലോ.

പിന്നെ നോക്കേണ്ടുന്നതു സ്വഭാഷമാത്രം കഴിയുന്നതും 'ഉപയോഗിക്കണമെന്നതാണ്'. "മലയാളത്തിലെ ചിലതാണ് വാക്ക്?" എന്നു ചോദിക്കുന്ന പലരേയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ ചോദിക്കുന്നത് അവരുടെ അജ്ഞാനത്താലോ പഠിപ്പയക്കുവാനാലോ ആയിരിക്കണം. "അങ്കുരത്തിട്ട് അങ്കമാടിക്കരേരി, കഴുത്തില ഇടകടഞ്ഞ്, മുനകടഞ്ഞ്, മുനയിൽ കതിരവന്നേയും തെളിയിപ്പിച്ചു, നീട്ടുകിൽ നെഞ്ചുപിളർന്നു, അടുക്കുകിൽ കട്ടരിക്കുപുറത്തെറിഞ്ഞുമാനമാടുവാൻ, അവന്റെ വലത്തെ പ്ലാഹാദിനാനുഭവപ്പെട്ടിടങ്ങളാൽ, വെട്ടിയത് ഇരുമുറിയും പാലക്കാട്ടുശ്ശേരി ഇടുങ്ങിരാമത്തക്കന്റെ വെള്ളിക്കോർക്കു തൂക്കിക്കണ്ടാൽ, കുന്നിരഞ്ചാടിമാക്കാനിക്കുന്നിടമുണ്ടെങ്കിൽ വെട്ടിയതു വെട്ടല്ല, കുത്തിയതു, കുത്തല്ല, മലനാട്ടിൽനിന്നും തുളുനാട്ടിലേക്കു പോകുന്നോല്ല, തുളുനാട്ടിൽനിന്നും മലനാട്ടിൽ ചവിട്ടുന്നോല്ല, വല്ല പട്ടാക്കുക്കളെങ്കിലും ചൊല്ലുവേണ്ട." എന്നിങ്ങിനെ സമ്പ്രദായം

ക്കാരെ കഠിനശ്ലോകം മുതലായവയിൽ പലമലയാളത്തിൽതന്നെ അർത്ഥത്തികവും രസസ്ഫുർത്തിയും തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഗദ്യങ്ങൾക്കുണ്ടാൽ മലയാളത്തിൽ പാക്കുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നറിയാം. തക്കതായ പദങ്ങളും, പാരിഭാഷ്യങ്ങളും ഇല്ലാതെ വരുമ്പോഴോ, ശബ്ദാകട്ടിനീട്ടി അർത്ഥവ്യക്തിയെ മോദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നില്ലാതെ ഭവിക്കുന്നിടത്തോ, മാത്രം ഇതരഭാഷയേ ആശ്രയിക്കുവാനും അതുതന്നെ കഴിയുന്നതും സോദരിഭാഷയേ ആകുവാനും ഭാഷാഭിമാനികൾ കാക്കുന്നതായാൽ പഴയ മലയാളഭാഷയുടെ പുനരുദ്ധാരണം തന്നെ മിക്കവാറും സാധിക്കുമെന്നും പറയാം. ശേഷമുള്ള നിയമങ്ങളെല്ലാം ഗദ്യരചനാരീതിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ വിവരിച്ചവതന്നെ മതി. വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ, മാസികകൾ, സമാജങ്ങൾ മുതലായവയാൽ ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ അവർണ്ണനീയങ്ങൾതന്നെ. സേകരഞ്ചിനി, വിദ്യാവിനോദിനി, ഭാഷാപോഷണി മുതലായ മാസികകളും അവപ്രസവിച്ചുണ്ടായ ഗദ്യമാലിക മൂന്നു ഭാഗങ്ങളും ഗദ്യസാഹിത്യപേടകത്തിലേക്കു കൂട്ടിയമുതൽ ഇത്രയെന്നു മിക്കവാറും ഏതാണ്ടറിയാമല്ലോ.

ഇനി മലയാളഭാഷയിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായ ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഒരു സാഹിത്യവിമർശനഗ്രന്ഥമാണ്. ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ, സാങ്കേതികപദനിഖണ്ഡ, ഒരു നല്ല ഭാഷാചരിത്രം ഇവയും ഭാഷയ്ക്കു ആവശ്യങ്ങൾ തന്നെ. വിദ്യാനാഥം ഭാഷാപോഷണതല്പരന്മാരുമായവരുടെ ശ്രദ്ധ ഈ വിഷയത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞാൽ കേരളീയർക്കു ഒരുവിധം കൃതാർത്ഥതക്കു വഴിയാകും. അതിനാൽ തന്മയത്വം വരുത്തുന്നതിനായി ഐവസരം ശ്രേഷ്ഠപദങ്ങളേ ഉപയോഗിച്ച്,

ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപദങ്ങളെ കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നതിന്നു പകരം കഴിയുന്നതും മൃതപ്രായങ്ങളായ പ്രാചീനമലയാളപദങ്ങളേ സ്പീകരിച്ചു ജനസാമാന്യത്തിന്റെ മനസ്സംസ്കാരത്തിന്നുതക്ക വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വിശിഷ്ടങ്ങളായ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതി ഭാഷയ്ക്കു ഇപ്പോഴുള്ള സ്ത്രീനതകളേ പരിഹരിപ്പാൻ ഭാഷാഭിമാനികളായ മഹാത്മാർ ശ്രമിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു സാധനിച്ചും, പാക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ച ചികിത്സ നീന്തുവാൻ ഉപകരിച്ചുവെന്നു 'സെലേബ്രിക്'യിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരം, "പലിച്ചുകോയി

തന്മൂലം അതിമനസ്സിനേയും, വളർത്താൻ നാരായണമേനോൻ അവാർകളേയും" അനുകരിപ്പാൻ ചിലർ ഭാഷയെ ബുദ്ധിഗദ്യസാഹിത്യസംസ്ഥിതൻ ഉപഭോഗത്തു സിദ്ധവാൻ അവരെ സാധനിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചും, ഇപ്പോൾ ശൈശവവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്നു ഉപയുക്തമല്ലാത്ത പ്രദാനം ചെയ്യാൻ "ശബ്ദബ്രഹ്മരൂപി"യോടു സദാപ്രാത്ഥിച്ചും തൽക്കാലം ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കട്ടെ.

പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ

൨. ൨൦

ലോകത്തിലുള്ള

പലേവസ്തുക്കളേയും ഭജിച്ച് കാണിക്കുന്നതിന്നാണ് 'പ്രദർശനം'മെന്നു പറയുന്നത്. പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിൽ നട്ടപ്പിൽ വരുത്തിയുള്ള പലപ്രദർശനങ്ങളും ഉള്ളതുപോലത്തന്നെ പൗരാണികന്മാരുടെ ഇടയിലും പ്രദർശനമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ കന്നുകാലിപ്രദർശനം, കൈത്തൊഴിൽ പ്രദർശനം, സ്നേഹിതപ്രദർശനം, എന്നിവയുടെ സങ്കലവിധ പ്രദർശനങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രദർശനത്തെയാണ് "പൂർവ്വ"മെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നത്. സത്യാജസ്കന്ദോ ഗുണപ്രഭാവങ്ങളെ വേർതിരിച്ചുകാണിക്കുന്നതായ ഈ പ്രദർശനത്തെ 'സംസാരപ്രദർശന'മെന്നു കൂടി അറിയുന്നു.

പലേവസ്തുക്കളേയും ഭജിച്ച് കാണിക്കുന്നതിന്നാണ് 'പ്രദർശനം'മെന്നു പറയുന്നത്. പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിൽ നട്ടപ്പിൽ വരുത്തിയുള്ള പലപ്രദർശനങ്ങളും ഉള്ളതുപോലത്തന്നെ പൗരാണികന്മാരുടെ ഇടയിലും പ്രദർശനമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ കന്നുകാലിപ്രദർശനം, കൈത്തൊഴിൽ പ്രദർശനം, സ്നേഹിതപ്രദർശനം, എന്നിവയുടെ സങ്കലവിധ പ്രദർശനങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രദർശനത്തെയാണ് "പൂർവ്വ"മെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നത്. സത്യാജസ്കന്ദോ ഗുണപ്രഭാവങ്ങളെ വേർതിരിച്ചുകാണിക്കുന്നതായ ഈ പ്രദർശനത്തെ 'സംസാരപ്രദർശന'മെന്നു കൂടി അറിയുന്നു.

ഭിധാനം ചെയ്യുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമുണ്ടാവാറിയെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

നടപ്പ് ഉടപ്പ്, വെടിപ്പ് മുതലായി പലവിധത്തിൽ ഭിന്നിച്ചു കിടക്കുന്ന നാനാഭാഗമനുഷ്ഠവർഗ്ഗത്തെ ഭജിച്ചു കാണുന്നതിന്നും ബ്രഹ്മസൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ട വർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഈ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ പ്രത്യേകം കണ്ടറിഞ്ഞ് താരതമ്യവിവേചനം ചെയ്തു ത്രാജ്യങ്ങളും യോജ്യങ്ങളും ഇന്നിന്നവയെന്നു നിശ്ചയിച്ചും അറിയുന്നതിന്നും ഇതു സൗകര്യമുള്ള ഘട്ടം വേറെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, വളരെ നല്ല സ്നേഹിതന്മാരെ സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നും പഴയ സ്നേഹിതന്മാരെ പുതുക്കുന്നതിന്നും ഇതു നല്ല മഹാരഥവസ്ത്രം ഉണ്ടാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പണ്ഡിതപാമരന്മാർ ഒരുപോലെ രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ലോകതത്വത്തെ ഉപ

“പണ്ഡിതപാമരന്മാരെ ഒരുപോലെ അറിപ്പിച്ചും കൊണ്ടു ലോകതത്വത്തെ ഉപദേശിക്കുക എന്നൊരു പ്രശ്നത്തെ മുൻനിർത്തി ഭാഷാപോഷണ പദ്ധതിയിൽ അത്രാത്ഥരിത്രം ചെയ്യുന്ന കവികുലതിലകന്മാർ ഉയ്യാതതുപന്നയുള്ള അവരുടെ ഉദ്ദിഷ്ടസിദ്ധിക്കും ഇതുതന്നെയാണ് നല്ലവേദന.

കരജീവികളിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും വലിയവയും സ്വഭാവേന കാഴ്ചക്കു ഭംഗിയുള്ള പയുമായ കൊമ്പനാനകളെ കനകമായ തുലക്കുട്ടി, വെൺകറുക്കുട, ആലവട്ടം, വെഞ്ചാമരം മുതലായ ആഡംബരങ്ങളോടു കൂടി അണിയണിയായി നിർത്തി നിർമ്മാലുണ്ടാവുന്ന ഭംഗി സഹായ ഏടയാറ്റോടുകൂടിയിരിക്കുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ലെല്ലോ. ബലവത്തന്മാരായ ഇത്തരം വനമൃഗങ്ങൾ ബലഹീനനായ (ദേശം സംബന്ധിച്ചുമാത്രം) ഒരു മനുഷ്യനെ ഭയപ്പെട്ടു അവന്റെ ആയുജ്ജവശം വദരായിത്തീർന്നു കാണുമ്പോൾ “പിഡിപിഹിരുമവനാ ലംഘിച്ചുകൂടാ?” എന്നുള്ള ആപ്തവാക്യത്തിന്നു നല്ല ഒരു ഉയ്യാതവുചായിതിരുന്നുണ്ട്.

‘ധർമ്മമകാമമോക്കു’ സാധകമായ മനുഷ്യപിതത്തിന്റെ ഉത്തമസാരമായ ദൈവവിശ്വാസത്തെ നിലനിർത്തുന്നതായ ഈശ്വരബിംബപ്രഭം നമാണ് “പൂര”ത്തിന്റെ പ്രധാനംഗം. ഇതുകൊണ്ട് പുരുഷാർത്ഥസാധകതം ഇതിന്നുണ്ടെന്നു വേറെ പറയേണ്ടതില്ലെല്ലോ.

പലേ നാടുകളിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്നു വില്പനാർ അണിയായി നിരത്തിച്ചെടുത്ത ആനന്ദസാധനങ്ങളുടെ മോട്ടി ആരും ഏടയെന്നു ആകുപ്പിക്കയില്ല. പൂര

ത്തിന്റെ പ്രധാനംഗങ്ങളിൽ ഒന്നായി ഗണിച്ചുവരുന്ന ‘വെടിമക്കുട്ടി’ പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ ഏതെങ്കിലും സന്തോഷപ്രദമാണെല്ലോ. അതിനപ്പുറമേ; അതിൽനിന്നു സാക്ഷാത്കാര്യം അപായഭയം നിമിത്തം പാമരന്മാരുടെ ഏടയത്തിൽ പോലും തടവസാനം വരെ നിലനില്ക്കുന്ന ഈശ്വരഭക്തിയെ എങ്ങിനെ വളർത്താം? എന്നുമാത്രമല്ല; പ്രകൃതിയിൽ അപ്രത്യക്ഷങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സന്തോഷിക്കത്തക്ക നിലയിൽ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം മനുഷ്യർക്കുണ്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നുണ്ട്.

ഇതിന്നപ്പുറമെ, സാഗീതരസികന്മാർക്കു സാഗീതം, വാദ്യരസികന്മാർക്കു വാദ്യം, കൈവേലയെപ്പറ്റി അഭിനന്ദിക്കുന്നവർക്കു അതഭിനന്ദന, പചഹാരപ്രിയന്മാർക്കു അതു ധാരാളം “വിഷയിക”ളുടെ ഏടയങ്ങൾക്കു സ്വതന്ത്ര അതിപ്രിയമായവയും, പുതുതോടികളാൽ പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടവയും, കരിക്കൽ കണ്ടാൽ പിന്നെയും കാണേണമെന്നുള്ള ഉൽകണ്ഠയെ ജനിപ്പിക്കുന്നതു കൊണ്ട് “മനോഹരം” എന്ന് പരസ്യവും ആയ രഥസ്യ വസ്തുക്കൾ എത്രതരം? ഇങ്ങിനെ കാരോണൊ, ഈരണ്ടോ എല്ലാംകൂടിയുമോ? സകലജനങ്ങൾക്കും അവരവരുടെ വാസനാപോലെ കണ്ടു കേട്ടും അനുഭവിച്ചും, ആനന്ദിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം പൂരത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും.

ഈ വക എല്ലാംകൊണ്ടും പൂരത്തിന്നു ശരിയായ, വേറെ ഒരു പ്രദർശനം ലോകത്തിൽ ഇല്ലെന്നുള്ളത് നിഷ്പക്ഷപാതം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ എല്ലാ സഹൃദയന്മാരുടെയും അനന്തഃകരണത്തിൽ സ്തുതിക്കാതിരിക്കയില്ല. അവകളിൽ കാരോണിയേയും

പ്രത്യേകം വിമർശിക്കുന്നതായാൽ ഭീശഖായ രാജാ ഉപന്യാസമായിത്തീരാവുന്നതാകകൊണ്ടു ഇതിലധികം ഇപ്പോൾ വിശദീകരിക്കുന്നില്ല.

ഇപ്രകാരം സമുദാനുസന്ധ്യയായ പൂർത്തിയ്ക്ക് ഉപയുക്തരായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായാൽ സകല ചരാചരനിയന്തായായ ജഗദീശപരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.
ചങ്ങരംകോത കൃഷ്ണൻകുഞ്ഞാവി

—o—o—o—

* ഒരു തിരുവെഴുത്ത *

കൃഷ്ണൻ സമുപിച്ച മംഗളവശ്രുത്തെ പ്രീതിയോടെ സ്വീകരിക്കയും സന്തോഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അവസരക്കുറവിനാൽ ഇതിനുമുമ്പായി മറുവടി അയപ്പാൻ സാധിക്കാത്തതിനെക്കുറിച്ചു രൂപസനിക്കുന്നു.

ഈശ്വരാനുഗ്രഹം കൊണ്ടും സ്വാമി ഭക്തന്മാരായ നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയാലും നാം വഴിക്കു ഡബ്ബിയിലും വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ കണ്ടുകൂടാതെ അവിടെ നടത്തേണ്ടതായ കാര്യങ്ങൾ കണ്ടെയ്ക്കും.

ഒരുവിധം ഭംഗിയായിത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി സുഖമായി തിരികെ എത്തിയ സമയം കൃഷ്ണൻ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സന്തോഷത്തെയും സ്വാമി ഭക്തരിയേയും ഏറ്റവും പ്രകാശിക്കുന്നതായ ഈ മംഗളവശ്രുത്തെ സമുപിച്ചതുകൊണ്ട് നമുക്കു ഏറ്റവും സന്തോഷമായിരിക്കുന്നു.

എന്ന, 1087-020-നു് കുംഭമാസം 8-ാം നം- കുന്നിരുത് ബഹുക്ലാവിൽ നിന്നും.
(തൃക്കൈവലിയുടാ.)

जातिः।

(अनुवन्धः)

यद्यपि चातुर्वर्ण्यविभागो हिन्दुभिरे-
वाऽऽहतस्तथाऽपि सन्त्येव विवाहादिविषयका
निर्वन्धा यौरोप्याणामपीति ह्युपसंम्हारि पूर्वः
प्रमङ्गः। तत्र तावद्विन्दुदेशीयाया यौरोप्यदेशी-
यायाश्च जातिविवेचनप्रक्रियाया इयानितरेतर-

स्या विशेषः। पूर्वा श्रुतिस्मृत्यानुपबृंहिता लौ-
किकनियमायत्ततयाऽभेद्येत्यध्यवसिता, परा तु
परम्पराप्राप्ततत्तज्जनसमुदायाभिमानमात्राधिष्ठा-
ना लौकिकाभिप्रायगौरवानुसारेण यथायथं भे-
दा च। केचिदत्र जातिव्यवस्थाया एतादृशानुष्ठ-

* കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ചങ്ങരംകോത കൃഷ്ണൻകുഞ്ഞാവിനയച്ചത്.

वृषणीयवैदिकनियमत्वेन हिन्दुदेशे प्रख्यापनं ब्राह्मणकृतप्रतारणमोत्रत्वादश्रद्धेयमभिदधते । अन्तर्भूतानामेवाऽत्र जातिप्रयोजितेषु तत्तन्त्रियमेषु समुदायिकानासावश्यकानामाचारभेदानामनुलङ्घनेनैव जातेवैदिकनियमत्वं प्रत्याख्येयमिति तदाशयः । प्रयोजनेच्छया ब्राह्मणैः प्रवर्तितानां जात्याचाराणां वैदिकनियमत्वनिदानं गौरवं प्रहीयते । कथं तर्हि मन्वादयो धर्मशास्त्रप्रणेतारो जातिव्यवस्थां उच्चावचाः प्राख्यापयन्निति चेत् प्रतिबन्ध्या तावदिदमनुयुज्यते । किं सर्वा अपि मनुना प्रख्यापिता व्यवस्था ब्राह्मणैरद्यानुष्ठीयन्ते ? प्रतिदिनमिह खल्वेतैरुलङ्घ्यन्ते सहस्रशस्ताः । निषिद्ध एव हि मनुना शूद्रात् प्रतिग्रहः । अद्य तु प्राह्मणो न केवलं शूद्रादपि तु जात्या ततोऽपि निकृष्टाच्च जनाद्विद्वत्तमादत्त एव । नीचजन्मनोऽपि धनिनोऽप्रे श्रोत्रियाप्रे सरोऽपि लालाठिकतामालम्ब्य कृताञ्जलिपुटश्च दुपदुतां प्रकटयति । यद्यपि “सशसनमभिप्रेषुस्तृष्टेनाऽऽपकृष्टजः । कट्यां कृताङ्को निर्वासः स्फिजं वास्यावकर्त्तयेत् ” इत्याद्युक्त्या मनुना ब्राह्मणेन सहैकासिकामभिलषतश्शूद्रस्य तत्तादृग्दण्ड आग्रायते तथाप्यद्य ब्राह्मणः स्वयमेवापणगतो म्लेच्छेन वणिजा साकमेकमेव कटमस्तसंशयं प्रकटमध्यास्ते । वस्तुतस्तु जातिनियमान् कथमप्यनुलङ्घनयान् पश्यन्तो ब्राह्मणाश्चक्षुःपुन्नीत्येतेषु तेषु जनपदेषु नगरेषु ग्रामेषु गृहेषु चाद्यप्रवर्त्तमानांस्तानाचारान् निरूप्य पूर्वाचार्यानुशासनेन कियदेते विस्वदन्त इति यदि मुहूर्त्तमात्रं पर्यालोचयेयुस्तदैते जातिप्रयुक्तनिर्वन्धाः कालभेदाच्छिथिलीभवन्त्येवेति स्पष्टं प्रतिभायान् । कल्कत्तादिषु नगरवरेषु धर्मसमायास्समाजान्तराणां चाध्यक्षाः प्रायश्शूद्रा-

स्तदधीनवृत्तयः कायस्थाश्च ब्राह्मणाः । धर्मराज्येऽऽप्यत्रैव पूर्वं बहवः प्रसिद्धास्सचिवाश्शूद्रा आसन् । अद्यापि ब्राह्मणसमुदाये भूयान् भागोऽन्येषां भृत्यभूयमालम्ब्यजीविकां निर्वर्त्तयति । औत्तराह्मेषु बहवो महीसुराः सुरागोमांसविक्रयादिविविधहेयव्यवसायैरुपजीवन्ति । मनुना निषिद्धानि जातिभ्रंशकराणि विविधानि कृत्यान्याचरन्तोपि ब्राह्मणां न समुदायात् बहिष्क्रियन्ते । मानवधर्मसंहितया युगान्तराचारा एव विधीयन्ते कलियुगाचाराणां व्यवस्था तु पराशरस्मृत्युक्तीत्येति ब्राह्मणैरेव कैश्चिन्मनुना कल्पितानां नियमानां कलावप्रामाण्यमभ्युपगम्यत एव । यौरोप्यजनैः बहुशः संसर्गादधुना खलु कल्कत्तामुस्वामद्रादिनगरवासिनां हिन्दुजनानां मध्ये जातिसङ्केतनियमाः क्रमान् प्रक्षामतां प्राप्नुवन्ति । तेषां नियमानामन्याय्यताप्रतिपादनेन तदनादरणाय जनान् प्रोत्साहयितुं कैश्चित् क्रिस्तुमतप्रवर्त्तकैः क्रियमाणान् संरम्भादपि न तावदीदृक्फलमुत्पद्यते । अस्मज्जनपदेऽप्यस्मिन् यौरोप्याधिष्ठितेषु तत्तन्नगरेषु जातिप्रयुक्तनिर्वन्धानां शनैश्शनैरनवधार्यमाण एव शिथिलीभावस्तावदुपलभ्यते भूयान् । यदा हिन्दुदेशे स्त्रीणां सम्प्रति दयनीयतमा स्थितिः परिष्कृतिं नीयते, यदा विद्याभ्यासादिना तासां स्वाधिकारस्य गरयितो बोधस्सम्यग्जायते, यदा प्रेमधर्ममहिम्ना पुरुषानप्यध्यापयितुं ताभिः प्रभूयते, तदाऽऽसी जातिनियमाः कथं भवेयुरिति दृष्टव्यं । क्रिस्तुमतप्रचरणां प्रयतमानैः बहुभिः यौरोप्यैः जातिभेदस्तावदुन्मूलनीय इत्यैदम्पर्येणाध्यवसायः क्रियते । तेष्वेव केचित् प्रेक्षावन्तस्त्वेवमाहुः जनानामवस्थाभेदकृतं तारतम्यं तदनुरूपाश्च वृत्तयो य-

था वा लोके सर्वत्रापि विद्यन्ते तथैवास्तु नाम जातिभेदप्रयुक्तमपि तारतम्यं; जातिभेदे समुन्मूलित एव जनसमुदायै परिष्काराभिवृद्धि-स्स्यादिति वादो न युक्तिसहः इति युक्तं चैतत्, यतो यौरोप्यदेशेष्वपि सन्त्येव सर्वजन-सम्मतास्ते ते सामुदायिकाचारभेदा जातिभेद-वदेवास्मद्देशे । न च तै कथञ्चन परिष्कारं प्रतिबध्नन्ति । राज्याधिकारिभिः नियमप्रव-र्त्तनया जालाचाराणां निषेधः कर्त्तव्य इत्यपि केचिद्वदन्ति । तदिदमत्यन्तानुचितमेव स्यात् । अस्मद्गृहेषु जातिधर्मानुरोधेन विद्यमानायाः कालक्षेपरीतेरस्मदाचारानुसारिणो विवाहक्रम-स्याऽस्मदीश्वराराधनसम्प्रदायस्याऽन्यासामप्य-स्मन्मर्यादानां निषेधो निरवद्यनीतिनिरतैः भा-रतमहाराज्याधिकारिभिर्नाऽऽरभ्येत कदाचिद-पि । अहम्मतिग्रन्थिला महम्मदीयाः कियतः कालात् प्रागेतन्महाराज्यस्यैकच्छलाधिपत्यमधि-शयाऽपि सम्प्रत्यपेतराज्या वर्त्तन्त इति यत्त-स्य निमित्तं तेषामस्मज्जातिधर्मनिर्मूलने जात-स्संरम्भ एव । किं किं न कष्ट मन्वभावि त-दा केरळीयैर्जनैर्निष्करुणानिरङ्कुशतुरुष्ककद-ध्यमानैः । यदि तदात्वे धर्मराज्याधिपतिना कुलशेखरमहाराजेन वर्णाश्रमधर्मसंरक्षणप्रतिभु-त्वा नाऽऽभावि तदा भार्गवक्षेत्रमिदं कथमभवि-ष्यदिति न शक्यते वक्तुं । यद्यपि तत्ताह-श्वानुक्रता न कदाप्याधुनिकभारताधिकारिभि-राचर्येत तथापि केषाञ्चिदन्यय्यानामाचाराणां निषेधं कुर्वत एव ते । स्त्रीणां र.मैतैर्भर्तृभिस्स-ह चितारौपणं तैरन्येषधि । यदा स्त्रियः स्वयमेव

पतिव्रताधर्ममनुरुन्धाना बन्धुभिर्निवारिता अ-पि भर्तृनन्ववमुर्षस्तदा तादृशाचारस्य निषेधो नाऽस्याविश्यकतयाऽभिमतोऽभूत् । यदा तु भ-र्तृदायादैस्तदीयधनसम्पादनलोभाद्यसदुद्देश्यप्रेर्य-माणैः स्त्रियो निर्वन्धेन चितायामारोपितास्तदा सदारुण आचारोऽवश्यनिषेध्य एवाऽऽसीत् । एवं स्वकीयराज्यतन्त्रव्यवस्थापितनीत्यविरोधेनै-व भारतीयराज्यभारधुरीणैरन्याय्यानामन्येषा-मपि जालाचाराणां निषेधः करणीयः । हि-न्दुदेशियासु स्वप्रजासु यदि कश्चित् जनो ही-नजातिरिति कृत्वाऽन्यैः कदध्यते तदा राज्या-धिकारिभिः प्रदेयमेव तस्याऽभयं । पूर्वकाले हि श्वपचैः प्रतोळीषु चरद्भिः स्वसामीप्यज्ञाप-नाय काचन घण्टा हस्ते नेयेति निर्वन्धोऽभूत् । चतुस्सप्तति पदान्तरे तदवस्थितिप्रसक्तौ ब्राह्मणैः सचेष्टानमाचरणीयमासीत् । शूद्रोऽपि श्व-पचस्य समीपागमनं न सम्मन्यते । एवमत्य-न्तनिकृष्टतया गणितोऽपि श्वपच इतरजननि-र्विशेषमेव राज्याधिकारिभिः न संरक्षितश्चेत्तस्य का पुनर्गतिः ? यद्यस्मिन् विषये राज्याधिका-रिभिरौदासीन्यमालम्ब्येत तर्हि निष्पक्षपातं सर्वजनरक्षणाय प्रवृत्ता तन्नीतिर्व्याहृतैव स्यात् । अत एव ह्यत्रापि धर्मराज्ये भारतीयमहाराज्य-प्रवर्त्यमानतत्तत्परिष्कारप्रकारान् सम्प्रत्यनुकुर्व-णे महाराजनियोगादखिलजनोपयोगोपयिकेषु राजपथेषु हीनजनानां साधारणं गतागतमनुम-न्यते । अथाऽपि हीनजातयः प्रायोऽत्र स्वय-मेव दूरीभूयोत्कृष्टजातीनां प्रदिशन्त्येव मार्ग ॥

(शिष्टमेव)

केरळवर्मा, सि. एस्. ऐ.

വാക്യതത്വം

ആനന്ദസ്സു പഠിമിതമാണ്. പഠിപ്പാനുള്ള വിഷയങ്ങളോ അസംഖ്യം. സത്തായിട്ടുള്ളതു നോക്കി പഠിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ ഫലമനുഭവിക്കാം. പന്തിരാണ്ടു ശാസ്ത്രം പഠിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന വ്യത്പത്തി ഈ ലളിതപുസ്തകം വായിച്ചാൽ സിദ്ധിയില്ല. വെറുതെ കണ്ണിരിക്കൂ. ഇതിലെ സംസ്കൃതവാചകങ്ങൾ വളരെ സുഗമങ്ങളാണ്.

വില അണ 6; കാലിക്കോവൈണ്ട് 12-ണ.

രസീകരണിനി

ഈ മാസികയുടെ താഴെ നമ്പ് ചേർന്ന ലക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുണ്ട്. ലക്കം ഒന്നിനു വില രണ്ടണമാത്രം. തപാൽക്കൂലി പുറമെ.

താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വിപി-യായി അയക്കുന്നതാണ്.

പുസ്തകം 1	ലക്കങ്ങൾ 2, 3, 4, 6, 7.
പുസ്തകം 2	2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12.
പുസ്തകം 3	3, 4, 7, 8, 12.
പുസ്തകം 4	എല്ലാലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 5	1, 2, 3, 4,

സ്കൂൾ പുസ്തകങ്ങൾ.

നീതിമാല 1-ാം വാല്യം 0-1-2 ടി 2-ാം വാല്യം 0-1-10.

കൊച്ചി ഭൂമിശാസ്ത്രം 0-3-9

മേൽവിലാസം—മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

അറിയിപ്പ്

‘മംഗളോദയം’ മാസികയുടെ വരിപ്പണം പിരിപ്പാണം മറ്റുമായി കമ്പനി വക എജൻറായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കോതകുറിശ്ശി. ടി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യൻ എജൻറുസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞപത്രഗ്രാമം എൻ. വെങ്കിടസുബ്രഹ്മണ്യയ്യരെ കമ്പനി എജൻറായി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വരിസംഗ്രഹ, ചെറുവക പണം മുഖലായവ പുതിയ എജൻറിന്റെ പക്കൽ കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു എല്ലാവരേയും അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

മംഗളോദയം

വരിസംഖ്യ		പരമ്പരക്കുറിപ്പ്	
തപാൽകുറിപ്പ് അടയ്ക്കൽ		വരി കണക്ക്	0-3-0
ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്ക് മുൻകൂർ	ക 2-3-0	സമീപപരമ്പരയ്ക്കു പ്രത്യേകനീര	
ആറുമാസത്തേയ്ക്ക് ,,	ക 1-6-0	കുറിപ്പുകൾ ഉൾപ്പെടെ.	
ഒരാഴ്ചയ്ക്ക് ,,	0-4-0	വരിസംഖ്യ ബാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ളവർ,	
		അവരവർ അടയ്ക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടനെ തീ	
		യ്ക്കു രശ്മി വാങ്ങേണ്ടതാണ്.	

വി. പി. കമീഷൻ പുറമെ.
മാസിക സംബന്ധമായി വരിക്കാർ എഴുതുന്ന കത്തുകളിൽ അവരവർക്ക് വരുന്ന മാസികയുടെ മേൽവിലാസത്തിലുള്ള നമ്പരുകൾ കൂടി കുറിച്ചാൽ ഉടൻ മറുപടി അയപ്പാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. മാസിക ക്രമമായി കിട്ടാതിരുന്നാൽ 15 ദിവസത്തിനകം അറിവു തരേണ്ടതാകുന്നു. മാനേജർ.

മംഗളോദയം കമ്പനി

കൂപ്പം, തൃശ്ശിവപേരൂർ.
ഡയറക്ടറുടെ

- 1 മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി 11-ാംകൂർ വൈഷ്ണവ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
- 2 ബ്രഹ്മശ്രീ എ.കെ. ടി.കെ. എം. ചെറിപ്പ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകൾ
- 3 ,, വടക്കിനിയേടത്തു കിരണമണി നമ്പൂതിരി ശ്രീധരൻ അനന്തൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്
- 4 ,, സി. ടി. അമ്പലക്കുളം നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്
- 5 ,, കൂർ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്
- 6 ,, ടി. ഐ. എം. പൊന്നത്തൻ നമ്പൂതിരി
- 7 ,, പുനശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠൻ
- 8 മ.രാ.രാ. ചങ്ങരംകോത കൃഷ്ണൻ കടവാ
- 9 ,, ഡാക്ടർ ടി. സി. കൃഷ്ണമേനോൻ

മലയാളഭാഷാഭിരുചിയേയും വൈകുണ്ഠനായോഗക്ഷേമത്തേയും മുൻനിറുത്തി, ഷെയർ 1-ാം 10-ാം വീതം 8000 ഷെയറിൽകൂടി 80000 ക. മൂലധനമായി എടുത്തുനിർത്തിരിക്കുന്നതാണ് ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനിയിലേക്കു വളരെ കാലമായി ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന കല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം നീറവാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മേലാൽ ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷ്, ദേവനാഗരി, തമിഴ് എന്നീ അക്ഷരങ്ങളിലും കൂടി എത്ര തരത്തിലുള്ള അച്ചുകൂടലുകളും ആദായനിരക്കിൽ വൃത്തിയായും കൃത്യത്തിനും നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഇതിനുപുറമെ ദേശാഭിമാനത്തിനു ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിപ്പ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടവർകളുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്ന മംഗളോദയം മാസികയും കമ്പനിയിൽനിന്നു ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളായ പലവിഷയങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പൂർണ്ണവിശ്വാസം പരിഷ്കരണത്തിൽ നടത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കമ്പനിയിൽ ഷെയർ ചേരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ടി.കമ്പനിമാനേജർക്കു അറിയിച്ചാൽ ഹരജിഫാറം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്ലാത്തവർക്കു മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളൂ. മാനേജർ

മറവു ലിമുനം മംഗളോദയം

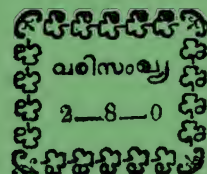
സാഹിത്യം മുതലായ
വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
ഒരു മാസിക

വിഷയങ്ങൾ

1. ശ്രദ്ധ
2. ചൊല്ലുപ്രബോധനം
3. നമ്മുടെ പരിണാമം
4. നിർബ്ബന്ധവിദ്യാഭ്യാസം
5. ഒരു കൈലാസനാമോദയം (തുടർച്ച)
6. സംസ്കൃതഭാഷയും പാശ്ചാത്യവണ്ഡിതനുമായും
7. കീമസിംഫന്റെ പുത്രി (തുടർച്ച)
8. ഞങ്ങളുടെ വായനശാല
9. നാദി:

കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം
മംഗളോദയം കമ്പനി, കൂനിക്കുന്ന്,
തൃശ്ശൂർ

ഇംഗ്ലീഷിൽ പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവർക്ക്
 തിങ്കളാഴ്ചതോറും തൃശ്ശൂർനിന്നും ടി. എൻ. വൈദ്യേശമന്യർ പരസ്യപ്പെടുത്തുന്നു

ലോകപ്രകാശം

ലോകം ഇത്ര ഉപയോഗമുള്ള പത്രങ്ങൾ കാണുന്നതല്ല.

ലോകം മുഴുവനുമുള്ള സകല വർത്തമാനച്ചരക്കുകളും പുതിയ കമ്പിവാങ്ങലുകളും മറ്റും ഇതിൽ കാണാവുന്നതാണ്. പത്രം കാണാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവർ രണ്ടര അണക്കു തപ്പാൽമുദ്രയോ അഞ്ചൽമുദ്രയോ മാനേജർക്കുയച്ചാൽ ഉടൻ കിട്ടും. കൊല്ലത്തേക്കു വരി സംഖ്യ 4ക 8ണ മാത്രം. പരസ്യകൂലിയും മറ്റും മാനേജറോട്വേക്കിക്കേണ്ടതാണ്.

ഒരു കൊല്ലത്തെ വരിസംഖ്യ നടക്കുന്നവർക്ക് സ്ഥലപുരമാണത്തിന്റെ സംഗ്രഹമായ 'ശ്രീവിലാസിനീമാഹാത്മ്യം' പകുതിവില (ഒന്നര അണക്കു) മാനേജർ കൊടുക്കുന്നതാണ്.

പത്രോൽപാദനവിധി

പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാംപതിപ്പ് അച്ചടിച്ച വില്പന തയ്യാറായിരിയ്ക്കുന്നു. 'നാപുത്രസ്ത്രഹി ലോകോസ്തി.' അതായത് 'പത്രനില്പാത്തവന്നു ഗതിയില്ല' എന്നാണ് ശ്രുതിവാക്യം. സന്തതിയുണ്ടായാൽതന്നെ ലോകം ആമോഹ്യവും സൗന്ദര്യവും ഉള്ള പുത്രന്മാരുണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഇഹലോകത്തിൽ ജ്ഞാനമുള്ളൂ. മനോഹമാനരൂപമായ സന്താനമുണ്ടാവാനുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. രണ്ടാംപതിപ്പിൽ മരണകുടേയും മറ്റും വിവരിയ്ക്കുന്ന ഒരു കിപ്പണം എഴുതിയെത്തിട്ടുണ്ട് — വില 8ണ.

ശീഖോജി നാരായണൻ നമ്പൂരിയുടെ സംസ്കൃതകൃതികൾ
 ദേവീഭാഷാത്മ്യം (നാരായണീയം) വില 0-4-0
 ചോദ്യതീവിശാ 0-2-0

ചെറിയ

*മുഹൂർത്തപദവി

ബാലശങ്കരം, വരദീപിക, തന്ത്രാക്ഷരങ്ങളുടെ ഭാഷാ മുതലായ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയും ആചാരസംഗ്രഹം, കാലദീപിക മുതലായ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയും സാരങ്ങളെ ക്രോഡീകരിച്ചും സദാചാരത്തെ ആസ്സദമാക്കി അനേകം ജ്യോതിർജ്ഞാസ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും എഴുതിട്ടുള്ളതും എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള സമ്പദോചിതങ്ങളായ പ്രമാണപ്പദാകുടുംഭോടും കോശ്ളേതി രാമൻനമ്പൂതിരി അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയോടും പുലിയാർ ഐ. എസ്. പുരുഷോത്തമൻപോരി അവർകളുടെ 'സർവ്വാത്മബോധിനി' എന്ന ഭാഷാപ്രാബല്യത്തോടും കൂടിയത്. വില രണ്ടുപിറകു മറ്റേതും. തപാൽകൂലി പുറമേ.

മേൽവിലാസപത്രമനുജർ, മംഗളഭേദയപകമ്പനി ലിമിറ്റഡ്; തൃശ്ശിവപേരൂർ.

* ഇതിനു പത്തിൽ രണ്ടുവീതം കമ്മീഷ്യൻ കൊടുക്കുന്നതാണ്.

മംഗളോദയം

ഫാലു

പുസ്തകം ര

മിഥുനം

പ്രക്കം വ

മംഗളം.

നെഞ്ചിൽ ചിന്തിക്കുകൊണ്ടും പെന്തകിനപരിതാപങ്ങളാകെക്കളഞ്ഞും
ചഞ്ചനെയ്യിൽ കെടാതെ തെളിയുമൊളിയെഴും മിന്നലെങ്ങും വളഞ്ഞും
തഞ്ചംനൊക്കിക്കളിന്ദാത്മജയുടെ കരപ്പുക്കുഞ്ഞ് നീലക്കടമ്പിൽ
തുഞ്ചത്തമ്പുന്നകൊണ്ടൽ പുതുമമസദാ കാണുമാറാകവേണം.

ശ്രദ്ധ

മനുഷ്യർ വളരെ പ്രിയമാണോ, ദുർ
ല്ലഭമായോ ഇരിക്കുന്ന വല്ലകാൽക്കൾ പ്ര
വർത്തിക്കുമ്പോഴും വാക്കുകൾ പറയുമ്പോ
ഴും മറ്റും, മനസ്സിലെത്തി, (അതായത്
ബുദ്ധിയിൽ അന്യവിഷയങ്ങളെ പ്രവേ
ശിപ്പിക്കാതെ; എതുപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നു
വോ അതിനെമാത്രം ആലോചിച്ചു കൊ
ണ്ട്) ചെയ്യണം, പറയണം, കേൾക്കു
ണം എന്നിങ്ങനെ പറയേണ്ടുന്ന ഘട്ട
ങ്ങളിൽ സാധാരണയായി ചിലർ; ശ്രദ്ധ
വെച്ചു ചെയ്യണം, ശ്രദ്ധവെച്ചുപറയണം,
ശ്രദ്ധവെച്ചുകേൾക്കണം, എന്നിങ്ങനെ
“ശ്രദ്ധ” എന്ന പദത്തെ ചേർത്തുപറയാറു
ണ്ടല്ലോ. ഈ ശ്രദ്ധയെന്നാലെന്ത്? അത്
എത്ര വിധം? എവിടെയുണ്ട്? അതു
കൊണ്ടുള്ള ഫലമെന്ത്? എന്നും മറ്റും നാം

ഇവിടെ അല്പം ആലോചിച്ചു നോക്കുക.

ശ്രദ്ധയെന്നാൽ; മനസ്സ് ഏകവിഷ
യരൂപമായി പരിണമിക്കുകയാണ് എ
ന്നു ചുരുക്കത്തിൽ ഒരർത്ഥം പറയാവുന്നതാ
കുന്നു. ബുദ്ധിയിലുള്ള മനനരൂപത്തിന്റെ മ
റ്റൊരു പര്യായമാണ് “ശ്രദ്ധ” എന്നും പറ
യാം. ശ്രദ്ധയാടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മിക്കക
ർമ്മങ്ങളും ഫലാനുഭവങ്ങളായിത്തീരാവുന്ന
താകയാൽ, മാനസികമായ ഒരു ഫലദാത്ര
ത്വശക്തിയാണ് “ശ്രദ്ധ” എന്നുപറയുന്ന
തിലും യുക്താഭാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.
“ആഗ്രഹദാതാസമസ്തേശ്വരൻപരമാത്മ.”
എന്നുള്ളവാക്യം കൊണ്ട്, സകല ജീവന്ത
ർത്ഥമായിരിക്കുന്ന പരമാത്മാവു (ഈശ്വരൻ)
ആരെന്തിനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ ആ
ആഗ്രഹത്തിനലെ ശ്രദ്ധാധിക്യത്തെ അ

അസരിച്ചു അവനെ ഫലദാനം ചെയ്യുന്നവനാകുന്നു; എന്നുവെച്ചാൽ:—നാംഏതു കാര്യത്തിന്നുവേണ്ടി നിറന്തരമായ ശ്രദ്ധയോടെ ഉത്സാഹിസ്സുനമ്പോ ആകാതും അചിഹ്നം സാധിസ്സുന്നതിന്നു ദൈവാനുഗ്രഹം ഉണ്ടാകാതെ വരികയില്ല എന്നാകുന്നു. ഇത് കൊണ്ട് ശ്രദ്ധയെന്നത് “ഫലകാംക്ഷ” എന്നു സിദ്ധിസ്സുന്നുണ്ട്. ഇതിനെ ദൈവമനസ്സാധാരണ ചിന്താങ്ങുനിലനില്പ്. “ശ്രദ്ധാസംപ്രത്യയ:സ്സാഹാ” എന്നുള്ള ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ശ്രദ്ധാശബ്ദപര്യായമായി സ്വാമശബ്ദത്തെ വിധിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ മേൽ പറഞ്ഞ സംഗതി വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ശ്രദ്ധയേ കേവലം “കാംക്ഷ” എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയെന്നു തോന്നിപ്പോകും. “ശ്രദ്ധാപസാക്ഷാദിധിനാപപനാ” എന്നു രഘുപദത്തിൽ കാളിദാസൻ പറഞ്ഞത് നോക്കുക. ഇതിൽ ശ്രദ്ധയെന്നതിന്നു ആസ്തികൃത്വമുണ്ടെന്നാണ് അർത്ഥം പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ആസ്തികൃതമെന്നാൽ; ഈശ്വര സൽഭാവം. ഇതുകൊണ്ട് ഈശ്വര സൽഭാവത്തോടുകൂടിയ ബുദ്ധിയാണ് ശ്രദ്ധ എന്നു കാണുന്നതിനാലും, മാനസികത പഞ്ചഭൂത വിവരിസ്സുന്ന ചിപ്രഗ്രന്ഥത്തിൽ, ഇല്ലാ ഭക്തി ശ്രദ്ധാ എന്നിങ്ങനെ പ്രയോഗം കാണുന്നതിനാലും ഇല്ലായ്മക്കാരെ ഉൽകൃഷ്ട ഭക്തിക്കുണ്ടെന്നും അതിനേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ട ശ്രദ്ധയുണ്ടെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനെത്തന്നെ “ശ്രദ്ധാഘാതം കൂടെ വാരികുന്നതിനാലും ഭക്തനായുള്ളവൻ തന്നാലതിപ്പിന്നെ” എന്നുള്ള രാജയന്നത്തിലെ വാക്യം ബലപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട് (ഭക്തനായിട്ടുള്ളവൻ ശ്രദ്ധാഘാതംകൂടിത്തരണമെന്നു പറയുമ്പോൾ ഭക്തിയുടേക്കാൾ വൈശിഷ്ട്യം ശ്രദ്ധ

* അമരപദം മനസ്സാധാരണ അഭിപ്രായമുണ്ടെന്നല്ല.

ഭേദമുണ്ടെന്നു സ്വീകരിക്കുന്നല്ലോ.) ഇതെല്ലാം കൊണ്ടും “ശ്രദ്ധ” എന്നു പറഞ്ഞതിന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞ “മാനസികമായ ഭക്തി ഫലദായകമാകുന്നതി” എന്നോ, ഈശ്വര സൽഭാവത്തോടുകൂടിയ ബുദ്ധിയുടെ വിഷയം അതായത് യുള്ള “ഏകാന്തത” എന്നോ അർത്ഥം വിചാരിസ്സുന്നതിന്നു അധികഭാവം തുടങ്ങി സമാധാനിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്നുപുറമെ “ശ്രദ്ധാസംപ്രത്യയ:സ്സാഹാ” “സത്യബുദ്ധ്യവധാരണാ” സംശ്രദ്ധാകഥിതാസന്ദിഗ്ദ്ധതാവസ്ഥ പലഭൂത” എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിവേകമുന്ധമണിയിലെ പദ്യവും ഉണ്ടുണ്ടല്ലോ.

ഈ ശ്രദ്ധയെന്നത് ബ്രഹ്മസൃഷ്ടിയുടെ സകല ജീവികളിലും തത്ത്വത്തെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന ഏകദൈവ കണ്ടുവരുന്നതിനാൽ “പ്രകൃതിപ്രേരകം” എന്നു ഭരതനും ഇതിന്നുണ്ടെന്നും ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. വിവേകരഹിതങ്ങളായ പശുചികളിൽ പോലും ചിലപ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന ശ്രദ്ധാധിക്യം ഏകദൈവത്തെപ്പറ്റി ഏകദൈവത്തെ വിസ്മയിപ്പിക്കുകയല്ല; ഒരു പശു പ്രസവിച്ചു ഉടനെ അതിന്റെ ശിശുവോടുള്ള ശ്രദ്ധ നിമിത്തം അതിനെപ്പിരിഞ്ഞു അകലെപ്പോകയില്ല. അഥവാ പോയെങ്കിൽതന്നെ ആരേങ്കിലും ആ പശുവിന്റെ അടുക്കൽ നിന്നു പശുക്കുട്ടിയുടെ ശബ്ദമുണ്ടെന്നു സാമ്യമുള്ള ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതായാൽ മേഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പശു ഉടനെ അല്പകലശമായി തന്റെ വക്ത്രത്തിലിരിക്കുന്ന തൂണത്തെ അനക്കാതെ വെച്ചുകൊണ്ട് ചെവികുറുപ്പിച്ചു കഴുത്തുയർത്തിയുകൊണ്ട് ആശബ്ദത്തെ ശ്രദ്ധിക്കും. അതു തന്റെ ശിശുവിന്റെ ശബ്ദമല്ലെന്നു അറിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ ആ പശു വീണ്ടും മേയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നുള്ളൂ. “നിശ്ചിതസ്രവധനമുദാഹരണം വിവരണമാശ്ച

ശമത്വകിന്യ: പത്മാനാഭപിപാസനവേഷ്യ
ഗാവസ്സസംഭ്രമം നിത്യയുവാലയേദ്യ:” എ
ന്നുള്ള ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസത്തിലേ ദ്വേഷം
കൊണ്ടു, തിരുഗ്ഗൊനിജങ്ങളായ പശുക്ക
ളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കുള്ള ദാർശ്യം നല്ലവണ്ണം വെ
ളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടല്ലോ. പിന്നെ വിശേഷജ്ഞാ
നസമ്പന്നന്മാരായ മനുഷ്യരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കുവ
രുത്താവുന്ന ദാർശ്യം നമുക്കു അനുമാനിക്കാ
വുന്നതുമാണ്.

മേൽപ്രകാരമിരിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയെ സ
മജ്ഞയെന്നും അദ്വൈതജ്ഞയെന്നും രണ്ടായി
വിഭാഗിക്കാം. ഇതിൽ സമജ്ഞയെന്നത്; മ
റുയാക്കുതാമളയേയും ഉപദേശം കൂടാതെ
പ്രകൃത്യാ സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഇതിന്നു അ
നേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയാനുണ്ടെങ്കി
ലും അതൊക്കെയും എടുത്തുകാണിച്ചു സ്ഥ
ലം മുടക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. എ
ങ്കിലും എല്ലാവർക്കും എടുപ്പത്തിൽ അറിവാ
ൻ കഴിയുന്നതും അഥവാ ചിലർക്കു അനുഭ
വപ്പെട്ടതുമായ ഒരു സംഗതിയെ എടുത്തു
കാണിക്കാം. ജനനാൽതന്നെ ചെയികേ
ൾക്കാതെയും യശ്ശതാനും സംസാരിക്കുവാ
ൻ ശീലിക്കാതെയുമിരിക്കുന്ന ഒരുവന്നു ബാ
ലത്വം വിട്ടു യൗവനദശയുടെ ആരംഭ
ത്തോടു കൂടെ മന്ഥമവികാരവും ഹൃദയത്തിൽ
ആവിർഭവിക്കുന്നു. മദനനാടകത്തിന്റെ കൂ
ത്തരാഗമായ മല്ലാക്ഷീനിവഹത്തെക്കാണു
മ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകൾക്കും മുഖത്തി
ന്നും മറ്റും ഉണ്ടാവുന്ന ആനന്ദഭാവം കൊ
ണ്ടു കൗചരണാദികളാൽ കാണിക്കപ്പെടു
ന്ന ചില ഗോഷ്ടികളെക്കൊണ്ടു തടപിടയ
കമായി ഒരു വിചാരം അവന്റെ ഉള്ളിലു
ണ്ടെന്നു നമുക്കു ഊഹിക്കാം. ഈ വിചാര
ത്തിന്നു ദാർശ്യം വരുമ്പോൾ അതിന്നു

ണ് സമജ്ഞായശ്രദ്ധയെന്നു പറയപ്പെടു
ന്നത്. (ഇതുപോലെ മറന്നുകേവിധചിന്ത
കളും ക്രമേണ ശ്രദ്ധയായി പരിണമിക്കു
ണ്ടു.) ഇതിലേക്കു, അന്ധനോ, ബധിരനോ
മാത്രമല്ല പൗരാണികന്മാരും ആധുനിക
ന്മാരുമായ അനേകം നായികനായകന്മാ
രും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. അന്യന്മാരുടെ ഉപ
ദേശം നിമിത്തവും ഏതൊക്കെമുള്ള പരി
ചയത്താലും ഉണ്ടാകുന്ന “ചിന്തൈകാഗ്ര
ത്”യ്ക്കാണ് അദ്വൈതജ്ഞയെന്നു, എന്നു
പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്.

മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടുവിധമുള്ള ശ്രദ്ധക
ളേയും അതുകൂടെ വിഷയങ്ങളെ അനുസ
രിച്ചു ശ്രദ്ധ, മലിന, എന്നിങ്ങിയെക്കൂടെ ഇ
രണ്ടു അവസ്ഥകളോടുകൂടിയും വിഭജി
ക്കാം. അതുകളിൽ ശുദ്ധശ്രദ്ധയ്ക്കു, സൽക്രി
യകളും മലിനശ്രദ്ധയ്ക്കു അസൽക്രിയകളും
വിഷയങ്ങളാകുന്നു. അസൽക്രിയാ വിഷയ
കിയായ മലിനശ്രദ്ധ, കാരാഗ്രഹവാസം മു
തലായ അനേകകഷ്ടഫലങ്ങളേയും പിന്നെ
യും പിന്നെയുമുള്ള ജനനാദിക്ലേശത്തെയും
ദാനം ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. സൽക്രിയാവിഷ
യകിയായ ശുദ്ധശ്രദ്ധയാകട്ടെ, ഇഹത്തി
ങ്കലുള്ള സ്കല സുഖങ്ങൾക്കും കാരണമായി
ത്തീരുന്ന എന്നു മാത്രമല്ല; അപ്രതിമമായ
ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭവത്തെയും ജ്ഞാഭാവത്തേ
യും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുമാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു സർവ്വതരം സദപിഷ്ടയി
കിയായ ശുദ്ധശ്രദ്ധയെ അദ്വൈതജ്ഞ
ശപരമായ സുഖത്തെ അനുഭവിക്കുവാൻ
ജാഗ്രതകന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. സർവ്വജ
ഗനിയന്താവായിരിക്കുന്ന ദൈവം അതി
ന്നായി അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകട്ടേ എന്നു പ്രാ
ർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു തല്പാലം വിരമിക്കുന്നു.

പൗരസ്ത്യപ്രബോധനം

പൗരസ്ത്യപ്രബോധനം എന്നത് എന്താണെന്ന് വിവരിച്ചു പറയണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ആദിത്വദേവൻ ഉദിച്ചയന്തുകൊണ്ടിരിക്കുവെ സൂര്യപ്രകാശം ഇന്നതാണെന്നു വാക്കുകൾകൊണ്ടു പറഞ്ഞറിയിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലല്ലോ. അടച്ചിരിക്കുന്ന ദൃഷ്ടികളുള്ളിടത്തു അരുണകിരണങ്ങൾ തങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ അറിയിക്കുന്നതു പോലെ, ലോകഗതിയിൽ മനസ്സുവെക്കാത്ത ഒരാൾക്കുള്ളിടത്തു എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ചലനം പൂർവ്വദേശങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. കേവലം അപ്രശസ്തമായിരുന്ന ജാപ്പാനും റഷ്യയും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തെ പററി ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞത് അതിന്റെ ഫലത്തെ കുറിച്ചു സന്തോഷിക്കാതിരുന്ന പൗരസ്ത്യരോടോ? ആ മഹാസംഭവം നടക്കുന്നകാലത്തു് വിദ്യാഭ്യാസംതൊട്ടു തുളിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കഷ്ടകന്മാർ, കൈക്കൊണ്ടിപ്പുകാർ എന്നുവേണ്ട, ബാലന്മാരും തെരുവീഥിയിൽ അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന ഭിക്ഷുകാർ പോലും ആ കലഹത്തെ കുറിച്ചു് ജിജ്ഞാസകാണിക്കയും, പൗരസ്ത്യരാണെന്നുള്ള ഏകകാരണംകൊണ്ടു തന്നെ ജാപ്പാൻകാരോട് സ്നേഹവും അനുകമ്പയും ഭാവിക്കയും ചെയ്തിരുന്നില്ലേ? അനേകശതവർഷങ്ങളായി മണി മയങ്ങിക്കിടന്ന ചീനാ സാമ്രാജ്യംപെട്ടെന്നു ഒരു ചേതനസ്വതഃ തന്നെ എന്നു കാണിക്കാൻ തുടങ്ങിയ സ്ഥിതി ഏതൊരു ഭാരതീയനാണുളതകണ്ഠയാടുകൂടി കേട്ടിട്ടില്ലാത്തതു? ചീനക്കാർക്കു ഭരതേടിയായി പൊതുജനാധിപത്യം സിദ്ധിച്ചതിൽ അവരോടുകൂടി

ആഹ്ലാദിക്കാത്തവരാര? ഈ കഴിഞ്ഞ എട്ടു പത്തു വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇന്ത്യയിൽ നടന്ന കോലാഹലങ്ങൾ പരക്കെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഉണർച്ചയുടെ ചിഹ്നങ്ങളല്ലെങ്കിൽ പിന്നെയെന്താണ്? ഇന്ത്യാഗവർണ്മെണ്ടിൽ നിന്നു ഇക്കഴിഞ്ഞ കിരീടധാരണക്കൂടി സംബന്ധിച്ച് ഇന്ത്യാസിക്രട്ടറിയുടെ സംവദത്തിനായി അയച്ച ആ സുപ്രസിദ്ധമായ സാധനത്താൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭരണോദ്ദേശ്യംഗവർണ്മെണ്ടിൽനിന്നും ഭാരതീയ പ്രബോധനത്തെ വകവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു ഒരു വലിയ തെളിവുവല്ലേ? വീശേണ്ടിയിട്ടു, പൗരസ്ത്യമഹിമസാമ്രാജ്യത്തിൽ ശോഭിക്കുന്നതായി കാണുന്ന ക്ഷോഭം ഈ പ്രബോധം സമുദായത്തിന്റെ ഉൾഭാഗങ്ങളിലും ഗാഢമായിത്തട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ദൃഢപ്പെടുത്തുന്നില്ലേ?

ഇപ്രകാരമെല്ലാമിരിക്കുന്ന ഈ ഗംഭീര വിഷയത്തെ അന്തരൂപമായ വിധത്തിൽ ഉപന്യസിക്കണമെങ്കിൽ ഇതുപോലെയുള്ള അഞ്ചോ പത്തോലേഖനങ്ങൾകൊണ്ടു സാധിക്കും. അതിനാൽ ഈ പ്രബോധനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി മാത്രം രണ്ടു വാക്കു പറയണമെന്നു തല്ക്കാലം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളു. പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ കാണുന്ന ദൈവികമായ ചലനം എന്തെല്ലാം ശക്തികളിൽ നിന്നു ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തല്ക്കാലം ഒരനുചക്ഷണം നടത്തണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നതിന്നു മാത്രം ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്ന കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു അവിടവിടെ കുറഞ്ഞൊന്നു പറഞ്ഞേക്കാം.

നും മതി. ഈ ഉണർച്ചയെ യൂറോപ്പ് പരിത്രത്തിൽ കാരോ സന്ദർഭത്തിൽ ഉൽഭവിച്ചുവെന്ന് വിചിത്ര പരിഷ്കാരോന്മുഖങ്ങളായി പരിണമിച്ചിട്ടുള്ള മഹത്തായ ചലനങ്ങളുമായി ഉപമിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രിസ്താബ്ദം 16-ാം 17-ാം നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ യൂറോപ്പിൽ ഉണ്ടായ റൈനസൻസം (Renaissance) അതിൽ പലവണ്ണം രണ്ടു ശതവർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായ റിഫോർമേഷൻ (Reformation) എന്ന മതപരിഷ്കാരവും, പിന്നെ അത്രയും കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടു ഗുണപ്രദങ്ങളായ അനവധി ഫലങ്ങൾ കണ്ടു സ്ഥാനമായതും ഫ്രഞ്ച് റെവല്യൂഷൻ (French Revolution) എന്ന രൂപത്തിൽ മുതൽക്കിറിച്ചതും യൂറോപ്പിലുണ്ടായ ഒരു കണക്കില്ലാത്ത വിപ്ലവം ആണ്.

യൂറോപ്പിൽ ഏതൊരു കാലത്തും ഒരു ക്ഷോഭം ഉണ്ടാകുന്നുവോ ആ ക്ഷോഭത്തിന്റെ മുഖ്യ കാരണം അതിനു മുമ്പു അനുസരിച്ചു വന്ന കാരോരോ സാമുദായികരീതികൾ കാലക്രമേണ കാലാനുസൃതമല്ലാതെ വന്നതുകൊണ്ടും തന്നിമിത്തം ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന അതിരഹിത അരിഷ്ടം കൊണ്ടും ആണെന്നു സൂക്ഷ്മം നോക്കിയാൽ കാണുന്നതാണ്. ആ ക്ഷോഭങ്ങളുടെ ഫലം സാധാരണയായി നിയമങ്ങളുടെ പരിഷ്കാരവും പൊതുജനങ്ങൾക്കു പുഷ്പാധികമായ അധികാരദാനവും മാറ്റം ആകുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ദിക്കുകളിലെ ക്ഷോഭത്തെ കുറിച്ചു സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചാൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശം മേൽ പറയപ്പെട്ട ഗുണങ്ങൾക്കായി മാത്രമല്ല നമ്മുടെ പുരാതന കാലത്തു ഇപ്പോഴത്തെതിനേക്കാൾ തുലോം ഉപരിയായ ഒരു സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും

ആ സ്ഥാനത്തെ വീണ്ടും കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം പൗരസ്ത്യരക്തമന്തിലധികം ആയാസപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നും പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ഈ വാസ്തവം ജപ്പാൻ പരിത്രത്തിൽ നിന്ന് അത്ര വെളിവാകുന്നില്ലെങ്കിലും ടർക്കി, പേർഷ്യ, ചീന, ഇന്ത്യ ഈ രാജ്യങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു വേണ്ടാത്തവണ്ണം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ജപ്പാന്റെ ഭരണവും മറ്റു രാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ഇന്നുവരെയുണ്ടായുള്ള. ആ ഭരണത്തിന്റെ മുഖ്യകാരണം അമേരിക്കയുമായി ജപ്പാൻ രാജ്യത്തിനുള്ള സാമീപ്യമാണ്. മറ്റൊന്നൊന്നു കാണാതിരിപ്പാനൊ പാടില്ലാത്തതായ അമേരിക്കയിലെ ഐക്യനാടുകളിലെ ഉൽക്കണ്ഠ ജപ്പാനു എന്തെന്നോടൊരു മാതൃകയായിത്തീർന്നു. ജാത്യാ ജപ്പാൻ കാക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉത്സാഹശീലം ഈ മാതൃകയെ അനുകരിക്കുന്നതിന് എളുപ്പമുണ്ടാകുകയും, അതിനെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനു അവർക്കു എളുപ്പത്തിൽ ഒരു സന്ദർഭം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽ ഭാഗ്യവശമായി അവരെ കടാക്ഷിച്ചു. പരാജിതമായ ശക്തി യൂറോപ്പിലെ മഹാശക്തികളിൽ ഒന്നായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവരുടെ വിജയത്തിന്റെ പ്രാതിലോകമെങ്ങും പതിവുണ്ടു ശക്തിയോടു കൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് ഇടയാവുകയും ചെയ്തു.

മുൻപാണു മറ്റു രാജ്യങ്ങളുടെ അപസ്ഥിതിയോടെ അവർ ഇതുപോലെ അല്ല. ചീനസാമ്രാജ്യം ഇപ്പോൾ പരിഷ്കൃതമെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ നാമംകൂടിയും ഉണ്ടാകുന്നതിനു വളരെ ശതവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു പരിഷ്കാരപദ്ധതിയിൽ അഗ്രഗണ്യസ്ഥാനം വഹിച്ചു വിജയം കൈവന്നിരുന്നു. കായികമായും മാനസികമായും ഉള്ള വിജയങ്ങളിൽ മിക്കതും ചീനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയും പരിശ്രമത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചിട്ടു

നാം കൊടുത്തുവെച്ചിട്ടുള്ളത് അക്കാലത്ത് അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന നൈപുണ്യം ഇപ്പോഴും കേവലമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതല്ല എന്നും സംശയമുണ്ട്. നാവിക വിദ്യാലയം അന്നുതന്നെ അവർക്കു അതിശയിക്കത്തക്ക പാടവം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. രാജ്യഭരണരീതികൾ അക്കാലത്തെ പരിഷ്കാരമനുസരിച്ചു കേന്ദ്രീകൃതമായിത്തീർന്നിരുന്നു. അവർ ആചരിച്ചുപോന്ന മതവിശ്വാസാദികളുടെ പ്രത്യേകിച്ചു ബുദ്ധമതത്തിന്റെ പ്രഭാവം മുതൽക്കു, അവരുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളായിത്തീർന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും എന്തുകൊണ്ടുതന്നെ ആദരണീയങ്ങളായ തത്വങ്ങളും സദാചാരങ്ങളും നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിൽ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന നൈപുണ്യം പശ്ചാത്തമമായിത്തീർന്നു. ഇവിടെയും ഇപ്രകാരമുള്ള യോഗ്യത ചീനക്കാർക്കു ഉണ്ടായിരുന്നതുവളരെ ശതപങ്ക്തം വരെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും, അതു മീർച്ചകൾ ലഭിക്കുന്നതിലേക്കു നിലനിന്നു എന്നും കാർഷ്വേരം അവർ എന്തുമാത്രം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അറിയാം. ഇതു പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാ, എന്തോ, പകൽ മുഴുവനും അഭ്യാസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവർ മദ്യവും കഴിപ്പി സുഖമായി രാത്രിമുഴുവൻ ഉറങ്ങുകയുണ്ടെന്നുപോലെ ചീനാസമുദായം അവിൻ അംഗീകരിച്ചുകൊടുത്തു കൊണ്ടുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്ന സേവിച്ചു. ഈ നിരീക്ഷണത്തെ അധികമായി ചില അല്പവ്യയംകളായ കഷ്ടതകളും കഴിഞ്ഞുപോയതിനാൽ പരാജയത്തിൽപ്പെട്ടു കൊഴുത്തിരിക്കുന്ന ചീനാസമുദായത്തെ അവിടവിടെ കൊത്തിയെടുത്തു. അങ്ങനെയായിരിക്കും ഇതാ സമുദായം കൊണ്ടു ആരോഗ്യം ദിവ്യമായിത്തീർന്നു. മഹാ ഗന്ധർവ്വർ എഴുന്നീർന്നു കണ്ണുകൾക്കു തുറന്നു കൊണ്ടു കിടക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞു

അപ്പോൾ കഷ്ടതയും സംശയവും പിൻ വെക്കുന്നു.

ചീനക്കാരുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം പരിശോധിക്കുന്നവർക്കു എന്നായിരുന്നെങ്കിൽ ഭാരതീയരുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനസൂചനയിൽ അർത്ഥമില്ല എന്നായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ഉല്പാദനവും എന്തുതരം ഉപാധികളുടെയും ശക്തിവർദ്ധിപ്പിച്ചു ആലോചനയും ഉണ്ടാക്കുമെന്നു വെച്ചു നോക്കി സമുദായത്തിലുള്ള ചീനക്കാർ പലസംഗതികളിലും അതിശയിച്ചു. എന്നാൽ അവർ അധികം പരിശ്രമിച്ചത് മാനസികവിദ്യകളിലായിരുന്നു. അവയിൽ അവർക്കു അഭിമാനത്തോടുകൂടി പാടവം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ഭാരതീയരിൽ ബുദ്ധിമാന്ദാരായ മിക്കവാറും ഐഹികകാര്യങ്ങളിൽ അലസമാരായതിന്നു ഇടയായി. ഇതിനാലും സർവ്വവ്യയം എന്ന ഉൽകൃഷ്ടമണ്ഡലം അക്കാലത്തു മിക്കവാറും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാലും, ജീവിതമാർഗ്ഗങ്ങൾക്കു ഇക്കാലത്തെ അപേക്ഷിച്ചു പ്രയാസം കുറവായിരുന്നതുകൊണ്ടും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ വളർച്ചകൾ വിശദമായിത്തീർന്നു. വിദേശികൾ ഇന്ത്യയിൽ പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുന്നതിനും ഇതുകൊണ്ടു വഴിയായി തീർന്നു. ആദിയിൽ ജനസമുദായത്തിന്റെ സൗകര്യത്തിനായി എഴുപ്തത്തിലധികം ജാതിവിഭാഗങ്ങൾ കാലക്രമേണ ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. ഇതിൽനിന്നും ഭരണസമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. പുരോഹിതന്മാരായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണരുടെ ആധിപത്യം ജാതിയെ മതത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നതിന്നു കേന്ദ്രീകൃതമായി പരിണമിച്ചു തന്നെത്തീർന്നു.

சீக்கிரம் ஸ்வயம் கீழிவரிகளும் ஜாதி நிறம்
 ஸாஹஸ்ரபுத்ர அரங்கப்பரிஷ்டாபரமமாக
 தூய்மைப் பூவெனப் பாதிவாழிநாதிநாதிநாதி
 அரங்கப் பவாழ்நாதிவாழிநாதிநாதிநாதி
 கரும் பவாழ்

ഇന്ത്യയിലെമ്പലം ചീനാഭ്യന്തരം
 പലമത പുരോഹിതന്മാരുടെകൂടെ രാജ്യം
 ഭിഷുലിക്കു ഹാനികരമായിത്തന്നെയിരുന്നു
 മതമാറ്റമായി ഒരു വർത്തകൾ മറ്റൊരു
 വർത്തകൾ മേൽ ആധിപത്യം ലഭിച്ചാൽ
 ഒരു സമുദായത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സിനും അ
 ഭിഷുലിക്കും ഉപദ്രവകരമായിരിക്കുമെന്നു
 റോപ്പിലെ റോമൻ കത്തോലിക്കാ മതവർ
 ത്തിന്റെ ചരിത്രം കൊണ്ടും ഇപ്പോഴത്തെ
 പാർലമെന്റൽ രാജ്യസ്ഥിതികൊണ്ടും നമുക്ക്
 ബോധപ്പെടുന്നതാണ്. എന്നാൽ അപ്രകാ
 രമുള്ള ആധിപത്യം ഏകദേശം പൊതുജ
 നങ്ങളുടെ അന്ധവിശ്വാസത്തെ ആശ്രയി
 ച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ആ വിശ്വാസങ്ങൾ
 മാർത്താണ്ഡനോടുകൂടി ആ ആധിപത്യ
 ത്തിന്നു ലാഘവം ഭവിക്കാതിരിക്കില്ല. ഈ
 വ്യാസവും റോപ്പിലെ റിഫർമേഷൻ (Re
 formation)കൊണ്ടും ഇടാനീതനമായ ഭാ
 രതീയ പ്രബോധം കൊണ്ടും മാറ്റം നമു
 ക്ക് വ്യക്തമാകുന്നു.

അനേകകാലത്തെ അനാഥമകൾ
 ഞ്ങൾ വേദേശീയരുടെ ആക്രമണങ്ങൾ മേ
 തുവ്വാലും വിശിഷ്ട അന്തഃമുദ്രകൾ കൊ
 ഞ്ങൾ ഭാരത സാമ്രാജ്യം കലി ബാധിച്ചു കി
 ങ്ങുന്നോഴാണ് കച്ചവടത്തിനും മുറുമുറായി
 പാശ്ചാത്യർ അവിടെ കടന്നുകൂടിയതു. പ
 യമിമദേശങ്ങളിലേ ജനബാഹുല്യവും ത
 ന്നിവാസികൾക്കു ജാത്യാ ഉള്ള ഉത്സാഹ
 രിലും അവരെ ഇതരദേശങ്ങളിലേക്കു ന
 ത്തിപ്പിച്ചു എന്നെക്കൊ അനായാസേന ദ്രവ്യം
 സമ്പാദിക്കാൻ പറ്റുന്നിടങ്ങളിൽ അതി

സമത്വനായ അവർ വേഗത്തിൽ തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിക്കാൻ തുടങ്ങി. ക്രമേണ കച്ചവടം വിട്ടു തദ്ദേശവാസികളുടെ രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ അവർ പ്രവേശിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. കഴകംകൂത്ത് ഊരായ്മയായി. ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തിലെ അന്തഃമുദ്രങ്ങൾ ഭാരതസഭാഭാവത്തിൽ കേന്ദ്രം എന്നപോലെ അവരെ സഹായിച്ചു. ഒടുവിൽ ബ്രിട്ടീഷുകൾ ഇന്ത്യരാജ്യത്തിന്റെ മേൽകോയ്മയും ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ സ്ഥംവികളപ്പെട്ട ബ്രിട്ടീഷാധിപത്യം സ്പർദ്ധയായതായ ഈശ്വരൻ ഇന്ത്യനിവാസികൾക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായതത്രെ. പരിഷ്കൃതബുദ്ധിയിലും വിശാലമാനസത്വവും ഒരു ബ്രിട്ടീഷുകാരനായുള്ള സമ്പദ്യം തദ്ദേശ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള നവീനജീവിതരീതിയും ഭാരതീയർ അവരിമിതമായ ഗുണത്തെക്കൂട്ടി. ഇന്ത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ അനേകവർഷമായി പ്രാപിച്ചിരുന്ന, അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുന്ന പ്രായോഗികരീതികളെയാണ്, അത്തരമായ കാര്യങ്ങളെ അടിച്ചുമാറ്റി ശാശ്വതമായ സുഖത്തെയും ദൈവങ്ങളെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന് പ്രായോഗികമാണ്. ഇന്ത്യക്കാർ ഇംഗ്ലീഷുകാരിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ അവർ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമങ്ങളും അമർന്നു സാഹിത്യവിതരണനിഷേധവും ആകുന്നു. വൈദ്യോപദേശകർഷാലോചനകളിൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ കേന്ദ്രമായ മെക്കോളെ എന്നുമാത്രം നാട്ടുകാർ ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി ബന്ധിതരായ വിദ്യാഭ്യാസ അഭ്യർത്ഥികളെ നിലനിർത്തിയിരുന്നതിനാലായിരുന്നു പ്രാദേശികർ അഭ്യർത്ഥി ഇന്ത്യക്കാർ കടം

ജുടെ പ്രധാനാവശ്യം പുണ്യമായി ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടോ ഇന്ത്യാനിവാസികളെ ഇംഗ്ലീഷിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കണമെന്നു അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഈ തീർച്ചയെ അനുസരിച്ചു വിദ്യ ലയങ്ങളും സർവ്വകലാശാലകളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അവ വഴിയായി. ഈ ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ ഏറ്റവും ഉന്നതവദവിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ജാതിക്കാരെ മനോഹതികളെ നമുക്ക് അറിയുന്നതിനും സാധിച്ചു. ഇക്കാലത്തു ഈ സർവ്വകലാശാലകളെപ്പറ്റിയും വിദ്യാഭ്യാസരീതികളെപ്പറ്റിയും ഓർക്കുന്നതു പരിഷ്കാരഭാഗങ്ങളിൽ നോക്കിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഭാരതീയരെ അജ്ഞാനനിമിത്തത്തിൽനിന്നു ബാഹിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ ഈ മഹാ വിദ്യാലയങ്ങൾ ഏതുമാത്രം പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കു അല്ലെഴത്തേയും ഇല്ലാത്തതേയും സ്ഥിതികളെ ഉപമിച്ചുനോക്കിയാൽ എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഉണ്ടാകാത്ത കല്പിതത്വം. നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ നമ്മെപ്പോലെ മനോവികാസമില്ലെങ്കിൽ അതു നമുക്കു അവരെ അർത്ഥപ്രദമല്ലെന്നോ അപരോടു നന്ദിയില്ലാതാകുന്നതിനോ ഒരു കാരണമാകുമോ. ഉപകാരസ്വർണ്ണ മറുളള സൽഗുണങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ തൽകർത്താക്കന്മാർക്കും ഗുണപ്രദമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. നമുക്കു ഇതുവരെ കിട്ടിവന്ന വിദ്യാഭ്യാസം നാസ്തികവിദ്യാഭ്യാസമായിരുന്നു എങ്കിൽ തന്നെയും ആയതു മതത്തിന്റെ അമിതഭക്തിയോടുകൂടി കർമ്മരോഗാതുരന്മാരായ ഭാരതീയർക്കു ഒരു സിദ്ധൗഷധമായി പരിണമിച്ചു എന്നു പറയാനുള്ളു.

ഭാരതീയപ്രബോധനത്തിന്റെ മുഖ്യകാരണം ബ്രൂട്ടിഷുസമ്പർക്കവും ഉദ്ദേശം ന്നാസംവത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പു സ്വാധീനങ്ങളായ വിദ്യാലയങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസരീതികളും ആ

കുന്നു എന്നു മേൽപറഞ്ഞതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നു. കശാഗ്രബുദ്ധികളായ ഭാരതീയർക്കു പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരതത്വം ഇന്നതാണെന്നു വേഗത്തിൽ മനസ്സിലാകുന്നതിനും അതനുസരിച്ചു തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളേയും അഭിപ്രായങ്ങളേയും ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഇടയായി. അനേകശതവർഷങ്ങളായി സർവ്വാതങ്ങൾ അടിച്ചെടുത്തുവന്നു എന്നും യാഥാർത്ഥികമായ സൗജന്യം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും; സ്വരാജ്യസ്നേഹം ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നും, മനുഷ്യശ്രമം ആത്മാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി മാത്രമാകേണ്ടതെന്നും ഏവനും തന്റെ സമുദായോന്നതിക്കായി യത്നം ചെയ്യുന്നതിന്നു ജനനാൽ തന്നെ ബാല്യമുതലുട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും തുടങ്ങിയ സാരമായ കാർഷ്വബോധങ്ങൾ അപ്പോഴാണ് അവർക്കു ആദ്യമായുണ്ടായത്. ഈ ബോധം വന്നതോടു കൂടി ഇന്ത്യാക്കാർ മുഴുവനും ഒരു രാജ്യക്കാരാണെന്നും, ജാതി, മതം, നിറം, നാഗരികത, ഭാഗം മുതലായവകൊണ്ടുണ്ടായിരിക്കുന്ന അവഗണന വിഭാഗങ്ങൾ ഭാരത മഹാരാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, പൊതുവിലുള്ള അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അവയെയെല്ലാം യോജിപ്പിച്ചു ഒന്നായും പരസ്പരോന്നതിക്കായും പ്രവൃത്തിക്കണമെന്നും അവർക്കു ബോധപ്പെട്ടു. യൂറോപ്യന്മാർ വഴിയായി വന്ന ഈ ബോധം പൗരസ്ത്യരീതി കനുപോലെ വ്യാപിച്ചു ജീവിതോദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കു വലുതായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. ഈ മാറ്റം സ്ഥായിയായി കാണുന്നതു രാജ്യഭരണരീതികളിലാകുന്നു. പൂർവ്വദേശങ്ങളിൽ രാജ്യാധികാരങ്ങളെല്ലാം ഏകനിൽ അന്തർവിച്ഛിന്ന ആയാർക്കു് അധീനരായി മാറു ഭരണകർത്താക്കൾ തങ്ങളുടെ അധികാരങ്ങളെ ഉപ

യോഗീച്ചം ആണല്ലോ ചരിത്രം തുടങ്ങിയ മുതൽക്കേയുള്ള ഭരണരീതി. പൊതുജനങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചു അവർക്കു ശാശ്വതമായ അധികാരങ്ങളെ കൈമാലത്തും കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. അശോകൻ, ഹർഷവർമ്മൻ; ആകുബർ മുതലായി ബ്രഹ്മവർമ്മരായ രാജാക്കന്മാരെ പൗരസ്ത്യചരിത്രങ്ങളിൽ അവിടവിടെ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവർ കൂടിയും പൊതുജനങ്ങളോടു സൗഹൃദം പുലർത്തിയിരുന്നില്ല. മുമ്പാണിരുന്ന ഗ്രാമീണരോട് അവരുടെ അധികാരപരമായ പൊതുസ്വത്തിനെ വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ പൊതുജനഹിതത്തെ വകവെക്കായാ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അനേകകാലത്തെ പരിചയംകൊണ്ട് ഇതാണ് ന്യായമായ രാജഭരണം എന്ന് ഒരുപക്ഷേ പ്രജകൾക്കും തോന്നിയിരുന്നു. ചീനയിലെ പ്രജകൾ എല്ലാകാലത്തും തങ്ങളുടെ രാജഭരണനയങ്ങളെ സമ്മതിച്ചിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. അവർ പരിഷ്കൃതമാണെന്ന് ഗണിക്കപ്പെട്ട തുടങ്ങിയതിനു ശേഷംതന്നെ 31 ജനക്ഷോഭങ്ങൾ ഉണ്ടായതായി കാണുന്നു. എന്നാൽ ഇവയുടെ ഉദ്ദേശം ഭരണത്തിന് അപ്രാപ്തമായി കാണപ്പെട്ട ഒരു രാജകുടുംബത്തെ മാറി മറ്റൊരു രാജകുടുംബത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മാത്രമായിരുന്നു എന്നും ഭരണരീതിയേക്കാൾ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളേക്കാൾ ആകുബർ മാറി പുലർത്തുപോയ ചെറുനാളെന്ന് ആരോരുത്തരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഈ അടുത്ത കാലത്തിനുള്ളിൽ പൂർവ്വദേശങ്ങളിലെ രാജഭരണരീതികൾക്കു സാമ്യമായ ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ മാറ്റത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഗുണം, രാജാധികാരം ഏകനിൽ നിന്നെടുത്തുപൊ

തുജനസമ്മതമായ അനേകരിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. ചീനാസംഗ്രാമ്യത്തിൽ വളരെക്കാലമായി വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന മൗണ്ഡ് രാജകുടുംബം പൊതുജനഹിതം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവാതെ ഭരണത്തിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങിയതും, തൽസ്ഥിതിയിൽ യുവാൻഷിങ്ങ്ക് എന്ന ആളുടെ അഗ്രാസനാധിപത്യത്തോടുകൂടിയ പെന്തുജനാധിപത്യത്തെ സ്ഥാപിച്ചതും ഈ ദേശഗതികളെ ജനങ്ങളിൽ പ്രതിപക്ഷവും സമ്മതിച്ചതും എല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കും. അതുപോലെതന്നെ ടക്കിയിലും; പേഷ്വായിലും പൊതുജനങ്ങൾക്കു ഭരണവിഷയത്തിൽ അധികാരങ്ങളെ നല്കിയതും അവരുടെ സഭകൾ എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നതും വിശ്വാസ്യമാകുന്നതാണ്. ഇന്ത്യരാജഭരണത്തിന്റെയും ഗതി, അതുതന്നെയാണു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടിയിട്ടുള്ളത്. (ഇന്ത്യാസംഗ്രാമ്യത്തിലെ കാര്യം സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും ഭരണം അതിലെ ജനപ്രതിനിധികളിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിന്റെ ചെറുതലിൽ ഒരു മേലനേപടണു മാത്രമുണ്ടായിരിക്കുമുള്ളൂ എന്നും, ഇനിമേൽ ഇന്ത്യയിൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഭരണകൃത്യങ്ങളിൽ ഈ ഉദ്ദേശം പുരസ്കരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നുമാകുന്നു അതിന്റെ അർത്ഥം.)

രാജഭരണതന്ത്രങ്ങളിലെന്നപോലെ സാമൂഹികവിഷയങ്ങളിലും പാശ്ചാത്യസ്വഭാവവും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും ഒരു പരിധി കഴിഞ്ഞു വരുത്തിട്ടുണ്ട്. ജാതിവിഭാഗങ്ങൾ മുമ്പായി ഇന്ത്യക്കു സംഭവിച്ച ദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി ഇതിനുമുമ്പ് അല്പം സൂചിപ്പിച്ചു പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. വിദേശസഞ്ചാരം, കപ്പൽയാത്ര മുതലായതുകളെ ജാതിനിയമങ്ങൾ നിരോധിച്ചിരുന്നു. ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവുകൊണ്ട്, സമുദായപരി

ഉിൽ പ്തിച്ചുപോയ ഹിന്തുരതം ജനാഭിച്ചു
 മിക്ക തടസ്സമായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരി
 കാം ബ്രാഹ്മോ മതക്കാരും മാറ്റം ഉരുവി
 ച്ചതും അവർ പ്രചാരം ലഭിച്ചതും. പെ
 രസ്സുദേശങ്ങളെ ഉണർത്തുന്നതിനു ക്രിസ്തുമ
 തപ്രവർത്തകന്മാർ ചെയ്ത നിരന്തരപരിശ്ര
 മവും ഗണനീയമാകുന്നു. ഹിന്തുരതത്താൽ
 തൃജിഹ്വപ്പെട്ടിരുന്ന അനവധി സാധുക്ക
 ളെ ഉൽകൃഷ്ടമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു.
 ഉത്തമമായ വിധത്തിൽ ജീവിതത്തെ ന
 യിക്കുന്നതിനു ക്രിസ്തുമതക്കാർ അവരെ പ
 ിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പൗരസ്ത്യ പ്രബോധനത്തെ യഥാ
 ത്വമായി തെളിയിക്കുന്നതു സ്പീലോകത്തി
 നു വന്നിട്ടുള്ള പരിണാമമാകുന്നു. പൂർവ്വദേ
 ശങ്ങളിലെ സ്പീകർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം വിധി
 ച്ചിട്ടില്ലാ എന്നായിരുന്നു ബോദ്ധ്യം. ആ
 ബോധം വേഗത്തിൽ നീങ്ങുന്നുണ്ട് എന്നു
 കാണിക്കുന്നതിനു വേണ്ട തെളിവുണ്ട്. പു
 രുഷ്കന്മാർക്കു വന്നിട്ടുള്ള ബോധത്തോടു കൂടി
 സമചാരണികളായ സ്പീകർക്കും ഒരു ഉ
 ണ്ടു വന്നതിൽ എന്താണ് അതുതരം!
 പാശ്ചാത്യമതീയാപ്തന്മാർക്കും പുരുഷന്മാരെ
 കൂടി അശിശയിക്കത്തക്ക ബുദ്ധിയും സാമ
 ത്വവും ചിലപ്പോൾ കാണിക്കുന്നു. അവ
 രുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം രാജ്യാഭിപ്രാപിക്കു ഹാനി
 കരമായി വരുത്തിക്കൊണ്ടു മാത്രമല്ല അതു
 പുരുഷന്മാർക്കു ഭാരങ്ങളെ പഴുക്കിക്കൊണ്ടു
 ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ത
 ന്ങ്ങൾക്കും രാജ്യാധികാരത്തിൽ ഒരു വർ
 കിട്ടണം എന്നു അവർ അവകാശപ്പെടാ
 തിരിക്കുമോ? പാശ്ചാത്യരീതികൾ മാത്രക
 കളായി വന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു ഭാരതീയ
 വ്യാപാരകളും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കാക്കുക
 നു. ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസമല്ലാ അതി
 നുള്ള എടുപ്പമായ മാർഗ്ഗം. അതു ലഭിക്കുന്ന

തോടുകൂടി അവരുടെ ഇടയിലും, തങ്ങളുടെ ശക്തികളേയും യത്നങ്ങളേയും ഏകീകരിച്ചു ഉപയുക്തരായി സ്വാതന്ത്ര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു അനുരൂപങ്ങളായ മനസ്സംസ്കരണമാർഗ്ഗങ്ങളെ അവർ തേടുകയും, സഭകൾ സമാജങ്ങൾ മുതലായവ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പൗരസ്ത്യപ്രബോധനത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തസ്വഭാവം എന്താണെന്നു ഇതിനുമുമ്പെ പഠത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. പൗരസ്ത്യനോക്കുവർത്തനം പുനർജീവിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള താല്പര്യം പ്രധാനമായി കാണുന്നതു ധനസംബന്ധമായും മതസംബന്ധമായും ഉള്ള വിഷയങ്ങളിലാണ്. ഇന്ത്യാക്കാരുടെ ദാരിദ്ര്യവസ്ഥയേയും അതു വരുത്തിക്കൂട്ടിയ സംഗതികളേയും കുറിച്ചു ഭീഷ്മമായി ഉപന്യസിക്കുന്നതു സന്ദർഭാചിതമെന്നു വരികിലും സ്ഥലച്ചുരുക്കത്താൽ അതിനു തുനിയുന്നില്ല. ഭാരതസാമ്രാജ്യം പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ധനസമൃദ്ധിക്കൊണ്ടും കലാവൈദഗ്ദ്ധ്യം കൊണ്ടും വിശ്വവിശ്രുതമായിരുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ അവയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്നതായ ശാസ്ത്രീകമായ അറിയും ഉപകരണങ്ങളും തക്കതായ പ്രോത്സാഹനവും ഇടക്കാലങ്ങളിൽ വെച്ച് ഇല്ലാതായി പോയതുകൊണ്ട് അവയുടെ സാരമായ അധഃപതനം ഭവിച്ചു. ജീവിതമത്സരാത്തിനു അക്കാലങ്ങളിൽ അത്ര കാഠിന്യമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അനായാസേന ലഭ്യമാകുന്ന ധനം ഭാരതീയരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനയോടുകൂടി ഈ പ്രയാസംകൂടി വരുകയും വിദേശീയർ കാര്യമൊക്കെ കാലങ്ങളിലായി അനവധി ഭ്രമം ഇന്ത്യയിൽനിന്നും കടത്തി കൊണ്ടുപോയതിനാൽ അതിനെ ദുരിതമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. മുഹമ്മദീയർ ഇന്ത്യയിൽ കടന്ന കാലം മുതൽക്കു ഇന്ത്യയിലെ ധനം കണക്കില്ലാതെ ഇതരദേശങ്ങളിൽ പോയിത്തുടങ്ങി. ബ്രിട്ടീഷാധിപത്യത്തോടുകൂടി ഈ പോക്കു സ്ഥിരമായി. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു ഗവണ്മെണ്ടു വഴിയായി തന്നെ കൊല്ലത്തോറും 200 ലക്ഷം പവൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോകുന്നുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ കച്ചവടവഴിയായി അനവധി ഭ്രമം ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു ഇതരദേശങ്ങളിലേക്കു പ്രത്യേകിച്ചു ബ്രിട്ടണിലേക്കു ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കേവലം കൃഷിയെത്തന്നെ അവലംബിച്ചിരുന്ന ഇന്ത്യാക്കാർക്കു കൈത്തൊഴിലുകളിൽ നിന്നു സമ്പാദിക്കുന്നതിനോ പരിഷ്കൃതങ്ങളായ പശ്ചിമരാജ്യങ്ങളായി മത്സരിക്കുന്നതിനോ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതു കൂടാതെ ഇന്ത്യയും ഇംഗ്ലണ്ടുമായുള്ള കച്ചവടരീതി ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു അന്യായമായ ലാഭമുണ്ടാകത്തക്ക നിലയിലും, ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിലുകൾക്കു വർദ്ധന വരാതിരിക്കത്തക്ക വിധത്തിലുമാണ് ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നത്. ഈ സംഗതികളെപ്പറ്റി ഇന്ത്യാക്കാർക്കു ശരിയായ ബോധം വന്നുതുടങ്ങിട്ട് അധികം കാലമായിട്ടില്ല. ബോധം വന്നാണു ആദ്യമായി പ്രകാശിച്ചതു 'സ്വദേശികൾ' എന്ന പ്രത്യേകനാമത്തോടുകൂടി ബങ്കാളത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച കർഷിക്കാർ മുഖാന്തരമാണ്. ഈ കർഷിക്കാരുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ എത്രയോ മാഹാത്മ്യമുള്ളവയാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. തങ്ങളെത്തന്നെ അവലംബിച്ചു സ്വതന്ത്രപരിശ്രമത്താൽ തങ്ങളുടെ സംയമനം ചെയ്യപ്പെട്ട ആവശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റിക്കൊള്ളാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു പറഞ്ഞു ഈ കർഷിക്കാർ ഒരു തടസ്ഥമായിരുന്നതു തങ്ങളുടെ അക്ഷമതയും ഗവണ്മെന്റിന്റെ സഹകര

തൽക്കടന കാലം മുതൽക്കു ഇന്ത്യയിലെ ധനം കണക്കില്ലാതെ ഇതരദേശങ്ങളിൽ പോയിത്തുടങ്ങി. ബ്രിട്ടീഷാധിപത്യത്തോടുകൂടി ഈ പോക്കു സ്ഥിരമായി. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു ഗവണ്മെണ്ടു വഴിയായി തന്നെ കൊല്ലത്തോറും 200 ലക്ഷം പവൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോകുന്നുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ കച്ചവടവഴിയായി അനവധി ഭ്രമം ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു ഇതരദേശങ്ങളിലേക്കു പ്രത്യേകിച്ചു ബ്രിട്ടണിലേക്കു ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കേവലം കൃഷിയെത്തന്നെ അവലംബിച്ചിരുന്ന ഇന്ത്യാക്കാർക്കു കൈത്തൊഴിലുകളിൽ നിന്നു സമ്പാദിക്കുന്നതിനോ പരിഷ്കൃതങ്ങളായ പശ്ചിമരാജ്യങ്ങളായി മത്സരിക്കുന്നതിനോ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതു കൂടാതെ ഇന്ത്യയും ഇംഗ്ലണ്ടുമായുള്ള കച്ചവടരീതി ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു അന്യായമായ ലാഭമുണ്ടാകത്തക്ക നിലയിലും, ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിലുകൾക്കു വർദ്ധന വരാതിരിക്കത്തക്ക വിധത്തിലുമാണ് ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നത്. ഈ സംഗതികളെപ്പറ്റി ഇന്ത്യാക്കാർക്കു ശരിയായ ബോധം വന്നുതുടങ്ങിട്ട് അധികം കാലമായിട്ടില്ല. ബോധം വന്നാണു ആദ്യമായി പ്രകാശിച്ചതു 'സ്വദേശികൾ' എന്ന പ്രത്യേകനാമത്തോടുകൂടി ബങ്കാളത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച കർഷിക്കാർ മുഖാന്തരമാണ്. ഈ കർഷിക്കാരുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ എത്രയോ മാഹാത്മ്യമുള്ളവയാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. തങ്ങളെത്തന്നെ അവലംബിച്ചു സ്വതന്ത്രപരിശ്രമത്താൽ തങ്ങളുടെ സംയമനം ചെയ്യപ്പെട്ട ആവശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റിക്കൊള്ളാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു പറഞ്ഞു ഈ കർഷിക്കാർ ഒരു തടസ്ഥമായിരുന്നതു തങ്ങളുടെ അക്ഷമതയും ഗവണ്മെന്റിന്റെ സഹകര

ണമില്ലായ്മയും മാത്രമായിരുന്നു. തന്മൂലം സ്വദേശകർക്കിടയിൽ ഒരു ഇടിവഴി സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവർ ഒരു കാലത്തു ഇന്ത്യാക്കാരെപ്പോലെ വശീകരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഭാരതീയരുടെ ദാമിദ്യവസ്ഥയെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നു അതുതന്നെയാണു ശരിയായ മാർഗ്ഗമെന്നുള്ള ബോധം പ്രസ്തുത പ്രബോധനത്തിന്റെ ഒരു ഫലമായ ചിഹ്നമാകുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ആഗമനംകൊണ്ടു ഹിന്ദു മതത്തിന്നു ക്രമത്തിലധികം ദോഷം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അതിന്നു പുനർജീവിപ്പിച്ചു പുഷ്പസ്ഥിതിയിലാക്കിയാൽ ഇന്ത്യ പെട്ടെന്നു പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിയിൽ തന്നെ എത്തിയേക്കുമെന്നും ഇന്ത്യയിൽ മാന്യരായ ചിലരുടെ ഇടയിൽ ഒരു ബോധം കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണു മേൽപറയപ്പെട്ട ധൃത്യാസത്തിന്നു വേറൊരു ഉദാഹരണം. ഈ ബോധത്തിന്റെ ദാഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ഒന്നിലധികം സംഗതികളുള്ളതിൽ മുഖ്യമായതു കാശിയിൽ സ്ഥാപിക്കാൻ പോകുന്ന ഹിന്ദുസ്വർഗ്ഗലോകമായാണു്. ഇന്ത്യയുടെ പുഷ്പ പരിത്രം, ഇന്ത്യാക്കാരുടെ സ്വഭാവവും സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഭാവിക്കുന്ന ചില യോഗ്യരുടെ അഭിപ്രായം ഇന്ത്യക്കു അദ്ധ്യാത്മികമായി പരിശ്രമിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ സാധിക്കുള്ളൂ എന്നും, തൻമാർഗ്ഗമായുള്ള ഒന്നുതന്നെ അർഹതയും ശക്തയും ഉള്ളൂ എന്നും ഭയപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിന്റെ ശരിയെപ്പറ്റു ആതു തങ്ങൾക്കു ഒരു ബഹുമാനമായിരുന്നു കരുതി കാട്ടിയിട്ടു പോയിരുന്നു തപസ്സു ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധരായ കവചസ്താസികളും വളരെയുണ്ടു്. ഇവരെപ്പറ്റി അധികം പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ല. ഇവർ ഐഹികപുത്തിയിൽ അലസന്മാരോ

സ്വപരിശ്രമങ്ങളിൽ ഇച്ഛാഭംഗം വന്നവരോ, ആയ മാത്രമേയുടെ ദോഷമുള്ളൂ. ഇവൺ അനുഗമിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചുതന്നെയും ഫലമായിരിക്കും. വിരേകാണുസ്വാമിയുടേയും മിസ്സിസ് ആനിസൺസിന്റെയും വാശ്വാടിയാൽ മതസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളിൽ ഒരു ഉണർപ്പുവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ ശക്തികളുടെ ഏല്പാഫലമായിട്ടായിരിക്കാം ഹിന്ദുമതത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുന്നതിന്നു ഒരു മഹാലയം വേണമെന്നുള്ള മോഹത്തിന്റെ ആവിർഭാവം. ഹിന്ദുസ്വർഗ്ഗലോകമായെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ ഏതുകർമ്മങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഇന്ത്യാക്കാർ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഹിന്ദുമതപ്രധാനികളുടെ ശ്രമങ്ങൾ പുരാതനകാലത്തു രാജാവിനു ഭരിപ്പു് എങ്ങിനെ ഒരു ആകാശക്കോടാലായി പരിണമിച്ചു അതുപോലെ ഈ ഹിന്ദുസ്വർഗ്ഗലോകവും അതിന്റെ പരിശ്രമങ്ങളും ചൊതുക്കുന്നതിനുവിശദമായിത്തീരാതിരിക്കുന്നതിന്നു വിദേശീയരായ രാജ്യഭരണാധികൃതന്മാർ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ആലിഗാർ പട്ടണത്തിൽ സ്ഥാപിക്കാൻ പോകുന്ന മഹമ്മദീ സ്വർഗ്ഗലോകം ഇതരമതസ്ഥരെ അപേക്ഷിച്ചു പ്രസ്തുത പ്രബോധത്തിന്റെ ധൃത്യാസപരമായതെക്കരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മഹമ്മദീയരുടെ ഉദ്ദേശം അദ്ധ്യാത്മികത്തേക്കാൾ ഐഹികാഭിപ്രായമാണെന്നു കാണുന്നതു സന്തോഷാവഹംതന്നെ.

ധനവിഷയത്തിലും മതവിഷയത്തിലും എന്നപോലെതന്നെ കലാവിദ്യകളിലും മേൽപറഞ്ഞ ധൃത്യാസം കാണപ്പെടുന്നു. ഭാരതീയപ്രബോധത്തിന്റെ ചിഹ്നമായിട്ടൊ ഫലമായിട്ടൊ ഇന്ത്യയിലെ മാതൃഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിന്നു പ്രചാരം വ

ക്കുന്നതിനും ആ ഭാഷയിലുള്ള അമൂല്യരത്നങ്ങളെ സംസ്കൃതഭാഷാചരിത്രജ്ഞാനമില്ലാത്തവർക്കു സുലഭമാകുന്നതിനും കാരണമായിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതവിദ്യാലയങ്ങൾ അവിടവിടെയായി ഏറ്റെടുത്തുപെട്ടു വരുന്നു. സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെ നാട്ടുഭാഷകളിലേക്കും ഇംഗ്ലീഷിലേക്കും മുമ്പിലത്തേക്കാൾ അധികമായിത്തന്നെ ചെയ്യപ്പെട്ടുവരുന്നു. ഈവിദ്യാലയങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിലേക്കു ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നു ധനസഹായം ചെയ്തും പണ്ഡിതന്മാരെ സ്ഥാനമാനാദികൾ കൊണ്ടും മാറ്റം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗീർവാണഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ പിൻതുടന്ന് ഓരോ സമുദായങ്ങളുടെ പ്രത്യേകഭാഷകളേയും നന്നാക്കുന്നതിനും ഒരു കൗതുക്യവും കണ്ടുവരുന്നു. ഇതു ഏതായും ആദരണീയമാകുന്നു. ഒരു ഭാഷ അതു സംസാരിക്കുന്നവരുടെ പ്രത്യേക സ്വഭാവത്തെ കുറിക്കുന്നു. രണ്ടു സമുദായങ്ങളുടെ പരസ്പരവ്യത്യാസങ്ങൾ അവരുടെ ഭാഷകളിലും പ്രതിബിംബിച്ചിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ ഭാഷകൾ സമുദായങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തഗുണങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു പരമ ഒരു ഭാഷ. അതു സംസാരിക്കുന്നവരെ ഏകീകരിക്കുന്നതിനും ഉതകുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക ഭാഷ കൂടാതെ ഈ ഏകീകരണം സ്വാഭാവികമാണോ എന്നും അങ്ങിനെ ഒരു ഭാഷ ഇല്ലെങ്കിൽ ഒരു സമുദായം വേറൊന്നിൽ ലയിച്ചുപോകാതിരിക്കുമോ എന്നും പണ്ഡിതന്മാർ സംശയിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള വിചാരങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അതീയരെ ആയാസപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു സന്തോഷാവഹം തന്നെ. ഭാഷയിലെ നാലുപല തന്നെ മാറ്റം കലാവിദ്യകളിലും തങ്ങൾക്കു പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന സാമത്വത്തെയും അഭിരുചിയെയും വീണ്ടും ഉണ്ടാ

ക്കുന്നതിനും ഇന്ത്യാക്കാർ സമുദായ യന്ത്രിക്കേണ്ടതാണെന്നും യോഗ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു ജോലിയു വന്നിട്ടുണ്ടു. ചിത്രമഴ തുളു കൊണ്ടുവെച്ചു. സംഗീതം മുതലായവയിൽ ഭാരതീയരുടെ പ്രാചീനപാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്. കേവലം ഹിന്ദുക്കളുടെ മനോധർമ്മത്തിന്റെ ഫലമായ കരകൗശല വിദ്യകൾ ദർശിപ്പിക്കുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മറ്റുമായിട്ട് കൊട്ടിടങ്ങളിലും മാത്രമേ ഇപ്പോൾ ഉള്ളൂ എന്നാണു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ഉത്തര ഇന്ത്യയിലെ കൊട്ടാരങ്ങളിലും ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മാറ്റം വന്നവന്മാരുടേയും, റോമക്കാരുടേയും, ബുദ്ധമതക്കാരുടേയും പിന്നീട് മുഹമ്മദീയരുടേയും സമ്പർക്കം കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഭേദഗതികൾ വളരെയുണ്ടാകാം. ഏതാൽ ഇവയെല്ലാം പിന്നീട് നടപ്പിൽ വന്ന ബ്രിട്ടീഷുമാതൃകകളെ അപേക്ഷിച്ചു ഏതായാ ഉൽകൃഷ്ടവും യാഥാത്മികമായ അഗ്രിയോടുകൂടിയവയും ആകുന്നു. മിനുസവും പരിഷ്കാരവും കുറവാണെങ്കിലും യഥാർത്ഥമായ വാസനയേയും ബുദ്ധിശക്തിയേയും കാണിക്കുന്നതും മനോവികാരങ്ങളെ ശരിയാക്കുവണ്ണം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും ആയ പ്രാചീന ചിത്രകാരന്മാരാൽ ലിഖിതങ്ങളായ പടങ്ങളിൽ സ്ഥായിയായി നില്ക്കുന്ന രീതിയെ തുളിച്ചു താൻ ഏഴുതന്ന സാധനങ്ങൾക്കെല്ലാം സാധനങ്ങളുടെ മുതലിലുതെ ചിത്രകാരന്റെ മുതലനെ അടിച്ചിരിക്കുന്നതും, ശ്രാമവും നികൃഷ്ടവും ആയ ആശയവികാരങ്ങളുടെ സൂചനയാലും അപ്രകൃതമായ വണ്ണവർണ്ണങ്ങളാലും സാധനങ്ങളെ വശികരിക്കുന്നവയും, ആയി, വിവർണ്ണരീതിയിൽ ഏഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു തരം പടങ്ങളിൽ ഭരതീയർക്കു ആസക്തി

തോന്നിത്തുടങ്ങിയതും, കലാവിദ്യയ്ക്കു ഇട കാഴ്ചത്തുണ്ടായ അധഃപതനത്തെ വേണ്ടു വോളം വിശദീകരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യമാതൃകകളെ ആശ്രയിക്കുന്നവരായും അവ ചെറുതായ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്നു പ്രാചീനങ്ങളായ ക്ഷയ സംരക്ഷിക്കുന്നതു കലാവിദ്യകൾക്കു ആകപ്പാടെ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നവരായും ഇപ്പോൾ അനേകം പേർ ഇല്ലെങ്കിൽ അവിടവിടേയായി ചിലരെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു സമാധാനത്തിനു ഒരു വഴിയാകുന്നു. ഈ ചുരുക്കം പേരുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണ് ഡാക്ടർ കുമാരസാമിയും ഡാക്ടർ ഫാലും ഇവരിൽ രണ്ടാമതായി പറയപ്പെട്ട മഹാൻ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനാകുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ കരകൗശലസാമത്വത്തിനു ഏതുത്തോളം അധഃപതനം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും അതിന്റെ പുനർജീവിപ്പിക്കുന്നതിനു ഏതുവിധം പ്രയത്നിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്ലേഷിച്ച് എഴുതിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യരീതികളുടെ ആക്രമണം ഹേതുവായി സംഗീതകലക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഹാനിയെ വളർത്തുന്നതിനു പ്രയത്നം. മുഖ്യമായ രണ്ടു സംഗീതധാരാസമ്പന്നന്മാരും ഗ്രാമഫോൺ ഹാർമോണിയം (Gramophone Harmonium) ഇവ ആകുന്നു. സംഗീതത്തെ അടച്ചുകെട്ടി പാത്രത്തിലാക്കി ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കത്തക്കവണ്ണം സൗകര്യപ്പെടുത്തിയാൽ അതിനു ഏതുത്തോളം മാധ്യമവും, ജീവനും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു (Gramophone) ഗ്രാമഫോൺ കേട്ടിട്ടുള്ള സംഗീതരസികന്മാർ പറയട്ടെ. ഇംഗ്ലീഷുസംഗീതത്തെ അനുകരിക്കത്തക്കവിധം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഹാർമോണിയം (Harmonium) ത്തിൽ പശ്ചാത്യവിരുദ്ധസ്വഭാവത്തിലുള്ള ഹിന്ദുസംഗീതം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ആ

ട്ടനവനെ വിടിച്ചു നെഞ്ചുനാക്കിയതുപോലെ ഇരിക്കുന്നതാണ്. ഇത്തരം ബോധ്യങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സ്വല്പമായുണ്ടെങ്കിലും പാശ്ചാത്യരീതികളുടെ ഏകീകരണവും സൗകര്യവും അലസനാരായ അരസികന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രവരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാതിരിക്കയില്ല. കലാവിദ്യകളിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റെല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും ഇങ്ങിനെ പാശ്ചാത്യരീതികളുടെ ആക്രമണം പ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടുവന്നതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ സകലവിധമായ ജീവിതമാറ്റങ്ങളിലും പടിഞ്ഞാറും കിഴക്കുമായുള്ള ഒരു മത്സരം തുടങ്ങിട്ടു ഇപ്പോൾ വളരെക്കാലമായിട്ടുണ്ട്. ഈ മത്സരത്തിൽ വിദേശികൾ വിജയം ലഭിക്കുകയാണെങ്കിൽ ചെരമ്പുപ്രബോധനം കഥ കറ കയ്യുതെന്നയായിരിക്കും എന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. എന്നാൽ ചെരമ്പുപ്രബോധനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്വഭാവത്തെ നോക്കുമ്പോൾ അങ്ങിനെ വ്യസനിക്കുന്നതിനു അധികം ഇടയില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അഭിവൃദ്ധിക്കായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരിൽ മിക്കവരിലും സ്വാഭാമാനം ബലമായി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാകുന്നു നമുക്കു ആശ്വാസകാരണം. സ്വാഭാമാനം ഉള്ള ഒരു വനം തന്നെ അന്ധരീതിയിൽ ലയിപ്പിക്കുന്നതിനു അനുവദിക്കുന്നതല്ലല്ലോ.

ചെരമ്പുപ്രബോധനത്തെ പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ നമുക്കു വിശ്വാസവും അതിനാൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ലോകരതിയിൽ നമുക്കു തൃപ്തിയും സന്തോഷവും കൂടിക്കൂടി വരുന്നു. കായികമായും മാനസികമായും ഉള്ള സ്വാതന്ത്ര്യലാഭമാകുന്നു അതിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്നു അല്പം സൂക്ഷിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. സാമൂഹികമായും രാഷ്ട്ര

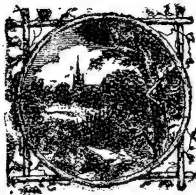
ഭരണസംബന്ധമായും ഉള്ള അനവധി പ്രതിബന്ധങ്ങളെ കവിച്ചു പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ സമ്പർക്കംകൊണ്ടും ഭാഷാഗുണമുള്ളതും ബോധ്യപ്പെട്ട, അദ്ധ്യയുടെ ശക്തിയേ അറിഞ്ഞ് ഉന്മൂലനംചെയ്യാൻ പൗരസ്ത്യദേശങ്ങൾ ഒന്നൊഴിയാതെ ഒരുമ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നതിൽ എന്തൊരു സന്തോഷമാണുണ്ടാവുന്നതു. ഈ ബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു വേർപെട്ട സർവ്വ സ്വാതന്ത്ര്യത്തേ പ്രാ

പിക്കുന്നതു പെട്ടെന്നു സാധിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല. ദീർഘവും, നിരന്തരവും, ആയ പരിശ്രമവും, സ്പോർട്ടി ഈ ശപഥധീനവും ആവശ്യമാണു. യാതൊരുത്തൻ തന്റെ പരിശ്രമംകൊണ്ടു ഈ മഹത്തായ ഉദ്ദേശസിദ്ധിയെ എളുപ്പമാക്കുന്നുവോ അവൻ എല്ലാ കാലത്തേക്കും അനവധി ജനങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്നതാണ്.

കെ. രാമകൃഷ്ണപ്പി, ബി. എ. ബി. എൽ.

—:—

നമ്മുടെ പരിണാമം

നമ്മുടെ ഭാവിയുടെ പശ്ചാത്തലം സാധനത്തെ സംബന്ധിച്ച് പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ന്യായങ്ങളായ പല വാദങ്ങളും നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ ക്രമോന്നതിവാദികളും ചിലർ ക്രമാവനതിവാദികളുമായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു. പൗരസ്ത്യന്മാരിൽ മിക്കവിഭാഗത്തും ക്രമാവനതിവാദികളാകുന്നു. സർവ്വ ജന്തുക്കളും ഈ കാണപ്പെടുന്ന ലോകത്തോടു കൂടി ക്രമേണ ക്ഷീണദശയെ പ്രാപിച്ചു നശിച്ചു പോകുന്നുവെന്നാണു അവർ ചിലമായി വാദിച്ചുവരുന്നതു. ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഉള്ളിൽ വെച്ചുകൊണ്ടാണ് അവർ മറ്റൊരു പ്രഭുയത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു “ജനസംസ്കാരവിദ്യാഭ്യാസം സാധ്യമായ കർമ്മങ്ങൾ ഹാസ്യം നൃത്യം സമ്പ്രദായസമീപതാം” ഇത്യാദി പ്രബന്ധം കൊണ്ടു ഉദയനാചാർയൻ മറ്റൊരു പ്രഭുയ

ത്തിൽ പ്രമാണത്തെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യന്മാരായ കെൽവിൽ പ്രഭു മുതലായ മറ്റൊരു വിഭാഗത്തിൽ ചിലർ ക്രമാവനതിവാദികളാണെന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ നിന്നറിവാൻ കഴിയുന്നു. ഡാറോയിൽ മുതലായ ചില പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാർ ക്രമോന്നതിവാദത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നവരാകുന്നു. അവർ പ്രാണികളുടെ ഉന്നതികളെ കണ്ടു ക്രമേണ സർവ്വജനത്തിനു തന്നെയുണ്ടെന്നാണു ഊഹിക്കുന്നതു. ആദികാലത്തിൽ ഭൂമി ജലപരിപൂർണ്ണമായി മനുഷ്യവാസത്തിനു യുക്തമല്ലാത്ത വിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നും അക്കാലത്തിൽ ജലപരങ്ങളായ ജന്തുക്കൾക്കായിരുന്നു ഭൂമിയിലുണ്ടെന്നും പിന്നീട് ഭൂമിയുടെ ഗതിവിശേഷംനിമിത്തമല്ല കരകൾ ഉണ്ടായി എന്നും അപ്പോൾ ജലതീരവാസികളായ പ്രാണികളുണ്ടായിരുന്നു അതീനുശേഷം സ്ഥലപ്പുല്ലിനിമിത്തം പലവിധ ജന്തുക്കളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഇതിന്നു ചിമ്പതെ മനുഷ്യന്മാരുടെ ആവിർഭാവമെന്നാണ് അവ

രുടെ അഭിപ്രായം. മനുഷ്യന്മാർ മുൻകാലങ്ങളിൽ വാനരങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും ക്രമേണ പരിഷ്കൃതനായി വാനരസാധനങ്ങളായ ചിഹ്നങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ആവസ്ഥാന്തരത്തെ പ്രാപിച്ചുവെന്നും അവർ ബലമായി സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഭാരതീയവിദഗ്ദ്ധന്മാരിലും ക്രമേണത്തിവാദികളുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പറയാൻ തരമില്ല. ഈ സംഗതിയേ ഭാഗ്യത്തരണ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഉൽപോഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കു തെളിയിക്കാൻ കഴിയുന്നു. അവരുടെ ആശയങ്ങൾ മുഗ്ദ്ധങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവയെ നമുക്കു എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വ്യസനിക്കേണ്ടതല്ല. ഭഗവാനായ വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരവർണ്ണനാചാര്യത്തിൽ അവരുടെ ആശയം നിമ്നഘോഷമായിട്ടുണ്ടെന്നതിനെ നമുക്കിവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. ഭൂമി ജലപരിപൂർണ്ണമായിരുന്നപ്പോൾ ജലചരത്തിനാണു പ്രാധാന്യമെന്നു കാണിപ്പാൻ മത്സ്യാവതാരത്തെ വർണ്ണിച്ചു. അതിന്നു ശേഷം ജലതീരങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതായ പ്രാണിയുണ്ടായെന്നു ക്രമാവതാരംകൊണ്ടു സാധിപ്പിച്ചു. സ്ഥലവൃദ്ധിക്കനുരൂപമായി വരഹാവതാരത്തിൽ നിന്നു ചതുഷ്പദങ്ങളായ ജന്തുക്കളുടെ ആവിർഭാവവും നൃസിംഹാവതാരത്തിൽ നിന്നു ഭീഷണമുഖന്മാരായിരിക്കുന്ന പ്രാകൃതന്മാരായ നാഷ്ട്രരുടെ ഉത്ഭവവും വ്യക്തപ്പെടുത്തി. ഇതിന്നു ശേഷമത്രെ യഥാർത്ഥമായ മനുഷ്യസൃഷ്ടിയുണ്ടായിട്ടുള്ളതു. അക്കാലത്തിൽ മനുഷ്യന്മാർക്കു തക്കതായ ശരീരപുഷ്പിയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു വാമനാവതാരംകൊണ്ടു വിശദമാകുന്നു. ഇതിന്നുശേഷമാകുന്നു പരിപൂർണ്ണരൂപം ചണ്ഡയുദ്ധശീലന്മാരുമായ മാനവന്മാരുടെ സൃഷ്ടിയെന്നു പരശുരാമാവതാരംകൊണ്ടു ബോധിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവല്ലോ. ഇതിൽ ചിഹ്നീകാകുന്നു ആദർശരൂപം ഉദാഹരണപ്രകാരമായ ശ്രീരാമൻനെയും യോഗീശ്വരനായ ശ്രീകൃഷ്ണനെയും ജനനം. ഇവർ ക്രമേണത്തിവാദികളാണെന്നു കരുതുന്നതിൽ പ്രമുഖത്തിന്റെ സത്തയെ പ്രതിപാദിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ദശാവതാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം നമുക്കിന്നതാണെന്നിപ്പോൾ അറിവാൻ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ രണ്ടു പക്ഷങ്ങളിൽ ഏതാണ് സചിതമായിരിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു ചിന്തിക്കണം ചെയ്യാം.

നമ്മുടെ പരിണാമം ഉന്നതവൃത്തിരൂപമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ മീമാംസ ഉത്തമപ്രലാപംപോലെ സർവ്വവും ഹാസ്യജനകയോജിതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നൈതായികന്മാർ ഇതിനെ സാധുവാണെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. നമ്മളിൽ ചിലർക്കു അവനതിയും ചിലർക്കു ഉന്നതിയും കാണപ്പെടുന്നു. ഇതിനെ കുറേക്കൂടി വ്യക്തമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ ഭാരതീയന്മാർക്കു അധോഗതിയും പാശ്ചാത്യന്മാർക്കു ഉൽഗതിയും വിശദമാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു ക്രമാവനതിവാദികളായ പൗരസ്ത്യന്മാരുടേയും ക്രമേണത്തിവാദികളായ പാശ്ചാത്യന്മാരുടേയും അഭിപ്രായം സാധുവാണെന്നു സാധിക്കുന്നുവല്ലോ. ഭാരതീയന്മാർക്കുള്ള ക്രമാവനതിയെ കണ്ടു ആ പണ്ഡിതന്മാർ പ്രമുഖമാണു പരിണാമമെന്നും പാശ്ചാത്യന്മാർ സ്വാഭാവികമായി അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചരമോന്നതിയാണു പരിണാമമെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രാച്യപ്രതീച്ചന്മാരുടെ പൂർവ്വാപരതീവൃത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു സർവ്വവും ഈ സംഗതിയെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. പാശ്ചാത്യന്മാർ രണ്ടായിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു

കേവലം മൃഗപ്രായന്മാരായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ശസ്ത്രത്തിലും ശാസ്ത്രത്തിലും അവർക്കുള്ള അപ്രതിഫലമായ ഗതി അടിക്കടി ഭൂമണ്ഡലത്തെ മുഴുവൻ ഉച്ചലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമായ വാസ്തവമാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെയുള്ള അവരുടെ ഉൽഗതിയെ കുറിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ ഏതൊരുത്തനാണു ക്രമാവനതിവാദത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നത്? നേരേ മരിച്ച ഭാരതീയന്മാരുടെ ക്രമാവനതിയെക്കുറിച്ചു കുറഞ്ഞൊന്നു പശ്ചാലോചിച്ചാൽ ജന്തുക്കൾ ക്രമാവനതിരീലങ്ങളല്ലെന്നു പറയാതിരിക്കുകയില്ല. പാശ്ചാത്യന്മാരിൽ ചിലർ, ഭാരതീയന്മാർ പുരാതന കാലത്തു കേവലം അപരിഷ്കൃതന്മാരായിരുന്നുവെന്നും പാശ്ചാത്യസംസ്കാരം നിമിത്തം ഇപ്പോൾ ഏതാനും ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചുവെന്നും ജ്ഞിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ വേദശാസ്ത്രാദികൾ കവികളുടെ കളാണല്ലോ. ഇവരുടെ ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകാര്യതയോടെ പരിഗണിപ്പാൻ പാടില്ലതന്നെ. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രാകൃതന്മാരായ ഭാരതീയന്മാരുടെ മഹത്വത്തെ തെളിയിക്കുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പോലെ പരിഷ്കൃതമായി ഒരു ഗ്രന്ഥം ഇനിയുണ്ടാവാൻ തരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു തന്നെ പുരാതനഭാരതീയന്മാരുടെ യോഗ്യത വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ശാരീരികമായും മാനസികമായുമുള്ള ഉന്നതിയെ കണ്ടിട്ടാണു ഒരു സമുദായത്തിന്റെ ഉൽഗതിയെ നശ്വരിക്കുന്നത്. ഈ ഉൽഗതി ഭാരതീയന്മാരിലുണ്ടോ എന്നു ഇപ്പോഴത്തെ അവരുടെ അവസ്ഥയെ പരിശോധിക്കുകയാണു ഉചിതമായിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ ഉന്നതി

ക്കുചിതങ്ങളായ ഏതേതു വിഷയങ്ങളുണ്ടോ അവയൊന്നും ഭാരതീയന്മാർക്കില്ലെന്നാണു പക്ഷേണ്ടതു. ശരീരോന്നതിയുടെ നിദാനമായിരിക്കുന്ന പശ്ചാത്താപം തന്നെ ഭാരതീയന്മാരിൽ കണ്ടുവെച്ചിട്ടില്ല. ഐക്യമത്രം മുതലായ മാനസികഗുണങ്ങൾ അവരോടു യാത്രപറഞ്ഞ കാലത്തെ ഊർവിപ്പാൻ പോലും കഴിയുന്നില്ല. ചിലരുടെ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ ദീപാന്തത്തിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ കാൽക്കുശലന്മാർ ചുരുക്കംതന്നെ. മേഘനിശ്ശേഷങ്ങളെ ജയിക്കുന്ന ഭീമപ്രാഗല്ഭങ്ങളായ പ്രസംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു ലോകത്തെ മോഹിപ്പിക്കുന്ന മഹാമനസ്സന്മാർ ഭാരതത്തിൽ കുറച്ചുകുറച്ചുകുറച്ചു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാലിപ്രസംഗങ്ങളുടെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുന്ന രസികന്മാർ ചുരുക്കമാണെന്നു വ്യസിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. നമ്മുടെ പ്രാസംഗികന്മാരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ ഭീരുവിന്റെ വീരപ്രഭാവപോലെയും കൃപണന്റെ ദാനമാഹാത്മ്യപ്രാപ്താനുപോലെയും പക്ഷേ ധർമ്മശാസ്ത്രപ്രാപ്താനുപോലെയുമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നില്ല. ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ വൃഥാ വാഗ്വാലചിന്തയ്ക്കൊണ്ടു അനിഷ്ടമല്ലാതെ മഹാനുഭവമൊന്നുമില്ല. വാഗ്വാദം സാധാരണമായിരിക്കുന്നു ഭാരതീയന്മാരുടെ പരിണാമം ക്ഷയനതെന്നുവന്നുവെന്നു പലവിധത്തിലും സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ആദ്യേയഭരണകാലം പരിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തെങ്കിലും ഭാരതീയന്മാർക്കു അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇനിയെന്നാണുണ്ടാവുന്നതാമോ?

മേതുൻ കരുണാകരമനോൻ.

നിർബന്ധവിദ്യാഭ്യാസം

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നിർബന്ധമാക്കേണ്ടതായ കാര്യത്തിൽ, ഇന്ത്യയിലെ സ്കൂളുകളുടെ വികസനത്തിനായി;

ബഹുമാനപ്പെട്ട മിസ്റ്റർ ഗോപാലകൃഷ്ണഗോപാലൻ ഒരു ബിൽ ആലോചനയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നതും; അധികപക്ഷമണ്ഡലം വിഭജനത്തിന് പ്രായത്ത അനുസരിച്ചു; സഭ, അതിനെ തള്ളിക്കളഞ്ഞതും ഇതിന്റെ കഴിഞ്ഞ ഒരു സംഭവമാണല്ലോ. നാ

ട്രാഷോപോഷണത്തിനു പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം നിർബന്ധമാക്കുന്നതായാൽ ഏതു മാത്രം സഹായമായിത്തീരുന്നതെന്നു നമുക്കൊക്കെ അറിയാവുന്നതുമാണ്.

ഈ സംഗതിയിൽ 1913-മാണ്ടു മകരമാസം 25-ാംനു (178 കൊല്ലം മുമ്പു) കൊച്ചിസർക്കാരിൽനിന്നു ഒരു വിജ്ഞാപനം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ വിജ്ഞാപനം 1081-ചിങ്ങമാസത്തിൽ കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ. അവർകൾ മുഖേന രസികമഞ്ചിരിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിനാൽ, 'ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി അധികം വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നുവെന്നു ഇക്കാലത്തു', ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു അനുചിതമാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ചൊതുരനവിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിനുള്ള ബാധ്യതയ്ക്കു ഇതു ഒരു പ്രത്യേക പ്രാധാന്യത്തോടെ ഉദ്ധരിച്ചു.

(വിജ്ഞാപനം)

ഈ രാജ്യത്തുള്ള കുടിയാനവനായ മ

തലായവർക്കു കണക്കുശുദ്ധി മുതലായ വിദ്യകൾ വശമില്ലാതെയും ആ വിദ്യകൾ പഠിക്കാത്തതിനാൽ ഏറ്റവും സങ്കടമായിട്ടും തീർന്നിരിക്കുന്നപ്രകാരം നാം കേൾവിപ്പെടുകകൊണ്ടു ഇനിമേൽ അതിന്നു വരാതെ കുടുംബം സൗഖ്യമായിട്ടും അഭിവൃദ്ധിയായിട്ടും വളരുന്നതിനുവേണ്ടി ഇപ്പോൾ വിജ്ഞാപനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു.

എന്തെന്നാൽ:-

1-ആമതു ഈ രാജ്യത്തിൽ ഉള്ള കുടുംബങ്ങൾക്കും ഏഴുത്താ കണക്കും ജോതിരവും കാവ്യവും വശമാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനു അതതു കോവിലകത്തുവാതുക്കൽ ചേർന്നു വലുതായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളിലൊ ചെറുതായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളിലും സമയമനുസരിച്ചു കാരാദാരം ഏഴുതാശാനാദം ആക്കി ഏഴുതിച്ചുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണം ഉത്തരവു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

2-ആമതു. അതതു പ്രവൃത്തികളിൽ ഉള്ള കുടിയാനവനായ അഞ്ചു വയസ്സിനു മേൽ ഇരുപതു വയസ്സിനകം ഉള്ള കുട്ടികളെ കാലത്തു ആറുമാനിക്കു ഏഴുത്തിന്നുമ്പു പകൽ സമയത്തു രണ്ടുമാനിക്കു സമയത്തു ഭക്ഷണത്തിനു വരുത്തി ഭക്ഷണം കഴിപ്പിച്ചു ഏഴുത്തിന്നയപ്പിച്ചു വയ്ക്കുന്നതും ആറുമാനിക്കു വരക്കും ഏഴുതിച്ചു അദ്ധ്യയനം വീടുകളിലേക്കു തന്നെ വരുത്തിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം.

3-ആമതു. അതിനുള്ള കുടുംബങ്ങൾക്കും

സൗഖ്യത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും പുഷ്ടിക്കും
വേണ്ടി പണ്ടാരവകയിൽനിന്നും ശമ്പളം
കൊടുത്തു കുട്ടികളെ ഏഴ്തിക്കത്തക്കവ
ണ്ണം ഉത്തരവു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതിനാൽ
ഇപ്പോൾ ഏറണാകുളം പ്രവൃത്തിയിൽവെ
ച്ചു ഏഴ്തിക്കത്തക്കവണ്ണം മടത്തുപിട്ടിൽ ശ
ങ്കരമേനവനേയും ഏ.ഇ.ൽ പ്രവൃത്തിയിൽ
വെച്ചു ഏഴ്തിക്കത്തക്കവണ്ണം കൊല്ലാട്ടു രാ
മക്കുറുപ്പിനേയും നിശ്ചയിച്ചു ആക്കിയിരിക്ക
കൊണ്ടു ആയവയ്ക്ക് കുട്ടികളിൽനിന്നും ഒരു
കൊതുപോലും കൊടുപ്പാൻ ആവശ്യമില്ല.

4-ാമതു. ഇപ്രകാരം കുട്ടികളെ ഏഴ്
രിച്ചു വരുമ്പോഴും എന്നു കാര്യക്കാരനും
തിരുമുഖം പിടിച്ചു പിടിയും ശോധനചെ
യ്ക്കു ഇന്നിന്ന വീട്ടിലെ ഇന്നിന്ന കുട്ടികൾക്കു
ഇന്നിന്ന വിദ്യകൾ വശമായി എന്ത് വി

വശമായിട്ടു കാരോ വയ്ക്കാല ഏഴ്തി വാങ്ങി
ച്ചു 8 ലിപസത്തിലൊരിക്കൽ ആ വയ്ക്കാല
മറയ്ക്കുക്കു അയയ്ക്കുകയും വേണം.

5-ാമതു കുട്ടികൾക്കു ഏഴ്ത്തു വശമാ
ക്കിക്കൊടുക്കുന്നവനും മേലഴ്തിയപ്രകാരം
തന്നെ എട്ടുലിപസത്തിനൊരിക്കൽ വയ്ക്കാ
ല ഏഴ്തി കാര്യക്കാരന്റെ അടുക്കലും മ
റയ്ക്കും അയച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം. അ
പ്രകാരം 9 ഏഴ്ത്താശാന്മാർ അവയ്ക്ക് വെ
ച്ചിരിക്കുന്ന ശമ്പളം അല്ലാതെ യാതൊരു
കുടിയാനവനോടെങ്കിലും യാതൊന്നെങ്കി
ലും വാങ്ങിച്ചു എന്നു കേൾവിപ്പെട്ടാൽ ഉട
നെ ആയവനെ കോട്ടിൽ ഏല്പിച്ചു അതി
ന്നു തക്ക ശിക്ഷ ചെയ്യിക്കുന്നതിന്നു ഇടവു
രികയും ചെയ്യും.

തെന്തെക്കെലാസനാഥോദയം

പ്രബന്ധം (തുടച്ചു)

വാർമേവീടുന്നവിദപജനനിഗദിതത്തെ-

കൈചന്ദനാഥപ്രഭാവ-

ശ്രീമാമാത്മ്യങ്ങൾകേടുംപ്രകടിതരുചിക-

ണ്ടുംപ്രസന്നാന്തരാരത്നം

ധീമാനല്ലസ്വിതംചെയ്തുമിലസദസിചെ-

ല്ലരപുണ്യശ്രീശ-

ശ്രീമൽകാരണ്ണപാത്രംകവിമഴകിനൊട-

ദിഷ്ടവാനപദ്യചാമ-

വിദ്യാവല്ലഭ!നീലകണ്ഠസുകവേ!

ചെല്ലരനാഥോദയം

മിത്രംപണ്ടുതും(നണിച്ചു?)രചിതം-

നാരായണീയംതപയാ

അദ്വൈതവാരദതാംഗിരാമമേവാനുതെ-

കൈലാസാഥോദയം-

പ്രത്യഗ്രാപ്യകലനാബന്ധുരമുണ-

ബന്ധുപ്രാചന്ധോത്തമ-

ഇതഥാനിയുക്തഃകരുഭൂമിഭർത്താ

ഭോഗലക്ഷേത്രമഹത്വമാന്യം

ഏകോദാരമണിപ്രവാളൈ

മ്നിത്രയുക്തംതത്ത്വവിദഗ്ദ്ധപ്രബന്ധം-

ശ്രീചേനീടുംമഹോദ്രാചലഭൂവിനിവില-

ക്ഷേത്രവൈരാഗിനിർപ്പാ-

ണാശാന്തസപാഠപരമേവസതിപരമശു-

മേതവസൈവകുരുംമേ

വ്യാജാവേതാനഭാവോക്തിചന്ദനയതയൊ-

യായ ജ്ഞാനമഹാന്ത-

സ്താംശംസംപോന്നവന്മുവിമലതരമനോ-

ഭംസുരഭൃസുരാദ്യം-

അപ്പോളുള്ളത ചക്ര വർത്തിയമിനാം-
 മൂല്യംസന്ദേശാസ്ഥയാ-
 വിപ്രേന്ദ്രാൻവിനിവേശശ്രേഷ്ഠതിയോടൊ-
 യ്ക്കാതിലുപജാവിധിം
 മുൽപാട്യതമസ്സുപാജിയുപദ്യ-
 ത്താസ്സഭീയാശിഷോ-
 ലബ്ധാവിഷുരസീമനീസ്വയമുവാ-
 വിഷോബഭാഷേകൃതീ.
 ധന്യാവിപ്രശരാസ്സുഗാതമിഹഭവതാം
 ബ്രഹ്മവിദ്വാവിനോദം
 നന്നാജ്ഞിതാനതരായാസിനമനുഷ്ഠനമോ-
 ദനേമേവുനതെല്ലീ
 എന്നല്ലേകർമ്മകാണ്ഡപ്രകടനവിധിനാവാ-
 രിലല്ലാടവ്യംചൊ-
 നസ്തുനംവാചുചാപ്യംകരുണയുതനവാ-
 യംവിളങ്ങുന്നതെല്ലീ.
 എന്നാലെത്തുമനോരഥം മനസിപൂ-
 ണദ്വ്യാഗതാസ്സാസ്ത്രം
 കിന്നാമാദ്രവിയേയമാശ്രവജനൈ-
 രഭിപ്രസാദോത്സുകൈഃ
 എന്നേവംപ്രമിതംഗഭീരമരുള-
 പ്ലാടമ്മുനീനാംപ്രഭോ-
 രോനിച്ചങ്ങുപകണ്യകോപിനിയമീ
 പൃദ്ധോബഭാഷേതദാ

ജയജയദേവഭൂത തമസാസ്ത്രതമാകണ്യയമ-
 മവാണീമേനാം. ത്രിഭുവനവീരകൃതവീർവാ-
 തമജുനശ്ചാദംബ്രഹ്മവിഷ്ണുതിനമാഹവസീ-
 മനീഹേമയരാജം കൊന്നുടുച്ചതുതമവില-
 ഷ്ടത്രിയജാതിവിഷ്ണുതംകാരണപുഷ്പംനന്ന-
 ചൊച്ചരിതുപിന്നെച്ചെഴുതുമെന്ന സുഖമേ-
 പെരിയവിചിത്രം മരത്വായുധമിഹസത്രാശ-
 നരുചിപുത്ഥവീ ദേവകദംബമശേഷം ഗത-
 വിത്രാസമിതുന്നതശീഷം നീളനടക്കുമാറു-
 ചമച്ചതുമെന്നയല്ലെനിച്ചുതായാമയ്ക്കുദാ-
 യാസ്ഥിതിമതിമഹന്തിം പശ്ചാപ്തംഭൂവിപരി-
 ക്ഷിപ്തമൊക്കെ ശ്രവണസുധാരസവഷം

കേട്ടവിചിത്രംമഹിതചരിത്രം ചേതസിമേ-
 ദിരകൈതുകമോദാസ്സു ചരിതലക്ഷ്മീസൗരഭ-
 വന്തന്നയനങ്ങദംഭം പരമാനന്ദപൂരിപ്പാ-
 നായ്നാമിഹവന്തു മുന്നമുന്നപ്രഭയവിരാ-
 മെടുത്തുതന്മുൻ കട്ടമറച്ചാരുവേദാനാശു-
 കൊടുത്തുവിരിഞ്ചന്തന്നെക്കൊണ്ടുപുരാത-
 നപൂർവ്വനഖിലജഗൽ പ്രഭുലോകവിനിമി-
 തിലെച്ചിപ്പിച്ചതുകേൾപ്പുണ്ടിന്നാം. പുനര-
 മഗവ്വിതദുഷ്ടാസോമനിശാപംകൊണ്ടുത്രിഭു-
 വനലക്ഷ്മീമാഞ്ഞൊരുനേരം ദേവാസുരകൃ-
 തദുദ്ധവയോനിധിമഥനാഭോവെതാണൊ-
 രുമന്ദരമന്ദാനത്തെ കമറാകൃതിപൂണ്ടഴ-
 കിലയന്തിക്കടുതരമഥിതാൽ കലശമമാ-
 ണ്ണൈരൂഡവിലാസംശുദ്ധമതൊക്കെ വെളി-
 ചുത്താക്കിപ്പരിപാലിച്ചതുകേൾപ്പുണ്ടിന്നാം
 പിന്നെക്കൊടിയഹിരബ്രാഹ്മൻ താൻപാ-
 ത്തലമൊക്കെ പ്ലാത്തിരയാക്കിക്കെട്ടിമു-
 റുക്കി മഹാംബുധിതന്നിലൊളിച്ചൊരു-
 കാലത്താദിവരാഹവരകൃതി കൈക്കൊ-
 ണ്ടവനെക്കൊന്നുധരിത്രിദേവീമുറ്റം തേടി-
 നതോറത്തെല്ലത്തോറം ഭീതാമഴകിലെടു-
 ത്തുയഥാസ്ഥാനംചേർത്തദിപ്രസരൈശ്വരാ-
 പ്തമുറപ്പിച്ചുള്ളതഭരിതംചരിതമശേഷം കേ-
 റുറുപ്പുണ്ടിന്നാം. ദുഷ്ടശിഖാമണിപിന്നെയൊ-
 രുന്നാളുലകിടമഖിലം കളിയാഞ്ഞുനഹിര-
 ബ്രഹ്മരസ്സുകശിപുരമാസുര നസ്സയോഃകു-
 രമുദ്ധതചിത്തോവാഴ്കാലം ധരസിംഹാ-
 ത്താകുന്തനവാഗൈഗ്രരവനടൽ നടുവെകീ-
 റിക്കുടർമാലകളുമണിഞ്ഞു ജഗത്പ്രമാശ്വാ-
 സത്തെ വളർത്തുമയ്യൊകേൾപ്പുണ്ടിന്നാം.
 പിന്നെമഹാബലിയായ മഹാബലദനുജമ-
 ഹീപരിദേവന്ദ്രാദിസുധാശനപ്പുറം കൂട്ട-
 ണോടെടുത്താട്ടിശ്ശരതപഃശ്ചനിരർജുവീ-
 ഞ്ചോളവനംമൃന്നാകോക്ഷീഴാക്കിവസിക്കുംകാ-
 ലം നവനവകുഹനാവടുവാമെന്നായ്ചെ-
 ടികൊണ്ടുലകൊക്കെയുളന്നമ്മാബിലി ത

നെന്നിബദ്ധ്യവിദഗ്ദ്ധംഭേവപതിംഭിവി വാ
 ഴിച്ചകുരുണാശക്താകാത്തതുമയോകേരപ്പ
 ണ്നാനാവിചിജഗൽപതിരക്ഷകരിക്കൊ
 ണെന്നവതരമുളളിവണ്ണം മുകിൽവണ്ണ്
 ന്പുണ്ടുളളതഭീത്യാകീഴിൽ ചെയ്ക്കോരവ
 മചരിതവിലാസമതൊക്കയമിക്കാലത്തപ്പാ
 രത്ഥിവസാതമാവതംസമന്നി കൃതവീർവാതമ
 ജരക്ഷിതനിവിചക്ഷുര്യയ ജാതിവിഘാതം
 കൊണ്ടൊരുഭൂഭാരം തീർത്തീയിളകീടിനയ
 മ്മസ്ഥിതിയെ പരിപാലിച്ചുസുകമ്വിഭൂ
 തിംനീളെവിതച്ചു (നണിച്ചു?) വളർത്താ
 രു ലോകാനുഗ്രഹവാസ്തിനൊപ്പാവസൂ ജ്ഞാ
 നെന്നിളെ നടന്നാലല്ലൊടത്തു നിൻഗു
 ണമൊഴിയുകേരപ്പാനില്ലെ കനിവിനോ
 ടെന്നാലാകല്ലാവധി ധരണീമേന്മാമാകല്ല
 യനീ പിന്നെച്ചൊല്ലാമെളിയൊരു കാംക്ഷി
 തമന്നാനോരോകമ്കദംബം ചെയ്ക്കാനാ
 ജ്ഞാണെന്നപമസമ്പൽ സംഭൂതമാമൊരു
 ഭൂമിഭാഗംത്തങ്ങരക്കാക്കിപ്പുണ്യശ്രേണീപ
 റിഗുഹ്ണീഷപ ചതുർദശലോകാനനുഗുഹ്
 ഷപനിരഗ്നുഭാഗ്യവിലാസപയോധൈ!

വിപ്രാതാനാംദിജാനാംസദസിനിയമിച്ഛ
 ഭോദിതമത്വദാരം
 മന്ത്രവാണിംചെവികൊണ്ടെന്നപമമഹിമ
 സാമ്യഭേമോമുനീനാം.
 അക്ഷിണവ്യാകുലതംതടവിനമനസാ
 ദാനശീലോമുഹൂർത്തം
 വ്യഗ്രംകൈകൊണ്ടുദയ്യേനമഹിതമവവ
 സ്സുഷ്ടവിശ്വാക്തമാ. (രോ
 എന്തേപോൽചെയ്തതയ്ക്കോധനമവിച
 ണ്ണിപരായത്തമന്ത്ര (മൊട്ട
 ചിന്തിച്ചാൽവാസയ്ക്കുമെട്ടുശ്വമവനിസം
 പ്രാത്ഥിതംപൂരണീയം
 അനന്തംകൂടാതെവിസ്താരിണമിഹപയറം
 രാശിമുസ്സാർത്ഥ്യം
 ചന്തത്തിൽകല്ലയിച്ചെന്തവനവമൊരു
 ഭാഗമേഷാംദിജാനാം.
 ഇതിനിശ്ചിതധീസ്സുപശ്ചിമാണ്ഡീ
 ഗതവാൻവീർവ്വഭൂതമാപശ്ചിമോസേന
 ക്ഷിതിദേവസമക്ഷമത്വദഗ്ര
 പ്രഥിമാനംവരണംവിളിച്ചുവദീൽ.
 (തുടരും)

സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു

പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാരും

ലോകത്തിലെ വിവിധ ഭാഷകളിൽ

വെച്ച് ഏറ്റവും
 പുരാതനമായ വ
 കളിൽ ഒന്നും, ഇ
 ന്യാക്കാരാൽ പ്ര
 ത്വേകിച്ചു ഹിന്ദു
 കളാൽ കേതിബ
 ഹു മാനാദിക
 ഉളള കൂടി സി

കരിച്ചുവരുന്നതും ആയ ഭാഷയാകുന്നു
 സംസ്കൃതം. ഈ ഭാഷയിൽ പാശ്ചാത്യ പ
 ണ്ടിതന്മാരിൽ പലക്കും വളരെ പാണ്ഡി
 ത്വം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുസംഗതി, സെർ
 വിംഗ്ജൊൺസ്, മാക്സ് മുള്ളർ, എന്നവരു
 ടെകൃതികളെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ വായിച്ചറിഞ്ഞി
 ട്ടുള്ളവർക്കു വെളിവാകുന്നതാണ്. ദൂരദേശ
 വാസികളും പല സംഗതികളിലും ഹിന്ദുക്കു

ജായ നമ്മളോട് വ്യത്യാസപ്പെട്ടവരും ആയ ഇവർ, ഇന്ത്യക്കാരിൽ പലരും വൈദ്യരും കുറേനിക്കുന്ന് എൽക്കുറുപ്പാ പാൻത്തിൽ അഭിരുചി ജനിക്കുവാനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ ചിലതിനെ താഴെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു ആദ്യമായിക്കുടൽ വഴിക്കു എത്തിയതു 1498 പാക്കിക്കായിരുന്നു. അവർ “ക്രിസ്തു” മതത്തിലെ “ബാമൻ കത്തോലിക്കാ” ഭാഗക്കാരായിരുന്നു. മതാഭിമാനം, മഹമ്മദീയരെ ഒഴിച്ചു ഇള്ളവരെപ്പോലെ അന്നും ഇന്നും മറാക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്യമതക്കാരെ സ്വമതാനുസാരികളാക്കുവാൻ അവർ നിറന്തരം പ്രയത്നിച്ചുവന്നു. ന്യായവും അന്യായവും ആയ പല സൂത്രകൈകളാൽ ഇവർക്കു ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ആധിപത്യം ലഭിച്ചു. രാജ്യംകൈവശപ്പെട്ടതോടുകൂടി വളരെ പാതിരിമാരും വന്നു സ്ഥിരവാസം തുടങ്ങി. ഇവരുടെ ഏകാഭ്യേതം, ഹിന്ദുക്കളേയും അവരുടെ കുണ്ണിൽ പെട്ട മറ്റു മതസ്ഥന്മാരേയും, ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കേണമെന്നായിരുന്നു. 1545ൽ “സെർഗ്വാൻസിസ് സെവിയർ” എന്ന പാതിരി പാക്കികളുടെ രാജ്യത്തുവന്നു. ഇന്ത്യയിൽ എത്തി. അയാളുടെ സ്വഭാവഗുണവും പശ്ചാത്യാചാരഗുണവും അനവധി ആളുകൾക്കു ബലവത്തായ ആകർഷണങ്ങളായിത്തീർന്നതിനാൽ വളരെ ഹിന്ദുക്കൾ ക്രിസ്ത്യാനികളായിത്തീർന്നു. പക്ഷെ അയാൾക്കു ഇന്ത്യയിലെ വിവിധഭാഷകളിൽ നൈപുണ്യം കുറവായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു തന്നെയായിരുന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ “എക്സ്ട്രാണെം സംഘം” എന്ന പ്രസിദ്ധ സമുദായം സ്ഥാപിച്ചതു. ഈ പുതിയ സംഘക്കാരുടെ മുഖ്യോദ്ദേശം അന്യമതക്കാരെ ക്രിസ്തുവിന്റെ വെദമാഹാത്മ്യത്തെ

പഠിപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു. ഇവരുടെ പ്രതിനിധിയായി ഇന്ത്യയിലേക്കു വന്നതു 1607ൽ “റോബർട്സ് സിനോബിളി” എന്ന മഹാനായിരുന്നു. ഇയാൾ പിന്നീട് ഇവിടെ വളരെ പ്രസിദ്ധി നേടി. ഉദ്യമം കാർഷികമായി എന്നു തന്നെ ചെല്ലാനും അയാൾക്കു മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ ഒരുഹിന്ദുവാണെന്നും ബ്രാഹ്മണനാണെന്നും നടിച്ചു ഇവിടെ താമസിച്ചുവന്നു. അതി ശുഷ്കാന്തിയോടുകൂടി സംസ്കൃതഭാഷ വളരെക്കാലം പഠിച്ചതിന്നുശേഷം അയാൾ അതിനെ ഒരു വിധം സ്വാധീനപ്പെടുത്തി. ഇയാളുടെ സ്ഥിരവാസസ്ഥലം മധുരയായിരുന്നു. ആ പുണ്യസ്ഥലത്തു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ അനവധി ആളുകൾ ഇക്കാലത്തെപ്പോലെ അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും തർക്കനൈപുണ്യവും വാക്പാതയും അസാമാന്യമായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തെ അമർത്തുവാനായി അറയും തലയും മുറുക്കി പുറപ്പെട്ട ബുദ്ധമതക്കാരെ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും, കാരന് കരിയിലകളെ എന്ന പോലെ, ഇവർ പാപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു “സന്യാസി മഠത്തിന്റെ” (മൊനാസ്റ്ററിയുടെ) നിലനിൽപ്പു അതിലെ തലവന്റെ തർക്കനൈപുണ്യത്തെയാണ് അവലംബിച്ചിരുന്നതു. അയാളെ തൊല്ലിച്ചാൽ ആ സന്യാസിമാർ തകർന്നു എന്നാണ് അക്കാലത്തെവിശ്വാസം. ഇപ്രകാരം തോല്പിക്കപ്പെട്ടവരെ ബ്രാഹ്മണർ വളരെ ഉപദ്രവിച്ചും പതിവായിരുന്നു തന്മൂലം ബുദ്ധമതക്കാർ ഇവിടെ നിന്നും ഒളിച്ചോടിപ്പോയിയെന്നും ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമി അവതരിച്ചതോടുകൂടി ബുദ്ധമതക്കാരുടെ മൂലനാശവും സംഭവിച്ചു. ഈ സംഗതികളൊക്കെ “റോബർട്ട്” നല്ലവണ്ണം അറി

ത്തിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം അയാൾ സംസ്കൃതഭാഷയെ ഇത്ര പണിപ്പെട്ടു വശീകരിച്ചതെന്നു അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. ഹിന്ദുക്കൾ വേദങ്ങളെ അസാധാരണ ഭക്തിവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയാണ് വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നതും; വരുന്നതും. എന്നാൽ നമ്മുടെ ചതുർവേദങ്ങളിൽ “കൃഷ്ണവിനെ പഠിയാതെന്നും പ്രസ്ഥാപിച്ചുകാണുന്നില്ല” എന്ന “നോബലി” അറിഞ്ഞു കൃഷ്ണവിനെ പഠിപ്പേടങ്ങളിൽ പ്രസ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഹിന്ദുക്കളെ അറിയിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഈ “നവീനവ്യാസൻ” “ഏശോർവേദം” (Fzour Veda) എന്നു രാജാപേദം സൃഷ്ടിച്ചു. പക്ഷേ ഈ വേദത്തിന്നു അശേഷം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചില്ല. ഇതു പഠിക്കുകയുടെ കയ്യിൽനിന്നും “പ്രഞ്ച” കാർവാങ്ങി ഇയ്യുടെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ വേദത്തിൽ അനവധി തൊടുകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഇതു “നൊബലി” എഴുതിയതല്ല എന്നും മറ്റും “മിസ്റ്റർ മുള്ളോ” വാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ഒരു കാരണമൊക്കെ “നൊബലി” യെ ഈ വേദകർത്തൃസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കാൻ വഹിയാ എന്നാണ് ഇനിക്കു തോന്നുന്നതു.

“നൊബലി”യുടെ കാലശേഷം ഇന്ത്യയിൽ വന്ന സംസ്കൃതഭാഷ പഠിച്ച പാശ്ചാത്യന്മാരിൽ പ്രധാനി 1783-ൽ ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയ “സർവില്യം, ജോൺസ്” എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരനായിരുന്നു. ഇയാളുടെ പരിശ്രമം ഫേതുപായിട്ടു 1784-ൽ ബങ്കാളത്തിൽ “എഷ്യാട്ടിക് സൊസൈറ്റി” എന്ന പ്രസിദ്ധയോഗം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അതു മുതൽക്കു നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയും വളരെ പുരാതനമായതും ആയ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഇതരഭാഷകളിലേക്കു, പ്രത്യേകിച്ചു ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു

ധാരാളം തജ്ജിമ ചെയ്തുവന്നുണ്ടു.

“സർ വില്യം ജോൺസ്” ബങ്കാളത്തിലെ ന്യായാധിപതികളിൽ രോളായിരുന്നു. തന്റെ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിന്നു സംസ്കൃതഭാഷ പരിജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമായിരുന്നതിനാൽ അയാൾ അധികകാലം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ ഈ ഭാഷയിൽ ശാഖനീയമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചു. ഇയാൾക്കു സംസ്കൃതത്തിൽ എന്നു മാത്രമല്ല പല ഭാഷകളിലും അസാധാരണ പാണ്ഡിത്യം ഉള്ള രോളായിരുന്നു. “ലാത്തിൻ” “ഗ്രീക്കു” “പ്രഞ്ചു” “ഹിബ്രു” എന്നു തുടങ്ങിയ പല ഭാഷകളിലും ഇയാൾക്കു ധാരാളം വ്യപ്തത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇയാൾ പല സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തജ്ജിമ ചെയ്തു. അവയിൽ പ്രധാനമായതും, ഇക്കാലത്തും അയാളുടെ പേരിനെ നിലനിർത്തുന്നതും, “കാളിദാസ”ന്റെ ശാകുന്തളത്തിന്റെ തജ്ജിമയാകുന്നു. പാശ്ചാത്യന്മാരും പൗരാണികന്മാരും ഈ കൃതിയെ ഒരുപോലെ കൊണ്ടാടുന്നു എന്നു ഉൾസംഗതി ഇയാളുടെ സംസ്കൃതഭാഷാജ്ഞാനത്തേയും “കാളിദാസ”ന്റെ ആശയങ്ങളെ ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞു ഇതരന്മാരെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉള്ള പ്രാപ്തിയേയും വെളിവാക്കുന്നുണ്ടു.

“എഷ്യാട്ടിക് സൊസൈറ്റി” എഴുതിലെ വിവിധവൃത്താന്തങ്ങളെ പഠിച്ച് 21 പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതുകാരണം പാശ്ചാത്യന്മാർക്കു ഇന്ത്യയെപ്പറ്റിയും സംസ്കൃതഭാഷയെപ്പറ്റിയും ഉള്ള അഭിപ്രായം വളരെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷാസാഗരത്തിൽ കിടക്കുന്ന രമണീയരത്നങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് മനുഷ്യർക്കു ഉപയോഗമാക്കുവാൻ ഇവരാകുന്നു ഏറ്റവും അധികം പ്രയത്നിച്ചിരിക്കുന്നതു.

ഈ സംഘത്തിലെ പ്രധാന അംഗങ്ങൾ “സർ തോമസ് കോർബ്രൂക്ക്” “ഫോറസ് വിൽസൺ” ആയിരുന്നു. ഇവരുടെ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള പരിജ്ഞാനം അതിശയനീയമായിരുന്നു. “കോർബ്രൂക്ക്” ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസ്കൃതഭാഷയെപ്പറ്റിയ ഒരു വ്യാകരണം എഴുതിട്ടുണ്ട്. ആദ്യമായി വേദം പഠിച്ച ഇംഗ്ലീഷുകാരനും ഇയാൾ തന്നെയായിരുന്നു. അതിന്നു ശേഷം പല ആംഗ്ലേയരും ഫൈനവേഷ്യേത്തിൽ അസാധാരണ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇയാൾ അപ്രസിദ്ധങ്ങളായിരുന്ന

പല സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളും ശേഖരിച്ചു “കമ്പനിക്കാഷ്” കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇയാൾ ഇംഗ്ലാണ്ടിലെ ഒരു ഷിപ്പ് യേശുദാസം “റോയൽ ഏഷ്യാറ്റിക് സൊസൈറ്റി” യെയും സ്ഥാപിച്ചു.

“വിൻസൺ” കമ്പനിക്കാരുടെ കീഴിൽ ഒരു വൈദ്യനായിട്ടാണു ഇന്ത്യയിലേക്കു വന്നതു എങ്കിലും അയാൾ ഒരു സംസ്കൃത പണ്ഡിതനായിട്ടായിരുന്നു പ്രവൃത്തി നേടിയതു. സംസ്കൃതം പഠിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുവാനായി ആദ്യമായി കേരളാദി ഉണ്ടാക്കിയതു ഇയാളാണത്രെ. (തുടരും) നന്തേലത്ത് പത്മനാഭമേനോൻ.

ഭീമസിംഹന്റെ പുത്രി

ഏറ്റവും കൂടുതൽ തിരക്കുവാർത്തയ്ക്കു കാരണം ഭീമസിംഹന്റെ പുത്രിയെ ആകർഷിച്ചു. സൈന്യങ്ങളുടെ നായകത്വം ഞാൻ തന്നെയാണ് വഹിച്ചതു. ഏകദേശം പതിനഞ്ചു ദിവസത്തോളം യേക്കരമായ യുദ്ധം നടന്നു. ശത്രുവിന്റെ സൈന്യം സാമാന്യം മുഴുവൻ നശിച്ചു. ധീരനായ അദ്ദേഹം അപജയം സഹിച്ചു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ മൃത്യു നല്ലതെന്നു കരുതി ആയുധപാണിയായി ഞങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ സൈന്യത്തെ വല്ലാതെ നശിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ ഞാൻ തന്നെ അദ്ദേഹത്തോടു നേരിട്ടു യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. അദ്ദേഹം പരാജിതനാവുമെന്നു ഏനിഷ്ടം ഏകദേശം തീർച്ചവന്നപ്പോൾ കീഴടങ്ങിയായ് ജീവനെ രക്ഷിക്കാമെന്നു ഞാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. “ഇതുവരെ യാതൊരു യോദ്ധാവിനും താൻ കീഴടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നും

ജീവനോടിരിക്കുന്ന കാലം അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ ഭാഗമില്ലെന്നും കോപത്തോടുകൂടി എന്നോടു മറുപടി പറഞ്ഞു”. എന്നിങ്ങനെയുദ്ധം മറ്റൊരു വിധത്തിൽ സമാപിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയായി. ധീരനായ ഒരു യോദ്ധാവിന്റെ രക്തം കൊണ്ടു എന്റെ പാദം അന്നു അശുദ്ധമായി; യുദ്ധവും സമാപിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഭീമസിംഹിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. മറ്റൊരു പരാക്രമികയും യോഗ്യനായ യുദ്ധം എന്റെ പൂർവ്വികന്മാർ അലങ്കരിച്ച സിംഹാസനത്തെ ഞാൻ ആരോഹണം ചെയ്തു. ബന്ധുരാജാക്കന്മാരെ യഥാവിധി സൽക്കരിച്ചു ബഹുമതിയോടും കൂടി അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചയച്ചു. മുമ്പു എന്റെ സൈന്യത്തിൽ ഒരു നായകത്വം വഹിച്ച വിശ്വസ്ഥനായ ഒരു യോദ്ധാവിനെ മന്ത്രിസ്ഥാനത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചു. യുദ്ധംകൊണ്ടു കോട്ട, ആയുധശാല മുതലായ

യവസ്ത്രം വന്നിട്ടുള്ള ബ്രൗണകൾ തീർത്ത രാജകുമാരങ്ങളെല്ലാം ഒരുവിധം സമാധാനപ്പെടുത്തിയശേഷം എന്റെ മകളേയും നിന്നേയും കാണണമെന്നു ബാല്യപ്പാട്ടുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു പോന്നു. കൂടെ അകമ്പടി വേണ്ടെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

പ്രതാപസിംഹൻ:-- ഇവിടുന്ന് എന്നെ വലിയ വൈഷമ്യസ്ഥിതിയിലാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ഉദയപുരം രാജാവിന്റെ സൈന്യത്തിലുള്ള ഒരു യോദ്ധാവിനു അക്രമന്റെ ബന്ധുവായിരിപ്പാൻ തരമില്ല. അങ്ങു ഇപ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തെ സ്വീകരിച്ചു എന്നു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സ്ഥിതിക്കു ഞാനെന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു. എന്റെ ശപഥരും ജീവനും രക്ഷിച്ചവരും ആയ മഹാത്മാവിനെ ശത്രുവായി കരുതുകയോ എന്റെ സ്വാമിയെ ഉപേക്ഷിച്ചു ശത്രുപക്ഷത്തിൽ ചേരുകയോ ചെയ്യാൻ എനിക്കു തരമില്ല.

ഭീമ:--നിന്റെ ഈ സംശയം അനാവശ്യമാണു. ഉദയസിംഹനു ഇനി ഉദയപുരത്തെ രാജാവായിരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. താൻ കീഴടങ്ങുകയില്ല എന്നു തന്റെ ശപഥം മിത്രമായിരിക്കാൻ. ചോരകളാണല്ലോ എന്നു സിദ്ധാന്തം കൊണ്ടു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം കീഴടങ്ങാത്തതു. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന കാര്യം തന്നെ സംശയമാണു. നിന്റെ സംസാരത്തിൽ നിന്നു ഞാൻ മൃഗരൂപകൃത്യത്തിലായി സമ്യമായതു കണ്ടു. അവിടേയ്ക്കായി പോയി. എന്നു അഭിപ്രായം നിനക്കുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. തന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യരാജാവിനെ ബന്ധുവായി സ്വീകരിക്കുന്ന നിലയിൽ എന്നെയും അദ്ദേഹം

സ്വീകരിച്ചു എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. നമ്മുടെ സമീപത്തിലുള്ള പ്രവാലനായ ഒരു രാജാവിനെ ശത്രുവാക്കി വെക്കുന്നതു നമുക്കു ഒരിക്കലും ക്ഷേമമായി ഭവിക്കുകയില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപേക്ഷിക്കാതെ മൃഗരൂപകൃത്യത്തിൽ ഒരു ബന്ധുവായി വിചാരിപ്പാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അതു ചെയ്യുന്നതാണ് ഭീമപുരയിലെ രാജ്യത്തിനും പ്രജകൾക്കും അഭിവൃദ്ധിയായിട്ടുള്ളതു. അല്ലാ ആലോചിച്ചാൽ ഞാൻ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം ശരിയാണെന്നു നിനക്കു തോന്നും പ്രതാപസിംഹൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നു. കാര്യങ്ങൾ ഇപ്രകാരം കലാശിച്ചുവല്ലോ എന്നു വ്യസനം അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഭീമ-ജയസിംഹ! സിദ്ധവനത്തിലെക്കു പോകാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തുകൊള്ളണം. പക്ഷെ ഒരു സന്ത്യാസിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ വരുന്നതിന്നു പ്രതാപസിംഹനും വിജയമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ബലമായ ഒരു ആക്രമണശക്തി. ഇപ്പോൾ ആ പ്രദേശത്തിനുണ്ടല്ലോ; പ്രതാപസിംഹനു തന്റെ ശപഥന്റെ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലായി. മനോഹരമായ ഒരു അതിന് മറുപടി യാതൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ഭീമസിംഹനും അകത്തേക്ക് പോയി. അപ്പോഴും കഴിഞ്ഞു മുറയ്ക്കത്തക്ക സന്ത്യാസിയുടെ വേഷത്തിൽ ഭീമസിംഹനും ജയസിംഹനും പ്രതാപസിംഹന്റെ സമീപത്തിലെത്തി. ഭീമ- ഈ നാടകത്തിൽ എന്റെ അവസാനത്തെ ശാപപ്രവേശമാണിതു. സിദ്ധവനത്തിന് ഈ വേഷമാണു എന്റെ. അഭിപ്രായത്തിൽ ഉചിതം. "മനുഷ്യഭൂമിയിൽ തന്നെയായിരിക്കുകയെന്നു" എല്ലാവരും സിദ്ധവനത്തിലേക്കുള്ള യാത്ര ആരംഭിച്ചു. ഭീമസിംഹൻ അവിടെ നിന്നു പോയിട്ടു. എങ്കിലും മൂന്നുമാസം

ത്തോളം നായിരിക്കുന്നു. പോരുമ്പോൾ രത്ന പ്രഭയെ യാതൊരു സൗകര്യക്കുമില്ലാത്ത ഉണ്ടാവാനിരിക്കാൻ തക്കവണ്ണം എപ്പോഴും വെറുപ്പാണു പോന്നതു. എടുത്തു വെക്കുകയും ചെയ്യാൻ തക്കവണ്ണം അയാളെ സമീപിച്ചുള്ള കരുണാകരൻ നായർ നിന്നു കേൾക്കുന്ന കഴിച്ച ഭീമസിംഹന്റെ വാസസ്ഥലമായ ആശ്രമത്തിലേക്കു പോകട്ടെ.

സന്യാസി ആശ്രമത്തിൽനിന്നു പോയതിന്റെ പിറ്റേദിവസം എവിടെയെന്നു അദ്ദേഹം ചോയിരിക്കുന്നതെന്നു രത്നപ്രഭ ശിഷ്യന്മാരോടു ചോദിച്ചു. ദേശസഞ്ചാരത്തിന്നു ചോയിരിക്കുന്നതെന്നു അല്പദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞല്ലാതെ മടങ്ങിവരികയില്ലെന്നും അവർ സമാധാനം പറഞ്ഞു. “ദേശാന്തരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്റെ വല്ല ഗുണനാമന്മാരോടും കാരണമുള്ള ആവശ്യമുണ്ടായിരിക്കും. അഥവാ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ഗ്രാമീണ സ്വന്തഗൃഹം, അഗൃഹം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ദേവാലയങ്ങളിലോ, ഒരു സമയം ഉടനെ മടങ്ങി എത്തുവാൻ മതി” എന്നു അവർ ആലോചിച്ചു സമാധാനിച്ചു.

ഭീമസിംഹന്റെ ആശ്രമത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗത്തെയും അവിടെ ഇരുന്നിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില ശിഷ്യന്മാർ എഴുതിയ അഭിപ്രായം ചെയ്തു. ഭീമസിംഹൻ പ്രതാപസിംഹനെ ചുമ്പിക്കാണിച്ചു “ഇദ്ദേഹത്തിന്നു രത്നപ്രഭ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം കാണിച്ചുകൊടുക്കുക” എന്നു അവർക്ക് ഒരുവനോടു ആജ്ഞാപിച്ചു.

“ആ ദേശി ആശ്രമത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയുള്ള ഉദ്യാനത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ടു. കലദേവതകളെ അർപ്പിക്കുവാനുള്ള പൂജാർച്ച പരിഷ്കാരം ചെയ്യാനെന്നു തോന്നുന്നു” “പ്രതാപസിംഹനോടായിട്ട് ശിഷ്യൻ “എന്റെ

കൂടെ വരാം” പ്രതാപസിംഹൻ ശിഷ്യന്റെ പിന്നാലെ പോയി ഉദ്യാനത്തിന്റെ സമീപത്തിലെത്തിയപ്പോൾ “ഇതാ ഇവിടെ എങ്ങനെയെന്നു കാണണം—ഇവിടുത്തെ പോലെയോ മറ്റൊന്നായ ഒരു അതിഥിയെ പരിചരിക്കുവാൻ ഞാനാവശ്യമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇവിടെ സമീപത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞ് ശിഷ്യൻ തന്റെ വഴിയെ പോയി. പ്രതാപസിംഹൻ ഉദ്യാനത്തിലെക്കു കടന്നു. വലുതായ ഒരു വടവൃക്ഷത്തിന്റെ നിഴലിൽ വിചാരമുണ്ടായി. ബ്രഹ്മാവിനെപ്പോലെ വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളുടേയും സാരാംശത്തെ എടുത്ത് സൃഷ്ടിച്ചതുപോലെയുള്ളതും ഈ തരണിയുടെ വേരുൾമാത്രം തന്നെ എന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തന്നെ തോന്നിക്കുന്നതും ആതുവദനാചാര്യനെ കൈക്കൊണ്ടു താനെയും കൊണ്ടു രത്നപ്രഭ ഒരു കല്പിതേന്തൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷം നിറച്ചുള്ള ഒരു ചെറിയ കൊട്ടു അപ്പോഴെ കാലിന്റെ സമീപത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ടു. പ്രതാപസിംഹൻ അത്തരം, സ്നേഹം ഈ വികാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരവശമായ നേത്രത്തോടുകൂടി അല്പനേരം അവളെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഭീമസിംഹന്റെ വിരഹം കഴിഞ്ഞശേഷം തന്റെ ഭാര്യയെ താൻ സ്വപ്നത്തിൽ കാണുകയോ എന്നു അദ്ദേഹം സംശയിച്ചു. തന്നെ അവർ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ തീർച്ചയായി. ശബ്ദമില്ലാത്തതെ സമീപം ചെന്നു പതുക്കെ കൈ ചുമലിൽ വെച്ചു. രത്നപ്രഭത്തെപ്പറ്റി തിരിഞ്ഞുനോക്കി മനോഹരത്തോടുകൂടി സമീപം നില്ക്കുന്ന തന്റെ ഭാര്യയെ നോക്കുന്നു അവർ കണ്ടതു. സന്തോഷമോ, സ്നേഹമോ, ലജ്ജയോ, ആശ്ചര്യമോ ആയവയിലൊന്നും ഉണ്ടാത്ത ആ അവസ്ഥയിൽ അത്ര മനോഹരമാക്കിയതെന്നു ച

റവാൻ പ്രയാസം. പരിഭ്രമിച്ചപ്പോൾ 'ഇവിടുനില്പോൾ എവിടെ നിന്നാണ് വരുന്നത്? ഇവിടെ എങ്ങിനെയെത്തി?' എന്നു ചോദിച്ചു.

പ്രതാപദേവി, ചോദ്യം വളരെ ഉചിതംതന്നെ. വളരെ ദിവസമായി വിട്ടുപിരിഞ്ഞ് മരണത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു വരുന്ന ഭർത്താവിനോടു 'നീ എന്തിനാണ് വരുന്നത്?' എന്നു ഭവതിയുടെ ആദ്യമായ കശലം കേൾക്കുന്നത്, എങ്കിലും ദേവിയുടെ ചോദ്യത്തിന്നു ഞാൻ ഉത്തരം പറയാൻ നോക്കാം. ഞാൻ ഇവിടെ വരുവാനുള്ള കാരണം ഭവതി തന്നെയാണ്.

രതാ—ഞാൻ ഇവിടെയുണ്ടെന്നു അങ്ങു എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു എന്നാണ് ഞാൻ ചൊദിച്ചതു. പെട്ടെന്നു കണ്ടതുകൊണ്ടുള്ള അത്ഭുതംകൊണ്ടു ചോദ്യം ഭംഗിയല്ലാതെ വരുവാനും ഉവിടുത്തെ പരിഭവത്തിനും സംഗതിയായി.

പ്രതാ—ഞാൻ ഇവിടെ അല്പനേരമായി വന്നു നില്ക്കുന്നു. രതാപ്രഭയുടെ മനസ്സു വേറെ കാരണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിന്നു ഞാൻ ഉത്തരവാദിയല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് എന്നു കാണാനും എന്റെ ക്ഷാൽ പെരുമാറ്റം കേൾപ്പാനും സംഗതി വരാഞ്ഞതു. ഇത്ര ദീർഘമായ ആലോചന എന്തായിരുന്നു.

രതാ—ഇവിടുത്തെ ശങ്കാരം വളരെ നന്നായി. ഈ പ്രദേശത്തു മനുഷ്യരുടെ സഞ്ചാരമുണ്ടാറുമെന്നു ഞാൻ ശങ്കിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ശബ്ദമൊന്നും കേൾക്കാതിരുന്നതു, അല്ലാതെ വിശേഷിച്ചു ആലോചനകളൊന്നു മണ്ടായിട്ടല്ല.

പ്രതാ—ഭവതി ഇത്ര സിദ്ധാന്തമായി ഞാൻ പറയുന്നതിനെ നിഷേധിക്കുണ്ടുവ

ക്കു ഞാൻ ഒരു ഉദാഹരണം ഭവതിയുടെ ആലോചനകൾക്കു വിഷയീഭൂതം ഞാൻ തന്നെയായിരുന്നു. 'അല്ലെ' ലക്ഷ്യം യോടു കൂടി മുമ്പം താഴ്ന്നിരുന്നതല്ലാതെ യാതൊരു സാധാരണവും ഇതിന്നു രതാപ്രഭയ്ക്കു പറയാനുണ്ടായില്ല.

രതാ—എന്റെ ചോദ്യത്തിന്നു സാധാരണം പറയാത്തതെന്താണ്. മരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടവെന്നു ഇവിടുന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. രക്ഷിച്ചു ധീരനാണോ?

പ്രതാ—ഭവതിയെ ആപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിച്ച ആ മഹാത്മാവു തന്നെ. അദ്ദേഹം ഇത്ര ഇങ്ങോട്ടു തന്നെ വരുന്നു. 'ദേവി! നോക്കു' ഭീമസിംഹൻ ആവർത്തി സമീപമെത്തി. രതാപ്രഭ വിനയത്തോടു കൂടി വന്നിപ്പിന്നി.

രതാ—എന്നോടു രണ്ടുവശരങ്ങളിലായി വലുതായ ദയ കാണിച്ചു വോന്നു എന്ന് കാണുന്നതിൽ ഇത്ര വൈമനസ്യം എന്താണ്? സത്യാസിദ്ധ്യെന്നെങ്കിലും കരളായുടേ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വമായ സ്വാഗതം വേറെന്റെ ചെവിയിൽ സുഖകരമല്ലയോ?

ഭീമ—നിന്നെ കാണുവാൻ ആഗ്രഹമില്ലായ്മയല്ല. എന്റെ സന്നിധാനം അസ്ഥാനത്തിലായി വരുമോ എന്നു ശങ്ക മാത്രമാണ് ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു വരുത്തിപ്പിന്നുള്ള കാരണം.

പ്രതാ—ദേവി; ഇവിടെ സത്യാസിദ്ധ്യും മറ്റുമില്ല. ഭവതിയുടെ അച്ഛനായ ഭീമസിംഹനാണിതു. ആ ബന്ധുത്തിന്നു ചിതമായി വന്നിരിക്കുകയാണ് ഭംഗി. ഭർത്താവിന്റെ സന്നിധാനത്തെ മാനുതന്നെക്കൊണ്ടു കണ്ടു കൂടി ആലിംഗനം ചെയ്യണമെന്നു കണ്ടുനിൽക്കുമ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ സ്നേഹംകൊണ്ടു ഗർഭമായിരിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ പറയുന്നു, 'പുത്ര! പ്രതാപ

സിംഹൻ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണ്. ഈ ശപഥാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു യോഗ്യനും അനുരൂപനും ആയ വരനൊടൊന്നിച്ചു നിന്നെ കാണുവാനുള്ള യോഗം എന്നുണ്ടായി; എന്റെ കൂടെകൂട്ടം നില്ക്കുമായി കഴിഞ്ഞു. ഇനി എന്റെ പ്രേമഭാജനമായ പുത്രിയേയും തത്തുല്യമായി എനിക്ക് സ്നേഹമുള്ള നിന്റെഭർത്താവുംകൂടി നമ്മുടെ പുരാതനമായ സിംഹാസനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞു എന്റെ ജീവശേഷം ജഗദീശ്വരനെ ഭജിച്ചു തന്നെ കഴിക്കേണമെന്ന എനിക്ക് താല്പര്യമുള്ളു.

പ്രതാപ—ഇവിടുന്ന് ഇപ്രകാരം പറയരുതു. ഭീമസിംഹൻ ഉള്ളപ്പോൾ അദ്ദേഹം ആ സിംഹാസനത്തിന് അലങ്കാരമായി ഭവിക്കുകയല്ല.

ഭീമ—പ്രതാപസിംഹ! നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധയൊടുകൂടി കേൾക്കുക. പ്രഭാവത്തോടും സകല വിധഐശ്വര്യത്തോടും കൂടി ഇരിക്കുന്നകാലത്താണ് എനിക്ക് വലുതായ ആപത്ത് സംഭവിച്ചതു. ചുരുക്ക കാലംകൊണ്ടു എന്റെ മനസ്സിനെ ആ വക വിഷയസുഖങ്ങളിൽ നിന്ന് നീർത്തൊഴിക്കുവാൻ എന്നിങ്ങനെയായി. രത്നപ്രഭയെ കുറിച്ചുള്ള വ്യസനം മാത്രമേ എനിക്ക് പിന്നീടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു പിതാമഹന്റെ പുത്രിയുടെ നന്മക്ക് വേണ്ടി ചെയ്യാൻബാല്യതപ്പെട്ടയാതൊരു കൃത്യങ്ങളും അവരോക്ഷേപേണ്ടി ചെയ്യാൻ എന്നിങ്ങനെയായില്ലല്ലോ എന്നുള്ള അനന്തസ്താപം എന്നിങ്ങനെ അധികമായുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതും തീർന്നു. ലൌകികജനങ്ങൾ അതിശ്രേഷ്ഠമെന്നു കരുതി തൃപ്തിയോടുകൂടി അനുഭവിച്ചു വരുന്ന വിഷയസുഖങ്ങളേയും അവ സംബന്ധിച്ചുണ്ടാവുന്ന ദുഃഖങ്ങളേയും ഞാൻ അനുഭവിച്ചു. സുഖത്തിലാ

ഗ്രഹവും ദുഃഖത്തിൽ ഭയവുമില്ലാതെ സന്തോഷത്തിലും സന്താപത്തിലും മുഴങ്ങുകയുണ്ടായവനുള്ള പോലെ അല്ലാതെ അനുഭവം വരാൻ തരമില്ലെന്നറിഞ്ഞു മനസ്സിനെ സമാധാനമാക്കിയൊടുങ്ങുവാൻ അനിവാര്യമായ സുഖവും ഞാൻ അനുഭവിച്ചു. ഇപ്പോൾ എന്നിങ്ങനെ ശാന്തമായ ഈ പ്രദേശത്തു സിദ്ധന്മാരായ പല യോഗ്യന്മാരുടെ സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന മനസ്തൃപ്തിയോടുകൂടി കാലം കഴിക്കേണമെന്നു ആഗ്രഹമുള്ളു. ഭീമപുരിയിലെ ജനങ്ങൾ ഇനി എന്നെ രാജാവെന്നു വിളിക്കാൻ ഇടവരികയില്ല. അനേകം ശൂരന്മാരെ നശിപ്പിച്ചു ഇത്ര ഘോരമായ ഒരു യുദ്ധം ഞാൻ നടത്തിയതു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയല്ല. അതുകൊണ്ടു നീ എന്റെ അനുവാദപ്രകാരം ഭീമപുരിയിലെ പ്രജകളുടെ ബഹുമാനത്തിനും സ്നേഹത്തിനും പാത്രമാകുവാൻ തക്കവണ്ണം ഭരിച്ച് എന്റെ പുത്രിയുമായി സുഖമായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഞാൻ ഈ പ്രാവശ്യം നിങ്ങളുടെ കൂടെ വരാം. നിങ്ങളെ രണ്ടാളേയും ഭീമപുരിയിലെ രാജാവും രാജ്ഞിയുമായിഭിഷേകം ചെയ്തശേഷം ഞാൻ മടങ്ങിപോകുന്നതാണ്. പ്രതാപസിംഹന്റെ വിരോധവാക്കുകളാലുള്ള രത്നപ്രഭയുടെ അപേക്ഷകളാകട്ടെ ഭീമസിംഹന്റെ നിശ്ചയത്തിനുള്ളിലാകും വരുത്തിയില്ല. നാലഞ്ചുദിവസം ആശ്രമത്തിൽ താമസിച്ച് ശേഷം എല്ലാവരും ഭീമപുരിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു അല്പദിവസത്തിനുള്ളിൽ അവിടെ എത്തി. പ്രജകളുടെ അർഹാദസ്യപരങ്ങളായ പലവിധ അലങ്കാരങ്ങളോടുകൂടി പ്രതാപസിംഹന്റെയുരത്തുപ്രഭയുടേയും അഭിഷേകം കഴിഞ്ഞു. സ്നേഹസുപകടമായ സന്ദേശവാക്കുകളേയ്ക്കൊണ്ടു വന്ന ചക്രവർത്തിയുടെ ദൂതൻ അഭിഷേകസഭയെ

അലകുരിച്ചിരുന്നു. രത്നപ്രഭയെ ഉപദ്രവിപ്പാൻ ശ്രമിച്ച ഗുലാംബാൻ എന്ന ആ നീചൻ രാജദ്രോഹകാരത്തിന്നു കഠിനശിക്ഷ അനുഭവിപ്പാൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നവനായ് ഈ ദൂതൻ മുഖേന പുതിയരാജാവും രാജ്ഞിയും അറിഞ്ഞു. ഭീമസിംഹന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം ജയസിംഹനെ സേനാധിപതിയാക്കി രാജാവു നിയമിച്ചാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ ജയസിംഹൻ തന്റെ ഗുരുവിനെ വിട്ടു പിരിയുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ചയായി രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

അഭിഷേകകോലാഹലങ്ങളെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. ബന്ധുസാജാക്കന്മാരെല്ലാം ഉചിതമായി ഉപചരിച്ചു. അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിലേക്കയച്ചു. ഒരുദിവസം സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച പ്രതാപസിംഹനും രത്നപ്രഭയും കൂടി രാജധാനിയിലെ വിശേഷമായ ഉദ്യാനത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ അവരോടു യാത്രചെയ്യാനായി അവിടെ ചെന്നു. രത്നപ്രഭയുടെ നേത്രങ്ങളിൽ അശ്രുക്കൾ നിറഞ്ഞു. ഭീമസിംഹൻ പുതിയ വിടിച്ചുതന്റെ സമീപത്തിലേക്കണമു പറയുന്നു.

നീ എന്റെ മന്ത്രിയെന്നു അറിയട്ടെ. ഞാണെന്നു. നിന്നെ പിരിയുന്നതിൽ എനിക്കു കഠിനമായ ദുഃഖമുണ്ടു്. എങ്കിലും എനി

ക്കു എന്റെ കത്തവ്യകർമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുതെ കഴിക്കുവീട്ടു. എന്നിങ്ങ പ്രായം അതിശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. പുതുതായി കീഴടങ്ങിയ രാജ്യം സാധാരണത്തോടു കൂടിയും പ്രജകൾക്കു തൃപ്തികരമായുള്ളതും ഭരിപ്പാൻ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ശക്തനല്ല ഇനി ചെറുകീടസുഖങ്ങളിൽ നിന്നു മനസ്സിനെ നിവൃത്തിപ്പെടുത്തുവാനുണ്ടാകട്ടെ കാലംകഴിയുമ്പോൾ എന്റെയെമ്മേ. അതിന്നു നിങ്ങൾ എന്നിങ്ങ അനുവാദം തരണം. “നിങ്ങൾക്കു എല്ലാവിധശ്രമസ്പഷ്ടവും ഉണ്ടാവുകയും നിങ്ങൾക്കു ഹൃദയാർത്ഥം രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാട്ടെ.” രത്നപ്രഭ: പുത്രനോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന നിന്നെ നിന്റെ ഭർതൃഗൃഹത്തിൽ വന്നുകണ്ടു കൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു ആഗ്രഹത്തിൽ വെച്ചു ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞതോർമ്മയുണ്ടാ: അവസരം വന്നാൽ എന്റെ ആ വാഗ്ദത്തം സഫലീകരിച്ചുകൊള്ളാം. “നിങ്ങൾക്കു രണ്ടു ചേരം ദീർഘകാലം സുഖമായിരിക്കട്ടെ ഹൃദയാർത്ഥം സംഗതിവരുത്താട്ടെ.” ഇത്രയും പറഞ്ഞു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്ന പുത്രിയുടെ സമീപത്തിൽ നിന്നു ഒരു വിധത്തിൽ വിട്ടു പോന്നു പിടാണു തന്നെ സിദ്ധപനത്തിലേക്കു തിരിച്ചു പോകയും ചെയ്തു.

വി.വി. (ഒപ്പ്)

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

ജോർജ്ജ് പട്ടാഭിഷേകം

ഈ പുസ്തകം ഇതിന്റെ പ്രസാധകനായ കേരളപത്രികാ മാനേജർ മിസ്റ്റർ, ചെങ്കളത്തു് ചെറിയ കുഞ്ഞിരാംമേനോൻ

ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിനായി അയച്ചു തന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിൽ വലുതായും രണ്ടായി, ഭാഗിച്ചു ചേർത്തിട്ടുള്ളതിൽ ആദ്യത്തെ ഭാഗംകൊണ്ടു് പട്ടാഭിഷേക സംബന്ധമായ ആലോചനകളും, ഒരുക്കി

കൂം, ചക്രവർത്തിയുടെ ഇന്ത്യയിലേക്കുണ്ടായ ഏഴുനൂറ്റാണ്ടിനിടെ, ഡൽഹിയിൽ ചെമ്പ്നീരുന്ന നാനാവിധാ ഏല്പാടുകളും, അതിനെ തുടർന്ന് സാരമായ മറ്റു സംഗതികളും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ പ്രായേണ പട്ടാഭിഷേകം സംബന്ധിച്ച മലയാളജില്ലയിൽ ഉണ്ടായ ആലോചനകളെക്കുറിച്ചാണ്.

ഈ ഉത്സവം പ്രമാണിച്ചു, മലയാളജില്ലയുടെ തലസ്ഥാനമായ കോഴിക്കോട്ടു നടന്ന സംഗതികളെ സവിസ്തരം വിവരിച്ചതിനു ശേഷം മറോരോ നഗരങ്ങളിൽ നടന്ന, ആലോചനകളെപ്പറ്റി ദീർഘമായ കാര്യം റിപ്പോർട്ടുകളും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ, അതുതപസ്സായ ഈ കിരീടധാരണാഘോഷത്തെ കൊണ്ടുടിയ ഗ്രാമങ്ങളുടേയും, അറിഞ്ഞെടുത്തോളം, അതിനായി പരിശ്രമിച്ച മാന്യന്മാരുടേയും പേരും വിവരവും ചേർത്ത ഗ്രന്ഥവിഷയം മുഴുവ്വിട്ടിരിക്കുന്നു. വിഷയാനുസാരേണ മുപ്പതിലധികം ഹയാപടങ്ങളും ഇതിൽ യഥാവിതാഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കിരീടധാരണാഘോഷ ചക്രവർത്തിയുടെ ഇന്ത്യയിലേക്കുണ്ടായ ഏഴുനൂറ്റാണ്ടിനിടെയായ തന്നെ മലയാളഭാഷയിൽ ഇത്രയും ഹയാപടങ്ങളോടുകൂടെ ഒരു പുസ്തകം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത് ഇതാദ്യമായിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഏതായാലും പട്ടാ

ഭിഷേകം സംബന്ധിച്ച മലയാള ഭാഷാഗ്രന്ഥാഗാരത്തിൽ വന്നു ചേർന്നിട്ടുള്ള അനേകം പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രസ്തുത പുസ്തകം സർവ്വമാ പ്രാഥമ്യത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

പ്രസാധകൻ മലബാർ ആ കൂടും കലക്ടർ.സി.എ.ഇന്നിസ് സാസ് ആവർകൾക്കു സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും കോഴിക്കോട്ടു വിദ്യാവിലാസം അച്ചുകൂടത്തിൽ ഭംഗമായി അടിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഈ പുസ്തകം ഹൃദയം. വിവര കേരള പത്രിക മാനേജർമാർക്കു കൈമാറ്റം കിട്ടുന്നതാണ്.

ഡബ്ലി പട്ടാഭിഷേകം

ഇതു കേരളസഞ്ചാരിയിൽനിന്നു ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഇതിലുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ ഗുണദോഷ വിവേചനം ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതു നിത്യപാരായണത്തിനു സൗകര്യമാകുന്നവിധം പുസ്തകമാക്കിത്തീർത്ത, കേരളസഞ്ചാരിപത്രാധിപർ അവർക്കുള്ള ഉദ്യമം ശ്ലാഘനീയംതന്നെ.

അഭിപ്രായത്തിന്നു അയച്ചു തരപ്പെട്ട മറ്റു പുസ്തകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം സ്വലച്ചുരുക്കത്താൽ ഇത്തവണ ചേക്കാൻ സാധിക്കാത്തതാണ്.

जातिः ।

(अनुवादः)

ब्राह्मणास्तु केचिन्मार्गे गच्छतां कैवर्त्त- भिमन्यन्त एव । यथा सर्मीपागतस्य श्वपच-
 शैविष्ठादिनिष्ठप्रजनानासनभ्याशमितया ना- स्याऽशुचित्वमस्मान्वाधेतेति मन्यते तथा सान्नि-

हितानामस्माकं बलीयस्या शुचितया सोऽपि कु-
तो न पावनीक्रियेतेति वाचोयुक्तिः पण्डित-
मण्डलमण्डनाधितेन केनापि भूसुराग्रेसरेण
मुहुरूपन्यासीति श्रुतम् । एतादृशाभिप्रायः
क्षोदक्षमो वेति श्रोत्रियैरेव व्यवस्थापनीयम् ।
सर्वथापि राजमार्गेषु सर्वेषामपि स्वैरसञ्चारो
न्याय्यतयाऽनुमन्तव्य इत्येव प्रायस्सुधियामाधु-
निकानामभिप्रायः । भारतीयमहाराज्यभार-
धौरेयाणामिदानीमेतद्देशीयैस्सह क्रियमाणेषु
सर्वेष्वपि व्यवहारेषु जातिविचारो न कदाप्य-
भ्युपगम्यते । राज्यसम्बद्धेषु तत्तदुद्योगेषु प्र-
विष्टानां जातिभेदकृतं कमपि विशेषं न ते
सम्मन्वते । जात्योत्कृष्टोऽपि ब्राह्मणः स्वाधिकार-
सदृशं कर्म येन केनापि सह करोत्येव । से-
नासमवेतैर्भिन्नजातीयैरपि जनैर्न केवलं समर-
भुवि सममेव योद्धव्यमपि तु शिबिरोपविष्टैस्त्रैश-
यनाभ्यवहारादिकमपि सममेव कर्त्तव्यमिति
निर्बन्धोऽस्ति । येषामेतन्नाभिमतं तैर्न सेना-
यां समवेतव्यम् । एवमातुरशालासु विद्याल-
येषु कारागारेष्वन्येष्वपि राजकीयाधिकारस्था-
पितेषु स्थलेषु जातिविवेचनं न क्रियते । राज-
कीयभूतिं मुञ्चानेन भिषजा द्विजातिनापि म-
रणकारणपरिक्षार्थं श्वपचश्वस्याप्यवश्यं निर्भे-
दनं कदाचित् करणीयं स्यात् । तदानीमस्पृ-
श्यस्पर्शनाज्जगुप्समानोऽसौ स्वाधिकारान्नियतं
निष्कास्येत । उत्तरदेशेषु बहवो ब्राह्मणागद-
ङ्कारा राजकीयचिकित्सालयेषु लब्धाधिकारा
निर्विशङ्कमीदृशकर्माणि विदधते । पूर्वं मद्रन-
गर्या सकलकलापाठशालाया उपक्रमकाले श्वप-
चजातीयानां केषांचिद् बालानां तदधिकृतज-

नैस्तत्र प्रवेशः प्रादीयत । तदानीमितरेष्वध्ये-
ष्टेषु चत्वारिंशद् बालाः पाठशालामुत्सृज्य
निर्जग्मुः । अधिकारिभिस्तान् निर्बध्य प्रत्या-
नेतुं न कश्चित् प्रयत्नो व्यधीयत । तदुत्तरदिने
तेष्वेव विंशतिर्बालाः प्रत्यागत्य पुनरपि तत्र प्रवेशं
प्रार्थयाञ्चक्रिरे । एवमवशिष्टैरपि विंशत्या बा-
लैः क्रमादागत्य तत्रैव विद्यालये तेषामेव श्व-
पचजातीयानां बालानां सहाध्यायिभिर्बभूवे ।
ततः प्रभृत्यद्य यावदाब्राह्मणमाचण्डालमखिलजा-
तीयैरपि बालैरेकविष्टरनिविष्टैरेव तत्र विद्या-
भ्यासः क्रियते । महाराज्याधिकारिणामभेदेन
निश्चयेनैव तावदेतत् फलमलम्भि । अद्य
खलु धूमशकटेन सञ्चरमाणानां नानाजाती-
यानां जनानां तत्र प्रत्येकं स्थानानि नैव प्रदी-
यन्ते । ब्राह्मणः श्वपचो वा यो यद्द्रव्यं ग्रह्यच्छ-
ति स तदुत्तरं स्थानमध्यासितुं शक्नुयान् ।
प्रथमं धूमशकटे प्रवर्त्तिते ब्राह्मणानां तदधिरो-
हणे बलीयस्यासीद्विचिकित्सा । तत्तादृशयात्रा-
सौकर्यातिशयात् पुनः क्रमेण तथा शिथिलीव-
भूवे । ततः कियत्कालपर्यन्तमुत्कृष्टजातीनां
स्त्रीणामयुक्ता धूमशकटयात्रेति प्रायोऽभिप्रा-
प्रायोऽभूत् । सोऽपि क्रमादस्तमयात् । इदानीं
मसंशयमप्रजन्मभिस्त्रीभिः पुम्भिरपि न केव-
लं धूमशकटे यात्रा, किन्तु तत्र स्थित्वाभ्यवहा-
रोऽपि क्रियत एव । तदिदं विजृम्भितं काले-
यकालेनेत्यतोऽन्यत् किं वा ब्रूमः ? यदि काचन
शूद्रा स्त्रीधर्मिणी देयद्रव्यं दत्त्वा शकटे किञ्चित्
स्थानमध्यास्ते तदा तेनैव कार्यातिपाताजिग-
मिषोऽश्रोत्रियस्य प्रार्थनया नैव बहिष्क्रियेत
सा शकटाधिकारिभिः ॥

(शिष्टमध्रे)

केरळकर्मा, सि. एस्. ऐ.

വാക്യതത്വം

ആയുസ്സ് പരിമിതമാണ്. പഠിപ്പാനുള്ള വിഷയങ്ങളോ അസംഖ്യം. സത്തായിട്ടുള്ളതോ നോക്കി പഠിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ ഫലമനുഭവിക്കാം. പന്തിരാണ്ടു ശസ്ത്രം പഠിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന പൂർണ്ണത ഇതു ലഭിക്കുവാനുമാകും. യാതൊരു സിദ്ധിയും, വെറുതെ കളിക്കുന്നു. ഇതിലെ സംസ്കൃതവാചകങ്ങൾ വളരെ സുഗമങ്ങളാണ്.

വില അറുനൂറ് രൂപ കോലിക്കോളെഞ്ചെ 12ന.

രസീകരണിനി

ഈ മാസികയുടെ താഴെ നൽകിയ ചേർന്ന ലക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുണ്ട്. ലക്കം ഒന്നിനു വില രണ്ടു രൂപയത്രെ. കയ്യാൽക്കൂലി പുറമെ.

താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി.പി.-യ്ക്കായി അയക്കുന്നതാണ്.

പുസ്തകം 1	ലക്കങ്ങൾ 2, 3, 4, 6, 7.
പുസ്തകം 2	2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12.
പുസ്തകം 3	3, 4, 7, 8, 12.
പുസ്തകം 4	എല്ലാലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 5	1, 2, 3, 4.

സ്കൂൾ പുസ്തകങ്ങൾ.

തീക്കിമാല 1-ാം വാല്യം 0-1-2 2-ാം വാല്യം 0-1-10.

കൊച്ചിഭൂമിശാസ്ത്രം 0-8-9

മേൽവിലാസം—മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

അറിയിപ്പ്

‘മംഗളോദയം’ മാസികയുടെ വരിപ്പണം വികിപ്പാനും മാറ്റുമായി കമ്പനി വക എക്സർനായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കോതുകിഴ്ശി ടി. എസ്. സബ്രഹ്മണ്യയ്യർ ഏജൻസി സ്ഥാനത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞപത്രാഥം എൻ. വെങ്കിടസബ്രഹ്മണ്യയ്യർ കമ്പനി ഏജൻസായി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വരിസംഗ്രഹം, ഷെയറുവക ലണം മുതലായവ പുതിയ ഏജൻസിന്റെ പക്കൽ കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു എല്ലാവരെയും അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

മംഗളോദയം

വരിസംഖ്യ
തപാൽകൂലി അടക്കം
 ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ ക 2-8-0
 ആറുമാസത്തേയ്ക്കു ,, ക 1-6-0
 ഒറ്റപ്രതിക്ക് ,, ക 0-4-6

പരസ്യകൂലി
 വരി ഒന്നുക്ക് 0-3-0
 സ്ഥിരപരസ്യങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകനിരക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെടും.
 വരിസംഖ്യ ബാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ളവർ, അവരവർ അടക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടനെ തീർത്തു രശീതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്.

വി. പി. കുലീഷൻ പുറമെ.
 മാസിക സംബന്ധമായി വരികാർ എഴുതുന്ന കത്തുകളിൽ അവരവക്കു വരുന്ന മാസികയുടെ മേൽവിലാസത്തിലുള്ള നമ്പ്രകൂടി കുറിച്ചാൽ ഉടൻ മറുവടി അയപ്പാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. മാസിക ക്രമമായി കിട്ടാതിരുന്നാൽ 15 ദിവസത്തിനകം അറിവു തരേണ്ടതാകുന്നു.

മാനേജർ.

മംഗളോദയം കമ്പനി

കൂപ്പം, തൃശ്ശിവപേരൂർ.
 ഡയറക്ടറാർ

- 1 മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി 11ാംകൂർ ഓമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
- 2 ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് അവാർകൾ
- 3 ,, വടക്കിനിയേടത്തു കിരാങ്ങാട്ടു മനയ്ക്കൽ ശ്രീധരൻ അനുജൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്
- 4 ,, സി. ടി. അവത്തിക്കാട്ടു നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്
- 5 ,, കുറുർ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്
- 6 ,, ടി. ഐ. എം. ചൊറമത്തൻ നമ്പൂതിരി
- 7 ,, പുനശ്ശേരിനമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മ
- 8 മഹാ-മാ-ചങ്ങമംകോത കൃഷ്ണൻകുഞ്ചാവ്
- 9 ,, ഡാക്ടർ ടി. സി. കൃഷ്ണമേനോൻ

മലയാളഭാഷാവിപുലിയായും പൊതുജനയോഗക്ഷേമത്തേയും മുൻനിറുത്തി, ഷെയർ ൧-൯൦൦ വീതം ൩൦൦൦ ഷെയറിൽകൂടി ൩൦൦൦൦ ക. മൂലധനമായി ഏല്പ്ടത്തിയിരിക്കുന്നതാണ് ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനിയിലേക്കു വളരെ കാലമായി ഉത്തമഭിത്തിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന കല്ലറ്റമം അല്പകൂടം തീരുവാക്കിയിരിക്കുന്നു. മേലാൽ ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷ്, ദേവനാഗരി, തമിഴ് എന്നീ അക്ഷരങ്ങളിലും കൂടി എത്തുതെത്തിച്ചുമുള്ള അല്പദിവലകൂടം ആദായനിരക്കിൽ വൃത്തിയായും കൃത്യത്തിനും നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്.

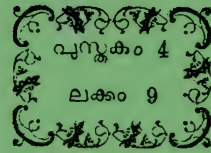
ഇതിന്നുപുറമെ ദേശമംഗലത്തുനിന്നു ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടവർകളുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്ന മംഗളോദയം മാസികയും കമ്പനിയിൽ നിന്നു ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമ്യങ്ങളായ പലതിഷയങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പൂർണ്ണാധികം പരിഷ്കരിച്ചിതിയിൽ നടത്തുന്നവൻ ശ്രദ്ധ ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കമ്പനിയിൽ ഷെയർ ചേരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ടി. കമ്പനി മാനേജർ അഭിയിച്ചാൽ ഹരജിവാറും അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്പം ഷെയറുകൾ മാത്രമേ ബാക്കി

ഇല്ല

മാനേജർ

മറച്ചു കിടക്കും മംഗളോദയം

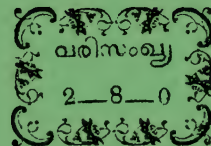

സാഹിത്യം മുതലായ
വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
ഒരു മാസിക

വിഷയങ്ങൾ

1. മംഗളം
2. മണിപ്രവാളശാകുന്തളം
3. ചരിത്രാനുപാഖ്യാനം
4. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവും ഭൂപ്രകൃതിശാസ്ത്രവും
5. ഞ്ഞെക്കെലാസനാഗോദയം (തുടർച്ച)
6. ലോകഗതി
7. കണ്ണിപ്പറമ്പിലെ കൊലപാതകൻ
8. സ്മൃതി
9. ജാതി:

കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം
മംഗളോദയം കമ്പനി, കിഷ്കിം,
തൃശ്ശിവപേരൂർ

സ്ഥിരപരസ്യങ്ങൾ

പരസ്യക്കുലി: എപ്പോഴും മുൻകൂറ്

ഒരു മാസത്തേക്കു	1 ഭാഗം മുഴുവൻ 15 ക.	$\frac{1}{2}$ ഭാഗം $8\frac{1}{2}$ ക.	$\frac{1}{4}$ ഭാഗം $4\frac{1}{2}$ ക.
മൂന്നു മാസത്തേക്കു	ടി 42 $\frac{1}{2}$ ക.	ടി 22 $\frac{1}{2}$ ക.	ടി 12 ക.
ഒമ്പതുമാസത്തേക്കു	ടി 75 ക.	ടി 37 $\frac{1}{2}$ ക.	ടി 22 $\frac{1}{2}$ ക.
ഒരു കൊല്ലത്തേക്കു	ടി 180 ക.	ടി 70 ക.	ടി 37 $\frac{1}{2}$ ക.

കാൽ ഭാഗത്തിൽ ചുരുങ്ങിയ പരസ്യങ്ങൾക്കു വരി: ഒന്നാക്ക് 3-ണ പ്രകാരം ചാർജ്ജ് ചെയ്യുന്നതാണ്.

—*—

പുത്രോൽപാദനവിധി

—*—

പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാംപതിപ്പ് അച്ചടിച്ച വില്ലൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. 'നാപുത്രസ്ത്രയം ലോകോഷ്ഠി' അതായതു 'പുത്രനില്പാത്തവനു ഗതിയില്ല, എന്താണ് ശ്രുതിവാക്യം. സന്തതിയുണ്ടായാൽതന്നെ പോരാ ആരോഗ്യവും സൗന്ദര്യവും ഉള്ള പുത്രന്മാരുണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഇഹലോകത്തിൽ ആനന്ദമുള്ളൂ. മന്നാഭഗവാനുപദേശിച്ച സന്താനമുണ്ടാവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപതിപ്പിൽ മരണകളേയും മറ്റും വിവരിക്കുന്ന ഒരു ടിപ്പുണും എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്— വില 8ണ.

—*—

വൈശാഖമാഹാത്മ്യം

(ഭാഷ).

(ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:— ടി. സി. കൃഷ്ണൻ എളയത്ത് തട്ടിക്കുളം)
മുഖത്തിലെ വൃത്തരീതി വൃത്തമായി മഞ്ജരീപത്രപ്പെട്ട ഈ പുസ്തകം എല്ലാവരും വാങ്ങിയാൽ അനുഭവപ്പെടും. വില 8: 8 രൂപ.

ഗ്രന്ഥകർത്താവോടോ അല്ലെങ്കിൽ മംഗളോദയം കമ്പനി മാനേജർ

തൃശ്ശിവപേരൂർ.

എന്ന മേൽവിവരസന്ധിപാ അപേക്ഷിക്കുക.

—*—

മംഗളോദയം

ഫുൾ

പുസ്തകം നമ്പർ

കുടുംബമാസം

പ്രകാശനം

മംഗളം.

സൈപരംവാഗ്ദേവികൃത്താടിപിഡിവദനംനാലിൽനിന്നുംപുറപ്പെട്ടു-
 ട്രോരസ്സുക്കുത്തുപോലും,തവചതുരചരിത്രങ്ങൾവണ്ണിച്ചുതീപ്പാൻ
 പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടു,മായാശബരി!തവകളിശപാക്കളായ്ഞീനുംമറ്റു-
 ജ്ജ്വലയ്യോ!പിന്നെയെന്നെ,നഗ്രവതിഭവതിയ്ക്കായ്നമസ്കാരമമ്മേ!

വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ.

മണിപ്രവാളശാകുന്തളം*

സ്വകൃതമായ രാജവംശകാവ്യം കാളി
 ദാസമഹാകവിതന്നെ
 ഭോജസദസ്സിൽ വായി
 ച്ചുകേൾപ്പിച്ചുകൊണ്ടി
 രുന്നപ്പോൾ 'നിളംബ
 തദാനന്ദലഗ്നധി
 ത്തിവന്ദ്യ: സമിത്തോ
 ഗജഉന്മജ്ജ' എന്ന
 ഗോകാഭർത്തിലെ 'സമിത്തോ' എന്ന
 ശബ്ദപ്രയോഗം കേട്ട് സദസ്സന്മാരായ
 പണ്ഡിതപ്രവരന്മാരിൽ പലരും നെറിച്ചു

ളിച്ചതായും, അർത്ഥഗതിക്കു ഭംഗം പറ്റാ
 തെ ശബ്ദം മാത്രം വേണ്ടപാട്ട് ഭേദപ്പെട്ട
 തുവാനുള്ള ഭാരം സദസ്സന്മാരിൽ തന്നെ
 കാളിദാസർ സമർപ്പിച്ചതായും, താഴെ പറ
 യുംപ്രകാരം മാറ്റങ്ങൾ ചെയ്യാൻ അവർ
 ചെയ്ത ശ്രമം മാറ്റിത്തക്കത്തിൽ പദ്യവസാ
 നിച്ചതായും ഒരു ഐതിഹ്യം കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

'സമിത്തോ' എന്ന പദത്തിനു പക
 രം 'തടിന്ദ്രാ' എന്ന പദമാണ് ഉപയോഗി
 ച്ചിരുന്നേണ്ടിയിരുന്നത്. ഈ പ്രയോഗം ശ്ര
 വണമാത്രത്തിൽ പൂർവ്വാധികം സുഖപ്പെട്ടു
 വെങ്കിലും, 'ദാനനിർദ്ധാവന'ത്തിന് മേ

* ഇതു കേരളവർമ്മ കോഴിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ 'മണിപ്രവാളശാകുന്തളം'ത്തിനു ഏഴാമിയ രേഖയിലെ മുഖവുരയാകുന്നു.

തുദ്രതമായ നദീവേഗത്തിന്റെ സ്പർശം തടിനീശബ്ദത്തിൽ നിന്ന് ഉണ്ടാവുന്നില്ലെന്നു കണ്ടിട്ട്, 'പ്രവാഹനിമിത്തമൊക്കെ സോ വസ്യസ്കിന്ത്യാ ഗജ ഉന്മത്ത' എന്ന് ഉത്തരംഭം മുഴുവനും ഉടച്ചുപോയ്ക്കിട്ടു. അപ്പോൾ മദാപഗമനത്തിന്നു കാരണമായ പ്രവാഹപ്രതിബന്ധത്തിന്റെ ചോതകവും വനഗജഗാർഭീയത്തിന്റെ ഉത്തോധകവും ആയ 'ഭിത്തി'ക്കു ഭംഗം വന്നതുകൊണ്ട് ആ കേടുപാടു പോകുന്നതിനായി പൂർവ്വാർത്ഥത്തിലും കൈവെക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങിനെ പരമ്പരയാ വന്ന നൃപനതകൾ പരിഹരിച്ചു പോന്നപ്പോൾ 'വാഗത്ഥാവിവ' എന്ന ആദിമദ്യോകം വരെ ഭേദപ്പെടുത്തി കുറെദ്യോകങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടും സാക്ഷാത്തായ ഘേചരശത്തിന്റെ ശുദ്ധീകരണപ്രവർത്തനത്തെ കൂട്ടുവാൻ സദസ്യന്മാർക്കു സാധിച്ചില്ല. ഈ ഘട്ടം വന്നപ്പോൾ "അത് നിങ്ങളുടെ രഘുവംശം; ഇത് എന്റെ രഘുവംശം" എന്നാണത്രെ കാളിദാസൻ മറുപടി പറഞ്ഞത്.

ഈ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം എങ്ങിനെയിരുന്നാലും, നിർമ്മലമായ സൂത്രത്തിൽ ചേർത്തുകോത്തിരിക്കുന്ന സ്പടികമണികൾക്കു തുല്യമായിട്ടാണ് കാളിദാസകൃതികളിൽ സുലളിതപദങ്ങൾ സൂക്ഷ്മതയോട് കൂട്ടിയണക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നും, ഭൗഷധവും വീര്യവും പോലെയൊക്കുന്ന ആവയിലുള്ള ശബ്ദാത്മങ്ങൾ അന്യോന്യം ബലമുള്ളായിരിക്കുന്നതെന്നും ഉള്ള സാരം പ്രകൃതകഥയിൽ നിന്നു ഗ്രാഹ്യമായ ഭരണശാസനം.

ഇത്രയും അന്തസ്സാരം കാളിദാസകൃതികളിൽ ഒരു ശ്രാവ്യകാവ്യത്തിന്നുണ്ടെങ്കിൽ, കവിഹൃദയം പരിപാകപരമകാഷ്ടയെ പ്രാപിച്ചതിനുശേഷം ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന സാധാരണദൃഢകാവ്യങ്ങളോടുകൂടി കാ

ളിദാസരുടെ ശാകന്തളം ഹൃദയേവടിമേലെയായിരിക്കണം പ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നത്!

സമുപപത്സമുദയം കലീനയം ആയ ഗൈർവാണിതന്നെ സംശയിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ നാടകമെടുത്തു പെരുമാറുന്നതെന്നു വരുമ്പോൾ കണ്ടതും കേട്ടതും കടം വാങ്ങി കാലം കഴിക്കുന്ന കൈരളിക്ക് ആ രത്നത്തെ സ്സംഗീകുവാൻ അർഹത എത്രത്തോളമുണ്ടാവാം? "സമുദമേ സമദലാവണ്ണംപേക്ഷു" ഇവിടെ 'ശകന്തലാവണ്ണം' 'ശകന്തളംവണ്ണം' എന്നീ രണ്ടത്മത്തിലും കൂടിയുള്ള 'സമദലാവണ്ണം' എന്ന ശ്ലോചപ്രകൃതപ്രകാരപ്രയോഗം "പെരുവയുടെ ചന്തം നോക്കൂ" എന്നൊരു മറ്റൊരു പദ്യമലയാളത്തിൽ പകർത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ശാകന്തളത്തിന്റെ ചന്തം കാണുന്നതല്ല.

ശ്ലീഷുപദങ്ങൾ ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുമ്പോൾ ഗീർവാണഭാഷയെ കേരളഭാഷയ്ക്കു വശഗയാക്കുവാൻ വാശോവി വിചാരിച്ചാൽ കൂടി വഴിപോലെ സാധിക്കുന്ന കാര്യം സമയത്തിലാണ്. വിശേഷിച്ച്, കേരളംകൊണ്ടുള്ള വലുപ്പം സംസ്കൃതത്തിനുള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിനുള്ളതെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ദ്രോണതമികരണവിഷയത്തിൽ അധികാരഭേദമനുസരിച്ച് ശബ്ദാത്മങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം തീർത്ഥാനിക്കാമെന്നല്ലാതെ ശാകന്തളംപോലെ ഉൽകൃഷ്ടമായൊരു നാടകം ഭാഷ പകരുമ്പോൾ വേഷം പകരാതിരിക്കേണമെങ്കിൽ സംസ്കൃതം പേക്കു കൂടാതെ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. രസസാദകശലന്മാരായ കേരളീയരിൽ പ്രവാള(1)സംസ്കൃതം കൊണ്ടു മ

(1) പ്രവാളമെന്നാൽ സംസ്കൃതം (ചിന്താമണി).

ണിക്കു മാലിന്യം സംഭരിക്കുമെന്ന് ശങ്കിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ സാധ്യസാധ്യഷ്ടിപാഠത്തിൽ നിന്നു മാത്രമേ അതിനൊരു സമാധാനം കിട്ടുകയുള്ളൂ. അതർത്ഥശ്ലോകങ്ങളെക്കുറിച്ചു പദങ്ങൾ ശുദ്ധീകരണത്തിനായി ശാകുന്തളത്തിന്റെ രസം മുഴുവനും അനുഭവിപ്പാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരോട് പലപ്പോഴായിട്ട് സമാധാനം പാവാൻ സാധിക്കയില്ലെങ്കിലും മഹാകവിവചനം പ്രമാണിച്ച് “വയം തത്ത്വാനുഭവസാധനധൂകരന്താസ്സപം വല്ല കൃതി” എന്നുമാത്രം പറയാവുന്നതാണ്.

കേരളഭാഷാതപം ഇതിൽപരം ശാകുന്തളത്തിനു യോജിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ള താല്പര്യത്തിൽ ‘ഭാഷാശാകുന്തളം’ (ഭാഷയുടെ ശാകുന്തളം) എന്നു നാമകരണം ചെയ്തതിനെ ‘ഭാഷാമയശാകുന്തളം’ എന്ന് അന്യഥാ ധരിക്കുവാനിട വന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം സൗജന്യനിധിയായ കേരളകാളീദാസൻ ഭാഷാശാകുന്തളത്തെ നവീകരിച്ച് ‘മണിപ്രവാളശാകുന്തളം’ എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടി വീണ്ടും അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആധുനികകേരളീയരുടെ ഇടയിൽ മണിപ്രവാളസ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി വിസംവാദമുണ്ടായ ലോപത്തിന് നാമകരണത്തിൽ നിന്ന്, ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശം ഓരോരുത്തിപ്പാൻ വ്യാജമൊ അവകാശമൊ ഉള്ളതായി കാണുന്നില്ല.

ചമൽക്കാരത്തോടുകൂടിയ ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗമാകുന്നു മണിപ്രവാളം എന്നും, സംസ്കൃതപ്രാതിപദികം വിഭക്തിയോടുകൂടിയതായാൽ ഭാഷാപ്രതീതിയാണ് അർത്ഥം ഉണ്ടാവുന്നതെന്നും അതുകൊണ്ട് വിഭക്തിപ്രയുജ്ഞാടുകൂടിയ സംസ്കൃതമെ സംസ്കൃതമാവുള്ളൂ എന്നും ‘ലീലാതിലകം’ എന്ന പ്രാചീനഗ്രന്ഥം സപ്രമാണം സി

ദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ നുസരിച്ച് പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളും സുലഭങ്ങളാണ്.

“പാലോടുതലുരു ചിമെരുലിയിലുല്ലസിപ്പും ബാലോടു മനമുദലസ്തിതവെണ്ണിലാവ് കോലുന്നപുണ്ണുകരുണാകലദൃഷ്ടി വാചാലമുലംതെളിഞ്ഞുമമചേതസിതോന്നവേ (നം.”

ഈ ശ്ലോകത്തിലേ പദപ്രയോഗങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ പ്രാചീനമണിപ്രവാളതത്ത്വം നല്ലപോലെ വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. ‘പാലോടു തലുരുവി’ ഇത്യാദിപദങ്ങൾ വിഭക്തിയില്ലാത്ത മലയാളപദങ്ങളായിട്ടൊ വിഭക്ത്യന്തങ്ങളായ സങ്കീർണ്ണ സംസ്കൃതപദങ്ങളായിട്ടൊ ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതുകൊണ്ട് വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾക്കു വിഭക്തിസാമ്യം ഐക്യമാണെന്നും, ഭാഷാസംസ്കൃതപദങ്ങളെ ചേർത്തുകൊണ്ടു സമാസിക്കാമെന്നും, മണിക്കും പ്രവാളത്തിനും സമാസത്തിൽ സ്ഥാനനിയമമില്ലെന്നും, ഭാഷയിൽ അലക്ഷ്യമാസവും വ്യധികരണബഹുവ്രീഹിയും സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണെന്നും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. ‘തെളിഞ്ഞു തോന്നവേണ്’ എന്നത് പച്ചമലയാളം. ‘മമചേതസി’ എന്നത് വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതം. “ഒരേ ചരടിന്മേൽ കോത്തിരിക്കുന്ന മാണിക്യവും പവിഴവും ഒരുമാതിരി നിറത്തോടുകൂടിയതാകുകൊണ്ട് വേർതിരിച്ചറിയുന്നതല്ല.” പാമരന്മാർക്കുകൂടി രസിക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ തെളിയിക്കുവാൻ ഭാഷാപദങ്ങളോടു സുകുമാരങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ യോജിപ്പിക്കുന്നതായാൽ സംസ്കൃതം മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നതുമാണ്. “മാണിക്യത്തിനും മേന്മയ്ക്കും അകപ്പെട്ട പ്രവാളത്തിനും നീലത്തിനും ആകട്ടെ യോഗംകൊണ്ട് ഈ ഭംഗി വരുന്നതല്ല.” ഭാ

ഘാസംസ്കൃതപദങ്ങൾക്ക് സഹജോച്ഛ്യായം നിറപ്പുറൊ പോരതെ വരുമ്പോഴാണ് 'നെല്ലും മോരും ചേർത്തതുപോലെ' എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നത്.

മുൻ വിവരിച്ച ലക്ഷണങ്ങൾ പൂർത്തിയായിട്ടുള്ള മണിപ്രവാളത്തെ ഉത്തമത്വേന പ്രാചീനകേരളീയന്മാർ പരിഗണിച്ചുവന്നിരുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ എല്ലാവരിനും പരിവർത്തനമുണ്ടാവുന്നതുപോലെ മണിപ്രവാളസംജ്ഞയും അർത്ഥപരിണാമം വന്നുകൂടി; ലക്ഷണങ്ങളും ശിഥിലങ്ങളായി. സംജ്ഞയുടെ സൂക്ഷ്മതത്താലും ഗന്ധാനുഗതികതയും കൊണ്ട് ആലോചനക്കു വിഷയമല്ലാതായിത്തീർന്നപ്പോൾ ലക്ഷണങ്ങൾ മാഞ്ഞുതുടങ്ങുകയും, ക്രമേണ മണിപ്രവാളത്തിനു വ്യവസ്ഥ കുറയുകയും ചെയ്തു.

ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശത്തിൽ വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങളായ മലയാളപദങ്ങൾക്കു തന്നെ വിഭക്തിപ്പെരുത്തും വരുത്തിക്കൊണ്ടുണ്ടു്.

“കണ്ടും വണ്ടിൻനിറമുടയൊനേ_

കെങ്കനീരോട്ട തികൾ_

തുണ്ടും ചന്തും പരനെ വരമാ_

തിന്നുമെയ്പാതിയോനേ

മണ്ടും മാനേല്ലരനെയരനെ_

കമ്പിവാമ്പാക്കിയോനെ_

കണ്ടേ പോവാൻ തരമവിടെ നീ_

കണ്ടിയൂർ തമ്പിരാനെ”.

രാജരാത്നാവലിയത്തിൽ പലേടങ്ങളിലും മലയാളപ്രത്യയവും സംസ്കൃതപ്രത്യയവും കൂടിച്ചേർത്ത് വിഭക്തിസാമ്യം സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഭൂലിലാഭംഗികൊണ്ടേ പുതുമയൊടയമേ
കാതപത്രാം തുലോന്നാർ
നാലാഴിക്കെട്ടു ചൂഴ്ന്നു സരണിയെ മുഴുവൻ
വണ്ടുകൊണ്ടുണ്ടിരുന്നു”

ഈ കൃതികളിൽ പ്രാചീനമണിപ്രവാളത്തെത്തന്നെയാണ് ആപാദചൂഡാ അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളത്. പിന്നീടുള്ള കൃതികളിൽ വിഭക്തിപ്പെരുത്തവും മണിപ്രവാളസമസ്യയും ക്ഷയിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, വിഭക്ത്യന്തങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ പ്രയോഗം അപ്രമാണീകരിച്ചിട്ടില്ല. നാടോടിമലയാളപദങ്ങളെക്കൊണ്ടു നാടരസിപ്പിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായി പുറപ്പെട്ട ചെറുശ്ശേരി തന്നെ,

“കമലാകരപരിലാളിത_

കഴൽതന്നിണകനിവോ_

ടമരാവലിവിരവോടഥ

തൊഴുതിടിനസമയേ

വിവിധാഗമവചസാമപി_

പൊരുളാകിനഭഗവാൻ

വിധുശേഖരനപരമൃച_

മധുസൂദനസവിധേ”

എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ ഒഴുക്കിൽ കടത്തി വിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗംഭീരശയനായ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ,

“തവ സചിവനഹമി_

ഹ തഥാവിധനല്ലഹോ

ദാസോന്മുഖീ കോസലേന്ദ്രസ്യ

രാമസ്യന്താൻ”

എന്നു ഗൈവാണീദാസനാവാൻ അരോഷം സംശയിച്ചിട്ടില്ല. സമസ്യതിയുടെ കലഹരവായ കഞ്ചൻനമ്പ്യാർതന്നെ, “പുണ്ണിഗഭേ.....മൃലകന്ദം മുക്കുൻ” എന്നത് ‘മണിപ്രവാള’ത്തിൽ ചേക്കുവാൻ മടിച്ചിട്ടില്ല. കണ്ണശ്ശെപ്പണിക്കരുടെ പാരദേശികത്വവും, ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ ഉച്ഛ്വേലതയും, കഥകളിക്കാരുടെ പാരവശ്യവും, വെണ്മണി മഹാൻനമ്പൂതിരി “ഗതിവിജിതമഹാവഞ്ചഴ്കെമ്പനനെ” എ

ന്റ അബലാരത്തത്തെ ആനയാക്കിത്തളം, ഭാരതരാമായണരഞ്ജനകളിൽ ശുദ്ധ കേരളപട്ടണംക്കു വരുത്തിത്തളം വിഭജിപ്പിച്ചുവെന്നും മണിപ്രവാളസപ്രവണി എന്നതിൽ സാധകമോ ബാധകമോ ആയി കരുതിത്തളം.

മലയാളകൃതികളായി കേരളീയർ അഭിമാനിച്ചുവരുന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പര വഴിക്കുവഴി പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഭാഷയുടേതുപോലെ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ രീതിക്കും ഏകദേശം പ്രാപ്തമായിത്തീർന്നു കാണുന്നതു്. സർവ്വതോമുഖമായ ഒരു സമ്പ്രദായം സ്ഥിരപ്പെടുന്നതുവരെ ഗ്രന്ഥതാരതമ്യം നോക്കി മണിപ്രവാളരീതി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുവരെ സൗകര്യമുള്ളു. “പ്രതികൂലതാപേഗതേ ഹി വിധൗ വിഹലതപമേതി ബഹുസാധനതാ”

ഇത്യാദിയായി സംസ്കൃതത്തിൽ പലേടത്തും പ്രയോഗിച്ചുവരുന്ന വിഭക്തിശ്ലേഷങ്ങൾ വിഭക്തിപ്രത്യയം ഉപയോഗിക്കാതെ തഞ്ജമ ചെയ്യുന്നതിനും ആനയെ പിടിച്ചു അടിക്കുകയെന്നതിനും ഉണ്ടാകാവുന്ന വൈചിത്ര്യത്തിലെന്നത്തരമാണുള്ളതു്? വൈചിത്ര്യം കുറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തഞ്ജമഭാഷയിൽ മലയാളത്തിന്നു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാമെന്നിപ്പോൾ, ശാകുന്തളമുലാൽത്തിന്നു ഹാനി വരാതെ തഞ്ജമക്കുയോജിക്കുന്ന മണിപ്രവാളരീതിയിൽ പ്രാചീനതമുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു് അപരിഹാര്യമെന്നേ ഗണിച്ചുളു.

സാധാരണ നാടകങ്ങൾ എടുത്തുവെക്കുന്നതുപോലെ ശാകുന്തളനാടകം എടുത്തുവെക്കുന്നതു മഹാസാഹസങ്ങളിലൊന്നായിരിക്കും. രസങ്ങളുടെ ആനന്ദബ്രഹ്മം, ആശയങ്ങളുടെ അനുസ്മൃതത്വം, രചനയുടെ സൗകര്യം, പ്രാപ്തം

അർത്ഥമാനീയത്വം മുതലായ ഗുണങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തിലുള്ള പ്രത്യയബൈര്യം കവിതകളെക്കൊണ്ടല്ല നാടകാരംഭത്തിൽ ആത്മപ്രശംസക്ക് അവകാശമില്ലാതായി പോയതെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വീരാദികളായ അംഗരസങ്ങളെ യഥാവസരം കഥാവസ്തുവിൽ സാമജ്യമാകും വണ്ണം സംഘടിപ്പിച്ചു അംഗിയായ ശൃംഗാരരസവർണ്ണി പടർത്തിയിരിക്കുന്നതിന്റെ ഭംഗിവിശേഷം പുത്തുതളിർത്ത ലതകളാൽ പ്രശോഭിതമായ വസന്തത്തിന്റെ വൈഭവംപോലെ വർണ്ണനക്കു കേവലം അവിഷയമാകുന്നു. “എന്താമാ കഥ ശരം തൊടുകിൽ” ഇവിടെ വ്യഞ്ജിക്കുന്ന വീരരസം നായകന്റെ ഗുണവർണ്ണനം വഴിയായി നായികാശരംഗയോഗ്യതയേയും നായകനു സംഗമസൗകര്യത്തേയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് ഏകദേശം അംഗിയായ ശൃംഗാരരസത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരംതന്നെ നാലാമങ്കത്തിലെ കരുണയും നായികയുടെ അശരണാവസ്ഥയെ പ്രബലീകരിച്ചുകൊണ്ട് വിപ്രലംഭത്തിന്റെ തീവ്രതയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു. ‘ചാലവേ വലിയ സിംഹി തന്നുടെ’ ഇത്യാദിമുദങ്ങളിൽ സ്മരിക്കുന്ന വിസ്മയം കഥാവിഷയകമായ പ്രേമത്തേയും ഭക്തസുകൃത്തേയും അങ്കുരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പ്രലീനമായി കിടക്കുന്ന രതിക്കു വീണ്ടും ഉണർച്ചുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. ഹാസ്യപ്രധാനനായ വിദ്വേഷകന്റെ പ്രാപാരം ഗുണകഥനാദികളെക്കൊണ്ടു പുറംഗത്തിന്നു പരിപോഷത്തേയും, അയാളുടെ യഥാശുഭഗ്രാഹിത്വം സാദോഗസൗകര്യത്തെയെന്നപോലെ വിപ്രലംഭത്തിന്നൊരു കാരണാനന്തരത്തേയും ജനിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ഹാസ്യവും ശൃംഗാരത്തിന്നു സഹായിയായി പരിണമിക്കുന്നു.

നായകന്റെ 'മാനോടൊത്തു വളർന്നു' എന്ന കളിപ്പാട്ടം മധ്യേ കാൽമാലയെ വിശ്വസിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ശക്തതാ സമാഗമത്തിൽ മൗനം അവലംബിക്കുകയല്ലായിരുന്നു. മാധ്യമന്റെ ഭൂതബാധാവസ്ഥയിൽ പ്രോതിഷ്ഠയോടൊന്നിച്ച് രാജാവിന്റെ വീടുത്തെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചു ദേവകാര്യം നടത്തുവാൻ ശക്തിയുണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ശക്തതാസമാഗമത്തിനു വഴികാണിച്ചുകൊണ്ടു സംഭോഗാഗമത്തിനു പോഷകമായി തീരുന്നു. ബീഭത്സ്യത്തിനായ മുഖവാർ കൊണ്ടുവന്ന മോതിരമാണ് വിപ്രലംഭത്തെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നത്. ദുഷ്ടാസസ്സിന്റെ രൗദ്രം കഥാവസ്തുവിന്റെ നാരായണേയമാകുന്നു.

“പുറിന്നുൾപ്പാതി ദേഹം മുഴുകിയൊരവചുട്ടപ്പൂത്തുമായി-
 ചുറ്റിക്കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞുള്ളൊരുപഴയലതാ-
 മണ്ഡലാനലകണ്ഠം
 പാറിത്തോളാൻ കൂട്ടിൽ കുരുവികൾ കടി-
 കൊള്ളിം ജടാജടമോടേ
 കുറിക്കൊപ്പം മുനീന്ദ്രൻ കതിരവനെതി-
 രായങ്ങുനീല്ക്കുന്നദിക്കിൽ”

ഇവിടെ പ്രോതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന ശാന്തരസം നായകനു ഭക്തിയേയും കശ്യപദിദക്ഷയേയും ഉല്ലാസിച്ചുകൊണ്ടു നായികാസമാഗമപരമാനന്ദത്തിനു മേതുഭൂതമായി തീരുന്നു.

ആരാമകത്തിലെ 'സംഭോഗാവസ്ഥയിൽ' എന്ന പട്ടം വായിക്കുമ്പോൾ 'അത്യന്തം വേപമാനം' എന്നതിന്റെ പ്രതിബിംബമാണെന്നും, ഭാഗത്തിന്റെ നേരെ അന്നു തോന്നിയ ഈശ്വരദൃഷ്ടിയിൽ ലീനമായി കിടന്നിരുന്ന ശക്തതാസമാഗമത്തോടുകൂടി വികാസത്തെ പ്രാപിച്ചതായി കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും

കാക്കുന്നവരോട് ആയങ്ങളുടെ അവിഷ്ണിനഗതിയെപ്പറ്റി വിസ്തരിക്കുന്നത് അന്നുവശ്യമാകുന്നു. കാളിദാസന്റെ രചനാസൗകര്യം അതിരുകവിഞ്ഞുപോയോ എന്നു മാത്രമേ ശങ്കിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ലൗകികങ്ങളായ വ്യാഗ്രങ്ങളെ വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാർ ചർച്ചിച്ചുവെന്നും ചെറുക്കുഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് വ്യാഗ്രത്തിന്റെ പരമകാഴ്ചയുടെ പശ്ചാതി മുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതല്ലാതെ ഗത്യന്തരമാനം കാണുന്നില്ല.

സൂത്രധാരൻ വേദശാസ്ത്രാദികളധരിക്കുന്ന ജഗദീശ്വരൻ, നടതി വിശകൃത്യം എന്ന വ്യുല്പത്തികൊണ്ടു നടിച്ച പാശ്ചാതി, (1) രണ്ടുയതി വിശ്വമാത്മനാ എന്ന തത്വത്തിൽ രാജാ പ്രപഞ്ചത്തെ രണ്ടിപ്പിക്കുന്ന പുരുഷൻ, രഥം മനനം, അശ്വങ്ങൾ (2) ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, സൂര്യൻ ശരീരത്തെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന പ്രാണൻ, മൃഗം സംസാരാഭിലാഷം, വൈചാഗസന്മാർ ജ്ഞാനോപദേശാകൾ, കലപതി പരമമൃത, ശക്തനുള്ള പരമമഹത്വത്താൽ ആദരിക്കപ്പെടുന്ന ആത്മവിദ്യ, അനന്യമായ പ്രിയം വദമാർ ശമദമാദിസാമഗ്രികൾ, വിദ്യുഷുകൻ അഹങ്കാരം എന്നിങ്ങനെ നാടകപാത്രങ്ങളിലും, വിവാഹം ആത്മവിദ്യാലാഭം, വിസ്തരണം വിഷയാഭിലാഷംകൊണ്ട് അതിന്റെ അപരിസ്ഥിതി, കശ്യപാശ്രമത്തിൽവെച്ചു ശക്തതാദർശനം സന്യാസദാശ ആത്മവിദ്യയുടെ പുനർല്ലാഭം എന്നിങ്ങനെ ഇതിവൃത്തത്തിലും ആഖ്യാതാ

(1) ആയു എന്ന സംഖ്യയിലൊന്നു ഇതിൽ അർത്ഥം വ്യക്തിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ആയു' ലക്ഷ്യം അർത്ഥം.

(2) ഇന്ദ്രിയം എന്ന വാക്കാണ് (കരോവനിഷ്ഠം)

കുമാരൻ താല്പര്യത്തെ അന്തർവിചിന്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടു ലോകംഗത്തിൽ നമ്മളെല്ലാവരും നടന്നുവന്നു തത്ത്വം പ്രകാരം നാടകത്തിൽ മഹാകവി കാണിച്ചുതന്ന ലോകത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ പൂർണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടി പരമേശ്വരൻ പ്രത്യേകമായിരിക്കുന്നു.

കേരളഭാഷയുടെ ശ്രേയസ്സിൽ എന്തിനെന്നു ചിന്തിക്കുന്ന ആവേശത്തിന്റെ ആധിക്യം നിമിത്തം സാഹിത്യലോകത്തിൽ കടന്നു വല്ല ഗോഷ്ടിയും ഞാൻ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടുള്ള സങ്കോചത്തിനു എതിരായിട്ടു സത്സമാഗമംകൊണ്ടുള്ള ചരിതാത്മ്യവും എന്തിനെന്നു ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടു എന്നാൽ മഹാശയനായ

കേരളകാളിദാസരുടെ കൃതിയിൽ കൈവെച്ചപ്പോഴുണ്ടായ സങ്കോചംപോലൊരു സങ്കോചവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിലുള്ള ചരിതാത്മ്യംപോലൊരു ചരിതാത്മ്യവും ഇതിനുമുമ്പു ഞാൻ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല; മേലാൽ അനുഭവിക്കുന്നതുമല്ല. കേരളകലാമന്ദിരം ഒരു കൃതിയെ അപരിചിതമാക്കുക എന്ന സാഹസകൃത്യത്തിൽ പൂർണ്ണമായ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കുവേണ്ടി നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനാൽ ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുള്ളു.

ശ്രീ.

കുമാരൻ

17—11—87

പ്രസാധകൻ

അപ്പൻതമ്പുരാൻ

ചരിത്രാനുസന്ധ്യ

അതിശയോക്തിയോടും അലങ്കാരപ്രയോഗത്തോടും എഴുതിവെച്ച പദ്യസമൃദ്ധിയിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന നമ്മുടെ ചരിത്രത്തെ പാലും വെളുപ്പും വേർതിരിക്കുവാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ള ഹംസങ്ങളെപ്പോലെ പ്രതിധ്വനിയോടെ നാടകപ്പെട്ട വരത്തോടുകൂടിയവിദ്യാലോകങ്ങളാകുന്നതുവരെ അറിവാൻ സാധിക്കാത്ത ആശങ്കാഗത്തോടെ ഇരിപ്പാനല്ലെ തരമുള്ളു.

ലത്താക്കുടേയും, ഇസ്ലാമിന്ത്യാകുടേയും, റിക്കാർട്ടുകുടേയും ദേശാടനം ചെയ്തിരുന്ന വിദേശികളായ ചിലരുടെ ഡയറിയും മാത്രമാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ചരിത്രാനുസന്ധ്യ

ചരിത്രാനുസന്ധ്യകൾ ആധാരമായി മറുകെ പിടിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ വക റിക്കാർട്ടുകളിൽ നിന്നു നമ്മുടെ ചരിത്രത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്, വലിയതു ചെറുതായും, ചെറിയതു വലുതായും കാണിക്കുന്ന ഭൂതകണ്ഠാടി കളിപ്പറമ്പി നമ്മുടെ ചരിത്രത്തെ വായിക്കുക എന്ന മട്ടിലേയുള്ളു. നമ്മുടെ ശരിയായ ചരിത്രത്തെ കാണിക്കുന്നവയായ റിക്കാർട്ടുകൾ മിക്കതും അഗ്നിബാധയാലും, കലാപങ്ങളാലും, ചിതലിന്റെ ബുദ്ധിമുട്ടാലും നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും വല്ലതും ശേഷിച്ചുണ്ടെങ്കിൽ അവ ചില ശിലാരേഖകളും താമ്രശാസനങ്ങളും മാത്രമാണ്. ഇവക റിക്കാർട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചു ചരിത്രവണ്ഡങ്ങളെ അവിടുന്നു ഇവിടുന്നു ഏകീകരിച്ചു കൂട്ടിയെടുത്തു മേൽ ചരിത്രാനുസന്ധ്യ

ത്രം എഴുതിയുണ്ടാകുവാൻ തക്കവണ്ണം പരിശ്രമശാലികളായവരെയും കാണുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ പ്രചാരമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചരിത്രസാഹസ്യമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഹാറിസ് നോവീതംതന്നെ ഉണ്ടാകുമോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അവയിൽ അധികവും വിദേശരാജ്യചരിത്രവുമായിരിക്കും. ഇന്ത്യക്കാട് സ്വാതന്ത്ര്യസേനാ കോമാന്ദനായിട്ടുള്ള പ്രധാനകാരണങ്ങൾ അവരുടെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി അവർ നല്ല ബോധമില്ലായ്മയും, വിദേശരാജ്യചരിത്രം വായിച്ചു “വിദേശീയഭ്രമം” എന്ന ഒരു രോഗം ബാധിക്കുകയാലുമാണെന്നു ഒരു യോഗ്യൻ കുറച്ചുകാലംമുമ്പ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതിൽ വളരെ ന്യായമുണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അതോ അങ്ങിനെയിരിക്കട്ടെ.

ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന റിക്കാർട്ടുകൾക്കു ശേഖരിച്ചു ഘടിപ്പിച്ചും പ്രത്യക്ഷമായി കിടക്കുന്ന തെളിവുകൾ കണ്ടറിഞ്ഞു കുറിച്ചെടുത്തും മാറ്റം ചരിത്രവിവരങ്ങൾ ശേഖരിപ്പാൻ “ആക്കിയോളൊളിക്കൽ” എന്ന ഒരു ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് മിക്ക ഗവണ്മെന്റുകളും ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർശേഖരിക്കുന്ന തെളിവുകൾ പരിശോധിപ്പാനാകട്ടെ, അവർ കഴിയുന്ന ഒത്തുശുദ്ധം ചെയ്തുകൊടുപ്പാനാകട്ടെ അധികം ആളുകൾ ഉത്സാഹിച്ചുകാണാത്തതിൽ വ്യസനിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞുകൊല്ലത്തെ തിരുവിതാംകൂർ ഭരണറിപ്പോർട്ടിൽ അവിടെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന്റെ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി അല്പം പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. അവിടുത്തെ ഗവണ്മെന്റ് ആക്കിയോളൊളിക്കൽ ഗ്രന്ഥാവലി എന്ന പേരോടു കൂടി ആറു നമ്പ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും തിരുവിതാം

കൂർ, തിരുനെൽവേലി, കൊച്ചി, ഇവിടങ്ങളിലെല്ലാംകൂടി 35 പ്രദേശങ്ങൾ, പ്രത്യേകം എറപ്പെട്ടതായി ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സന്ദർശിക്കയും 105 ശിലാരേഖകൾ സ്വരൂപിക്കയും പലദിക്കിൽനിന്നുമായി 37. തുളശാസനങ്ങൾ പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നും തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള പൗരാണികവസ്തുക്കളുടെ ഒരു ലിസ്റ്റ് സുപ്രഭുണ്ട് തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും മാറ്റമാണ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്.

കൊച്ചിശ്ശിമയിലും ഈ വിഷയത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തണം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നില്ല. പക്ഷെ ഈ വകയ്ക്കായി ഒരു പ്രത്യേക ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് എറപ്പെട്ടതെന്നതിനാലുമാത്രം മരാമത്ത് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകാരിൽ ചരിത്രാനുസന്ധനകാര്യം കൂടെ എല്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

തിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത ഗ്രന്ഥാവലിയാകട്ടെ, കൊച്ചിഗവണ്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ശേഖരിച്ച തെളിവുകളാകട്ടെ ഈ ലേഖനം എഴുതുന്നവർക്കു കാണാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഗവണ്മെന്റ് ശേഖരിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ ഗോപ്യമായി വെക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ആ വിവരംസംഗ്രഹാലയത്തിൽ യഥേഷ്ടം അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതായാൽ ചേണ്ടപ്പെട്ട വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തി ആയത് ആ വക ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകാർക്ക് പ്രവൃത്തിയിൽ ഉത്സാഹവും പ്രവൃത്തിക്ക് അധികരിച്ചു എടുപ്പവും സഹായവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണ്.

ഇനി നോക്കുവാനുള്ളത് മദിരാശി ഗവണ്മെന്റ് കഴിഞ്ഞുകൊല്ലം പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത റിപ്പോർട്ടാണ്. കേരളീയരെ സംബന്ധിക്കുന്ന മലയാളജില്ലയിൽനിന്നു തന്നെ വിവരങ്ങളൊന്നും കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം

ത്തിൽ ശേഖരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അയൽ ജില്ലകളായ തിരുനെൽവേലി, കോയമ്പത്തൂർ, ചേലം, മൈസൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങൾ മിക്കതും കേരളീയർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടവയും കേരളചരിത്രത്തിൽ ഒരു ഭാഗമായി ഗണിക്കാവുന്നതുമാണ്. ഈ റിപ്പോർട്ടിൽ അടങ്ങിയ ചില ഭാഗങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കുകയും അതിലേക്ക് കേരളീയരായ ചരിത്രാനുസന്ധികളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

1. ഒരു കാലം കോയമ്പത്തൂരും, ചേലവും, മൈസൂരും ജില്ലകൾ കേരളത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്നുവെന്നും,

(2) കേരളത്തിൽ ക്രിസ്റ്റാബ്ദം 850-ാമുണ്ടിന്നടുത്ത കാലത്തിൽ ചേരമാൻ എന്ന ഒരാൾ വാണിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം പാണ്ഡ്യരാജാവായ 'വേലൂനാർ' എന്നൊരു സമകാലീനനാണെന്നും,

(3) കേരളരാജാക്കന്മാർ "ചന്ദ്രാദിത്യകുലം" എന്ന് പായപ്പെട്ട ഒരു കുലത്തിൽ പെട്ടവരാണെന്നും ഇതിനു കാരണം സൂര്യവംശക്കാരും ചന്ദ്രവംശക്കാരും അന്യോന്യം സംബന്ധം നിമിത്തം ഉണ്ടായ സന്താനങ്ങളാകയാലാണെന്നും,

(4) പല്ലവരാജവംശക്കാരും ചന്ദ്രാദിത്യകുലത്തിൽ പെട്ടവരാണെന്നും, അവരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായി വിളിച്ചുവരുന്ന പേരോടുകൂടി ഇപ്പോൾ കേരളത്തിൽ സാധാരണ രാജാക്കന്മാർ സ്വീകരിച്ചുവരുന്ന "വർമ്മ" എന്ന പ്രത്യയം ചേക്കാറുണ്ടെന്നും,

(5) പല്ലവരാജവംശക്കാർ തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ കടന്നു രാജാധികാരം കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുമ്പായി മഹാബലിവംശത്തിൽപെട്ട ഞാണന്മാരെ വിളിച്ചുവ

ന്നിരുന്ന ഒരു വംശക്കാരും, നാഗന്മാരെ വിളിച്ചുവന്നിരുന്ന വേറെ ഒരു വംശക്കാരും മായിരുന്നു തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ രാജ്യഭാരം ചെയ്തിരുന്നതെന്നും,

(6) നാഗന്മാരെ വിളിച്ചുവന്നത് ഇപ്പോഴത്തെ കേരളീയരായ നായന്മാരായാണെന്നും മഹാബലിവംശക്കാർ (ബാണന്മാർ) തീരെ നശിച്ചുവെന്നും, പല്ലവരാജാക്കന്മാർ നാഗന്മാരുമായി വിവാഹം മുതലായ ബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, നാഗന്മാരെ തന്മൂലം ഒരു പ്രത്യേകവംശമായി കാണാനില്ലെന്നും,

(7) പല്ലവരാജവംശത്തെ പിന്തുടന്ന് രാജാ ഭരിച്ചിരുന്ന ഗംഗപല്ലവരാജവംശക്കാരിൽ ഒട്ടവിലത്തെ രാജാവ് അയ്യപ്പൻ എന്ന പേരോടുകൂടി ഒരാളായിരുന്നുവെന്നും ഈ അയ്യപ്പന്റെ പിതാവ് 'മഹേന്ദ്രൻ' എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടിയ ഒരാളായിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം "ഗംഗമണ്ഡലം" എന്ന് പായപ്പെട്ടിരുന്ന 96000-ഗ്രാമങ്ങളുടെ രാജാവായിരുന്നുവെന്നും, ഈ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ചിലത് ഇപ്പോഴത്തെ കേരളത്തിൽ പെട്ടിരുന്നുവെന്നും, ഈ അയ്യപ്പൻ എന്ന രാജാവിനെ ക്രിസ്റ്റാബ്ദം 934-നും 945-നും മദ്ധ്യേ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ കിഴക്കൻപ്രദേശത്തുവെച്ച് യുദ്ധത്തിൽ കൊന്നുവെന്നും അയ്യപ്പൻ ശിവഭക്തനായിരുന്നുവെന്നും,

(8) "മലൈനാഡിൽ" (മലയംകുത്തിൽ) കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കാരനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ പഡുവൂർ എന്ന ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ നിത്യം 12 ബ്രാഹ്മണക്കുടുംബം കൊടുപ്പാനുള്ള വക വഴിവാടായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും,

(9) "ചാമുണ്ഡി" എന്ന നാമധേയത്തിൽ ഒരു മലയും, ഒരു ക്ഷേത്രവും ഒരു ഗ്രാ

മയും കേരളത്തോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന മൈസൂർ സംസ്ഥാനത്തിൽ ഉണ്ടെന്നും,

മാറ്റം ഈ റിപ്പോർട്ടിൽ ശിലാഭരവകുടും താമ്രശാസനങ്ങളും പരിശോധിച്ചു കുറിപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രോഗ്രസ്സർ എഴുതിക്കുന്നുണ്ട്. മേൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രകാഗളങ്ങളിൽ ചിലത് അവിതർക്കമെന്നു നമ്മുടെ ചരിത്രകാരന്മാർ സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ചേരരാജ്യം എന്ന് ഒരു കാലം പറയപ്പെട്ടിരുന്ന കേരളരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥലപ്പുറപ്പി ഇപ്പോൾ നാം കേരളമെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന പ്രദേശത്തിൽനിന്നു കറാളുടികിഴക്കോട്ട് അതിക്രമിച്ചു കിടന്നിരുന്നുവെന്നും ചേരമാൻ എന്ന ഒരൊര കേരളം വാണിരുന്നുവെന്നും മാറ്റമുള്ള വിവരങ്ങൾ സമ്പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ റിപ്പോർട്ടിൽ വിശേഷവിധിയായി ഒരു കാണാനുള്ളത് ക്രിസ്തുവു 850-ൽ ചേരമാൻ എന്ന ഒരൊ ചേരരാജ്യം വാണിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. കേരളീയരുടെ ചേരമാൻ പെരുമാറ്റം ഈ ചേരമാനും ഒന്നുതന്നെയാണോ? എന്നാണ് തീർച്ചയാക്കേണ്ടത്. കേരളത്തിൽ ചേരമാൻ എന്ന പേരോടു കൂടി ഒന്നിലധികം പെരുമാക്കന്മാർ വാണിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന അവസ്ഥയെ കൊല്ലത്തെ ക്ലൂപ്പപ്പെടുത്തി രെടിപ്രായം പാവാനും പ്രയാസംതന്നെയാണ്.

പല്ലവരാജവംശക്കാരെ പാറിയാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടത്. ഈ പല്ലവരാജാക്കന്മാർ “ചന്ദ്രാദിത്യകുല”ക്കാരായതുകൊണ്ടു അവരുടെ സന്താനങ്ങളാണെന്നു ഊഹിപ്പാൻ തരമുള്ള കേരളീയരാജാക്കന്മാർ ചന്ദ്രാദിത്യകുലത്തിൽ പെട്ടവരാണെന്നാണോ അനുമാനിക്കേണ്ടത്? പല്ലവരാജാക്കന്മാർ നാഗ(നായർ) സ്ത്രീകളിൽ

ഉണ്ടായ സന്താനങ്ങളായിരിക്കുമോ സാമന്തന്മാരെ അഭിമാനിക്കുന്നത്? മഹാജാലിപംശകാരനാഗവംശക്കാരും തമ്മിലുള്ള പൂർവ്വസ്തോഹത്തിന്റെ സ്മാരകമായിട്ടായ തിരുക്കോമോ കേരളീയർ കാണുകാലത്ത് “മാണലി”യെ പൂജിക്കുന്നത്? നായന്മാർ ആയുർമാരുടെ നാലു വർണ്ണാശ്രമങ്ങളിൽ പെടാത്ത ഒരു പ്രത്യേകജാതിക്കാരാണെന്നുള്ള പുതിയ സിദ്ധാന്തത്തെ, ഈ നാഗവംശക്കരുടെ ആഗമനം നേർക്കൂടി ദൃഢീകരിക്കുന്നില്ല? (അജ്ഞാതൻ ഭാര്യയായി സ്വീകരിച്ച നാഗകന്യക, ഒരു നായർ സ്ത്രീയായിരിക്കുമെന്നു മദിരാശി ഗവണ്മെണ്ടുദ്യോഗസ്ഥൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.)

കേരളീയർ ഈശ്വരനെ വിചാരിച്ചുവരുന്ന അയ്യപ്പനും, ഗംഗപല്ലവരാജവംശത്തിൽ പെട്ടാലും കേരളത്തിൽ ഏതാനും ഭാഗം ഒരു കാലം ഭരിച്ചാരുമായ അയ്യപ്പനും ഒന്നുതന്നെ ആയിരിക്കുമോ? വടക്കേ മലയാളികളിൽ ചിലർ ആണായിട്ടുപോലും “പെരുമാളാണ് സത്യം” എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. മുൻകാലങ്ങളിൽ സാധാരണയിൽ വിശേഷവിധിയായ ഗുണപ്പെടുത്തു രാജാക്കന്മാരെ കേരളീയർ ഈശ്വരനെ നിലയിൽ വിചാരിച്ചുവരുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമുണ്ട്. 1805-ൽ വയനാട്ടിൽ നിന്നു ബ്രട്ടീഷു സൈന്യങ്ങളുമായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ച കോട്ടയത്തു ശക്തൻ തമ്പുരാനെ “മുത്തപ്പൻ” എന്ന പേരോടു കൂടി ഉത്തരകേരളീയർ ഇപ്പോഴും പൂജിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. വടക്കേമലയാളത്തിൽ ചാമുണ്ഡഭക്തന്മാർ അധികമുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു അവിടങ്ങളിലുള്ള “ചാമുണ്ണിക്കാവു”കളുടെ ആധിക്യംതന്നെ ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ. മൈസൂർ രാജ്യവുമായി വടക്കെ മലയാളത്തിനുള്ള അ

പ്പം തന്നെയായിരിക്കും ഇതിനുള്ള കാരണമെന്ന് ഉറപ്പിക്കുന്നതിൽ വലിയ തൊറുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇത്രയും വിവരങ്ങൾ ഇവിടെ ചേ

ത്തിട്ടുള്ളത് ചരിത്രാനുസൃതമായിട്ടുള്ളവയ്ക്കു സഹായമായിത്തീരുന്നതുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

എന്ന് ഒരു ചരിത്രപ്രിയൻ.

ജോതിശാസ്ത്രവും ഭൂപ്രകൃതിശാസ്ത്രവും

ജോതിശാസ്ത്രത്തിന്നു അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധി വളരെ സെപ്രദമായതും ചുരുക്കത്തിലെങ്കിലും ചിലതെല്ലാം നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും ഉള്ള യോഗ്യന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാർ ദിനപ്രതി എന്നപോലെ ഓരോ പുതിയ വിദ്യകൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ജോതിശാസ്ത്രം, വൈദ്യം, സേനാന്തരം മുതലായി എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പലപല അഭിവൃദ്ധിയും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തരും കണ്ടുപിടിക്കുന്ന അതുതന്നെ സംഗതികളുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളേയും, ഗുണലക്ഷണങ്ങളേയും കുറിച്ച് പണ്ഡിതന്മാർ പലവിധത്തിൽ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തുന്നു. എന്നാൽ ഇവയിലൊന്നും ഇളകാതേയും, യാതൊരു അഭിരുചിയും കാണിക്കാതെയും, അന്നന്നത്തെ ദിവസവൃത്തി മാത്രം സുഖമായി കഴിക്കണമെന്ന ഒരു കാര്യത്തിൽ എന്നും മക്കടമാച്ചി പിടിച്ചു മലയാളികളായ നാം നമ്മുടെ അനാസ്ഥയിൽ നിന്നു ഉണരാതെ, അപവിഷ്കൃതന്മാരുടെ നിലയിൽ തന്നെ കിടക്കുന്നതേ ഉള്ളു. മേലുപുത്തത്തിനപ്പുറത്ത് രാജ്യങ്ങൾ ഇല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ കാലം അസ്സുമിച്ചു എന്ന് ഇനിയും, മലയാളികളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, പറയാറായിട്ടില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു, ന

മ്മുടെ ഭൂമി ഉണ്ടു ഒരു പത്തുപോലെ ആണെന്നും, അത് അതിന്റെ സ്വന്തം ആചുതങ്ങളിന്മേൽ ഒരു പമ്പരം പോലെ തിരിയുന്നതിന്നു പുറമെ, സൂര്യന്നു ചുറ്റും സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞാൽ എത്രപേർ വിശ്വസിക്കും? യുവാദിമുഖരാജ്യങ്ങളിൽ ആറുമാസത്തെ പകലും ആറുമാസത്തെ രാത്രിയും ഉണ്ടെന്നും, അവിടെ സപ്പുത്ര മഞ്ഞു കട്ടകളാണെന്നും പറഞ്ഞാൽ ആർക്കു ബോദ്ധ്യം വരും? ഉയർന്നതരം ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അല്പം ചിലർമാത്രം ഈ വക സംഗതികൾ പഠിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ തരക്കാരുടെ സംഖ്യ എത്ര തുല്യം!! ചന്ദ്രൻ ഒരു നിജീവവസ്തുവാണെന്നും അതിന്റെ പ്രകാശം സൂര്യകിരണങ്ങൾ തട്ടി പ്രതിഫലിക്കുന്നതാണെന്നും മലയാളത്തിലെ പൊതുജനങ്ങളിൽ എത്ര പേർ അറിയുന്നു? നാം അറിയുന്നില്ലെങ്കിലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ഈ വക സംഗതികളുടെ വാസ്തവസ്ഥിതിക്ക് മാറ്റം വരുന്നില്ല.

നാം നിത്യവും നഭോമണ്ഡലത്തിൽ പ്രകാശിച്ചു കാണുന്ന ജോതിസ്സുകളെ കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രമാണല്ലോ ജോതിശാസ്ത്രം, ഭൂമിയുടെ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചാണ് ഭൂപ്രകൃതിശാസ്ത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഒരു കാലത്ത് ഈ ഭൂമിയുടെ സ്ഥി

തി എന്തായിരുന്നു? എന്തതരം ജീവിജാലങ്ങളാണ് അക്കാലത്ത് ഈ ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നത്? ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ എന്താണ്? കാലപ്പഴക്കത്തിൽ ഇതിന്നു എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചേക്കാം? ഈ വക രസമേറിയ സംഗതികളാണ് ഭൂപ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലെ പ്രധാന വിഷയങ്ങൾ. ഈ രണ്ടു ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു രസവും മാഹാത്മ്യവും ഉള്ളതായി തോന്നുന്നത്, അവ രണ്ടും നമുക്കു പരിചയമില്ലാത്ത ചില പ്രത്യേകതരം ജീവജാലങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ ഈ ഭൂമിയിൽ ഒരിടത്തും കാണാത്ത ചില ജീവികൾ ഇതിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാലത്തെ കുറിച്ച് സവിസ്തരം വിവരിക്കുകയാണ് ഒരു ഭൂപ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞൻ പ്രധാനമായി ചെയ്യുന്നത്. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും നമുക്ക് തീരെ പരിചയമില്ലാത്ത അത്തരം ജീവികൾ ഭൂമിയിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാലത്തെക്കുറിച്ച് നാം ആലോചിക്കുക, അക്കാലത്തെ സ്ഥിതിയെ ദൃഢമായി അറിയുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നാം നമ്മുടെ മനോമുകുരത്തിൽ മാത്രം പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്ന ആ ഭൂമി പലതരം സസ്യലതാദികളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അവയിൽ ഒന്നുപോലും ഇപ്പോഴെങ്ങും കാണുന്നില്ല. നിഷിദ്ധമായി വളർന്നിരുന്ന അന്നത്തെ ജീവലോകത്തിന് പാറിയവിധത്തിൽ കനം കൂടിയ ഒരു വായുരേഖലത്താൽ ഭൂഗോളം പരിവേഷിതമായിരുന്നു. നമ്മുടെ മലപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ കാണപ്പെടാത്ത അനേകം ഉഗ്രസപ്പുങ്ങൾ അന്നത്തെ കാടുകളെ ഭയങ്കരമായി കീഴടക്കിയിരുന്നു. ഇപ്പോഴില്ലാത്ത തരത്തിൽ പ

ലതരം കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ കാടുകളിൽ ഓടിനടന്നിരുന്നു. മനുഷ്യർ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത തരത്തിൽ പല പക്ഷികളും ആകാശത്തിൽ പറന്നിരുന്നു. പാരമ്പാരത്തിന്റെ അത്യുഗ്രാധത്തിലുള്ള പല കുഴികളിലും അനേകം വലിയ ഭയങ്കരജീവികൾ ജീവിച്ചിരുന്നു. ഈ വക സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുതോറും നമുക്കു അതുതന്നെ വളർച്ച വളർച്ച, ഭൂമിയുടെ താഴ്ന്നുലികാവസ്ഥ തന്നെ എത്രമാത്രം ആശ്ചര്യജനകമാണെന്നുള്ള സംഗതി നാം തീരെ മറന്നുപോകുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ തന്നെ എന്തെല്ലാം തരത്തിൽ ജീവജാലങ്ങളെ നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്നുണ്ട്. ഇദാനീന നമ്മാരായ നമുക്ക് ഭൂമിയുടെ പഴയ സ്ഥിതിയെ കുറിച്ച് ഭൂപ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്ന തത്വങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുവാൻ പ്രയാസമായി തോന്നുന്നു. എന്നാൽ കോയുഗങ്ങൾക്ക് ശേഷം, ലോകത്തിൽ ക്രമേണ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിണാമത്തിന്റെ ഫലമായി, ഒരു കാലത്തു നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ജീവജാലങ്ങളും സസ്യലതാദികളും തീരെ നശിച്ച് പുതിയ തരം ജീവികളും ചെടികളും ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു തെരുക്കുമില്ല. അക്കാലത്തും ഈഭൂമിയിൽ നമ്മെപ്പോലുള്ള മനുഷ്യർ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതായാൽ, നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്നതായിരുന്നു ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതിഎന്നു അറിഞ്ഞാൽ, വിശ്വസിക്കുവാൻ അവർക്കു വളരെ പ്രയാസമായിരിക്കും.

ചില മലകളിലും, കുഴികളിലും ഇപ്പോഴും കാണുന്ന എല്ല്, പല്ല് മുതലായ ചില അവശിഷ്ടസാധനങ്ങളെ പരിശോധിച്ചും, ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള മണ്ണിന്റെ തരവ്യത്യാസങ്ങളെ കണക്കുകൂട്ടുക, അവിടങ്ങളു കാണങ്ങളെ ഗണിച്ചു ആകുന്നു

ഭൂപ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കാർഷ്വാനേപഞ്ചനം ചെയ്യുന്നത്. ഈ വക അനേപഞ്ചങ്ങളിൽ നിന്നു വളരെ യുഗങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഈ ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു എന്ന് ഏതാണ്ട് കൃപ്തമായി അറിയാമായിട്ടുണ്ട്.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവും ഏതാനും ഭൂപ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിനെപ്പോലെതന്നെ ആകുന്നു. ഇതരഗോളങ്ങൾ ജീവജാലങ്ങൾക്ക് അധിവസിക്കത്തക്കതാണോ എന്ന ആധുനികവിഷയമാണ് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ശ്രദ്ധക്ക് ഇയ്യുടെ ഇത്രയും വിഷയിലായിട്ടുള്ളത്. നാം ആകാശത്തു കാണുന്ന അന്യഗോളങ്ങളിൽ ജീവികളുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ അടുത്ത് സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുവാൻ നമുക്കു സംധിക്കുകയില്ലെന്നു നിവ്വിവാദം തന്നെ. അവയുടെ ആകൃതിയേയും സ്വഭാവത്തേയും പൂർണ്ണമായി ആലോചിച്ച് നമ്മുടെ മനോദൃഷ്ടികൾക്കെങ്കിലും വെളിപ്പെടുത്തിക്കുണിക്കുവാനും പ്രയാസമാണ്. ചില ഗോളങ്ങൾ അത്യന്തം സൂക്ഷ്മമേറിയ ദൂരദർശിനികൾക്കുണുടികൊണ്ടും കൂടി നല്ലമണ്ണം കണ്ടുവാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ അത്ര അകലത്താണ്.

എങ്കിലും, നാം അധിവസിക്കുന്ന ലോകത്തെപ്പോലെ തന്നെ അത്യന്തം സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി പരിപാലിക്കപ്പെടുന്നവയും, എത്രയും മഹത്തരമായ വിധത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയും ആയ മറ്റു “ലോകങ്ങൾ” ഉണ്ടെന്നുള്ളതിന് മതിയായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ചുറ്റും നോക്കിയാൽ തന്നെ ധാരാളം കാണാം.

അതുപോലെ, നമ്മുടെ ഭൂമിയേക്കാൾ എത്രയോ ആയിരം ഇരട്ടി വലിപ്പമുള്ള അനേകം കേട്രി ഗോളങ്ങളുണ്ടെന്നു നാം

അറിയുന്നു. അവയോടൊത്തു നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ ഈ ഭൂമി കടൽത്തീരത്തിലെ ഒരു ചെറിയ മണൽത്തരിപോലെ അത്ര നിസ്സാരമായതാകുന്നു. നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അച്ചുതണ്ടുകളിന്മേൽ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട്, വിശ്വസിക്കുവാൻ വയ്യാത്ത വലുതായ വേഗതയോടുകൂടി, ആകാശമാർഗ്ഗത്തിൽ അവയെല്ലാം അങ്ങും തെറ്റാതെ സഞ്ചരിക്കുന്നു. അവയിലെല്ലാം നമുക്കുള്ളപോലെ തന്നെ, ഭീമപ്രകൃതമായ ത്വാസമുണ്ടെങ്കിലും, രാവു പകലും ഉണ്ടെന്നു നാമറിയുന്നു. രാത്രികാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ആകാശം ചന്ദ്രമണ്ഡലത്താൽ പരിശോഭിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെതന്നെ, ആ ഗോളങ്ങളിലെ വിസ്ഫാരമേറിയ ആകാശങ്ങളും അവയുടെ ചുറ്റും പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന “ചന്ദ്രന്മാരിൽ” നിന്നും ശോഭയേല്ക്കുന്നു. ഇതു പോരാം. നമ്മുടെ ഭൂമിയേക്കാൾ വളരെ ലക്ഷം ഇരട്ടി വലിപ്പമുള്ള ‘സൂര്യൻ’തന്നെ അപരിമിതമായ ആകാശത്തു അതിലും വലുതായ അന്യഗോളങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ചെറിയ ‘പൊട്ട’മാത്രം ആയിത്തീരുന്നു. നമ്മുടെ സൂര്യന്റെ ചുറ്റും അനേകം ഗ്രഹങ്ങൾ ചുറ്റിത്തിരിയുന്നതുപോലെതന്നെ, അതിനെ നിസ്സാരമാക്കിച്ചെയ്യുന്ന അന്യ “സൂര്യന്മാരുടെ” ചുറ്റും അനേകം ഗ്രഹങ്ങൾ പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ആധുനികജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഹമസ്വങ്ങൾപൊതുജനസമക്ഷത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിന് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ, കശാഗ്രബുദ്ധികളായിരുന്ന പലരും നാം കാണുന്ന ഗോളങ്ങൾക്കും നമ്മുടെ ഭൂമിക്കും തമ്മിലുള്ള അന്യോന്യസംബന്ധങ്ങൾ അറിയുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചിരുന്നു. യവനപണ്ഡിതാഗ്രേസരന്മാരിൽ പ്രധാനികളായ “അ

നാക്സിമാണ്ടർ" "പൈത്താഗോറാസ്" മുതലായ വിശാലമനസ്സന്മാർ 'അന്യഗോളങ്ങൾ' എന്നുള്ള വിഷയം നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് 'ഗലീലിയോ' 'ന്യൂട്ടൻ' മുതലായ പല മഹാനാഥർ ഈ രസപ്രദമായ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുകയും കാര്യം ആനന്ദത്തോടെ കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലത്തു ഈ വിഷയത്തിൽ പലരും അനുകൂലമായ പ്രതിപത്തി കാണിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

ആനന്ദസാമഗ്രികളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ശാസ്ത്രത്തിന് അഭിവൃദ്ധി ലഭിച്ചു. അതോടുകൂടി വിഷയത്തിന്നു രസപൂർണ്ണതയും വന്നു. ഏതു ആയാലും പഴകാത്തതും എന്നും പുതുതായിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു ഈ വിഷയം. അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള സകലവിധ ശാസ്ത്രീയപരിഷ്കാരത്തിനോടും ഈ ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധി ഒരു ബന്ധവും ഉണ്ട്. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പുതുതായി കണ്ടുപിടിക്കുന്നവയെല്ലാം വളരെ രസപ്രദമായവയാണ്. എന്നാൽ ആവക അന്വേഷണങ്ങൾ ഇതരഗോളങ്ങൾ ജീവിക്കുകയോ അധിവസിക്കുന്നതാണോ എന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആയതുതന്നെയാണ് പൊതുജനങ്ങൾക്കു അറിവിൽ അഭിരുചിയും രസവും തോന്നുന്നത്.

മുപ്പതോ അമ്പതോ കേ. ല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, നവഗ്രഹങ്ങളിലും നക്ഷത്രമണ്ഡലങ്ങളിലും ജീവിക്കുവാൻ അധിവസിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു അറിയുവാൻ ഉത്സാഹിച്ച മഹാനാഥർക്കാരും, ഇന്നുള്ള നമുക്കു അറിന്നു വളരെ എളുപ്പമുണ്ട്. അത്രക്കുമാത്രം അഭിരുചി ഈ അടുത്ത കാലത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അന്യഗോളങ്ങളെ നമ്മുടെ ഭൂമിയോടു കൂടിയോ, അല്ലാത്തപക്ഷം സൂര്യഗോളത്തോടുകൂടിയോ താരതമ്യപ്പെടുത്തു

ന്നതുകൊണ്ട് ഏതുതോറും കോടിയോളമുള്ള അകലത്തിലിരുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെയും കൂടി യഥാർത്ഥരൂപം അറിയുന്നതിന്നു പ്രയാസമില്ലാതായിരിക്കുന്നു. ഇതരഗോളങ്ങളിലെ ജീവികളെ പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന് നമ്മെ ഏതായും സഹായിക്കുന്ന പല മുഖ്യസംഗതികളും ഭൂമിയിൽ നിന്നുതന്നെ നാം ഇപ്പോൾ പഠിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്ന സ്ഥലവരജംഗമവസ്തുക്കൾക്കെല്ലാം അന്യോന്യമുള്ള അതിയായ പ്രത്യാസങ്ങളും, കാര്യം മേഖലയിലും "അധിവസിക്കുന്ന ജീവികളുടെ തരപ്രത്യാസങ്ങളും, ഔഷധസസ്യസമൃദ്ധിയും, ഔഷധത്തിലെ കാര്യം ഗോളങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള സാമാന്യ യോജിപ്പും വിവിധപ്രത്യാസങ്ങളും നാം ഇപ്പോൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആദ്യമായി ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ ജാഗ്രതകനായിരുന്ന പണ്ഡിതന്മാർ അവയൊന്നും ബുദ്ധിഗോചരമായിരുന്നില്ല.

ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഈ 'ലോകം' കൂടാതെ മറ്റനേകം 'ലോകങ്ങൾ' വേറെയും ഉണ്ടെന്നു സർവ്വസമ്മതമായിരിക്കുന്നു. ആവയിൽ മിക്കതും നമ്മുടെ ഭൂമിയോടു ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും തുല്യതയുള്ളതാണെന്നും തീർച്ചയായിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ജീവിക്കുവാൻ അധിവസിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു അന്വേഷിച്ച് തുടങ്ങിട്ടും വളരെ കാലമായി. "പൊതുവിൽ" നമ്മെപ്പോലുള്ള മനുഷ്യരും നാം കാണുന്ന തരത്തിലുള്ള പക്ഷിമൃഗാദികളും വൃക്ഷലതാദികളും ഉണ്ടെന്നു ഏകദേശം മുഴുവനും തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം നവീനമായി നമുക്കു അറിയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളുടെ ആനന്ദതന്മം ശരിയായവണ്ണം ധരിക്കുവാൻ

സാധിക്കാതിരുന്നാൽ കൂടി അവക്കു സ്ഥാ
യിയായിട്ടുള്ള രസം പോകുന്നതല്ല. എ
ങ്കിലും “സൗരനിബന്ധന ഗ്രാമണ്ഡപ”
ത്തിൽ ആകപ്പാടെയും കാരോ ഗ്രാമങ്ങളി
ലും പ്രത്യേകിച്ചും കാണുന്ന ആനന്ദമായും
ബാഹ്യമായും ഉള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെയും
യോജിപ്പുകളെയും പൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെ
ടുത്തു നതിന്നു ഈ മേല്ലായപ്പെട്ട കണ്ടുപി
ടുത്താരോ വളരെ ഉതകുന്നുണ്ട്. ഈ പ
രമാത്മാ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് മേല്ലാ
യപ്പെട്ട സംഗതികളെ സൂക്ഷ്മതയോടെ
ചിരിക്കുന്നതായാൽ മാത്രമേ അവയുടെ പ
രമമായ രഹസ്യവും ഭൂസവും പൂർത്തിയായി
യാറാകയുള്ളൂ. നമ്മുടെ അറിവ് വളർക്കും
തോറും, അറിയപ്പെട്ടതു വളരെ കുറവും ഇ
നിയും അറിയാനുള്ളത് എത്ര അപരിമിത

വും ആണെന്നുള്ള കാര്യവും നമ്മിൽ വ
ർദ്ധിക്കുന്നു. പണ്ഡിതാഭിപ്രായമായ “സൂ
ട്ടൻ” പാഞ്ഞപ്രകാരം, “ജ്ഞാന മാകുന വ
ലിയ സമുദ്രം മുമ്പിൽ ചിടക്കുന്നു. നാം
അതിന്റെ വക്കത്ത് തൊണ്ടുകൾ പറ്റിക്കി
നടക്കുന്ന കുട്ടികളെപ്പോലെ ഉള്ളൂ. എങ്കി
ലും നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അറിവിന്റെ
മാഹാത്മ്യത്തിന്നു കുറവു വരുന്നില്ല. അതി
ൽ നമുക്കുള്ള അഭിമാനത്തിന്നും രസത്തി
ന്നും ഭംഗവും വരുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ച്
അറിയുവാൻ സാധിച്ചതിൽ അഭിമാന
ത്തോടും അറിയപ്പെടേണ്ടുന്നവ അനേക
മാണെന്നും ആയുസ്സ് ക്ലപ്തമാണെന്നും ഉ
ള്ള കാര്യത്തോടുകൂടി നാം ഇനിയും അശ്രാ
ന്തം ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്നു ശ്രമിക്കേണ്ട
താകുന്നു.

പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോൻ

തൊക്കെലാസനാഥോദയം

പ്രബന്ധം (തുടർച്ച)

ഭോഭോഗംഭീരധീരോദ്ധതസലിലനിധൈ
വാരിസംകോചജന്യം
ബ്രഹ്മഗംഘാചന്തനിന്നോടുമുനിച്ചുഷഭഭാ
ജ്ഞാനിവൈരീന്ദ്രപാണനം
ആപാദിപ്പാൻമുനിനാമഭിമതമധുനാ-
യജപനാമുദ്രതോത്താൻ
വൈവല്ലാപിഷ്ഠലംതെളെചുരുട്ടുഞ്ചതചുരു-
ക്കേണമെന്നാലിദാനീം
ഇത്ഥംവാക്കുകൾകേട്ടുശാപകലഹാ-
ശംകീവെളിച്ചത്തുവ-
ന്നുത്സന്നാഭഗോപാൻ . . . വരുണാ-
ദൃഷ്ടാമുനീനാംപ്രഭം
ഉദ്രൽബ്രാഹ്മമഹൊവിമിശ്രവിജയ-
ശ്രീദീപ്യമാനന്തദാ

ചിത്തവിസ്മയമാന്ദസസ്തിതമണ-
ത്തു ചൈതന്യോജ്ഞാശിരം.
പുണ്യാംഭോധമുനീനാംപരിവൃദ്ധഭവന-
സ്വാമിനാത്മാദശനാ-
മെന്നുംമയ്യാദൈകവിദ്യാഭവചനമു-
ക്കത്തുമാത്താലയോഗ്രം
എന്നാലുംകേളിദാനീംവിരവിവിദമന
ഘോഷമെങ്കിൽഭവൈഭവ
പണ്ഡ:യജ്ഞായുധംശുപ്തിതഴകിലുറി-
ത്തുള്ളതെല്ലാംവ്യധേയം.
അപ്പോൾതഥേതിപരിഗ്രഹ്യകരണതു-
(പ്പ
കെല്ലോടയത്തിയെറിയാൻതുമിയുംദശാ-
(യം

മുൽപാദനനവസ്ഥകൾക്കുശിഖാനിക്ഷേപം
നിഷ്കന്ദമെങ്കിലും മഹാവിരഹമൊഴിച്ചും.
പെട്ടെന്നു കണ്ണുകൾക്കുണ്ടാകുന്നതിമതുപോ-

ത്തോളമെന്നു തോന്നുവാൻ

തന്നിന്നേവപ്രദേശത്തു കലർന്നിവി-

ഷ്ടപയസ്സുണ്ടായതും

ഭട്ടല്ലാചിത്രമപ്പോൾ വിരവൊടു വരുണോ

വാർന്നാളുരനീങ്ങി

പുഷ്പാഭോഗം സമന്തസ്സമമദൃശം

ഭൂതലം ദൃശ്യമത്രം

തദനുഭൂതലേന്ദ്രന്താനന്ദജ്വലപ്രവാഹം-

നിധിമന്ദപരസമ്പൽസംഭൃതഭൂമിഭാഗം

സദയമതു കൊടുത്തു കമ്മിണാഭൂസുരാണാം

മുദമധികമിയന്തു സപ്തലോകാസ്സദാനീം

ആകുലം തെക്കുകമ്പാകമരിയൊളമതി-

ശ്യാപ്രഭാതം വടക്കു-

ശ്യാകണ്ഠത്തോളമുന്മാപകരം പെരുന-

സ്യപാശ്ചാത്യഭാഗേ

(സുഹൃ)

വാർകൊള്ളുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതിമതിമരി-

ഭാഗ്യവപ്രസംഗത്തം

(തം-

ഭോഗശ്രീലോഭനീയം ജനപദമൊരുമി-

പ്രാവസനഭൂമിസ്തത്രം

കഥമിഹ കഥയെ കേൾക്ക

ണരേജ്യമേതപവിശേഷം ചൊൽക്കൊ

ണ്ടിടുന്നതെക്കുംഗംഗയിതെന്നയശോനനി

തിക്കുംനിരവചനവചനമഹിമാ കൂലദിത

യെന്നീളവസിക്കേണ്ടിസുരോത്തമ ഹോമസ

മിദ്ധസമിദ്ധവിരുൽഗതസൗരഭസാരം ത

ടവിത്തടവിപ്പുറത്തോളമുദമവരുമേറ്റം പ

വനവില്ലോളിതഭംഗമുണ്ടാലതരം ഗഗനീര

പേരായമഹാനദിതാനം ചുണ്ണിതബഹു

വിധമുദിതകടംബ വർഷസമയജലാന്തശ്ശ

യനാ സ്വയമുൽഭൂതമഹേഷോബിംബവി

ധംബിതശേഷശയം സ്വദ കലസസമീപ

തിമരിമാഭോഗ നിയതമഹേഷോബിംബ

മഹേഷോബിംബസമീപം പൂർണ്ണസാന്നി

ഗ്രഹകൃത്യം പവിത്രീത മകുടാധവചവിശുദ്ധ

സാമുദ്രപുഷ്പ പൂർണ്ണ ചുണ്ണിതടിനിയമ

ല്ലാസത്തോടു പൂർണ്ണപരയും മഹാമിഖണ്ഡം

മെത്തുമൊരോരോ പുണ്യവഹനീപരിഭാ

ഗം നീളനിറത്തകമലോകേരസാമുദ്രക

ഭജംഗമവല്ലഭം ഭവനസപ്രഭതിഭിരതി സ

ഭഗംഭാവുകനവശീതഭൂതലമെന്നേ പാവ

തുമെത്തുന്നവനവ സസ്യശ്രേണീഹരിത

നിചൊളമണിഞ്ഞു നദീമാതൃകമാം കേദാര

സ്ഥലനിവഹമനോഹര മക്ഷീണദൃതി ല

ക്ഷ്മീവല്ലഭ സന്നിധികൊണ്ടതി ധന്യാഭോ

ഗം ചൊല്ലാന്നിടന വിപാചലമാങ്കല്യാ

ണസ്ഥലമഴകിയവല്ലഭ തീർത്ഥവിഭാജിത

മനോഹരമഹിമജനാർദ്ദനസദനം ദേവാസു

ഗണസേവാംഗം പിതൃജനസന്നിധി മഹ

നീയാ മലപിണ്ഡശിലാതലമണ്ഡിതഭാ

ഗം പാപവിനാശിനിമുതലായേവിന പാ

വനതീർത്ഥവിഭാജിതമുദിതം പ്രഭയത്തിങ്കലു

മപഗതവിലയം ഹരഹരചിത്രം വൈകു

ണ്ഡാഭവി മുരഹരദേവനതിപ്രിയമുണ്ടെ സ്സ

ചരിതഗമ്യം ധാത്രീക്ഷേത്രവുമിതം മൂന്നാ

യുതപുടിച്ചു കേൾക്കും കൊണ്ടുഗീർവപാ

ത്രം മലേന്ദ്രമല്ലെ പുതുതായിത്തുടങ്ങി

കൊണ്ടു സമധീതഗമവിമർശ്യമുതാത

ഭിരഞ്ചിത പഞ്ചമഖാദിക്രിയചെല്ലവിരത

സഞ്ചിതസുചരിത രാശിഭിരതു ലബ്ധമ

ഹോമമനയൈരവനി സുരന്ദ്രോഭി

പൂരിതമായ്ചാരുത പൂണ്ടുചതുഷ്ഠി മ

ഹാഗ്രാമവിഭൂതിസമഗ്രമകൊണ്ടു പെരി

കെല്ലെരികെവിചിത്രാഭോഗം ധർമ്മദ

കൊരുമുലസ്ഥാനം പാവനതായാ ജീവന

സാധന മാചാരണമല്ലാസഗൃഹം ഭവ

സാദത്തിന്നവസാനസ്ഥലി നിർമ്മലതായാ

നമ്നീകേതം മയൂരകൊരുമുതാത

കിഞ്ചിതവാചാഭാഗ്യം കോലീന തൽമ

ണവൈവേമോഷ്ണോദം വാക്യവിദൂരം.
 ഭൂയസ്സഞ്ചിന്ത്യധീമാൻമദനമഥനശം-
 ഷ്യഗ്രണീരത്വദഗ്രം
 മായംകൂടാതചണ്ണംപരിചൊടുവരിവാ-
 ലിപ്പതിന്നപ്രദേശം
 സോയംകല്ലിച്ചുസൂക്ഷ്മനപയകലതിലകം
 കേരളാച്യംനരേന്ദ്രാ
 കോലുപ്രീത്യാവോനീപതിവരിചരണാ-
 ത്ഥാപ്രപദേദിമാദിം.

കൈലാസദേശദേശാൽപ്രഭൃതിപുരഹരാ-
 ജ്ഞാകരൈന്നിമുഖൈ-
 രാലക്ഷ്യപ്രേമഭേതിപ്രണയബഹുമതി-
 പ്രക്രിയൈരഗ്രഭാഗേ
 മേലേമേലേവന്നങ്ങിത്തൊഴുതുസവിനയാ-
 ദിഷ്ടവർത്തമാകടന്ന-
 മോലാംകഷ്ടാലയാനാംവസതിമണിഗൃഹം
 പ്രാപന്മാലാഭമേലേ:
 (തുടരും)

ലോകഗതി

“ലോകഗതി” എന്ന വാക്കിനു പൊതുവിൽ ധരിച്ചുവരുന്ന ഒരർത്ഥം ‘കർമ്മവാസന’ എന്നാണ്. ആ അർത്ഥം എങ്ങിനെയൊണ് ഉണ്ടായതെന്നോ ഉണ്ടാകുന്നതെന്നോ വിവരമില്ല. എന്നാൽ, ലോകങ്ങളുടെ ഗതി; അതായത് ജനങ്ങളുടെ പോക്ക് എന്നർത്ഥത്തിൽ അതിനെപ്പറ്റി അല്ല ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്.

കാലഗതി, ലോകഗതി, ഇങ്ങിനെ രണ്ടു ഗതിശബ്ദം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. ഈ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളുടെയും അർത്ഥം ഒന്നാണെന്നു ധരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവകൾ ഉപയോഗിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ഇവ രണ്ടും രണ്ടായിട്ടുതന്നെയാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്.

കാലത്തിന്റെ ഗതിയെ കണക്കാക്കുവാൻ നാം ചില ഉപായങ്ങളാക്കെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാഴികയും, ദിവസവും, കൊല്ലവും മാറ്റം കാലത്തെ അളക്കുവാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളാണല്ലോ. ഇപ്രകാരം

ലോകഗതിയെ അളക്കുവാൻ നമുക്കു യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. കലിയുഗം തുടങ്ങിയ ടു ഇപ്പോൾ കൊല്ലം എത്ര കഴിഞ്ഞുവെന്നു നമുക്കു കണക്കുണ്ട്. ലോകഗതിയിൽ നാം ഇപ്പോൾ എന്തൊരു പന്ഥാചിലാണ് എത്തിട്ടുള്ളതെന്നു പാവായ് സാധിക്കുന്നതുമല്ല. മലയാളപഞ്ചം തുടങ്ങിട്ടു ഇപ്പോൾ 1086-കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. ഈ കാലത്തിനുള്ളിൽ മലയാളികളുടെ ഗതിയിൽ ചില മാറ്റങ്ങളല്ലാം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കു നിശ്ചയമുണ്ട്. പക്ഷെ നാം എന്തെങ്ങനെ സ്ഥാനം എന്താണെന്നും, ആ സ്ഥാനത്തിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ നാം എത്ര ദൂരം എത്തിട്ടുണ്ടെന്നുമാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്.

കാലഗതി, തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ചക്രവും നാം അതിനോടു കൂടി ചുറ്റിത്തിരിയുന്നവരും ആകുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു ചക്രത്തിന്റെ ചുറ്റളവും, നമുക്കു എന്തെങ്ങനെ സ്ഥലത്തിലേക്കുള്ള ദൂരവും ഇത്രയാണെന്നറിഞ്ഞെങ്കിലല്ലാതെ ചക്രം ഇത്രപ്രാവശ്യം തിരിയുമ്പോൾ നമുക്കെന്തെങ്ങനെ സ്ഥലം

ത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു എന്നുതീരുമാനിക്കുവാൻ കഴികയില്ലല്ലോ. ചക്രമെന്ന പാഞ്ഞതു കാലഗതിയാണല്ലോ. ഇതിന്റെ ഒരു കണക്കു നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽതന്നെയും നമ്മുടെ പ്രാപ്യസ്ഥാനമിന്നത്തെനറിയാതെയാണ് ലോകം മുഴുവനും കഴങ്ങുന്നത്. ഈ സ്ഥാനത്തെ ആരാഞ്ഞറിയുന്നതു നമ്മുടെ ജീവിതോദ്ദേശ്യത്തിൽ ഒന്നാകയാൽ വിദ്യാർത്ഥിയെന്നും ചൊരാനെന്നും മാറ്റമുള്ള വ്യത്യാസംകൂടാതെ എല്ലാവരും ഇക്കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

ലോകഗതിയെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരു റിവ്യ കിട്ടണമെങ്കിൽ ആ ഗതിയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്ന ഓരോരുത്തരുടെയും ഗതിയെപ്പറ്റി അവരവർ തന്നെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധന നടത്തണം, അതിന്റെ ശേഷം സ്വകുടുംബങ്ങളുടെയും, പിന്നെ ഗ്രാമങ്ങളുടെയും, പിന്നെ ദേശങ്ങളുടെയും ഇങ്ങിനെ, സ്വസാമ്രാജ്യം വരെ പിന്നെ അയൽ സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെയും ഗതിയെ നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞ് ഇപ്പറഞ്ഞ എല്ലാവരുടെയും ഗതി (അതായത് ലോകഗതിയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം പ്രാപ്യസ്ഥാനമെന്നു കരുതി എല്ലാവരും അവിടം പ്രാപിക്കുവാൻ ബുദ്ധശ്രദ്ധയോടെ) അതിയായ യത്നം ചെയ്യണം.

ബ്രഹ്മാദിവിപ്ലവലിഖാവർത്തം അതായത് സ്രഷ്ടികത്താവുമുതൽ ഉദമ്പുവരെയുള്ള സകലജീവികൾക്കും ആഗ്രഹം സുഖമായിരിക്കേണമെന്നാണ്. ഈ സുഖം കിട്ടേണമെന്നു കരുതിയാണ് സർവ്വതും പ്രയത്നിക്കുന്നതും, കാലചക്രത്തിൽകൂടി യാത്രചെയ്യുന്നതും. ആ സുഖസ്ഥാനത്തിലേക്കെത്തുവാനാണെന്നാണ് നിർണ്ണയിക്കേണ്ടത്. സുഖാവസ്ഥയെന്നത് പലക്കും പലവിധത്തിലാണെങ്കിലും അതൊക്കയും

വിഷയംകൊണ്ടു ഭിന്നങ്ങളെന്നല്ലാതെ സുഖശബ്ദത്തിന്നു നാനാത്വം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ സർവ്വസാധാരണമായ “സുഖ”ത്തെ മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അത് എതുവിധമെന്നും അതിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്നെന്നുമാലോചിക്കുക:—

1. മൂലസ്ഥാനായി ലോകത്തിൽ ആരും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുക.
2. രാജ്യമെങ്ങും ക്ഷാമം കൂടാതെ സുഭിക്ഷമായിരിക്കുക.
3. ദുഃഖമെന്നത് ജനങ്ങൾ അറിയാതിരിക്കുക.
4. മഹാവ്യാധികൾ ആരെയും ബാധിക്കാതിരിക്കുക.

ഇപ്രകാരം സമാസേന സുഖമായ ഒരു സുഖാവസ്ഥയെ എല്ലാവരും ആഗ്രഹിക്കുന്നതാണ്. ഇതാണ് നമ്മുടെ ‘ഗോൾ’ അല്ലെങ്കിൽ ‘പരമപദം’ എന്നു പറയുന്നത്. ഈ പരമപദത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാനായി നാം യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ തന്നെ പലരും അഭിപ്രായവ്യത്യാസം നിമിത്തം നിസ്സാരങ്ങളായ ചില സുഖങ്ങളിൽ ഭ്രമിച്ച് നമ്മുടെ യാത്രക്കു അപരിഹാര്യങ്ങളായ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ വരുത്തുവാറിയുള്ളതാകയാൽ കഴിയുന്നതും ശ്രമിച്ചു ഐകമത്യം സമ്പാദിപ്പാനാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്. ഐകമത്യമില്ലാത്തതായാലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്താലും റോരിട്ടുള്ള അനേകസംഭവങ്ങളും നമുക്കു ഓർമ്മയുള്ളതാണല്ലോ. വിശേഷിച്ചു തൃക്കി, യൂറോപ്യൻകോയ്മകളുടെ അയൽവക്കാരനായിരുന്നിട്ടും യൂറോപ്യൻകോയ്മകൾ തങ്ങളുടെ ഭൂപ്രദം തൃക്കിയെ കൂട്ടാതെ ലോകയാത്രക്കു പുറപ്പെട്ട കാരണമായിട്ടു ഇപ്പോൾ ഇതാ യുദ്ധത്തിനും ജീവനാശത്തിനും ഇടവരുത്തുകയും സമാധാനത്തോ

ടക്ടിയുള്ള ഗതിയിൽ വിപ്ലവങ്ങൾ വലിച്ചിടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതു സാമ്രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ളതാണല്ലോ. ഒരു രാജ്യത്തുള്ള പലതരക്കാരായ ജനങ്ങളുടെ നടപടി നോക്കിയാലും ഈ വക സ്വയംകൃതാനന്തരങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. മലയാളജില്ലയിൽ താണ ജാതിക്കാരെ കാഴ്ചം തീരെ നോക്കാതെ മേൽജാതിക്കാർ ലോകയാത്ര തുടങ്ങുക നിമിത്തം ഇപ്പോൾ എത്ര കുഴപ്പങ്ങൾ നേരിട്ടിരിക്കുന്നു. താണ ജാതിക്കാരിൽ ഓരോ വർഗ്ഗക്കാരും ഒത്തൊരുമിച്ചു സമാജങ്ങൾ എപ്പോഴെത്തി സ്വജന പരിഷ്കാരം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മേൽജാതിക്കാരെ നോക്കി കീഴ്ജാതിക്കാരെ നോക്കുമുള്ള ഭേദഭാവന നിമിത്തം പരസ്പരസ്തംഭം മത്സരത്തിനും അവിശ്വാസത്തിനും ഇടയാവുകയും അതിനാൽ നാം ഇച്ഛിക്കുന്ന സുഖസ്ഥാനപ്രാപ്തിക്കു വിജ്ഞാപനം നേരിടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലോകയാത്രയുടെ വഴി ഏറാവും വീതി കാഞ്ഞതു, എല്ലാവരും സമമായി യാത്ര ചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഏതാൻ ചിലർ മുൻകടന്നു പോകാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ മുൻകടന്നു പോകുന്നവർ പിന്നിലുള്ളവരെ തങ്ങളുടെ ഒപ്പം കൊണ്ടുപോകേണമെന്നും, പിന്നിലുള്ളവർ, മുൻകടന്നവരുടെപ്പോലും തങ്ങളും എന്തേണമെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിന്നാണ് സഹോദരസ്നേഹമെന്ന പാ

യുന്നത്. ഇതു മലയാളികളായ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇല്ലാത്തതിനാൽ നാം ലോകഗതിയിൽ എത്രയൊപടി താഴെയാണ് നില്ക്കുന്നതെന്നു ആലോചിച്ചാലല്ലെ അറിയുളളു. നമ്മെ നന്നാക്കേണമെന്നു അന്യനായ ഒരാൾ വിചാരിച്ചതുകൊണ്ടായില്ല; നമുക്കും നന്നായിരിക്കേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. ലോകഗതിയിൽ നമ്മെ അധഃകരിക്കുവാൻ അന്യരാജ്യക്കാർക്ക് എപ്പോഴും സാധിച്ചു എന്നാലോചിച്ചറിഞ്ഞു അപർ അനുസരിച്ച മാർഗ്ഗത്തെ നമ്മളും അനുസരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു, സ്ഥിരോത്സാഹം, ഐക്യമത്വം, സമഭാവം, ക്ഷമ മുതലായ സൽസ്വഭാവങ്ങളാകുന്ന ഉപകരണങ്ങളെ നാം മുന്പെ സമ്പാദിക്കണം. അതിന്നുശേഷം സമുദൃഢിതയും സുഖവും ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ നിരന്തരമായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കണം. അതാണ് നമ്മുടെ കർത്തവ്യകർമ്മം. നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ലോകഗതിയെ അറിയാനായി നമുക്കു തന്നിട്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങളിൽ ഏറാവും വിലയേറിയ ഒന്നിനെ താഴെ ചേർത്തുകൊണ്ടു തൽക്കാലം വിമേരിക്കട്ടെ.

കുമാലകാവിമിത്രാണി
കോദേശകൗവ്യയാഗമൗ
കശ്ചാഹംകാചമേശകുതി-
രിതിചിന്ത്യമുഹൂർത്തം

N. K. V.

കണ്ണിപ്പാമ്പിലെ കൊലപാതകൻ

(എം. ആർ. കെ. സി.)

ചിക്കലോടൻ കണ്ണൻനായരെ അറിയാത്തവർ കിഴക്കുപ്രത്തു കോഴിക്കോട്ടും ആരം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കണ്ണിപ്പാമ്പ് കളിപ്പാടും സ്വത്തുക്കളും ജനം വാങ്ങിയ മുതലല്ല. കണ്ണൻനായരുടെ പേർ എല്ലാവരും കേട്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കുട്ടിച്ചാത്തന്റെയും ഭൂതത്താണുമാരുടെയും അധിപാസഭിമുഖം എന്നു നാടെങ്ങും ശ്രുതിപ്പെട്ടതും, കുട്ടികളെ ഭയപ്പെടുത്താൻ തള്ളമാർ അനന്തൻകാടായി ഉപയോഗിക്കുന്നതുമായ കണ്ണിപ്പാമ്പ് കന്നം കന്നിമ്പേലുള്ള കളിപ്പാമ്പും, അതിന്ന് ചുരുമുള്ള ചുള്ളിക്കാടും എന്ന് പാഞ്ഞു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഒന്ന് തെളുത്തവർ കണ്ണിപ്പാമ്പ് പ്രദേശത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചാത്തപ്പണ്ണി പണിക്കർ കണ്ണിപ്പാമ്പ് കളിപ്പാമ്പിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തേയും, ഒന്നാന്നായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളെയും കൊന്നത് കുട്ടിച്ചാത്തന്മാരോ അല്ല ഭൂതത്താണുമാരോ എന്ന് മാത്രമെ സംശയമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നെ പൊല്ലീസ്സുകാർ തിരഞ്ഞാൽ കൊലപാതകനെ എങ്ങിനെ കാണും? ഈ കൊലപേഷ്യം വേറെ ഒന്നു രണ്ടു ദിനങ്ങളെങ്കിലും കൂടെ കണ്ണിപ്പാമ്പ് കളിപ്പാമ്പിൽ വെച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ സ്ഥലത്തിന്റെ പേര് നാടെങ്ങും മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി. കണ്ണിപ്പാമ്പ് കളി

പ്പാമ്പും സ്വത്തു കയ്യിൽനിന്ന് പോയാൽ മതിയായിരുന്നു, എന്നായി ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ നില. ആൾ താമസിക്കാതെ പൂട്ടിയിട്ട കളിപ്പാമ്പിൽ രാത്രികാലങ്ങളിൽ ആൾപെരുമാറാമുണ്ടെന്ന് സംശയിക്കുന്ന ക്ക സ്ഥിതിയിൽ ചില ശബ്ദങ്ങളും അസമയത്ത് ചിലപ്പോൾ വെളിച്ചവും ഉണ്ടാകാമുണ്ടെന്ന് അത്യാവശ്യം ചിലർ മുക്കിലും മൂലയിലും നിന്നു പാഞ്ഞുതുടങ്ങി. സാധുക്കളായ കണ്ണിപ്പാമ്പുകാരുടെ ശനിദശമുഖംഗ്രാത്തിലേത്തി. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലും ആ പ്രദേശത്തൊന്നും വെളിയിൽ കാണാതായിത്തുടങ്ങി.

ഈ കളിപ്പാമ്പുടെ ചരിത്രം ആദ്യവസാനം അറിവുള്ളവർ ആരെങ്കിലും ജീവനോടെ അന്ന് ആ പ്രദേശത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അത് താച്ചനായർ മാത്രമായിരുന്നു. കണ്ണിപ്പാമ്പ് കന്നം, കളിപ്പാമ്പും, താഴത്തെ പാടവും, പാടത്തിന്റെ രണ്ടു കരകുമുള്ള തോട്ടങ്ങളും ഒരു കാലം കണ്ണിയാമ്പ് വീട്ടുകാരുടെ പുരാതനസ്വത്തായിരുന്നു. കണ്ണിയാമ്പ് വീട്ടുകാർ ധനികന്മാരായ ഒരു ഇടപ്രഭുക്കന്മാരായിരുന്നു. ഉണ്ണിക്കുട്ടിനായർ താവട്ടിൽ കാരണവനായ മുതൽ ക്ഷയം തുടങ്ങി. മൃഗങ്ങളുടെ അന്ത്യമാകുമ്പോഴെങ്കിൽ പിന്നത്തെ കാരണവർ താച്ചനായർക്കിരിപ്പാൻ കളിപ്പാമ്പ് താഴെ പുരാതനമായുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പത്തായപ്പാമ്പും രണ്ടു കണ്ടി പറമ്പും മാത്രമെ ശേഷിച്ചുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. താച്ച

നായർക്കിപ്പോൾ എൻപതിലധികം വയസ്സ് മതിക്കും. കറുത്തുനിണ്ട് തടിച്ച ദേഹവും തിരുവനന്തപുരം നിലയിൽ താടിയും തലയും നീട്ടി, ചുക്കുന്ന വൊട്ടും തൊട്ടു, കയ്യിൽ ഒരു കണ്ടൻവടിയോടുകൂടി താച്ചനായരെ ഒരു കണ്ടാൽ സാമാന്യക്കാരനെക്കെ വേടിക്കും. താൻ ഒരു താവട്ടുകാരൻ എന്നും മുമ്പു വളരെ ഐശ്വര്യത്തോടുകൂടി കഴിഞ്ഞ ഒരു താവട്ടിന്റെ പാദുകക്കല്ല് പൊരിപ്പാൻ ദാരിദ്ര്യം മൂർത്തിമത്തായി അപതരിച്ചു ഉണ്ണിക്കുട്ടിനായരുടെ അടുത്ത പിൻഗാമിയാണെന്നും താച്ചനായർക്കു തന്നെ ബോധമുണ്ട്. കണ്ണിപ്പറമ്പ് കുനിനേലുള്ള നാലുകെട്ടുകുളപ്പായം താഴ്വരയിലുള്ള തോട്ടങ്ങളും അടുത്താലേൻ രണ്ടായിരം പാക്കുള്ള നിലവും ചുള്ളിക്കാടും ചെറുമക്കളും ഒക്കെ ഒരു കാലം. തന്റെ താവട്ടിലെക്കുള്ളതായിരുന്നുവെന്ന് താച്ചനായർ ചിലപ്പോൾ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തോടുകൂടി അഭിമാനിക്കാറുണ്ട്. ലജ്ജ കൊണ്ടോ എന്ന് തോന്നുമാറ് താച്ചനായർ പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അധികം ഇല്ല. ഇയാളുടെ കഴിച്ചിവിന്ന് എന്താണ് വക എന്നു പലരും സംശയിക്കാറുണ്ട്. അടുപ്പാടിയിൽ പോയി മന്ത്രവാദം കുറച്ചു പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, സ്വപ്നം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിനുള്ള ചില ഉപദേശങ്ങൾ മൂപ്പർക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നും ചിലർ പറയാറുണ്ട്. തന്റെ വീട്ടിൽ അന്തരാളത്തിൽ ഒരു മൂലയിൽ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളും കാലയും എഴുത്താണ്. ചെമ്പുതകിടമായി അധികം നേരവും താച്ചനായർ കഴിച്ചുകൂട്ടും. ആകപ്പാടെ കണ്ണിപ്പറമ്പുകാർക്ക് താച്ചനായർ എന്തൊരു മാതിരിക്കാരനാണെന്ന് വിവരമില്ലാതെ അയാളെ അല്ലാ ഭയമില്ലെന്നില്ല. കണ്ണിയാമ്പ് കളപ്പുരയിൽ അരഡച്ച

ൻ മുൻമരങ്ങളും കഴിഞ്ഞപ്പോഴെക്ക് അത്യാവശ്യം ചിലർ താച്ചനായർ മരണം ചെയ്ത് കൊന്നതായിരിക്കുമോ എന്ന് പൂർത്തു പറഞ്ഞു പറയാതെയും കഴിച്ചുകൂട്ടി. ക്ഷയിച്ച താവട്ടിനെ പൂർണ്ണമായിട്ടായി അക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം കാരണവസ്ഥാനം കിട്ടിയ മുതൽ താച്ചനായർക്കുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ ചില തെളിവുകൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും ഇല്ല.

“ഞങ്ങളുടെ കലദേവതയായ തിരുവളയനാട്ടു ഭഗവതിയെ കാരണവന്മാർ കാലത്ത് കളപ്പുരയിൽ കുടി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭഗവതിയെ പരിപാലിക്കാത്തതാൽ വരുന്ന ഭവിഷ്യത്താണിത്” എന്നോ മറ്റോ കളപ്പുരയിൽ വെച്ചു ചില മുൻമരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ താച്ചനായർ അഭിപ്രായം പറയാതെയുമിരുന്നിട്ടില്ല. തന്നെപ്പോലെ എന്താണ് വാൽകൃത്തിൽ എത്തിയ ചെങ്കിടനും കണ്ണിന്നു കാഴ്ചക്കുറവുള്ളതായ അനുജൻ കോത്തനായരും ഇവരെ രണ്ടുപേരെയും പരിപാലിപ്പാൻ ഒരു മാധവിക്കുട്ടിയും മാത്രമെ പത്തായപ്പുരയിൽ താമസമുള്ളു. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ രാജ്യം എന്താണെന്നോ അമ്മമാർ ആരാണെന്നോ കണ്ണിപ്പറമ്പുകാർക്ക് വിവരമില്ല. ഒരുക്കരി എവിടെയോ മന്ത്രവാദത്തിന്നു പോയി വരുമ്പോൾ താച്ചനായർ കൂടെ കൊണ്ടുവന്നു വളാണ് മാധവിക്കുട്ടിയെന്ന് എല്ലാവരും അറിയാം. അന്ന് മാധവിക്കുട്ടിക്കു എട്ടു വയസ്സാണ്. കൊല്ലം ഇപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മാധവിക്കുട്ടിയെ അധികമായി ആരും പുറത്തു കാണാറില്ല. അടുക്കളയും അന്തരാളവുമായിട്ടാണ് അവർക്ക് അധികം പരിചയം. അവസരം കിട്ടിയാൽതന്നെ പുറത്തിറങ്ങി അയൽവക്കുക്കാരായി പരിചയം കൂടുന്നത് താച്ചനായർ

ജാമന് (മാധവിക്കുട്ടി ഇങ്ങിനെയാണ് വിളിക്കു്) ഇഷ്ടവുമല്ല. അത്യാവശ്യം ചില ചെറുപ്പക്കാർ ചാർപ്പിപ്പാറിക്കൂടി പടിക്കൽനിന്ന് എത്തി നോക്കാറുണ്ടെങ്കിലും താച്ച അമ്മാമൻ മുഖം ഒരിക്കൽ കണ്ടാൽ പിന്നെ ആ പ്രദേശത്തേക്ക് വീണ്ടും ആരും കടന്നുചെല്ലുകയില്ല.

ഇങ്ങിനെയാകുന്ന കാലത്താണ് ചീക്കിലൊടൻ കൃഷ്ണൻനായർ, മേക്കുളം, ഭൂതനാഥം, വണ്ടിയം, കതിരയം, ഭാണയം, കൈക്കൂടി കണ്ണിപ്പാമ്പ് കളപ്പുറയിൽ താമസിപ്പാൻ വന്നത്. കൃഷ്ണൻനായർ കിഴക്കൻ ജില്ലയിൽ എന്തോ ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചു, പണം വേണ്ടുവോളം സമ്പാദിച്ച ഒരു മനുഷ്യനാണ്. കുട്ടികളുടെ അമ്മ മരിച്ചതിനു ശേഷം സംബന്ധം കഴിച്ചു. പ്രായം അമ്പതിൽ കടന്നിട്ടുള്ളവകിലും ശരീരം ഇളകിയാൽ വാതത്തിന്റെ ശല്യം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഭയപ്പെട്ടാണ് നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ എവിടെയെങ്കിലും താമസമാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് വെച്ചത്. വക്കീൽ മിസ്റ്റർ ശേഷയ്യൻ മോഹനൻ കണ്ണിപ്പാമ്പ് കളപ്പുറം വസ്തുക്കളും അധികം അദ്ധ്വാനം കൂടാതെ അട്ടിപ്പേറുകിട്ടി. കളപ്പുറയിൽ താമസം തുടങ്ങിയതിനു ശേഷമാണ്, കളപ്പുറ ഭൂതസഞ്ചാരമുള്ളപ്പോഴെന്നു ആരോ പറഞ്ഞറിഞ്ഞത്. 'എത്രയോ നൂറാണ്ടു പഴക്കമുള്ള ഒരു എട്ടുപ്പിന്നെ പാറി ജനങ്ങൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്നത് സാധാരണയാണ്. നാമിപ്പോൾ വെള്ള വീശി ചില റിപ്പോർക്കർ കഴിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്തെങ്കിലും അമ്മുക്കുട്ടിയെ ഈ വിവരം പറഞ്ഞു ഭയപ്പെടുത്തേണ്ട. അപ്പക്കുട്ടൻ ഒരു പുരുഷനാണല്ലോ. പത്തിരപത്തഞ്ചു വയസ്സും ആയി. അവനു ഇതിലൊന്നും കൂസലില്ല.' ഇത്രമാത്ര

മാണ് കൃഷ്ണൻനായർ, ഭൂതത്താൻമാരുടെ കഥ കേട്ടപ്പോൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

കൃഷ്ണൻനായർ കണ്ണിപ്പാമ്പ് കളപ്പുറയിൽ താമസമാക്കിട്ടു ഇപ്പോൾ ഏതാണ്ട് ആറുമാസം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വളരെ ധനികൻ, ധർമ്മിയ്യൻ, സർവ്വപ്രഭാവിയ്യൻ, എളുമാനൻ എന്നൊക്കെയുള്ള അഭിപ്രായം താമസിയാതെ നാട്ടിൽ പരന്നു. അപ്പക്കുട്ടമേനോൻ നല്ല പ്രകൃതക്കാരനായ ഒരു ആൺ കുട്ടി നല്ല ബുദ്ധി- അതിസാമന്ത്രി- കണ്ടാലും കോമളൻ- നല്ല കായബലമുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ- കോഴിക്കോട്ട് അധികച്ചവടമാണ് ജോലി. കതിരസ്സവാരി അറിയാം, വണ്ടിയുണ്ടുതാനും. ഒരു ദിവസം രാത്രി എട്ടുമണിക്ക് അപ്പക്കുട്ടമേനോൻ തന്റെ വണ്ടിയിൽ കോഴിക്കോട്ടുനിന്ന് വരികയാണ്. താച്ചനായരുടെ പടിക്കൽകൂടി കളപ്പുറയിലേക്ക് വെട്ടിട്ടുള്ള റോട്ടിനേൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. അപ്പൊഴാണ് താച്ചനായരുടെ പത്തായപ്പുറക്ക് പിന്നിലുള്ള ഒരു കുണ്ടുകൊളത്തം പടവാനേൽ ഒരു കോലുവിളക്ക് കത്തിച്ചുവെച്ച് യൌവനയുക്തനായ ഒരു സ്ത്രീ കളപ്പുറം ശ്രമിക്കുന്നതായിക്കണ്ടത്. കണ്ട മാത്രയിൽതന്നെ അവയവങ്ങൾക്കു പെണ്ണത്വം സിദ്ധിച്ച് സാമാന്യത്തിലധികം സൗന്ദര്യമുള്ളവളാണെന്നു അപ്പക്കുട്ടമേനവനു മനസ്സിലായി. കണ്ണിപ്പാമ്പിൽ വന്നിട്ട് അഞ്ചാറു മാസമായെങ്കിലും അധികസമയവും കോഴിക്കോട്ടു കച്ചവടമായി കഴിച്ചുവേണമെന്ന് താച്ചനായരുടെ വീട്ടിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു സ്ത്രീയുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലായത് ഇപ്പോൾ മാത്രമായിരുന്നു. രാത്രി ഉറങ്ങുകഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതിനു മുമ്പായിത്തന്നെ തന്റെ വിശ്വസ്ഥനായ വാലിയക്കാരൻ കിട്ടൻ മാധവി അമ്മയെപ്പറ്റി അറിവുള്ളേട

ത്തോളമുള്ള വിവരങ്ങൾ പാഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സഹോദരി അമ്മയുടെ ഇടക്കിടെ നടക്കാൻ പുറത്തിറങ്ങിയാൽ താച്ചനായരുടെ പടിക്കൽ ചെല്ലാറുണ്ടെന്നും മാധവി അമ്മയുമായി സംസാരിച്ചു നില്ക്കാറുണ്ടെന്നും ഒരു ദിവസം താച്ചനായർ യദൃച്ഛയാ അതു കണ്ടെത്തുകയും അന്നുണ്ടായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുരുട്ടലും മാറും കണ്ടതിന്നു ശേഷം അവർ തമ്മിലുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച ഒന്നു കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നും ദാസി ഉണ്ണലി മുഖാന്തരം കണ്ടെത്താൻ നടത്താറുണ്ടെന്നും മാറും അപ്പക്കുട്ടമേനവനു കീട്ടനിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. മൂപ്പന്റെ കൂടെ താമസിക്കുന്ന അനാഥയായ മാധവിയെപ്പറ്റി ആകപ്പാടെ ഒരു അനുക്രമവും എന്തെന്നറിയാത്ത ഒരു വികാരവും അപ്പക്കുട്ടമേനവനിൽ ഉണ്ടായി. മാധവിയെ ഒന്നു നല്ലവണ്ണം കാണാനെന്നാണ് വഴിയെന്നു മേനവനും ലോപനയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കൃഷ്ണൻനായരുടെ മകൻ 'കണ്ടാൽ ചൊക്കുള്ളനായർ' പടിക്കൽക്കൂടി പോകുമ്പോൾ ഭൃഷ്ടി പത്തായപ്പുറയിലേക്ക് വിടാറുണ്ടെന്ന് യദൃച്ഛയാ മനസ്സിലാക്കിയതാണെങ്കിലും മേനോന്റെ പോക്കുവരവു സമയത്ത് എങ്ങിനെയാണെങ്കിലും കിണാറുപുറത്തു വാതുക്കൽ ഹാജർകൊടുപ്പാൻ മാധവിക്ക് സാധിക്കാതെ വന്നില്ല. വയസ്സ് ഇരുപതായില്ലെ. കാൽമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും കാണുന്നതുകൊണ്ട് എന്നതാണ് വിരോധം. ഇങ്ങിനെ കാണാൻ വലിച്ചു. പുഞ്ചിരിയാൽ അന്യോന്യം അറിയുമെന്നും ഉറപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. ഒരുദിവസം തമ്മിൽ കണ്ടു സംസാരിപ്പാൻ കിട്ടാൻ മാറ്റവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. താച്ച അമ്മാമനും കോള അമ്മാമനും അല്ലെന്നു വെളിച്ചമായ

ലെ കുരിമ്പടത്തിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു എഴുന്നീല്ക്കുകയും അതിലിടക്ക് വേണമെങ്കിൽ എത്ര നേരമെങ്കിലും സംസാരിക്കാം. ഇങ്ങിനെ കൂടിക്കാഴ്ചയും കുഴിഞ്ഞു. അപ്പക്കുട്ടമേനവന് അടുത്ത പിറന്ന ദിവസംതന്നെ സംബന്ധമാകുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലെന്നു മട്ടിലായി. "താച്ച അമ്മാമനെ കണ്ട് നിങ്ങൾ നേരിട്ടു പാഞ്ഞാൽ വിരോധം പാകയില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ പിന്നെ നിങ്ങൾ പാഞ്ഞുതല്ലെ ഉള്ള അമ്മയ്ക്കു കീഴെ സന്തോഷവും ആയിരിക്കും." എന്നാണ് മാധവി ഒരു ദിവസം രാവിലെ പാഞ്ഞത്. താച്ചനായരെ കാണാൻ നിശ്ചയിച്ച് ഒരു ദിവസം ചൈവന്നേരം അപ്പക്കുട്ടമേനോൻ പത്തായപ്പുറയിൽ ചെന്നു. കാരണവർ അന്തരാളത്തിലാണ്. ചെങ്കിടൻ കോത്തനായർ മേനവനെ താച്ചനായരുടെ മുറിയിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു. ഒരു പല്ലുപായയും കൊടുത്തു. താച്ചനായർ ഒരു അച്ഛനായ ഒരു അച്ഛനെ വടക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞിരുന്ന് എടുത്തു നിൽക്കുന്ന ജനലിൽക്കൂടി വരുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അഴിച്ചു കെട്ടുകയായിരുന്നു.

താനാ;— ഉം- കൃഷ്ണൻനായരുടെ മകനാണ് അല്ലെ. ഇരിക്കിൽ.

അമ്മ—അതെ. അയൽവക്കത്തായിട്ടും കാരണവരെ ഇതിലിടക്ക് വന്നുകാണാൻ സാധിച്ചില്ല. അച്ഛൻ അധികം പുറത്തിറങ്ങാല്ല. ഞാൻ പകൽ സമയം അധികവും കോഴിക്കോട്ടായിരിക്കുകയും.

താനാ;—കാലം ഒക്കെ മാറിയില്ലെ. ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ വയസ്സുമായി. കളിപ്പുറയിൽ വെച്ചുണ്ടായ ദുഃഖമുണ്ടെങ്കിലും അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള സംസാരങ്ങളും കൂ

ഷ്ണൻനായരെ അറിയിക്കാതെയാണ് വക്കീൽ കാർയ്യമൊക്കെ പാറിച്ചത്. കണ്ണൂരിലുള്ള നാവും പുറത്തിട്ട് ചത്തു നിടക്കുന്ന ഉണ്ണാതി അമ്മയെ കണ്ട ആളാരും കളിപ്പറയിൽ പിന്നെ കാലെടുത്തു വെക്കയില്ല. കളിപ്പറയിൽ കണ്ണിയാമ്പ് താവട്ടുകാരല്ലാതെ ആരെങ്കിലും താമസിച്ചിട്ടു അനന്തരം കൂടാതെ മടങ്ങിപ്പോയതു കേട്ടിട്ടുണ്ടോ. എത്ര പണക്കാരാണ്. എത്ര പണക്കാരാണ് പോയി. താച്ചുവിന് അന്താക്കെറി ശ്വയമുണ്ട്. കൃഷ്ണൻനായർക്കു ഭൂതപ്രേതത്തിലൊന്നും വിശ്വാസമില്ല അല്ല.

താച്ചുനായർ ഇത്രയും പാഞ്ഞെപ്പോകുന്നത് കൃഷ്ണൻനായരുടെ മകൻ അപ്പുക്കുട്ടനോടുകൂടിയാണ് താൻ സാസരിക്കുന്നതെന്ന് കാർയ്യമായത്.

താനും—ഞാൻ എന്തൊക്കെയോ ചെയ്യുന്നു. അന്താന്നും കേട്ട് നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നു. കണ്ടാലറിയാം. അല്ല! നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ് വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലല്ലോ.

ചെയ്യുന്നതൊക്കെയും, ചെയ്യുന്ന സ്ഥലവും, പറയുന്ന വിഷയവും ഒക്കെ ആലോചിച്ചാൽ മിസ്റ്റർ മേനോൻ ഒന്ന് വിയർത്തു വിളറിയിൽ ആശ്ചര്യമില്ല. എന്തെങ്കിലും ധൈര്യം അവലംബിച്ചു മറുപടി പറഞ്ഞു.

അമ്മ—വിശേഷിച്ചും അല്ലെന്ന് ഒന്നില്ലെന്നില്ല. കാരണവരോട് പാവം അല്ലാത്തതും മടിയും ഉണ്ട്. അച്ഛന് വരുവാൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ ഇതുവരെ സംബന്ധം കഴിച്ചിട്ടില്ല. നാം അയൽവക്കുകാരാണ്. അമ്മ മറിച്ചത് അമ്മുക്കുട്ടിക്കാണ് വലുതായ ഒരു നഷ്ടമായത്. വീട്ടിൽ പ്രാപ്തിയ

ജെ സ്ട്രീകുട്ടമില്ല. മാധവി കുട്ടിയെ സംബന്ധം ചെയ്യാൻ ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ അമ്മാമന് അതിൽ വിരോധാഭിപ്രായത്തിന് വകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇതു കേട്ടപ്പോഴാണ് താച്ചുനായർ തന്റെ ജീവദശയിൽ ഒന്നാമത് ഒന്നു ഞെട്ടിയത് 'ആ മൂലേവ എവിടെ! സംബന്ധക്കാരനില്ലാത്ത കാര്യം ഇപ്പോൾ ഉള്ളത്. എപ്പിരിലെയും നക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ എന്തോ ഹോട്ടലിൽനിന്ന് ഇവിടെ പിടിച്ചുകൊണ്ടാക്കി തീറിപ്പോയി ആളാക്കിയതിന്റെ പ്രതിഫലം തരക്കേടില്ല. ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടാൾക്കും വാലു കൂറും. ഞങ്ങളെ ശ്രദ്ധിച്ചിപ്പോൾ ആരാണ്. ഞാൻ മരിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങൾ അവളോടുകൂടി സംബന്ധം ചെയ്യുന്നത് എനിക്ക് ഇഷ്ടമല്ല. നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനതു സമ്മതിക്കുന്നതുമല്ല. എന്നും പാഞ്ഞു ക്രോധം താമ്രാക്ഷനായി താച്ചുനായർ ഇരുന്ന ദിക്കിൽ നിന്ന് എഴുന്നോ. അപ്പുക്കുട്ടനേ വൻ വല്ലാതെ അമ്പരന്നുവരായി.

അമ്മ—അല്ല! കാരണവർ എന്തൊക്കെയോ തെറ്റിയിരിക്കുന്നു. മാധവി കുട്ടി ഈ കാർയ്യത്തിൽ നിർദ്ദോഷിയാണ്. അവളുടെ നേരെ കോപിച്ചിട്ട് ഫലമില്ല. എന്താ സ്വന്തം ആവശ്യത്താണ് ഞാനിപ്പോൾ പറഞ്ഞത്. കാരണവർ ആലോചിച്ചു മറുപടി പറഞ്ഞാൽ മതി. തീറിപ്പോയിരുന്ന രോഷോട് കൂതപ്പോകാതെ പ്രകൃതമാണ് മാധവി കുട്ടിയുടേതെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അമ്മയോ എന്താ സംബന്ധം കാരണവരുടെ ദിനചര്യക്കു വിഷ്ണു വരുത്തുവാൻ തന്നെ അതിനു നിവാരണമാർഗ്ഗം ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ ജ

ഭാഷാകാരൻ കഴിയുമെന്ന് കാരണവശ്ശി
അറിയാമല്ലോ. എന്തെങ്കിലും ഇപ്പോൾ
ഞാൻ അധികമൊന്നും പറയുന്നില്ല.
കാരണവശ്ശി ആലോചിച്ചു മറുപടി പറ
ഞ്ഞാൽ മതി.

ஐரூயும் பண்ணம் அரூபுக்கூடமேனோம்
யாரு பாயாதை புரணைக்காணி வீதி
பேசு யாருயாதி. கிளாடபுரையுடைய வா
திலுக்கு மாயவிதானம் அரூபுக்கூடமேன
வனா டீலா என் காணாதிருக்காதிட்ட.
காணும் அரூபுக்கூடமாயிதான் கலாசிறு
தென் அரூபுக்கூடமாயிதான் உயர்ச்சியாவகி
லும் காணும் கிளாடபுரையுடைய காரணவ
திட்டியுடைய பதி மகாசிறுபூதம் கை
திட்டியாதி.

മാസം രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. കഷ്ടകാലം കടുത്തവാവ് കലശലായ മഴ രാത്രി ഒമ്പതുമണിസമയം കളപ്പുരയുടെ വടക്കിനിയിൽ കൃഷ്ണനായരും അപ്പക്കുട്ടിനേയും അമ്മക്കുട്ടിയും, കഞ്ഞികുടിപ്പാൻ ഇരുത്തിരിക്കുന്നു. വാലിയക്കാരൻ കിട്ടാൻ വിളമ്പുന്ന ശ്രമം - അപ്പോൾ തെക്കിനിയുടെ മാളികമേൽനിന്നു കണ്ണിമാങ്ങ എടുക്കാൻ പോയിരുന്ന ദാസികഞ്ഞിക്കുട്ടിയുടെ 'അയ്യോ എന്നെ കൊല്ലൂ' എന്ന ഒരു നിലവിളിയും വീഴുന്ന ശബ്ദവും കേട്ടു. വിളക്കുമായി എല്ലാവരുംകൂടെ ഓടി തെക്കിനിയുടെ മുകളിലെത്തി. കണ്ണിമാങ്ങയുടെ ഭരണിയും കഞ്ഞിക്കുട്ടി എന്ന സ്ത്രീയും അവിടെ വീണുകിടക്കുന്നു.താൻ കണ്ടത്. കോലുവിളക്ക് കയ്യിൽനിന്നു തെരിച്ചു കുറെ അകലെയായി കമിഴ്ന്നു കിടക്കുന്നു. സ്ത്രീക്കു ചോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറെ പച്ചവെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന് മുഖത്തൊഴിച്ചപ്പോൾ കഞ്ഞിക്കുട്ടി എഴുന്നേറ്റു. 'അയ്യോ എന്റെ അമ്മക്കുട്ടി അമ്മ ഇല്ല വിട്ടിൽ ഭൂതത്താണെന്ന്

തന്മൂലം. ഞാനിപ്പോൾ മാങ്ങയും എട്ടത്ത
എട നാഴിയിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു ഭൂതം
മുമ്പിൽ വന്ന് കണ്ണുരുട്ടി കയ്യടക്കി ക
ത്താൻ നോക്കി. പിന്നെ ഒന്നും എനിക്ക്
നിശ്ചയമില്ല എന്ന് രണ്ടു നിമിഷംകൊ
ണ്ടു പാഞ്ഞുവീർത്തു. സാരമില്ല. അപ്പോൾ
എന്തോ സുഖക്കേടാണ്. എന്നും പാഞ്ഞു
കണ്ണുനീർ വെച്ചു കണ്ണുകൾ കണ്ണുകൾ
കിടപ്പാൻപോയി കണ്ണുനീർ
തെക്കിനെയുടെ മാളികയെപ്പോലെ കിടക്ക
ം. അമ്മയുടെയും ദാസിയുടെയും മാളിക
മേൽ തന്നെ വേറെ ഒരു മുറിയിലും കിട
ക്കും. അപ്പോഴുമേനോൻ തന്റെ കിഴക്കിന
യുടെ തെക്കെ അകത്താണ് കിടപ്പു്. കി
ട്ടനും ചില കാവൽക്കാരും ഒക്കെ പാഞ്ഞു
പുറപ്പെട്ടു കിടക്കും ഇങ്ങിനെയാണ് പ
തിവ്.

മേൽപാഞ്ഞ സംഭവം നടന്നതിന് പിറൊദിവസം രാവിലെ കിട്ടൻ എഴുന്നേറ്റു പച്ചത്തേപ്പാൻ ഉരിക്കുകയും വെള്ളം കൊണ്ടു തെക്കിനിറുക്കുകയും ചെയ്തു. തളത്തിൽ കയ്യിലുള്ളതൊക്കെ വെച്ചു കട്ടിയിന്മേൽ കിടക്കുന്ന എഴുന്നേറ്റു കയ്യിൽ നോക്കിയപ്പൊഴാണ് സ്കാടിച്ചുപോയത്. എഴുന്നേൽ കണ്ണു തുറിച്ചു നോക്കിപ്പോയപ്പോൾ നീട്ടി കയ്യിൽ ചുരുട്ടിയിട്ടിട്ട് മേലോട്ട് നോക്കി കിടക്കുകയാണ് കാച്ചു സൂക്ഷിച്ചപ്പോൾ ജീവൻ പോയതായി മനസ്സിലായു.

കളപ്പുറയിൽ ചിന്നെയുണ്ടായ ബഹുജ്ഞാതം പായാനില്ല. നിലവിളിയും മോവിളിയും ഒക്കെ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായിതന്നെ ഡോക്ടറും പെല്ലീസ്റ്ററും എത്തി. വെള്ളം നോക്കി പരസ്യം. അതുകൊണ്ട് കൂടി. രാത്രി എല്ലാ വാതിലും തുറന്നിടുന്നു. വെള്ളം ജനലും ചുറ്റും

രും ഭേദിച്ച രാത്രി ആരും അകത്തു കടന്നിട്ടില്ല. കൃഷ്ണൻനായരെ ആരോ ഉറങ്ങുമ്പോൾ കഴുത്തുപിടിച്ചു ഞെക്കിക്കൊന്നിരിക്കുകയാണ്. കൊലപാതകൻ എതിൽകൂടി വന്നു എങ്ങിനെ പുറത്തുപോയി ആർക്കും വിവരമില്ല. കണ്ണിയാറമ്പ് കളത്തിൽ വെച്ച് ഇത് ഏഴാമത്തെ കലാകണ്യാണ്. ഒന്നും ഇതുവരെ തെളിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭൂതരത്നാർ കൊന്നതാണെന്നും അപ്പക്കുട്ടമേനവനും പെങ്ങളും ഉടനെ അവിടം വിട്ട് വേറെ വീട് അന്വേഷിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നും മറ്റും ചെണ്ണങ്ങൾ തമ്മിൽ സ-സാരിക്കുന്നുണ്ട്. പൊലീസ്സുകാർ എന്താണ് ഭേദംതന്നെറിയാതെയും കാശുകിട്ടാൻ വഴിയില്ലാതെയും കളിക്കുന്നു. അച്ഛന്റെ കലപാതകനെ കണ്ടുപിടിച്ചാൽ 1000 ക. ഇനാം കൊടുക്കുമെന്ന് അപ്പക്കുട്ടമേനോൻ ഗജട്ടിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്താൻ എഴുതി അയക്കുകയും ചെയ്തു.

കൃഷ്ണൻനായരുടെ പിണ്ഡവും മറ്റും ഘോഷമായി കഴിച്ചു. കളപ്പുരയും സ്വത്തും അപ്പക്കുട്ടമേനവനും അമ്മക്കുട്ടിക്കും പുത്രാവകാശമായി സിദ്ധിച്ചു. മാധവി അമ്മയെ സംബന്ധം കഴിക്കേണ്ട കാര്യം ലീണ്ടും ആലോചനയുണ്ടായി. അത് ഒരു ആവശ്യവുമായി. താച്ചനായരുടെ മരണപ്പിടത്തം ആകപ്പാടെ ശത്രുതയിൽ കലാശിച്ചു. മാധവിഅമ്മയെ ശകാരവും തല്ലും കത്തുമായി. അപ്പക്കുട്ടമേനവൻ കര മുതലുള്ളൊന്നെന്നു വിചാരത്തിനേൽ മാധവിഅമ്മ ഭ്രമിച്ചു അടിമയായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് മൃഗ്യരുടെ പക്ഷം. അപ്പക്കുട്ടമേനവനെ ശകാരിക്കുമ്പോൾ എന്തൊ ചിലതു ഭാഗംപിടിച്ചു മാധവിഅമ്മ പാഞ്ഞു പോയി അതാണ് താച്ചനായരുടെ കോപകാരണം. സംഭാസസംസാരം മുത്തു

വരുന്നു. മാധവിഅമ്മ ഒരു സമയം തന്റെ അനുവാദംകൂടാതെ ചാടിപ്പോകുമെന്നു താച്ചനായർക്കു ഭയമായതുടങ്ങി. ഇതിലിടക്ക് ഒരുദിവസം രാത്രി കളപ്പാക്കൽ തെക്കിനിയിൽ വെച്ച് വാലിയക്കാരൻ കിട്ടാൻ ഒരു ഭൂതത്താണെ കണ്ടുപോ എന്നു ഒരു ശങ്ക. കിട്ടന് ഭൂതത്തേയും പ്രേതത്തേയും പണ്ടേ പേടിയില്ല. മേപ്പടി സംഭവം കഴിഞ്ഞ മുതൽ കിട്ടനും മനസ്സ് ഒന്നു ഇളകിട്ടുണ്ട്. “കിട്ടാ! നമ്മുടെ വീട്ടിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു ഭൂതമുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കു ഒരു ദിവസം പിടിച്ചുകെട്ടണം. നീ ദിവസേന തെക്കിനിയുടെ മാളികമേൽ കിടക്കണം. അമ്മക്കുട്ടിക്ക് പേടി കലശലാണ്. ദാസിമാരും പെണ്ണുങ്ങളെല്ലെ. ഭീഷക്കുടം” എന്നു അപ്പക്കുട്ടമേനോൻ പാകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അപ്പക്കുട്ടമേനോൻ അച്ഛന്റെ മരണത്തിന്നു ശേഷം തെക്കിനിയുടെ മാളികമേലാണ് കിടക്കാറ്. ആടുത്ത ഒരു മുറിയിൽ കിട്ടനും കിടപ്പാണ്. താച്ച ഭൂതാനന്ദം കാവൽക്കാറും വണ്ടിക്കാരും മറ്റും ഉണ്ടുതാനും.

തുലാമാസം കറുത്തവാവ് ിവസമുണ്ണ്. (കളപ്പാരിയിൽ വിശേഷസംഭവങ്ങൾക്കെല്ലെ വാപ് ദിവസമാണ് പതിവ്-) എല്ലാവരും സന്ധ്യക്കു മുമ്പെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു രാത്രി പത്തുമണിക്കു മുമ്പെ കിടപ്പായി. നിദ്രയും സാവധാനത്തിൽ ബാധിച്ചതുടങ്ങി. അപ്പോൾ ആരോ വന്ന് വാതിൽക്കൽ മുട്ടി വീളിച്ചു. വാലിയക്കാരൻ വാതിൽ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ മാധവിഅമ്മയെയാണ് കണ്ടത്. മാധവി അമ്മ കരയുന്നുമുണ്ട്. വിവരം മുകളിൽ അറിയിച്ചപ്പോൾ അപ്പക്കുട്ടമേനവനും അമ്മക്കുട്ടിയും ഉടനെ വിളികുമായി താച്ചെ എത്തി. താച്ചനായർ തന്നെ വല്ലാത്ത

ശകാരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു വീട്ടിൽ നിന്നു പുറത്താക്കി വാതിലടച്ചു. രാത്രി ഒരു മിന്നിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടേണമല്ലോ. അമ്മയുടെ അമ്മ സഹായ ക്ഷമെന്നു വെച്ചു വന്നതാണെന്നാണ് മാധവിയമ്മയുടെ ഗൽഗദവാക്യം. കാര്യം ഒക്കെ നാളെ ആലോചിക്കാം. അസമയമായി “അമ്മയുടെ! മാധവിയമ്മയുടെ മുക്കുളി നെർ അറയിൽ കിടക്കാൻ കൊടുക്കൂ” എന്നും പറഞ്ഞ് അപ്പക്കൂട്ടമേനവൻ തന്റെ മുറിയ്ക്കേണ്ട പോയി.

താൻ ഭാര്യയാക്കി സ്വീകരിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ച സ്ത്രീ, “തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചാറി” എന്നപോലെ തന്റെ ഭവനത്തിൽ എത്തിയെല്ലൊ എന്ന ഒരു കൃതാത്മതയാണ് അപ്പക്കൂട്ടമേനവൻ ഉണ്ടായത്. താച്ചനായരുടെ പ്രകൃതം അറിയുന്നവർക്കു അയാൾ കാട്ടിയ ശ്രമകൃത്യത്തിൽ ആശ്ചര്യത്തിനും വഴിയല്ല. നേരം രാത്രി ഒരുമണി സമയമാണ്. അപ്പക്കൂട്ടമേനവൻ നല്ല സൂക്ഷ്മി കിട്ടിയിട്ടില്ല. ആരോ തന്റെ കഴുത്തിൽ പിടിച്ചു നെക്കുന്നുണ്ടെന്നു സ്വപ്നത്തിൽ തോന്നി. ശ്വാസം മുട്ടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഒന്നു പിടഞ്ഞു. അപ്പോൾ കഴുത്തിൽ ആരോ പിടിച്ചു പിടി ഒന്നു ഇടുകി കിടക്കയും താനും ഒക്കെ കൂടി കട്ടിന്മേൽ നിന്നു താഴെ വീണു. പെട്ടെന്നെഴുന്നീറ്റപ്പോൾ ഒരു സ്വരവും തന്റെ മുറയിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങുന്നതാണ് കണ്ടത്. ഉറക്കഭ്രാന്തയെങ്കിലും സ്വരപത്തെ പിടിപ്പാൻ മേനോൻ പിന്നാലെ ഓടി. അപ്പോഴും സ്വരവും കോണിയിറങ്ങി തുടങ്ങി. മേനോനും കോണിയിറങ്ങി. തെക്കിനിയിൽ കോണിയിറങ്ങിയപ്പോൾ വിറയലിലേക്കാണ് സ്വരവും കടന്നത്. പിന്നെ സ്വരപത്തെ കാണാനും ഇല്ല. യാതൊരു ശബ്ദം

വുമില്ല. മേനവൻ വേഗം മുക്കുളിയിൽ നിന്ന് വിളക്കു കത്തിച്ചു കിട്ടുന്ന വിളിച്ചു ശബ്ദമുണ്ടാക്കുവാനും കയ്യെടുത്തു. ആദ്യം കാട്ടിയ പാലത്തിലെ വരുവാൻ പറഞ്ഞു. മേനവന്റെ ഡയറിയും ഈ അവസരത്തിലാണ് കിട്ടുന്ന നല്ല വസ്തു മനസ്സിലായത്. കോണിയിറങ്ങി അതിന്റെ ചുവട്ടിലെ ചെറിയ മുറിക്കകത്തേക്കു വെളിച്ചത്തോടുകൂടി കടന്നു. ആരെയും തന്റെ കഴുത്ത് പിടിച്ച് നെക്കിയവനും അപ്പക്കൂട്ടമേനവൻ കൊന്നവനും പൊലീസ് അന്വേഷിച്ച് തൃപ്തിപ്പെടാൻ സാധിക്കാത്തവനുമായ ഈ മുറിക്കകത്തു കടന്ന് അടുത്തു നായി എന്നും ഈ മുറയിൽ കൂടി പുറത്തേക്കു വല്ല മാറ്റവും ഉണ്ടോ എന്ന് ഇപ്പോൾ പരിശോധിക്കേണമെന്നും മേനവൻ രീച്ചപ്പെടുത്തി. മുറിയുടെ ചുമരൊക്കെ തപ്പിപ്പറന്നു കയ്യെടുത്തു. മറ്റൊരു ചുമരൊക്കെ ചുമരുകൾക്കിടയിൽ കോണിയിറങ്ങി. ഇതിൽ കൂടിയാണ് കൊലപാതകൻ പുറത്തേക്കു പോയതെന്നും ആയാളെ പിന്തുടന്ന് പോകേണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. ആയുധവും വെളിച്ചവുമെടുത്ത് മേനവനും കിട്ടാനും പടിയിറങ്ങി. കറ താഴെത്തത്തിയപ്പോൾ കണ്ടത് ഒരു വിലാസമാണ്. അതിദീർഘത്തിൽ പോകുന്നുണ്ട്. ഒരാൾക്കു സൗകര്യത്തിൽ നടക്കും. അപ്പക്കൂട്ടമേനോൻ മുറിയ്ക്കും കിട്ടാൻ പിന്നിലായി നടന്നു. കറ ഭൂമി എത്തിയപ്പോൾ മേൽഭാഗത്തു നിന്നു ഒരു കേൾക്കുന്നുണ്ട്. തങ്ങൾ കരിയവണ്ടിയുടെ ചോട്ടിലാണെന്നും കരിയ

ടെ കാൽച്ചവിട്ടിന്റെ കച്ചയാണെന്നും കിട്ടൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വീട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു ഫർല്ലാങ്ങ് അപ്പാമാണു കുതിരപ്പന്തി. പിന്നെയും ഗുഹയിൽ കൂടി നടന്നു. കണ്ടുകിട്ടി ചെന്നപ്പോൾ ഒരു താടി കാരൻ വീണുകിടക്കുന്നതായിട്ടാണു കണ്ടതു. തല്ലുപാലം കണ്ടു ഞട്ടിയെങ്കിലും വിളക്കു അടുക്കെ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ എന്നാണു കഥ! താച്ചനായരുടെ ശവശരീരമാണു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ കായ്ക്കുമ്മാക്കു മേനവനു മനസ്സിലായി. തന്നെ കൊല്ലാൻ വന്നു മടങ്ങി പോകുമ്പോൾ എങ്ങിനെ യോ മരിച്ചുപോയതാണു. “അന്യഥാ ചിന്തിതം കായ്ക്കും ദൈവമന്യത്ര ചിന്തിയേൽ” എന്നാണെല്ലോ. എന്നിങ്ങിനെ മേനോൻ സമാധാനിച്ചു. ഈ സംഭവം ആരോടും ശബ്ദിച്ചുപാകരുതെന്നു കീട്ടനോടു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞു. ഏതെങ്കിലും ഗുഹയുടെ അവസാനം കാണുകതന്നെ എന്നു റച്ചു ചെന്ന് മുട്ടിയതു മരപ്പലകൊണ്ടു മൂടിയ ഒരു ദിക്കിലാണ്. ആണിപിടിച്ച് വലിച്ചു പല തൂണു കണ്ടതു ഒരു ആഴ്ച മാറിയുടെ ചിൻഭാഗമാണ് അകത്ത് കടന്നു. താച്ചനായരുടെ അന്തരാളമറി തന്നെയാണു അത്. പുല്ലുപായയും ഗ്രന്ഥവും ഒക്കെ അവിടെയുണ്ടു. പുറത്തെക്കുള്ള വാതിൽ അടച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു നിലവിളക്കു കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കിട്ടനും മേനവനും മടങ്ങി. താച്ചനായരുടെ ശവശരീരം എടുത്തുകൊണ്ടു വന്ന് വിളക്കിന്നരികെ പുല്ലുപായയിൽ കിടത്തി. ഗുഹയുടെ വാതിലും അടച്ചു. ഗുഹാമാറ്റം കളുപ്പരയിൽ എത്തി. തന്റെ അച്ഛനെ

കൊന്നതും തന്നെ കെട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചതും തന്റെ പ്രേമഭാജനമായ മാധവിയുടെ വളർത്തുനാണെന്നു മാധവി അറിഞ്ഞാൽ എന്ത് വിചാരിക്കും? ഈ ഒരു ആലോചനയാണ് ഈ സംഭവം ഗോപ്യമായി വെക്കാൻ മിസ്റ്റർ. മേനവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു. ഇന്നും ഈ സംഭവം ലോകക്കു ഒരു ശ്രേയമാണ്.

പിറേ ദിവസം രാവിലെ താച്ചനായർ വാതൽ തൂണു പുറത്തു വരാത്തതു കൊണ്ടു ചെകിടൻ കോത്തുനായരു ഭ്രമിച്ചു. പത്തുമണിയായി. വാതിൽ തുറക്കുന്നില്ല. വാതിൽ കത്തിപ്പൊളിച്ചു. ഡോക്ടറും പൊലീസ്സും എത്തി. കല്യാണി അമ്മയും നന്നെ വ്യസനിച്ചു. ഹൃദയരോഗം കൊണ്ടു പെട്ടെന്നു മരിച്ചതാണെന്നു ഡോക്ടർ സർ റിഫിക്കററും കൊടുത്തു. കോത്തുനായരെ തന്റെ രക്ഷയിലാക്കി പത്തായപ്പുരയും മിസ്റ്റർ. മേനവൻ വിലക്കു വാങ്ങി. മാധവി അമ്മയുടെ സംബന്ധം വളരെ ഘോഷമായി കഴിച്ചു. പാല ദുർമ്മണങ്ങളും നടന്ന സ്ഥലം തനിക്കു താമസിപ്പാൻ നല്ലതല്ലെന്നു വെച്ച് മേനവൻ കോഴിക്കോടു നല്ല ഒരു വീട് എടുത്തു താമസമാക്കി. ഉപായത്തിൽ കിട്ടനെക്കൊണ്ടു കളുപ്പരക്കും പത്തായപ്പുരക്കും തീക്കൊടുപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഈ സ്ഥലങ്ങൾ കാട്ടം പുറമുറ വന്നു കിടക്കുന്നതായികാണാം. ഗുഹ ഇപ്പോഴും ഉണ്ടു്. ഈ വിലദാറം കണ്ണിയാറമ്പു തറവാട്ടുകാർ കലാപകാലത്ത് മതൽ കളിച്ചുവെക്കുവാൻ ഉണ്ടാക്കിയതായിരുന്നു എന്നാണറിയുന്നത്.

സൂതി

അതീന്ദ്രിയമായ നിവ്വികല്പജ്ഞാ നത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കത്തെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നവ ഷും, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയങ്ങളോടുള്ള സന്നിക്ഷമാണ് ജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ച് ഫേ തുചായിപ്പുയ്യവസിക്കുന്നതെന്നു സാമാന്യേ ന പറയുവുന്നതാണ്. മഹത്തായ ആ തമാവിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും മനസ്സുകൊ ണ്ടു ഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നതുമായ ഈ ജ്ഞാന മെന്നുഗണം “അനുഭൂതി,” “സൂതി” എ ന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു പ്രകാരമാകുന്നു. ഇതി ൽ “സൂതി” എന്ന ജ്ഞാനവിശേഷത്തെ ക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ ഉപപാദിക്കുവാൻ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

അനുഭവത്തിന്റെ പലമായ ജ്ഞാ നത്തിന്നാണ് സൂതിയെന്നു പറയുന്നത്. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഇന്ദ്രിയ വിഷയീഭൂതങ്ങ ുടെ വസ്തുക്കൾക്ക് അനന്തരപ്രത്യക്ഷം ഭവിക്കുന്നത് സുഗമമെന്ന മാനസിക ഗു ണവിശേഷത്തിന്നു ഒരുദാഹരണമാണ്. അനുഭൂതത്തിന്റെ പുനഃപ്രത്യക്ഷമാകുന്നു ഇത് എന്നത് സ്ഥിരമാണല്ലോ. അസ നായിരുന്ന “മിത്ത്വം” കവിയുടെ പ്രകൃതി വണ്ണനപാടവവും, ബധിരനായിരുന്ന “ബിനോവനു” എന്ന മഹാന്റെ സ്വന ശാസ്ത്രാനുഭവത്തിനും സൂതിയെന്ന അ തുല്യകരമായ മനശ്ചേഷ്ടയുടെ മാഹാത്മ്യ ത്തെ വ്ളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ യഥേച്ഛം പുറത്തേക്കെടുക്കത്തക്കവണ്ണം ഭ വ്യങ്ങളെ സ്വീകരിച്ച് സൂക്ഷിപ്പാനുതകുന്ന ഒരു സ്ഥൂലസാധനമായ പേടകമോ റോ ണ്തെന്ന് മനസ്സ് എന്നു കരുതുന്നത് തീരെ അബദ്ധമാണെന്നുംകൂടി പ്രകൃതത്തിൽ ഗ്രാ

ഹ്വമത്രേ. നമ്മുടെ ജാഗ്രൽ സ്ഥിതികളിൽ സൂതിക്കു സംഭവിക്കുന്ന അനന്തരഫലങ്ങ ക്കെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ അതിന്റെ അവസ്ഥ ഉപഹോഗോചരമായിത്തീരുന്നുള്ളു.

സൂതരൂപങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷരൂപങ്ങ ക്കേക്കാൻ പരിപൂർത്തിയും വിവരണവും പ്രാ യേണ കുറഞ്ഞതാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഒരു പ്രിയസുഹൃത്ത് ന്റെ മുഖത്തേയോ, ചിര പരിചിതമായ ഒരു മഹാനസാനുഭാഗത്തേ ത്തന്നെയോ സൂചിക്കുന്നപക്ഷം അവയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സർപ്പാവയവങ്ങളും വ ണ്ണരൂപാദികളുടെ പൂർണ്ണവിവരണത്തോടു കൂടേ നമ്മുടെ മനശ്ചക്ഷുസ്സിന്നു പ്രത്യക്ഷീ ഭവിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം മേൽപറ ണ്ത സംഗതിയെ ചിന്താങ്ങുന്നുണ്ടല്ലോ. സൂതരൂപങ്ങളുടേ പൂർത്തിസ്സുത്തികൾ മന സ്സുകളുടെ പ്രകാരങ്ങളെ അനുസരിച്ചിരി ക്കും. സാമാന്യേന മനുഷ്യർക്കു ചാക്ഷുഷപ്ര ത്യക്ഷത്തിന്നാണ് ദ്രവീമാധികൃതമെങ്കിലും ചിലർക്ക് ശ്രൗത്രപ്രത്യക്ഷമോ തപാചപ്ര ത്യക്ഷമോ പ്രബലതരമായിട്ടും കാണുന്നു ണ്ടു. എന്നാൽ പ്രത്യക്ഷരൂപങ്ങൾക്കും സൂതരൂപങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം പ്രഥമമുഷ്ടിയിൽ തോന്നുന്നതുപോലെ അ ത്ര അധികമല്ലെന്നും, ദ്രവ്യങ്ങൾക്കും പ ണ്ഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും തത്സമയത്തിങ്കൽ പര സ്പരസം ബന്ധമുണ്ടായിരിക്കുംവിഷയത്തി ക്കൽ, പ്രത്യക്ഷരൂപങ്ങളേ നിമിഷംതോറും പ്രതിനവമായി പൂർത്തീകരിക്കുന്നതു ശക്യമാ കയാലാണ് ഇവയ്ക്ക് പൂർത്താധികൃതം തോ ന്നതെന്നും ഇവയുടെ വിസ്മരണിയമല്ല.

സൂതി യതാഫലമായും ഭാവനാഫല

മായും രണ്ടുവിധത്തിലുണ്ട്. സാരഥ്യം, ധനുസ്സംക്ഷലനം, ശരപുഷ്പനം മുതലായവയിൽ യുദ്ധഫലസ്മരണവും, കാവ്യരചന, വാചാപ്രസംഗം മുതലായവയിൽ ഭാവനാഫലസ്മരണവും ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. എന്നാൽ, മുമ്പ് നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്കോ അനുഭവത്തിനോ വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഒരു വസ്തുവെന്ന് അറിയുകതന്നെയാകുന്നു. മായോ ഉള്ള അറിവും കൂടി സ്മരിയുന്ന പദത്തിൽ ഗഭീകൃതമായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ചിലരുടെ മതം. ഈ അറിവുകൂടാതെ തന്നെ പ്രത്യക്ഷാവർത്തിക്കു സംഭവമുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം പ്രധാനംതന്നെ. എന്നാൽ, മുൻകാലങ്ങളിൽ ശുദ്ധവൃത്തിയിൽ നിന്നും ശ്രവിക്കുകയോ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള ആശയാദികളുടെ സ്മൃതരൂപതാപജ്ഞാനം കൂടാതെ അവയേ സ്വീകരിക്കുന്ന ദൃഢവിശ്വാസത്തോടുകൂടേ കവികൾ പ്രയോഗിച്ച് മോഷണദോഷത്തിന്നു ആസ്സദീകൃതനാക്കി അപഹാസിതനാക്കുന്നതിനുള്ളകാരണം മേൽപറഞ്ഞതുതന്നെയാകുന്നു.

സ്മരണശക്തിയുടെ പ്രാഥമികാസ്ഥയേപ്പറ്റിയാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടത്. അനുഭൂതിജ്ഞാനത്തേ അനുസരിച്ചു ല്യാതെ സ്മരിച്ചുവന്നതിന്നു സംഭവമില്ല. ഒരു ശിശുവിന്നു അനുഭവാനന്തരം അല്പനേരംപോലും ഒരു പ്രത്യക്ഷത്തേ സ്മരിക്കുന്നതിന്നു സാധിക്കുന്നില്ല. ഒരു പേടകത്തേ ഒരിക്കൽ പരിശോധിച്ച് അതിൽ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥം ഭാവപ്രത്യക്ഷം ശിശുവിന്നുണ്ടായെങ്കിലും ഈ അനുഭവത്തെ തിരിവെടുത്ത് പരിശോധിച്ച് പഠിക്കുകയോ പേടകത്തിൽ കയ്യിടുന്നതു അസാധാരണമല്ല. എന്നാൽ ജ്ഞാനാനന്തരം ചതുർത്ഥമാസാന്തത്തോടുകൂടി സ്വമാതാവിതാക്കന്മാരെ കാണുമ്പോ

ൾ അത് അറിയുന്നുണ്ട്. പ്രത്യക്ഷ ദ്രവ്യങ്ങളുടേ അഭാവത്തിൽ കൂടി അതുകൂടേ രൂപാദികളെ സ്മരിപ്പുന്ന ദൃഷ്ടി ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു അനുഭവാനന്തരമായ ഭാവനാബലവൽക്കാരം ആവശ്യമത്രേ. നിത്യപരിചിതമായ ശുക്ലപഞ്ചരവീക്ഷണത്തിന്റെ ഫലമായിട്ട്, അതിൽ ശുക്ലാഭാസം ഭവിക്കുമ്പോൾ ഒരു ശിശുപ്രകടീകരിക്കുന്ന നൈരാശ്ര്യവും, സ്നാനാശനാദികൾക്കുള്ള ഉപചാരങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ അവ എന്തിനെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് അറിയാനാകുന്ന ജ്ഞാനവും സ്മരിയുടെ പ്രാഥമിക രൂപമാകുന്നു.

സ്നാനാഭിമുഖീയയുടെ ക്രമമാണ് ഇനി വിചിന്തനീയമായിട്ടുള്ളത്. അനുഭവങ്ങളുടെ ആവർത്തനമനുസരിച്ചു അന്തഃകരണപ്രത്യക്ഷങ്ങൾക്കു വിവരണവും പരസ്സംബന്ധവും അഭിമുഖീയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ആലോചനയിൽ സ്വയമേവ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങുന്നതിന്നു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അന്വേഷതപദാർത്ഥജ്ഞാനം ശിശുവിന്നുണ്ടാകുന്നു. തന്റെ ധാത്രിയുടെ പേർ ആരെങ്കിലും ഉച്ചരിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ അവളുടെ മുഖത്തേക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതു ഒരു കുട്ടിയുടെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രഥമദശയാണ്. അനന്തരം അവളുടെ അഭാവത്തിലും നാമരൂപണമാത്രംകൊണ്ടു അവളുടേ രൂപം അറിയുകതന്നെ മനോമുക്തത്തിൽ കാണുന്നതു ദീർഘദശയാണ്. എന്നാൽ ഒരു ശിശുവിന്നു ലോകം മുഴുവനും അഭിനവങ്ങളായും അതുളതകരങ്ങളായുമുള്ള വസ്തുക്കളാൽ പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കെ, ഏകപ്രത്യക്ഷാവർത്തി മാത്രമല്ല ഭവിക്കുന്നതെന്നും, ദ്രവ്യം പ്രതി ഇന്ദ്രിയസന്നിധിയിൽ ഹേതുവായി അനുനിമിഷം ഭിന്നസ്മൃതിപ്രത്യക്ഷങ്ങൾ വലിക്കുന്നതാണെന്നും ആല

അവിജ്ഞാനധാരതാദികളായ തൂരികളിൽ ഇതരശയതന്തുക്കൾ ഉപയുചരി കൂടിവരുന്നതാണെന്നും സൂക്ഷ്മപ്രയത്നകന്മാരെല്ലാം ഐകകണ്ഠേന സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി സംഭവങ്ങളുടെ സ്പർശനത്താൽക്കാലികം മാത്രമായിരിക്കുമെങ്കിലും ശൈശവത്തിൽ തന്നെ സൂചിശക്തിയുടെ പ്രാബല്യം വീണ്ടും സ്റ്റീട്ടിഗമാകുന്നതാണ്. ഭരതവത്സ്യായ ബാലന്മാർ തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ ഷഡ്യാസാകാലത്തോളം കാണാതിരുന്നിട്ടു അവരുടെ പുനർഭാവത്തിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞതായി സംഭവങ്ങളുണ്ടത്ര എന്നാൽ ഏകദേശം രണ്ടുരണ്ടോ വയ്ക്കു പ്രായമാകുന്നതോടുകൂടി മാത്രമേ പൂർണ്ണ ഭൂതസംഗതികളുടെ യഥാർത്ഥസ്മരണാശീതൃക്കൾ കാണിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇതിനെ മൂ

ന്നു വയസ്സു കഴിയുമ്പോൾ അതായത് ആലയവിജ്ഞാനം വലിക്കുമ്പോൾ ഈ ഭാജ്ഞത്തിൽ സ്റ്റുടതകൂടിവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരമായാലും, ബാല്യദശയിൽ ശൈശവാവസ്ഥയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സൂതി അർദ്ധജ്യോതിപ്രദിയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇതിനുള്ളകാരണം ദിനപ്രതി പ്രശ്നിനവപ്രത്യക്ഷതയുടെ വർദ്ധനവ്തന്നെ ഇതുകൂടെ ക്ഷയകാലമായ വാർദ്ധക്യദശയിൽ പൂർണ്ണസ്മരണത്തിന്നു പരിപൂർത്തിയായ സ്റ്റുടതയും അധികവിച്ഛിന്നമാകുന്നതു മേൽപാഞ്ഞ സംഗതിയുടെ വാസ്തവത്തേ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. സ്മരണശക്തിയുടെ അഭിവൃദ്ധി ഓരോരുകാരന് പ്രാപ്തമാകുന്നതല്ലെന്നും ഇതിൽനിന്നു സാധിക്കുന്നു. (തുടരും)

പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ.

മണിപ്രവാളശാക്തമുഖത്തിന്റെ മുഖവുര പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ അനുവദിച്ചതിൽ ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ പ്രവർത്തകന്മാർക്ക് ഞങ്ങൾ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മം - പ - ഒരു തിരുത്തൽ.

1087 മിഥുനമാസത്തിലെ മാഗ്ഷോദയത്തിൽ 'നിബ്ബന്ധവിദ്യാഭ്യാസ' മെന്ന ലേഖനത്തിലെ '913-മാണ്ട്' എന്നത് '993-മാണ്ട്', എന്നു വായിക്കണം.

ഇതു രസികരഞ്ജിനിയിൽ വന്നുപോയിട്ടുള്ള തെറ്റാണെന്നു കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ഞങ്ങളെ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. മം - പ -

जातिः ।

(अनुवचः)

एतादृक्ष्यैयमेव भारतीयमहाराज्याधिकारिणां सर्वकार्येषु साधकीभवति । निष्पक्षपातं निखिलजातीनामेकरूपयैव नीत्या रक्षणं विधितुमिभारतीयमहाराज्याधिकारिभिस्सम्प्रति स्वीकृत्यमाणमिदं स्वैर्यं न्याय्यमेव । ये तु किस्तुमतप्रवर्तकास्तद्धर्मप्रवक्तारो हिन्दूनां यौरोप्येषूपलभ्यमानस्य परिष्कारस्य प्रतिबन्धिकां जातिमेव निश्चिन्वानास्तामुन्मूलयितुमैदम्पर्येण प्रयतन्ते तेषामेतद्विषयकस्तरम्भोऽन्याय्यो निष्प्रयोजनश्च । हिन्दूनामेतन्महाराज्याधिकारिणां च परस्परं सस्वन्धो रक्ष्यरक्षकभावरूपः, तेषां कैस्त्वधर्मप्रवक्तृणां यौरोप्याणां च सम्बन्धस्तु न तथा-

विधः । अतः किस्तुमतप्रचाराय प्रवर्तमानैर्यौरोप्यैरेतद्देशीयान् प्रति महाराज्याधिकारिवन् प्रयुज्यमानो जात्यनादरणनिबन्धो बन्ध्यः स्वोद्देश्यसिद्धिप्रतिबन्धकश्च स्यात् । हिन्दूनां चिरन्तनजात्याचारमर्यादाविषयकांस्तत्तदाभिप्रायान् यथाहिमाद्रियमाणैरेवामीभिः किस्तुधर्मप्रवक्तृभिर्यौरोप्यैस्त्वमतसिद्धान्तेषु सर्वसम्मततया विद्यमानाः श्रद्धघनीयतरा लोकमर्यादा हिन्दुसमुदायहृदयङ्गमा विधातुं शक्याः । कैस्त्वधर्ममतमालम्बमानो हि हिन्दुजातिश्चेशमासाद्य सद्यस्त्वबन्धुतया समुदायात् गळहस्यते । प्रभुवंशजातश्चेदीदृशस्तदा प्रायो नीचजन्मभि-

रेव हिन्दुभिस्साम्प्रतमालम्ब्यमानक्रिस्तुमतैस्स-
हा ऽभिजनधनविद्यादिभिस्तेभ्योऽत्यभ्यर्हितमेनं
संयोजयितुं न करणीयो निर्वन्धः । अभ्युपग-
तक्रिस्तुमतेनापि तेन निकृष्टजनैस्सहान्नपानादि-
विधाने क्रियमाणो निर्वन्धो न शोभत एव ।
मतमित्येतन्न तावद्येन केनापि सह यत्किम-
पि जग्ध्वा पीत्वा वाधिगन्तव्यम् । इदानी-
माश्रीयमाणक्रिस्तुमतानां नीचजनानामुत्कृष्टज-
नसमुदायेऽवकाशो न दीयेतैव चिराय । यौ-
रोप्यैरपि सत्पुरुषैरेते त्यक्तमता हिन्दवो न
स्वसमुदायेऽन्तर्भाव्यन्ते । क्रिस्तुधर्मानुवर्त्तने
सम्भाव्यमाना त्रिशङ्कुवादियमन्तरालस्थितिरेव
प्रभुर्वश्यानुत्कृष्टहिन्दुजनांस्ततो निवर्त्तयतीति के-
प्यभिप्रयन्ति । महम्मदीयैस्वमतमङ्गीकुर्वाणा हि-
न्दवस्वनिर्विशेषमभिमन्यन्ते । भारतीयमहारा-
ज्याधिकारिभिः क्रैस्तवैस्तावदेतन्न शक्यम् । देवा-
सुराणामार्यदस्यूनां इवेतकृष्णानां चानादिसिद्धा
गाढरूढमूला जातिस्पर्धा नोच्छेत्तुं शक्या ।
क्रिस्तुमतमभ्युपगच्छतां हिन्दूनां जातिभ्रंशः सि-
द्ध एव, भवतु, किन्तत इति चेत् । स्वजना-
स्तं दूरात् परिहरन्ति । किमितोप्यधिकम-
स्ति दुःखस्थानम् ? स्वजनैः परित्यक्त्वाजननि-
रेवास्तु । एकाकिना स्वजनविहीनेन को वा पुरु-
षार्थस्साधयितुं शक्यः । समुदायवले हि स-
र्वकार्यसिद्धिः प्रतिष्ठिता । तस्मिंश्च जातिनिव-
न्धने सति तदनादरणं सकलसामुदायिकाचारो-
च्छेदकारणं स्यात् । हिन्दुमतमर्यादास्मन्य-
गजानाना यौरोप्यास्तेषां जातिधर्मपरित्यागं नै-
व सम्मन्येरन् । क्रिस्तुमतप्रचारमभिलषन् क-
श्चियौरोप्य एवमाह । 'जातेस्तदुचिताधिकारेभ्य-

श्च बहिष्कृतानां स्वीकृतनूतनमतानुसारिमान्य-
जनसमुदाये प्रवेशालाभ एव क्रिस्तुमतप्रचा-
रस्य प्रतिबन्धकीभवति । तेष्वेव मान्या-
नामन्यस्समुदायः कल्प्यः । तदन्तर्भूताश्च स्व-
तन्त्रसङ्घवसायेषु प्रोत्साहोत्कर्ष नेयाः तेषु
च सहजबुद्धिशक्त्यादिभिरन्यासाधारणमुत्कर्ष-
मधिगच्छद्भ्यो महाराज्यभारधुरन्धरैर्विंशि-
ष्टाधिकाराः प्रदेयाः । एवं तेषां स्थिते-
र्गौरवमाधाय विस्रम्भे जनिते परस्सहस्रमुत्तमा-
भिजना अपि जना अहंपूर्विकया सम्पतेयुः
क्रिस्तुमतमवलम्बितुं इति । विश्वाधिपत्यं प्रति-
श्रुत्य प्रलोभितोऽपि प्रेक्षावानास्ति को न
कोऽपि स्वजातिपरित्यागरूपाय महापापाय स-
न्नह्येत् । क्रिस्तुमताश्रयणादेव तत्त्वज्ञानाधिगम
इति । रथ्यापुरुषघोषवन्मिथ्यावादेन पामरान्
प्रतारयाद्भिः किं प्रतिपन्नं ? अनितरगतयः केपि
निकृष्टजनाः परं तद्वचनेष्वन्धविश्वासं दधानाः
स्वमततत्त्वज्ञानहीनाः कारितज्ञानस्नानास्तन्म-
तं परिगृह्णानास्तानुपासते । क्रैस्तवमतस्य
महम्मदीयमतस्य तदन्यस्य वा सिद्धान्तान-
धिगन्तुं बुद्धिमद्भिः क्रियमाणः परिश्रमो न
दुष्यत्येव । स्वमतं परित्यज्यान्यमतपरिग्रह-
स्तु न बुद्धिमत्कृत्यम् । अतिचिरन्तनस्या-
स्मन्मतस्य तत्त्वजिज्ञासया श्रुतिस्मृत्याद्यस्मद्-
ग्रन्थानैदम्पर्येणाधीयानाः कति यौरोप्यप-
ण्डिता नाद्य परिश्राम्यान्ति ? तेषु न कोऽपि
स्वमतं परित्यज्यास्मन्मतं स्वीकर्तुं व्यवस्य-
ति । तद्दृष्टान्तेनाप्यस्माभिः स्वमतानुवर्त-
ने स्थेयसी प्रतिपत्तिः कार्या ।

(शिष्टमग्रे)

केरळवर्मा, सि. एस्. ऐ.

വരിക്കാരിമാർ

ഇവിടെ വരിക്കാർ തന്നിട്ടുള്ള മേൽവിലാസത്തിൽ ശരിയായി ഞങ്ങൾ മാസിക അയയ്ക്കുന്നുണ്ട്. കിട്ടാതെ വരുന്നത് ഞങ്ങളുടെ ഉപേക്ഷയല്ല. എന്തെങ്കിലും പ്രതി കിട്ടാതെവന്നാൽ ആ മംസം കുഴിയുന്നതിനുമുമ്പായിത്തന്നെ ഞങ്ങളെ വിവരം അറിയിച്ചാൽ നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതുമാണ്. അതിനുശേഷമുള്ള ആവലാതികൾ ഞങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല. പോസ്റ്റിലും അഞ്ചാലിലും സ്റ്റാമ്പു പതിച്ചുകൊണ്ടു സാധനം കിട്ടാതെവന്നാൽ അതാതു ചേലുപ്രോഗസമാന്മാരോടു ആവലാതി നോയിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പോസ്റ്റേജ് വേണ്ടെന്നുള്ള വിവരം വരിക്കാർ അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ.

ഈ വരിക്കാർക്കുവേണ്ടുന്ന കത്തുകളിൽ, അവയേക്കു കിട്ടുന്ന മാസികയുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ ചേർത്തുകൊണ്ടു നമ്പ്രാ കൂടി ചേർത്തുകൊണ്ടുതാണ്.

—*—

രസികരഞ്ജിനി

ഈ മാസികയുടെ താഴെ നമ്പ്ര ചേർക്കുന്ന ലക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുണ്ട്. ലക്കം ഒന്നിന്നു വില രണ്ടണമാത്രം. തപാൽകൂലി പുറമെ.

താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വി. വി. യായി അയക്കുന്നതാണ്.

പുസ്തകം 1	ലക്കങ്ങൾ 2, 3, 4, 6, 7.
പുസ്തകം 2	2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12.
പുസ്തകം 3	3, 4, 7, 8, 12.
പുസ്തകം 4	എല്ലാലക്കങ്ങളും
പുസ്തകം 5	1, 2, 3, 4.

—*—

അറിയിപ്പ്

‘മംഗളോദയം’ മാസികയുടെ വഴിപ്പണം വിരിപ്പാണം മറ്റുമായി കമ്പനി വക എജൻറായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കോതകുർജ്ജി ടി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ എജൻറു സ്ഥാനത്തിൽ നന്നൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞപ്രഗ്രാമം ഏർ. വെങ്കിടസുബ്രഹ്മണ്യൻ ഒരു കമ്പനി എജൻറായി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വരിസംഖ്യ, ഷെയറുവക പണം മുതലായവ പുതിയ എജറിന്റെ പക്കൽ കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു എല്ലാവരെയും അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മറണേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

—*—

മംഗളോദയം

വരി:സംഖ്യ തപാൽകൂലി അടക്കം

ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ 2—8—0 ആറുമാസത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ 1—6—0

റെവ്യൂയിക്കു മുൻകൂർ 0—4—0 വി. വി. കമ്മീഷൻ പുറമെ

വരി:സംഖ്യ ബാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളവർ, അവരവർ അടക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടനെ തീർത്ത രീതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്.

മംഗളോദയം കമ്പനി

ജീപ്പം, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ഡയറക്ടറാർ

- 3 മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി 11-ാംകൂർ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
- 1 ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകൾ
- 2 „ വടക്കിനിയേടത്തു കിരാങ്ങാട്ടമനയ്ക്കൽ ശ്രീധരൻ അനുജൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്
- 4 „ സി. ടി. അവഞ്ഞിക്കാട്ടു വീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് „
- 5 „ കൂർ ഭാമോദരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് „
- 6 „ ടി. ഐ. എം. പൊന്മത്തൻ നമ്പൂതിരി „
- 7 „ പുനശ്ശേരിനമ്പി വീലകണ്ഠശർമ്മ „
- 8 മ.രാ.രാ. ചങ്ങരംകോത കണ്ണൻകുത്താവ് „
- 9 „ ഡാക്ടർ ടി. സി. കൃഷ്ണമനോൻ „

മലയാളഭാഷാഭിപ്രായയേയും പൊതുജനയോഗക്ഷേമത്തെയും മുൻനിറുത്തി, ഷെയർ 1-ക്കു 10കു വീതം 3000 ഷെയറിൽകൂടി 30000കു. മൂലധനമായി എടുപ്പടുത്തിയിരിക്കുന്നതാണ് ഈ കമ്പനി. ഈ കമ്പനിയിലേക്കു വളരെ കാലമായി ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന കല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം തീർവാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മേലാൽ ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷ്, ദേവനാഗരി, തമിഴ് എന്നീ അക്ഷരങ്ങളിലുകൂടി എത്രതരത്തിലുള്ള അച്ചുടിവേലകളും ആഭയാന്വിതകീൽ വൃത്തന്മാരും കൃത്യത്തിനും നടത്തികൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഇതിനപ്പുറമെ ദേശമംഗലത്തുനിന്നു ബ്രഹ്മശ്രീ എ. കെ. ടി. കെ. എം. ചെറിയ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടവർകളുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്ന മംഗളോദയം മാസികയും കമ്പനിയിൽനിന്നു ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഗ്രാഹ്യങ്ങളായ പല വിഷയങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ മാസിക മേലിൽ പൂർണ്ണധികം പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ നടത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കമ്പനിയിൽ ഷെയർ ചേരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ടി. കമ്പനിമാനേജർക്ക് അറിയിച്ചാൽ ഫരജിഫാറം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അല്പം ഷെയറുകൾ മാത്രമെ ബാക്കിയുള്ളൂ. മാനേജർ.

മംഗളോദയം

ഫുവു

പുസ്തകം ൪

ചിങ്ങം

ലക്കം ൧൦

മംഗളം.

ഞാനാരാ, ഞങ്ങളുനിന്നാണിഹവര, വെവിടെയ്ക്കാണിനിപ്പോക്ക്, സാധി-
പ്പാനെന്തെല്ലാമെന്നിങ്ങുണ്ടിവിടമതിൽ, മമപ്രേരണക്കാരനാരോ
സ്ഥാനം പാത്താലിത്തോ, ഞൊരുവിവരവുമില്ലിത്തിരയ്ക്കിത്തിരിയ്ക്കോ-
ന്നനംകല്ലിച്ചിതിന്നപ്പാമതുമകാണിയ്ക്കുകാണിയ്ക്കതായേ!

കവകര നീലകണ്ഠനമ്പൂരി (രാജാ)

മലയാള അക്ഷരങ്ങൾ

ദ്രാവിഡ ഭാഷകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒട്ടും തന്നെ അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു നിലയിൽ കേരളഭാഷയെ നിന്തുവാൻ പരിശ്രമം ചെയ്ത സഹൃദയന്മാരിൽ പലരും സ്വരസ്യികൾക്കു ദോഷം വരാത്തവിധത്തിൽ ലിപികളുടെ എണ്ണം ഒരു ചുരുക്കി എഴുത്തിലും അച്ചടിയിലും ഇപ്പോൾ വേണ്ടിവരുന്ന ശ്രമത്തെ കരക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും ആ വക മാന്യന്മാരുടെ പരിശ്രമം നിഷ്പലമായി കലാശിക്കുന്നു ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഇതുവരെ ചെയ്തേടത്തോളമുള്ള ശ്രമം കൂട്ടക്കുരങ്ങുകളെ തമിഴിലെന്നപോലെ ഒരു അടയാളംകൊണ്ടു സന്ധിപ്പാനുള്ള വഴി മാത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നു. 'പ്പ' എന്ന അക്ഷരത്തിനുപകരം

'പ്' എന്നു എഴുതുന്നതായാൽ എഴുത്തുവേല വലുതാകുന്നു എന്നല്ലാതെ അച്ചുണ്ടു കാക്കു പ്രത്യേകമായ ഒരു ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാൻ തരമില്ല.

അച്ചടിക്കാക്കും പ്രസാധകന്മാർക്കും ഒരുപോലെ ഗുണവത്തായിരിക്കുന്നതായ മാർഗ്ഗമാണ് കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടത്. സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു 26 അക്ഷരം മാത്രമുള്ളതും എത്രയോ നൂറ്റാണ്ടായി മാന്യനിലയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞതും ആയ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ 'സ്പെല്ലിങ്' പരിഷ്കാരം വരുത്തുവാൻ അമേരിക്കയിലും, ഇംഗ്ലണ്ടിലും അനവധി പണ്ഡിതന്മാർ ഇപ്പോഴും സ്ഥിരോത്സാഹമായി ശ്രമിച്ചുവരുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഒരു സ്ഥാനത്ത് ഇനിയും ഉറച്ചു

കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കേരളഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ വല്ല പരിശ്രമവും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് അസ്ഥാനത്തിലാകയില്ല. ലിപി പരിഷ്കാരം വരുത്തണമെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ വളരെ തെളിവുകളൊന്നും ആവശ്യമായി വരികയില്ല.

ഒന്നാമത് പ്രസാധകനാക്ക്, അക്ഷരങ്ങൾ വലിക്കുവാൻ പത്തു ഭാഗങ്ങളിൽ അടങ്ങേണ്ടതായ കാര്യങ്ങൾ 15 ഭാഗങ്ങൾ കൊണ്ടു സമത്വമിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

രണ്ടാമത് അച്ചുക്കൂട്ടാക്ക് അച്ചടി വേലയിൽ വല്ല പരിഷ്കാരവും വരുത്തണമെങ്കിൽ അക്ഷരങ്ങളുടെ ബഹുത്വം ഒരു വാസ്തവമായിത്തീരുന്നു.

മൂന്നാമത് അച്ചടിക്കുടലാസ്സുകളുടെയും പുസ്തകങ്ങളുടെയും എണ്ണം അധികമായി വലിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടു നിശ്ചിതസമയത്തിനുള്ളിൽ പലതും വായിക്കേണമെന്ന് ആഗ്രഹമുള്ളവർക്കും കാര്യം മനസ്സിലാക്കുക എന്നതു ശ്രമസാധ്യമായതിനാൽ.

ഈ മൂന്നു സംഗതികളേയും വെച്ചേറ എടുത്ത് ആലോചിച്ചു നോക്കുകതന്നെ. കേരളഭാഷയിൽ അച്ചടിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി നോക്കുന്നതായാൽ, അച്ചുക്കൂട്ടാരും പ്രസാധകനാരും രണ്ടുതരക്കാരുമായിട്ടല്ലാതെ ഈ രണ്ടു പ്രവൃത്തിയും ഒരാളിൽ വളരെ ദില്ലുമോയിട്ടാണ് കാണുന്നത്. പണ്ഡിതന്മാർ അധികവും പ്രസാധകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലായതുകൊണ്ടു പുസ്തകം അച്ചടിക്കുന്നതിൽ—അതായത് ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കൃത ലോകരീതിക്കനുസരിച്ചു ഭംഗിയായി അടിക്കുന്നതിൽ, അച്ചുക്കൂട്ടാക്ക് എത്രത്തോളം ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടുന്നുണ്ടെന്ന് അന്വേഷിച്ച് അറിയേണ്ട ചുമതല അവർ തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കാതെ കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. ഈ വി

ഷയത്തിൽ വല്ല പരിശ്രമവും ചെയ്യാൻ ത്രാണിയുള്ള സാഹിത്യരസികന്മാരെ കാണാൻമില്ല.

രണ്ടാമത് അച്ചുക്കൂട്ടാർ തന്നെ വല്ല പരിഷ്കാരവും ചെയ്തയാണെങ്കിൽ അക്ഷരങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലാണല്ലോ ഒന്നാമതു വേണ്ടത്. രണ്ടോ നാലോ തരം അക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ട് അച്ചടിപ്പുത്തിയാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നതും പ്രയാസം. 350-ം 400-ം തരം അക്ഷരങ്ങൾ കൊത്തി വാളുണ്ടാക്കുക എന്നത് എത്രമാത്രം നഷ്ടത്തിനും അദ്ധ്വാനത്തിനും ഇടയാക്കിത്തീർക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ഇതിനും പുറമെ പല തരത്തിലുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി വ്യാപാരം ചെയ്യുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ ഇല്ലതന്നെ. ഇവി അപ്രകാരം ഒരു വ്യാപാരി ഉണ്ടായാൽതന്നെ ആയാൾ ഈ അക്ഷരബഹുലത്തെ ഭയപ്പെട്ട് പുതിയ രീതിയിലുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ നിർമ്മിപ്പാൻ ഉദ്യോഗിക്കാതെയാണിരിക്കുക.

മൂന്നാമത് വഞ്ചനാപത്രങ്ങളുടേയും പുസ്തകങ്ങളുടേയും എണ്ണം വലിച്ചുവരുന്നതോടുകൂടി വായനക്കാർ അദ്ധ്വാനംകൂടാതെ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കേണമെന്നു നിലവിലായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു; കാര്യഭാഗം എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കേണമെങ്കിൽ അക്ഷരപ്പരപ്പും തന്മൂലം വന്നുചേരുന്ന വാചകപ്പരപ്പും പാടുള്ളേടത്തോളം കുറയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടത്.

ഇപ്രകാരമുള്ള ദോഷങ്ങൾ ഒക്കെ കേരളഭാഷാക്ഷരങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിലും ഇതിനെ എഴുത്തുശുദ്ധൻ കാലത്തിൽ പരിഷ്കരിച്ചതിനുശേഷം ഒരു പരിഷ്കരിച്ച കളയാമെന്നു ധൈര്യം ആർക്കും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആധൈര്യം ഒരാളുടെ ശ്രമംകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കി തീർക്കുക എന്നതും പ്രയാസമായിത്തീരുന്നു. പണ്ഡി

തന്മാർ ഞേതു ചന്ന് ഇന്ത്യയിലെ പലതരത്തിലുള്ള ലിപികൾ പഠിച്ച് കാരോ ഭാഷയിൽ സ്വരസംസ്കാരം എഴുതുകയാണ് ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കി ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായത്തിൽ വല്ല മാറ്റങ്ങളും വരുത്തുവാൻ തരമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന് ആലോചിച്ച് ഉറക്കേണ്ടതിന്നു സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. കേരളഭാഷയെ പല തരമായ നിബന്ധനകൾക്കടിമപ്പെടുത്തി കെട്ടിയിടുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വല്ലതും വരുത്തുവാൻ തരമുണ്ടെന്നോ ഇല്ലെന്നോ തീർച്ചയാക്കേണ്ടതാണ്. അച്ചടി വേലകളും അച്ചുക്കുട്ടങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണവും ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പരിഷ്കാരം വല്ലതും ചെയ്യാൻ തരമുണ്ടെങ്കിൽ ആയത് സ്വരസംസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചാണ്. മലയാളത്തിലേയും സംസ്കൃതത്തിലേയും അക്ഷരങ്ങളിൽ ചിലതിനെ ഉപമിച്ചു നോക്കുക.

സ്വരാക്ഷരങ്ങളായ ആ. ഇ. തുടങ്ങിയ അക്ഷരങ്ങൾ സന്ധിപ്പിക്കുമ്പോൾ വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ വരുന്ന മാറ്റത്തിന്നുതന്നെ സ്ഥിരമായില്ലാതെ വരുന്നുണ്ട്.

ക. ന. ണ.
 ഹ. ത. ര. ഹ.
 ള. ത. ത. ര. ര.

എന്ന തുടങ്ങിയ വ്യത്യസ്തരീതികളും.

പ. മ. ച. ഖ. യ.
 ഷ. മൃ. മൃ. മൃ. യ.

എന്നു തുടങ്ങിയ സാധാരണ രീതികളും നോക്കുക. ഈ വക സംസ്കാരത്തെ സംസ്കൃതത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് സമത്വമിച്ചിട്ടുള്ളത്?

കു. ള. ത. ത.
 കൂ. നൂ. നൂ. നൂ.

നാഗരാക്ഷരത്തിൽ വ്യഞ്ജനങ്ങളോടു സ്വരം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിൽ നല്ല വ്യവസ്ഥയുണ്ടെന്ന് ഇതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നതാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ സ്വരാക്ഷരങ്ങൾക്കു പ്രത്യേക അടയാളങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അച്ചുക്കുട്ടക്കാർ കയ്യക്ഷരങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നിനിമിത്തം ആ വക അടയാളങ്ങളെ എല്ലാ ഇടങ്ങളിലും സ്വീകരിക്കുന്നില്ല.

ആ = റ	ഈ = ള
ഇ = റ	എ = റ
ഈ = റ	ഐ = റ
ഉ = റ	ഊ = റ
ഊ = റ	ഋ = റ
ഌ = റ	അം = റ

ഇങ്ങിനെയുള്ള അടയാളങ്ങൾ മാത്രം എല്ലാ വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങളോടും ഭേദമെന്നിയെ ചേർക്കുന്നതായാൽ കഠിന ആശ്വാസമുണ്ടെന്നാണു തോന്നുന്നത്. ഇതിലും എ. ഐ. ക. ഊ. മുതലായ സ്വരങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും സംസ്കൃതത്തെ അനുസരിച്ച് ഒരു അടയാളം ഉണ്ടാക്കുന്നതു പ്രത്യേകം നന്നായിരിക്കുമെന്നാണു പായേണ്ടത്.

ഇനി കൂട്ടക്ഷരങ്ങളുടെ കാര്യം നോക്കുക. കരേ വ്യഞ്ജനാക്ഷരംതന്നെ ഇരട്ടിച്ചു സന്ധിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്ന ദിക്കിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു അടയാളംകൊണ്ട് ആയതു സാധ്യമാകുമെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു. ക. ള. മ. ത. റ. മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾ ക. പ. മ. ത. റ. എന്ന അടയാളംകൊണ്ടു സമത്വമിക്കാമെങ്കിൽ എത്ര ഉപകാരമായി.

ഈ എഴുതുന്ന വാചകം പുതിയ ഒരു രീതിയിൽ അവലംബിച്ചാണെന്ന് വിചാരിപ്പുകതന്നെ. എന്നിരുന്നാലും എത്രയോ താകട്ടെണ്ട. സംസ്കൃതശാസ്ത്രങ്ങൾ അടിസ്ഥാന നാഗരാക്ഷര അക്ഷരങ്ങൾ ഈ വക അടയാളങ്ങൾ അനവധി കാണാം.

(ഈ എഴുതുന്ന വാചകം പുതിയ ഒരു രീതിയെ അവലംബിച്ചാണെന്നു വിചാരിക്കുകതന്നെ. എന്നിരുന്നാൽ എത്രത്തോളം തരക്കേടുണ്ട്. സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ അടിക്കുന്ന നാഗരക്കരം അച്ചടിച്ചാൽ ഈ വക അടയാളങ്ങൾ അനവധി കാണാം.)

ഇതുപോലെതന്നെ അധികമായി സയോഗത്തിൽ വരുന്ന ന-ത-ല-മ മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾ മാറ്റുള്ള വ്യഞ്ജനങ്ങളോടു ചേർന്നുപോകും കൂട്ടക്ഷരമില്ലാത്ത സ്ഥിതിയിൽ ഒരു അക്ഷരവും അടയാളവുമാക്കിയാൽ എത്ര ഗുണമായി.

ഇപ്രകാരം നോക്കുന്നതായാൽ പലതും അഭിപ്രായപ്പെടുവാൻണ്ടാകും. ഇപ്പോൾ അച്ചടിയിൽ ആകെ വേണ്ടിവരുന്ന 350-ൽ അധികം കരുക്കൾ ചുരക്കി നൂറോ നൂറാമ്പതോ ആക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതായാൽ വലുതായ ഒരാശ്വാസം അച്ചുക്കൂട്ടക്കാക്കു കിട്ടുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇപ്ര

കാരം വല്ല പരിഷ്കാരവും വരുത്തുന്നതായാൽ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് എത്രമാത്രം അസൗകര്യമായി തീരുമെന്നേ ആലോചിക്കേണ്ടതുളളൂ. ഉറച്ച ഒരു രീതിയെ ഭേദപ്പെടുത്തുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടായി തോന്നുന്നത് സാധാരണയാണ്. പണ്ഡിതന്മാരും വിദ്യാഭ്യാസമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും ഒത്തൊരുമിച്ചു മേലിൽ അച്ചടിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളെക്കൊള്ളുന്ന ഒരു രീതിക്കനുസരിച്ചുപാടുള്ളവെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ ചുരുങ്ങിയകാലം കൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ തീരാതിരിക്കുന്നതല്ല. ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാർ ഇതിലും ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. അക്ഷരങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ഭംഗി പൊയ്ക്കൊക്കുമെന്നായിരിക്കും മറ്റൊരു ആക്ഷേപം. ഏതെങ്കിലും ഈ വിഷയം ആലോചനയിലാണെന്നും രണ്ടാലൊന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതായ നല്ല ഒരു അവസരം ഇതിൽ പാമായി മറ്റൊന്നു ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുംകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

സപ്താരധന

‘ആരാധന’ എന്നു പറയുന്നതു ‘ഭക്തി’ എന്ന അദൃശ്യവികാരത്തിന്റെ വലമായ ഒരു പ്രത്യക്ഷപ്രവൃത്തി മാത്രമാകുന്നു. ഈ മനോവികാരവും, അത് ഒരു വിധത്തിലങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ വ്യത്യസ്ത കാണിക്കുന്നതിനുള്ള താല്പര്യവും എല്ലാവരിലും ഏകദേശം ഉണ്ട്. ‘ഭക്തി’ ദൈവിശാസനസ്പന്ദനാദിമാനസമിശ്രമായ ഒരു വികാരമാകുന്നു. നാം സ്നേഹിക്കുകയും, വിശ്വസിക്കുകയും, ബഹുമാനിക്കുകയും; ഭയപ്പെടുകയും, ചെയ്യുന്ന ഒരു സാ

ധനത്തോടോ, മനുഷ്യാനോടോ, ദിവ്യവും അദൃശ്യവും ആയ ഒരു ശക്തിയോടോ നമുക്ക് ‘ഭക്തി’ ഉണ്ടാകാം. ഭക്തിയുടെ ആധിക്യം കൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ നാം ഭക്തിപൂർവ്വം ആരാധിക്കുന്ന ആളെ വിട്ട്, നമ്മുടെ ‘ഭക്തി’ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ടായ ചില സംധനങ്ങളിലേക്ക് മാറാറുണ്ട്. തന്നിമിത്തം വലിയ ഒരു യോഗാധിവിന്റെ വാക്യം, യോഗനായ ഒരു രാജപുംഗവന്റെ കീഴിൽ, സിംഹാസനം മുതലായവയുടെ, പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ലോക

ഗുരുവിന്റെ 'മെടിയടിയും' ഇങ്ങിനെ പലതും നമ്മുടെ ഭക്തിപൂർവ്വമുള്ള ആരാധനക്ക് വിഷയിവേകുന്നു. നാം ഭക്തിപൂർവ്വം എന്നതിനെ എങ്കിലും ഒന്നിനെ ആരാധിക്കുന്നത് ഭൂതത്തിലെ ചില കുറുക്കന്മാർക്ക് മപ്പു കിട്ടുന്നതിനോ, വർത്തമാനത്തിൽ അതിന്റെ പ്രീതി സമ്പാദിച്ച് ജീവിതയുദ്ധം ജയപ്രദമാകുന്നതിനോ, ഭാവിയിലെ ചില ഭയങ്ങളിൽ നിന്നും അഭയം ലഭിക്കുന്നതിനോ വേണ്ടി ആകുന്നു. പൂജിക്കുക, ഹോമിക്കുക, നിവേദിക്കുക, മണികൊട്ടുക, മുട്ടുകുത്തുക, കൈകൂപ്പുക, മുതലായവയെല്ലാം ഭക്തിയുടെ ഫലങ്ങളാകുന്നു. ഭക്തി, തൊലിപ്പാമേ മാത്രമുള്ളതു്, ആന്തരമായി സർവ്വതമനാ തോന്നുന്നതും ആകാം. മതപ്രത്യാസങ്ങൾ അന്തരിസത്ത് ആരാധനവിധികൾക്കും മാറാങ്ങൾ ഉണ്ട്.

ദൃഷ്ടിക്ക് തീരെ അഗോചരമായ ദിവ്യശക്തിയെ മനസ്സുകൊണ്ടു ധ്യാനിച്ച് ആരാധനകൾ ചെയ്യുന്നവണ്ണം മനുഷ്യർ ഏതാർത്ഥം ല്ലാതിരുന്ന പഴയ കാലങ്ങളിലെ ആളുകൾക്ക് അവരുടെ ആരാധനകൾക്കെല്ലാം ദൃശ്യവും സ്പർശനവും ആയ ഒരു സാധനം അവശ്യം ആവശ്യമായിരുന്നു. ദൃശ്യമായ ഒരു ബിംബത്തെ ആരാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇന്നും ധാരാളം നടന്നുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. പഴയ കാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ ആരാധനകൾക്ക് പാത്രീവേിച്ചിരുന്ന വസ്തുക്കളെ 1. വൃക്ഷങ്ങൾ, 2. മറ്റു അചേതനവസ്തുക്കൾ, 3. ജീവികൾ, (മനുഷ്യരോ മൃഗപക്ഷാദികളും) 4. മരിച്ച കാരണവന്മാരുടെ പ്രേതങ്ങൾ (പിതൃക്കൾ) ഇങ്ങിനെ നാലാക്കി തരംതിരിക്കാം. വെറും കല്ല്, മരമുടി മുതലായ നിസ്സാരവസ്തുക്കളെ വിട്ട് ചൈതന്യമുള്ള ചിലവസ്തുക്കളെ പൂജിച്ചതു്

ടങ്ങിയത് ആരാധനകളായ ഏതാണ്ടു് ഒന്നാമത്തെ പരിഷ്കാരമാകുന്നു. പ്രകൃതിയിലുള്ള ചില ശക്തികൾക്ക് ദിവ്യതപഃ സങ്കല്പിച്ചതായിരിക്കണം രണ്ടാമതുമായ മാറ്റം. സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ, ആകാശം, വായു മുതലായവ ആദ്യകാലത്തെ ഏഴിപിതൃകൾ 'പാർസിക്' 'ഹിന്ദുക്കൾ' എന്നിങ്ങിനെ പല രാജ്യക്കാരുടെയും ആരാധനകൾക്ക് പാത്രീവേിച്ചിരുന്നു.

ഈ വക ശക്തികളെ വിട്ട് വൃക്ഷസമൂഹങ്ങളിലേക്ക് കടന്നത് ഏതു സന്ദർഭത്തിലാണെന്ന് തീച്ച പറഞ്ഞുകൂടാ. റ്റുങ്കിലും, ഇത് ആരാധനകളായ മൂന്നാമത്തെ പരിണാമമായിരിക്കണം. വളരെ ആദ്യകാലത്തു തന്നെ വൃക്ഷങ്ങൾ ജീവജാലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. 'ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആദ്യനിവാസികളുടെ പൂരോഹിതന്മാരായിരുന്ന 'ഡ്രൂയിഡ്സ്' (Druids) എന്നവർ 'ഓക്ക്' (oak) മരത്തിന് എന്തോ ഒരു ദിവ്യശക്തിയുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിച്ചു് അതിനെ ഭക്തിപൂർവ്വരും ആരാധിച്ചിരുന്നു. യവനരുടെ ഒരു പ്രധാന ക്ഷേത്രസ്ഥലമായിരുന്ന 'ഡൊഡോണ' (Dodona) യിലെ ഭംഗിയേറിയ മരക്കൂട്ടം അവരുടെ വിശേഷാലാധനകൾക്ക് കീർത്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. 'ഇന്ത്യയിൽ' എന്നപോലെത്തന്നെ 'ആഫ്രിക്ക'യിലും ചില ദിവ്യവൃക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഔഷധശക്തിയുള്ള മരങ്ങളും ചെടികളും കൂടാതെ, 'ആല' മുതലായ ചില മരങ്ങൾ കൂടി ഹിന്ദുക്കളുടെ പൂജകൾ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

വൃക്ഷങ്ങളെ തൃജിച്ച് മൃഗങ്ങളെ കടന്ന് പിടികൂടിയതാണ് ആരാധനാവിധികൾക്കുണ്ടായ നാലാമത്തെ മാറ്റം. ഈ പരിണാമം സാധാരണത്തിലും കാല

പ്പഴക്കത്തിലും ഉണ്ടായതാണ്. മൃഗങ്ങളെ ദൈവങ്ങളാക്കി സങ്കല്പിച്ച് പൂജിച്ചവനാ രാജ്യങ്ങളുടെ അഭ്യർത്ഥനാനും 'എജിപ്തു' രാജ്യത്തിനാകുന്നു. രണ്ടാംസ്ഥാനം മാത്രമെ 'ഇന്ത്യ'ക്ക് ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. 'എജിപ്റ്റിൽ' ജീവനുള്ളവയെല്ലാം 'ദൈവങ്ങൾ' ആയിരുന്നു മുതലകൾ കട്ടികളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോവുക മുതലായ സങ്കടകാര്യങ്ങൾ, കട്ടികൾക്ക് മോക്ഷപ്രാപ്തി ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള അന്ധവിശ്വാസത്താൽ അവരുടെ മാതാപിതാക്കളാൽ ആനന്ദഭരിതരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കാളി, ചന്ദ്ര, പരമ, കരണ മുതലായവയെല്ലാം ഇപ്പോഴും ഹിന്ദുക്കൾക്ക് വിശേഷപ്പെട്ടവയാണല്ലോ. കാളികളെ 'പാർസിക്'യും പൂജിച്ചിരുന്നു.

മനുഷ്യർ ഏതെങ്കിലും കാലത്തു സേവിച്ച് പൂജിച്ചിട്ടുള്ള ജീവജാലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ "സപ്തങ്ങൾ" ആദ്യം മുതൽക്കു ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം അർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ട്. "പാർസിയിൽ", "എജിപ്തുകാർ", "യവനർ", "റോമക്കാർ", "യൂദന്മാർ", "പാർസികൾ", ഇവരെല്ലാം സപ്തങ്ങൾ പല ദിവ്യശക്തികളും ഉള്ള "ദൈവഭാഗങ്ങൾ" എന്ന് സങ്കല്പിച്ച് പൂജിച്ച് പോന്നിരുന്നു. "അമേരിക്ക"യിലെ ആദിവാസികളും സപ്തരാധനക്കാരായിരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. "ആഫ്രിക്കയിൽ" പല ഭാഗങ്ങളും സപ്തപൂജ ഇപ്പോഴും നടപ്പുണ്ട്. "ഇന്ത്യയിലെ" കാര്യം വശേഷിച്ച് പായേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇത്രയളവെ രാജ്യക്കാരടെയും പ്രത്യേകരാധനക്കു വിഷയീഭവിക്കത്തക്കവണ്ണം സപ്തത്തിന് വല്ല വിശേഷവും ഉണ്ടോ എന്ന് നോക്കാം. ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉത്തമമുദയാളമായി സപ്തത്തെ ചിലർ കരുതി വരുന്നു. നിശ്ശബ്ദമായുള്ള ധൃത

ഗതിയും, ഗതിയുടെ വക്രത്വവും, മനുഷ്യവേദനങ്ങളുടെ അടുത്തുതന്നെ ധൈര്യസമേതമുള്ള അധിവാസവും, കാഴ്ചക്ക് ഇണക്കമുള്ള ഒരു സാധുജീവിയെന്ന് നടിച്ച് കൊണ്ട് സ്വതേ ഉള്ള ക്രൂരത കൈവശാതിരിക്കുന്നതും, പാണ്ഡുകുടിയുടെ ക്രൂരവും ഭീതിജനകവും ആയ ഫലങ്ങളും, എല്ലാം അന്യജീവികളെ അപേക്ഷിച്ച് പാണ്ഡുകൾക്കു ഒരു അധികാരവലിപ്പമോ, സ്ഥാനയോഗ്യതയോ അധികം കല്പിക്കുന്നതിനുമതിയായ കാരണങ്ങൾ ആണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. മണ്ണിൽ ഇഴഞ്ഞുനടന്ന് പൊടി തിന്നുന്ന പാണ്ഡുകൾ മാവു ചെയ്യപ്പെട്ട ശവങ്ങളുടെ അഥവാ 'പിതൃക്കുട' പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നവയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. ചത്ത മനുഷ്യർ പാണ്ഡുകളായിത്തീർന്നാൽ "യവനരുടെ" ഇടയിലും ഒരു ധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നു. ജ്ഞാനത്തിനും, നിത്യതക്കും കീഴ്ത്തിപ്പെട്ടിരുന്ന പാണ്ഡു "ആദിപാർസികളുടെ" കൊടിയടയാളമായിരുന്നു. ഇടക്കെല്ലാം പാണ്ഡുകൾ "ഉറ ഉരുന്ന്" തോട്ടുടി അവർക്ക് വീണ്ടും യൗവനം സിദ്ധിക്കുന്നതിനാൽ പാണ്ഡുകൾക്ക് നാശമില്ലെന്നായിരുന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്.

"തക്ഷകന്മാർ" എന്നൊരു ജാതിക്കാർ "ഇന്ത്യ"യിലേക്ക് വന്നതോടുകൂടി ആദ്യം സപ്തരാധനക്ക് ഇന്ത്യയിൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചത്. എന്നാൽ പാരതന് "ആർട്ട്" നാരുടെ ആഗമനത്തിനു എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ ഇന്ത്യയെ അധിവസിച്ചിരുന്ന "ദ്രാവിഡ" സപ്തരാധനക്കാരായിരുന്നു. "തക്ഷകന്മാർ"യുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതികളെപ്പറ്റി നമുക്കു അധികമൊന്നും അറിവില്ല. ഹിമാലയമഹാപിരികുറ്റാത്തുള്ള രാജ്യമായ "ടിബറ്റി"ലെ ആളുകളും പാണ്ഡുകളെ

“പ ന്യമോട്” നന്യതിരിമാക്കു സ
 പ്പങ്ങളുടെ മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അധികാ
 രങ്ങളും, അറുവരോട് മാത്രം സപ്പങ്ങൾക്കു
 ഉള്ള ഇനക്കവും വണക്കവും, അതു സംഭവി
 സ്സിച്ചിട്ടുള്ള അനേകം കഥകളും നമുക്കെ
 ല്ലവർഷം കേട്ടുകേളി ഉണ്ട്. എന്നാൽ “മേ
 കോട്ട്”ണ്ടായിരുന്നതുപോലെത്തന്നെ സപ്പ
 ങ്ങൾ യാതൊരു ഉപദ്രവവും ചെയ്യാതെ
 യഥേഷ്ടം കളിച്ചുനടന്നിരുന്ന മാറ്റ ചില
 സ്ഥലങ്ങളെ കാച്ചുകൂടി ഇയ്യിടെ ഒരു ച
 ിത്രസ്മൃതിയിൽ നിന്നു വായിക്കുവാൻ
 ഇടയായി. ക്രിസ്താബ്ദം രണ്ടാം ശതവത്സ
 രത്തിൽ നിന്നുപദ്രവികളായ ഉഗ്രസപ്പങ്ങൾ
 ‘മാസിഡോണിയ’ രാജ്യത്താക്കയും, പ്ര
 ത്യേകിച്ച് ‘പെല്ല’ എന്ന പട്ടണത്തിലും
 ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. അവ,
 സാധാരണയായി മനുഷ്യഭവനങ്ങളിൽ
 ചെന്ന് എലി, ‘പെരിച്ചാഴി’, മുതലായ
 ഉപദ്രവികളായ ജന്തുക്കളെ കടിച്ചുകൊന്ന്
 ആളുകളെ സഹായിക്കാറുണ്ട്. കുട്ടികളോ
 ട്ടുകൂടി കളിക്കുക, രാത്രിസമയങ്ങളിൽ ശയ്യ
 നുറികളിലും മാറ്റം ചെയ്യുക, തല്ലങ്ങളി
 ന്നേൽ കയറിക്കിടന്ന് ഉറങ്ങുക, മുതലായി
 നൂറുകൾ വിശ്വസിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസ
 മുള്ള പ്രവൃത്തികൾ അവർക്കെ വാസ്ത
 വകൾ യഥേഷ്ടം ചെയ്തിരുന്നുവത്രെ!! വിശ്വ
 വശ്വതന്ത്രം മഹാനാ ആയ “അലങ്കാരം”

രുടെ അമ്മയായ “കളിമ്പിയാസി”നെ കരുദിവസം ഒരു ഉഗ്രസപ്തം ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നത് അവളുടെ ഭർത്താവും, ‘അലക്ഷന്തരുടെ അമ്മയും ആയ “ഫിലിപ്പ്” കണ്ടതായും, ദൈവം സപ്തവേഷം ധരിച്ച് തന്റെ പ്രേമഭാജനത്തെ ഭാഗ്യവതിയാക്കിയതാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിട്ട് സമാധാനിച്ച് സന്തോഷിച്ചതായും ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്നു. “ഏജിപ്റ്റിൽ” “തിമ്പ്സ്” എന്ന പട്ടണത്തിലും ഇപ്രകാരം ഉപദ്രവം ചെയ്യാത്ത സപ്തങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് “ഹെർഡോട്ടസ്സ്” (Herodotus) എന്ന ചരിത്രകാരൻ പറയുന്നു.

നല്ല സപ്തങ്ങളുടെ ‘ഭീരമപ്രയത്നം’ കൊണ്ടാണ് ‘മാണിക്യക്കല്ല’ ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. വലിയ ഒരു ‘നിധി’യിന്മേൽ ഒരു സപ്തം അനവരതം ഊതുനു എന്നും, എത്രയോ കാലംകൊണ്ട് ആ ‘നിധി’ ചെറുതായി വിലമതിക്കപ്പെട്ടവൻ വയ്യാത്ത ഒരു രത്നമായിത്തീരുന്നു എന്നും ആണ് പൊതുജനജ്ഞാധാരം. പിന്നീട് ആ കല്ലും കൊത്തിക്കൊണ്ട് ആ പാമ്പു പാക്കുന്നുവത്രെ. ആഹാരമില്ലാതെ അത്രാന്തം ഉച്ഛ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സപ്തത്തിന്റെ ശരീരം ലഘൂകരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അതിന്നു പാക്കുന്നതു ക്ഷണസാദ്ധ്യമാകുമത്രെ! പാക്കുന്ന പാമ്പുകളെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പഴമക്കാർ മാത്രമേ സ്രഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നുള്ള എന്റെ ധാരണ ഇയ്യുടെ മാറിയിരിക്കുന്നു. ‘യവന’ ചരിത്രകാരനായ “ഹെർഡോട്ടസ്സ്” തന്നെ പാക്കുന്ന പാമ്പുകളെക്കുറിച്ച് ഒരു സ്ഥലത്ത് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “അറബിയിൽ ‘ബ്യൂട്ടോ’ എന്ന പട്ടണത്തിൽ ആട്ടെടുത്ത പാക്കുന്ന പാമ്പുകൾ

ഉണ്ടെന്നു കേട്ട് അവയെ കണ്ടുവാൻ ഞാൻ അവിടെചെന്നിരുന്നു. വളരെ പാമ്പുകളുടെ അസ്ഥികൾ ഉടുത്തു ആയി അവിടെ കിടക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. വസന്തകാലത്ത് പാമ്പുകൾ അവിടെനിന്നു കൂട്ടമായി ‘ഏജിപ്റ്റിലേക്ക്’ പാക്കാറുണ്ടെന്ന് അവിടുത്തുകാർ ചാഞ്ഞു. പക്ഷേ ഈ പാമ്പുകളെ എല്ലാം “ഐമ്പിസ്സ്” എന്ന ഒരു തരം വരുത്തുകൾ കൊല്ലുന്നുവത്രെ”.

വല രാജ്യക്കാരടെ ഇടയിലും പാമ്പുകളെക്കുറിച്ചു പല ഐതിഹ്യങ്ങളും കഥകളും നടപ്പുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഇവിടെ എടുത്തു പറയുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ക്രിസ്തീയ വേദപുസ്തകത്തിൽ ‘ദുഷ്ടനായ ചെക്കത്താൻ ഉപായി ആയ പാമ്പിന്റെ വേഷമെടുത്ത് ആവൃതനായുര പാഞ്ഞു പാറിച്ച് പാപം ഭൂമിയിൽ ഉളവാക്കി’ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പാമ്പുകളെ ലോകശത്രുക്കളായും ദുഷ്ടതയും പാപങ്ങളും ഇർപ്പിടങ്ങളായും കരുതിവരുന്നു. നാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും, നാഗകന്യകകളെക്കുറിച്ചും, നാഗരാജാക്കന്മാരെയും നാഗപത്മവർത്തി ആയ ‘അനന്ത’നെയും കുറിച്ചും മലയാളികൾ ധാരാളം കേട്ടിട്ടുള്ളതിനാൽ അതു സംബന്ധമായി ഞാൻ ഒന്നും പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ.

ഒരു സുപ്തരാജാവിന്റെ സന്തതികളാണെന്നുള്ള അഭിമാനത്തോടുകൂടി “ടിബറ്റിൽ” നിന്നു പുറപ്പെട്ടവരായ “തക്ഷകന്മാരുടെ പ്രവേശനത്തോടുകൂടിയാണ് സുപ്തരാധനക്കു വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ അധികപ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചതെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഇവർ “ടിബറ്റിൽ” നിന്നു പുറപ്പെട്ട് ‘ബ്രഹ്മപുത്ര’ നദീതടത്തുകൂടി ഇന്ത്യയിലെത്തിയവർ. ‘ടിബറ്റിൽ’ വെട്ടെടുത്ത

ണം ചെയ്ത് അവിടെ 'പാടലിപ്പത്രം' എന്നൊരു പട്ടണം സ്ഥാപിച്ചു. "മഗധ" രാജ്യം ഇവരാൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്നു. "പാടലിപ്പത്രം" ഇവരുടെ തലസ്ഥാനവും ആയിരുന്നു. അവിടെ വാണ കമ്പതു രാജാക്കന്മാരും 'തക്ഷക' വംശക്കാരായിരുന്നു. അവരുടെ കാലത്താണ് സപ്പാരായന അതിന്റെ പാമകാശ്വയെ പ്രാപിച്ചത്. 'മൌര്യ' രാജവംശക്കാരുടെ ആക്രമണത്തോടും 'ബുദ്ധമത'ത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടും കൂടി സപ്പാരായനക്കു കലശലായ ഇടിവു തട്ടി.

സപ്പാരായന മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും ആദ്യകാലം മുതൽക്കുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു നാമിപ്പോൾ കണ്ടു. ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലും ഓരോ കാലങ്ങളിൽ പരസ്പരം വേർതിരിയ്ക്കുന്ന ഉത്ഭവിച്ചതാണെന്നല്ലാതെ, അന്യോന്യം അറിവോടുകൂടിയോ, ഏതെങ്കിലും ഒരു ജാതിക്കാരെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടോ രാജ്യമെങ്ങും വ്യാപിച്ചതാണ് സപ്പാരായന എന്ന് ഉറപ്പിക്കുവാൻ കാരണമില്ല.

മലയാളത്തിൽ സപ്പാരായനക്കു പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചതെങ്ങിനെ എന്നും, ഈ ആരാധനയുടെ താല്പര്യലിംഗാവസ്ഥ എന്താണെന്നും ഇവിടെ നമുക്ക് അന്വേഷണം ചെയ്യാം. 'തക്ഷകന്മാരുടെ' ആഗമനത്തിന് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ 'ദ്രാവിഡർ' ഇന്ത്യയിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്നു എന്ന് മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ 'ദ്രാവിഡർ' സപ്പാരായനക്കാരായിരുന്നു. ഇവർ 'വിന്ധ്യ' പർവ്വതത്തിനു തെക്കുവശമുള്ള രാജ്യങ്ങളിലാണ് പാർത്തിരുന്നത്. അതിനാൽ മലയാളികൾ സപ്പാരായന 'ദ്രാവിഡന്മാരിൽ നിന്നു കണ്ടുപിടിച്ചതായിരിക്കാം. ദ്രാ

വിഡർ മലയാളത്തിലേക്കു വന്നിട്ടേ ഇല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നവർ ഇതു പക്ഷേ സമ്മതിക്കയില്ല. നീലഗിരിയിലും, പശ്ചിമഘട്ട ഭാഗങ്ങളിലും താമസിക്കുന്ന മലയാളരെ ഇടയിൽ ഇന്നും സപ്പാരായന ശക്തിയോടെ നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ ആദ്യമായുള്ള ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചും, പിന്നീട് അതിനുണ്ടായ പ്രാബല്യത്തെയും, ആരാധനാ രീതികളേയോ കുറിച്ചും ശരിയായി പ്രതിവാദിക്കുന്നതിനു വേണ്ടതായ വഴികൾ മലയാളത്തെ സാമ്പന്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടും അധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും ഒരു കാലത്തു സപ്പാരായനക്കു മലയാളത്തിലും വളരെ പ്രചാരവും ശക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിലേക്ക് ഇപ്പോഴുള്ള "പാമ്പുകാടുകൾ" മതിയായ തെളിവുകളാണ്.

പരിഷ്കാരം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു കൂടി മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ നിലനിൽക്കിയിരുന്ന പാമ്പുകാടുകൾ അനേകമുണ്ട്. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ ചെന്നാൽ വിഷക്കാടില്ലാത്ത ഒരു പാമ്പു കാണുവാൻ പ്രയാസമാണ്. കൊല്ലത്തിൽ ഒരു കുറിയെങ്കിലും കാടല്ലാം വെട്ടി ഭംഗി വരുത്തി, വിളക്കുവെച്ച് പൂജ കഴിച്ച്, "പാലും നൂറും" കൊടുക്കാറുണ്ട്. ശിലാനാമിതങ്ങളായ പ്രതിമകളും ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. സമയത്തിന് ഇതെല്ലാം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ പാമ്പുകൾ ഇറങ്ങിപ്പോകുമെന്നും, എന്തെങ്കിലും ഉപദ്രവം ചെയ്യുമെന്നും, പൂജകഴിച്ച് അവയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയാലല്ലാതെ അടങ്ങുകയില്ലെന്നും, അവയെ നല്ലവണ്ണം രക്ഷിച്ചു സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതു താവാട്ടിന്റെ നിലനില്പിനും, സന്തതിക്കും സമ്പത്തിനും വളരുന്ന ഉണ്ടാകുന്നതിനും, അമൃതം വേണ്ടതാ

ണന്നും ഇന്നും വളരെ ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. മിറാത്ത് ഒരു കാടുണ്ടായിരുന്നാലുള്ള ദോഷവും, അതു നീക്കം ചെയ്താലുള്ള ഗുണവും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില പരിഷ്കാരികൾ സപ്പുങ്ങളെ 'ആവാഹിപ്പിച്ചു' മറ്റൊരിടത്തേക്കു നീക്കാറുണ്ട്. ഏതു കൊണ്ടായാലും പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പ്രചാരം ഇപ്പോഴില്ലെന്നും, "പാവുകൾക്കു കളം കഴിക്കൽ" മുതലായ വലിയ കമ്മങ്ങൾ ഇ

യ്യുടെ ഏകദേശം നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, ക്രമേണ ഈ സമ്പ്രദായം തന്നെ തീരെ നശിച്ചുപോകുവാനാണ് വഴിയുള്ളതെന്നും ഉറവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പൂർവ്വകാലത്തെ അപേക്ഷിച്ചു പാവുകളും, പാവുകളിൽനിന്നുള്ള ഭയവും ഉപദ്രവവും കുറവായതിനാലായിരിക്കണം സപ്പുങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ കുറഞ്ഞു കാഞ്ഞു വരുന്നത്.

പുത്തേഴത്ത് രാമൻമേനോൻ.

മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം

ഈ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യർ ബഹുപ്രകാരമുള്ള ഉദ്ദേശങ്ങളെ പുരുഷാത്മമായി കരുതി ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ നശിപ്പിക്കുന്നു. ആയുഷ്കാലം വൃതമാവുകയും പ്രയത്നം നിഷ്പ്രഭമാകുകയും അല്ലാതെ ഉദ്ദേശം സിദ്ധിക്കാറില്ല. കദാചിത് സിദ്ധിക്കുന്നു എങ്കിലും പുരുഷാത്മമായി ഭവിക്കാറില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പുരുഷാത്മം ഇന്നതാണെന്ന് അറിഞ്ഞ് അതിനെ സാധിച്ചാനുള്ള ഉപായം ഇന്നതാണെന്ന് അറിഞ്ഞ് അതുകൂടി പ്രവൃത്തിക്കാത്തതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ്. പുരുഷാത്മം ധർമ്മം, അർത്ഥം, കാമം, മോക്ഷം ഇങ്ങിനെ നാലായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ധർമ്മത്തിന്റെ ലക്ഷണം 'അലൌകികശ്രേയസ്സാധനതാകതൈ സ തിബലവദനിഷ്ഠാതനന്ദസിത്വം' എന്നാകുന്നു. ഈ ധർമ്മം വേദവിചിതമാണ്. ഇതിന്നു സാധനമായ അർത്ഥത്തെയും കാമത്തേയുംകൂടി പുരുഷാത്മമായി വ്യവഹരിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ മൂന്നും മുഖ്യപുരുഷാത്മമല്ല. മുഖ്യം മോക്ഷംമാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. ആ മോക്ഷം 'അജ്ഞാനനിവൃത്യവ

ലക്ഷിതസ്വസ്വരൂപാനന്ദവിഭാവം' ആകുന്നു. ആയതു ബ്രഹ്മജ്ഞാനൈകസാധ്യമാണ്. ആ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം വേദാന്തവിചാരംകൊണ്ട് മാത്രമേ സിദ്ധിക്കൂള്ളൂ. ആ വിചാരത്തിൽ അധികാരം സാധനചതുഷ്ടയസമ്പത്തുളളവക്ക് മാത്രമുള്ളൂ. അതില്ലാത്തവർ വിചാരം ചെയ്താൽ ജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുകയില്ല. സാധനചതുഷ്ടയസമ്പത്തു 'സ്വവണ്ണാശ്രമധർമ്മേണതപസാഹരിതോഷണാൽ സാധനം പ്രാഭവപുസാം വൈരാഗ്യാദിചതുഷ്ടയം' എന്നു ശങ്കരഭഗവദ്പാദാചാര്യസ്വാമികൾ അപരരക്ഷാഭൂതിയിൽ പാഞ്ഞിരിക്കുംപ്രകാരം അവരവരുടെ വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളെ യഥാശക്തി അനുഷ്ഠാനം ചെയ്യുക, ഈശ്വരസേവ ചെയ്യുക, ഇവകളെക്കൊണ്ട് ആ സമ്പത്തുണ്ടാകും. വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾ ഇന്നവണ്ണത്തിന്നു ഇന്നാശ്രമത്തിന്നു ഇന്നുതത്വധർമ്മം എന്നു 'വേദം' വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആയതു അപ്രകാരം ചെയ്തപ്പോഴാണ്. അങ്ങിനെ അല്ലാതെ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ട് നിരവചനമായ ഈശ്വരൻ ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നു

ന്നു അറിവാൻ സാധിക്കുകയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഭരതവന്ധവീരൻ സ്വരൂപത്തെ യാതൊന്നുകൊണ്ടും നാം അറിയുന്നവൊ അതിന്നു പ്രമാണം എന്നു ചേർ പറയുന്നു. ആ പ്രമാണം മതഭേദേന 4. 6. ഇങ്ങിനെ പറയാറുണ്ട്. അതിൽ പ്രത്യക്ഷം എന്ന ആദ്യത്തെ പ്രമാണത്തിന്നു ചേർ. അതു് ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ അഞ്ചും ആകുന്നു. ആ അഞ്ചു ജന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു രൂപ രസ ശബ്ദ ഗന്ധ സ്പർശം ഈ അഞ്ചു വിഷയകമായ ജ്ഞാനം നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. ചക്ഷുരിന്ദ്രിയം, തപശിന്ദ്രിയം, പ്രാണേന്ദ്രിയം, ശ്വാശ്വേന്ദ്രിയം, രസനേന്ദ്രിയം ഈ അഞ്ചുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നില്ലാത്തവക്ക് തദവിഷയകമായ ജ്ഞാനം ഉണ്ടാവാറില്ല. ഈശ്വരൻ തന്നെ വിചാരിച്ചാലും ഈ പ്രത്യക്ഷപ്രമാണങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നില്ലാത്തവക്ക് തദവിഷയകമായ ജ്ഞാനത്തെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുപ്പാൻ സാധിക്കുകയല്ല. സാധിക്കുമെങ്കിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അഞ്ചു ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുക ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. ആയതു ശബ്ദസ്പർശരൂപരസഗന്ധങ്ങളിൽ ഏതിന്റെ അറിവു ഉണ്ടാവണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ തദവിഷയകമായ ജ്ഞാനജനകം ഏതിന്ദ്രിയമോ അതിനെ ശരണമായി പ്രാപിക്കുവാൻ വേറെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇനി അനന്തമാനപ്രമാണത്തിന്റെ സാമർത്ഥ്യം എങ്ങിനെയെങ്കിൽ: ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷത്തെ അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് താൻ ജീവിക്കുന്നു എങ്കിലും പിന്നെ നിരപേക്ഷമായി താൻ സഞ്ചരിക്കുന്നു. എങ്ങിനെ പൂർണ്ണതയിൽ: ധൃമദർശനം വഹി ജ്ഞാനം ഉണ്ടാവണമെങ്കിൽ ധൃമത്തിന്നും മഹിക്കും സാമചർമ്മ ജ്ഞാനം ആവശ്യകം ആതു മാനസാദികളിൽ ബഹുപ്രാവശ്യം പ്രത്യക്ഷപ്രമാണം

കൊണ്ട് ഉണ്ടായാൽ മാത്രം പൂർണ്ണതയിൽ ധൃമദർശനം കൊണ്ടു വഹി അനമിദി ഉണ്ടാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. 'പൂർണ്ണത വഹിമാൻ ധൃമൻ' എന്നു അനമിദിയിൽ സാധ്യം വഹി, മേതു ധൃമം ഈ മേതുസാധ്യങ്ങൾക്ക് സാമചർമ്മ നിശ്ചയം. പൂർണ്ണ ഇല്ലെങ്കിൽ പൂർണ്ണതയിൽ വഹി അനമിദി ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. സാമചർമ്മ നിശ്ചയം പ്രത്യക്ഷപ്രമാണത്തെ അപേക്ഷിക്കാതെ ഉണ്ടാകയില്ല. ആയതു ഈ പ്രത്യക്ഷം അനന്തമാനം ഈ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളും ലോകത്തിൽ ദൃഷ്ടവിഷയമായി മാത്രം പ്രവൃത്തിക്കാൻ ശക്തങ്ങളാണ്. അദ്വൈതത്തിൽ ഇതുകൂടെ പ്രവൃത്തി വസ്യാസുതപ്രായം തന്നെ.

ഈ കാലത്തിൽ പ്രായേണ ജനങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ മാത്രമേ പ്രവൃത്തിക്കാറുള്ളൂ. അതു എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പ്രത്യക്ഷമാനം ഈ രണ്ടുമാത്രം പ്രമാണത്തെ ശരണമായി ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടാണ്. ആദ്യായ്വർത്തിൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവരും കൂടി ഈ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങൾക്കു ഗോചരം തന്നെ. അദ്വൈതം എന്നുകേൾവി പ്രവൃത്തിച്ചുവന്നത അഗോചരം എന്നു അറിയുമ്പോൾ നിവൃത്തിച്ചുവരുന്നു. പ്രാതസ്സാനം ചെയ്താൽ ശരീരം രോഗം സൂക്ഷ്മനമസ്കാരം ചെയ്താൽ ഭരതവായാമം അതുകൊണ്ടു സ്നാനം ആദിത്യനമസ്കാരം വേണമെന്നല്ലാതെ ഇതു വേദവിഹിതമെന്നും പുണ്യം ഉണ്ടെന്നും സ്വീകരിക്കാറില്ല. ഉണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് നമ്മുടെ പ്രവൃത്തി ഉണ്ടാവാൻ വേണ്ടിട്ടാണ്. എന്നിങ്ങിനെ ഓരോരോ യുക്തഭാസങ്ങൾ പറയുന്നു. പ്രത്യക്ഷം, അനന്തമാനം ഈ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ ശാശ്വത സുഖം. തത്സാധനം ഇന്നത്തെ അറിഞ്ഞുപ്രവൃത്തിക്കാം എന്നു വരികിൽ ഈ

കാണുന്ന നാനാ ഭുജങ്ങളും ദുഃഖിതന്മാരായി തീരുക ഇല്ലായിരുന്നു. ലോകത്തിൽ സുഖികളായി ഒരുവരേയും കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഈശ്വരൻ സമസ്ത ജനത്തേയും സുഖികളാക്കി ചെയ്യാൻ വേദത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു.

“മാതേവ പുത്രമനുജായതിശ്ശ്രുതിർലോകം സമസ്തമപിയോ ജയിതും സുഖൈനതസ്സാപ്തം തെരഭിഹിതാത്മമന്ദഗ്നിതൈനചിത്തൈന സാധയിതുമത്രജനായതലം” എന്ന് സമസ്തജനത്തേയും സുഖമാക്കിയെത്താനാണ് വേദത്തെ സൃഷ്ടിച്ചത്. ആവേദത്തിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം പുണ്യത്തെ അനുഷ്ഠാനം ചെയ്യുകയും പാപത്തെ പരിഹരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈശ്വരനെ സന്തോഷപ്പെടുത്തിയാൽ മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചതുപോലെ ആയി. എന്നാൽ വേദാത്മങ്ങൾ അറിയുന്നതു വളരെ പ്രയാസമാകയാൽ എളുപ്പത്തിൽ അറിവാൻ ഉപായമായി, സൂതീ ഇതിഹാസം പുരാണങ്ങൾ മുതലായവ മഹാഷികളാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ നിർമ്മിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശം വേദത്തിൽ അധികാരമില്ലാത്ത സ്ത്രീശുദ്ധാദികൾ ഉത്തമഗതിയെ പ്രാപിപ്പാൻ കൂടി ആകുന്നു. അവർക്കു ബ്രാഹ്മണമുഖേന പുണ്യപാപങ്ങളെ അറിഞ്ഞു അനുഷ്ഠിപ്പാനും പരിഹരിപ്പാനുംവേണ്ടി ആകുന്നു പുരാണങ്ങളുടെ മുഖ്യ ഉദ്ദേശം. ഈ വക പുരാണങ്ങളുടെയും വേദത്തിന്റെ താല്പര്യതമത്തെ ഗുരുവുമായി അറിയാതെ കേവലം ഉല്പത്തികൊണ്ടുംമാറുംസ്ഥലാത്മത്തെ ഗ്രഹിക്കുകയും ആ സുഖാത്മങ്ങൾ പരസ്സരം വിരുദ്ധങ്ങളായും പ്രത്യക്ഷം അനുമാനം ഈ പ്രമാണങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധങ്ങളായും കണ്ടു; വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അവിശ്വാസവും പൂർണ്ണചാരങ്ങളിൽ നിന്ദയും ഉണ്ടായി സ്ഥാ

വർവരെ ഓരോരോ തിര്യഗ്ഗ്യാനികളിൽ ജനിച്ചു വളരെ കാലം സ്ഥാവരമായി നില്ക്കുന്നു. വേദശാസ്ത്രസമുദ്രത്തിൽ ഒരു കണ്ണുകൂടി ഇവർ പാനംചെയ്തിട്ടില്ല. ഇവർ ശരീരത്തിന്നു രോഗം വന്നുവെങ്കിൽ വൈദ്യനെ വിളിക്കുകയോ വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ഔഷധം സേവിക്കുകയോ പത്യമിരിക്കുകയോ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഒരു രോഗി നല്ലതായ വൈദ്യനെ ചെന്നു കാണുകയും വൈദ്യവാക്കിനെ വിശ്വസിക്കുകയും ഔഷധത്തെ സേവിക്കുകയും അതിന്നു അടിസ്ഥാനമായ വൈദ്യഗ്രന്ഥത്തെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യാതെയിരുന്നാൽ എങ്ങിനെ രോഗം വളിച്ചു അവനെ കെല്ലൊക്കെ അതുപോലെ പുണ്യത്തിൽ അരക്ഷിയും പാപത്തിൽ രക്ഷിയും വന്നിരിക്കുന്ന ഈ സമജമായ വ്യാധിയെ തീപ്പാൻ സത്ഗുരുക്കളായ വൈദ്യരേയും വേദമാകുന്ന വൈദ്യഗ്രന്ഥത്തേയും വിശ്വസിച്ച് ഔഷധസേവ പത്യം മുതലായതു അനുഷ്ഠിച്ചില്ലെങ്കിൽ കോടികളുകാലംസ്വന്ത യുക്തികളെക്കൊണ്ടു അവർ നിത്യസുഖത്തിനായി പ്രയത്നിച്ചാലും സാധിക്കുന്നതല്ലെന്ന് ഉറപ്പായി പറയാം. രോഗം പിടിച്ചവർ അതിനെ നിവൃത്തിച്ചു സുഖമായി ഇരിപ്പാൻ വൈദ്യനെ വിശ്വസിച്ചു ഔഷധത്തെ സേവിക്കുവല്ലാതെ രോഗങ്ങളുടേയും ഔഷധത്തിന്റെ ശക്തിയെ അറിഞ്ഞ് സേവിക്കണം എന്നു വിചാരിച്ച് വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാം പഠിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ ലക്ഷത്തിലൊന്നു പഠിക്കുമ്പോൾ കയ്യത്തിൽപെട്ടു മരിക്കും. പാവ് കടിച്ചാൽ വിഷംകയറുമെന്നെ മന്ത്രവാദിയെക്കൊണ്ട് ചികിത്സിക്കാതെ ഈ വിഷമിറക്കാനുള്ള ശക്തി എന്തെല്ലാം മന്ത്രത്തിന്നാണ് ഏതർക്കമാണ് എന്നു അറിയാത്തവർ

சி. ஆர். எஸ். எ.

തൊക്കെപാസനാഫോദയം

പ്ര. ൧൯൯൦ (തുടച്ചു)

പാരിഭോജനനാഥംനൊറിതടവുമി-
 ടംതൃത്തുടകാമ്പിലമ്പിൽ
 ചേരംഗേശ്വരിമുലക്കുഞ്ചകളിൽവലമിടം
 വാമഹസ്തംഗലികം
 നേരേരേരംബസേനാനികളെയുമിരുപാ-
 ടാമുദാചേതുതേളം
 പൂരിക്കുംതൃത്തരംഗദ്യുതിനിചുളിതസിം-
 ഹാസനൈലാസമാനം.
 കേത്രാചുഴിനിറഞ്ഞിടിനസനകസന്ദ-
 നാദിയോഗീന്ദ്രാലേഖ്യ
 യുദ്ധാഭോപോത്സവ. നാരദമുഖഗളിതം
 കേട്ടരാമാജ്ജനീയം
 നൃത്യൻഭോഗീന്ദ്രവാർകണ്ഡലമിളകിമി.
 ഞ്ഞല്ലസൽഗംഗവീചീ-
 മനോനന്ദനേന്ദ്രരേഖംസദീപിതലക്ഷ്യ
 കിഷ്കിന്ദ്രാലമാനം.
 തിങ്ങുംഗന്ധർവ്വക്ഷപ്രമുഖദിവചര-
 രഞ്ജസംഗീതകേളീ
 സംപുഷ്പമുദാലംബരമിടിനിനദ-
 പ്രേരണമാകുസ്മോദാൽ
 ഭംഗ്രാശ്രീപാദപീഠാപരിവരിചൊടുവ-
 ന്നാസമിതംദക്ഷഭോജ്ഞാ
 തുംഗംകൗമാരവാഹരംചെറുചിരകതലോ-
 ടിത്തുലാമാനയന്തം. (പ്രാ)
 വായ്യാൻചെലിടകുടഭോഗിവരേണഭം
 മേല്പട്ടകെട്ടിമതിചണ്ഡകൃതാവതംസം
 കാശ്മീരചിത്രകമിവചമലാലമധ്യേ
 നീപ്പെയ്യുമതുതൃതീയദൂരംദധാനം
 പാത്തട്ടിലെങ്ങിരപ്പുവെങ്കലം... (കം)
 നേത്രങ്ങൾകൊണ്ടിടയിടെസ്സുമുളിപ്പുസാ
 കാത്തുയിനീകരവികസപരകളിലെത്ത
 ചിത്താന്തരക്കുമാരപാതിയിലാദധാനം

തൃക്കാതിലമ്പെടണി. ണ്യലമായണി-
 (ഞേന്മാ-
 രക്ഷാമകണ്ഡല ഫണാമണിദിപ്തിപൂരം
 കൈക്കൊണ്ടുമിന്നിനകവിരാതടദപ്പണാ-
 (നെ
 രക്ഷാമലേപമിടചേത്തധികംജലന്തം
 ദേവീഭോനിമുഖസീമനിനട്ടകാക്ഷാ (ലെ
 പൂവല്ലിതൻമധുരപൊൽപ്പഴമെന്നപോ-
 ശ്രീവാസ്തവമാലപണവായുലരിൽതെളി
 (ഞന്മാം
 താവുന്നമന്ദമസിതെനവിരാജമാനം
 ഹാലാഹലാഞ്ചിതഗളംഗിരിജാകുചാദ്യ-
 ന്നാലേഖമേലുരസംധൃതമുണ്ഡമാലം
 ചേലാണെഴുംമുഗകാരവരാഭയശ്രീ
 കോലംകരാത്തളജഗംഗദക്ഷകണ്ഠലാ-
 ദിനീന്ദ്രചർമ്മമമാടയടുത്തതിന്മേൽ
 ചന്ദ്രംകിളജഗമേഖലയാൽലസന്തം
 വൃന്ദാരകാളിമുടിമേലണിയുന്നതുകാൽ
 ചെന്താമരങ്ങളിലെഴുംഫണിനൂപുരാഡ്യം
 കണ്ടോളമിക്ഷണസുചംവിപുലാനുകമ്പാ-
 ഭണ്ഡാരമദ്വിതനയാലുഷിതാകഭാഗം
 കൊണ്ടാടിനിന്നമനസാനിജമേവഭാഗ്യം
 കണ്ടാനന്ദസന്ധ്യധൂനിക്കൊരുഗുലുജാരം.
 കാണുന്നേരുകടക്കുന്നണിചരണതല
 വീണുപ്പിട്ടമേനം
 മാണിക്യംമൗനഭോജംമുറകുമുറകമാ-
 റത്തണച്ചാനതാംഗം
 മാനംനില്ലാത്തരാഗാലണിമുടിയിൽമുക-
 ന്നാപൊളംധർമ്മസുരം
 സന്ദാനദമ്പതിതൈസകലസദസിസം
 ഭാവ്യപേയ്യുതൈജിത്താർ.

അഗ്രനില്പുംകമാരംദിരമുഖനെയും
 പാഷാൻനന്ദിമുഖ്യം-
 നൊക്കെപ്പാത്താസ്ഥയാസൽകൃതമുദമസി
 ഭക്തിസന്നമൃഗുലം (തൊ
 മുഷ്ടോടംഭോധിദൃതീകരണവുമചിരാ-
 ദതമിനാംഭൂസുരാണാ
 മൊക്കണ്ണെ ചണ്ഡ്രഭാനവുമുദനവി-
 ചൃതംയഥാമാസദേവം.
 എൻപോദീമൽപ്രണിതമമതിജനപ
 പോന്നെഴുന്നള്ളിനീണ- (ഭെ
 ഉമ്പിൽചെയ്യേണമിന്നിന്തിരുവടിവിമവ
 കന്യാസന്നിധാനം (ൽ
 അരംഭോധിപ്രൊഘനംഞാനമിതനമതയ-
 ജ്ഞായുധോൽക്ഷേപകൃത്യേ
 മുമ്പിൽചുറത്തിലുണ്ടായൊരുകലശവുമ-
 കണ്ണനീയംവിശേഷാൽ.
 മുഷ്ടോടെടുത്തെയുമൊന്നിനമെന്നു
 (ഭൂ
 ചക്രപയോധിമികൽതീഞ്ഞൊരുശുപ്
 (നാശം
 അരക്കോപ്പിഞ്ഞുടനിദംപുകച്ചെച്ച-
 ഞ്ഞെടുപ്പിച്ചിതുസമസ്തവുമക്ഷണത്തൊൻ.
 എന്നാൽതെളിഞ്ഞുമമഭൂമിയിൽവാസമി
 (പോ-
 ചെന്നാഥസന്നതവിധേയവിധേയമെന്നും
 എന്നാൽകേട്ടഭഗവാൻഭവനൈകഭത്താ
 മന്ദസ്തിതോജപലുഖൈമധുരംബഭാഷെ.
 എൻവത്സ!കേൾതവചരിത്രവിനോദമ
 (ത്ര
 സംവൃത്തമത്രമണമിശ്രിതമിത്രനേരം
 കർമ്മവിതീക്ഷവിഹിതംമഹിതംദിജേ
 (ത്രോ

മമ്മാതെളിഞ്ഞിതുതുലോനവഭൂമിദാനം.
 എന്നാൽപൊറുകചിലനാഥനവമുസവം
 (നീ
 നന്നായ്ക്കുത്തിവിടെനാഗരികേക്ഷണാനാം
 എന്നാണമൽപ്രണയനീകുളർകൊക്കയാ
 (ണ്
 നിന്നാണനിന്നഭിമതംചരിപൂരയേണാൻ.
 മന്മാമതിനിശമൃഭാരതീ-
 മന്തകേപിനസിക്ഷമാഭൂതാം
 സുന്ദരീദയിതനോടുണത്തിനാ
 ഉന്തരാതൊഴുതുകൊണ്ടുപാപ്പതി.
 കൂവാഞ്ചേറ്റക്കുൻപാത്തരുക്
 മനോഭംഗവിവശ-
 സ്തവാഗ്രഭൂഭാഗംകിമപിച
 രണാഗ്രേണവിലിഖൻ
 ഗഭിരാത്മാനില്പുനീതുനത-
 മുഖോയമുനിവുഷാ
 വിഭോമാനിക്കേണംവചനമ
 ചിരാദസ്യസ്മതേഃ
 വിധേയത്തിൻമാഹാത്മ്യവുമവി-
 ലലോകോദയകരം
 പ്രതംഭകത്രാണാതവനിത്യ
 തമോത്തന്നിരവമം
 പ്രസീദാശുപ്രാണേശ്വരപര
 മശിഷ്യപ്രണയമ-
 ത്വദാരംപൂരിപ്പാൻവിരവിലെഴു-
 നുള്ളേണമധുനാ.
 ഇത്ഥാനിശമധുരസ്തിതസുന്ദരാഖ്യോ
 മുഖേതമാസുതവവാക്യമിതെന്നമന്ദം
 ഉത്ഥായചാണികമലേനവിടിച്ചഗൈരീ-
 ഭേന്താഭൂദാഹകരംഗമനോദ്യുതോഭൂത്.
 (തടരം)

തിരുവലയം

കേരള ചരിത്രം അറിവുള്ളവരോട് “തിരുവലയം”ത്തിന്റെ കഥ പാഠ്യേണ തിരിച്ചറിപ്പാട് തമ്പുരാൻ ഭഗവതിയെ ഭജിച്ചു പ്രത്യക്ഷമാക്കി, ശത്രുക്കളെ സംഹരിക്കുന്നതിനായി തന്നെ സഹായിക്കേണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചതും, ഭഗവതിയുടെ കരം കടന്നുപിടിച്ചു “തിരുവലയം” കരസ്ഥമാക്കിയതും, തിരുവലയം കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കാലമൊക്കെ സാമൂതിരിവംശക്കാരുടെ ഐശ്വര്യം വർദ്ധിച്ചുവന്നതും, തിരുവലയത്തിന്റെ കാർമ്മക്കായി “തിരുവലയനാട്കാവ്” ഉണ്ടാക്കി ഭഗവതിയെ പ്രതിഷ്ഠ ചെയ്തതും, തിരുവലയം മോഷണം ചെയ്തപ്പോഴായിരുന്നു സാമൂതിരിക്കു നേരിട്ട തോൽവയും പാരമ്പര്യമായി പാരമ്പര്യമാകുന്ന കഥയാണ്. ഈ ശ്രുതിപ്പെട്ട തിരുവലയത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ഇരപ്പിടം എവിടെയാണെന്നറിവുള്ളവർ കേരളത്തിൽ അധികമുണ്ടോ?

ക്രിസ്താബ്ദം 1786 ഫെബ്രുവരി മാസത്തിലാണ് ഉത്തരകേരളത്തിൽവെച്ചു കോലത്തിരി, കടത്തനാട് മുതലായ രാജാക്കന്മാരെയും അവരുടെ സൈന്യങ്ങളെയും ജയിച്ച് “ഇസ്ലാമിക് സ്റ്റാമ്പിംഗ്”യുടെ തലശ്ശേരിക്കോട്ട ആക്രമിച്ചു മയ്യഴിമാറ്റം മൈസൂർ രാജാവായ ഹൈദരാലി വടകരയിൽ എത്തിയത്. ഹൈദരാലി മലയാളക്കര ആക്രമിച്ചതിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം, കൊള്ളയിട്ട് കര ധനം ഉണ്ടാക്കേണമെന്നല്ലാതെ, രാജ്യം കീഴടക്കി ഏകപുത്രാധിപതിയാക്കിത്തന്നായിരുന്നില്ല നാലു ലക്ഷം ഉറപ്പികയും 8 ആനയും കൊച്ചിരാജാവും, പതിന

മൂലക്ഷം ഉറപ്പികയും ഇരുപതു ആനയും തിരുവിതാംകൂർ രാജാവും, കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ രാജ്യം ആക്രമിക്കുന്നതാണെന്നു ഹൈദരാലി കത്തുകൾ ഹൈദരാലി എഴുതി അയച്ചിരുന്നു. അപ്രകാരം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കും ഒരു ഭീഷണിക്കത്തു് അയക്കുന്ന അയച്ചിരുന്നു. ഈ കത്തു കിട്ടിയതിനുശേഷം അധികം താമസിയാതെ ഹൈദരാലി വടകരയിൽ എത്തിയ വിവരം സാമൂതിരിപ്പാട് കേട്ടുവെങ്കിലും, വടക്കെ മലയാളത്തിൽ കോലത്തിരിയോട് കളിച്ചതുപോലെ തന്നോട് കളിച്ചാൽ പറ്റുകയില്ലെന്ന കരഹിതം നിമിത്തം സാമൂതിരി, ഹൈദരിനെ എതുപ്പാൻ മതിയായ വട്ടങ്ങളൊന്നും കൂട്ടിയില്ലെന്ന മാത്രമല്ല, ഹൈദരിന്റെ ആവശ്യത്തെ നിവൃത്തിപ്പാൻ ഒരുങ്ങുകയും ചെയ്തില്ല. അന്നത്തെ സാമൂതിരിയുടെ രാജധാനി, ഇപ്പോൾ കോഴിക്കോട് സ്ത്രീകളുടെയും, കുട്ടികളുടെയും ആസ്വസ്തി പണിചെയ്തിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തിന്നരികെയുള്ള കോട്ടപ്പാമ്പിലായിരുന്നു. ഈ കോട്ടയിൽനിന്നു തളിയിൽ അമ്പലംവരെ ദീർഘത്തിൽ ഒരു വിലപാറം ഇപ്പോഴും നോക്കിയാൽ കാണുമാറുണ്ടാവാം. ഇവിടെ പാരമാർഗ്ഗേണയാണ് കോട്ടയിൽനിന്നു വേണ്ടിവന്നാൽ രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്ന പതിവെന്നു പാഠ്യേണതില്ലല്ലോ. തിരുവലയം തിരുവലയനാടുകാവാൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുയാണെന്ന് ഐതിഹ്യമുണ്ടെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അത് ഒരു വീരാളിപ്പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞു നവരത്നാവചിതമായ ഒരു സ്വർണ്ണച്ചെപ്പിൽ അടക്കം ചെയ്ത് വെള്ളികൊണ്ടു വാച്ചിത്രാകൃതിയിൽ കെട്ടിച്ച ഒരു ചന്ദ്ര

നപ്പെട്ടിയിൽവെച്ച് സാമൂതിരിപ്പാട് തമ്പുരാൻ സ്വന്തം വാസസ്ഥലത്തുവെച്ചു പൂജ ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും, ഈ തിരുവലയവും സാമൂഹ്യവും എവിടെയെങ്കിലും എന്തു കാര്യത്തിനായും എഴുന്നള്ളുമ്പോൾ കൂടെ കൊണ്ടുപോകാറുണ്ടെന്നും, സാമൂതിരിപ്പാടന്മാരുടെ സർവ്വവിജയങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതമായിരുന്നു. ഈ തിരുവലയമാണെന്നും, അതു കയ്യാശ്ചെയ്തവൻ സാമൂതിരിയുടെ ശത്രുപക്ഷക്കാർ ആവുന്നതൊക്കെ പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ധർമ്മോപഗാമ ഈ തിരുവലയത്തിനും അതു സൂക്ഷിച്ചു വെട്ടിക്കും കൂടി പത്തുപക്ഷം ഉറപ്പികുവരെ വിലമതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മാറ്റം, പരമ്പരയായി പാഞ്ഞു വിശ്വസിച്ചും വരുന്ന ഐതിഹ്യമാണ്. ഹൈദരാലിയുടെ സൈന്യങ്ങൾക്കു ചെന്ന ദിക്കിലൊക്കെ ജയമാണു കാണുന്നതെന്നും അവനുമായുള്ള യുദ്ധം കലാശിക്കുന്നതുവരെ ഈ വിലപിടിച്ച തിരുവലയം എവിടെയെങ്കിലും സൂക്ഷിക്കുവാൻ നല്ലതെന്നും മാങ്ങാട്ടച്ചൻ മുതലായ മന്ത്രിമാരുടെ ഉപദേശം നിമിത്തം എന്തെങ്കിലും ഒരു മാറ്റം ആലോചിക്കേണ്ട നിലയായി.

ദിവസം ചെല്ലുംതോറും ഹൈദരാലിയുടെ സൈന്യങ്ങൾ കോഴിക്കാട്ടെക്കടുത്തുതുടങ്ങി. അറക്കൽ ആലിരാജാവും 600 മാപ്പിളമാരും കൊയിലാണ്ടിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നും കലാപം പേടിച്ച് ഭടന്മാർല്ലാത്തവർ ഭാട്ടവും ചാട്ടവും ആയിച്ചെന്നും സാമൂതിരിപ്പാടിറങ്ങു. തിരുവലയം എങ്ങിനെയെങ്കിലും സൂക്ഷിക്കണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. തലശ്ശേരിയിലുള്ള ഈസ്റ്റിന്ത്യാക്കമ്പിനിക്കാരുടെ ചാണ്ടികൾക്കു ലോ അല്ലെങ്കിൽ ചൊവ്വക്കാരുടെ കേന്ദ്രിയുടെ ചാണ്ടികൾക്കു ലോ എത്തി

ച്ചാൽ പിന്നെ ഭയപ്പെടാനില്ലെന്ന്, ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി അന്നു നിലവിലുള്ള സഖ്യം നിമിത്തം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു ബോദ്ധ്യം വരികയാൽ വിശ്വസ്തനായ ഒരാളെ ഈ പെട്ടി എല്ലിച്ചുകൊടുത്ത് അവിടെ എത്തിപ്പാൻ തീർച്ചയാക്കി. പള്ളിയറകാര്യസ്ഥന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വിശ്വസ്തനായ ഒരുവനെ ഈ പെട്ടി എല്ലിച്ചു താമരശ്ശേരിയിൽകൂടി വയനാട് മാറ്റം തലശ്ശേരിയിൽ കൊണ്ടുപോയി ഈ പെട്ടി എങ്ങിനെ യെങ്കിലും ഈസ്റ്റിന്ത്യാക്കമ്പിനിക്കാരുടെ കോട്ടയിലെ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥനെ എല്ലിക്കേണമെന്ന് ഗുഹയായി തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞെല്ലിച്ച് ആരും അറിയാതെ രാത്രി അസമയത്തു വിലപാറത്തിൽകൂടി പുറത്തേക്കു അയക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തെ സമ്പ്രദായത്തിനനുസരിച്ചു ഈ വിശ്വസ്തൻ കല്പനപ്പടി കാര്യം നടത്തുന്നുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചു റിപ്പോർട്ടാക്കുവാൻ വേറെ ഒരു വിശ്വസ്തനെയും തമ്പുരാൻ അയക്കാതിരുന്നില്ല.

ഈസ്റ്റിന്ത്യാക്കമ്പിനിക്കാരുടെ അന്നത്തെ തലശ്ശേരിക്കോട്ട ഹൈദരാലി ആക്രമിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഒടുവിൽ ഒരു വിധം ലൗകികത്തിലാണു പിരിഞ്ഞത്. കോലത്തിരിരാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള ഗ്രാമഹിദ്രം നിമിത്തം കമ്പനിക്കാർക്ക് ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗക്കാരെ സഹായിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നതിനാൽ ഈവക രാജാക്കന്മാർ മുഖേനയുള്ള ആക്രമവും കൊള്ളയും ഇടക്കിടെ ഉണ്ടാകാറുള്ളതു കൊണ്ടു നല്ല ഒരു സൈന്യത്തെ എപ്പോഴും കോട്ടകാവലിന്നു നിർത്താറുണ്ടായിരുന്നു.

തിരുവലയവുംകൊണ്ടു പുറപ്പെട്ട പള്ളിപ്പാട്ടു പണിക്കർ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടോ

ന്നുംകൂടാതെ തലശ്ശേരിയിൽ എത്തി. ചൊവ്വക്കാലൻ കോയസ്സൻ കേയിയെക്കണ്ടുവിവരം പറഞ്ഞു. രാജാക്കന്മാരെയും പ്രഭുക്കന്മാരെയും മൈസൂർ മുഹമ്മദീയസൈന്യങ്ങളുടെ പീഡയിൽനിന്നു രക്ഷിപ്പാൻ ചൊവ്വക്കാലൻ സ്വന്തകപ്പലിൽ കയറി അറവരെ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കയച്ചു വിവരം കേട്ട് ഫൈദർ സാമാന്യത്തിലധികം കോപിച്ചുവശായിരുന്നു. ഇനി സാമൂതിരിക്കു ഒരു സഹായം ചെയ്തതു കേട്ടാൽ തന്നെ ഉപദ്രവിക്കാതെ വിടുകയില്ലെന്ന ഭയത്തോടു കൂടി തിരുവലയം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കോട്ടയിൽ സൂക്ഷിക്കുവാൻ നല്ലതെന്നും സസ്ത്രമയങ്ങിയാൽ ഉപായത്തിൽ കോട്ടയിൽ പോയി കണ്ണൽ മക്രോഡ് സായ്യിനെ എല്ലിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നും കേയിയും ഉപദേശിച്ചു. അന്നുരാത്രി തലശ്ശേരിക്കോട്ടയുടെകിഴക്കെ വാതിൽ കാത്തിരുന്ന് കപ്പോട്ടു ശങ്കരൻനായരായിരുന്നു. കലാപകാലമായതുകൊണ്ടു സസ്ത്രമയങ്ങിയാൽ ആരും പുറത്തിറങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായമില്ല. കയ്യിൽ ഒരു തോക്കും പിടിച്ചു തെക്കും വടക്കുമായി നടക്കുന്ന ശങ്കരൻനായക് ഇരുട്ടിൽകൂടി കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നു ആരോ പുറത്തുവന്നു തന്നെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. തന്നെപ്പോലെ ഒരു ഭടനായ ഇരുട്ടിമുസ്സാൻകുട്ടിയായിരുന്നു അത്. ശങ്കരൻനായർ:—അല്ല! മുസ്സാൻകുട്ടി! താനെന്താടൊ ഇങ്ങിനെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നതാണ്. നീയെന്താടൊ ഒരു 'മാല' എളി ഞാന്റെ കൂട്ട് കളിക്കുന്നത്.

മുസ്സാൻകുട്ടി:—അല്ല! ബലാലെ! മലാമക്കണ്ടൊ പുത്തിം അക്കത്തു. സുറുള്ള! അയ്യല്ലം പറഞ്ഞിട്ടെന്താടൊ വേണ്ടി. പനിയെളെക്കീം മൂരിയെർച്ചി ബയിപ്പിച്ചില്ല. അല്ലപന്നി! നിനിക്കി ചൊ

യിസ്സു വേണോ. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ കോളം കൊണ്ടു കരു കാറ്റു ഇല്ലം കൊട്ടെലക്ക് ബരം. ബേണങ്കി മാട്ടിക്കൊ.

ശങ്കര:—അല്ലപ്പാ! നിനക്കെവിടുന്നാടൊ ഈ വത്തമാനം കിട്ടിയത്. നീ വല്ലാത്ത ഒരു കേമനാണ്.

മു:—കേയിന്റെ പാണ്ടാലേന്ന് സൂപ്പിക്കുട്ടിക്കാക്കു സ്വബൈക്കു വന്നപ്പല്ലെന്തെമ്മക്ക് ബിബരം പുടിയായത്. പടച്ചോനാണ് സത്യം.

ശ:നാ:—ഈ നിധി കൊണ്ടുവരുന്ന വിവരം സായ്ക്ക് അറിയില്ലേ?

മു:—ഇല്ല സുചന്ദ!

ഇത്രയും പറയുമ്പോഴേക്കു ഒരാൾ തങ്ങൾക്കു അഭിമുഖമായി വരുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. സ്വരൂപം അടുത്തത്തി. മുസ്സാങ്കുട്ടിയുടെ തോക്കിന്റെ ചട്ടുകൊണ്ടു ഒരുടിക്കൊണ്ടതും വീണതുംമാത്രമെ പള്ളിപ്പാട്ട് പണിക്കർ കാമയുള്ളു. കാച്ചും അപകടത്തിലായപ്പോൾ ശങ്കരൻനായക് അയ്യടാ എന്നായി. പാഞ്ഞിട്ട് ഫലമില്ലല്ലോ. പണിക്കരുടെ കയ്യിലുള്ള വെട്ടി കയ്യിലാക്കി, കോട്ടക്കുള്ളിൽ ഒരിടത്ത് അടയാളം വെച്ചു കുഴിച്ചിടലും പണിക്കരുടെ ശവം എടുത്തു കടലിൽ ഇടലും ഒക്കെ അഞ്ചുനിമിഷംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. നേരം പുലർന്നപ്പോൾ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ഒരുകാർയ്യസ്ഥൻ ശാമുപട്ടർ കണ്ണൽ സായ്യിനെ കണ്ടു തിരുവലയത്തിന്റെ കാച്ചും പോലിച്ചുപ്പോഴല്ലെ സായ്ക്ക് അമ്പരന്നത്. തിരുവലയംകൊണ്ടു തലേന്ന് രാത്രി എട്ടുമണിക്കു പള്ളിപ്പാട്ടു പണിക്കർ കോട്ടയിലേക്കു വരുന്നതു താൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ശാമുപട്ടർ ധൈര്യമായി പറഞ്ഞു. ഒരു ശവം കടൽക്കരയിൽ അടിച്ചുകേറിക്കുണ്ടെന്നും അതു പണിക്കരുടെ ശവമാണെന്നും തീർച്ചയാക്കി. കേസ്സു തുറുണ്ടാക്കുന്നവരെ കോട്ട

പ്പടി കവൽ ശങ്കരൻനായരെ ഇരുട്ടാ
യിൽ പിടിച്ചിടുവാനും കല്പനയായി.

രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഇരുട്ടിമുസ്സാങ്കുട്ടി
പട്ടാളത്തിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയിരിക്കുന്നു.
എവിടെയാണെന്നു ആക്കും വിവരമില്ല.
കാര്യം ശങ്കരൻ നായരെ നിശ്ചയമുള്ള.
മുസ്സാങ്കുട്ടി തോല്പിക്കുമെന്നു നായർക്കു ഭയമു
ണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ആയോളിയിൽനിന്നു തി
രുവലയത്തിനെപ്പറ്റിയാകട്ടെ പണിക്കരു
ടെ മരണത്തെപ്പറ്റിയാകട്ടെ യാതൊരു
വിവരവും കണ്ണർ സാധിന്നു കിട്ടിയില്ല.
ശങ്കരൻനായരെ സംശയിച്ചു ഉദ്യോഗത്തി
ൽനിന്നു പിരിക്കുക മാത്രമാണ് കണ്ണർ
ക്കു ശിക്ഷയായി കല്പിച്ചത്. ഇതിനിടക്ക്
സാമൂതിരിപ്പാട് തമ്പുരാൻ പള്ളയാക്ക് തീ
ക്കൊടുത്ത് ആത്മാർത്ഥ ചെങ്കു വിവരം നാ
ടെങ്ങും പരന്നു. ശാമുപ്പട്ടർ എവിടെയാണെ
ന്ന വിവരം ആക്കും ഇല്ല. കോവിലകം ക
ത്തിയപ്പോൾ വിലപിടിച്ച വളരെ റിക്കാ
ർട്ടുകൾ ധനങ്ങളും നശിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ “തി
രുവലയവും” നശിച്ചുവെല്ലോ എന്നു വി
ചരിച്ചു സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ അനന്തരവ
ന്മാർ നന്നെ വ്യസനിച്ചു. ആക്ഷേപത്തിനാ
ളില്ലാത്തതുകൊണ്ട് തലശ്ശേരി കോട്ടയിലും
പിന്നെ അന്വേഷണം നടത്തിയില്ല.

ഇങ്ങിനെ കൊല്ലം പത്തു മുപ്പത്ത
ഞ്ചു കഴിഞ്ഞു. റിപ്പ സുൽത്താന്റെ മര
ണത്തോടുകൂടി മലയാളമില്ല ഈസ്റ്റിന്ത്യ
ക്കമ്പനിക്കധീനമായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
ഇപ്പോൾ ശാമുപ്പട്ടർ കല്പാത്തിയിൽ ഒരു
പ്രസിദ്ധ പണാ ഇടവാട്ടുകാരനാണ്. ഇ
ദ്ദേഹത്തിന്നു ഇത്രയൊക്കെ ഐശ്വര്യം വ
ർദ്ധിച്ചത് എങ്ങിനെയെന്ന് ആക്കും വിവര
മില്ല. നാലഞ്ചു ദിവസമായി ശാമുപ്പട്ടർ
നല്ല ദേഹസ്വമില്ല. രാത്രിയായാൽ എ

ന്നാ പുറത്തുനിന്നു ശബ്ദം കേൾക്കുന്നതിന്
എന്നൊക്കെ മക്കളോടു ചോദിക്കും. ഉറക്കം
മില്ല. സുൽത്താൻപേട്ടയിൽവെച്ചു ഒരു താ
ടിക്കാരൻ മാപ്പിളയെ കണ്ടുവെന്നും അപ്പോ
ൾ ശാമുപ്പട്ടർക്കു മോഹാലസ്യമായെന്നും
വാല്യക്കാരൻ വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു മുഖ
ത്തു തളിച്ചു. മോഹാലസ്യം തീർന്നപ്പോൾ ഒ
ന്നാമത് ഭയത്തോടെ ചോദിച്ചത് മാപ്പി
ള എവിടെ പോയെന്നായിരുന്നുവെന്നും
വാല്യക്കാരൻ മാത്സര്യവെച്ചു പാകയു
ണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒരു ദിവസം രാധിലെ, ശാ
മുപ്പട്ടരെ ആരോടുകൂടെക്കൊണ്ടുവന്നു, ശാ
മുപ്പട്ടർ വളരെ ഭക്തിയോടെ വെച്ചുവരു
ന്ന ഒരു വിഗ്രഹപ്പെട്ടി കളവു ചെയ്തുപോ
യെന്നും, കള്ളനെ പിടികിട്ടിയില്ലെന്നും ഉ
ള്ള ധനപി പാലക്കാടെങ്ങും പരന്നു. തിരു
വിലപാമല ക്ഷേത്രത്തിൽ പരമേശ്വരന്റെ
വേഷാഘൃതത്തു പാത്തിരുന്ന ശങ്കരൻനായ
രെ പിറോന്നു കണ്ടുപാലക്കാട്ടാണ്. ശാമു
പ്പട്ടരുടെവാല്യക്കാരനെ കണ്ടുമാപ്പിളയുടെ
പ്രകൃതം ചോദിച്ചു. മനസ്സിലാക്കുവാൻ അ
ധികം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായില്ല. അന്വേഷിച്ച
തിൽ, (ശാമുപ്പട്ടർ മരിച്ചതിന്നു പിറൊ ദി
വസം) ഒരു മാപ്പിള മണ്ണാക്കാട്ടെക്കുള്ള നീ
രത്തിൽകൂടി പോകുന്നതായി കണ്ടുവരുണ്ട്.
മണ്ണാക്കാട്ടുനിന്നു അങ്ങാടിപ്പാത്തേക്കും അ
വിടെനിന്നു പട്ടാമ്പിയിൽകൂടി തൃത്താലവ
ഴി ചൊന്നാറിവരേയും ഇരുട്ടി മുസ്സാങ്കുട്ടി
യെ ശങ്കരൻനായർ പിന്തുടർന്നു. മുസ്സാങ്കു
ട്ടി തോണിക്കുടവിൽവെച്ചു ശങ്കരൻനായ
രുടെ വരവുകണ്ടു. മുപ്പത്തഞ്ചു കെല്ലമാ
യി. തമ്മിൽ പരിഞ്ഞു തന്റെ കൂറാളി
യെ കണ്ടപ്പോൾ. ഒന്നു നെട്ടി. വേഗം
അഴിമുഖം കടപ്പാൻ പോകുന്ന ഒരു തോ
ണിയിൽ കയറി. അടുത്ത മറൊരു തോ
ണിയിൽ ശങ്കരൻനായരും കയറി. മുസ്സാ

കൂട്ടി കയറിയ തോണിക്കടുത്തെത്തിച്ചാൽ ഇനാങ്കൊടുക്കാമെന്നായി ശങ്കരൻനായർ. പഴ മദ്യത്തിൽവെച്ചു തോണിരണ്ടും കൂട്ടി മുട്ടി.

ശങ്കരൻനായർ— അല്ല! മൃസ്സാങ്കുട്ടി!! മുപ്പത്തഞ്ചു കൊല്ലമായി തൊണ്ടു ഇന്നു കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോ. താൻ ഇത്ര നീചനാണെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നുല്ല.

മു.— താമരച്ചേരി ചൊരഞ്ഞിൻറാടുന്നല്ലെ ആ ഹബ്ബുജാല പടിച്ച പട്ടൻ ഞമ്മളെ ഞായിൽ മണ്ണാക്കി കാടിക്കളഞ്ഞത്. ഹിസ്സില്ലാ! പിന്തു ആ ചെയിത്താണെ ധുനിയോവ് ഞൊത്ത എടെല്ലാം തിരഞ്ഞി. ഇപ്പല്ലൊടാ ചൊയിസ്സ കൊടക്കണ്ടി. കല്പത്തൊന്നും ഉണ്ടാക്കണ്ട ഇത് ഞമ്മക്കുതന്നെ വേണം.

ശ.— ഞാ — ബെരുദ്ധനായ തനിക്കു് അതു കൊണ്ടു ഉപയോഗമില്ല. അതു എനിക്ക് തന്നേക്കു.

ഇത്രയും പറയുമ്പോഴേക്കു വേറെ ഒരു തോണിവന്നു മൃസ്സാങ്കുട്ടി നില്ക്കുന്ന തോണിക്കുമുട്ടി. മൃസ്സാങ്കുട്ടി കാലുതൊരി വെള്ളത്തിൽ വീണപ്പോൾ ചിന്നാലെ ശങ്കരൻനായരും ചാടി. “തിരുവലയംപെട്ട്” രണ്ടാളും മുറക്കിപ്പിടിച്ചു. ജീവൻ രക്ഷിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗമല്ല നോക്കിയത്. തോണിക്കാരൻ വിചാരിച്ചിട്ടു യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ഭാരതപ്പഴയ്ക്കും പൊന്നാനിക്കടലും കൂട്ടിപ്പുറത്തു അഴിമുഖം ചിലപ്പോൾ അങ്ങിനെയാണ്. മൃസ്സാങ്കുട്ടിയേയും ശങ്കരൻനായരേയും പിന്നെ ജീവനോടെ ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. തിരുവലയം അവരോടുകൂടി അഴിമുഖത്ത് താണുപോയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ വിശ്വാസം.

എം. ആർ. കെ. സി.

നമ്മുടെ പ്രധാന ചുമതല

ജീവകാലത്തു ചെയ്യേണ്ടതായി അനവധി ഭാരമേറിയ കാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ഞാക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സാധാരണമില്ല. ജീവന്റെ ഉദ്ദേശം തന്നെ ജോലികൾ ചെയ്യുന്നതും തന്മൂലം സമസൃഷ്ടികളുടെ സുഖത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും ആകുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശം സാധിപ്പിക്കേണമെങ്കിൽ സഹജമായ ചില ഗുണങ്ങൾ മനുഷ്യജാതിയിലുണ്ടാകണം. വേണ്ടത്തക്കതായ ഈ ഗുണങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഇല്ലെന്നു പറയാൻ തരമില്ല. ഏകദേശ വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടി ഈ ഗുണങ്ങൾ എല്ലാ മനുഷ്യരിലും അന്തർവിച്ഛിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തന്നെ പറയാം. നമ്മുടെ തിന്മയും ഇടകലർന്നു

തെ ഞെതന്നെ ആയിട്ടോ തിന്മതന്നെ ആയിട്ടോ കാണുവാൻ പ്രയാസമാണ്. എപ്പോഴും കാര്യങ്ങൾ വിപ്ലവം കൂടാതെ ഭംഗിയായി കലശപ്പെടിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ ഭാരമാകയാൽ അതതു കാര്യനിർവ്വഹണത്തിന്നു വേണ്ടതായ സാമത്രിയും നമുക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. വലിയ പരീക്ഷകൾ പാസ്സായവക്കോ വലിയ ധനവാനാക്കോ തങ്ങളുടെ അറിവും ധനവും മൂലം എത്ര കാര്യവും സാധ്യമാണെന്നു ചിലർ കരുതുന്നതു വലിയ അബദ്ധംതന്നെ. വലിയ പരീക്ഷകൾ ഉയർന്ന തരത്തിൽ ജയിച്ചിട്ടുള്ള വലിയ ലോകത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ സാമത്രിമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു നമ്മുടെ

ഇടയിൽ തന്നെ നമുക്ക് കാണാം. ആതിനാൽ സമജീവികളായി പെരുമാറേണ്ട നമുക്കു അറിവിനും ധനത്തിനും പറ്റമെ വേറെ ചില ഗുണങ്ങൾ വേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ആയതു കൊണ്ടു സ്വഭാവഗുണമെന്ന പദത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ ചെറുപ്പം മുതൽക്കു തന്നെ ശീലിക്കുന്നതിനും, അപ്രകാരം ശീലിച്ച് ഈ ഗുണങ്ങളെ സമജമാക്കി തീർക്കേണ്ടതിനും എല്ലാവരും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. ചെറുപ്പ കാലത്തിൽ വേരായ്ക്കുന്ന ശീലങ്ങൾ ജീവപര്യന്തം നിലനില്ക്കുവാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടു ബാലന്മാരുടെ ഇടയിൽ സൽഗുണങ്ങൾ വേരോപ്പിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു പ്രായമേറിയ എല്ലാവരുടേയും മുഖ്യധർമ്മമാണെന്നു കൂടി പ്രത്യേകം പാഠ്യേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ബാല്യത്തിൽ ആലോചനാശക്തി നല്ലവണ്ണം വികസിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ കുട്ടികളുടെ പഠിപ്പും നടപ്പും അവരുമായി അടുത്തു പെരുമാറുന്നവരുടെ നടപടികൾക്കും സമ്പ്രദായങ്ങൾക്കും അനുസരിച്ചിരിപ്പാണെ തർച്ചമുള്ള ഒരു കുട്ടിയുടെ സംസാരത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ആ കുട്ടിയുടെ ഗുണത്തിലെ നടപടികൾ നമുക്ക് ഏകദേശം ഉൾക്കൊണ്ടുനോക്കാം. ആയതിനാൽ ഗുണത്തിലുള്ളവർ കുട്ടികളുടെ സന്നിധിയിൽ വെച്ചു സാസരിക്കുമ്പോഴൊ വല്ലതും പ്രവൃത്തിക്കുമ്പോഴൊ പ്രത്യേകം മനസ്സുവെക്കേണ്ടതാണ്. അസൂയാവാക്കുകൾ പറയാതെയും, കഷ്ടങ്ങളെ അന്വായങ്ങളെ ആയ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാതെയും, നല്ലവർക്കുകൾ പാഞ്ഞു, പശാപകാരങ്ങൾ ചെയ്തും, സത്യസന്ധതയോടും പ്രസന്നതയോടും മൂത്തവർ നടന്നാൽ ബാല

ന്മാരും താനെതന്നെ ഈ ഗുണങ്ങളെ ആചരിക്കുന്നതും തന്മൂലം അവർ സൽസ്വഭാവികളായി തീർന്ന് കുടുംബത്തിനും രാജ്യത്തിനും വേണ്ട ഗുണങ്ങളെ ചെയ്യുകയും ചെയ്യും. തങ്ങളുടെ ജോലികൾ ഇന്നിന്ന വയാണെന്നു കുട്ടികളെ ധരിപ്പിക്കുകയും, ആ ജോലികൾ അതതു സമയത്തു ശരിയായി നടത്താതെ ഇരുന്നാൽ പക്ഷഭേദം കൂടാതെ വീഴ്ചക്കാരെ ശിക്ഷിക്കുകയും വേണ്ടതാണ്. ഇതിന്നു മുന്പിൽതന്നെ വലിയവർ അവരവരുടെ ജോലികൾ വീഴ്ചകൂടാതെ നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്നതു മാത്രമായി കുട്ടികൾ കാണണം. മൂത്തവരെല്ലാവരും പ്രഭാതം മുതൽ സന്ധ്യവരെ വൃഥാലാപത്താൽ സമയം കളയാതെ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ കുട്ടികൾ അവരെ അനുവർത്തിക്കാതിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി നേരംപോക്കുകയും വിഷ്ണുത്തങ്ങളും പാഞ്ഞു ദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു കുട്ടികൾ കണ്ടു പഠിക്കുന്നതിനാലാണ് അവർ തൃപ്തിയാതെ വന്നു വശാവുന്നതിന്. ആയതിനാൽ മൂത്തവർ, പ്രത്യേകിച്ചു സ്ത്രീകൾ, ഈ വിഷയത്തിൽ നല്ലവണ്ണം മനസ്സുവെക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ സമ്പ്രദായപ്രകാരം സ്ത്രീകൾക്ക് ജോലിയൊന്നും ഇല്ലാതെ ആണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. ഇതിനാൽ വളരെ താഴെത്തന്നെ പാഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ല. വല്ലവരുമായി വെറുതെ സംസാരിച്ച് സമയം കളയാതെ ഇരിക്കുന്നതിന്നു സ്ത്രീകൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ഒരു ജോലി ആവശ്യമാണ്. പണ്ടു കാലത്തു സ്ത്രീകളുടെ ജോലിയായി കരുതിയിരുന്ന ഗൃഹഭരണം മലയാളസ്ത്രീകൾ ഇക്കാലങ്ങളിൽ തീരെ കൈവെടിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വളരെ ശോചനീയംതന്നെ. ഗൃഹഭരണവും, ഭർത്തൃശുശ്രൂഷയും, ബാലപരിപാലന

വും ആണ് സിറികളുടെ പ്രത്യേകധർമ്മമെന്നു സിറികൾ കാക്കേണ്ടതാണ്.

ബാലന്മാരുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു മൂത്തവർ ക്രോധാധ്വാനമായി പരിണമിക്കുന്നതു നന്നല്ല. അല്ലകായ്ക്കത്തിൽ ശുശ്രൂഷിപ്പിച്ചു ശരിക്കടിക്കുന്നതു കുട്ടികൾക്കുണ്ടാൽ അവരും അപ്രകാരം ശീലിക്കുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. “ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു നിങ്ങൾ ആരും പഠിക്കേണ്ട. എനിക്കുണ്ടെന്നു ആവാം. നിങ്ങൾക്കു അപ്രകാരം പാടില്ല” എന്ന ചില വയസ്സന്മാർ കുട്ടികളോടു പറയുന്നുണ്ട്. ഇതു വളരെ തൊറാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. തൊറാണെന്നു തങ്ങൾക്കുതന്നെ ബോദ്ധ്യമുള്ളതല്ല ഇവർ ചെയ്യുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ കുട്ടികളുടെ അടുക്കൽ അവർ ഇപ്രകാരം പറയുന്നതെന്തിനാണ്? ക്ഷമയും സ്വാതന്ത്ര്യമേറിയതും എല്ലാവരും ശീലിക്കേണ്ടതും ദോഷംകൊണ്ടു യാതൊരു കാര്യവും നടക്കയില്ലെന്ന് എല്ലാവരും ധരിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. ദോഷമോ കാരണമെന്നു ക്ഷമയോടുകൂടി മൂത്തവർ നടക്കുന്നതു കണ്ടാൽ കുട്ടികൾ ക്ഷമയുള്ളവരായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. ഈ തത്വങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഇതുകൾ ശീലിക്കുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷോ സംസ്കൃതമോ പഠിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. ഇവകൾ നല്ലതാണെന്നു ധരിച്ച് ഇവകളെ ആ പരിപാടി എല്ലാവരും ശ്രമിച്ചാൽ മതി.

വീട്ടിലുള്ളവരെല്ലാവരും കുട്ടികളുടെ മുമ്പാകെവെച്ചു നല്ലതു പ്രവൃത്തിച്ചാൽ കുട്ടികളും സഹജമായി നല്ല ഗുണങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇതിന്നു പുറമെ കുട്ടികൾ ചങ്ങാതിത്വം പിടിച്ചു നടക്കുന്നവരുടെ കായ്ക്കത്തിൽ മൂത്തവർ പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിവെപ്പാറുണ്ട്. വ

ലിയ സ്നേഹിതന്മാരെപ്പോലെ എപ്പോഴും കൂടെനടക്കുന്നവരുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ ഒരു കുട്ടിയിൽ എന്നു വേണ്ടാ, പ്രായം ചെന്ന ഒരുത്തനിൽതന്നെ, പതിയുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു നാം സഹവാസം ചെയ്യുന്നവർ നല്ല സ്വഭാവക്കാരല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്വഭാവവും മലിനതയുള്ളതായി തീരുവാൻ എളുപ്പമുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ മാറുള്ളവരിൽ ഉള്ള എന്തെല്ലാം ഗുണങ്ങളെയാണ് ശീലിക്കേണ്ടതെന്നും ഏന്തെല്ലാം ദോഷങ്ങളെയാണു ത്യജിക്കേണ്ടതെന്നും നാം കുട്ടികളെ കൂടക്കൂടെ ധരിപ്പിക്കേണ്ടതും സ്വഭാവനൈർമ്മല്യത്തോടുകൂടിയ ചിലരെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് അവരോടുകൂടി പരിചയമായി അവരുടെ സമ്പർക്കത്താൽ തങ്ങളുടെ സ്വഭാവം നന്നാക്കുന്നതിന്നു കുട്ടികളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതും ആണ്. വളരെ ദോഷങ്ങളുള്ളവരെ തീരെ ത്യജിച്ചു നടക്കുന്നതിന്നുതന്നെ കുട്ടികളെ ഉപദേശിക്കുന്നതിൽ വലിയ തൊറുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ളവരോടു അടുത്തു വെരുമാറി അവരുടെ ദോഷങ്ങളെ തീരെ ത്യജിച്ചു ഗുണങ്ങളെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുന്നതിന്നു കുട്ടികൾക്കു സാമ്യമുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ലല്ലോ.

ദൃഷ്ടവൃത്തികൾ ചെയ്താൽ ദൈവം കിറനുമായി ശിക്ഷിക്കുമെന്നും സൽപ്രവൃത്തികളാൽ ദൈവകാര്യവും നിമിത്തം യശസ്സും മോക്ഷവും ലഭിക്കുന്നതാണെന്നും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന മനസ്സിലാക്കി അവരെ ദൈവവിശ്വാസമുള്ളവരാക്കി തീർക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതാകുന്നു. പുരാണങ്ങളിൽ ദൃഷ്ടന്മാരെ ശിക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതും ശിഷ്യന്മാരെ രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതും ലോലിച്ചിരിക്കുന്നതും കഥാരൂപേണ ബാലന്മാരെ ധരിപ്പിക്കുകയും ഇന്നിന്നവധം നടന്നാൽ ദൈവം സന്തോ

ഷിക്കുമെന്നും ഇന്നിന്നവിധം നടന്നാൽ ദൈവം ശിക്ഷിക്കുമെന്നും കുട്ടികളെ മനസ്സിലാക്കി വേണ്ടവിധത്തിൽ അവരെ നടത്തുകയുചെയ്യേണ്ട ചുമതല പ്രായംചെന്നവരുടേതാണ്. നല്ലതു വരുത്തിത്തന്നതിനു ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുതന്നെ വളരെ ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. ആദ്യം തന്നെ നമ്മുടെ നിസ്സാരത നമ്മിൽ കടന്നുകൂടുന്നു. പിന്നീട് നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള നന്മകൾക്കു ദൈവത്തോടു കൃതജ്ഞത നാം ഭാവിക്കുന്നതിനാൽ നന്ദി എന്നുള്ള ഗുണം നമ്മിൽ ഉളവാകുന്നു. ഈ രണ്ടു മഹത്തായ ഗുണങ്ങൾക്കു പുറമെ മാറ്റുള്ളവരുടെ നന്മക്കു നാം ചിലപ്പോൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യചരിത്രാഗമനഗ്രന്ഥവും നമുക്കുണ്ടാവുന്നു. അതുകൊണ്ടു ദൈവവിശ്വാസം വളരെ ഫലപ്രദമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

സ്വഭാവം നന്നാക്കുന്നതിനുള്ള വേറൊരു മാർഗ്ഗം നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് എന്താണെന്നുതന്നെ ആദ്യം ധരിക്കേണ്ടതുണ്ടു. കുറെ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു ചില പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചതുതുകൊണ്ടുതന്നെ ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയാൻ തരമില്ല. അറിവു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പുറമെ സൽസ്വഭാവിയുണ്ടെന്നുള്ള പേർ സമ്പാദിക്കുവാൻ എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരം ബാല്യത്തിൽ തന്നെ ശീലിച്ചാൽ വലുതാകുമ്പോൾ കുട്ടികൾ നിഷ്ഠയാസേന നല്ല നടത്തത്തോടുകൂടി വരുമായി വരാതിരിക്കയില്ല.

ചെറുപ്പത്തിൽ നാം നല്ലവരായി കൂടുതലേണ്ടതുപോലെതന്നെ നാം വായിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളും വളരെ നല്ലവയായിരിക്കണം. സ്വാമർശ്വതത്വങ്ങളെ വേണ്ടവിധ

ത്തിൽ പ്രതിവാദിച്ചിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ സ്വഭാവം വളരെ വിശേഷമായി തീരുമെന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപ്രായമുള്ളതായിത്തോന്നുന്നില്ല. സ്വഭാവഗുണകൊണ്ടും ബുദ്ധിമാത്രയുംകൊണ്ടും ലോകത്തിൽ കീർത്തിസമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള മഹാനാരായ സർ മത്തുസ്വാമി അയ്യർ മുതലായവരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ വായിക്കുന്നതായിരിക്കും ഏറ്റവും നന്നായിട്ടുള്ളത്. ഈ ജീവചരിത്രങ്ങൾ കെട്ടുകഥകൾ അല്ലാത്തതിനാൽ അവക്കു പ്രത്യേക ഒരു ഗുണം ഉണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

എല്ലാവരും ഓരോ ജോലികൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും ആ ജോലികൾ ഓരോരുത്തരും മടിച്ചുടാതെ മനസ്സാക്കിയോടുകൂടി ചെയ്തു തീക്കുന്നതും വലിയ ഒരു കാര്യമാണ്. എന്തെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തിൽ എപ്പോഴാൽ ധനലാഭം മാത്രം ഗണ്യമാക്കാതെ ഭാരമേറിക്കിടന്ന കൃത്യത്തെ ചെയ്തു തീക്കുവാൻ എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ സാരമായ ചില ഗുണങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടാവുന്നതും ആകുന്നു. ക്ഷമ, സ്ഥിരത, ശുഷ്കാന്തി, കീഴ്ജ്ഞക്കു, ധൈര്യം എന്നീ ഗുണങ്ങൾ ഇതിനാൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്നതാണ്. ജോലി കൂടാതെ മടിയന്മാരായി നടക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാർ പല ദുഃഖിഷയങ്ങളിൽ എപ്പോഴുതങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തെയും മേൽഗുണത്തെയും നശിപ്പിക്കുന്നതിനു വളരെ എളുപ്പമുള്ളതിനാൽ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ധാരാളം ജോലി ചെയ്യുന്നതിനും അവരവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു അവരവരുടെ ഇടം കഴിക്കുന്നതിനും ചെറുപ്പക്കാർ പ്രത്യേകം ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ആദ്യംതന്നെ വലിയ ഉദ്യോഗമോ ഓരോരുത്തരും ശമ്പളമോ എല്ലാവ

മ്പസ്സിനേക്കാൾ ആയിരത്തിനേറെ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു ബെർലോചാൽസ്കാർ വടക്കു അമേരിക്കയെ കണ്ടുപിടിച്ചു ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ആസ്യയുടെ വടക്കുകിഴക്കുള്ള കാമട്കസ്കയിൽനിന്ന് അമേരിക്കയുടെ പടിഞ്ഞാറുവടക്കുള്ള അലാസ്ക (Alask) പ്രദേശം ബെറിങ് (Berhing strait) കടലിടുക്കിനാൽ വേർതിരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിനിടയിലാകുന്നു അല്യൂഷൻ ദ്വീപങ്ങൾ കിടക്കുന്നത്. ക്രമേണ ഈ ദ്വീപശ്രേണികളെ അതിലംഘിച്ച് ആസ്യാഭൂമിയിൽനിന്നും അമേരിക്കയെ വളരെ കയ്യുളവാക്കിയതായാണ് സാധിക്കുന്നതെന്നു പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈ മാറ്റത്തിൽകൂടി അഞ്ചു ബെർലോചിഷ്കർ ശാന്തസമുദ്രത്തെ കടന്നു അമേരിക്കാ പ്രദേശത്തെ സന്ദർശിച്ചിരിക്കുന്നു. പുരാതന ചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ “എസം” എന്നു പേരുമായി കിഴക്കുള്ള ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ പേർ കാണപ്പെടുന്നു. ആ പ്രദേശത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള വൃക്ഷവിശേഷത്തിന്റെ പേർ കൊണ്ടാകുന്നു അതിന്ന് ഈ നാമം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. എസം വൃക്ഷത്തിനും അമേരിക്കയിലെ മെക്സിക്കോ പ്രദേശത്തിലുള്ള ആഗ്രയെ (മാഗ്രയെ) വൃക്ഷത്തിനും തമ്മിൽ വളരെ സാദൃശ്യം കാണുന്നുണ്ട്.

ചീനയിൽ “ഏയൻ സാങ്ഗിന്റെ സഞ്ചാരവൃത്താന്തം” എന്നു പേരായി ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽ ഏയൻ സാങ്ഗ് കോബുർ നഗരവാസിയെന്നു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവർഷം 411-ൽ യുആൻ മഹാരാജാവിന്റെ ഭരണകാലത്ത് അവൻ എസം പ്രദേശത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജധാനിക്കു പോയിരുന്നു. ഏയൻ സാങ്ഗ് എസം പ്രദേശത്തിൽനിന്നു ബഹുവിധ ഭവ്യ

സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടുവന്നുവെന്നും അവയിൽ ഒന്നു വളരെ ബലമുള്ള ഒരു വസ്ത്രമായിരുന്നുവെന്നും കാണുന്നു. മെക്സിക്കോയിലുള്ള ആഗ്രയെ വൃക്ഷത്തിന്റെ നൂലിനും ഈ വസ്ത്രത്തിന്റെ നൂലിനും തമ്മിൽ വളരെ സാദൃശ്യമുണ്ടത്രെ. മഹാരാജ സാധനം കണ്ണാടി ആയിരുന്നു. മെക്സിക്കോ പ്രദേശത്തിൽ ഇതിന്നുരൂപമായ കണ്ണാടിയുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഏയൻസാങ്ഗിന്റെ സഞ്ചാരവൃത്താന്തത്തിൽനിന്നു വളരെ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കേണ്ടവയായിട്ടുണ്ട്.

മുമ്പു എസം പ്രദേശത്തിലുള്ളവർ ബെർലോചാൽസ്കാർ അറിഞ്ഞവരായിരുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവർഷം 456-ൽ താമിം എന്നുപേരായ ഒരു സമ്രാട്ടിന്റെ കാലത്തു കാബുലിൽനിന്നും അഞ്ചു ബെർലോചിഷ്കർ എസം പ്രദേശത്തിൽ ചെന്നു ബെർലോചാൽസ്കാർ പ്രവേശിച്ചു. ആ ധർമ്മത്തെ ആ പ്രദേശത്തിൽ പലരും സ്വീകരിച്ചു. അക്കാലം മുതൽക്കാണ് അവർ ആ പാശ്ചാത്യ ശുദ്ധിയുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. ആ പ്രദേശം കാമട്കസ്കയിൽനിന്നും ഏഴ്നൈഷ്ഠ്യമാറ്റത്തിൽകൂടി പ്രവേശിച്ചുവെന്നും അവരുടെ വ്യവഹാരം ഏഴ്നൈഷ്ഠ്യമുള്ളതായിരുന്നുവെന്നും ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിസ്താരമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. എസം വൃക്ഷത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളും അതിന്റെ വല്ലഭതയിൽനിന്നുണ്ടാകാത്ത, വസ്ത്രം നെയ്യുന്നതും, ഏഴ്നൈഷ്ഠ്യത്തിനുള്ള ഉപകരണത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇവകളും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവുടെ മുന്തിരിയുടെ ധാരാളമുണ്ടാകുമത്രെ. എന്നുമാത്രമല്ല ചെമ്പിന്റെ സൗലഭ്യവും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ രാജ്യതന്ത്രരീതി, നീതി, വിവാഹം, നഗരം, ദിക്ക് എന്നിപ്രകാരമുള്ള വിഷയങ്ങൾ എപ്രകാരം വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കന്നവോ അപ്രകാരമെന്നോ അവയ്ക്കുമെ
ക്ലിക്കൊ പ്രദേശത്തുള്ള ഭവ്യങ്ങളോടു വിസ്മ
യരഹമായ സദൃശ്യമുണ്ടെന്നു കണ്ടു.
മെക്ലിക്കൊ പ്രദേശത്തിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു
കിരവെത്തിയുണ്ട്.

ശുഭ്രവസ്ത്രം ധരിച്ച വൈദേശികനാ
യ ഒരു സന്യാസി മെക്ലിക്കോ പ്രദേശത്തി
ൽ പ്രവേശിക്കുകയും പാപപരിഹാരത്തി
ന്നും വശിഷ്ഠാചാരത്തിന്നുവേണ്ടി അവി
ടെയുള്ളവർക്കു ധർമ്മോപദേശങ്ങൾ ചെയ്ത
യും ചെയ്തു. അതിന്നുശേഷം മരിക്കൽ ആ
സന്യാസി, ജനങ്ങളുടെ ഉപദ്രവം സഹി
ക്കുവയ്ക്കാതെ കാടിപ്പൊക്കേഴുന്നൂ. ഒരു പറ്റു
തത്തിന്റെ കല്ലിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാ
ദചിഹ്നമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാർമ്മയേണ്ടി
ഗ്രാഹ്യാഭിഷേകം എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായവനെ പ്രതിഷ്ഠി
ച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ ഉയിസിപെ
കാക്കൊ എന്നായിരുന്നു. ഈ ശബ്ദം ഹൃ
ദയസ്സംഹ്വർദ്ദി ക്ഷേപ്ത എന്നതിന്റെ അർത്ഥ
ശബ്ദമായിരിക്കുമെന്നു ശങ്കിക്കുന്നു. ഇതിന്നു
പുറമെ വേറെയും വൈദേശികഭിക്ഷുക്കൾ
അവരുടെ അനുചരന്മാരോടുകൂടി ശാന്തസ
മുദ്രത്തെ കടന്നുചെന്നിട്ടുണ്ടു. അവർ മുൻ
പറഞ്ഞ പഞ്ചഭിക്ഷുക്കളായിരിക്കുമെന്നു ഹി
ക്കപ്പെടുന്നു. ആ ഭിക്ഷുക്കൾ ഏതു ധർമ്മ
പദേശിച്ചിട്ടുണ്ടോ അതിനോടു ബാഹ്യ
ധർമ്മത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സാധനമുണ്ടെന്നു
കാണുന്നു.

ഇനി ഭാഷാവിഷയകമായ പ്രമാണ
ത്തെ നാം സമീകരിച്ചു നോക്കുക. ഭഗവാൻ

ബുദ്ധഭവൻ, ഗൌതമൻ, ശാക്യൻ എന്ന
പേരുകളെക്കൊണ്ടു പ്രസിദ്ധനായിരുന്നു
വെന്നെല്ലാമകും അറിയുന്നതാണല്ലോ.
മെക്ലിക്കോ പ്രദേശത്തിൽ ഗാതമോല,
ഹൃദായമൊ മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ സ്ഥാന
വിശേഷങ്ങളെ കർണിക്കുന്നവയാകുന്നു. അ
തിൽ ഗാതമോലാശബ്ദം ഗൌതമോലയ
ത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്നാണെന്നു സ്സാക്ഷാദാ
കുന്നു. ഹൃദായമൊ ശബ്ദവുമങ്ങിനെതന്നെ.
അവിടെ ശാകാടാപെക, കായസ്സ, ജാ
കാടെകാസ, ശാകാപുലാസ ഇത്യാദിശബ്ദ
ങ്ങൾ വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടവയെന്നു. ഈ ശബ്ദ
ങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ശാക്യാപദത്തിന്നു വള
രെ സാദൃശ്യം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അവിടു
ത്തെ പ്രധാനപുരോഹിതന്റെ പേർ താ
യാസാക്കാ എന്നാണത്രെ. ഇതിന്റെ അ
ർത്ഥം ശാക്യമനുഷ്യൻ എന്നാകുന്നു. കൊ
ളൊറൊഡാനദിയുടെ ഒരു ദീപത്തിൽ ക
രു പുരോഹിതൻ വസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ പേർ ഗൌതശാക (ഗൌതമ
ശാക്യ)യെന്നാണത്രെ. മെക്ലിക്കോ പ്രദേ
ശത്തിലുള്ള പുരോഹിതന്റെ പേർ ത്വേമ
യെന്നും തിബത്തിലുള്ള ബൌദ്ധപുരോഹി
തന്റെ പേർ ലാമയെന്നുമാണെന്നറി
യുന്നു.

ഇപ്രകാരം കാരോ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കൊ
ണ്ടു മിസ്സർ ഫ്രയർ ആയിരത്തിനാനൂറു വ
ർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ ബൌദ്ധഭിക്ഷുക്കൾ
അമേരിക്കയെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു
സ്ഥാപിക്കുന്നു.

മരുതുർ കരുണാകരമനോൻ.

ഹൈന്ദവവിദ്യാലയങ്ങൾ

മതവിശ്വാസവും മതത്തിലുള്ള ബഹുമാനവും ആണ് ഹിന്ദുക്കളുടെ, പണ്ടുവേണ്ടേയുള്ള, സ്ഥിതിസ്ഥാപകത്വത്തിന്റെ വാസ്തവമായ കാരണം; എന്നാൽ ഇതുതന്നെയാണ് ഒരു ഹിന്ദുവിന്റെ ശ്രേയസ്സിന്റെയും പ്രധാനകാരണം. പാശ്ചാത്യന്മാരുമായുള്ള എന്തെന്നില്ലാത്ത അടുപ്പം ഹിന്ദുക്കളിൽ ചിലർ തങ്ങളുടെ പഴയസമ്പ്രദായങ്ങളെയും, മാതൃകകളെയും വിസ്മരിക്കുവാൻ വഴിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഹിന്ദുക്കളുടെ മതത്തിനു ഇതേവരെ വലിയ തരക്കേടൊന്നും പാടിയിട്ടുള്ളതായി വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമില്ല. “അതു (മതം) വളരെക്കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതു പോലെതന്നെ ഇപ്പോഴും നിർമ്മലമായും, പ്രബലമായും, തീർച്ചയോടും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു” എന്ന് ‘ഫൈൻസ്’ (Myron H. Phelps) എച്ച്. ഫെല്പ്സ് എന്ന അമേരിക്കൻ പാർത്തിട്ടണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഭാവിയുടെ കാഴ്ചത്തിൽ കുറെ സംശയം നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതികളും ക്ഷമമായാലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ ഒരു സംശയം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ഓതിയെന്തിയുമായി യാതൊന്നും ഇല്ല. പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഹിന്ദു

ക്കളിൽ പലരും ഇന്ത്യയിലേ പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസരീതികളെപ്പറ്റി തിരെ വിസ്മയിരിക്കുവാൻ വഴിയുള്ളതുകൊണ്ടും മിക്കസാഗതികളിലും പഴയസമ്പ്രദായങ്ങൾതന്നെ മാതൃകയായടുക്കുന്നതു ഹിന്ദുക്കളുടെ ശ്രേയസ്സിന് അത്യാവശ്യമായി തോന്നുന്നതുകൊണ്ടും മാത്രമാണ് പ്രാചീനഹിന്ദുവിദ്യാലയങ്ങളെപ്പറ്റി കാഴ്ച പറയാമെന്നു തീർച്ചയാക്കിയത്.

ഹിന്ദുമതനിശ്ചയങ്ങളനുസരിച്ചു ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതകാലം നാലാശ്രമങ്ങളായിട്ടാണ് വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവയിൽ ബ്രഹ്മചര്യശ്രമകാലത്താണ് സാധാരണയായി ഒരാൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഒരു ബാലകൻ്റെ ശൈശവകാലം കഴിഞ്ഞാൽ അവൻ ബ്രഹ്മചര്യശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് കുറേക്കാലത്തേക്കു ഒരു ഗുരുപാൽപ്പത്തിൽ വസിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യും. തന്റെ ബന്ധുക്കളെയും, ഗുഹാജനങ്ങളെയും, നാമത്തെയും ദൂരെ വിട്ടു ഒരു ബ്രഹ്മചാരി തന്റെ ഗുരുവിന്റെ അടുക്കലേക്കു പോകുന്നു.

യൂറോപ്പിൽ എന്നപോലെതന്നെ, ഇന്ത്യയിലെയും വിദ്യാത്ഥികൾക്കു, പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ഒരു ‘ആചാര്യ’സാമീപ്യം ആവശ്യമായിരുന്നു. ആ

* ഈ ലേഖനം മുമ്പുതന്നിൽ താഴെ കാണിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളോ ലേഖനങ്ങളോ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിട്ടാണ്. — ‘സനാതനധർമ്മം’ ഉപരിഗ്രന്ഥം; Forest Universities of ancient India (Hindu College magazine) ‘Rise & progress of Universities’ — & essays & articles of Mr. Phelps.

ധനികകാലങ്ങളിൽ ആചാര്യന്മാരുടെ അടുക്കൽ പോകാതെയും വിഭാഗാനുകൂലൻ കഴിയുമെന്ന് ചിലർ പക്ഷമുണ്ടായിരിക്കാം; എന്നാൽ വാസ്തവം അങ്ങിനെയല്ല. സമുദായത്തിൽ മാന്യന്മാരുടെ അതിരി പെരുമാറുന്നതിന് പുസ്തകപാരായണം മാത്രം കൊണ്ടു മതിയാവുന്നതല്ല. സംസാരിക്കുന്നതിലും, നടക്കുന്നതിലും, ഇരിക്കുന്നതിലും കൂടെയും ഒരു താവാടിയെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഒരു പുസ്തകവും പൂണ്ണമായി നമുക്ക് അറിവു തരുന്നില്ല. അതിനു ഒരു ഗുരുവിന്റെ അടുക്കൽ തന്നെ പോകേണം. ഗുരുവിന്റെ സൗമ്യസ്വഭാവത്തിൽ നിന്നും സമാർത്ഥനിരയിൽ നിന്നും സംഭാഷണസമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നും ശിഷ്യന് കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ധാരാളം സംഗതികൾ ഉണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടാണ് * 'സർവ്വകലാശാലപഠനത്തിന്റെ' അത്യാവശ്യകതയെപ്പറ്റി കാർഡിനൽ ന്യൂമാൻ (Cardinal Newman) വളരെ ബലമായി പ്രസംഗിക്കുന്നത്. "പ്രത്യുസ്തരീതിയ്ക്കും, കഴപ്പാവസ്ഥയിലും ഉള്ള, അറിവിന്റെ ഏതൊരു ശാഖയെയെങ്കിലും, പൂണ്ണമായും ലേശവും കുറവുകൂടാതെയും ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ നാം ജീവനുള്ള മനുഷ്യനോടാവശ്യപ്പെടുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവനുള്ള ശബ്ദത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യണം" എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. ഈ ഉദ്ദേശം മിക്ക സംഗതികളിലും പൂർത്തിയാക്കിത്തന്നെ പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ ഹിന്ദു വിദ്യാലയങ്ങൾ സാധിച്ചിരുന്നു എന്നതിന് സംശയില്ല.

* ന്യൂമാന്റെ സർവ്വകലാശാലയുടെ ഉദ്ദേശം പരിക്ഷിക്കാൻ മാത്രമല്ല. പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ് പ്രധാന ഉദ്ദേശം.

പ്രാചീനമൈഥിലവിദ്യാലയങ്ങൾ സാധാരണയായി വനാന്തരത്തിലുള്ളതെന്ന് ആശ്രമത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു 'ഗുരു' സ്ഥാപിച്ച് വന്നത്. നഗരത്തിൽ തെരുവിൽ കൂടി പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കാവുന്ന വണ്ടികളുടെ 'ഘട' 'ഘട' നിനാദമോ, ഗൃഹങ്ങളിൽനിന്നു പുറത്തേക്കുറിയപ്പെടുന്ന മലിനസാധനങ്ങൾ ചീഞ്ഞതിനാൽ പുറപ്പെടാവുന്ന ഓർവ്വസമോ തന്റെ ശിഷ്യന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുകയോ, അവന്റെ ആരോഗ്യത്തെ ക്ലേശിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യരുതെന്നായിരുന്നു പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ ഗുരുവിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഈ ഉദ്ദേശമൂലം തന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ ശിഷ്യനെ കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വിദ്യകൾ ഉപദേശിക്കുക പതിവായിരുന്നു. പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസക്രമവും യൂറോപ്പിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ക്രമവും തമ്മിൽ ഏറിയകൂറും സാമ്യമുണ്ടെങ്കിലും യൂറോപ്പിലെ വിദ്യാലയങ്ങൾ സാധാരണയായി വലിയ നഗരികളിലാണ് സ്ഥാപിച്ചിരുന്നത്. 'അന്തർസ്' അക്കാലങ്ങളിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധിയേറിയ ഒരു നഗരിയായിരുന്നു. ശിഷ്യന്മാരും ദൂരദിക്കുകളിൽനിന്നു വന്നു അവിടെ ഒരുമിച്ചുകൂടിയിരുന്നു. വലിയ ഒരു നഗരിയിൽ വസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് മറ്റും കഴിയുന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി നല്ല പരിജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുവാൻ തരമുണ്ടായിരുന്നു. ഇത് അവന്റെ 'ജീവിതായോധനത്തിൽ' അവനു വളരെ ഗുണകരമായി തീർന്നിരുന്നു എന്ന സംഗതിക്ക് രണ്ട് പക്ഷമില്ല. ദൂരരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു പാഠമന്മാരും, പണ്ഡിതന്മാരും വളരെ ചേർ കൊല്ലാതോറും 'അന്തർസിൽ' വരുകയും കൊല്ലാതോറും വളരെ പണ്ഡിത

ഞാൻ മാത്രം അവിടംവിട്ട് സ്വരാജ്യങ്ങളിൽ
 ലേക്ക് പോകയും ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട്
 അതെന്തെന്ന് ഓർക്കാലത്ത് വിദ്യാഭ്യാസ
 ത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനംതന്നെയായിരുന്നു.
 ഇന്ത്യയിലെയും യൂറോപ്പിലേയും പ്രാചീന
 വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നസ്ഥല
 ങ്ങളെക്കുറിച്ചുപ്രായം അനുസരിച്ച് ഫല
 ത്തിനുപലപ്പോഴും വ്യത്യാസം സംഭവിച്ചി
 ട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്നു
 മതനിഷ്ഠയുള്ളവരും തത്വജ്ഞാനികളും പു
 റത്തേക്കുവന്നിരുന്നു. യൂറോപ്പിൽ ഇക്കാല
 ത്തേപ്പോലെതന്നെ അക്കാലത്തും ഐറി
 ക്ഷീപിതത്തിലുള്ള മത്സരം മറൊല്ലാജീവി
 തോദ്ദേശങ്ങളെയും കീഴടക്കിഭരിച്ചുവന്നു.
 ഇന്ത്യക്കാരുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ ചില സമയ
 ങ്ങളിലെങ്കിലും ഇഹത്തെവിട്ട്, ശ്രേഷ്ഠ
 വിശിഷ്ടവും ആയ മറ്റൊരു ദേശത്തിലേ
 ക്ക് യാത്രചെയ്തിരുന്നു എന്നതിന്നു അവരു
 ടെ സാഹിത്യങ്ങൾതന്നെ സാക്ഷിയാണ്.
 ഇന്ത്യയിലേയും യൂറോപ്പിലേയും വിദ്യാഭ്യാ
 സക്രമങ്ങൾ അവരിൽ ഇവരുടേയും ഉദ്ദേ
 ശങ്ങളെ മിക്ക സമയങ്ങളിലും സാധിച്ചു
 വന്നു.

വിദ്യയുപരിചിതനായ നല്ലൊരു സംസ്കൃതജ്ഞനായും പ്രാചീനകാവ്യത്തിലും യുഗോപരിചിതമായ വ്യത്യസ്തനിഷ്ഠയുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യജ്ഞാനം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാലയത്തിൽ ചാറും നിശ്ശബ്ദത ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും രണ്ടുപേരും നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ അദ്ദേഹം സാധാരണയായി വളരെ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു. യുഗോപരിചിതമായ വിദ്യാലയങ്ങൾ വിശ്വീകരിക്കുന്നതിന് മുമ്പായിരുന്നു സ്ഥാപിച്ചിരുന്നത്; ശുദ്ധവായുവും, തണുത്തതും നല്ലതായ ജലവും അവിടെ രണ്ടുപേരും ഉണ്ടായിരുന്നു; നിശ്ശബ്ദത രണ്ടുപേരും

കിഷിപു കടിയേറിയൊരാളായിരുന്നു എന്നും പാരയേണ്ടതില്ല; ഈ കാരണങ്ങൾ എല്ലാം കരുതി വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ചിത്തത്തിനു വളരെ ഗുണമാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നു മനുഷ്യസമ്പ്രദായങ്ങളെപ്പറ്റി കുറച്ചെങ്കിലും അറിയാവുന്നതും പഠത്തറിയിക്കേണ്ടതെന്നില്ല. ജോലി ചെയ്യുമ്പോൾ ചുറ്റും ഉള്ള നീക്കം തടയെ എത്രതന്നെ സന്തോഷത്തോടുകൂടിയാണ് സാധാരണ മനുഷ്യർ സമീകരിക്കുന്നതെന്നു പാരയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. നിശ്ചിതമായ ശാന്തതയും തന്റെ ചുറ്റും ഇത്തരം ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ തന്റെ ശുദ്ധ, മുഖത്തോടുമുണ്ടാകുന്ന ഉപദേശിച്ചിരുന്ന സംഗതികൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനു വലിയ ആയാസമൊന്നും ആവശ്യമായിരുന്നില്ല.

ഒരു പ്രാചീനഹിന്ദുവിദ്യാർത്ഥിയുടെ പഠനമുറിയുടെ ചുമരുകൾ നാലിനും പകരം വാസ്തവത്തിൽ പെട്ടികളും വളികളും ആയിരുന്നു ആ സ്ഥാനം. പഠിച്ചത്, നിമ്നലമായതും നീലനിറത്തിലുള്ളതും ആയ വാണപ്രദേശം അവന്റെ പഠനമുറിയുടെ മേൽക്കുറിയായിരുന്നു*. പ്രകൃതിയെ

* எதிர்ப்புக்குள்ளாகப் பாரி வாய்க்காத
வளத்திலே ஒரு வந்தும் இவ்வளவு
தான்—

“സർവ്വമലകസ്യമസൃപാടയലതഃ
 സംവൃതനേനാനുജഗന്ധഹനീകേവീതം
 നാനാപക്ഷി
 കാനനംജാതിവൈവരതയിരഭഞ്ജ്യുണ്ണി
 നദനസമരമനദനദനസംസ്വരമേവ
 നദനനീവയേനമണ്ഡിതമരോമേവ
 ബ്രഹ്മക്ഷിപ്താരവരാരമദുനീകളിം
 സമാഭാഷ്യബുദ്ധാഴമദിനീദിനദിന
 സംവൃതപിപ്ലാദതാമുദദിനദിനദിന
 സംവൃതവയൽക്കളിനദിനദിനദിന
 ബ്രഹ്മചാരവൃതീതിനദിനദിനദിന
 ബ്രഹ്മചാരവൃതീതിനദിനദിനദിന

തിശയോക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പ്രകാരത്തിലും, മദ്യോപസമയത്തും സൂര്യസ്നാനസമയത്തും ഈശ്വരഭജനം, ചെയ്യുന്നതും ചില നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളെ പാരായണം ചെയ്യുന്നതും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ജീവചര്യകളിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത കൃത്യങ്ങളായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവൃത്തികളെ കാരോന്നോരോന്നായി പരിശോധിച്ചാൽ അവയുടെ കാരോന്നിനും മതപരമായി ഏതുചിന്തയിലേക്കിലും ബന്ധമുള്ളതായി കാണാം. ഈ കാരണം കൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു ഹിന്ദുക്കളുടെ ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കും ശൗചാദിക മണ്ഡലങ്ങൾക്കും മതസംബന്ധമായ ചില നിശ്ചയങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമായി കല്പിച്ചു കാണുന്നത്. ഹിന്ദുക്കളുടെയിടയിലുണ്ടായിരുന്ന മതസംബന്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഇപ്പോൾ തീരെ ചൊല്ലേയിരിക്കുന്നതുപരിതാപജനകമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നില്ക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ സ്വമതത്തെയും സ്വഭാഷയേയും തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന മാതിരിയാണ് അവയുടെ നേരെ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഇന്ത്യക്കാരിൽ പലരും ചെരുമാറിവ

രുന്നത്. ഇത് ഒരു കാലത്തു വളരെ ദോഷമായി പരിണമിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഇപ്പോഴത്തെ 'മറുക്കെ' കാരണങ്ങളാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. സ്വമതം പാപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നു തന്നെയല്ല, ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യക്കാർ, ചെറുപ്പക്കാരായ ഹിന്ദുവിദ്യാർത്ഥികളെ ക്രിസ്തീയരുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിക്കുവാൻ അയക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ സംഗതി വളരെ ഗൗരവമായ ആലോചനയ്ക്കു പാത്രമായി തീരേണ്ടതാണെന്നു പലരും പറയുന്നുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഫെൽപ്പ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. "ക്രിസ്തുവർ മിഷണറിമാരുടെ കീഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്ന ഒരു കുട്ടിയെ ഹിന്ദുമതം ആകപ്പാടെ അവസാനിപ്പിച്ചു, നിശ്ചിതപ്രായവും ആയി തോന്നുന്നു. അവൻ പേരിന്മാത്രം അതുമായുള്ള ബന്ധത്തെ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രാബല്യം അവനിൽ നഷ്ടപ്രായമാകുന്നു. അവന്റെ മതം വാസ്തവത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നു"; മിക്ക മിഷൻ പള്ളികളുടെയും നടത്തപ്പെടുന്നതു പല ഗവണ്മെന്റുകളുടേയും സഹായത്തോടുകൂടിയാണ്.

(തുടരും)

അമ്പാടി നാരായണമേനോൻ.

जातिः ।

(अनुवन्धः)

इतरमतेभ्योऽस्मिन्मतस्य वैलक्षण्यं तावत् प्राधान्येनैतदेव, यद्वत् आनुवर्ण्यविभागोभ्युपगम्यते, अत एव किंस्तुधर्मप्रवक्तृभिस्तदुच्छेदे महत्कार्यं साधितं स्यादिति सिध्याग्रहो निबध्यते । वस्तुतस्तु यथास्थितजातिसङ्केतानां सद्यः

समुच्छेदे महानर्थ एव प्रसज्येत । जातिर्जातिरिति व्यवहारः सार्वत्रिकः । उपाधिभेदात् परमभिप्रायभेदः । यथास्मासु जन्मनोपाधिभेदोक्तो ब्राह्मण्यलक्षणो लभ्यते तथा यौरोप्येषूपध्द्यन्तरेणान्यथोक्तो लभ्यः । सद्ये

समाः परमेश्वरस्येति सर्वेण्येकजातयो जना भवन्त्येव तथापि चिरन्तनीयं जातिव्यवस्थां सन्त्विति न सम्भाव्योयमर्थो लोकयात्रायां । ऐक्ये स्थेमाप्रतिष्ठित इत्यस्य परमार्थस्य तथेयं न चिराय स्थायिनी कामं, सामुदायिक-सुविदितत्वेपि लोकस्वभाव एवायं यद्भेदोवश्यभव्य इति । यदा तावत् ब्राह्मणादिजातयः पृथग्भूता विविच्य ज्ञेया अभूवन्तदा तासां यादृग्यासीदवस्था तादृगिदानीमस्ति वा? इतः कियत्कालान्तरे त्वेते जातिभेदा इतोपि विपर्यस्ततरा भवेयुः । नात्रापराध्यन्ति किं-स्तुमतप्रवक्तारः । निसर्गोयं लोकस्य कस्मिंश्चिदुत्कर्षे लोकस्य प्रदर्शिते सति तत्प्राप्त्यर्थं प्रवृत्तिः नियतं भाविन्येव । अस्माकं जातिकृतः सम्प्रत्युत्कर्षः कालान्तरेऽन्यैर्लभ्य एव । एवं स्वयमेव लोके वृद्धतायां स्वस्तमूलस्यावश्यं भ्रश्यतो दन्तस्येव जातिसङ्केतस्याधुना विधूननोद्योगः केषाञ्चिद्यौरोप्याणां बहुपीडाकरो निरर्थकश्च । यद्यपि 'वित्तमेव कलौ नृणां जन्माचारगुणोदयः धर्मेन्यायव्यवस्थायां कारणं बलमेव हि' इत्यादिना श्रीभागवते वर्णिताः कलिकालधर्माः क्रमादिमां सुवमभि-

न कदाप्यस्यन्तमस्तं गच्छेत् । वैदिकनियम-कनियमतया तु स्थास्यश्लोकाकल्पं परिकारं च प्राप्स्यति । स्वधर्मनिरतः सत्यशौचक्षमादयादिसम्पन्नो यः कश्चिदपि मान्य एव स्लेच्छोयमिति न वर्ज्यः । अत एवोच्यते 'जात्यापीह श्रपाकस्त्वयि निहितमनः कर्मवर्मिन्द्रियार्थज्ञानैर्विश्वं पुनीते न तु विमुखमनास्त्वत्पदाद्विप्रवर्यः' इति । क्षुद्रबुद्धिभिः कैश्चिदुत्पथगामिभिर्जातिस्त्रिमानामनादरणे मोहात्किं यमाणेऽपि सर्वेभ्यः प्राचीनतरमस्मन्मतमनुवर्त्तमानेऽयं हिन्दुमहाजनसमुदाये न कोपि जातिव्यवस्थापनोदनाय सृहयेत् । 'तर्कोप्रतिष्ठश्श्रुतयश्च भिन्ना नैको मुनिर्यस्य मतं प्रमाणम् । धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां महाजनो येन गतः स पन्थाः' इति न्यायेन महाजनगतानुगतिकत्वमेवास्माकमस्मिन्निवषये इति सर्वं शिवम् ।

यज्जातिं किमपि प्रकृत्य कथितं तत्र स्वकीयं मतं
क्लिन्नाम प्रदिपादयेदयमिति ज्ञातुं भवत्कौतुकम् ॥
विश्रान्तिं गतमद्य तावदुपसंहारेण किन्नामुना
त्रिस्पष्टं यदिहोदितं निजमतं निष्पक्षपातं मया ॥
जातिर्नाम न जातु यातु जगति व्यत्यासमित्याशयः
प्राचामाधुनिकाधिकैधितविवोधानां बुधानां न किम् ॥
धर्माधर्मविवेचनेन विविधाचारव्यवस्थाकरै-
रैतैरादृतमेव सम्मतमतोस्माकं मतं साम्प्रतम् ॥

शुभमस्तु ।

केरळवर्मा, सि. एम. ऐं.

മംഗളോദയം

ഫലവ്യ

പുസ്തകം ൪

കന്നിമാസം

ലക്കം ൧൧

മംഗളം

വേദം കൈക്കൊണ്ടിടുന്നോരുലകാരുടയവൻ തീർത്തതെന്നും സമൃദ്ധം
 മേടം മഹാവകുക്കർ പ്രകൃതിയുടെപരപ്പെന്നുമാതും പ്രകാരം
 ഭേദം പ്രത്യക്ഷമാക്കും മതസരണിയിലുണ്ടെന്നു മില്ലെന്നു മിന്നും
 വാദം തീരാതിരിക്കും മഹിതമമമാശക്തിയൊന്നേ സഹായം.

നാസികമതം

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഒരുവിധത്തിലും പരിപൂർണ്ണമല്ല; പ്രാപഞ്ചികന്മാരുടെ മനോഗതിയും പരിപൂർണ്ണമല്ല. പ്രതികൂലശക്തികളുടെ പ്രാദുർഭാവവും ഏറക്കുറയായി ഏതു വിഷയത്തിലും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. പരലോകമെന്നോ പരാശക്തിയെന്നോ എന്തോ ചിലതു പ്രപഞ്ചാഴ്ചിത വിഷയമല്ലാതെ കിടപ്പുണ്ടെന്നു പണ്ടേയ്ക്കുപണ്ടേ ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുവന്നു. പക്ഷേ, അതു വെറുതെ കല്പിച്ചതാണെന്നും, പരമാത്മമായിട്ടുള്ളത് നാം കാണുന്ന പ്രപഞ്ചമാണെന്നും മറുപക്ഷത്തി

ൽനിന്നു അന്നുതന്നെ വാദം പൊപ്പെട്ടു. ഈശ്വരൻ എന്നൊന്നുണ്ടെന്നു ഒരു കൂട്ടം ജനങ്ങൾക്കുറപ്പു വന്നപ്പോഴേയ്ക്കും, 'ഉണ്ടെങ്കിൽ കാണിച്ചുതരു' എന്നു മാറു ചിലർ വാദിച്ചതുടങ്ങി. പ്രപഞ്ചാതീതമായി വല്ല വസ്തുക്കളും ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ള ഈ വാദത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ആസ്തികമെന്നും നാസ്തികമെന്നും പേരായി രണ്ടു മതങ്ങൾ ആദികാലത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. ലോകത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാ മതങ്ങളിലുംവെച്ച് പൂരാതനതാമ ഈ രണ്ടു മതങ്ങൾക്കാണ്. ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ള ചോദ്യം നിലവിലിരിക്കുമ്പോഴാണ് 'ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ സ്വരൂപമെങ്ങിനെ' എന്നു മുതലായ ജിജ്ഞാസകളും ആ

വക വിഷയങ്ങളെ സുഗ്രഹിക്കുന്ന വിവിധ മതങ്ങളും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയത്. അതിനാൽ ആസ്തികനാസ്തികമതങ്ങൾ ലോകത്തിലെ മൂലമതങ്ങളും ബാക്കിയുള്ളവ ശാഖാമതങ്ങളും ആണെന്നു തരംതിരിക്കാവുന്നതാണ്. ഈരണ്ടു മതങ്ങളിൽ വെച്ച്, നാസ്തികമതത്തിലെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ തീരെ ഐഹികങ്ങളാണ്. ഈ ലോകത്തിൽ നമുക്കു കാണാനും അനുഭവിക്കാനും കഴിയാത്ത യാതൊന്നിലും നാസ്തികന്മാർ വിശ്വാസമില്ല. ഈശ്വരനെ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു ഈശ്വരന്റെ സർഭാവം വെറും കല്പനയാകുന്നു. പരലോകം എന്നൊന്നുണ്ടെന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ ഉണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാത്തതുകൊണ്ടു അതിനെപ്പറ്റിയ ശാസ്ത്രങ്ങളും കെട്ടുകഥകൾതന്നെ. പരലോകത്തെ സമർത്ഥിക്കാനായി പറയുന്ന വേദം മുതലായവയും അങ്ങിനെതന്നെ (1) ഇങ്ങിനെ, കാണാൻ സാധിക്കാത്ത വിഷയങ്ങളെ വിശ്വസിക്കാത്തതിലുള്ള നിബ്ബന്ധപോലെ കാണാവുന്നവയെ വിശ്വസിക്കുന്നതിലും നാസ്തികന്മാർ യുതഗതിക്കാരാണ്. പ്രപഞ്ചം മിത്വമുണ്ടെന്നുള്ള പ്രമാണം ഓരോരുത്തർക്കും സമ്മതമല്ല. ലോകത്തിൽ കണ്ടുവന്നവയെ ഒക്കെയും വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു 'ലോകായതന്മാർ' (2) എന്നുള്ള സ്ഥാനപ്പേർ അവർക്കു സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

(1) നാസ്തികശബ്ദത്തിന്റെ പാഠനം 'അസ്തിനാസ്തിതിഷ്ടമതി?' (4-4-80) എന്ന പാണ്ഡിത്യസൂത്രത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ച വൈയാകരണന്മാർ, മറ്റു മുതലായ യജുർവേദകാരന്മാർ, വ്യാസർ തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതന്മാർ മുതലായവരുടെ മതങ്ങൾ നോക്കൂ.

(2) ലോകത്തിൽ അധികം പ്രചാരമുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. ഈ പേരേവനെന്നും വക്ഷ്യനെന്നും മുണ്ടു.

രിക്കുന്നു. ഇനിയും പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്ന നാസ്തികമതം ഏതുകാലഃകാലത്തു കാണുന്നില്ലെന്നതെന്നും, ആരാണ് ഇതിന്റെ പ്രവർത്തകൻ എന്നും പ്രമേണമൂലം പ്രതിപാദിക്കുന്നതു വായനക്കാർക്കു സോപഹമമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഏതു മതങ്ങൾക്കും പ്രധാനമായിട്ടു മറ്റു സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒന്നാമത്തേതു വൈദികസിദ്ധാന്തവും രണ്ടാമത്തേതു ശാസ്ത്രീയസിദ്ധാന്തവും ആകുന്നു. മനസംബന്ധമായിട്ടുള്ള സകലശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും മൂലം വേദത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. 'വേദത്തിൽ പറയായ വിത്തിനെ മുളപ്പിച്ചു വളർത്തിപ്പുറത്തുകയേ—വേദത്തിൽ അതിസൂക്ഷ്മമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ യുക്തിതർക്കങ്ങളുടെ സാഹായത്തോടുകൂടി വിസ്തരിച്ചു നിരൂപിക്കുകയേ—ദർശനകാരന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള. ജഗദുല്പത്തിയെ സമർത്ഥിപ്പാനായി ഈശ്വരസർഭാവത്തെ സ്വീകരിക്കുന്ന വേദാന്തകളുടെയും വൈശേഷികന്മാരുടെയും, സൃഷ്ടിതത്വത്തെ സ്പഷ്ടമായി സമ്മതിക്കുന്ന നൈയായികന്മാരുടെയും, ഏല്പാദനം പ്രകൃതിയെ പ്രമാണമായിപ്പറയുന്ന സാമ്പ്രദായങ്ങളുടെയും, ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിതത്വത്തെ ആക്ഷേപിച്ചുപറയുന്ന മിഥ്യസങ്കല്പങ്ങളുടെയും, സമാധിസാധനത്തിനായി സർവ്വത്തെഴും സമർപ്പിക്കുന്ന പാതഞ്ജലന്മാരുടെയും ആലോചനഫലങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒന്നിനോടൊന്നു സംബന്ധിക്കാതെ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ്. തിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, ആതുകൾക്കെല്ലാം മൂലകാരണമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മം ഒന്നുതന്നെയാണ്. അതിസൂക്ഷ്മമായ ആ ബ്രഹ്മം വേദത്തിന്റെ അന്തർഭാഗങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.' അ

ക്കുറിന്നു; വേദാദികളെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഈ അവിദ്യയെ ആരും പഠിക്കരുത്". ഇതിൽനിന്ന് ബുദ്ധസ്തതിയാണു നാസ്തികമതം പ്രവർത്തിപ്പിച്ചതെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇനി മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിലും ആ ഉപനിഷത്തിൽത്തന്നെ ഈ മതത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തെപ്പറ്റിയുണ്ടാകുന്നു: — “പണ്ടൊരിക്കൽ ദേവാസുരന്മാർ ആത്മതത്ത്വത്തെ അറിവുപറയുകയുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രഹ്മദൈവന്റെ മുമ്പിൽച്ചെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. ബ്രഹ്മാവായ കൂടെ അസുരന്മാർ കൂടെ ഉത്തരവുപ്രകാരമുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ച്, ദേവന്മാർക്കുപേരിച്ച ആത്മതത്ത്വത്തിന്നു വിചര്യമായിട്ട് അസുരന്മാർക്കുപേരിച്ചു. ഈ അസുരന്മാർക്കുപേരിച്ചതു നാസ്തികമതമാകുന്നു.” ഈ പക്ഷപ്രകാരം ബുദ്ധസ്തതിക്കു പകരം നില്ക്കുന്നതു ബ്രഹ്മവായെന്നു വരുന്നു.

മഹാസംഗ്രഹപരിഷത്തിലും അസുരന്മാർ നാസ്തികമതം സ്വീകരിച്ചതായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഉപദേഷ്ടാവായിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് പ്രജാപതിയെയാണ്. പ്രജാപതി, വെള്ളത്തിൽ മുഖം പ്രതിബിംബിച്ചുകാണുന്നതു അസുരന്മാർക്കു കാണിച്ചു കൊടുത്തിട്ട് അതാണ് ആത്മാവെന്ന് ഉപദേശിച്ചവനും, അവർ അതു വിശ്വസിച്ചു “കാണുന്നതൊക്കെയും ഉള്ളത്” എന്നു വിശ്വസിച്ചു തദനുരൂപമായ ശാസ്ത്രം നടപ്പിൽ വരുത്തി എന്നും അതിൽപ്പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഈ രണ്ടുപരിഷത്തുകളെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തി നിരൂപണചെയ്തിട്ടുള്ള “മാസ്ക് മൂളർ” ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു: — “പ്രജാപതിയെപ്പോലെ വലിയ പദവിയിലിരിക്കുന്ന ഒരു ദേവൻ അസുരന്മാരെത്തന്നെയും കല്പിച്ചു കൂട്ടിയിരിക്കുന്നത് അനുചിതമാണെന്നു വി

ചാരിച്ചിട്ടായിരിക്കണം അവാചീനമായ മൈത്ര്യാപരിഷത്തിൽ പ്രജാപതിയുടെ സ്ഥാനം ബുദ്ധസ്തതിക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്*.” മാസ്ക് മൂളർക്കു ഈ അനുമാനം ശരിതന്നെ. എന്നാൽ പ്രജാപതിക്കും ബുദ്ധസ്തതിക്കും തമ്മിൽ പ്രാമാണ്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ച് വളരെ അന്തരമുണ്ടെങ്കിലും, ദേവാചാര്യൻ എന്ന നിലയിലാരിക്കുമ്പോൾ ഈ അവിദ്യയെ ഉപദേശിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്നും അനുചിതമായിത്തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട്, നാസ്തികമതോപദേഷ്ടാവ് ദേവാചാര്യനായ ബുദ്ധസ്തതിയല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണ് യുക്തമായിട്ടുള്ളത്. അങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നതിന്നു ന്യായവും ഉണ്ട്. എന്തെന്നാൽ, ബുദ്ധസ്തതി എന്നു പേരായിട്ട് അനേകം ആചാര്യന്മാരെ പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ കപടവിദ്യയിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുമാണ്. വഞ്ചനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രണേതാവായി ഒരു ബുദ്ധസ്തതിയെ മഹാഭാരതത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ വിദഗ്ദ്ധനാണ് നാസ്തികമതോപദേഷ്ടാവായ ബുദ്ധസ്തതി എന്നു വരുതേ? ജ്യോതിഷത്തിൽത്തന്നെ ബുദ്ധസ്തതി എന്ന പേരിൽ രണ്ടു മഹാഷിമാർ ഉണ്ട്. അതിൽ ഒരാൾക്ക് “ലൌക്യൻ” എന്നും പേരുണ്ട്. ഈ ലൌക്യബുദ്ധസ്തതിക്കു നാസ്തികമതകർത്തൃത്വം കല്പിക്കുന്നതിന്നും വിരോധമില്ല. എന്നാൽ “ലോകായതൻ” എന്നു പ്രസിദ്ധനായ നാസ്തികന്റെ പേരിന്നു യോജിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഇനി “ചാവാകൻ” എന്നു മുതലായ നാസ്തികവർത്തുക്കളെപ്പറ്റിയും മാറ്റം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത് ഇനി ഒരു വശത്തിൽ നിരൂപണം ചെയ്യാം.

* Six Systems of Indian Philosophy P. 129.

ഹരകിരി

(അഥവാ ആത്മമത്വം)

പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ അനുഷ്ഠിച്ചുവോ
നിരുന്ന ചില
കർമ്മങ്ങൾ ആധു
നികകാലങ്ങളിൽ
നിയതവൃത്തിക
ളായ പരിഷ്കൃതാ
ശൗന്ദര്യകൂടിയതാ
രെന്നിതുപോലെ
നിലവിൽ തൃജിച്ചു നടക്കുന്നു. രാജ്യഭര
ണാധികാരികൾ തന്നെ ആ വക ചില
നടപടികളെ നിർമ്മിച്ചവർ പ്രത്യേ
കനിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. “ഉടനടി”
മുതലായ ചില കർമ്മങ്ങൾ എത്രയും ഭോ
നകമാണെന്നു കരുതിപ്പോരുന്നു. എങ്കിലും,
പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളെ കൂട്ടത്തിൽ എല്ലാ നില
യിലും ഇപ്പോൾ പ്രഥമസ്ഥാനം വഹിക്കു
ന്ന ജാപ്പാൻകാരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും
പ്രാചീനാചാരങ്ങളിൽ ചിലത് ഭക്തിയോ
ടെ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന പതിവുണ്ടെന്നു കാണു
ന്നതിൽ പലർക്കു ആശ്ചര്യം തോന്നുവാനി
ടയുണ്ട്. ഇതിനിടെ പരലോകപ്രാപ്തനാ
യ ജാപ്പാൻ ചക്രവർത്തി മുസ്സാമിനോവി
ന്റെ ശവസംസ്കാരദിനം എത്ര ജാപ്പാൻ
കാരാണ് “ഹരകിരി” എന്ന വ്രതം അനു
ഷ്ഠിച്ചു ആത്മമത്വം ചെയ്തത്? ജാപ്പാൻ
കാരായ ഭടന്മാരുടെ ഇടയിൽ ധീരതയൊക്ക
ണ്ടു ബുദ്ധിശക്തിയൊക്കെ അദൃശ്യമായ
നായ ജനാൽ നോഹി (റഷ്യാ ജാപ്പാൻ
യുദ്ധത്തിൽ “പോർട്ട് ആർമർ” എന്ന
കോട്ട ലോരയുദ്ധം ചെയ്തു പിടിച്ചടക്കിയ
യോദ്ധാവ്) തന്നെ ഈ “ഹരകിരി” എ
ന്ന കർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചുവെന്നു കേൾക്കുമ്പോ

ൾ ആകാണു വിസ്മയം തോന്നാതിരിക്കു
ന്നത്? ജാപ്പാൻ രാജ്യക്കാർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള
സമ്പ്രദായങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതനായ
ചക്രവർത്തിയുടെ ശവസംസ്കാരദിവസം ജ
നാൽനോഹിയും ഭാര്യയും “ഹരകിരി” എ
ന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ ആത്മമത്വം ചെ
യ്ക്കു്, ഇമ്മലോകത്തു തങ്ങളുടെ ചക്രവർത്തി
ക്കു് രണ്ടു വൃത്തിയെ സഹായമാനിയ
ന്നുപോ അതുപോലെ തന്നെ പരലോക
ത്തു് സഹായമായി ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ജാപ്പാ
നിൽ മാറുപലതും ഈ ക്രിയ നടത്തിയതാ
യും ചിലരെ പൊല്ലാപ്പുകാർ മുടക്കിയതാ
യും കാണുന്നു. അമേരിക്കയിൽ ഒരിടത്തു
ള്ള ജാപ്പാൻകാർ സഭകളിൽനിന്നു കിട്ടിയത്
ഭയവനെ “ഹരകിരി” ചെയ്യാൻ തെരെ
ഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ പൊല്ലാപ്പുകാർ വിവ
രം അറിഞ്ഞ് മുടക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ സം
ഭവങ്ങളൊക്കെ ഒന്നരണ്ടാഴ്ചയ്ക്കു മുമ്പ് ജാ
പ്പാൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ശവസംസ്കാര
കർമ്മം നടന്ന ദിവസം ഉണ്ടായ കഥക
ളാണ്.

“ഹരകിരി” എന്ന ഈ കർമ്മം, ജാ
പ്പാനിൽ വളരെ പൗരാണികകാലമായി
ത്തന്നെ അനുവദിച്ചിരുന്ന ഒരു അസാധാ
രണാവകാശമാണ്. ജാപ്പാനിലെ ക്ഷത്രി
യന്മാർ (സാമുറൈ) ചിലപ്പോൾ ഒരു കർത്ത
വ്യകർമ്മമാണെന്ന നിലയിലും “ഹരകിരി”
ചെയ്തുപരാറുണ്ട്. ഈ കർമ്മം കർത്തവ്യമെ
ന്ന നിലയിലും ആത്മമത്വം പൂർവ്വമായും ര
ണ്ടു തരമായിട്ടാണ് ചെയ്യുന്നത്; എന്നാൽ
ഈ രണ്ടു തരത്തിലും, ഈ പവിത്രകർമ്മം

പാരമ്പര്യമായി അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന പ്രാ
തമനാമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം നിഷ്ഠ
യ്ക്ക് വെച്ചാണ് ചെയ്യാറുള്ളത്. ജാപ്പാൻ
ചക്രവർത്തിയുടെ (മിക്കഡോവിന്റെ) ആ
ജ്ഞപ്രകാരം ഒരുവൻ, “ഹരകിരി” ചെയ്യു
ന്നതായാൽ ആയതു മരണശിക്ഷയ്ക്കു മാത്രം
നീയമായ പക്ഷാന്തമായിത്തീരും. ഈ
ദയാനീതിപ്രഭുക്കന്മാരായവരുടെ നേരെ
മാത്രമേ ചക്രവർത്തി കാണിക്കാറുള്ളൂ. ചെ
റുപ്പം മുതലേക്കു എല്ലാവരിലും മേലെയായി
മറന്നതെ കരുതിപ്പോരുന്ന ക്ഷത്രിയന്മാർ
തങ്ങളുടെ പേരിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ആ
ക്ഷേപങ്ങൾ വാസ്തവമല്ലെന്നു തെളിയി
പ്പാനായും, സാമുദായികനയങ്ങൾക്കു വി
രോധമായി ചെയ്യുന്ന നടപടിയിൽ പ്ര
തികൂലഭാവം കാണിപ്പാനായും, ഇതൊന്നു
മല്ലെങ്കിൽ മരിച്ചു ഗർഭഭൂതനിലുള്ള ഭക്തി
യെ പ്രദർശിപ്പിക്കാനായും “ഹരകിരി” ക
ർമ്മം ചെയ്യാറുണ്ട്. മുൻകാലങ്ങളിൽ “ഹ
രകിരി” ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങിയ ക്ഷത്രിയൻ
തന്റെ സ്ഥാനത്തിനൊത്ത ഉടുപ്പുകൾ ധ
രിച്ച് ഒരു മണ്ഡപത്തിനേൽ രക്തവസ്ത്രം
ധരിച്ച് ഭാര്യസഹിതനായി ഇരിക്കും.
സ്നേഹിതന്മാരും മറ്റു വേണ്ടപ്പെട്ടവരും ചു
റ്റും നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും ചെന്നെ പ്രാ
തമനയായും, തടനന്തരം മുട്ടുമ്പോൾ ഉണി
യിരുന്ന്, (ക്ഷത്രിയൻ മരിച്ചു വീഴുമ്പോൾ
എപ്പോഴും മുൻഭാഗത്തേയ്ക്കു ചരിഞ്ഞു വീ
ഴേണമെന്ന ന്യായത്തെ നിലനിർത്തു
വാൻ) വയറിൽ മർദ്ദസ്ഥാനത്തു കട്ടാരം
കൊണ്ടോ വാൾകൊണ്ടോ കയ്യാണു. ഈ
കർമ്മം പര്യവസാനിക്കുന്നതു ഭാര്യ വാളു
കൊണ്ടു കഴുത്തിൽ വെട്ടി ആത്മഹത്യ
ചെയ്യുന്നതോടുകൂടിയാണ്. ഈ കർമ്മത്തി
നുള്ള എല്ലാ ചടങ്ങുകളും വാൾ പിടി
ക്കേണ്ടതും വെട്ടേണ്ടതുമായ സമ്പ്രദായം

കൂടി പാരമ്പര്യമായി അനുഷ്ഠിച്ചുവരേ
ന്നനിയമങ്ങൾക്കു സരിച്ചാണ്. ആലോ
ചനാശക്തിയുടെ ഉരുവം വയറിൽ നി
ന്നാണെന്ന വിശ്വാസം കൊണ്ടാണത്രേ
വയറിൽ കത്തിമർക്കുന്നതു. തന്റെ വയ
റിൽ യാതൊരു കാപട്ടവുമില്ലെന്നു വെ
ട്ടിപറയുന്ന കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നവെന്നാ
ണ് സങ്കല്പം.

ബൗരാനികമായ ജാത്യാചാരങ്ങളി
ലും സമുദായ നടപടികളിലും ഇപ്പോൾ
പല മാറ്റങ്ങളും ജാപ്പാനിൽ വന്നുകൂട്ട
ത്തിൽ ‘ഹരകിരി’ സമ്പ്രദായം നന്നെ ചു
രുങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല അതിനുള്ള ചട
ങ്ങുകളും വളരെ ചുരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ
ആയുധങ്ങൾ സ്വദേശത്തിൽ പ്രയോഗി
പ്പാൻ തങ്ങളുടെ കട്ടികളെ ജാപ്പാനിലെ
മാതാപിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിപ്പാൻ എന്താ
ണോ കാരണം ആ കാരണം ഇന്നും ജാ
പ്പാനിൽ നശിച്ചിട്ടില്ല. 1891-ൽ ഒരു
സൈന്യനായകൻ തന്റെ റെപ്പബ്ലിക്കൻ സം
സ്കൃതിയിലുള്ള ചെറിയ “ജാപ്പാൻകാരുടെ
നയത്തിലുള്ള അലസത” കാരണം പറഞ്ഞു
ഹരകിരി കഴിയില്ലെന്നായിരുന്നു. റഷ്യാ ജാ
പ്പാൻ യുദ്ധകാലത്ത് ഒരു ജാപ്പാൻകുപ്പി
ത്താൻ റഷ്യാക്കാർ തന്റെ കുപ്പൽ പിടിച്ചു
വെന്നു കണ്ടുകയും അപ്പോൾ തന്നെ മറന്ന
ദിക്കുകയായി ‘ഹരകിരി’ കഴിക്കുകയുമാണു
ചെയ്തത്. കുറച്ചുകാലംമുമ്പ് ചക്രവർത്തി ക
യറിയ തീവണ്ടി തന്റെ സ്നേഹനിൽ അ
കാരണമായി അല്പം താമസിപ്പിപ്പാൻ ഇട
യായതിൽ പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി ഒരു
സ്നേഹൻമാറ്റാൻ ‘ഹരകിരി’ കഴിച്ചുവെ
ന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗതികളാൽ ശ്രു
തിപ്പെട്ട സൈന്യനായകനായ ജനറൽ
നോഗി ഇപ്പോൾ തന്റെ ചക്രവർത്തിയെ

അന്നു ഗമിപ്പാനായി 'മരകിരി' കഴിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടവാനില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ഗ്ലാലിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ ലോകമാകെയിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിൽ പണ്ട് 'ചാവർ പ്രതാ' എടുക്കുന്നവരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കറിയാം. ഇപ്പോൾ ഭരണാർ ആവശ്യമില്ലാത്തതു കൊണ്ടും യോഗാക്കന്മാരായിരുന്ന കേരളീയർ പൂച്ചുസ്മരണവിദ്യാ കാലഗതിയാൽ പൂ

വ്യാസവടികളെ അന്നുഗമിപ്പാൻ തരമില്ലാതെ വന്നതുകൊണ്ടും മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ നിർത്തി വെണ്ണിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു പരിഷ്കൃതശയ്യാതകൊണ്ടല്ല നിശ്ചയം. നാം 'ആത്മമന്ത്ര' എന്നുപറയുന്നതിന്നു ജാപ്പാനിൽ 'മരകിരി' എന്നു പറയുന്നു. പണ്ടെ ജാപ്പാൻകാർ 'മരകിരി' ഒരു നിഷ്കാമകർമ്മമാണെന്നു പറയുമായിരിക്കാം.

എം. ആർ. കേ. സി.

പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ

ഹൈന്ദവവിദ്യാലയങ്ങൾ (തുടച്ചു)

പരിത്രം, ജ്യോതിഷം, രസതന്ത്രം, കണക്കശാസ്ത്രം, തർക്കശാസ്ത്രം, നിയമശാസ്ത്രം, വൈദ്യശാസ്ത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ ചിലതിലെങ്കിലും ഒന്നുകിൽ മുപ്പത്താറോ, അല്ലെങ്കിൽ പതിനെട്ടോ, ചുരുങ്ങിയത് ഐശ്വര്യ വർഷകാലത്തോളം പരിശീലിച്ചതിനുശേഷം മാത്രം ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ഗുരുദക്ഷിണമെടുത്ത് ഗുരുവായി യാത്രപറഞ്ഞു പിരിയുന്നു. പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാർ ധനസമ്പാദനമായിരുന്നില്ല. ആചാര്യസ്ഥാനം കയ്യേൽക്കുന്നതിൽ ഉണ്ടായ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം. യൂറോപ്പിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ, എല്ലാവരും ഇല്ലെങ്കിലും, മിക്കവരും ഗുരുവാരമ്പരമാകുവാൻ തീർച്ചയാക്കിയത് ധനസമ്പാദിക്കുവാൻ

വേണ്ടിയായിരുന്നു. യൂറോപ്പിലെ പോളിസ്റ്റ്സി (pohists) നോട്ടപരിചയക്കാരായ അദ്ധ്യാപകന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രാപ്തിയുള്ളതും യോഗ്യമായതുമായ ദർപ്പണം ചില ശിഷ്യന്മാരോടു ഗുരുദക്ഷിണയായി ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്നു ചില ഗുരുക്കന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു സാധാരണയായി നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സാഗതിയല്ല. യൂറോപ്പിൽ വളരെക്കാലത്തേക്ക് പ്രാചീനശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു സോഫിസ്റ്റിക്സ് വിദ്യാഭ്യാസം വിദ്യാഭ്യാസം അതുവഴിയായി ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ട സാധനങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുകയും ആയിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ഗുരുക്കന്മാർ ഏതുതന്നെ ദിനമാരായിരുന്നാലും ഉപജീവനത്തിനായി ധനസമാധാനം ചെയ്യുവാൻ ശിഷ്യ ഗണത്തോടാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. ശിഷ്യന്മാർ ഗുരുവാരമ്പരം

ജ്വംബസിപ്പിച്ചിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നുവേണ്ടി എന്തു ജോലിയും ചെയ്തുവാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. കൃഷ്ണൻ കുചേലനോടു പറയുന്നതു നോക്കുക:—

മഹാവനേനാംവിരകിന്നുപോയിട്ടമോമ-

മാവുച്ചിറ ചാരിഞ്ഞനേരം
നനഞ്ഞശേഷംവഴിയുംവിഴച്ചങ്ങനേകനേ

രംവലയുടശായാം

തിരഞ്ഞെഴുന്നള്ളിമഹാമുനീന്ദ്രൻവിരഞ്ഞു-

നമെപഥികണ്ടനേരം

അനുഗ്രഹിച്ചവിവിധപ്രകാരംമനസ്സില-

ണ്ടോതവദ്ദൃസുരനു?

വാനുപത്തിൽ ഗുഹക്കുമാരെ ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടത് ശിഷ്യന്മാരുടെ കർത്തവ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. മനു പറയുന്നതു നോക്കുക:—

‘നോദിതോമുതന്നാനിത്യാ-

അപ്രണോദിതഘൃതവ-

കുത്യാദഭ്യയന്തേനോഹ-

ആചാർയസാമിതേഷുവ.’

അർത്ഥം— ‘പാഞ്ഞിട്ടാകട്ടെ, അപ്പോഴൊക്കെയും അവൻ (വിദ്യാർത്ഥി) ഏല്പാത്തോഴം പഠിക്കയും ഗുരുശുശ്രൂഷചെയ്തയും വേണം’ മാതൃകയായെടുക്കാവുന്ന ഒരു ഗുരുവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നത് ശിഷ്യൻ വലിയ രഹിമാനമായിട്ടാണ് കരുതിയിരുന്നത്.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഒരു ഗുരു തനിക്കു തന്റെ ഓലാലുദശയിൽ തന്റെ ഗുരുവിൽ നിന്ന് കിട്ടിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കാവുന്ന ഉപദേശങ്ങളെ, തന്റെ ശിഷ്യനും, ആ ശിഷ്യൻ പ്രായമായി രാചാർയ്യാകുമ്പോൾ തനിക്കുചിതങ്ങളെന്നു തോന്നുന്ന മാറ്റങ്ങളോ വർദ്ധനകളോ വരുത്തിയതിനുശേഷം ആ ഉപദേശങ്ങളെ തന്റെ ശിഷ്യനും സസന്തോഷം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ

വിദ്യാഭ്യാസരീതിയാണ് സാഹിത്യചരിത്രം ‘ശ്രുതിയെ’ അനുസരിച്ചുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന് പറയുന്നത്. ശ്രുതിയുടെ കാലത്തുതന്നെയാണ് സൂത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടത്. വിഷമമേറിയ ചില ശാസ്ത്രങ്ങളെ എളുപ്പത്തിൽ ഓർമ്മയിൽ വെക്കുവാൻ ഈ സൂത്രങ്ങൾ സഹായിച്ചു. ഈ കാലത്തിനുശേഷം മാത്രമാണ് സൂതിയുടെ കാലം പ്രാപ്തമായത്. അപ്പോൾ അതുവരെ ഹൃദയത്തിൽ എഴുതിവെച്ചിരുന്ന സംഗതികളെ ജനങ്ങൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലേക്കു പകർത്തി; എഴുത്തുക്കാരങ്ങളും മാറ്റം ഇപ്പോൾ നടപ്പിൽവന്നിരിക്കുന്നു. എഴുത്ത് നടപ്പിൽ വന്നതോടുകൂടി പണ്ഡിതജനങ്ങളുടെയിടയിൽ വലിയ തക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാകയും അവയെല്ലാം വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കയും ചെയ്തു. സാഹിത്യത്തെ പദ്യം, ഗദ്യം, എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടു; ആദ്യമായി സാഹിത്യത്തിൽ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായി തുടങ്ങിയത് ഇക്കാലത്താണ്. ഇക്കാലത്തുതന്നെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഭാഷ്യങ്ങൾ (പ്രാച്യുതങ്ങൾ) ഉണ്ടായിതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. സൂതിയുടെ കാലത്തിനുശേഷം പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അറിവ് ഒന്നുകൂടി വികസിക്കപ്പെട്ടു എന്ന് പറയേണ്ടതില്ല.

തങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയിരുന്ന സമയം ആവശ്യം എന്നു തോന്നുന്നിടത്തെല്ലാം പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ഉദാഹരണങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന പതിവ് മിക്ക ഗുരുക്കന്മാരും സ്വീകരിച്ചുപണിതുന്നു. പുരാണപുരുഷന്മാരിൽ പ്രശസ്തരായവരെ അനുകരിക്കുവാൻ രാഗ്രഹം, ഗുരു ഇപ്രകാരം തന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഉദ്യോഗക്കു ഇതിന്റെ ഫലം എത്ര മ

ഹനീയമായതായിരുന്നെന്ന് ഉൾപ്പെടുത്തി അറിയിച്ചിരിക്കുന്നത്. 'കിണ്ടർഗാർട്ടൻ' രീതിയുടെയും മാറ്റം സഹായകമായിട്ടുള്ളതെന്ന് പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ ഗുരുക്കന്മാർ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. ഈ രീതി എത്രതന്നെ ഉന്നതമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഇനി നമുക്ക് പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ വിദ്യാത്മികത തങ്ങളുടെ ആരോഗ്യവൽക്കരണത്തിന് എന്താണ് ചെയ്തിരുന്നതെന്നുവേണ്ടി കാണാം. ദേഹവലം വർദ്ധിക്കേണ്ടതിലേക്കായി മാത്രം പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ വിദ്യാത്മികത എന്തെങ്കിലും ചെയ്തിരുന്നോ എന്ന് സംശയമാണ്. കളിക്കുമ്പോൾ നിന്തിയിരുന്നതുകൊണ്ടും അവനവന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കി വെട്ടിക്കളയുന്നതുകൊണ്ടും, ഗുരുനാഥന്റെ ആജ്ഞകൊണ്ട് വസ്ത്രം സന്ദേശങ്ങൾ കൊണ്ടു പോകുവാനും മാറ്റമായി ദൂരദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും, തന്റെ ദേഹം സദാ ശുചിയായി വെക്കുവാൻ എടുത്തിരുന്ന ആയാസത്തിനാലും, ഒരു വിദ്യാത്മി കാലക്രമത്താൽ ബലവാനായിത്തീർന്നു. 'സന്ദേശം' വേണ്ടപരമ്പരകാരത്തിനാകാത്തതുകൊണ്ട് കിംദേഹം കൊണ്ടൊരുപക്ഷമിഹ പ്രാണിനാം ക്ഷോണിതത്തിൽ' എന്ന് പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ മാതൃകാവിദ്യാത്മികരിൽ ആരും ചോദിക്കുമായിരുന്നു. പരോപകാരമല്ലാത്തതുള്ള ആ വിദ്യാത്മി കാലക്രമത്താൽ ബലവാനായിത്തീർന്നു എങ്കിൽ അതിശയത്തിന്നു ലേശവും അപകാരമില്ല. സാധാരണവിദ്യാത്മികരിൽ ദേഹാധാരത്തിന്നു മുൻപാഞ്ഞ വഴികൾ എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലാണെന്നു കരുതിയ വിദ്യാത്മികർക്ക്, കതിരസ്സുവാരി, നായാട്ട്, യുദ്ധത്തിലുള്ള പരിശീലനം മുതലായ വഴികളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഗുരുക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ എല്ലാ വിദ്യാത്മികരിൽ നേരെയും ഒരുപോലെയാക്കിയിരുന്ന പെരുമാറിയിരുന്നതാണ്. ഇത് സമോദരസ്നേഹത്തിനുള്ള പ്രധാനകാരണമായിരുന്നു. വംശവൃത്യാനുസരണവും മാറ്റം പാറിയതൊന്നും ആലോചിക്കാതെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്ന വിദ്യാത്മികർ മാത്രമേ കാലക്രമത്താൽ മാതൃകാപണ്ഡിതന്മാരാകുമുള്ളൂ എന്നുള്ള സംഗതി ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾ പണ്ടുതന്നെ ധരിച്ചിരുന്നു.

ഇനി പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ വിദ്യാത്മികരിൽ ദേഹാലങ്കാരാദി സംഗതികളെപ്പറ്റിയും കുറഞ്ഞൊന്നു പാഠ്യങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. പ്രാചീനവിദ്യാത്മികരുടെ 'കുതുക'സ്വഭാവം എത്രയും അഭിനന്ദനീയമാണ്. കുതുകത്തിൽ ജീവിതനയനം ചെയ്യുന്നത് പ്രാചീനവിദ്യാത്മികർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉത്തമഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നെന്നും ആധുനികവിദ്യാത്മികർക്കും അതുമാതൃകയായെടുക്കുന്നതു എത്രയും ആവശ്യമാണെന്നും 'ഫെല്ലോ' രേഖസരത്തിൽ പാഠ്യകുണ്ടായി. അന്തസ്സ് എന്നു പറയുന്നതു പ്രാചീനവിദ്യാത്മികർക്ക് അറിയാമായിരുന്നില്ല; അതു രാജധാനികളിലും, അരാജകളിലും തന്നെ സുഖമായിരുന്നുവെന്നും. പ്രാചീനവിദ്യാത്മികരിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വസ്ത്രം പരുത്തി കൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടതും കഴുത്തുമുതൽ പാദം വരെയുള്ള ദേഹഭാഗങ്ങളെ ആസക്തം മാറ്റിയിരുന്നതും ആയിരുന്നു. കാഴ്ചയിൽ മനോഹരത ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അതു ശുചിയായിരുന്നു.

ഒരു വിദ്യാത്മികരുടെ ക്ഷേണസാധനങ്ങൾ വളരെ കൃത്യമായി (Simple) സമ്പ്രദായത്തിൽ പാലം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. രസനേന്ദ്രിയത്തിന്നു രസകരമായി തോന്നിയേക്കാവുന്ന ഒന്നുംതന്നെ അവർ കഴിച്ചിരുന്നില്ല.

നില്ല. ഒരു വിദ്യാത്മിയുടെ ഭക്ഷണരീതി
യെപ്പറ്റി മനു ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:—
പുഷ്പയേശനംനിത്യം അന്ത്യാചെയ്യതദി-

(സയൻ

ദൃഷ്ടാഹുഷ്യത് പ്രസീദേച്ച പ്രതിനന്ദേച്ച-

(സമുശഃ

പുഷ്പിതംഘൃതനംനിത്യംബലമുജ്ജംചയ-

(പുതി

അപുഷ്പിതം തതദ്ഭൂതം ഉഭയം നാശയേ-

(ദിദം

അർത്ഥം:- “അവൻ (ശിഷ്യൻ) സദാ ത
ന്റെ ഭക്ഷണത്തെ ബഹുമാനിക്കേണം;
നിന്ദകുടാതെ അത് ഭജിക്കയും വേണം.
ഭക്ഷണം കണ്ടാൽ അവൻ സർവ്വവിധേന
യും പ്രസാദിക്കയും, സന്തോഷിക്കയും, ബ
ഹുമാനത്തോടുകൂടി അതിന്നേ കൈക്കൊള്ള
കയും വേണം. ശിഷ്യനാൽ ബഹുമാനിക്ക
പ്പെട്ട ഭക്ഷണം നിത്യം അവൻ ബല
ത്തേയും, ഭാജസ്സിനേയും ഉണ്ടാക്കും; ബ
ഹുമാനിക്കപ്പെടാത്ത ഭക്ഷണം ഇത് മ
ണ്ടിനേയും നശിപ്പിക്കും.”

പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ എന്തിനെങ്കി
ലും വേണ്ടതിലധികം ആനന്ദം കൊടുക്ക
ുന്ന യാതൊന്നും വിദ്യാത്മി ഭക്ഷിച്ചുകൂടാ
യിരുന്നു:—

“വജ്രയേൽ മധുമാംസം ച
ഗന്ധമാല്യം രസാൻസ്മൃതഃ
ശുക്താനി ചൈവ സമുദ്ദാണി
പ്രാണിനാം ചൈവ ചരീരസനം.
അദ്വംഗമജ്ജനം ചാകേഷ്ഠാ
രൂപാനാം മൂർദ്ധ്വരൂപാരണം
കാമം ക്രോധം ച ലോഭം ച
നന്തനം ധീതിവാദനം.
ദ്വൃതം ച ജനവാദം ച
പരിവാദം തഥാ നൃതം

സ്മിന്നാം ച പ്രേഷണാലംഭേ
മുപചാരം വർണ്യമ.”,

എന്നുള്ള മനവിന്റെ തില്പനകാണ് “മദ്യം,
മാംസം സുഗന്ധവസ്തുക്കൾ, മാല്യങ്ങൾ, മ
സമുള്ള ഭക്ഷണ സാധനങ്ങൾ, സ്മികൾ,
പുളിയുള്ള സകല വസ്തുക്കൾ, പ്രാണിമിം
സ, അംഗരാഗം, കണ്ണെഴുത്ത്, ചെരി
പ്പ് (അഥവാ മെതിയടി) കട ഇവ ധരി
ക്കുക, കാമം, ക്രോധം, ദ്രവ്യത്തിലുള്ള ആ
ഗ്രഹം, ആദം, പാട്ട്; വീണ്ട മുതലായവ
വായിക്കുക (അല്ലെങ്കിൽ മദ്യം മുതലായ
ത് കൊട്ടുക) ചുതുകുളി, വൃഥാവില്പുള്ള സം
സാരം, ജനങ്ങളെപ്പറ്റി ഹേഷം പറയുക,
സ്മികളെ നോക്കുക, സ്മികളെ സ്തരിക്കുക,
അന്ത്യാചാരം അടിക്കുക”—ഇവയെ വിദ്യാ
ത്മി വജ്ജിക്കണം എന്ന് തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.
ഇവയിൽ ചില നിഷ്ഠഷ്കൾ ഇപ്പോൾ
സ്വീകരിക്കേണമെന്നില്ലെങ്കിലും ചിലവ
യെ തീച്ചയായും ആചരിക്കണം. ചെരി
പ്പും കടയും ഉപയോഗിക്കരുതെന്നു പറ
യുന്നത് ഇപ്പോൾ സ്വീകാര്യമാണോ
എന്ന് സംശയിക്കുന്നു.

പ്രാചീനകാലത്തെ ഹിന്ദു വിദ്യാത്മി
പഠിച്ചിരുന്ന ഭാഷ സംഭാരണയായി സം
സ്കൃതം തന്നെയായിരുന്നു. ‘പ്രാകൃത’ഭാഷ
‘ആദൃത്തിൽ ഒരു സംഭാഷണഭാഷ’ മാത്ര
മേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. സംസ്കൃതത്തെ അ
പ്പോൾ ആരും ഒരു ‘മുതഭാഷയായി’ കരു
തിയിരുന്നില്ല; അതു പണ്ഡിതന്മാരുടെ
യിടയിൽ തീച്ചയായിട്ടും സംസാരിക്ക
മ്പോൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം.
‘ഭോജസഭ’യിലെ ഭാഷ ഗൈയോണി. ത
ന്നെയായിരുന്നെന്നാണ് അറിയുന്നത്. ഇ
ങ്ങിനെ എല്ലാം ഇരിക്കുമ്പോൾ സംസ്കൃത
ത്തിൽ തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസവും നടന്നിര
ുന്നതിൽ അതിശയമില്ല; ‘പ്രാകൃത’ത്തിന്

ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയും മാറ്റം അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് കാണിക്കേണ്ടതാണ്; അതുകൊണ്ട് അതിനെ അത്ര കേമമായി ആദരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതു ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതികൊണ്ട് നാട്ടുഭാഷകൾ തീരെ അനാദരിക്കപ്പെട്ടുപോകുന്നതുപോലെയാണെന്ന് വിചാരിച്ചുകൂടാ. ഇപ്പോഴത്തെ നാട്ടുഭാഷകളിൽ മിക്കവക്കും 'സാഹിത്യങ്ങൾ' (Literature) ഉണ്ട്; അവ സംഭാഷണത്തിലും ഏഴത്തിലും ഒരുപോലെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ ഉന്നതിയേയോ, വർദ്ധനയേയോ ലക്ഷ്യം സാധിക്കാതെ തടയുന്ന ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസരീതി എത്രത്തോളം സ്തുത്യർഹമാണെന്ന് വായനക്കാർ തന്നെ തീർച്ചയാക്കേണ്ടതാണ്. നാട്ടുഭാഷകളുടെ കാര്യം തീരെ ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വരുന്ന ദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി ഫെഫ്സ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. "ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളുടെ കാര്യം (ആകപ്പാടെ) പറയുകയാണെങ്കിൽ, നാട്ടുഭാഷകളെ അനാദരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, തങ്ങളുടെ വാസ്തവത്തിലുള്ള നേതാക്കളുമായുള്ള അവരുടെ ബന്ധം തീരെ നശിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർക്ക് ഒരു വിദേശഭാഷ പഠിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അവർക്ക് തങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷ വിട്ട് പുറത്ത് പോകുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. തന്നിമിത്തം അവർ പാശ്ചാത്യത്തിനും അന്ധവിശ്വാസത്തിനും അടിമപ്പെടുന്നു." ഇത് വലിയ ഒരു കഷ്ടമാണ്. ആരോ ഏഴോ വ്യസ്താകുന്നതിന് മുമ്പ് മാതൃഭാഷയിലുള്ള പഠിത്തം നിറുത്തിയോ, ചുരുക്കിയോ ഇതരഭാഷകളെ പഠിക്കുന്നത് തൊറാണെന്ന് ഇന്ത്യക്കാർ പഠിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിക്കുന്നു. 'നാട്ടുഭാഷകളെ സർവ്വ കലാ

ശാലകൾ നിശ്ചയമായും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം.

പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ പ്രധാനമായ പല ഭാഗങ്ങളും ഇപ്പോൾ പറ്റാത്ത കഴിഞ്ഞു. ഇനി നാം പ്രാചീനരീതി, ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള രീതിയെ ഒന്നു തുലിച്ചു അതിന് പകരം സ്വീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നാണാലോ ചിന്തിക്കേണ്ടത്. ഇത് വിദ്യാഭ്യാസവർത്തകന്മാർ (Educationists) വല്ലവരും ആലോചിക്കേണ്ടതാകുകൊണ്ടും ഇപ്പോൾ ഇതിനെപ്പറ്റി ചില വാദങ്ങൾ പുറത്ത് വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും രണ്ടു ഭാഗത്തേക്കും വേണ്ടി കൊണ്ടുവെക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില ന്യായങ്ങളെ മാത്രം വിശദമാക്കുകയെ ഞാൻ ചെയ്യുന്നുള്ളു. മിസ്റ്റർ മദൻ മോഹൻ മാളവ്യ, മിസിസ് ബെ.സുരൻ മുതലായവർ പഴയ രീതിയെ കഴിയുന്നിടത്തോളം ഇപ്പോൾ നടപ്പിൽ വരുത്തണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടെ 'ഹിന്ദു സർവ്വ കലാശാല' എന്നുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനം നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അവരുടെ പ്രയത്നത്തിനുള്ള പ്രധാന കാരണം ഇന്ത്യയിൽ ഇപ്പോൾ ഉത്ഭവിച്ചാലോസം തീരെ അനാസ്ഥയിൽ ഇട്ടിരിക്കുന്നതും, സംസ്കൃതഭാഷാപഠനത്തിൽ ഇന്ത്യക്കാർ ദുർല്ലഭമായിട്ട് മാത്രം പരിശ്രമിക്കുന്നതും ആണ്. ബഹുമാനപ്പെട്ട മിസ്റ്റർ (ജസ്റ്റീസ്) സർ ശങ്കരൻനായർ, ഡാക്ടർ ടി. എം. നായർ മുതലായവർ ഈ പരിശ്രമത്തെ സാധിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം, ഇന്ത്യക്കാർ ഇപ്പോൾ കൈത്താമിച്ച് പ്രയത്നിക്കേണ്ട കാലമാകുകൊണ്ട് രണ്ടു സർവ്വകലാശാലകൾ—ഹിന്ദുസർവ്വകലാശാലയും, മഹമ്മദിയ്യസർവ്വകലാശാലയും—സ്ഥാപിക്കുന്നത് ആ ഉദ്ദേശം സാധിക്കാതിരിക്കുന്നതിന് സാധായി

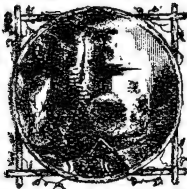
കൊടുക്കുന്നതും; വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസക്രമം തീർച്ചയാക്കുന്നതായാൽ ഇനിയും ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രാതിനിധ്യം കണ്ടുകിട്ടി വലിക്കാവുന്നതും മറ്റും ആണ്. ഈ രണ്ടു കൂട്ടരും പൊതുവെ ന്യായമുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രാചീനരീതിയിലുള്ളതായിരുന്ന ചില നല്ല ഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ വിശ്വാസമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ക്രിസ്ത്യൻ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ക്രിസ്തീയ വേദപുസ്തകങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ഹിന്ദുവിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച് അവിടെ ഹിന്ദുപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളും മതഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിപ്പിക്കു

ന്നതായാൽ ഉദ്ദേശലബ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ചെറിയ ക്ലാസുകളിൽ വായിക്കുമ്പോൾ തന്നെ വിവരം ചെയ്യുന്ന ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സമ്പ്രദായം തീർച്ചയായിട്ടും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതുപോലെ മറ്റു ചില പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തുന്നതായാൽ അപ്പോൾ ഏറ്റെടുത്തു നൽകുന്ന രീതി പ്രാചീനരീതിയിലും, ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിലും ഉള്ള നല്ല ഭാഗങ്ങളുടെ ഒരു മാലയായി തീരുന്നതും അതണിയുന്നത് സകലർക്കും ഒരു ഭൂഷണമായി തീരുന്നതും ആണ്.

അമ്പാടി നാരായണമേനോൻ

ചിലപ്പതികാരം

മലയാളികളായ നമ്മൾക്ക് തമിഴ് ഭാഷയുടേയും അതിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും — വിശേഷിച്ച് അതിലെ പഴമയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും — പരിചയം എത്രതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നാലും പോര എന്നു വരുമ്പോൾ ഏറ്റവും ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു മാർഗ്ഗം മലയാളഭാഷയിൽ നല്ല വ്യക്തിത്വമുള്ള മലയാളത്തിന്റെ പഴയ ചരിത്രത്തിന്റെ ലേഖനമെങ്കിലും അറിവോ ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ തമിഴിൽ നല്ല പരിചയമുണ്ടായിരിക്കണം; മലയാളത്തിന്റേയും തമിഴിന്റേയും പഴയതിലുള്ള കൂട്ടുകെട്ട് അത്രയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. മലയാളം പണ്ടു വളരെക്കാലം തമിഴ് രാജാക്കന്മാർക്കു കീഴടങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു; പ

ണ്ടു മലയാളത്തിൽ പല തമിഴ്ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ആവഴിക്ക് ഇവിടുത്തെ പഴയ സ്ഥിതികളെപ്പറ്റി പല വിവരങ്ങളും സാഹ്യസാഹിത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും കടന്നു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ മലയാളഭാഷയിലെ പദസമ്പത്തിന്റെ ഒരു വലിയ ഭാഗം തമിഴിൽ നിന്നു വന്നിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. അതിനാൽ നമ്മൾക്കു തമിഴിന്റെ ജ്ഞാനം കഴിച്ചുകൂട്ടാത്തതാകുന്നു.

മലയാളത്തിൽ സാഹിത്യവിഷയമായോ ചരിത്രവിഷയമായോ പരിശ്രമിക്കുന്നവർക്കൊക്കെ അത്ര കഴിച്ചുകൂട്ടാത്തതായിരുന്നിട്ടും തമിഴിനോടു മലയാളികൾ ഒരു ഉദാസീനഭാവം തന്നെ കാണിച്ചുവരുന്നു. ഇത് ഏറ്റവും വ്യസനകരമായ ഒരു അനാസ്ഥയുമാകുന്നു. ഒരു ദിവസം ചെല്ലുന്നോടും നമ്മൾ പഴയമലയാളത്തിൽ നി

ന്ന് അകന്നുകുന്നു പോകുന്നത്; ഇപ്പോൾ പൂജാമാരായിരിക്കുന്നവരുടെ കാമയിൽ മാത്രം ഇരിക്കുന്ന ഐതിവ്യങ്ങളും പിന്നാലിനെ കൈവിട്ടുപോകുന്നു; അതോടുകൂടി, പഴന്തമിഴിൽ മങ്ങിയെഴുതിയിരിക്കുന്ന വിവരങ്ങളെ പൂജാമാരുടെ കേട്ടുകേൾവികളോടൊത്തുനോക്കുന്നതിനുള്ളവഴിയും മുടങ്ങിപ്പോകുന്നു. മലയാളത്തിനെ സംബന്ധിച്ച് പഴന്തമിഴിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വിവരങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ നല്ല പഴക്കമുള്ളവർ മാത്രം വിവരിക്കാവുന്നതായാൽ ഈ അനാഥമാകാണ്ടു ചിലപ്പതികാരമല്ലാത്ത നഷ്ടം നമ്മൾക്കു നേരിടുകയും ചെയ്യുന്നു.

മലയാളവുമായി ഇടപഴക്കം ധാരാളമുള്ളവർക്ക് മുഴുവൻ നല്ലവണ്ണം വിവരിക്കുവാൻ പാറുകയുള്ളു എന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ചിലപ്പതികാരം. ഇതിന്റെ കത്താവ് ഇളക്കുമാടികളെന്നു പേരുള്ള ഒരു 'ചേർ'നാണ്. ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിൽനിന്നു വിട്ടു തുക്കണാമതിലകത്തു ക്ഷേത്രോപവാസം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ആയുസ്സിന്റെ അറുപുറനകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം ക്രൈസ്തവം ആദ്യത്തെ നൂറ്റാണ്ടിടക്കുള്ളതാണെന്നു ഏകദേശമായിട്ടൊന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റിയ ഒരു കഥയാണ് അതിലെ വിഷയം. പ്രകൃതാനുസൃതമായി തെക്കെ ഇന്ത്യയുടെ അകാലത്തെ ഒരു വിവരണവും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിലെ കഥ മാത്രം നന്നെ ചുരുക്കി ഒന്നെഴുതുവാൻ ഇവിടെ ഭാവമുള്ളു.

പോളാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായി കാവേരിപ്പുഴത്തീരത്ത് മാശാത്തുവ

നെന്നും മാനാച്ചകനെന്നും പേരായ, രണ്ടുവനിക്ക് ശ്രേഷ്ഠനാഥം അവർക്ക്; കൂടാതെ, കോവലനെന്നും കണ്ണുകി എന്നും പേരുള്ള രണ്ടു മക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു മക്കൾക്കും വിവാഹത്തിനാത്ത കാലമായി. അതിനാൽ ഈ വനിക്കുകൾ തങ്ങളുടെ മക്കളെ തമ്മിൽ കല്യാണം കഴിപ്പിച്ചു. ഈ പുതിയ ദമ്പതിമാർക്കു പ്രത്യേകമായി ഒരു ഭവനവും വളരെ സമ്പത്തും കൊടുത്തു. അവർ വളരെ സുഖമായിത്താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു പോരുന്ന കാലത്ത് ഈ ഭാര്യക്കന്മാർക്കു തമ്മിൽ പിരിയേണ്ടതായി വന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ: കോവലൻ ഒരു ദിവസം മാധവി എന്നു പേരായ അതിസുന്ദരിയായ ഒരു തേവിടത്തറയുടെ നൃത്തം കാണുവാൻ പോയി; അവിടെവെച്ച് കോവലൻ അവളെക്കണ്ട് നന്നെ ഭ്രമിച്ചു വശാവുകയും, സ്വന്തം ധർമ്മപതിയെ വിട്ട് അവളെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ തന്റെ വകയായ പണമെല്ലാം പൊടിപൊടിച്ച്; സ്വന്തം ഭാര്യയുടേയും ഭട്ടം ശേഷിപ്പിച്ചില്ല.

സൂക്ഷ്മമായുള്ള സംസ്കൃത്തിൽ കോവലൻ വളരെ ദുർഗ്ഗനാണ്; എന്നെന്നാൽ അയാൾ മാധവിയേയും വിട്ടുപിരിഞ്ഞു. മാധവി ഒരു ദിവസം പാട്ടു പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അന്യപുരുഷൻ നിഴലിക്കുന്നുണ്ടെന്നു അയാൾ എങ്ങിനെയോ ധരിച്ചുവശായി. ഉടനെ അവളെ വിട്ടേച്ചുംവെച്ച് അയാൾ സ്വന്തം ഭാര്യയുടെ സമീപത്തു ചെന്നു. കണ്ണുകി ഭർത്താവിനെ വേണ്ടപോലെ ആദരിച്ചു; അയാൾ കാട്ടിയ അമർച്ചാദിങ്ങളൊന്നും വകവെക്കുന്നതായി ഭ്രമിക്കുക പോലും ചെയ്തില്ല. കോവലന്റെ കണ്ണി

തലവം കണ്ടിട്ടു കണ്ണുകി അതിന്റെ കാ
രണം ചോദിച്ചു. കയ്യിലുള്ള പണമെല്ലാം
ധൂർത്തിച്ചു കളഞ്ഞ് 'ഭിക്ഷാംദേവി'യായി
നടക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനെ പഠിയാ
ണ് വ്യസിക്കുന്നതെന്നു കോവലൻ പാ
ഞ്ഞു. ദാസിപ്പെണ്ണിനു കൊടുപ്പാൻ ക
യ്യിലൊരു കാശുമില്ലാഞ്ഞിട്ടാണ് ഇങ്ങി
നെ തുങ്ങിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ഭാര്യ
കണ്ണുകി സ്വന്തം കാൽ ചിലമ്പടുത്തു
കൊടുത്ത് ഇഷ്ടപോലെ കൈമാറിക്കൊ
ള്ളുന്നതിനു നവദിച്ചു. അപ്പോൾ കോവ
ലന്നൊരാശ്വാസം തോന്നി. ആ കാൽ
ചിലമ്പു വിറകിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ടു വ്യാ
പാരം ചെയ്തു പണം സമ്പാദിക്കണം; ഒ
രിക്കൽ വലിയ നിലയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ
ഇട്ടികിൽ ഈ മോശസ്ഥിതിയോടുകൂടി ഇ
രിക്കുന്നതിനു ഒരു സംഭാഷമുള്ളതിനാൽ
നാടുവിട്ടു വല്ലേടത്തു പോകണം; ഇതി
ന്നൊക്കെ കണ്ണുകി ഒരുമിച്ചുപോന്നു താനും;
ഇതായിരുന്നു അപ്പോൾ കോവലൻ വിചാ
രിച്ചത്; ആ വിചാരം കണ്ണുകിയോടു പ
റഞ്ഞപ്പോൾ, വിട്ടുവിട്ടു പുറത്തുപോയിട്ടി
ല്ലാത്തവളാണെങ്കിലും, ആ സ്ത്രീ പുണ്യമാ
യി സമ്മതിച്ചു.

കോവലന്റെയും, കണ്ണുകിയുടേയും
പിതാക്കൾ വലിയ സ്വത്തുക്കാരാണ്. കാ
വേരിപ്പുറപ്പട്ടണത്തിൽ ലക്ഷ്മീദേവി വിട്ടു
പിരിയാതെ താമസിച്ചു തന്നെ അവരു
ടെ പരിശ്രമശീലത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു
പാഞ്ഞാൽ നന്നെ അതിശയോക്തി
യാവുകയില്ല. കോവലനു നല്ല നിലയിൽ
കഴിഞ്ഞുകൂടത്തക്ക സ്വത്തു പിന്നെയുംവെ
ച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു അവർ ഒരുക്കമായിരുന്നു.
അയാൾ ചിത്തനടപ്പെല്ലാം വിട്ടുകളയുക
മാത്രമേ വേണ്ടതുണ്ടു. എന്നാൽ കോവ
ലൻ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിലാണ് പ്രവ

ർത്തിച്ചത്. അയാൾ സ്വഭാവേന ദുർന്നട
പ്പുകാരനല്ല. ദുഷ്ടസംസ്കാരംകൊണ്ട് ഇ
ങ്ങിനെ ഒരാപത്തിൽ പെട്ടവനെന്നു മാത്രമേ
യുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ മനസ്സിനു നല്ല പശ്ചാ
ത്താപം വന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ
അയാൾ സ്വയമേവ പണം സമ്പാദി
പ്പാൻ തീർച്ചയാക്കി. അങ്ങിനെ അയാൾ
ഒരു ദിവസം രാത്രി ഭാര്യയേയും വിളിച്ച് ക
ളിച്ചു ചാടിപ്പോയി.

അവർ രാത്രി നടന്നു നന്നെ കഴ
ങ്ങി; നേരം വെളിച്ചായപ്പോൾ അവർ
കൈന്തി അടികൾ എന്നു പോയ ഒരു
ബുദ്ധഭിക്ഷുണിയെ കണ്ടുമുട്ടി; പിന്നെ, പാ
ണ്ഡ്യരാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ മധു
രാപുരി വരെ ആ സത്യാസിനി തുണയാ
യിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവർ മുമ്പുകൂടി യാ
ത്ര തുടന്ന് ഉയേരെനൊരു സ്ഥലത്തെ
ത്തിയപ്പോൾ കോവലനേയും കണ്ണുകിയേ
യും തിരിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്ന് അ
വരുടെ പിതാക്കളെച്ചിരുന്ന ഒരു ഭൂതൃഗ്ഗൻ
അവരെ കണ്ടുമുട്ടി; വിവരം പറഞ്ഞു. എ
ന്നാൽ അവർ നിശ്ചയത്തിൽ നിന്നിറുകി
യില്ല. തിരിച്ചുപോകുന്നതിനു മനസ്സി
ല്ലെന്നും അമ്മനമ്മമാർക്കുള്ള തങ്ങളുടെ ഖ
നനത്തെ അറിയിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞു.
ഭൂതനെ പിന്തിരിപ്പിച്ചു. അവർ പിന്നേ
യും പല കാടുകളും പൊട്ടു വഴികളും കട
ന്നുപോയി; കണ്ണുകിയുടെ ഇളന്തളിരൊ
ത്ത കാലടികൾ ഇടറിപ്പോയി. അങ്ങി
നെ ഒട്ടേറെ വൈകാരികദീർഘത്തെത്തി.
അന്ന് അവർ മൂന്നാളും കൂടി മധുരക്കോട്ട
യുടെ പുറത്തൊരു ബ്രാഹ്മണാഗ്രാമാര
ത്തിൽ താമസിച്ചു. പിറോന്നു രാവിലെ
ബുദ്ധ സത്യാസിനി നഗരത്തിൽ പോയി
അന്വേഷിച്ചുവിടിച്ച് ഒരു സ്ഥലം ശുശ്രൂ
കെട്ടി. ആ സ്ഥലം മതാരി എന്നു പോ

യ ഒരു ഇടയസ്ത്രീയുടേതായിരുന്നു. വീട്ടു മുമ്പത്തോടു കോവലത്തോടു കണ്ണുകിയുടേയും സ്ഥിതികളെപ്പറ്റി സത്യാസിനി പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവർ യാതൊന്നിനും ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായില്ല. ദയാശീലയായ ഇടയസ്ത്രീ സ്വന്തം മകളായ അമ്മയെ അവരുടെ ശുശ്രൂഷക്കു കീഴെക്കൊടുത്തു.

ഉയ്യുലത്തെ ഉണ്ണം കഴിച്ച് കോവലൻ ഭാര്യയുടെ കാൽചിലമ്പു വിൽക്കുന്നതിനായി പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അധികം താമസിയാതെ കൊട്ടാരത്തുവന്ന കണ്ടുകയും ചെയ്തു. അയാൾ കോവലനെക്കണ്ടപ്പോൾ താഴ്ന്നുവണങ്ങി. അപ്പോൾ അയാൾ തന്റെ വക്കുലുള്ള തളയെടുത്തു കാണിച്ച് അതിന്റെ വിലയറിയാമോ എന്നു ചോദിച്ചു. തട്ടാൻ അതു വാങ്ങി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി; രാജാക്കനാകു് അലങ്കരിക്കത്തക്ക ഒരു പണ്ടമാണെന്നും പറഞ്ഞു. താൻ ആ പണ്ടം രാജസന്നിധിയിൽ കാണിച്ചു വരാമെന്നും അതുവരെ കാത്തുനില്ക്കണമെന്നും തട്ടാൻ കോവലനോടു താഴ്ന്നായി അറിയിച്ചു. കോവലനെ തട്ടാപ്പുരയുടെ സമീപത്തു് ഭേദിക്കേട്ടുമെന്നൊരു മതൽകെട്ടിനുള്ളിൽ ആക്കി അയാൾ കോവിലകത്തേക്കു തിരിച്ചു.

ഇനി കഥാഭാഗത്തെ തുടരുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഒരു സംഗതി പറഞ്ഞുവെല്ലുവാനുണ്ട്. രാജാവിന്റെ നേത്യാരമ്യയുടെ ഒരു കാൽചിലമ്പു തട്ടാന്റെ പക്കൽ നന്നാക്കുവാൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നിറം കറുപ്പുവാൻ കാരണത്താൽ അതു വെളിമത്തുണക്കുവാൻ പെച്ചിരുന്ന സമയത്തു വലിയൊരു കഴുകൻ അതു കൊത്തിക്കൊണ്ടു പോയി. തട്ടാൻ ഈ യഥാർത്ഥ തിരുമനസ്സുണർത്തിക്കൊണ്ടു, തള കള്ളന്മാർ മോ

ഷണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നാണ് അറിവിച്ചത്. ഈ മോഷണത്തിനൊരു തുമ്പുണ്ടാകുവാൻ തട്ടാൻതന്നെ ബാല്യേതയു മോറ്റു. ഒരു തളയുകൊണ്ടു കോവലനെക്കണ്ടപ്പോൾ അയാളെ കഴുവിനലോറി തന്റെ അപരായം തീർക്കുമെന്നു തട്ടാൻ ഉറച്ചു; എന്നിട്ടാണ് അയാൾ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയത്.

രാജാവ് തലേന്നു രാത്രി ഒരു ആട്ടം കാണാൻ പോയിരുന്നതു് പരസ്പരം ഗണിന്നാണെന്നു സൂചിച്ച് നേത്യാരമ്യ കലഹിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വിവരം കേട്ടിട്ടു രാജാവ് അന്തപ്പുരത്തിലേക്കു പോകുകയായിരുന്നു. തട്ടാൻ, ആ സമയത്താണ് ദൈവശത്രു ചെന്നുവെട്ടത്. കളവുപോയ തളയും കൊണ്ട് കള്ളൻ രാജകീരണന്മാരെ ഭയപ്പെട്ടു തന്റെ കുടിയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു തട്ടാൻ ഉണർത്തിയപ്പോൾ രാജാവ്, മനസ്സിന്നു സാധ്യമില്ലായിരുന്നതിനാൽ അത്രയോന്നു മോക്കാരെ, കീരണന്മാരെ വിളിച്ച്, തട്ടാൻ പറയുന്നപ്രകാരം തളയോടുകൂടി ആളെക്കണ്ടത്തിയാൽ അയാളുടെ കഥ കഴിച്ച് ആരേണവും കൊണ്ടു പോരുന്നതിന്നേല്പിച്ച് തട്ടാന്റെ മുന്നിലുയർക്കുകയും ചെയ്തു.

രാജകീരണന്മാർ തട്ടാന്റെ മുമ്പിൽ തട്ടാപ്പുരയിൽ എത്തി. അവിടെ കീരണന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടത് വളരെ ഭേദക്കാരനായ ഒരാളാണ്. രാജകല്പനയുണ്ടായിരുന്നിട്ടു അയാളെ ഹിംസിപ്പാൻ അവർ മടിച്ചു. രാജകീരണന്മാരെ കണ്ടപ്പോൾ കോവലനും മനസ്സാന്നുത്തൊലാടി. കള്ളപ്പോരിൽ എന്തിരില്ലാത്ത തട്ടാൻ രാജകീരണന്മാരെ പറഞ്ഞു ചാട്ടിന്മേൽ കേറ്റി, കോവലൻ കള്ളനാണെന്നു സമ്മതിപ്പിച്ചു; തള പരിശോധിച്ചു വില നിശ്ചയിക്കുന്നതി

ന്ന രാജാവയച്ചിട്ടുള്ള കൃതമാണ് രാജകീരണാരണ കോവലനേയും പറഞ്ഞുറപ്പിച്ചു. പിന്നെ അവർ ആ ആഭരണത്തെ പറ്റി ഓരോന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കലനിലത്തിലെത്തി. കോവലൻ മറ്റൊരു ഗുരുനാകയാൽ അവരുടെ മയ്യാടയെപ്പറ്റി ശങ്കിക്കുമ്പോലും ചെയ്തില്ല. എന്തിനേറെ പറയുന്നു; കീരണാരിലൊരാൾ പിന്നിൽ കൂടി ഒളിച്ചുവെന്നു കോവലന്റെ കഴുത്തിലൊരു വെട്ടുകൊടുത്തു. അവർ തളിയെടുത്തു രാജാവിനെത്തിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

കോവലൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ ഇടയസ്ത്രീ അടുത്തുള്ള ചില സ്ത്രീകളെ വിളിച്ചു പാട്ടുംകളിയുമായി കണ്ണകിയെ രസിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. അങ്ങിനെ യിരിക്കുമ്പോഴാണ് കോവലന്റെ ശരണവൃത്താന്തം അവരുടെ ചെവിയിലെത്തിയത്. പാട്ടും കളിയും തൽക്ഷണം നിന്നു. കൂട്ടത്തോടെ നിലവിളിയായി. കണ്ണകിയുടെ വ്യസനത്തിന്നു തിരില്ലായിരുന്നു; എന്നാൽ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ അധർമ്മപ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ച് ദേഷ്യം അതലധികമായി. അവൾ കാവേരിപ്പുറംപട്ടണത്തിലെ ഒന്നാം കിടയിലുള്ള സ്ത്രീയാകയാൽ വെളിക്കിറങ്ങി നടന്നു ശിലമില്ലെങ്കിലും, തന്റെ മറ്റേ കാൽചിലമ്പു വലിച്ചെടുത്ത് പ്രതികൂിയക്കായി പുറപ്പെട്ടു. വഴിക്കു കണ്ടവരോടൊന്നും പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ അധർമ്മകർമ്മത്തെപ്പറ്റി ഉൾമുട്ടുണ്ടാകുമാറ് പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കലനിലത്തെത്തി. തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ രണ്ടായിക്കിടക്കുന്ന ദേഹം കണ്ടു വളരെ കരഞ്ഞു. പിന്നെ അവിടുന്ന് നേരിട്ട് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വെന്നു രാജാവിനെക്കണ്ടു. എവിടെനിന്ന്, എന്തിനായി വന്നുവെന്നു രാജാവു ചോദിച്ചു

പ്പോൾ കണ്ണകി:— താൻ കാവേരിപ്പുറംപട്ടണത്തുകാരിയാണെന്നും വണിക്ക് ഭ്രമശൂന്യമായ മാശാത്തുവന്റെ മകൻ കോവലന്റെ ഭാര്യയാണെന്നും പൂർവ്വജന്മകൃതകർമ്മഫലത്താൽ മധുരയിൽ ഉപജീവനാത്മാവന്നു താമസിക്കുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുവന്നെന്നും തുടന്നു:— “എന്റെ ഭർത്താവ് ഒരു തളി വിൽക്കുന്നതിനായി പുറത്തേക്കിറങ്ങിയിരുന്നു; അദ്ദേഹത്തെ അന്യായമായി പിടിച്ച്, ആഭരണവും തട്ടിപ്പിച്ച് കലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.” “കള്ളനെക്കൊല്ലുന്നതന്യായമോ?” എന്നു രാജാവ് ചോദിച്ചു. തന്റെ കാൽചിലമ്പിന്നുള്ളിൽ വൈരക്കൽ മണിയാണ് നിറച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കണ്ണകി പറഞ്ഞു. തന്റെ ഭാര്യ കാലിനേലിട്ടിരുന്നതിൽ വൈരക്കല്ലല്ല നിറച്ചിരുന്നതെന്നു രാജാവിന്നു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം തളി വരുത്തി. കണ്ണകി അതെടുത്തു നിലത്ത് ഉന്നി ഒരേറെറിഞ്ഞു; വൈരക്കല്ല് നിലത്തു സകലം ചിന്നിനിറഞ്ഞു. അപ്പോഴാണ് പാണ്ഡ്യന് കാൽ മറസ്സിലായത്. പ്യസനാധിക്യം നിമിത്തം ആ അരചൻ മൃതമായി നിലത്തുവീണു; അന്തരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ അതെല്ലാം കണ്ടുനിന്നിരുന്ന രാജപതി ഉടനെ നിലത്തുവീണു കണ്ണകിയോടു ക്ഷമായാചനം ചെയ്തു; ആധർമ്മ്യത്തിനും ഭർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചു.

കണ്ണകി ഉടനെ അവിടുന്ന് തിരിച്ച് തട്ടാപ്പുരക്കലെത്തി. അവിടെ അനവധി പുരുഷാരം കൂടിയിരുന്നു. തന്റെ ദുഃഖഭ്രതിയുമായ ഇഹലോകവാസം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നും, തനിക്കുപരധം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരുടെ നേരെ പ്രതികൂിയ ചെയ്യണമെന്നും ഉറച്ചുകൊണ്ട് കണ്ണകി സ്വന്തം ഇടത്തെ മൂലത്തെരിച്ചുവലിച്ചു പൊട്ടിച്ചൊരേറു കൊടു

ത്തു; അതു തട്ടാപ്പുരയുടെ മോന്താഴ്ത്തു ചെന്നുവീണു. കണ്ണുകിയുടെ ദീർഘനിശ്വാസക്കാരോടു അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരുടെ ഉള്ളിൽത്തു; അവരൊന്നായി ആഞ്ഞതിന്ത് തട്ടാനെപ്പിടിച്ച് ഞെരിച്ചുകൊന്നു; അയാളുടെ പുരസ്കാരക്കുള്ളിയും വെച്ചു. പിന്നെ കണ്ണുകി മധുര വിട്ടു ചേരമാനാട്ടിൽ സാമ്രാജ്യമായി ഒരു വേങ്ങമരച്ചുവട്ടിൽവെച്ച് ആയുസ്സുപസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെയാരു കഥ.

കണ്ണുകിയുടെ വീരകൃത്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ സാമ്രാജ്യമായി വേങ്ങമരത്തണലിലിരിക്കുമ്പോൾ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന കാടർ മധുരയിൽ കഴിഞ്ഞ വർത്തമാനങ്ങളെല്ലാം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. ചേരരാജാവായ ചെങ്കുത്തുവൻ ഭരവസരത്തിൽ വന്നുകാഴ്ച കാണാനായി വെരിയാർനദീതീരത്തിൽ പോയിരുന്നു; അപ്പോൾ കാടർ ഓരമുലപ്പണ്ണിൽ

നിന്നു കിട്ടിയ മധുരവാർത്തകൾ കേൾപ്പിച്ചു. അതു നടന്നുകാലത്തു താനവിടെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ് ചാത്തൻ എന്ന മഹാപണ്ഡിതൻ ആ കഥ അവിടെ വെച്ചു വിസ്മരിച്ചു. അതുകേട്ട രാജാവിനു വളരെ പശ്ചാത്താപം തോന്നി. ആ വീരസ്മൃതിചരിതത്തിൽ രാജ്ഞിയും വളരെ താല്പര്യം കാണിച്ചു; അവളുടെ ഭാർമ്മ്യമായി ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു ആ സ്ത്രീയുടെ വിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെന്നു രാജാവിനോടു അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു രാജാവു പണിയിച്ച ക്ഷേത്രമാണ് കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ എന്നു പറയുന്നത്. ഈ പദത്തിൽ അതിന്റെ ഒരു സൂചനയുണ്ടുതാനും. പിന്നെ ചാത്തൻ വിസ്മാരമായി പറഞ്ഞ കഥ ഇളംകുറുടികൾ ഒരു കാവ്യമാക്കി ഉണ്ടാക്കി. അതാണ് ചിലപ്പതികാരം.

സി. വി. രവീശർ രാജാ.

തെക്കെലാസനാഥോദയം

പ്രബന്ധം (തുടർച്ച)

ശൈലാദിഭിരീതിശിശുസ്മയവാസ്തവാനിം ശൈലാത്മനാമിശിമനകലറിഞ്ഞുനന്തം ചേലാൻപാർവ്വതാഗമനാഭിയുക്തം ത്രൈലോക്യനാഥമാരുമിച്ഛമാനകെപ്പനി (ഞാൻ)

ഹർമ്മശിവവിസ്മയംവിസ്മയം വിശ്വനാഥപ്രയാണോദ്യമേ തത്രകൈലാസ ശൈലേവളന്നോരു കോലാഹലാഭോഗമുണ്ടോപാഞ്ഞാലൊടക്കം ചെന്നു. മഹാപാർവ്വതപ്രഭുവെ രൊക്കെ പ്പാപ്പപ്പട്ടഭടാകേൾ കട്ടക്കൊന്നഴുന്നള്ളി കോപ്പിനിഞ്ഞെത്തുപോ

ൽമുലമെങ്ങോട്ടിതെന്നും കമാരാനപിതായാശ്ചയാത്രാസമാഭമത്തമ്പിരാട്ടി മുണ്ടെന്നുകേട്ടു മിദിരംവിഭോരന്തരംഗംഗ്രാഹിക്കാവതല്ലാട്ടമേ. കച്ചുമോത്താലശേഷംപരിത്യജയാത്രാപ്രസംഗം പറഞ്ഞാലിതെന്നായ്തരം നില്പുനിങ്ങളുടേയാ. ദുഃഖാമദഗ്നനേവേണ്ടി തിലോകശരീകല്പിതംപോലിതത്രുത്തം പ്രകൃതം നിഷ്പലംജല്പനക്കോപ്പിതെന്തിന്നുചിരോപരനോടൊക്കുന്നിശ്ശകിതംപോകയെന്നിത്തരം കാൽച്ചിന്താനമുക്കെത്തുപുണ്യാനുഭാവേയംമെന്നേസുഖം ജാമദഗ്നോ

മുനീന്ദ്ര രവിശിഖൈഷ്യവശിഷ്യേഷു യസ്മിൻ
ഘനപ്രേമപത്മാകലം ഭൂതൃതരംഭാസ്തമുപ്ലാ
രിലാർക്കനമേതാദൃശം ഭാഗ്യമെന്തുംഭയ
ക്രോധഭാവങ്ങളെക്കണ്ടു പാരഞ്ചിരിച്ചും
പരന്തെണ്ടുപോരംതിരിച്ചും മദോച്ചണ്ഡ
ദോർദണ്ഡകസ്തൂവിനാശായ രണ്ടേയ്ത്തി
രിഞ്ഞുദ്ധതം ബാഹുധുദ്ധം തുടൻ നൊം
പുണ്ടധാതു ചംഭസുസമ്മദിതം നീളമേന്മ
ലണിഞ്ഞു ഹലാദേവദേവനൊഴുനുള്ള
വാനോദ്ധാഹത്തിൽമേയ്ക്കും വൃഷളാഹനെ
കൊണ്ടെ നന്നായണിഞ്ഞഗ്രതോന്തത്തി
യും വ്യഗ്രഹീനാതിമന്തുഗ്രദേപ്പണമേല്പട്ടു
ചാടിക്കുതിച്ചു ദിഗന്തങ്ങളെട്ടുമുറിഞ്ഞീട
മാറൊക്കെയും രഹസാസിംഹനാദങ്ങൾ
ചെയ്തുകൂതം വാക് പ്രവഞ്ചനകെല്ലാണെ
ഴും ഭൂതവൃന്ദപ്പാപ്പാടുകൊണ്ടാതു കീഴ്ലേലിള
ക്കംവിടി ചൂജ നച്ചുകുമെല്ലാടയും.

അന്നേരംചേർന്നുവെച്ചു ചേർവരുവാത.

സംസേവ്യമാനോ (മു)
ധനെ രത്നവർഷിപ്പേയെരവിലമുറിക്കുന്ന.

മനാനുഭാവം (സു)
ന്നീച്ചന്നദിഭാഗിപ്രമുഖ രണഭൈരുതഭ
ടാഗ്രാണയാത്രാ

സന്നാഹൈർദക്ഷിണാശാംപ്രതിധൃതകുതു
ഭക്ഷഹന്താനടനൂ. (കാ)

മൃത്യുവൈവിധ്യമെകദശമാമലയിലാല-
യങ്ങളാഴിയെത്താ

ഭക്തിപൂർവ്വമെഴുന്നെടുത്തൊടൊപ്പമാരുമി
യാത്രമുതിരുവിധൗ (മു)

സുത്രമെന്തുപായാപതോസകലഭൂത-
ലോകപദതാഡനനെ

അത്തരോത്തരമുദിതപരൈരുലകിടക-
ലുങ്ങിയിരുശേഷവും.

കശുഭിക്രമകരവിനമവികേനി
ഷേവതുടരംമൊ

സതപാപരഹിതരാമനോടുമുദിതം-
സാന്ദ്രമുഖ ചന്ദ്രമാം

ഉദഞ്ഞെളിഞ്ഞു ചിലവാത്തപേതുതമരം
മേതദിതിജഗ- (ചയ്ക്ക)

ഭൂതമന്വിനൊടുകേട്ടുവർവതികൊക
ണങ്കിരിച്ചുപായത്ത.

മദ്യുകൊകണരാജ്യമുതല-
ന്നാഥോവൃഷേന്ദ്രസ്തദാ

ഗച്ഛൻഭാഗ്യവദൃഷ്ടതേജസിചിരാൽ
സംവാസകംതുഹലീ

തന്മഥാഭൂമിതലതസ്സദഗവാൻ
കത്തുതദാകാഷ്ഠിതം

തന്ത്രൈവസപയമുദ്രതോവസതയ
ദെവ്യമധ്യമേവചിണം.

അന്നേരത്തുനിജ മനോധാരി-
ഞ്ഞുഗതമംഗലം

നന്ദസ്മരൂപസ്മരാദിദഗവാൻ
മിത്രംസരോജേക്ഷണം

ധന്വന്തരക്കുനിയുജ്വലാസവിധയേ
ചക്രേവടകാസ്ഥനം

വന്ദ്യപ്രാപ്തവാസിതേനവസതിം
ജ്യോതിർമുഖനാത്മനാ.

ഭൂതാവിചിന്ത്രജഗതമതിമോഹമാജാ
പ്രായോനനാമനുജിഹ്വജുരദേവോധം

മായാവിഹീനമൊരുമിച്ചുപരണപുസാം
ശ്രേയോമുനായവിദധേനാദവേനിവാസം

അന്നാകൃതഘനകൂപാർദ്ദകാഷ്ഠലീലാ
സംവാദരിതിമുഖവദ്യജഗമിതാത്മി

അമ്പടത്തു പുരതാജനകസ്യ ചക്രേ
ലഞ്ചോരസ്തദഗവാൻവസതിപ്രസദീ.

ദേവസുരപുണതപാദയനാതദാനീം
സേവാകൃതാമഭിമതാപ്തനകല്പവല്ലീ

ദേവിശിവപുണയിനീദേവിതസ്തുപശ്വാ-
ദാവാസമാമ്പാടചകാരനരേന്ദ്രകന്യാ.

അല്ലോടിടത്തുപടല്ലനകന്തളസ
മുല്ലാസികല്പമലർമാലം അല്ലർവെടമതി

കലയെ വെല്ലൊരുമിടിചതടഹല്ലമുഗ-
ദതിലകലിലം അലച്ചാണവീകുനെറിവ്

ഉയാടുമാമൽമിഴി കലകൊണ്ടുക്കണ്ണിനനു
 കൂലം അലമലകഴലിണയിൽവിലസുമ
 ണ് മണിരൂപിളിരാളിവിളകമനുപമകുപാ
 ലം ചെന്തൊണ്ടിയോടുപമചിത്തുനാചാ
 യുലിൽമന്ദാമുളിച്ചുധൂതിചോരം ചെന്ത
 ഭീരിലനമിളിതചന്ദ്രകാന്തലനകലമന മുഴി
 മുവലുമാരും ചിതുന്നകാനിതതിവദനം
 കലാധിപതിശതകോടിതുലുഗുണപൂരം ചി
 തമുടയഗളവടിയുമതിലുന്നിയുമതി ലളിത
 ഘൃണ്ണരജോവാസിതാശാന്തരോളം
 ഉളളുറീട്ടുകുപാകളുമുഴുമാം
 ഗശ്രീയാവിശ്വഭാജാ
 മെല്ലാക്കുനല്ലുതേചത്തജളിനപരമാം
 നന്ദനിഷ്ഠനരൂപം
 മ്പ്പാർകേളീസരോജാഞ്ചിതകരകമലാം
 കൈവണങ്ങിത്രീചോകീം
 കല്യാണീകണ്ടുകണ്ടെപ്പൊഴുമാലജനാ
 മേല്ക്കുമേലഭൂനന്ദൻ
 ലീലാഭേദനമുനായ്ക്കുവിചിത്രതാ
 ത്ഥാനമല്ലാസ്ത്രതരണം
 കൈലാസേചന്ദ്രോദിമിരിസുതം
 കൊങ്കണക്ഷോണിമാരെ (യാ
 നൈത്രലോകാനുഗ്രഹാത്ഥാമുനിജനധിഷ്ഠ
 മൃതവാടിവസന്തം (ണാ
 നീലനീലവസന്തഃശുക്ലമണിസേ-

വിച്ചു പുക്കുസമീപേ.
 അക്കാലംകേരളക്ഷാപതിവിമലഗുണ-
 ശ്രേണികൊണ്ടാത്മനാമ
 പ്രപ്രാതിംചേത്തുരാജ്യത്തിനവിധിവദുവാ
 ദായവണ്ണാശ്രമാണാം
 രക്ഷാകൃത്യംതുലോനാശവയസിപരിണ-
 മന്ത്രിചിന്ത്രസ്തമന്ത്രോ (തേ
 മുഖ്യാഭോഗാന്തപശ്യാകൃതമതിരമലാം
 പ്രാപതംകൈലഭൂമിം
 കളങ്കമീനംവൃഷാജമാത്ര
 തെളിഞ്ഞുത്തന്ത്രിതയഞ്ചസാക്ഷാൽ
 വിളഞ്ഞഭക്ത്യാഗിരിജാഞ്ചമോഹം
 കളഞ്ഞുചുറ്റാകിതചാർമനിഷി.
 ദക്ഷിണൈകൈലാസഗതൊ
 ലക്ഷിതൈകൈലാസഗതൈകൈലാസഃ
 പാതകിലോകപരോക്ഷഃ
 പാതുമഹോക്ഷശ്ചിരായഹാലാക്ഷഃ
 കൈലാസസ്ഥായയാചെപമാമശിവമുഖൈ
 ത്വസപഞ്ചഭക്തിവിത്തെ
 ത്വദ്രാമേജമദഗ്ന്യസുദിമവൃഷപുര
 കേരളക്ഷോണിമാരെ
 ജ്യോതിർലിംഗംതപംഗകൃതവസതിജഗ-
 തണ്ഡലാനുഗ്രഹാത്ഥം
 വന്ദസച്ചാത്മനാപവൃതവരതനയാ
 സന്നിധാനപ്രസന്നം.

(തുടരും)

സ്രീസത്യാസം

ദക്ഷിണാവരം എന്ന സ്ഥലം കല്ലു
 ത്താഴ്ന്നു ഏകദേശം സമീപത്താണ്. ആ
 സ്ഥലം സന്ദർശിക്കുവാനിടയായിട്ടുള്ള ദുർല്ല
 ഭം ചില ഭാഗ്യവാന്മാർ, അതു പ്രകൃതി
 യാൽ പ്രത്യേകം അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട ഒരു

പരിശുദ്ധസ്ഥലമാണെന്നു അഭിപ്രായ
 പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിജനവാസത്തിനിഷ്ടപ്പെ
 ടുന്നവർക്കു ഏതാഹ്ലാദം നൽകുന്നതും
 എങ്ങും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശാന്തതകൊണ്ട്
 നിർവ്വാണസുഖം കൊടുക്കുന്നതും ആയ ആ

സ്ഥലത്ത് ഈശ്വരന്റെ പ്രത്യേകചൈതന്യമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു കരുതി, ദുർല്ലഭം ചില യതീശ്വരന്മാർ അവിടെ ചെല്ലുകയും തപസ്സു ചെയ്തും പതിവുണ്ട്. ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ ആ സ്ഥലത്തിനു ചിന്നിട്ട സിദ്ധിച്ച പ്രസിദ്ധിയും മാഹാത്മ്യവും ഈ കഥ നടന്ന കാലത്തു തീരെ അസംഭവ്യമായിരുന്നുവെങ്കിലും അവിടെ മുപ്പണ്ടായിരുന്നില്ലാത്ത ചില ഭാഗ്യചിഹ്നങ്ങൾ അന്നുതന്നെ കണ്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന ദക്ഷിണാഖരത്ത്, പ്രശാന്തമായ രോഗമത്തിലിരുന്ന് ഒരു സന്യാസി തപസ്സുചെയ്തിരുന്നു. പ്രായംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ, വിവാഹം കഴിച്ച് ഗൃഹസ്ഥ വൃത്തിയിലിരിക്കേണ്ട കാലമായ യൌവനവയസ്സ് പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു. അവയവശോഭകൊണ്ടും, അദ്ദേഹത്തെ നല്ല സുന്ദരനെന്നു പറയുവാൻ ആരുംമടിക്കയില്ല. പ്രസന്നമായ മുഖഭാവം കൊണ്ടും, സാധാരണയായി യുവാക്കൾക്കു വൈരാഗ്യം വരുവാൻ കാരണമായ മനോബാധകളൊന്നും കാണാത്തതു കൊണ്ട്, ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിൽ സന്യാസം കയ്ക്കോളുവാനവകാശമില്ല. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഇഹത്തിലുള്ള കെട്ടുപാടുകൾ സകലതും വിട്ട് യൌവനവിരസങ്ങളായ നിത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ലയിച്ച്, കഠിനതപസ്സുചെയ്യുന്ന ഈ സന്യാസി തീർച്ചയായും ഒരു അസാധാരണ പുരുഷനായിരിക്കണം.

ബാല്യത്തിൽ സന്യാസം സ്വീകരിക്കുന്നതു യഥാർത്ഥമായ വൈരാഗ്യം കൊണ്ടായിരിക്കു യില്ലെന്നു പരക്കെ ബോദ്ധ്യമാണ്. ശങ്കരാചാര്യരെപ്പോലെയുള്ള ചുരുക്കം ചില അമാനുഷന്മാർ മാത്രമേ ജനനാതന്നെ വൈരാഗ്യമുള്ളവരായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. വേറെ കാണുന്നതായാൽ, ആതു ത

ന്റെ ദുർവിചാരങ്ങളെയും ദുഷ്ടതകളേയും പറ്റേച്ചിയിൽ നിന്നു മാഞ്ഞുവാനായി ചെയ്യുന്ന ഒരു കപടവിദ്യയാണെന്നു ജനങ്ങൾ കരുതുകയും പതിവാണ്. എന്നാൽ ദക്ഷിണാഖരത്തിലെ സന്യാസി വരനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഈവക സംസാരങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാരണം, ജനങ്ങൾ തീരെ പ്രവേശിക്കാത്ത ഒരു സ്ഥലത്താണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തപസ്സ്.

തപോവൃത്തിയ്ക്ക് ഒരു ദിവസം ചെല്ലുംതോറും ശക്തി വർദ്ധിച്ചു തുടങ്ങി. നിത്യഭ്യാനം നിമിത്തം മനസ്സ് ഏകാഗ്രമായി നില്ക്കുന്നതിൽ സന്യാസിക്കു ജാഗ്രത കൂടിത്തുടങ്ങി. യോഗാഭ്യാസത്തിലും ഒട്ടും കാവില്ല. ലംഘികായോഗം മുതലായവയിൽ വിശേഷ സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടായി. പ്രാണായാമശക്തി നിമിത്തം സുഷുപ്തിയങ്ങളും അധീനത്തിലായിത്തീർന്നു. തപസ്സിലുള്ള ഈ വിജയം കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ലേശം പോലും ഗവ്വിക്കുകയോ അഭ്യാസങ്ങളെ ചുരുക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. ഇങ്ങിനെ നിത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളോടുകൂടി ഇരിക്കുന്ന കാലത്ത് ഒരു ദിവസം സന്യാസി സന്ധ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു ശേഷം വളരെനേരം ധ്യാനത്തിലിരുന്നു പോയി. ധ്യാനാവസാനത്തിൽ, ദീർഘമായ ഒരു നിദ്രയിൽനിന്നുണർന്നതുപോലെയുള്ള ഭാവത്തോടുകൂടി ജാജപല്യമാനങ്ങളായ നേത്രങ്ങളെ മെല്ലെ തുറന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു സ്വരൂപം ദൃശ്യമായി ഭവിച്ചു. വിജനമായ ആ സ്ഥലത്ത് ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കാഴ്ച ക്കൊ അസംഭാവ്യം തന്നെ.

ആ കണ്ടത് ഒരു സ്ത്രീരൂപമായിരുന്നു. അവൾ ബാല്യകാലം കഴിഞ്ഞ് യൌവനത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ തുടങ്ങിട്ടേ ഉള്ളു.

സൃഷ്ടിസിദ്ധമായ സൗന്ദര്യം, യാതൊരു കൃത്രിമഃശാഭയും കൂടാതെ തന്നെ വിളയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സുതംഗലിയാണെന്നുള്ള ഏകസംഗതിനിമിത്തം അതിനാവശ്യമായ ആരോണം മാത്രമല്ലാതെ യാതൊരുലങ്കാരവും അവൾ അണിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, സൃഷ്ടികത്താവു തന്നെ അവളുടെ കായത്തിൽ വേണ്ടപ്പെട്ട എല്ലാ ആരോണങ്ങളും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

“നിലത്താരിതളോടിടഞ്ഞനേത്ര, മോമൽ ഫാലത്തിൻ വടിച്ചു, പശ്ചാദ്യ ചാരുവക്ത്രം, ലോലംബഃ കൂകനീര, നല്ല ചാല്പി, കാലാ-ടാലംബിച്ചഴകൊഴുകുന്ന കേശപാശം.”

“ഈവണ്ണം പരമിതരാംഗഭംഗികൊണ്ടു ദൈവത്തിൻ കരവിരുതിനതിത്തിയായി.” അവൾ ശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, കവിനമായ ഒരു ശോകാവേഗം അവൾക്കനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. വെണം അവളുടെ ദേഹത്തിന്നു കാണുന്ന മെലിച്ചിലും കവിർത്തടങ്ങളിലെ വിളിച്ചുയും വളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. അത്യുല്പാന്നം കൊണ്ടെന്നപോലെ ദീർഘദീർഘങ്ങളായി പുറപ്പെടുന്ന നിശ്വാസങ്ങളും വാടിവിയത്ത് ദേഹവും അവളുടെ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന് അധികം ശക്തി കൂട്ടിയിരുന്നു. ഈ ദീനഭാവം കണ്ടു ദയതോന്നിപ്പെട്ടവണ്ണം സന്യാസി അതൊരു സ്ത്രീയാണെന്നു വിചാരിച്ച് വൈമുഖ്യം കാണിക്കാതിരുന്നു, എന്നാൽ കുറെ നേരത്തേക്ക് ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. യുവതിയും ഒന്നും ഉരിയാടിയില്ല. ഒടുവിൽ സന്യാസി പറഞ്ഞു: “ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ ആരാണ്? ഇവിടെ ഏന്തിനായിട്ടാണ് വന്നത്?”

യതീന്ദ്രൻ ഇത്രയും ചോദിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്ക് അവൾക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത ചി

ലചി കരങ്ങൾ അറക്കുകയും. ഭേദമാസകലം വിയഞ്ഞാലിട്ടു. ശാസോപാസങ്ങൾ പൂർവ്വധികം വേഗത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു. തല ആകപ്പാടെ തിരിയുന്നതായി രോണിബുദ്ധിപ്പെട്ടു വെളിച്ചം തീരെ ഇല്ലാതെയായി. മോഹാലസ്യപ്പെട്ട അവൾ പെട്ടെന്നു യതീശ്വരന്റെ മുമ്പിൽ സാക്ഷാഗാമിനമസ്കരിക്കുന്ന വിധം ഭ്രമിയിൽ വീണു.

സന്യാസി വേഗം അടുത്തു ചെന്നു കുറെ തണുത്ത ജലം എടുത്തു സ്പർശവും തളിച്ചു. ശിരസ്സിൽ കുറെ അധികം ജലം ഒഴിക്കുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വലിയ ഒരു ദീർഘശ്വാസത്തോടു കൂടി അവൾ കണ്ണു മിഴിച്ചു. എന്തോ പറയുവാൻ ഭാവിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുകയാൽ സന്യാസി പറഞ്ഞു: “യുതിപ്പെടേണ്ട; ക്ഷീണം കുറെ തീരട്ടെ”.

യുവതി—“ഭഗവൻ! ഇയ്യളവൾക്ക് ഇനി ജീവിച്ചിരിക്കണമെന്നു മോഹമില്ല. പക്ഷേ, അവിടുത്തെ തൃപ്താദരവിനങ്ങളിൽ വന്ദിക്കണമെന്നു ഒരു ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടുത്തെ കൃപയാൽ അത് ഇപ്പോൾ സാധിച്ചു. ഇനി വേഗത്തിൽ എന്റെ പാപങ്ങളെല്ലാം ശമിക്കുവാനായി അനുഗ്രഹിക്കണേ.”

സന്യാസി—“നിങ്ങൾ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. എല്ലാം പ്രകൃതമായിപ്പറയുക.”

യുവതി—“നിർഭാഗ്യയായ ഇവൾ ഇനി എന്താണു അവിടുത്തോട് ഉണർത്തിക്കുക? അവിടുത്തെപ്പോലെയുള്ള ഖണ്ഡനമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും, സ്ത്രീജാതിക്ക് ദൈവം ഭക്താവാനെന്ന് ഞാൻ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്”.

സന്യാസി—“ആ ധാരണ ശരിയെന്നു. പക്ഷേ, ഞാൻ എന്താണ് അതിൽ ചെയ്യേണ്ടത്?”

യുവതി—“ഒന്നുമില്ല. എന്നാൽ, ഭർത്തൃശൃംഗം ഈ ജന്മത്തിൽ ഒരു വഴിയും ഇല്ലാത്ത ഇയ്യളവളുടെ ആത്മാവിന്നു നിത്യമായ ആനന്ദം ഉണ്ടാകുവാൻ അനുഗ്രഹിക്കണം”.

സമ്പ്രാസി—“എന്ത്? നിങ്ങൾക്ക് ഇത്ര ചൊല്ലത്തിൽ ചെയ്യവും ഭവിക്കുവാൻ ഇടയായോ? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ ആത്മാവ് നിർമ്മാണം പ്രാപിക്കുന്നതിന് ഈശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ”.

യുവതി—“അല്ല! വ്യത്യാസമുണ്ട്. വൈധവ്യം എന്ന നരകം എന്തെങ്കിലും വന്നിട്ടില്ല എങ്കിലും എന്റെ ഭർത്താവ് ഒരു വിഭാഗ്യന്റെ നിലയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതാണു ഇങ്ങിനെ പാവുവാൻ കാരണം”.

സമ്പ്രാസി—“എന്നാൽ നിങ്ങൾ ആത്മത്യാഗം ചെയ്യുന്നതു ധർമ്മല്ല”.

യുവതി—“എന്റെ ഭർത്താവ് ഞാൻ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നു എന്നെ ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സ്മരിക്കാതെ, എനിക്കു ഭർത്തൃശൃംഗം ഒരു മാർഗ്ഗവും ഇല്ലാത്ത ഒരു നിലയിൽ ആയിത്തീർന്നു പോയി?”

സമ്പ്രാസി—“അതും അസംഭാവ്യമല്ല. എന്നാൽ, ഹിന്ദുസ്ത്രീകളുടെ ധർമ്മം എത്രനിലയിലും ഭർത്താവിന്നു തുല്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മം ആചരിച്ച് ജീവിക്കുകയാകുന്നു”.

യുവതി—“ഞാൻ വ്യക്തമായിട്ടു പറയാം. കൊല്ലത്തിലെ നരകങ്ങളിൽ ഒന്നായ ശിശുവ്വാഹപ്രകാരം വളരെ കുട്ടികാലത്തു തന്നെ അവിടുത്തെക്കാണ് ഇയ്യളവളുടെ വിവാഹം. മേൽമാതാവിനാക്കുവാൻ ചെയ്തുകൊടുത്തു. ആ കർമ്മ

ത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്തെന്ന് മനസ്സിലാക്കത്തക്ക പ്രായം അന്നു രണ്ടുപേരും ആയിട്ടില്ലായിരുന്നു. പ്രായം ചെന്ന് തന്റെയും വെച്ചപ്പോഴേയ്ക്ക് അവിടുന്ന് ഈ നിലയിൽ എത്തിക്കുന്നു. വിട്ടുകയും ചെയ്തു. വിട്ടുകാരും നാട്ടുകാരും എന്തു ഭ്രാന്തന്റെ ഭാഗ്യം എന്നു പരിഹസിക്കുകയും, ഇയ്യളവൾ എന്താൻ അടുത്തുതെ ശവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ കഷ്ടം സഹിക്കാത്തതാണ് എങ്കിലും കിന്ദിയായി ആരേയും അറിയിക്കാതെ ഞാൻ ഇവിടെയ്ക്കു നടന്നു വന്നത്. ഇനി അവിടുന്ന് കല്പിക്കുപോലെ.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് യുവതി തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു തുടങ്ങി. യതിയാകട്ടെ ഈ ബാഷ്പധാര കണ്ടിട്ടും യാതൊരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ നിന്നു.

സമ്പ്രാസി—“കൊള്ളാം. ഭവതി പ്രവർത്തിച്ചത് ഭട്ടം അധർമ്മമായിട്ടില്ല. എന്നാൽ, ഞാൻ ഈ ലോകത്തിലുള്ള സർവ്വ ബന്ധങ്ങളും വിട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എനിക്ക് ഭവതിയുൾപ്പടെ ലോകത്തിലുള്ള സർവ്വ സ്ത്രീകളും മാതാവിന്നു തുല്യമാണ്. അതുപോലെതന്നെ ഭവതിയും, സകല പുരുഷരേയും പിതൃതുല്യമായി വിചാരിച്ച് നിത്യാനുഷ്ഠാനത്തോടു കൂടി ഇരിക്കുക. സർവ്വരും ഭവതിയുടെ ദൈവദത്തമാനു തുകൊണ്ട് അത് താനേ പോകുന്ന സമയത്തല്ലാതെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നത് അധർമ്മമാണ്.”

യുവതി കൈ നേരം ഒന്നും മിണ്ടാൻ വയ്യാതെ തന്റെ ഭാവിയിെപ്പറ്റി ഭാത്ത് വ്യസനിച്ചുവെങ്കിലും “അവ്വട്ടത്തെ കല്പനയെ ഇയ്യളവൾ വിശ്വാസപൂർവ്വം രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. സുമാർ പതിനഞ്ചു വയസ്സായ ആ കാലത്തു ചെയ്ത തന്റെ പ്രതിജ്ഞയെ അയ്യവതിലധികം വഷ്ഠത്തേയ്ക്ക് ദീർഘമായി നിന്ന ജീവിതകാലത്തിൽ ലവലേശം

തെറ്റിക്കാതെ തന്നെ അവർ സംരക്ഷിച്ചു.

ഈ ധീരനായ സന്യാസിയും തടസ്സവയായ യുവതിയും ആരാണെന്നറിവാൻ എല്ലാവരും ഉടക്കണ്ണയുണ്ടായിരി

ക്കും. അതു മാറാതെല്ല; ജഗൽപൂജനായ സ്വാമി ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസരും, അവിടുന്ന് ശൈശവത്തിൽ വിവാഹം കഴിച്ച വന്യയായ ശ്രീശാരദാമണിദേവിയുമാണെന്നാണ്.

സുന്ദരം, ഓ. എ.

പാർവതീദശകം

‘ലീലാപൂർവ്വം ലുപ്താഭിധൂതവനമഹാ-
കണ്ടകാലാതകമ്മ-
ത്താചാർയ്വശ്ചിത്രഃ പാരച്ഛിതുപദതലമ-
നാളിമാർചാല്പിതഃസ്വാധ-
കാചാരിസ്വാമി.സംഭ്രാന്തഃയോടുപഗത-
കണ്ടകംപുണ്ടതുക- (നായ്;-
യ്യാലാമ്മാകമേറീടിനതവ ചരണം
ദേവി!സേവിപ്പണനം. 1
അതുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതുമണമിയപും
ബ്രഹ്മദൈവൻതേജ-
സ്സാരംതാനാകയാലോതവപദയുഗളി-
യ്ക്കിത്രപാദപൂജാമേ!
ദൂരലാക്ഷാരലേപദിഗുണിതരുചിയ-
മായതിൽപ്പററിനില്ക്കും (ഇം
ധീരസ്വാന്തത്തിനെ,തള്ളുമെരുവെപ്പാഴ്
രാഗസംയോഗമില്ലാ!! 2
ശ്രീലാക്ഷ്മിപൂർവ്വാനിൻകഴലിനുടെ ചവു-
ട്ടോരശോകീഭവിയ്ക്കും

1. ഒന്നാമത്തെ കണ്ടകംബുത്തിനു ശത്രുവെന്നും, മുറുക്കനും അർത്ഥം. രണ്ടാമത്തേതിനു രോമാഞ്ചമെന്നും, മുറുക്കനും. കാലിദാസൻ യാജ്ഞകൃഷ്ണൻ മറ്റൊരു മുക്കുക്കൊണ്ടാണല്ലോ എടുത്തത്.

2. മഹിഷാസി നിഗ്രഹത്തിനു സമയംതോരേജസ്സംഭൃതയായ ദേവിയുടെ പാദങ്ങൾ ബ്രഹ്മതേജസ്സിൽ നിന്നു നോയതാണ്. ബ്രഹ്മതേജസ്സു സംപാദനം എന്നു ദേവീമാഹാത്മ്യത്തിലുണ്ട്.

ഫാലാക്ഷൻതപൽപ്പദാകാരണകസുമലസ-
ന്തേജിയാർയ്വമവിട്ടുപോ,
കൈലാസാരാമദേശത്തി,‘വിടെയൊരുവ-
നം’നടന്നുശിവേ!നിൻ- (സ-
ലീലാകോപത്തിനാലെ’ന്നതി!തവസഖി
ചൊന്നസുകന്തംജയിപ്പൂ. (മാർ
വൈമുഖ്യംസംഭൃതത്തിലുദുകിട്ടമീ
ദോഗമൊന്നേല്ലുവാലും,
മാൽമുറുമൊന്നസത്തിൽപ്പകലിപ്പോളുവാ-
യ്ക്കുനവദ്യുതയുവാലും
ഹാ!പ്രേമംതൊൻമരിയ്ക്കാജ്ജിപ്പുമാരുവ-
ത്തിന്നിനെ,നിട്ടുമെന്തൻ- (മേയ്-
ചാമുണ്ഡ! ചാരുചാ-തുപ്പദമിവനിവണ്-
യ്ക്കാത്തതാത്താനകമ്പം? 4

മോദംപൂണ്ടാദിതേയോത്തമരസുരപരാ-
ഭൃതി.സംഭൃതമാകും
സാദംസംഭൃതീഷ്ടംസമയമവിയുമാ-
റുച്ചലിച്ചുച്ചലോഷം,
നാദബ്രഹ്മോപദേശംനിയിമികളിതനട-
ത്തുന്നനിൻചാരുലണ്ടാ-
നാദത്തെല്ലൊന്നുകേട്ടാലിവനിഹകൃതികൾ
കിന്ദ്രാനൻചന്ദ്രാലഭ്യേ! 5

4. “പ്രേതസംസ്ഥാനു ചാമുണ്ഡാ.”

5. “ആത്മാഭാവിനീ ദേവി ചന്ദ്രാലഭ്യേ തി ചിത്തിതാ.”

സന്നാഹംപുണ്ടതിന്റെത്തിയദിതിജ
 പ്പോരിടുംനാളിലെന്നോ! (മന്ത്രി-
 നിന്നാസ്യത്താരിലും, വിണ്ണിലുമലയുസുരാ-
 മോദമൊപ്പംവളന്നു;
 ചൊന്നാൽത്തീരില്ലനിൻപ്രാഭവമഹാമ-
 ദേവി!പോത്തായദൈത്യൻ (ഹാ-
 നിന്നാലാത്രാനനായിപ്പൊഴതസുരരിതാ-
 വസ്ഥവീണ്ടുവഹിച്ചു. 6
 വീതാഹാധംവിരോധിപ്രജനനവിളക്കം
 പള്ളിവളിന്നു,മുള്ളിൽ
 സ്ത്രീതാനന്ദനന്ദത്തുടക്കമനിമിഷ-
 സ്ത്രീകൾതൻകാൽത്തളിക്കും,
 മാതാവേ!ശീഘ്രസേവിപ്പൊരുതിരുവദന-
 ത്തിന്നമൊന്നിച്ചുതന്നു-
 ശ്രീ,താമ്രലാസന്നാനന്ദമമളിയനിൻ-
 യലാലിലയ്ക്കുകൂപ്പാം. 7
 വ്യോമകത്തിത്തുളയ്ക്കുമുടിയൊടുയരുമാ-
 വിസ്യനെപ്പണ്ട,പഞ്ഞി-

6. സുരന്മാരുടെ ആരോടുംസന്തോഷം, സുരയുടെ മദ്യത്തിന്റെ ആരോടും സന്തോഷം എന്നും, അസുരന്മാരിതാവസ്ഥയും അസുരന്മാർക്കു ഹിതനും വ്യതിയാനം അവസ്ഥ. അസുരന്മാർക്കു പ്രാണങ്ങളോടു മഹിമനവും എന്നുള്ള അവസ്ഥ എന്നും,

7- താമ്രൻ, മഹിഷാസുരനെനിമിഷത്തിൽ പ്രധാനനായ കർസുൻ.

സ്തോമത്തപ്പോലെയുള്ളപ്പസ്ഥിതിയിലൊരടി
 ക്ഷീഴമത്തുന്നതിന്നും (യാൽ-
 സാമത്വംനേടിയല്ലേ, 'രിവ!രിവ!ലളി
 നിന്റെ'മുനറുപേരെ'- (തേ!
 ന്നാമത്രത്തിൻജപത്താലതികൃശതനവാം
 കഭജനംവുപോലും. 8
 സ്ത്രീതാമ്രാല,സംഖ്യംകലശശതസഹ-
 സ്രങ്ങൾമുട്ടാതെപാനം-
 ചെല്ലാലുംഹാനിതട്ടാത്താമജലധിജലം
 കൈയ്ക്കുടഞ്ഞാക്കെയൊപ്പം
 ഹാ!താൻതാനാചമിച്ചാൻഭൂതമൊരുകല-
 ശത്തികൽനിന്നുതവേച്ചോൻ;
 മാതാവേ!നിന്റെ'നാമത്രിശതി'യുടെജപം
 സർവ്വസംശ്ലിശിലം. 9
 കാമൽക്കൊഴുപ്പുതുളക്കുകകളിക്കെന്നും,
 കൊണ്ടുതെല്ലൊന്നു ചാഞ്ഞു-
 ശ്രീമത്താമ്രശാഖാഭജകളൊടുധര-
 ചെന്തളിർച്ചന്തമാനം,
 കാമഭക്തർക്കുനൽകാൻതുഹിനഗിരിജയാ
 സ്ഥാണവിൽച്ചാരിമിന്നു- (യ്,
 ന്നാമന്മാരക്കൊടിയ്ക്കുക്കയമധുരമല-
 പ്രേപ്തസ്താൻകൂപ്പിടുന്നേൻ, 10
 വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ.

8.9. അഗസ്ത്യൻ ലളിതോപാസകരിൽ പ്രയത്നനകനും ഇദ്ദേഹം ഭൂതാദികൾ മുഴുവൻ ഹയഗ്രീവന്റെ പാദമുദ്രയെക്കൊണ്ടാണ് 'കളിതാത്രിശതീ' മന്ത്രോപദേശം വാങ്ങിയത്.

ആചാരപരിചാരം

ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന വിവിധജനസമുദായങ്ങൾ, പണ്ട് ഒരു കാലത്ത് ഏകദേശാഭ്യക്ഷമായി പുറത്തിരുന്നവരെന്നു ചില ചിദ്രാജൻ സിദ്ധാന്തി

ച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദ്യകാലത്തെ ആ ഏകസമുദായജീവിതം അസ്തമിച്ചതോടുകൂടി, ജനങ്ങൾക്കു വേറെ വേറെ സമുദായങ്ങളായി പിരിഞ്ഞു വിടുന്നതിനിൽ അമസി

ബാൻ അഭിരുചി ജനിച്ചു. അതുതന്നെയാണ് സമുദായസംബന്ധമായി ലോകത്തിന് അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയത്. ഒന്നിച്ചിരുന്നവർ വേർപാടിയപ്പോൾ അധഃപതനമല്ലാതെ വരുവാൻ വഴിയെല്ലെന്നുള്ള വാദം എത്രതന്നെ ശരിയായിരുന്നാലും, ജനങ്ങളുടെ വിഭിന്നസമുദായ ജീവിതംകൊണ്ട് ലോകത്തിന്നു പൊതുവെ അഭ്യുദയമല്ലാതെ അധഃപതനം വന്നിട്ടില്ലെന്ന് പല ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു തെളിയിക്കുവാൻ കഴിയും. ആ സാഹചര്യത്തിനെയെങ്കിലുമാകട്ടെ; വിഭിന്നസമുദായങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ഭിന്നതയുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു പരിശോധിക്കുക തന്നെ.

വിഭിന്നങ്ങളായ ജനസമുദായങ്ങൾക്കു തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള അകലപ്പുള്ള പ്രശ്നമായ കാരണം 'ആചാര' ആകുന്നു. ആചാരത്തെ ചുരുക്കത്തിൽ മൂന്നായി ഭാഗിക്കാം. അതു ശ്രീതി, സ്മൃതി, സദാചാരം എന്നീ ഭാഗങ്ങളാണ്. ഒന്നാമതായും പ്രധാനമായും ഉള്ള ആചാരങ്ങൾ, അഥവാ ധർമ്മങ്ങൾ ശ്രീതിസിദ്ധങ്ങളാകുന്നു. രണ്ടാമതു സ്മൃതിസിദ്ധങ്ങൾ. ശ്രീതിയിലുള്ള അർത്ഥങ്ങളെ വിശദമാക്കിയും വ്യക്തിരിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് സ്മൃതികളുടെ ഉദ്ദേശം. എന്നാൽ, സ്മൃതികൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത് ശ്രീതിയുടെ കാലത്തിനുശേഷമാകയാൽ, കാലഭേദത്തിനനുസരിച്ച് ചില വ്യത്യാസങ്ങളും ശ്രീതിപ്രമാണത്തിൽനിന്നു ഭേദപ്പെട്ട ചില വിധികളും സ്മൃതികളിൽ സുലഭമായിക്കാണാം. മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗം സദാചാരമാകുന്നു. സദാചാരം എന്നത്, ഐശ്വര്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ട് ജനസമുദായമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും ഒടുവിൽ ഒരു 'നടപ്പ്' ആയിത്തീരുന്ന

വേദം അതുകൾക്കു പറയുന്ന പേരാണ്. ഇത്, കാലോരോ കാലങ്ങളിൽ കാലോരോ വിഭിന്നതകളിലും കാണത്തും, മാറിയും മാറാത്തും വരാവുന്നതാണ്. ഈ പാരമ്പര്യത്തിൽ ആദൃമാദ്യം കാണിച്ചുവെക്കു പ്രാബല്യവും പ്രാമാണ്യവും കൂടിയും, ഒടുവിൽ ഒടുവിൽ പാർത്ഥവ്യം പ്രാബല്യം കാണത്തും ഇരിക്കുന്നതാണ്.

ആചാരങ്ങളുടെ ഈ പ്രാമാണ്യഭേദത്തിന്നു കാരണം എന്തെന്നു പരിശോധിക്കാം. ശ്രീതിസിദ്ധങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങൾക്കു മൂലം ശ്രീതിയാണല്ലോ. ശ്രീതികളുടെ ഉൽപത്തി സമുദായവിഭാഗത്തിൽ വിഭിന്നതകളാണെന്നു കരുതുന്ന ഒരു കാലത്താകയാൽ, തന്മൂലമായി വിധിക്കപ്പെട്ട ആചാരങ്ങൾ വളരെ സ്വാഭാവികമായി ഇരിക്കും. അവയെപ്പറ്റി ആർക്കും അധികമായും അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും, കാലത്തിനനുസരിച്ച് പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തേണ്ട ആവശ്യവും കണ്ടെത്താറില്ല. അതുകൊണ്ട്, ശ്രീതി എല്ലാവിധം ചെയ്ത് പ്രാമാണ്യംകൂടിയ ഒരു വിധിയാകുന്നു. എന്നാൽ സ്മൃതിയുടെ സ്ഥിതി ഇങ്ങനെയല്ല. അതിന്റെ നിർമ്മാണകാലങ്ങളിൽ, സമുദായങ്ങൾക്കു മുമ്പാകെ പെല്ലുവാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയും ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ വിജയം നേടേണമെന്നുള്ള അഭിനിവേശവും അധികപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്, അക്കാലങ്ങളിൽ അധികം അഭിപ്രായം പ്രാപിച്ചിരുന്നവരെ അല്പനാളായി, അവർക്കു ജീവിതത്തിൽ ചില അധികപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളാ അവകാശങ്ങളും അന്വദിച്ചും വിഷയപ്രതിപാദനം ചെയ്യുന്നതിൽ ശ്രീതിയോടു വിരുദ്ധം വന്നാൽ കൂടി വൈമുഖ്യം കാണിക്കാത്ത ഒരു രീതിയിലാണ് സ്മൃതികൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട്, സ്മൃതികളുടെ പ്രാമാ

ബ്രഹ്മത്തെ സംബന്ധിച്ചും ക്ഷാമ അഭ്യവസ്ഥകൾ പരാതെ കഴികയില്ല. സദാചാരം എന്ന പദം ഇതിലല്ലാതെ വെട്ടി വിലക്കണമാകുന്നു; തന്മൂലമുള്ള നടപ്രകാരം ക്ഷാമയായ ഒരു പ്രവൃത്തി ക്ഷാമൻ വയ്ക്കും. ക്ഷാമയായോ ഏതാനും പേരോടൊന്നു പ്രത്യേകസൗകര്യത്തെ മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അപർ മാത്രം അനുഷ്ഠിച്ചവനെ നടപ്രകാരം കാലാന്തരത്തിൽ അധികം ജനങ്ങൾ ആദരിക്കുവാനും ആ വഴിയ്ക്ക് അവയ്ക്ക് ഒരു പ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുവാനും ഇടയാകുമ്പോഴാണ് 'സദാചാരം' ആചാരവിധികളിൽ കടന്നുളളതെന്ന്. അതുകൊണ്ട് അവയുടെ പ്രമാണവും എത്രയോ ശിഥിലമാകുന്നു. ഈ മൂന്നു വിധം പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു സിദ്ധങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങൾക്ക്, അഥവാ ആചാരങ്ങൾക്ക് ആർക്കുവേണ്ടി കല്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയാണ്:— 'ഒരു സദാചാരം സൃതിയ്ക്കു വിരോധമായി വന്നാൽ അതു സ്വീകാര്യമല്ല. സൃതി ശ്രുതിയ്ക്കു വിരോധമായി വന്നാൽ ആ സൃതിയും പ്രമാണമല്ല. ശ്രുതിസിദ്ധങ്ങളായ ആചാരങ്ങൾക്കു ഭംഗം ഭവിക്കാത്ത നിലയിലുള്ള സൃതിസദാചാരങ്ങൾ ആർക്കും ആദരണീയങ്ങളാകുന്നു.'

മേൽപ്പറഞ്ഞ 'ആചാരങ്ങൾ' എന്ന ശൃംഖലകളെക്കൊണ്ടു കെട്ടിട്ടാണ് സമുദായങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയെ നിലനിർത്തിയിട്ടുള്ളത്. അവയിൽ ശ്രുത്യാചാരം മതസംബന്ധമായും, മറ്റു രണ്ടുവിധം ആചാരങ്ങൾ ജാതിസംബന്ധമായും ഉള്ള നാനാത്വത്തിന്നു മേതുവാണെന്ന് ഒരുവിധത്തിൽ വിവ്വിചിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. കാരോ സമുദായങ്ങൾക്കും ഉള്ള ആചാരങ്ങളുടെ മൂലമായ ഈ പ്രമാണങ്ങൾ, അ

വയെ അംഗീകരിക്കുന്ന സമുദായങ്ങൾ ഉള്ള കാലത്തോളം ഒരു രീതിയിൽത്തന്നെ അംഗീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നു അതോ കാലത്തിനനുസരിച്ചു വല്ല വ്യത്യാസവും ചെയ്യുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലെന്നോ ഏതാണ് ശാസ്ത്രസമർത്ഥമെന്ന് അല്ലാ ചിന്തിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്. ഇത് നിരൂപണത്തിൽ, ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതായത്, ദേശകാലാദികളുടെ ഭേദംകൊണ്ട് ലോകത്തിലുള്ള ഏതു വസ്തുക്കൾക്കും പ്രതീക്ഷണമെന്നപോലെ മറ്റാരുടെയും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുതന്നെ. 'ക്ഷണപരിവർത്തിനോ ഹി ഭാവാ ജ്ഞേ ചിതിശക്തേ' എന്നാണ് പ്രമാണവും. ഇങ്ങിനെ ക്ഷണപരിവർത്തിയായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയായ ഒരു ചാരത്തെ നിലനിർത്തുവാൻ സാധിക്കുമോ? ലോകത്തിൽ ഏതു തരക്കാക്കും കാലദേശാദിഭേദംകൂടാതെ ആദരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ സ്വാഭാവികതയോടുകൂടിയ വല്ല ആചാരവിധിയും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതല്ലാതെ എങ്ങിനെ ആദരിക്കാം? ഈ വക സംഗതികളെ, ഹിന്ദുക്കളുടെ ആചാരപ്രവർത്തനങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം കാണിക്കുവാൻ, ധർമ്മശാസ്ത്രചരിത്രത്തിൽനിന്നു തെളിയിക്കുവാൻ കഴിയും. ഒന്നാമതു വേദത്തെത്തന്നെ നോക്കുക! വേദവിഹിതങ്ങളായ നരമേധം മുതലായ ചില കർമ്മങ്ങൾ ഇപ്പോൾ എവിടെ? സൃതിയെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ, 'ഇമാൻധർമ്മാൻ കലിയുഗേ വർജ്ജാനാഹുർമ്മനീഷിണഃ' എന്നു മുതലായ വചനങ്ങൾ ഇതിലേക്കു സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ദേശകാലാദിഭേദംകൂടാതെ ആചാരഭേദം ചെയ്യാൻ പാടില്ലെങ്കിൽ, ആചാരസാമ്യംകൊണ്ടുതന്നെ എന്തിനായിട്ടാണ് കേരളത്തിലേക്കു പ്രത്യേകാചാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിയത്?

ഇത്രയും പാഞ്ഞുകൊണ്ട്, ആ ചാരപരിഷ്കാരം ആവശ്യമാണെന്നു സിദ്ധിച്ചുവല്ലോ. ഇനി അതെങ്ങിനെയാണു നടത്തേണ്ടതെന്നാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്? ഈ സംഗതിയിൽ മുഖ്യമായ ഒരംശം ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതായത്, പുതുതായി ചെയ്യുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങൾ തിരെ ചെയ്യിക്കുമ്പോൾ, തീരെ പാരത്രികമായോ പരിണമിക്കരുതെന്നുള്ളതുതന്നെ. ആ ചാരസംഗതിയിൽ ഒന്നുകിൽ തീരെ പാരത്രികങ്ങളായ ആ ചാരങ്ങൾ നിമിത്തം ഐഹികവിഷയങ്ങളിൽ ജീവിതസൗകര്യത്തിന്നു മാറ്റമില്ലാതെ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കപ്പെടുത്തണമെന്ന ആചാരങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണത ക്ലേശം, അവയെ ഐഹികങ്ങളാക്കുകയോ; അതല്ലെങ്കിൽ, വെറും ഐഹികങ്ങളായ ആ ചാരങ്ങളെ അവലംബിച്ച് പാരത്രികസുഖങ്ങൾ ലഭിക്കുവാൻ വഴികാണാതെ ക്ലേശിക്കുന്നവർക്കു അതിന്നു വഴിയുണ്ടാവത്തക്കവിധം അവരുടെ ആചാരങ്ങളിൽ പാരത്രികാംശത്തെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുക; ഈ രണ്ടു വിധത്തിൽ മാത്രമേ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടെന്നു സന്ദേഹം വരുവാനുള്ളു. ഉദാഹരണത്തിന്നു മലയോളത്തിലെ നമ്പൂതിരി സമുദായത്തെത്തന്നെ എടുക്കാം. നമ്പൂതിരിമാർ മലയാളത്തിൽ എപ്പോഴൊക്കെ ഉൽകൃഷ്ടം കൂടിയവരാണ്. വർണ്ണശ്രമധർമ്മങ്ങളിൽ അസാധാരണമായ ശ്രദ്ധയും കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വലിയ നിയന്ത്രണവും ഉള്ളതുകൊണ്ടും ജ്ഞാനോപവൃത്തന്മാരായ വിഷയങ്ങളിൽ വിശേഷപാണ്ഡിത്യമുണ്ടാവത്തക്കതായ പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ആസക്തിയുള്ളതുകൊണ്ടും ഇവർ പാരത്രികസുഖത്തിന്നു ധാരാളം മതിയാവത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ആചാരങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരാണ്. പണ്ടുകാലങ്ങളിൽ ഇത്രയും ഉള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം ഇഹത്തിലും സുഖം സിദ്ധിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഇവർ ഐഹികവിഷയങ്ങളിലും ഉൽകൃഷ്ടന്മാർതന്നെ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും മതിയാവില്ല എന്നു ചിന്തിക്കുക. ഇപ്പോഴത്തെ രാജകോശ്ഠമായ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർണ്മെന്റും അവരുടെ കീഴിലുള്ള സ്വദേശഗവർണ്മെന്റുകളും രാജഭാഷയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെയാണ് അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ നിത്യോപയോഗത്തിന്നു് ആവശ്യമായിട്ടുള്ള മിക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ജീവൻമാനം, സ്വപത്ത് ഈ മൂന്നിന്റെയും രക്ഷയ്ക്കു് ഉള്ള നിയമങ്ങളെ അറിയേണമെങ്കിൽ അതിന്നും ഇംഗ്ലീഷുവേണം. അപ്പോൾ, മാറ്റ സമുദായക്കാർക്കെന്നപോലെ നമ്പൂതിരിമാർക്കും ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ഉത്തമം ഉൾപ്പെടുത്താതെ ആയിരിക്കണം. ഇവർക്കു് അതിന്നു് ആചാര സംബന്ധമായ തടസ്സമുണ്ടെന്നു് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. “ബ്രഹ്മചാരി നചാഭ്യസേത്” എന്ന ശാസ്ത്രനിഷേധത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സാധാരണക്കു് നമ്പൂതിരിമാരുടെ “നടപ്പ്” ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്നതിന്നു് കണ്ഠാഭം സമ്മതം കാണിക്കുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ അനന്തജനങ്ങൾക്കു് തീവണ്ടിയത്രെ ചെയ്യാമെന്നു നടപ്പുപരുത്താമോ എന്ന് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സഭയിൽ വെച്ച് ആലോചിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോഴു് അതിനെ പ്രസക്തനും പ്രസക്തമായി ഇംഗ്ലീഷിന്റെ കാര്യവും വന്നു ചേർന്നു. അതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പാഞ്ഞ കൂട്ടത്തൽ, കാഞ്ചിപുരത്തു നിന്ന് പണ്ഡിതർ അന

യം ഉള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം ഇഹത്തിലും സുഖം സിദ്ധിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഇവർ ഐഹികവിഷയങ്ങളിലും ഉൽകൃഷ്ടന്മാർതന്നെ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും മതിയാവില്ല എന്നു ചിന്തിക്കുക. ഇപ്പോഴത്തെ രാജകോശ്ഠമായ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർണ്മെന്റും അവരുടെ കീഴിലുള്ള സ്വദേശഗവർണ്മെന്റുകളും രാജഭാഷയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെയാണ് അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ നിത്യോപയോഗത്തിന്നു് ആവശ്യമായിട്ടുള്ള മിക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ജീവൻമാനം, സ്വപത്ത് ഈ മൂന്നിന്റെയും രക്ഷയ്ക്കു് ഉള്ള നിയമങ്ങളെ അറിയേണമെങ്കിൽ അതിന്നും ഇംഗ്ലീഷുവേണം. അപ്പോൾ, മാറ്റ സമുദായക്കാർക്കെന്നപോലെ നമ്പൂതിരിമാർക്കും ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ഉത്തമം ഉൾപ്പെടുത്താതെ ആയിരിക്കണം. ഇവർക്കു് അതിന്നു് ആചാര സംബന്ധമായ തടസ്സമുണ്ടെന്നു് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. “ബ്രഹ്മചാരി നചാഭ്യസേത്” എന്ന ശാസ്ത്രനിഷേധത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സാധാരണക്കു് നമ്പൂതിരിമാരുടെ “നടപ്പ്” ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്നതിന്നു് കണ്ഠാഭം സമ്മതം കാണിക്കുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ അനന്തജനങ്ങൾക്കു് തീവണ്ടിയത്രെ ചെയ്യാമെന്നു നടപ്പുപരുത്താമോ എന്ന് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സഭയിൽ വെച്ച് ആലോചിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോഴു് അതിനെ പ്രസക്തനും പ്രസക്തമായി ഇംഗ്ലീഷിന്റെ കാര്യവും വന്നു ചേർന്നു. അതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പാഞ്ഞ കൂട്ടത്തൽ, കാഞ്ചിപുരത്തു നിന്ന് പണ്ഡിതർ അന

അപാർത്ഥവർകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന “കതഭാഷിണി” എന്ന സംസ്കൃതപത്രത്തിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതിക്കുന്നു:

“യद्यപि ‘न स्लेच्छिताव नापभाषित वा स्लेच्छो वा यदपशब्दः’ इत्यादि प्रमाणैर्मल्ले-
च्छनं निषिद्धम् , परमय निषेधो नांग्लभाषा-
मात्रविषयः, किन्त्वपभ्रंशमात्रसाधारणः, एवं
च सत्यांग्लभाषाध्ययनं यदि शास्त्रीयनिषेधमि-
या परित्यजेत, तर्ह्येतैर्मलयाळभाषया व्यवहा-
रोऽपि परित्यक्तव्यस्यात्, मलयाळभाषाऽपि हि
द्वाविडभाषापभ्रंशरूपा . तां स्वीकुर्वद्भिरेतैरां-
ग्लभाषामात्रवर्जनं कर्तव्यतया कुतो निरधारी-
ति न ज्ञायते . यदि शास्त्रीयनिषेधादतिरिक्तं
किमपि कारणमांग्लभाषापरित्यागे समस्ति, तच्च
संस्कृतातिरिक्तभाषान्तरपरित्यागस्य न कारणं
भवति, तदा कामं निर्धारणमिदं युक्तं स्यात् .
एवं नम्बूदिरिस्त्रीणां वाष्पशकटैर्यानं न दोषाये-
ति निर्धारणमपि न युक्तम्, येनैव कारणेन
वाष्पशकटयानमयुक्तं तासांमिति पूर्वपक्षिभिरु-
क्तम्, तत्त्वञ्च न वारयितुं शक्यते कदाचिदपि .
प्रातिस्विकतया शकटस्य नियमने कृते नीचजा-
तिसंस्पर्शो न भविष्यतीत्येते युक्तिं वदन्ति, य-
द्यपि शकटमध्ये सहोपवेशनादिमूलको नीच-
जातिसंस्पर्श एवं परिहर्तुं शक्यते, वाष्पशकटा-
वस्थितिस्थानेषु प्रवेशदशायां कथं सपरिहर्तव्यः?

ये च चण्डालादयो दूरतः परिहर्तव्याः, तेषां
समीपगमनजन्यो दोषश्च कथं परिहृत्यताम् .
किं चायं विचारो न केवलं स्त्रीणामेव विषये,
अपि तु पुरुषाणामपि विषये कर्तव्य एव । किं
स्त्रीभिरेव नीचजातिसंस्पर्शः परिहर्तव्यो न पुरु-
षैरिति शास्त्रस्य काचिदाज्ञा ? येनैवं स्त्रीणां वा-
ष्पशकटयानमधिकृत्यैव परं विचारः क्रियते !
स्त्रियः पुरुषाश्चेत्यविशेषेण हि तत्संस्पर्शः परिह-
र्तव्यः प्रतिपाद्यते शास्त्रेषु . यद्येषां कुलेषु सङ्के-
तमात्रमूलकोऽयमाचारः, तर्ह्यत्र न किमप्यस्माद-
शैर्वक्तव्यमिति मूकोभवामः.” ॥

ഇതിൽ നിന്നു വന്നതാണു് മദ്ധ്യമായി ൦
ണ്ടു സംഗതികളാണു്. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കു
തെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നതാണു് അതു് മറ്റൊരാൾ
യാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണെന്നു് തമി
ഴിന്റെ അപഭ്രംശമായ മലയാളം പഠിക്കു
മോ? അന്തർജ്ഞനങ്ങൾ തീവണ്ടി കയറരു
തെന്നു കരുതുന്നതു നീചസംസർ്ഗ്ഗം ഭയ
പ്പെട്ടിട്ടാണെന്നു് അതു പക്ഷപാതം അ
രുതാത്തതാണല്ലോ.

നമ്പൂതിരിമാരെപ്പറ്റിയ ഈ ഉദാ
ഹരണമൊക്കെ, ഐതിഹ്യവിതത്തിന്നു
സൗകര്യമുണ്ടാക്കുക എന്നു് ആചാരപരി
ഷ്കാരത്താൻ ആവശ്യകത തെളിയുന്ന
ണ്ടു. ഇതുപോലെ മറ്റൊരു അംശവും ഉ
പയോഗിക്കുന്നു.

കെ. വി. എം.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

1. ഗവേഷസന്ദേശം. (ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എം. രാജരാജവർമ്മരാജാ എം. എ. ബി. എൽ. അർവർകുറു, ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോതിരുവനന്തപുരം.)

“സന്ദേശം” എന്ന കാവ്യവിഭാഗം മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പുതുതല്ല. കേരളകാളിദാസരുടെ മയൂരസന്ദേശം ആവിദ്വിച്ചതിനു ശേഷം പലരുടെ വകയായും പലവിധത്തിലായും പല സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴും ഉണ്ടായിവരുന്നതുണ്ട്. ഗ്രന്ഥകർത്താവർകളുടെ പ്രാചീനകഥയിൽ, അമ്മ മരിച്ചിട്ടു ദീക്ഷയായപ്പോൾ “കാന്തയെ വിട്ടിരുന്ന”തും, അപ്പോൾ വിരഹവ്യഥ സഹിക്കാതെയായതും ആണ് ഈ സന്ദേശത്തിന്റെ മൂലം. മാതൃദീക്ഷയെപ്പോലെയുള്ള ആചാരവിധികൾ നിമിത്തം വരുന്ന വിരഹവേദനയെ സഹിക്കാത്തതിട്ട് പൂർവ്വകവികളാൽ ഒരു സന്ദേശമെന്നെ തേടിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ സന്ദേശമെന്നാവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും കവി, പ്രാചീനരീതിനിന്നു വ്യതിരിക്തനായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. “കാമാന്താഹി പ്രകൃതി കൃപണാശ്ചേതനാ ചേതനേഷു” എന്നുള്ള സമാധാനത്തോടുകൂടിക്കാളിദാസർ മോഹമുഖേന സന്ദേശം പാഠിക്കുന്നതിൽ സന്ദേഷുവ് ഒരു “യക്ഷൻ” ആണെന്നു കരുതിയും സമാധാനിക്കാം. “മയൂര”ത്തിന്റെ കായ്ക്കത്തിലും ഇങ്ങിനെയുള്ള സമാധാനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഈകവിവരനാകട്ടെ സാക്ഷാൽവിഷ്ണുവിന്റെ ഭാരം

നമായ “വൈനതേയ”ൻ മുഖേനയാണ് സന്ദേശം അയയ്ക്കുന്നത്. ഈ മഹാഭാഗ്യവും ഈ സന്ദേശത്തിനുള്ള ഒരു വിശേഷം തന്നെ. സന്ദേശകാരണത്തെയും സന്ദേശഫലത്തെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള ഈ വിലക്കുണതപം കഴിഞ്ഞാൽ ബാക്കിഭാഗങ്ങളിൽ പ്രാചീനരീതിയിൽ നിന്നു വളരെ വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നും ഇതിൽ ഇല്ല. സന്ദേശഫലനെ യാത്രയാക്കുന്നതിൽ—

“മാതൃതാപമുട്ടിക്കുകഥയതസ്സപൽപ്രയാ
(ണാനരൂപം
സന്ദേശംമേദനജലദിശ്രോഷ്ടസീശ്രോ
(രൂപേയം”
(കാളിദാസൻ)

“തന്ദേശംചെന്നണവതിനൊന്നാലൊല്ല
(വൻമാറ്റമാദൈ
സന്ദേശംചൊന്നമ.... യാത്രയാക്കാം
(വാണ”
(കേരളകാളിദാസൻ.)

“മുന്നംചൊല്ലാംനഗരമതിലഞ്ഞുവാൻ
(ഇമാർത്ഥം
വിനീടാതാംപ്രിയയൊടുമെചെയ്തിടവാൻ
(ഇതെല്ലാം.”
(ഗവേഷസന്ദേശം.)

എന്നിങ്ങിനെ ഐക്യരൂപ്യമുള്ളതുപോലെ, വഴിയിൽകാണാവുന്ന കാഴ്ചകൾപറയുന്നതിലും അപ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുന്നതിലും മാറ്റം പ്രസ്ഥാനത്തിനും വണ്ണനകൾക്കും ആശയങ്ങൾക്കും മേലസന്ദേശത്തിന്റെയും മയൂരസന്ദേശം

ത്തിന്റെയും ഐക്യവും ഈ കൃതിയിലും ധാരാളം വന്നിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ഈ കൃതിയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമം മലയാളികൾ അറിഞ്ഞാലരിക്കണമെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ ആഭിപ്രായം.

2. നാലുഭാഷാകാവ്യങ്ങൾ, (കണ്ടുർ ഞായറുണമേനോൻ അവർകൾ ഉണ്ടാക്കിയത്. വില എട്ടണ, ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.)

ശുദ്ധമലയാളമായിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങൾ പലതും പ്രാചീന കൃതികളിലും കാണുമെങ്കിലും ഒരുഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ തനിമയുള്ളതിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടു തികയ്ക്കുന്ന പതിവ് തുടങ്ങിട്ട് അധികം കാലമായിട്ടില്ല. ഈരീതിയുടെ ആദ്യപ്രവർത്തകൻ കണ്ടുർ ഞായറുണമേനവനവർകളാണെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ അബദ്ധമൊന്നുമില്ല. പിന്നീട് പലരും “പച്ചമലയാള”മായും “ശുദ്ധമലയാള”മായും കവിതകളെഴുതാൻ തുടങ്ങുകയും, അവരിൽ ചിലരുടെ കൃതികൾ ബഹുജനങ്ങളുടെ ആദരത്തിന്നു പാത്രീഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഞായറുണ മേനോനവർകളുടെ കാവ്യങ്ങൾക്കുള്ള ആസ്വാദ്യത കാരാക്ഷാ അധികം അനുകരിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സംസ്കൃതമാണെങ്കിലും ആന്ധ്ര ലഘുലാ സകല ജനങ്ങളും പ്രതിദിനവും സംസാരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മലയാളം തന്നെ എന്നു പറയാവുന്ന നവ മുഖാദികളായ പ്രസിദ്ധ ശബ്ദങ്ങളെയും ഉപേക്ഷിച്ച്, തമിഴിൽനിന്ന് ചിലപദങ്ങളെ കടം മേടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും വീട്, മലയാളഭാഷാകുടുംബത്തിലേയ്ക്കു യഥാർത്ഥത്തിൽ അവകാശപ്പെട്ട “പദാർത്ഥങ്ങളെ സ്വരൂപിച്ചു

അതു മാത്രം വ്യയികരിച്ച് ഈ കവി ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള “പച്ചമലയാള കാവ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുള്ള പക്ഷപാത അസാധാരണം തന്നെ എന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. കൊമപ്പൻ, കണ്ണൻ, പാക്കനാർ, കൊച്ചി ചെറിയ ശുക്തൻ തമ്പുരാൻ എന്നിങ്ങനെ നാലു കൃതികൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ളത്, “രസികരഞ്ജനി”യിലും “രാമനാഭ” നിലുമായി ഇതിന്നു മുമ്പു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളവയാണു്. ഈ കാണിച്ച അനുകൂലം, ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ശുഭങ്ങളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോഴും ശരിയായിട്ടുണ്ടെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ പക്ഷം. ചില വടക്കൻ പാട്ടുകളിലും വൃദ്ധാലങ്ങളിലും മാത്രം കിടക്കുന്ന മലയാള ചരിത്ര സംബന്ധമായ ഐതിഹ്യങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി, തന്റെ കൃതികളിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കുവാൻ കവി ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമം നീച്ചുയരയും അഭിനന്ദനീയമാണു്. അവയെ പുസ്തകമാക്കി അച്ചടിക്കുന്നതിൽ ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ പ്രവർത്തകന്മാർ കാണിച്ചിട്ടുള്ള വിവേകവും പ്രശംസനീയമായിട്ടുണ്ടു്.

3. നൂത്രനസംഹിത (മലയാളത്തിൽ തഞ്ജമചെയ്ത പരിഭാഷകൻ വടക്കുപ്പാട്ടെ നാരായണൻനായർ അവർകൾ, കൊല്ലം കോട്.)

ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിൽ ചികിത്സയുടെ എല്ലാ ആംഗങ്ങളേയും വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു് സൂത്രത സംഹിത. നാട്ടുവൈദ്യന്മാർക്കു കേട്ടുകൾ വികുടിയില്ലാത്ത ഒരു ശസ്ത്രീയകൂടി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിശദമായിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇത്രയും മഹത്തായ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തെ മലയാളത്തിലേയ്ക്കു തഞ്ജമചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയ പരിഭാഷകന്റെ ഉദ്യമം അഭിനന്ദ

നീയമായിട്ടുണ്ട്. ശ്ലോകരീതിയിലോ മറ്റോ അല്ലാതെ നല്ല ഗദ്യത്തിൽ അത്ഭുത വിശദമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഇതെഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്നു ഞങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ വിശദമായ ടിപ്പുണികൾ കൊടുത്തുട്ടുള്ളതു നന്നായിട്ടുണ്ട്. യന്ത്രശസ്ത്രങ്ങളുടെ ചിത്രം ചേർത്തതുകൊണ്ട് അവയുടെ സ്വരൂപം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ വില്ലാത്മകരായ ചിലർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളതിനപ്പുറമെ അവയുടെ പ്രയോ-

ഗത്തിൽ അഭിരുചി ജനിക്കുന്നതിനുകൂടി വഴിയുണ്ട്. ആട്ടം മൂലം, പലിനെ തള്ളമ അനന്തരം സാധാരണയും ഈ ക്രമത്തിൽ റായ് 8 വലിപ്പത്തിൽ 80 ഭാഗങ്ങളുള്ള പുസ്തകമാക്കി ഈ രണ്ടു മാസം കൂടുമ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഈ സംവിധാനം ആണെന്നു 8കു വിവരമുണ്ടായിട്ടുള്ളത് 8 ടും അധികമായിട്ടില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു സൗകര്യ വിജയങ്ങളേയും ആശംസിക്കുന്നു.

ബാക്കിയുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം അടുത്ത ലക്കത്തിൽ ചേർക്കുന്നതാണ്.

कान्तासंमितस्य सातिशयत्वम् ।

इह खलु शुद्धसत्त्वाभिकायाः पराया विवर्त आस्वादनीयेषु प्रकुर्यते . स द्विविधः . संगीतं साहित्यं चेति . तथा चोक्तम् . “संगीतमपि साहित्यं सरस्वत्याः स्तनद्वयम् । एकमापादमधुरमन्यदालोचनामृतम्” इति . तत्र पुरुषार्थव्युत्पत्तिहेतुत्वात् साहित्यं सातिशयम् . तदुक्तमभियुक्तैः—

“नारामे राजनाम प्रभवति रुचये
माननीयो मनो त्वं
नाचापे शस्त्रता स्यात् कुलिश ननु विशे-
षार्थिता ते करेषु ।
नासाहित्यं सुखाय स्वरयदमलबो-
धाय संगीत न स्था-
न्नानाभ्रं जन्म बाहूद्वयकुशिकसुतो
यत्परोऽभूदमेयः” इति

ननु संगीतस्यापि “वीणावादनतत्त्वज्ञः श्रुतिजातिविशारदः । ताळज्ञश्चाप्रयासेन योगमार्गं नियच्छति” इति याज्ञवल्क्यवचनेन पुरुषार्थलाभहेतुत्वात् कथं संगीतात् साहित्यं सातिशयमित्यभिधीयत इति चेन्मैवम् . वीणावा-
दनादिकलातत्त्ववेदिनां तत्प्रयोगे विषयान्तरवि-
निवर्तनेन चित्तस्यैकाग्र्यसंभवात्तथाविधाकारयो-
गमार्गावगाहने सौकर्यापादनमात्रसारासंगी-
तात्, साक्षादेव पुरुषार्थलाभहेतोः साहित्यस्यै-
वोत्कृष्टतमत्वोपपत्तेः ॥

तच्चापि त्रिविधम् . प्रभुसंमितं, सुहृत्सं-
मितं, कान्तासंमितं चेति . तदुक्तं भट्टगोपाले-
न . “इह खलु सर्वोऽपि वाङ्मय उपदेशहेतुः
संक्षेपात्रिधा . प्रभुसंमितः, सुहृत्संमितः, का-
न्तासंमितश्चेति” इति . तत्र सरसतापादनेनो-

पदेशकरणात् कान्तासंमितमेव नितरां प्रकृष्टम् . तदुक्तम् . “कटुकौषधवच्छास्त्रमविद्याव्याधिनाशनम् । आह्लाद्यमृतवत् कान्तासंमितं हृन्मद्यापहम्” इति ॥

ननु रसैकप्रकरणे तादृशे खलु शब्दनिबन्धने तत्तद्रसाद्यभिव्यञ्जकललनोद्यानादिपरामर्शजनसमन्तरजन्यालौकिकचमत्कारोदयसमुत्सुकचेतसां रसिकजनानामेवाधिकारान्, तेषां च तावन्मात्रे तात्पर्यात् “नायकवद्वर्तितव्यम् . न प्रतिनायकवत्” इत्युपदेशलाभस्य यादृच्छिकत्वात्, प्रभुसंमितत्वेनानुष्ठानपर्यवसायकाभिधासंज्ञितशब्दव्यापारप्रतिपादितनिखिलवेदनीयाच्छास्त्रादेरस्य कान्तासंमितस्य निखिलबुधवरहृदयसंमतः को वातिशय इति चेत् . हन्त मोः सुधियां ब्रूमो रहस्यं चेतसि स्थितम् . श्रूयतामवधानेन सादरं चावधार्यताम् . न तु स्वप्रेक्षि प्रभुसंमितं किञ्चिदप्यवजानीमः . किन्तु सरसतामुत्पाद्य श्रोतृजनहृदयं सम्यगावर्ज्य हितोपदेशकरणाद्रसास्वादनसमन्तरं व्युत्पित्स्नानं पुण्ड्रेक्षुभक्षणाद्वैतचित्तलाभवत् पुरुषार्थज्ञानलाभात् सुकुमारभक्तीनामपि काव्यमुखप्रेक्षितया निखिलशास्त्रार्थपरिज्ञाने सौकर्याच्च, सकलेभ्योऽपि वाङ्मयेभ्यः कान्तासंमितस्य तादृशं कमप्युत्कर्षं प्रतिज्ञासीमः . तथा चाहुः . “साधुकाव्यरसोन्मिश्रं शास्त्रस्यप्युत्तरे । प्रथमालीढमधवः पिबन्ति कटु भेषजम्” इति . यत् पुनः कान्तासंमितादुपदेशलाभो यादृच्छिक इति तदस्मात् . अनुप्रेषाननुप्रेषपरिज्ञानाय शब्दार्थविवर्धनीकृत्य रसांगभूतव्यापारप्रवणतया

नायकप्रतिनायकवृत्तयोरुदाहरणप्रत्युदाहरणन्त्याश्चैनं वर्णनीयत्वाच्छास्त्रादेरिव कान्तासंमितादपि पुरुषार्थोपदेशलाभस्य नियतत्वात् . अतः परसाह्लादापादत्तेनोपदेशकरणत्वं प्रयोजनान्तरप्रतिपादनरूपाद्विशेषात् केनचिदप्यनुलंघनीयशासनस्य प्रभोः सचिवमुखेनैव शास्त्रस्यापि काव्यमुखेनैव प्रेक्षणाभिप्रायपरिज्ञानयोः करणीयत्वाच्च कान्तासंमितमेवोत्कृष्टतममिति सुस्थितम् ॥

तत् पुनः काव्यनाटकभेदाद् द्विविधम् . यथाहुः “अनुभावविभावानां वर्णना काव्यमुच्यते . तेषामेव प्रयोगस्तु नाट्यं गीतादिरञ्जितम्” इति . तत्रापि दृश्यतया नाटकादीनि भृशं स्वदन्ते ॥

इति श्रीमत्केरळभूवल्लयमहिमतभूषणोपरिनवग्रामधाम - प्रथितपूत्रोत्तरमीमांसाप्रमाचार्यश्रीनारायणकविरप्रथमान्तेवासिविरचिते कान्तासंमितसातिशयत्वनिरूपणं समाप्तम् ॥

 उपन्यासोऽयं वर्षशतकत्रयात् पूर्वं लिखितात् कस्मादपि ताळपत्रग्रन्थात् समुद्धृतः . येनायं निर्मितो निर्दिष्ट स यद्यपि नातीव प्रसिद्धः, तथापि तदीयगुरुत्वेन ज्ञायमानो महात्मा प्रसिद्धतमः केरळेषु . यः किल “श्रीनारायणीय” “प्रक्रियासर्वस्वा”दि विविधसद्ग्रन्थप्रणेता पण्डिताग्रणीमूर्तिमानभिमानभूमा भार्गवक्षेत्रब्राह्मणानां श्रीनारायणभट्टपादः . अतस्तदन्तेवासिप्रणीतोयं रसिकजनरसायनभूतो वाङ्मयः पाठकानां प्रमोदाय भूयादिति सप्रमोदमन्त्रास्माभिः प्रकाशितः ॥

मं. प.

മംഗളോദയം മറവു തുലാം

പുസ്തകം

തുലാമാസം

ലക്കം ൧൨

മംഗളം

തദാണീപകളിന്ത്യാം നളിനമലർനമനം നാമന്തേന്ദനകനം
ചിത്താനന്ദം കലനം കളിതടവിമദിഷം മഹാരാജാമംസം
ഭക്തന്മാരംപ്രകാശം ദിനമനുവിളയുടുന്ന കാരണ്യലക്ഷ്മീ
നിത്യസ്ഥാനത്തൊഴുന്നേന്നുവെരുകിന ചെല്ലരധീശംഗിരീശം.
ചെല്ലർനാമോദയം.

കൊച്ചി രാജകുടുംബവും

മാലാപ്രമതവും

കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിനും മാ
ലാപ്രമതത്തിനും ത
മ്മിൽ ഏതോ ഒരു ബ
ന്ധം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെ
ന്നോ ഉണ്ടായിരുന്നു
വെന്നോ കേട്ടുകേൾ
വിച്ചുള്ളവർ മലയാള
ത്തിൽ കാണുന്നതാ
ല്ല. എന്നാൽ, മല
യാളിലെ ചരിത്രത്തെ സം
ബന്ധിച്ച മാനേകം വിഷയങ്ങളിലെന്ന്
പോലെ ഈ സംഗതിയിലും ജനങ്ങൾക്കു
ചരിത്രരീതിയിലുള്ള അന്ധത വളരെ കാ
വാണ്. അതുകൊണ്ട്, “കൊച്ചിപ്പോ
മാനവ”ലിനേയും സാഹിത്യ സംരംഭനാ
യ മാറ്റിലെ ലക്ഷ്യങ്ങളേയും അടിസ്ഥാന

പ്പെടുത്തി, കൊച്ചി രാജകുടുംബം ഒരു കാ
ലത്തു മാലാപ്രമതം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പ്ര
കാരത്തക്കുറിച്ചു കണ്ടെത്താനു വിവരിക്ക
ന്നതു വായനക്കാർക്കു രസാവഹമായിരിക്ക
മെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിൽ മതവി
ഷയമായ മാലാപ്രമതം ഉണ്ടായതായി അ
ധികാരമെന്നും കാണുന്നില്ല. ഒന്നാമതാ
യായ ഭട്ടാരിപ്പള്ളത്തായും പായാറപ്പള്ളത്,
പതിനെട്ടാണ്ടാറാണിന്റെ ആവസാന
ത്തോട്ടു കി രാജകുടുംബത്തിലെ ചില
അംഗങ്ങൾ മാലാപ്രമതപ്രകാരമുള്ള അനു
ഷ്ഠാനങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി
യതിനെപ്പറ്റിയാണ്. പ്രസിദ്ധനായ
ശക്തൻ തമ്പുരാൻ തിരുമാനസ്സുകൊണ്ട് രാ

ജം വാണിജ്യന കാലത്ത്, അവിടുത്തെ ചിറമ്മയുടെ മകനായ രാമവർമ്മതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടായിരുന്നു എളമസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നത്. അവിടുന്നു വളരെ ശാന്തസ്വഭാവനും ദയാലുവും വലിയ വിദ്വാനും ആയിരുന്നു. രാജഭരണത്തെ സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അറിയും പഠിച്ചതും ഉണ്ടായിരുന്നതു മതസംബന്ധമായും ശാസ്ത്രസംബന്ധമായും ഉള്ള വിഷയങ്ങളിലാണ്. അക്കാലത്തെ അദ്ദേഹത്തിൽ ഉടപ്പിയിലെ സോദയമനുസരിച്ചാൽ തൃപ്പൂണിത്തുറയെത്തി മതസംബന്ധമായ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടു വിസ്മയിച്ച് മുമ്പാണെ എളമതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും അവിടുത്തെ അനുജനും സ്വാമിയുടെ നിബ്ബന്ധപ്രകാരം മാധ്യമതം സ്വീകരിച്ചു. ഈ മതപരിവർത്തനം ശക്തൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്ക് ലവലേശം ഇഷ്ടമായില്ല. തന്റെ സമ്മതംകൂടാതെ, പെട്ടെന്നു മതമാറ്റം വരുത്തുന്നതായാൽ, അതു പ്രകൃത്യാ ധീരനായ ശക്തൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേ എത്ര മാത്രം മുഷിപ്പിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവിടന്ന് ഈ സംഗതി അറിഞ്ഞ ഉടനെ സ്വാമിയുടെ നാട്ടിൽനിന്നു ബാഹിഷ്കരിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം മതം മാറുവാനൊരുങ്ങിയ തമ്പുരാക്കന്മാരെ ശാസിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഭയശീലനാരായ തമ്പുരാക്കന്മാർ ഗുഹയായിപ്പോയി. ഇതരമതസ്വീകാരത്തെ മൂടിവെച്ചു.

ക്രിസ്തുമ്പോൾ 1805 സപ്തംബർ മാസത്തിൽ ശക്തൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തീർപ്പട്ടു. അപ്പോൾ മുമ്പാണെ എളമതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വലിയത

മ്പുരാനായി. അവിടുന്നു മുമ്പു ഗുഹയായി മാധ്യമതം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന കഥ ഈ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ പാസ്വമാക്കുകയും, ആ മതപ്രകാരമുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ രാജകുടുംബത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും സ്വീകരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. തന്റെ പുതിയ മതത്തിലേയ്ക്കു വേറെയും ആളുകളെ കൂട്ടുന്നതിൽ അവിടേയ്ക്കു വളരെ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു, കേരളത്തിലുള്ള മാറ്റം ചില രാജാക്കന്മാരെക്കൂടി താൻ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്ന പുതിയ മതത്തിലേയ്ക്കു വലിക്കുവാൻ അവിടുന്നു ശ്രമിക്കുകയും അതിനെപ്പറ്റി ചില എഴുത്തുകത്തുകൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആ കൂട്ടത്തിൽ അവിടുന്നു കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിപ്പാട്ടു തമ്പുരാന്റെ പേക്കു ചുരുങ്ങുന്ന പാഞ്ഞു വരുന്ന ഒരു പട്ടവും അതിന്നു മറുവടിയായി സാമൂതിരി കോവിലകത്തു നിന്നയച്ച ഒരു ശ്ലോകവും ഇവിടെ ചേക്കുന്നു. കൊച്ചിയിൽനിന്നയച്ച പട്ടം ഇതാണ്:—

“അദ്വൈതവാദിഷ്ടദൈവലക്ഷ്മീദേവ
(മാൽ സംഘട്ടിതാപിഘടതേ ന മഭീയബുദ്ധിഃ
ശേഷാംകതല്ലപരിശോഭിതചക്രപാണ്ഡേ
നിത്യസുധാരകമനാത്സുഗതായിതേഷു”

ഇതിന്റെ അർത്ഥം:— “കുതക്ഷീലനായ അദ്വൈതമതക്കാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളോടു എന്റെ ബുദ്ധിയെ എത്രതന്നെ എണക്കിനോക്കിയാലും അതവിടെ ഉറക്കുന്നില്ല; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവർ നിത്യനായ അനന്തനായിട്ടു നാശമുണ്ടെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരാകകൊണ്ടുവെറും വൈകല്യമല്ലാത്തവരല്ല.” ഈ എഴുത്തിന്നു സാമൂതിരി കോവിലകത്തുനിന്നയച്ച മറുപടി:—

“അന്തർവാനിഭിരത്യാഗായമതിഭി
രാജാന്തിതംബ്രഹ്മയ-
നിത്യംസച്ചിദനന്തമദ്വയമിതി
ശ്രുത്യായഥോദ്ഘോഷ്യതേ
ഏവംസത്യരശീകൃതേഭഗവതാ
ധ്യാനാദയേസേപമ്നാ
നിത്യതപഃപുഷീമയഃകഥയതേ
തസ്യൈവസർവ്വജ്ഞതാ’

താൽപര്യം:—“ബ്രഹ്മം എന്നതു നാശ
മില്ലാത്തതും ജ്ഞാനസ്വരൂപവും. അദ്വി
തിയവും ആണെന്നു, ഗുണഭാവമുള്ളതായ
വളരെ വിദ്വാന്മാർ സിദ്ധനായിരിക്കുന്നു;
വേദത്തിലും അങ്ങിനെതന്നെ ലോകി
കളും നിശ്ശബ്ദനോപാസന ദണ്ഡാഭ്യുപാകയാൽ
ധ്യാനസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ആ ബ്രഹ്മ
ത്തിന്നു ഒരു മൂർത്തിയെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെ
ന്നു ഉള്ളു. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, വെറും കല്പിത
മായ ആ മൂർത്തി—അതായതു വിഷ്ണുരൂപാ
യ സംജ്ഞകൾ—നിത്യമാണെന്നു ആരു
പറയുന്നുവോ അദ്വൈതമെന്നതാണ് സ
ർവ്വജ്ഞൻ.*

കൊച്ചിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ
ശ്ലോകം മേൽക്കാണിച്ചതിൽനിന്ന്, അ
വിടേയ്ക്കു മാദ്ധ്യമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന
പ്രതിപത്തി എത്രമാത്രമാണെന്നുമാറിക്കാമ
ല്ലോ. അതിന്നു സാമൂതിരികോവിലകത്തു
നിന്നയച്ച മറുപടികൊണ്ട് അവിടേയ്ക്കു്

* സർവ്വജ്ഞൻ. ബുദ്ധൻ എന്നുകൂടി അർത്ഥമുണ്ടു.
ബുദ്ധതുല്യരെന്നു് അലൈവികളെപ്പറ്റത്തെറിഞ്ഞു
പകർത്തും.

അതിലുള്ള വിപ്രതിപത്തിയും ധാരാളം
തെളിയുന്നുണ്ട്. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു്
പ്രായമുണ്ടായിരുന്നതുപോലെതന്നെ മേ
റേയും പല മഹാത്മാക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടാ
യിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽത്തന്നെയും പ്രസി
ദ്ധനായ പലരും വലിയതമ്പുരാൻ തിരു
മനസ്സിലെ അഭിപ്രായത്തിനെതിരായി
നിന്നു. ആ ചായ്വുസ്വാമികളുടെ കാലത്തു്
നൂറു ശേഷം ഈ വക മതപ്രതിപത്തിക്കു്
കേരളത്തിൽ ദുർല്ലഭമായിരുന്നതിനാൽ കേ
രളീയർക്കു് പൊതുവായും ആ ചാരനിഷ്ടയേ
റിയ നമ്പൂതിരിമാർക്കു് പ്രത്യേകിച്ചും ഇതു്
കൊണ്ടു വലിയ ക്ഷോഭം ജനിക്കുവാനിട
യായി. എങ്കിലും, ഗുരുഭക്തനായ ആ ച
ലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും രാജ
കുടുംബക്കാർ മുഴുവനും മാദ്ധ്യമത്തെക്കു
റക്കിവെടിഞ്ഞില്ല.

പിന്നീട് അര നൂറ്റാണ്ടിലധികം
കാലത്തേയ്ക്കു് കൊച്ചി രാജകുടുംബം മേ
ദ്ധ്യമതം തന്നെ സ്വീകരിച്ചുപോന്നു. ആ
രാജകുടുംബത്തിലെ ഒട്ടവിലത്തെ മാദ്ധ്യമൻ
ആദ്യത്തെ ആട്ടെപ്പോലെതന്നെ കറുത്ത
ധികം മതപ്രതിപത്തി ഉള്ള ആളായിരുന്ന
അവിടുന്ന് അന്യമതക്കാരെ ദേവതാ
ഭക്തയും അന്യമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഉ
പേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 1864-ൽ ആ
ണ് അവിടുന്ന് മരിച്ചതു്. അതിന്നുശേഷം
കൊച്ചിരാജകുടുംബം പുരാതനമായ
സ്വാർത്ഥമതത്തെത്തന്നെ വീണ്ടും സ്വീക
രിച്ചു.

ജീവിത രഹസ്യം*

ബന്ധമാർ നിരൂപണം.

ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന കാരോവിയ വ്യാപാരങ്ങളും പദാർത്ഥ വിശേഷങ്ങളും ഒരു കാലത്തു വ്യവഹാര സാമ്രാജ്യമാണ് നിലവിലായിരുന്ന. വിദ്യ കൃഷിയുടെ പ്രയോഗസംപ്രദായങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ച നമ്മുടെ നിത്യോപയോഗങ്ങളിലേക്കു കൂടിപ്പോകുന്നു. ആ വിശക്തിയെ കൊണ്ടു നമ്മുടെ ലൗകികജീവിതത്തിന്നു സൗകര്യങ്ങളെ സമ്പാദിച്ചതും. ഇതുപോലെ നവീനമായ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെക്കൊണ്ടു നമ്മുടെ കാരോവാര ആവശ്യങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതും ഒരു കാലത്തു നമ്മുടെ ഉത്തരത്തിന്നു വിഷയമല്ലാത്ത നിലയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു. “സ്കൂട്ടൻ” എന്ന മഹാനാണു ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തിയെക്കണ്ടു പിടിച്ചതെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. അതിന്നുമുമ്പെ ഈ ശക്തി ഭൂമിയിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. ആ ആകർഷണശക്തിയുടെ നില്പിനാവസ്ഥ നമ്മുടെ അറിവിന്നു ഗോചരമായതു “സ്കൂട്ടൻ” ശേഷമാണെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞാർ പറയുന്നതിൽ വളരെകാലത്തെക്കു ഈ തത്വത്തിന്റെ സ്മരണയെന്നു വേറെയൊരു ഒരു പ്രതികൂലശക്തിയാൽ തടക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആവൃതമായിരുന്ന അവസ്ഥയിൽ ആകർഷണശക്തിയുടെ സ്വരൂപമന്തായി

രുന്നു എന്നു നാം ആലോചിക്കണം. ആവിയത്രങ്ങളും കമ്പിത്തപ്പാൽ മാറ്റങ്ങളും വ്യവഹാരയോഗ്യമായ നിലയിൽ നമുക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയതു ഒരു ഭേദത്തുവെച്ചും ഒരു കാലത്തിലും ആയിരിക്കണം. എന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഈ ഭേദകാര്യങ്ങളുടെ വ്യാപ്തിക്കു കീഴടങ്ങുന്നതിന്നു മുമ്പെ അതുകൾ എത്ര നിലയിലിരുന്നിരിക്കണം. കാരാ ദിവസങ്ങൾ കഴിയും തോറും നവനവങ്ങളായ വിജ്ഞാനങ്ങളും യന്ത്രാദികളും നമ്മുടെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ അവതരിക്കുന്നു. ഈ അവതരണത്തിന്നുമുമ്പെ അവകളുടെ സത്തയില്ലെന്നു നമുക്കു വിചാരിപ്പാൻ വ്യാജമില്ല. പക്ഷെ അവയുടെ സ്വരൂപം നമുക്കു ഗോചരമല്ലാത്തതും ഇന്നവിധമെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുമായ ഒന്നായിരുന്നു എന്നു നാം വിശ്വസിക്കണം. ഇപ്പോൾ നാം കാണുന്ന സകല പദാർത്ഥങ്ങളുടേയും പൂർണ്ണരൂപം മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം അറിയാവുന്നതായ ഒരു സ്ഥിതിയിലായിരുന്നു എന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഈ രൂപത്തെ ഓർമ്മയെന്നും മുമ്പാത്തെ പ്രത്യക്ഷരൂപത്തെ നാം പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതും വ്യവഹാരസൗകര്യത്തിന്നുവേണ്ടി നിശ്ചയിക്കുക. പ്രതിനിധീകരണത്തിന്റെ സ്ഥിതി കാലഭേദങ്ങളുടെ പ്രമാണത്തിന്നു കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അത് എപ്പോഴും ഒരു പോലെ ആയിരിക്കുകയില്ല. ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തി ‘സ്കൂട്ടൻ’ എന്ന മഹാ

* പട്ടുപ്രകാരം ഭേദിക്കുന്ന സ്ഥിതിയെന്നും.

കാർ ജനനത്തിനുമുമ്പ് 'പദാർത്ഥങ്ങളുടെ മേന്മ' എന്നുള്ള ചേരോട്ടുകൂടി ലോകത്തിൽ ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ചിന്നെ അതുതന്നെ ആകർഷണശക്തിയെന്നുള്ള പേരിനെ അവലംബിച്ചു. ഇനിയൊരിക്കൽ ഏതെ ശക്തി മഹാത്മ നാമത്തോടുകൂടി വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ എന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുനോക്കിയാൽ കാലദേശങ്ങളുടെ ഭേദത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സ്വരൂപം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതെന്നു വരുന്നുണ്ട്. ഈ നിയമം സ്വരൂപത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഉപയോഗങ്ങളിലും ന്യായാഗ്രായങ്ങളിലും, ഹേതോപാദേയനിർണ്ണയത്തിലും പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ഈ ദിക്കിൽ ഭൗഷധങ്ങൾക്കും മറ്റും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരുന്ന യവം, കടല മുതലായ സാധനങ്ങൾ മഹാത്മ ദിക്കിൽ ആമാരഭ്യമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. മലയാളത്തിൽ പ്രായേണ ഭാഗിനേയികൾ മാത്രമല്ലകളായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. മറ്റു ചില ദിക്കുകളിൽ ഭാഗിനേയികളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന ജാതിക്കാർ ധികമുണ്ട്. നാം അമേല്യങ്ങളാണെന്നു വെച്ചു ദൂരെ തൃജിക്കുന്ന തല രോമം മുതലായ ഭവ്യങ്ങൾ ചിലേടങ്ങളിൽ അത്യാത്മ സ്പഷ്ടമാണിതങ്ങളാണെന്നായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ദേശഭേദങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഉപയോഗാദികളിൽ വരുന്ന വ്യത്യാസത്തെ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം കാലഭേദത്തെ സംബന്ധിച്ചും എത്രയോ ഉദാഹരണങ്ങൾ നമ്മുടെ അനുഭവത്തിലുണ്ട്. കാലദേശങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്ന രണ്ടു തത്വങ്ങളും കേവലം കല്പിതങ്ങളാകുന്നു. ഒരു ദേശത്തിലും കാലത്താലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ജനസാമാന്യത്തിന്റെ മനോവൃത്തിയ്ക്കു, ഗ്രഹണസൗകര്യത്തിനു

വേണ്ടി, നിശ്ചയിക്കുന്ന സംജ്ഞകളാകുന്നു ദേശകാലങ്ങൾ. ഈ സംജ്ഞകളുടെ പരമാർത്ഥത്തിനു നമ്മുടെ ഇഷ്ടപോലെ എന്തുപേരും നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭൂമണത്തിൽ എത്രതരം ജീവിതസംകല്പം വ്യവഹാരയോഗ്യമായി പരിണമിക്കുന്നുവോ ആ ജീവിതവ്യവഹാരത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായി. ദേശകാലങ്ങൾക്കു സത്തയുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഓരോ പ്രാണികളുടേയും സങ്കല്പത്തിന്റെ സ്വരൂപം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഒന്നോടൊന്നു ഭിന്നമായിക്കാണാം. എങ്കിലും നമ്മുടെ ബുദ്ധിവൃത്തിയെ ഒരു വിശാലമായി വികസിപ്പിച്ചു നോക്കിയാൽ ഇന്നവിധമെന്നു പ്രത്യേകം നിദ്ദേശിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു സംകല്പസാമാന്യം സർവ്വപ്രാണികളേയും ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. ഈ സംകല്പസാമാന്യം പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള എത്രതരം ജാതി, മതാചാരങ്ങളുടേയും ഒരു സംക്ഷിപ്തമായ വാചകശബ്ദമാകുന്നു. ഇതിന്റെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ എത്രയോ ഉണ്ട്. ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും സംകല്പം ഓരോവിധമായിരിക്കും. എന്നാൽ വ്യക്തിസമുദായത്തെ അടക്കി ഭരിക്കുന്ന ആ സംകല്പസാമാന്യത്തിന്റെ സർവ്വപ്രാപിയായ ശക്തിക്കു ആ വ്യക്തിസംകല്പങ്ങൾ കീഴടങ്ങിയിരിക്കും. വൃക്ഷങ്ങൾ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ നാമരൂപങ്ങളോടുകൂടിയിരുന്നാലും വനം എന്നുള്ള സമഷ്ടിരൂപത്തിനു ഭാഗമുണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ. വൃക്ഷസംകല്പങ്ങൾ ഈ സംകല്പസാമാന്യത്തിന്റെ ധർമ്മത്തിനു വിരുദ്ധങ്ങളായി. ചിലപ്പോൾ വനകൂടം. അങ്ങിനെ തദ്ദണ്ഡം ആ വ്യക്തികൾ അധികം ഒന്നിച്ചു കൂടി ഏകരീതിയിലായിപ്പോന്നാൽ സമഷ്ടിസംകല്പത്തിന്റെ ധർമ്മത്തിനു മുമ്പേയ്ക്കു നില

യിൽനിന്നു മാറ്റം വരും. ഇങ്ങിനെ സമാധാനപ്രിയസംകല്പങ്ങൾ മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഉദാഹരണത്തിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഉദാഹരണത്തിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഉദാഹരണത്തിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്.

കുറിയായ നന്മയിൽനിന്നുമാണു സമാധാനപ്രിയസംകല്പങ്ങൾ മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആ വർത്തികൾക്കും മറ്റും കൂടെ ധർമ്മശാസ്ത്രം, വേദം മുതലായ പരമശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പാണ്ഡിത്യം ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. വിവേകമേറിയവർക്കാണ് ഇവർക്കു കഴിയുക. 'മേൽപ്രകാരം നല്ലതാണ്' എന്നു അവരുടെ ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ്. അവരുടെ അനേകങ്ങളെ സ്വയം മേൽപ്രകാരം പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. സംസ്കൃതഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവർ അവരുടെ ഇടയിലാകരുത്. മറ്റൊരാളെ വിധിപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കുകയും സത്യധർമ്മങ്ങളിൽ നിഷ്ഠയും അവരുടെ ധർമ്മശാസ്ത്രമായിരുന്നു. കൃഷി, കപ്പൽപ്പര്യടം, കൈത്തൊഴിൽ മുതലായ വ്യാപാരങ്ങളെക്കൊണ്ടാണു അവരുടെ നിത്യകർമ്മങ്ങൾ കഴിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നത്. ഈ ജീവിതശാസ്ത്രവും അവരുടെ അനേകങ്ങളെ സംകല്പസമാഹൃത്തിൽ അന്തർവീക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ സംകല്പസമാഹൃത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥയെ എല്ലാ നന്മയിലും ഒരു പ്രത്യേകവും കൂടാതെ കഴിയില്ലെന്നു എന്തെങ്കിലും പലതും ഈ വ്യവസ്ഥയിൽനിന്നു അല്ലാത്ത ഭേദപ്പെട്ട രീതിയിൽ അവരവരുടെ ജീവിതത്തെ നയിച്ചിരി

ക്കും. എന്നാൽ ആ വ്യവസ്ഥസംകല്പങ്ങൾക്കു അവയുടെ ഉപരിസ്ഥിതിയായ സംകല്പസമാഹൃത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയെ ഇളക്കിമറിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെ കേൾക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നു ഉള്ള സമാഹൃതിയുടെ ധർമ്മത്തിന്നു പ്രതികൂലങ്ങളായ വ്യവസ്ഥസംകല്പങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതായിരിക്കണം. ലൗകികജീവിതത്തിൽ സുഖസന്തോഷങ്ങളെ അനേകിച്ചുകൊണ്ടു വലവിധത്തിൽ ചെലവഴിക്കുന്ന പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ ഒരു സംകല്പവും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. വ്യവസ്ഥസംകല്പങ്ങൾക്കു സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റത്തിന്നു കാരണം ഇതാകുന്നു. ഇവിടെ കേരളത്തിലെ മറ്റുള്ള സമുദായങ്ങളെയും ഒന്നായി ചേർത്തു ഒരു പ്രവർത്തനം ചെയ്യേണ്ടതും നാം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ആ പ്രവർത്തിയും മേൽപ്രകാരം സമാധാനപ്രിയസംകല്പങ്ങളും അവയെ അപലംബിച്ചുകൊണ്ടും ജീവിതസുഖങ്ങളെ ഉത്തരോത്തരം തൃപ്തിപ്പെടുത്തി അനേകിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്ന ചെലവുകളും വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ ഇതര പ്രവർത്തിന്റെ സമാധാനപ്രിയസംകല്പങ്ങളും ചെലവുകളുമൊക്കെ മേൽപ്രകാരം കേരളബ്രാഹ്മണപ്രവർത്തനസംകല്പത്തിന്നു ഒരു കാലത്തു പ്രത്യേകമുണ്ടായിരുന്നതു വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ഉന്നതസ്ഥിതിയിൽ വരുന്ന ശുദ്ധ സമുദായത്തെ പൂർണ്ണമായി ഗണ്യമാക്കുന്നതിന്നു ബ്രാഹ്മണർ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. മറ്റൊരാൾ മുതലായ മറ്റൊരാളെ നോക്കി വാരിയസമുദായത്തിൽ ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് അവർക്കു മാത്രമെങ്കിലും അസ്ഥിവാസികളാണെന്നുള്ള നിലക്ക് വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ ചില പ്രത്യേക അവകാശങ്ങളെ അവർക്കു കൊടുക്കുന്നതു ബ്രാഹ്മ

നഷ്ടം അറിവായ്മായ നിബ്ബന്ധമായി വന്നുകൂടിയതു നമുക്കറിവുള്ളതാണല്ലോ. രാജ്യഭരണാധികാരത്തിൽ വലിയ പൗരസ്ത്യം കൊണ്ടു കൗന്തും സമ്പാദിച്ചു ഉയർന്നു ചില ഇത്തരത്തിലാകാം തങ്ങൾ മുന്പേത്തെ നീലവിട്ടു കീഴടങ്ങുന്ന കാര്യത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ അനുവദിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇങ്ങിനെ എടുത്തു നോക്കിയാൽ വളരെ സംഗതികളുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ഇതരപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പൗരസ്ത്യത്തിനായും, സംകല്പത്തിനായും ചിലമായിട്ടാകുന്നു സംഭവിച്ചത്. ഇതുപോലെ നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിനുള്ളിലും മുന്പേത്തെ സ്ഥിതിയിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ട ചില പൗരസ്ത്യങ്ങളുണ്ടുണ്ട്. തിരുവണ്ടിയാത്ര ചെയ്യുന്നതിലും, അതുപോലെ മേൽക്കൂട്ടികളോടുകൂടി സംസ്കൃതം ചെയ്യുന്നതിനും അവർ വിരോധമില്ലെന്നുവന്നു. ജാതിവ്യവസ്ഥപ്രകാരം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതായ കർമ്മങ്ങളുടെ നിമിത്തമെങ്കിലും വിചയകാരണത്തെ അവർ കയ്യടക്കിയിട്ടും, ഭരണകാര്യത്തിലും തങ്ങളുടെ പൗരസ്ത്യത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ശ്രേണി, പൂരം, കലം എന്നും മാറ്റം വേരോടുകൂടിയോ മറ്റോ ജനസംഘങ്ങളെപ്പെടുത്തി നടത്തിവന്നിരുന്ന നാട്ടുകാരുണ്ടായി തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കോടതികളാണ് അധികം നല്ലതെന്നു അവർ അനുഭവിച്ചു. എന്നിന്നധികം പായുന്ന സത്യാഗ്രഹപ്രധാനങ്ങളായ ആഹാരാചാരസമ്പ്രദായങ്ങളെ ക്രമേണ മാറ്റിക്കൊണ്ടു ശുദ്ധാശുദ്ധങ്ങളിലും മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതായി വന്നു. ചവിട്ടുവണ്ടി, സോപ്പ്, മെഴുത്തു, ഇംഗ്ലീഷ്മരുന്നം, തോൽപ്പെട്ടി എന്നിങ്ങനെയുള്ള സാമാനങ്ങളിൽ തുണിയോടെ പെരുമാറി രാജസാചാരങ്ങളിൽ സന്തോഷിച്ച് ഒടുക്കം ആ

ദ്വന്തെ സമുച്ചിതം സംകല്പത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനമായ അടിസ്ഥാനത്തെ വിടിച്ചുകളഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്നതു നന്നോ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശങ്കയും മാറ്റം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതും, പത്രങ്ങളേയും മാറ്റം വായിച്ചും സമ്പാദിച്ചും ലൗകികജീവിതത്തിൽ പുതിയ പുതിയ സഞ്ചാര സ്ഥാനങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു തുടങ്ങിയതും മേൽപറഞ്ഞ പ്രവൃത്തിസംകല്പങ്ങളുടെ മാറ്റംകൊണ്ടു തന്നെയല്ലേയോ? ഈ വിഷയത്തിൽ ഇതരസമുദായങ്ങളുടെ പൗരസ്ത്യവും നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിന്റെ പൗരസ്ത്യവും ഒരുപോലെ ഉത്തരവാദികളായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്നു രണ്ടു സമുദായങ്ങളേയും സൂതിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ വേണ്ടതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നത് എപ്പോഴും അസാധ്യമായിരിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. ഇത് അനേകസമുദായങ്ങളുടെ ജഗത്തിനെ ആകപ്പാടെ അടക്കിക്കൊണ്ടു ആദ്യം പറഞ്ഞതുമായ സംകല്പസാമാന്യമാകുന്ന സമുദ്രത്തിന്റെ തിരമാലകളാകുന്നു. ഈ തിരമാലകളിൽ കാണുന്ന മാറ്റത്തിനുപയുക്തമായ കാരണദ്രവ്യം റോണുകുന്നത് എവിടെനിന്നാണെന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ സംകല്പസാമാന്യം അനിവാര്യമാണെന്നു പറയുന്നതും. ഇപ്പോൾ ഈ സംകല്പസാമാന്യം അപ്രവൃത്തിമാണെന്നും, അനിവാര്യമാണെന്നും, അനാദിയാണെന്നും, അനന്തമാണെന്നും വെളിപ്പെട്ടു.

സംകല്പത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഇനിയും നമുക്കുപോലിപ്പാനുള്ളത്. സംകല്പം മനസ്സിന്റെ ധർമ്മമാണെന്നും മനസ്സിനെ സംകല്പത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലങ്ങളാണെന്നും തത്വദൃഷ്ട്യാ വിചാരിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. പണ്ടു

ഇതു തത്വശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർ ഇതിന്നു വൃത്തി, അന്തഃകരണം, മനസ്സ് എന്നിങ്ങിനെ പല പേരുകളും ഓരോ പ്രകൃതത്തിന്നനുസരിച്ചു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ സംകല്പമെന്ന ശബ്ദത്തിന്നു മേൽ പറഞ്ഞ പേരുകളിൽ കിടക്കുന്ന ഏതുതരം താല്പര്യത്തിന്നും യോജിക്കുന്നവിധത്തിൽ ചേതനപ്രാപാരമെന്നാണ് അർത്ഥം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്നു സ്വതന്ത്രമായ ഒരു സത്തുമില്ല. സംകല്പം ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിന്നിമിത്തമായി. തീർത്ഥം ആ വിഷയത്തിന്റെ സത്തെന്നു സമീപിക്കുന്നു. നില്ക്കില്ല. ഹിന്ദു മതാചാരകൃതികളിൽ അഭിരുചിയുള്ള കാലങ്ങളിൽ സംകല്പം ആകൃതികളുടെ അവലംബത്താൽ ജീവിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ ക്രിസ്തുമതത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും അപ്പോൾ അതിന്റെ രൂപമായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു വളരെ എളുപ്പമുണ്ട്. പൗരസ്ത്യമെന്നുള്ളതു സംകല്പത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ ഒന്നല്ല. അതു സംകല്പത്തിന്റെ ഉപാദാനശക്തികളിലുള്ള ഒരു പ്രധാന ഭാഗമായതുകൊണ്ട് വേറെ പേർ വിളിക്കപ്പെടുന്നു എന്നു ഉള്ളു. ആദ്യം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിധം “പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഘനം” എന്ന സംകല്പം നശിച്ച് “ഭൂമിയുടെ ആകൃതി” എന്നായി മാറിയതുപോലെ “ഇടിമിന്നൽ” എന്നുള്ള സംകല്പം “വിദ്യുച്ഛക്തി” എന്നായി പരിണമിച്ചുവെല്ലോ. ഇങ്ങിനെ വിഷയങ്ങളുടെ മാറ്റത്തിന്നനുസരിച്ചു സംകല്പപ്രാപ്തിയെന്നതുകൊണ്ട് സംകല്പത്തിന്നു സ്വതന്ത്രമായ സത്തയോ കല്പസ്വരൂപമാകട്ടെ ഇല്ലെന്നു വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. വിഷയങ്ങളും സർവ്വതത്വങ്ങളും സർവ്വഭാവങ്ങളുമുള്ളതുകൊണ്ടു സംകല്പങ്ങളെ പോലെത്തന്നെ സ്വതന്ത്രസത്തയില്ലാത്ത

വയാണെന്നും മുമ്പേ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ വിധത്തിൽ സംകല്പവും അതിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളും ഒരുപോലെ അസത്തുകളാണെന്നു തെളിയുന്നു. എന്നാൽ സംകല്പം വിഷയരൂപവും, വിഷയം, സംകല്പരൂപവും ആയിരിക്കുന്നതു നോക്കുമ്പോൾ ഒരുതരമായ സംഗതിയാണെന്നു നമുക്കു തോന്നും. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഇവ വ്യത്യസ്തമായ സംകല്പവും വിഷയവും പ്രപഞ്ചത്തിൽ അനാദ്യന്തമായി നിലനിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു എത്രയൊക്കെയാണെന്നു നമുക്കറിയാം. ഇതുകൾക്ക് ഇങ്ങിനെ ജീവനം നൽകുന്നതായി മറ്റൊന്നിനെ നാം അംഗീകരിക്കുക. അപ്പോഴാണ് അതു സംകല്പരൂപമാകുകയും വിഷയങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മിഥ്യസ്വരൂപമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. മിഥ്യരൂപങ്ങളും അവ്യവസ്ഥിതങ്ങളും അസത്തുകളായ വിഷയങ്ങൾ മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം സംകല്പസ്വരൂപത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ പ്രതിബിംബത്തിന്നു മാത്രമാണ് വിഷയമെന്നുള്ള പേർ കൊടുക്കേണ്ടത്. കാരണം അതു മാത്രമേ സംകല്പത്താൽ രൂപപ്പെടുത്തപ്പെട്ടുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ എത്രയൊ പ്രതിബിംബങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ഇപ്പോൾ പലവിധം പ്രതിബിംബങ്ങളുമുണ്ട്. ഇനി എന്നാണ് ഇതുകൾ അവസാനിക്കുന്നതെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ഈ പ്രതിബിംബങ്ങൾക്കെല്ലാം ഏതൊ ഒരു ബിംബമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നമുക്കുമാനിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ സ്വരൂപമെന്താണെന്നു നിർണ്ണയിക്കുമ്പോൾ അതു സംകല്പപ്രതിബിംബമാകയും മിഥ്യസ്വരൂപമാണെന്നു വരികയും ചെയ്യും. അത്രമാത്രം കൊണ്ടു നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം സഫലമാകയില്ല. എന്നാൽ പലവിധമായി. അനന്തം പ്രതി

ബിംബങ്ങളുടെ ഉറവുസ്ഥലമായ ഒന്നാണെന്നു നമുക്കുമാനിക്കാൻ തരമുണ്ട്. എത്ര പ്രതിബിംബങ്ങളുണ്ടായാലും അവയെല്ലാം ആ ബിംബത്തിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്നവ തന്നെ. പ്രതിബിംബങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങളൊന്നും ആ ബിംബത്തിലില്ലാത്തവയല്ല. പ്രതിബിംബരൂപങ്ങൾ സങ്കല്പവിഷയങ്ങളാകുകൊണ്ടു അവയെ നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു — ഗ്രഹണശക്തിക്കു കീഴടങ്ങുന്നു—എന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ബിംബധർമ്മമാകട്ടെ പ്രതിബിംബരൂപേണ ഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നു എന്നല്ലാതെ ആ ധർമ്മത്തെ നാം നമ്മുടെ ഗ്രഹണശക്തിക്കു കീഴടക്കുന്നു എന്നു പറയാൻ പാടുള്ളതല്ല. “പദാർത്ഥങ്ങളുടെ പേരും” “ആകാഷണശക്തി” എന്നിങ്ങിനെ മാറിമാറിപ്പോകുന്ന സങ്കല്പവിഷയങ്ങളെ—പ്രതിബിംബങ്ങളെ— വിശ്വസിച്ചു നാം ബിംബധർമ്മത്തെ കൃപ്തപ്പെടുത്തുന്നതെങ്ങിനെ?—ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ആ ബിംബഭൂതമായ വസ്തു സത്താണെന്നും ഇന്നവിധത്തിലുള്ളതാണെന്നും ആർക്കും പറയാൻ സാധിക്കാത്തതാണെങ്കിലും എതുവിധം ധർമ്മവും അതിന്റേതതുണയെന്നും നമുക്കുപോലാചിക്കാമെന്നുവന്നു. ഇതിനെ സത്താണെന്നോ അസത്താണെന്നോ പറയുന്നതും നമ്മുടെ പ്രതിബിംബസംസ്കാരത്തെ വെച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അതെന്താണെന്നു—സത്താ, അസത്താ, ശൂന്യമൊ, പൂണ്ണമൊ, ആയിരിക്കുമെന്നു — പറയാൻ അസാധ്യം. ഇതുകൊണ്ടാകുന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ “സദസതാർത്ഥ്യം” “ദ്രവ്യദശായോർത്ഥ്യം” അന്വിച്ഛാച്ഛം, അഗോചരം, എന്നൊക്കെപ്പേരുകളെക്കൊണ്ട് ആ വസ്തുവിനെ വ്യവഹരിക്കുന്നത്. —“മായാ” എന്നൊരു പദത്തെപ്പറ്റി നാം അറിയുന്നു

ണ്ടല്ലോ. അതൊരു ദേവീയതാണെന്നോ ശക്തിയതാണെന്നോ പലരും ധരിച്ചിരിക്കാം. ഈ വക ധാരണയോടുകൂടിപ്പറപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാണു തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രയോഗം (Practice) ലോകത്തിൽ ചുരുങ്ങാനിടവരുന്നത്. മായാ എന്നൊരു വസ്തു എവിടെയും ഇല്ല. ഇതും വെറും ശബ്ദമാകുന്നു. മേൽക്കാണിച്ച സങ്കല്പസാമാന്യത്തിനൊരുകുന്നു മായയെന്നു രണ്ടർക്കാരെങ്കിലൊണ്ടു എടുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. സങ്കല്പസാമാന്യം മിഥ്യയും അനാദ്യുതവും അസ്ഥിരവുമായിരിക്കുന്നതുപോലെ മായയുമിരിക്കുന്നു. സ്വാമിവിവേകാനന്ദൻ മായയെപ്പറ്റിപ്പറയുന്നതു നോക്കുക. “മായയെന്നതു ലോകത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങൾക്കെല്ലാം കൂടിയുള്ള ഒരു വാചകശബ്ദമാകുന്നു. (Maya is simple statement of fact). മായയെപ്പറ്റി നമ്മുടെ പുരാണങ്ങളിലും തത്വശാസ്ത്രങ്ങളിലും മറ്റും എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ അതെല്ലാം മേൽപറഞ്ഞ സങ്കല്പസാമാന്യത്തെക്കുറിച്ചാണെന്നു നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചാൽ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. മായാപ്രതിബിംബിതചൈതന്യം ഈശ്വരനാണെന്നും മാറ്റം പറയുന്നതുകൊണ്ട് പ്രതിബിംബഗ്രഹണശക്തി സങ്കല്പത്തിനെന്നുപോലെ മായക്കും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി. നമുക്കറിയാം. പ്രതിബിംബമെന്ന് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ പലേടത്തും പ്രസ്ഥാവിച്ചിട്ടുള്ളത് സൂര്യചന്ദ്രാദികളുടെ പ്രതിബിംബംപോലുള്ള ഒന്നിനെപ്പറ്റിയല്ലെന്നും ഇതൊരു വില്പനണരീതിയിലാണെന്നും വ്യവഹാരസൗകര്യത്തിന്നു വേണ്ടിയും എടുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടിയും ഇങ്ങിനെ വ്യവഹരിക്കുന്നതാണെന്നും എപ്പോഴും കാൽ വെച്ചിരിക്കേണമെന്നു ഈ അവസരത്തിൽ ഇ

താ പ്രത്യേകം പാഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. മായയുടെ കരംശത്തെ അവിട്ടിയെന്നു മഹാത്മാർ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഭരതിവിടെ വ്യക്തി സങ്കല്പമാണെന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളേണ്ടതാണ്.

ഇപ്പോൾ പ്രപഞ്ചമെല്ലാം മിഥുനാണെന്നും അപ്രവസ്ഥിതമാണെന്നും മറ്റും പറയുന്നതിന്നു വിശദമുണ്ടോ? ലോകം ഇല്ലാത്തതാണെന്നു പറയുമ്പോൾ നമുക്കു ചൊടുന്നനൊരു ഒരു സംഭ്രമം ജനിക്കുന്നു. ഇത്രയും പൃഷ്ഠപുരുഷനാകുകയും പ്രാണികളും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ കാണുന്ന ലോകം ഇല്ലാത്തതൊ? ഒരിക്കലുമല്ല, എന്നാണു നമ്മുടെ വാദം. മിഥുനെന്നും, ഇല്ലാത്തതെന്നും പറയുന്ന രണ്ടു പദങ്ങളിലും ഉള്ള ശക്തിക്കു വ്യത്യാസമുണ്ട്. സങ്കല്പസാമാന്യം അല്ലെങ്കിൽ മായ കണല്ലാതെ ഈ ലോകം മഹാറാണമല്ലെന്ന് മുമ്പെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന ലോകത്തോടു നമുക്കു വല്ല സംബന്ധമുണ്ടോ? സ്വന്തമായ സത്തായെന്നു മിഥുനാണെന്നു സംബന്ധിച്ച് നമുക്കു സുചിന്തകളും ഇച്ഛാദോഷങ്ങളുമുണ്ടാവുന്നതെങ്ങിനെ? നമ്മുടെ സുചിന്തകളും ഇച്ഛാദോഷങ്ങളും അർത്ഥശൂന്യങ്ങളാണെന്നും അവ ഈ ലോകത്തെ സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നവയാണെന്നും ഉള്ള ബോധം ശരിയല്ലാത്തതാണല്ലോ. ഇപ്പോൾ ഈ ലോകത്തെ നാം ഏതു നിലയിൽ വെക്കേണമൊ ആ നിലയെയാണ് മിഥുനപദം കൊണ്ടു വിവരിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ലോകം ഇല്ലാത്തതല്ല. സത്യമാണെന്നു. അനേകം സങ്കല്പങ്ങളും വിഷയങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിബിംബങ്ങളും ഉണ്ടായി നശിച്ചാലും പിന്നെയും ഒന്നു കൂടുന്നതിനുള്ള സ്ഥിരമായ ഏതൊരു വസ്തു പ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ടല്ലോ. അ

തു നോക്കുമ്പോൾ നാം ലോകദൃഷ്ടികൊണ്ടു ഇല്ലാത്തതാണെന്നു പറഞ്ഞുവെന്നു മൃഗമുണാദിവസ്തുക്കളെക്കൂടി സത്യങ്ങളാണെന്നല്ലയൊ പറയേണ്ടത്. വസ്തുവ്യക്തികളൊന്നും ഇല്ലാത്തവയല്ല. അതുകൊണ്ടു സംബന്ധിച്ചുള്ള നമ്മുടെ സങ്കല്പം മാത്രം മിഥുനാണെന്നു മുമ്പെ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സങ്കല്പവിഷയങ്ങളായ ഈശ്വരാദികൾ കൂടി എന്നുവേണ്ട. ബ്രഹ്മം പോലും മിഥുനാണെന്നു. സങ്കല്പാതീതമായ ആ അനീറ്റാ ചുവസ്തുവിനെ വെച്ചുനോക്കിയാൽ സർവ്വവും സത്യമാണെന്നു. ലോകം മിഥുനാണെന്നു പറയുമ്പോൾ സാധാരണയാക്കുണ്ടാകുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മം മിഥുനാണെന്നു പറയുമ്പോൾ ചില വേദാന്തികൾക്കും സംഭ്രമം പരം. ശ്രുതി, സ്മൃതി, ഉപനിഷത്, ഭഗവദ്ഗീത, മുതലായ പരിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എത്രയോ പ്രാവശ്യം സത്യമെന്നു ഘോഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മം മിഥുനയൊ? എന്നാണ് അർത്ഥം ചോദ്യം. വാസ്തവത്തിൽ മായയെപ്പോലെ ഒരു ശബ്ദമാണ് ബ്രഹ്മം. മായക്കും ബ്രഹ്മത്തിനും പരമാർത്ഥത്തിൽ ഒരുപോലെ. അനീറ്റാ ചുവായ ആ മുൻപാഞ്ഞ ഏതൊരു ഒരു വസ്തു ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ ശക്തിക്കു കീഴടങ്ങുകയൊ? ഒരിക്കലുമല്ല. സർവ്വതും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന വലുതായ ഒന്ന് എന്നാണല്ലോ ബ്രഹ്മശബ്ദം. വിചാരിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ ശബ്ദം മേൽപറഞ്ഞ ബിംബത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്കു കടും പററിയതല്ല. ബ്രഹ്മശബ്ദം വ്യവഹാരസൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി നിശ്ചയിച്ചതാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഈ സംഗതിക്കു ശബ്ദപ്രമാണങ്ങളും ശാസ്ത്രത്തിൽ സാധാരണയായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ വസ്തുവിന്നു ചിതമായ പേരന്ത്? ഒന്നുമില്ല. അഥവാ ഏ

ല്ലാം അതിന്റെ പേരുകൾ തന്നെ. അതിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒന്നുതന്നെ ഇല്ല.

ഇങ്ങിനെ ഒരു പ്രകാരത്തിലും നിദ്ദേശിച്ചുകൂടാത്തതും ഒരു ധർമ്മമില്ലാത്തതുമായ ആ വസ്തുവിന്റെ കാര്യം പാഞ്ഞിട്ടാവശ്യമെന്ത്? തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഇത്ര മോശമായ ഒന്നായിരിക്കുമോ? ഇതാണ് പാർത്ഥ്വമകിൽ മോക്ഷത്തെ പുരഷാർത്ഥമെന്നു പറയുന്നതെങ്ങിനെ? ഈ ചോദ്യങ്ങളുടെ ഉത്തരം പറയുന്ന അവസരത്തിലാണ് വലിയ വൈചത്ര്യങ്ങളാക്കുയണ്ടാവുന്നത്. എന്നാൽ മോക്ഷത്തിന്റെ പരമാർത്ഥത്തെ ഒന്നു വിചിന്തനം ചെയ്യുക. മോക്ഷപദത്തിന്റെ ധാതപത്ഥം “വേർപാട്” എന്നാകുന്നു. ഈ പദം, എതിൽ നിന്നു? എന്നുള്ള ആകാംക്ഷയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതിന്നുത്തരമായിട്ടു നമുക്കു പറയാനുള്ളതു പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നു എന്നോ മായയിൽ നിന്നു എന്നോ സകല സാമാന്യത്തിൽ നിന്നെന്നോ വിഷയങ്ങളിൽ നിന്നെന്നോ അല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഈ വകകളിൽ നിന്നു വേർപെടുന്നതെങ്ങിനെയാണെന്നാലോചിക്കണം. നേത്രം മുതലായ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ അനാദിയായ അബ്രാഹ്മണിമിത്തം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള രൂപരൂപം മുതലായ ച്ചാപാരങ്ങളിൽനിന്നു പിൻതിരിയുവാൻ സാധിക്കുന്നതൊ? അല്ല. അതു സാധിച്ചിട്ടുതന്നെ വിശേഷിച്ചു പ്രയോജനമെന്നു മില്ല. വിഷയങ്ങളാകുന്ന ഏതുതരം പ്രതിബിംബങ്ങൾ നമ്മുടെ സകലശക്തിയെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അങ്ങനെയൊരവിരോധമില്ല. സകലസാമാന്യ മിഥുനാണെന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. അതിനെ അങ്ങിനെ അറിയേണമെങ്കിൽ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. അത്രമാത്രം പ്രപഞ്ചതത്വത്തെപ്പറ്റി മന

സ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കയെന്നതു ദുർല്ലഭമാകുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ മാത്രം സമാധാനമെന്നു മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കുന്നതും ആ സകലത്തിന്റെ ശക്തികളിൽ ഒന്നാണ്. ഈ ശക്തിക്കാണ് ആവരണശക്തിയെന്നു പേർ. ഈ ശക്തിയെ ഒഴിച്ചു ബാക്കിഭാഗത്തിന്നു വിഷേപശക്തിയെന്നും പണ്ടുള്ളവർ പേർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ആവരണശക്തിക്കു പ്രധാനമായി യോജിച്ചിരിക്കുന്ന പേരാണ് അജ്ഞാനം. കാരണം, ഇതുനിമിത്തമാണ് തത്വജ്ഞാനത്തിന്നു സംഗതിയില്ലാതെ പോകുന്നത്. ഈ ശക്തിയുടെ ബാധനത്തിൽനിന്നു വേർപെടുന്നതു വളരെ പ്രയാസമുള്ള സംഗതിതന്നെ. ഈ വേർപാടിനെയാണ് മോക്ഷം എന്നു പദം കൊണ്ടു നിദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഈ ശക്തിയിൽനിന്നു വേർപെട്ടാൽ പിന്നെ ജഗത്തിൽനിന്നോ മായയിൽനിന്നോ സകലസാമാന്യത്തിൽനിന്നോ വേർപെടുന്നതിന്നു വേറെ കാരണം ആവശ്യമില്ല. ഈ വിധത്തിലുള്ള വേർപാടാണല്ലോ മോക്ഷപദാർത്ഥം. മോക്ഷമെന്നതു സുഖമായി ചെന്നു താമസിപ്പാനുള്ള മാളികയോ സുഖാധികാരമുള്ള സാമ്രാജ്യമോ മറ്റോ അല്ല. അതു പ്രാപഞ്ചികതത്വങ്ങളുടെ അവിവേചിതത്വം അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന അജ്ഞാനത്തിന്റെ നാശമാകുന്നു. ബ്രഹ്മത്തോടുകൂടി ഒന്നായി ചേരുകയോ ബ്രഹ്മമായി തീരുകയോ മറ്റോ അത് മോക്ഷമെന്നു പറയാറുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ മേൽക്കാണിച്ച അർത്ഥത്തെ ഉള്ളിൽവെച്ചു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു തരം ഭംഗിവാക്കാണ് അതെന്നു പ്രത്യേകം അറിയേണ്ടതാണ്. വേർപെടുക എന്നർത്ഥമായ മോക്ഷശബ്ദത്തിന് ഏതായാലും ഒന്നിനോടു ചേരുക എന്നർത്ഥമുണ്ടാകയില്ലല്ലോ.

നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ഇച്ഛാദോഷങ്ങളും, സുഖ
ദുഃഖങ്ങളുമെല്ലാം മിഥ്യാരൂപങ്ങളും അവ്യ-
വസ്ഥിതങ്ങളും, അസംബന്ധങ്ങളുമാണെന്നു
ദൃഢമായി ഉറപ്പുവന്നാൽ പിന്നെയു-
ള്ള ജീവിതം എത്ര സന്തോഷപ്രദമായിരി-
ക്കും? ഈ സന്തോഷത്തെയാണ് ഉത്തമ-
വും വാസ്തവവും ആയ കൃതാത്മതയെന്നു
പറയേണ്ടത്. അജ്ഞാനദാഷ്ട്യം വിചാരി-
ച്ചുവരുന്ന വലിയ വലിയ ആപത്തുകളി-
ലും ഈ കൃതാത്മതക്കു നാശമില്ല. മുക-
ളിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള യുക്തികളെക്കൊണ്ടു
വിചിന്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ കൃതാത്മ-
ത കിട്ടുന്നത് ഉപായമായ കാര്യമാണെന്നു
തോന്നുന്നുണ്ടോ? ബ്രഹ്മം ആനന്ദസ്വരൂപ-
നാണെന്നു പറയാറുള്ള കാരണം ഈ കൃ-
താത്മതതന്നെയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരി-

ക്കുന്ന മോക്ഷം പരമപുരുഷാത്മമാണെന്നു
പറയുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടോ? ഈ കാ-
ർയ്യാത്തിന്റെ സിദ്ധിക്കുവേണ്ടി എത്ര തത്വ-
ശാസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാകുന്നതായാലും അനാവശ്യ-
മെന്നു വരുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. വളരെ ജ-
നങ്ങളിൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന പുണ്യകർമ്മം
കൊണ്ടു ഈ ജ്ഞാനം സാധിക്കുവാനു
ന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അനേകം കാലം
കഷ്ടപ്പെട്ടു വിചാരം ചെയ്തതും, അറിവു-
ള്ളവരോടുകൂടി സംസാരിച്ചു ചെയ്തതും തത്വ-
ശാസ്ത്രങ്ങളെ വായിക്കുകയും വിചാരിക്കുകയും
ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഈ ജ്ഞാനം ലഭിക്കു-
വൂള്ളൂ എന്നാണ് അതിന്റെ സാരം. കഴി-
ഞ്ഞതും വരാൻ പോകുന്നതുമായ ജന്മങ്ങ-
ളെക്കൊണ്ടു നമുക്കു ദൈവശ്രവ്യമില്ല.

(തുടരും)

വടക്കെപ്പാട്ടെ നാരായണൻനായർ.

തെക്കെപാസനാഗോദയം

പ്രബന്ധം - (തുടർച്ച)

“പത്മാനന്ദമുഹംസഭക്തജനതാ-
ദോഷാഹതിപ്രത്യുഷ-
സ്സത്ത്വാവാസസരിൽപതേ! കവലയ-
പ്രാകാശ്യശീതഭൂതേ!
സത്യാവസ്ഥിതിസാരസോതഭവ! സദാ-
ലംബാംബരാസ്സാദൃശാം
സതപംകമവികാമദാനഗിരിശ-
ശ്രേയഃശ്രീയംകല്പയ.
സുവണ്ണമകടീജടാമക-
രഭോഗട്ടർകണ്ഡപ
നിവീതവനമുണ്ഡാമൃതീ-
തവീത ചർമ്മാഞ്ചരേ!
ഗതാഞ്ച ദൃകപാലതുവട്ട-
തിധാജീവീയേസുതം-

ഗതേ! ഐശ്വര്യസുഖസുലേഖിനി!
വൃഷാകപാലപ്രിയേ!
ദേവി! നൈലോക്യരക്ഷാകലിതവൃഷപുരാ-
വാസലീലായിതേ! ശ്രീ-
പാദാഞ്ജലിക്ഷിണംതേമഹിഷമകടപാ-
ഷാണഘാതാതിശോണം,
അബ്രൂച്ചപ്രേമകോപപ്രണതമരജടാ-
ഘട്ടനോത്സർവിഗംഗാ-
പാമോബിന്ദുക്ഷിതംചേതസിപരമശിവ-
പ്രാണനാമോ! സമിന്ധാം”.

ഇത്യാദിരന്തരമനന്തരമനന്തരായം.
ഭക്ത്യാനിഷേവണമശേഷവിഭോവിശേഷാ-
നക്തനിവംവിദധിദൃഗ്വിതാനുഭാവം. (ത-
സ്കസ്തിന്നവാസസതുരാജവൃഷാപുഷ്പാദൃശം.

ധ്യായൻബ്രഹ്മസ്തോതാമൊരാപാഴ്തവരാ
 നദവീയുഷമുദേ
 വായംവായവേയേജുതിനയനപുടം
 ചൊടടച്ചോരനേരം
 മായംകൈവിട്ടുസാക്ഷാൽപ്പരമശിവനെഴ്-
 നള്ളിമുല്ലാടുകേതി-
 പ്രാചുർന്നമൃദുലാപ്തിതകരമുക്തം
 പാതളിവനംബഭാഷേ.
 “പുണ്യാസ്ത്രേ! കേരളക്ഷോണിപ! തവകൾലം
 വർത്തനാം, കർമ്മഭൂമിം
 നന്നാസ്താലിച്ചുധർമ്മസിമിതിമഹതീം
 ചേർത്തുഭാഗ്യാംബുരാശേ!
 ധന്യാൽകൈലാസാശൈലാദവികലയമ-
 സ്ഥാനമേതൽപ്രിയമ്മേ (ഹാ-
 പൊന്നിൻപ്രാസാദസാലാഭിഭിരഭിനവമ-
 ത്വത്തുതംകുലയേഥാഃ.
 സത്യമെറൊന്നുചൊല്ലാംതവകലേ
 ജാതനാംമേലിലസുൽ-
 ക്ഷേതരാജുഷിഭൂമണ്ഡലപതിശതസോ-
 മാഭിധാനോമഹിയൻ
 ഞ്ഞൊരുവക്ഷോണിഭാഗേപുകൾപെരുകി-
 ല്ലുരനാമൃഗമാരേ (നച-
 കൃതപ്രീതിപ്രതിഷ്ഠാമേവമവദം
 ദാസ്യതേവംശജാനാം.
 ഏന്നാലുഗ്രമദനഗ്രാഹപാത്രമോരം
 ധന്വംഭവിപ്രതിഭേയ്കലമാർഗ്ഗശാന്തം”.
 എന്നങ്ങുദീപ്തവിഭ്രാന്തരധത്തവേഗം-
 ലനേരമേനരവരൻനയനംതുറന്നു.
 ഞ്ഞനദാശ്ചുതകൗതൂഹലഭരിതനാ
 മാനവേന്ദുസ്തദാനീം
 നാനാരത്നോപലാപാദിതസകലലഹാ-
 സാലമാലാഭിരാം
 സ്ഥാനംതത്സവ്ലോകാമൃതമമലസരോ-
 ഗോപുരദാമമർത്യാ-
 സ്ഥാനപ്രാസാദസന്ധ്യപപരിലസിതം
 കല്പയാമാസരാജാ.

മേളമ്മേവിനപൊന്നതില്ലുപാരമേ
 കൈവല്യവർത്തമാപമം
 ചാലത്തിത്തന്നെപ്രദക്ഷിണമഹാ
 മാർഗ്ഗപഗ്രാമണീഃ
 ചേലമ്പുംപ്രമമാവലിഞ്ചൊരുന്നിവാ-
 സംനീളെവിദ്യോതിതം
 ബാലാരിഷ്ടവന്നെയിശുഭിസദനം
 ചക്രേതദിത്യന്തരം.
 ഞ്ഞതന്മാശ്ചുതായ്ത്തിത്തഴകിയ വൃഷഭ-
 ക്ഷേത്രമുവീപതിനാ-
 മുത്തംസം തിരുമവാരാ മണികലശസഹ-
 സ്വാമിതേനാഭിഷേകം
 ബാലാഭോഗം വിധാസ്യൻ തയടിതി ഭഗവ-
 മാനുപ്യവേണ സച്ഛം (താ-
 കത്തവ്യം വാസ്തുശുദ്ധാദികമുഷിസദസാ
 കാരയാമാസധീമാൻ.
 ഗദ്യം— തത്ര ച കേഷു ചിത് പ്രാസാദ
 ശുദ്ധ്യാദി ശുഭികർമ്മസമൃഗ്ഗഹിയാനൈക
 താനേഷു, പരേഷു വിവിധരോമസ്സോമ
 ജോഹ്വമാനസമിദ്ധവിസ്തമിദ്ധ ധൂമലേഖാ
 സൗരഭീഭീഷാലാണ സന്ത സ്തിത സകല
 സാധുലോകേഷു ദിവാനിശം പ്രവർത്തമാ
 നേഷു, പുനരന്വേഷു സ്വസ്തീയമുനാപ്ര
 യോഗ ഗോദാവരീഗോകണ്ഠകവേരകന്യാക
 ലശഭവതീർത്ഥപാപനാശിനി ദക്ഷിണഗം
 ഗാമുസ്തീ ഫൽഗുനവല്ലഭതാമുവസ്തീധനു
 ജ്യോത്യാദിപുണ്യതീർത്ഥജലാനി നിജദിപ്താ
 നഭാവേനൈവ നിർവാജം സമാനീയ യഥാ
 വിധിവിഹിതനിർമ്മാണസംസ്കാരേ മുദുലദ
 കൂലമുക്താവിതാനമണ്ഡിതേ കലശമണിമ
 ണ്യപേ സമന്തതോ നിരന്തരനിഹിതാസു
 ശാതകുടകുടീഷപദിപൂരയന്ത്യ, ചതുര
 മിതമേഷു ദേവതാശക്ത്യാവാഹനവഞ്ചോ
 പഹാരനൈവേദ്യസമസ്തണാദികർമ്മ കർമ്മ
 ണേഷു മുനിപരിവൃന്ദേഷു, ഗഭീരഭേരിമൃദു
 കാഹള ശ്വാഗമുദംഗശംഖനിസ്താണപുരസ്സ

രവാളുനിമിത്തം നമുക്കിതരമറിഞ്ഞതേ ച
 ിതുഷ്ടപരമേഷിമുഖ ചതുഷ്ടയോദീത്യമാണ
 നിഗമഘോഷേ വല്ലികജനസത്യാവതീതന
 യവ്യാക്രിയമാണരമായണമഹാഭാരതേ സ
 കലഭക്തലോകസംകീർണ്ണമാനശി ച നാ രാ
 യണാമരിഹരാദിനാമോച്ഛാരണോച്ഛാദിത
 ദിരിതജാതേ യാചസ്സതിഷ്ഠന്മുഖസമൃ
 ങ്ങിനിരൂപിതേ സുമുഹൂർത്തേ, നിമലബ്രഹ്മ
 കലശംബുദിരഭിഷിക്തം വികചവിചകി
 ലമാലതീമല്ലികാപുരസ്സുരവികസപര കസുമ
 മാലാലംകൃതം ജാജപല്യമാനമണിദീപമാ
 ലസപ്രകാശപേശലഭാഭോഗം ഭാവതാം ത്രി
 തയം മുകുളിതപാണിപുടാസ്സകലലോകാ
 ജഗദനന്ദ്രോദാനിദ്രാണമദ്രാക്ഷ്യഃ
 ജലാശൻ ദേശാനന്ദകാൻ ബഹുജനഭരി-
 ദേവസാൽകൃത്യ കേന്ദ്രം (നാൻ
 ഹൃദ്യാൻ കല്ലിച്ച മേലേ മഹിമവെരിയനാ-
 നോപഹാരാനഭാരാൻ
 നകതം ദേവഷിസേവാസമുചിതമാരുധ്യ-

സമാപ്തം.

—:0:—

ഉറുമ്മിള *

രാമായണകവി, തനിക്കുള്ള മനോധ
 മ്പ്രവാഹത്തിന്റെ ദയാരസം മുഴുവനും
 സീതാദേവിക്കഭിഷേകം ചെയ്യുന്നതിനു
 ചിലവഴിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സീതയെ
 പ്പോലെതന്നെ മറ്റൊരു രാജവധുകുടി
 സിതയുടെ അരികിൽ വാടിയിരുമുവത്തോടും
 മുടുപടത്തോടുംകൂടി ബഹുവികബന്ധങ്ങളെ

ചോത്സവംകല്പിതീയാ
 പ്രത്യേകം ഭാഗ്യലക്ഷ്മീവസതി ഭഗവതാർ
 പ്രീതിമോഹം പ്രലഭദേ.
 പുഷ്പാമാമഞ്ജരീത്തമ്മണമിളകിനമാ-
 ലാപ്തണാത്മം സമന്തം-
 ഭദ്രാശേ ശില്പചിത്രാം വ്യവസ്ത പടലീം
 വിഷ്ണുദാസാലയാനാം.
 കല്പിച്ചാൻ ചാലൈ നാലരുകകളിൽ വിധി-
 ധപ്രവൃത്തന്ത്യയുതപ്രാ- (നിഷേ-
 ഗത്ത്വം ദ്വാവിംശതിം ഭൂസുരവരഭവനാ-
 നാമനസൗഭാസുരാണാം.
 അന്ത്രകണ്ഠേഷാണാം പരിവൃന്ധനാതുക്കൊ
 ണ്ദാ “പുഷ്പക്ഷേത്ര” മെന്നും
 “തെക്കുംകൈലാസ” മെന്നും ത്രിപുരവിജ-
 നിത്യസാന്നിദ്ധ്യയോഗാൽ (വിനോ
 ചൊല്ലൊണ്ടിടം “ശിവശ്രീപുര” മിതി “ശി-
 ങ്ഗ” തിന്നെന്നും വിശേഷം (വചോ-
 ലുൽകൃഷ്ടം ക്ഷേത്രമത്യുത്തമമരിമതുപേരേ
 പപ്രമോതൽപ്രഥിപ്താം.

* ഇതു, “ബംഗാളിയിലെ കാളിംഗന” എന്നു ബ്രസീലനായ ബാബുരവീന്ദ്രനാഥഗോസ്വാമി
 അവർകളുടെ രചപുസ്തകത്തിൽനിന്ന്, ‘മിത്രഗോഷ്ഠി’ പത്രാധിപരുടെ സമ്മതപ്രകാരം എടുത്തതാ
 കുന്നു.
 —? ലഖ കണ്.

പോലെ, വേതിയെ രെക്കൽമാത്രമേ മഹാ കാവ്യത്തിൽ ഉദിച്ചുകാണുകയുണ്ടായുള്ളൂ; പ്രഭാതനക്ഷത്രം സൂര്യഃശ്ശിതദ്വീതന്നപോലെ വേതി പിന്നീട് തിരെ അപ്രത്യക്ഷയായല്ലോ. ഭവതിയുടെ ആ ഉദയശൈലം എവിടെയാണെന്നും, ആ അസ്തമനപാതം ഏതാണെന്നും ഉള്ള ചോദ്യത്തെക്കുറിച്ച് സർവ്വതഃ വിസ്തരിച്ചുപോയി.

കവികൾ തങ്ങളുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ വർണ്ണിക്കാതെ വിട്ടെഴുതിയിരിക്കുന്ന രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകൾ കാവ്യങ്ങളിൽ മാഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ട്. അവരെ കവികൾ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണെങ്കിലും, അവയ്ക്ക് സ്വസ്ഥതയിൽനിന്നു സ്ഥാനഭ്രംശം വന്നിട്ടില്ല. അവയ്ക്ക് കാവ്യങ്ങളിൽ തക്കതായ സ്ഥാനം അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട; വായനക്കാർതന്നെ താൻതങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അവയ്ക്ക് യോഗ്യമായ ആസ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ആവക ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകളിൽ ഇന്നുള്ളതാണ് ഇന്നാൾ അധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്നുള്ളതു വായനക്കാരുടെ രുചിഭേദം പോലെയിരിക്കും. എന്നാൽ, എന്റെ അഭിപ്രായംപ്രകാരമുള്ളതായാൽ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകളിൽ ആരോടെല്ലാം എനിക്കു പരിചയമുണ്ടോ അവരിലെല്ലാവരിലുംവെച്ച് ഒന്നാമതായി ഞാൻ ഹൃദയാസനം കൊടുക്കുന്നത് ഉമ്മിളയ്ക്കാണ്.

ഇതിന്നു മുഖ്യമായ കാരണം എന്തെന്നാൽ, “ഉമ്മിള” എന്നതുപോലെ ഇത്ര മധുരമായ മറ്റൊരു നാമധേയം സംസ്കൃതത്തിൽ വേറൊരു കാരണത്താൽ നെയാണ്. പേര് എന്നത് ഒരു വെറും പേരുമാത്രമാണെന്നഭിപ്രായമുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഞാൻ ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. “പാടല ചുണ്ണത്തിന്നു വേറെ എന്തെങ്കിലും ഒരു പേ

രുക്കൊടുത്താൽ അതിന്റെ മാധുര്യത്തിന്നു ഉള്ള താരതമ്യം വരുന്നതല്ല” എന്നു ചേർക്കുന്നവർ പാഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പാടലചുണ്ണത്തിന്റെ കാവ്യത്തിൽ പണ്ടെ അങ്ങിനെ വന്നുവന്നു വരാം. കാരണം, അതിനുള്ള മാധുര്യം വളരെ സ്ഥലവും അതു ബാഹ്യങ്ങളായ ചില ഗുണങ്ങളെമാത്രം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതും ആയതുതന്നെ. മനുഷ്യരുടെ മാധുര്യമാകട്ടെ അങ്ങിനെ ഇന്ദ്രിയവിഷയമാകുന്നതല്ല. അതിന്റെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ചില മാർഗ്ഗമേറിയ അംശങ്ങൾ, ഇന്നുപ്രകാരമെന്നു വിവരിപ്പാൻ വയ്യാത്ത ഒരു ഭാവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ആ അംശങ്ങളെ നാം മനസ്സുകൊണ്ടു സങ്കല്പിക്കുന്നതല്ലാതെ അവ ഇന്ദ്രിയഗോചരമാവുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള മാധുര്യസങ്കല്പസൃഷ്ടിയിൽ പേരിന്റെ മാധുര്യം വളരെ സഹായിക്കും. പാഞ്ചാലിയുടെ പേര് ഉമ്മിള എന്നായിരുന്നെങ്കിൽ, വിരന്മാരായ നാലഞ്ചു ഭർത്താക്കന്മാർമൂലം തെളിഞ്ഞുവശായ ആ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീയുടെ അത്യുജ്വലമായ പ്രതാപം അതികോമളമായ ആ പേരുകൊണ്ടു മങ്ങിപ്പോകുമായിരുന്നു. അതിനാൽ, ഉമ്മിളയ്ക്കു നാമകരണം ചെയ്തതിന്നു നാം തീർച്ചയായും വാല്മീകിയോടു കൂടെ ജന്മമായിരിക്കണം. ഉമ്മിളയുടെ കാവ്യത്തിൽ കവിഗുരുവായ വാല്മീകി എന്തുതന്നെ അനൈകചിത്രം കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഭാഗ്യവശാൽ അവർക്കു “മാണ്ഡവി” എന്നോ “ശ്രുതകീർത്തി” എന്നോ നാമകരണം ചെയ്യാതിരുന്നതുതന്നെ വലിയ കാര്യമായിട്ടുണ്ട്. മാണ്ഡവിയെപ്പറ്റിയോ ശ്രുതകീർത്തിയെക്കുറിച്ചോ നമുക്ക് ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂട; അറിവേണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതുമില്ല.

ഉമ്മിളയെ നെ:മ്മൾ ആട്ടിം കണ്ടു

തു മിഥിലാഭാജധാനിയിൽ വെച്ചുണർന്നു. അപ്പോൾ, അവർ എന്നപ്പടവയും ഉടുത്ത് വിവാഹാഹ്വാനം വേഷത്തിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടുന്നു ദശരഥമഹാരാജാവിന്റെ അന്തഃപുരത്തിലേയ്ക്കു ചെന്നതിനു ശേഷം അവളെ ഒരിക്കലും കണ്ടതായി ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ, അന്നു വിവാഹവേഷത്തോടുകൂടി കണ്ട കാഴ്ച തന്നെ ഇന്നും മനസ്സിൽ നിന്നു മാഞ്ഞുപോകാതെ കിടന്നു മിന്നുന്നുണ്ട്. ഉമ്മിളി മൂടപടവും ധരിച്ച് നിശ്ശബ്ദമായി സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു “റിവ്യവയു” ആയിരിക്കുമോ? വാല്മീകിയുടെ കാവ്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഭവദൂതിയുടെ കാവ്യത്തിലും ആ ദിപ്തി അല്പനേരത്തേയ്ക്കു മാത്രം മിന്നിക്കാണുന്നതേയുള്ളൂ. സീത ചിത്രപടത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് സ്നേഹകൗതുകത്തോടുകൂടി, “വത്സ! ഇതാ വേറെ ഒരു കന്യകയെ കാണുന്നുവല്ലോ; ഇവൾ ആരാണു്?” എന്നു ലക്ഷ്മണനോട് ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ലക്ഷ്മണൻ ലജ്ജാവശഗതനായി, “ആ! ഉമ്മിളിയെപ്പറ്റിയാണ് ആർച്ച ചോദിക്കുന്നത്” എന്ന് ആത്മഗതം ചെയ്ത്, ആ ഭാഗം മറിച്ചുവിടുകയേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. അതിനു മേൽ രാമായണകഥയിൽ കണ്ടിട്ടുള്ള അതിദീപ്തങ്ങളായ ആ സുഖദംബചിത്രങ്ങളിലൊന്നിലെങ്കിലും, ഒരാളുടെയും ദൃഷ്ടി ഒരിക്കൽപ്പോലും ആ ചിത്രത്തിൽ പതിഞ്ഞിട്ടില്ല.

രാമാഭിഷേകത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യാനായി അയോദ്ധ്യയിലെ അന്തഃപുരസ്ത്രീകൾ ഒരു ദിവസം ആട്ടവസാനമായി ശ്രമിച്ചിരുന്നു. അവയുടെ കൂട്ടത്തിലെങ്ങനും തലയിൽ മൂടപടം ധരിച്ച് ഉമ്മിളി കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നുവോ ആവോ? അഭിഷേകസംഭരമൊരുക്കിയ ആ

ദിവസത്തെപ്പോലെ തന്നെ ഉമ്മിളിയ്ക്കു വിസ്മയനീയമല്ലാത്ത മനോഹരദിവസം കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ബാലന്മാരായ രാമലക്ഷ്മണന്മാർ സീതയോടുകൂടി അയോദ്ധ്യ പുരിയെ അന്ധകാരമയമാക്കിപ്പൊക്കി ജടയും മരവിരിയും ധരിച്ച് വനത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടുവല്ലോ. ആ സമയത്തു ബാലികയായ ഉമ്മിളി “ഞെട്ടാറുവീണ നവമാലികയെന്നപോലെ” പൊടിപുരണ്ട് ഏവിയെയാണുകിടന്നുരുണ്ടിരുന്നതെന്ന് ആർക്കറിയാം? അയോദ്ധ്യയിലെ ജനങ്ങളൊക്കെയും കരച്ചിലും പിഴിച്ചിലുമായിക്കഴിച്ചുകൂടിയ ആ ദിവസം, മനസ്സു തകർന്നു വീഴ്ചയ്ക്കുന്ന ഉമ്മിളിയുടെ ദുസ്സഹമായ ശോകാവേശത്തെ ആരെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഹാ! ആ കവികൂടി — ഇണപിരിഞ്ഞുപോയ ക്രൗഞ്ചപ്പടയുടെ വൈധവ്യം കണ്ടിട്ടുപോലും സഹിക്കാത്ത ആ കവി കൂടി — ഉമ്മിളിയുടെ ഈ വ്യസനഘട്ടത്തെ കാണുകയുണ്ടായില്ല.

ലക്ഷ്മണൻ ശ്രീരാമനു വേണ്ടി ആത്മാവിനെപ്പോലും ബലിചെയ്തു. അതുനിമിത്തം ലക്ഷ്മണനുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗൌരവം ഇന്നും ഗുഹാങ്ങൾതോറും പുകഴ്ത്തിപ്പൊങ്ങുന്നു. ലക്ഷ്മണൻ തന്റെ ഉപാസനാമൃത്തികളായ രണ്ടു ദേവതമാർക്കുവേണ്ടി തന്നെ മരുന്നിരുന്നു; ഉമ്മിളിയാകട്ടെ തന്റെ ഭർത്താവിനെപ്പോലും മാനിരുന്നു. എന്നിട്ടുകൂടി അവളുടെ വർത്തമാനം കവിയുടെ തൂലികയ്ക്കു വിഷയിഭവിച്ചില്ല. പാവപ്പെട്ട അവളെ സീതയുടെ കണ്ണിടുന്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു കഴുകുകയേ കവി ചെയ്തുള്ളൂ.

ലക്ഷ്മണൻ തന്റെ ഇഷ്ടദേവതകളെ ആരാധിപ്പാനായി ഒരു പന്തിരാണ്ടു കാലം കാട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എന്നാൽ അത്രയും ദീർഘമായ കാലപ്രവാഹത്തെ ഉമ്മിളി

ഉ അതിക്രമിച്ചത് എങ്ങിനെയാണ്! നവമായ പ്രണയബന്ധംകൊണ്ടു ബന്ധുരവും ലജ്ജാവശ്യമായ അവളുടെ ഹൃദയമുക്തത്തിന് ഭർത്താവിനോടുകൂടി പരിചയം വന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു തന്നെ, ആ ഭർത്താവ് സീതയുടെ കാല്പാൽ കമ്പിട്ട് കാട്ടിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. പിന്നെ മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ വിരഹതപ്തമായ അവളുടെ ഹൃദ

യം എത്ര നിലയിലായിരുന്നു! പക്ഷെ ഈ മ്ലിച്ഛയുടെ ദുഃഖത്തെ വല്ലവരും സീതയുടേതിനോടു തട്ടിച്ചു നോക്കിയെങ്കിലോ എന്നു ഭയംകൊണ്ടായിരിക്കുമോ കവി അവളെ വിട്ടുകൂടുന്നത്? അല്ലെങ്കിൽ സീതയുടെ കാലടികൾക്കടുത്ത് ഒരിടത്തെങ്കിലും ഈ മ്ലിച്ഛയ്ക്ക് ഒരു സ്ഥാനം കവി അനുവദിക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും?

കെ. വി. എം.

—:0:—

ഗ്രാമങ്ങളുടെ

സ്ഥിതി ഭേദങ്ങൾ

ലോകാവസാനം: ഭൂമിയിലുള്ള ചരം ഗ്രാമങ്ങളുടെ അവസാനത്തെപ്പറ്റി അറിയുന്നതിൽ പരമായി ജീവജാലങ്ങൾക്ക് ഒരറിവും ഉണ്ടാവേണ്ടതില്ല. ജീവികൾ ഇതിൽ പരമായി ഭയത്തോടുകൂടി പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സംഭവവും ലോകത്തിലില്ല. നമ്മുടെ ശ്രുതിസ്മൃത്യാദിപ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു നോക്കിയാൽ, ചതുർയുഗങ്ങളും മനവന്മുരങ്ങളുമായി അനേകം പരിവൃത്തികളുള്ളതുകൊണ്ട് ലോകാവസാനത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുവാൻ തന്നെ സമയമായിട്ടില്ല. ആവക വിവിധപരിവൃത്തികൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുമാത്രം സംഭവിക്കുന്നതായ ബ്രഹ്മപ്രളയം വരുവാൻ എത്രയോ കാലം വേണ്ടിവരും. എന്നാൽ, പാശ്ചാത്യതത്ത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നിരന്തരമായി നടത്തിവരുന്ന പരിശോധനകൊണ്ടു വെളിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തത്ത്വങ്ങൾ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടവയാണ്. അപാരമായ ഈ ലോകം എന്നെങ്കിലും സംഭവങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ നശിച്ചുപോകയോ, അതല്ലാ ക്രമേണ വരുന്ന പരിണാമങ്ങളെക്കൊണ്ട് ജീവികൾക്കു വളരെ സങ്കടമനു

ഭവിച്ചാനിടയാക്കി കാലക്രമേണ നശിച്ചുപോകയോ എങ്ങിനെയാണു ചെയ്യുക എന്നാണ് പാശ്ചാത്യർ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒന്നാമതായി ആലോചിച്ചത്.

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പല പണ്ഡിതന്മാരും പല വിധത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതിൽ വെച്ച്, പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ഗോളശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായമാണ് ഏറ്റവും മധ്യകം ഭയങ്കരമായിത്തോന്നുന്നത്. ഈ ഭൂമി ഒരിക്കൽ ഇതുപോലെതന്നെ വലുപ്പമുള്ള മറ്റൊരു ഗോളത്തോടു കൂട്ടിട്ടു തട്ടിത്തകന്ന് മറിഞ്ഞിരുന്നതായിപ്പോയേയ്ക്കുമെന്നാണ് ആ വിദഗ്ദ്ധന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ പക്ഷപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ, അതിവേഗത്തിൽ ഓടുന്ന രണ്ടു തീവണ്ടികൾ അന്യോന്യം കൂട്ടിമുട്ടുന്നതിനോടു അപ്രതീക്ഷിതമായ ഭൂമിയുടെ നാശത്തെ ഉപമിക്കാം. അപാരമായിക്കാണുന്ന ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹത്തിൽ അത്യുജ്ജ്വലമായി ജ്വലിക്കുന്ന സൂര്യഗോളം വളരെക്കാലം ചെല്ലുമ്പോൾ, കത്തുന്ന തിര്യപോയി കരിക്കുയാവുന്നതുപോലെ കാലാന്തരത്തിൽ നിഷ്പ്രഭമായിത്തീരുമെന്നാ

ണ് പാശ്ചാത്യസിദ്ധാന്തം. അപ്പോൾ ആ സൂത്രം പ്രവൃത്തിയില്ലാതായിത്തീരും. ഇങ്ങനെ വെൻഷ്യൻ പാഠിപ്പിരിഞ്ഞ സൂത്രന്മാർ ഇപ്പോൾ ഒട്ടധികം ഉണ്ടെന്നും, ആ ഗോളങ്ങളിൽ വല്ലതും ഭൂമിയോടു കൂട്ടിയുരുമ്മിയാൽ ഭൂമിയുടെ കഥ കഴിയുമെന്നുമാണ് മുൻപറഞ്ഞ ഗോളവണ്ഡിതൻ ചുറ്റുന്ന യുക്തി. പക്ഷെ, അങ്ങിനെ ഒരു ഗോളം ഇപ്പോൾ ഭൂമിയോടുടുത്തങ്ങും ഏത്തിട്ടില്ല. അഥവാ എത്രത്തന്നായാൽത്തന്നെ അതിനെപ്പറ്റി മുൻകൂട്ടി അറിവു തരുന്നവയായ ചില സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതും, തന്മൂലം അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു നാശം വരുവാനിടയില്ലാത്തതാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കും ഈ ഭയത്തിന്നവകാശമില്ല.

കുജലോകം. ലോകാവസാനത്തെപ്പറ്റിയ നിരൂപണം അങ്ങിനെ നില്ക്കട്ടെ. ഭൂമിയോട് ഏറ്റവും അടുത്തുനില്ക്കുന്ന കുജഗോളത്തെക്കുറിച്ച് ചിലതു ആലോചിക്കുക. ഈ ഗോളം ഒരു കാലത്ത് ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗമായി നിന്നിരുന്നതാണെന്നും, ഒരിക്കലുണ്ടായ ചലനവിശേഷത്താൽ ഭൂമിയിൽ നിന്നു വിട്ട് ഒരു പ്രത്യേക ഗ്രഹമായിത്തീർന്നതാണെന്നുമാണ് പാശ്ചാത്യന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. “അംഗാരകം കുജോദയം” എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് കുജൻ ഭൂമിയുടെ ഒരു പുത്രാവകാശമുണ്ടെന്നു പൗരസ്ത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ജന്മജനകത്വസംബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട്, ഭൂമിയിലും കുജനിലും ഏകദേശ പ്രകൃതിസാമ്യവും ഉണ്ടാവാണമല്ലോ. കുജഗോളത്തിൽ ഭൂമിയിലെ പൊലെ ജീവജാലങ്ങൾ പാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ചില സാമാന്യകാര്യങ്ങളുടെ പരിശോധനയിൽ വലുതായ അന്തരം കണ്ടെ

ത്തിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിയിൽ മൂന്നിലൊന്നു കരയും ശേഷം ഭാഗം വെള്ളവും ആണ് കുജനിൽ ഇതിന്നു വിപരീതമായി. മൂന്നിലൊന്നു ഭാഗം വെള്ളവും ബാക്കി കരയുമാകുന്നു. ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിൽ നിന്നു നിരന്തരമായിപ്പൊങ്ങുപൊങ്ങു ചൂടിപ്പിന്നു പ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ബാഹിർഭാഗത്തിലുള്ള വെള്ളത്തിന്നു ശക്തിയില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ടു കാലക്രമത്തിൽ ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തെപ്പോലെ ബാഹിർഭാഗവും ചൂടുപഴുത്ത് ജലം തീരെ ഇല്ലാത്ത നിലയിലാവുമെന്നും, ഇപ്പോൾത്തന്നെ പണ്ടത്തെക്കാലത്തേക്കാൾ ജലം കുറവായിട്ടാണ് കാണുന്നതെന്നും പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞർ ചോദിക്കുന്നു. വലിയ ഗോളമായ ഭൂമിയിൽത്തന്നെ ഇങ്ങിനെ ജലാംശം കുറഞ്ഞും ചൂടു നിറഞ്ഞും വരുന്ന അവസ്ഥയ്ക്ക്, ഭൂമിയേക്കാൾ എത്രയോ ചെറുതായ കുജഗോളത്തിൽ എത്രമാത്രം ജലമെത്രമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കുമെല്ലാം, അതുകൊണ്ടു, വലിയ ഭൂമി നശിച്ചു പോകുന്നതിന്നുമുമ്പ് പുത്രനായ കുജന്റെ വല കുടിക്കേണ്ടതായി വരുമെന്നാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടത്.

ശുക്രൻ: കുജലോകത്തിൽനിന്നു നേരേ ശുക്രനിലേക്കു കടന്നാൽ നമുക്കു ചിലതൊക്കെ പഠിക്കാനുണ്ട്. ഭൂമിയുടെ ചക്രഗതി രണ്ടുവിധത്തിലാണ്. അത് അച്ചുതണ്ടിനേ അനുഗ്രഹിച്ചായില്ലാതെ തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു കൊള്ളുന്നതിലൊരിക്കൽ സൂര്യനെ പ്രദക്ഷിണംവെക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സൂര്യനിൽനിന്ന് ഭൂമിയിൽ എല്ലാവരും പ്രകാശം വ്യാപിക്കുവാനിടയുണ്ട്. ഭൂമിയെപ്പോലെതന്നെ സൂര്യനെ പ്രദക്ഷിണംവെയ്ക്കുന്ന മറ്റൊരു ഗ്രഹമായ ശുക്രനാകട്ടെ അച്ചുതണ്ടിനേ അനുഗ്രഹിച്ചായില്ലാതെ പ്രദക്ഷിണംവെയ്ക്കുന്നതേയുള്ളൂ. അതിനാൽ ഭൂഗോളത്തിന്റെ

രേഖത്തിൽമാത്രമേ സൂക്ഷ്യപ്രഭു തടുത്തുള്ളൂ. മറ്റോ അർദ്ധം എന്നും അന്ധകാരം നിറഞ്ഞു കിടക്കുകയാകുന്നു. ഒരുഭാഗത്ത് അത്യുഗ്രമായിത്തീർന്നു സൂര്യന്റെ രശ്മികൾ തട്ടി പഴുത്തു, മറ്റേഭാഗത്ത് മഞ്ഞുകട്ടികളാലോ മാറും എപ്പോഴും തണുത്തും ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ജീവികൾക്കു ജീവിപ്പാൻ ശുഭശോഭത്തിൽ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ഈ ഗതിതന്നെയാണ് ഭാവിയിൽ ഭൂമിക്കും വരുന്നതെന്ന് ഒരു ഗോളശാസ്ത്രജ്ഞൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഭൂമിയുടെ അച്ചുതണ്ടിനേറ്റുള്ള തിരിച്ചിലിന്ന് ക്രമേണ അയവുവരുന്നതെന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. തന്നി

മിത്തം ക്രമേണ രാവ്യം പകലും അധികപ്പെട്ടുവന്ന് ഒരിക്കൽ പെട്ടെന്നു ഭൂമിക്കു അച്ചുതണ്ടിനേറ്റുള്ള ഭ്രമണം നില്ക്കുകയും, അതിന്റെ ഫലമായി കിഴക്കേ അർദ്ധഗോളത്തിൽ എപ്പോഴും പകലും പടിഞ്ഞാറേതിൽ എപ്പോഴും രാത്രിയും ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഇതാണ് ശുക്രന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി മേലിൽ ഭൂമിക്കു വരമെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ യുക്തി. ഇക്കാര്യമൊക്കെ പാണ്ഡുവമാണെങ്കിൽ, ഒരുകാലത്ത് പാശ്ചാത്യർ പ്രകാശത്തിനുവേണ്ടി ഭാരതവണ്ഡത്തിലേയ്ക്ക് വരേണ്ടിവരും.

ഭാസ്കരാചാര്യർ.

വണ്ടിനോടു രണ്ടു വാക്ക്.

മുടിഞ്ഞു മേമന്ത, മണഞ്ഞു തേൻകണം
ചൊടിഞ്ഞ പൂവേളയ്ക്കു, മപ്പൊഴിഞ്ഞിനെ
കുടിഞ്ഞിൽ കാഞ്ഞൊരു വള്ളിയെ ജവരായ്
വെടിഞ്ഞ വണ്ടേ! വിടുവിണ്ണിതനെ നീ

വളന്ന് വാർപ്പുകൾകൊണ്ടു തെല്ലതാ-
ന്നിളന്തളിർക്കാനിയുമേന്തി നാറക്കുനാറ
വിളങ്ങുമി വള്ളിയെ വിട്ടു മന്ത! ചൊ-
ല്ലുളഞ്ഞ വണ്ടേ! വിടുവിണ്ണിതനെ നീ

ചൊരിഞ്ഞ തേനുണ്ടിളകുന്ന ശാഖയാൽ
വരിഞ്ഞുകെട്ടും സുഖമേറിക്കേണ്ടനാറ
വിരിഞ്ഞപ്പുവാൻ തെളിഞ്ഞ വള്ളിയെ-
പ്പിരിഞ്ഞ വണ്ടേ! വിടുവിണ്ണിതനെ നീ.

കുറിപ്പൊത്തു കേശവൻ നായർ.

വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ

സംഗീതം, സാഹിത്യം എന്നുള്ള രണ്ടു കലകളിലും അദവിതീയമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച തിരുവനന്തപുരത്ത് സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സിലെ സന്നിധിയിൽ പാർത്തിരുന്ന ഒരു കവിയാണ് കിളിമാനൂർ വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ. സ്വതസ്സിദ്ധമായ കവിതാവാസന കൊണ്ടും, വിദ്വാന്മാരുടെ പേരിലുള്ള വാസ്തവ്യംകൊണ്ടും, അനേകം കവികളെ തന്റെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ച് നിരന്തരമായി കവിതാപരിശ്രമം ചെയ്തിരുന്ന സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് തീർച്ചയായും “കേരളഭോജരാജൻ” എന്ന പേരിനാണെന്നാണ് ; എന്നാൽ, ആ ഭോജരാജന്റെ സദസ്സിലെ കാളിദാസൻ ഈ വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാനായിരുന്നു എന്നു വേണം പറയുവാൻ. കേരളീയരുടെ ചരിത്രാപേക്ഷണക്കരവു നിമിത്തം ഈ വിദ്വാൻതമ്പുരാന്റെ പേരു പരക്കെ അറിഞ്ഞിരിക്കുവാനിടവന്നിട്ടില്ല ; എങ്കിലും, തന്റെ നിസ്തല്യങ്ങളായ കൃതികളെക്കൊണ്ടു ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിന് മേതുളുതനായ അവിടുത്തെ കഥകളെ കേരളീയരെല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ കോയിത്തമ്പുരാനവർകൾ കൊല്ലവർഷം ൯൮൦-മതിൽ കിളിമാനൂർ കൊട്ടാരത്തിൽ ജനിച്ചു. ചെറുപ്പകാലത്ത് അവിടുത്തെ എല്ലാവരും “ചെറുണ്ണിക്കോയിത്തമ്പുരാൻ” എന്നാണ് പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. എന്നാൽ അവിടുത്തെ യഥാർത്ഥ

നാമധേയം രാജരാജവർമ്മാവെന്നായിരുന്നു. ബുദ്ധിശക്തി ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കുട്ടിക്കാലത്തു തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നല്ലവണ്ണം ജാഗ്രത ചെയ്യുവാനും, അക്കാലത്തെ സമ്പ്രദായപ്രകാരമുള്ള വിദ്യകളൊക്കെയും പൂർത്തിയാക്കി നല്ല വിദ്വാനായിത്തീരുവാനും സംഗതിയായി. അന്നുമുതൽക്കുതന്നെ അവിടുേ “വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ” എന്നുള്ള പേരു സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ൧൦൦൮-മാണ്ടിടയ്ക്ക് അതായത് അവിടുത്തെ ഇരുപത്തൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ അവിടുത്തെ തിരുവനന്തപുരത്ത് ചെല്ലപ്പുറം, ൧൦൨൨-മതിൽ നാട്ടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ അടുക്കൽ ചില ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കി അടിയറവെച്ചു മൗഢംകാണിക്കുകയും ചെയ്തു. മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ആ ശ്ലോകങ്ങൾ കണ്ടു വളരെ സന്തോഷിച്ചു. കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ സ്ഥിരതാമസം തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെ ആക്കേണമെന്ന് അവിടുന്ന് കല്പിച്ചതനുസരിച്ച്, അക്കാലംമുതൽ തമ്പുരാൻ തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെ പാർപ്പുതുടങ്ങി. നല്ല വൈദ്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും കവിതാവാസനയും ഉള്ള മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേക്ക്, കോയിത്തമ്പുരാനവർകളുടെ പാണ്ഡിത്യത്തെയും കവിതയേയുംപറ്റി ക്രമേണ നല്ല അഭിപ്രായം ജനിക്കുകയും, അവിടുന്ന് സന്തോഷിച്ച് മാസത്തോറും ൧൦൦ “രൂപ” ശമ്പളം തമ്പുരാന്റെ പേരിൽ പതിച്ചു

കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്നു പുറമെ, കാരോ സന്ദർശനത്തിലായി അനേകം പ്രാവശ്യം മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേക്കു പ്രത്യേക സന്തോഷവും ബഹുമാനവും തോന്നിക്കുന്നവയായി വളരെ ശ്ലോകങ്ങൾ കോയിത്തമ്പുരാനെഴുതുകയും, പലപ്പോഴും പല വലിയ സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേക്കു വളരെ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് തിരുവനന്തപുരത്തെ താമസം വലിയ പദവിയിലായിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരു പന്തീരാണ്ടു തികച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തു പാഷ്വാനിടയാക്കാതെ, തനിക്കു മുപ്പത്തിരണ്ടു വയസ്സു മുതലാകുന്നതിന്നുമുമ്പായിത്തന്നെ ആ മഹാകവി അന്തരിച്ചുപോയി. ഇങ്ങിനെയാണ് അവിടുത്തെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

വിദഗ്ദ്ധൻ കോയിത്തമ്പുരാനവർകളുടെ കവിതകളിൽ രാവണവിജയം കഥകളിയും സന്താനഗോപാലം തുളുപ്പും മറ്റും പ്രസിദ്ധമാണ്. കഥകളിപ്പുസ്തകങ്ങളിൽ വെച്ച് അധികം മെച്ചമായിട്ടുണ്ടെന്നു സർവ്വസമ്മതമായ കോട്ടയം കഥകളോട് വാസ്തവത്തിൽ കിടപിടിക്കത്തക്കതാണ് ഈ തമ്പുരാനെൻ ആട്ടകഥ. ആട്ടകഥകൾക്ക് ശ്ലോകങ്ങൾ സംസ്കൃതവും പദങ്ങൾ മണിപ്രവാളവുമായിട്ടുള്ള രീതിയാണല്ലോ അധികം നല്ലതെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ രീതിയെത്തന്നെയാണ് കോയിത്തമ്പുരാനും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ശ്ലോകങ്ങളിൽ അതതു സന്ദർഭത്തെ അനുസരിച്ച് നല്ല ഗാഢീരൂപവും രാജസ്സും വരുത്തുന്നതിന്നു അവിടുന്നു വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നെന്നുള്ളതിലേക്കു താഴെ എഴുതുന്ന ചില ശ്ലോകങ്ങൾ നല്ല ഉദാഹരണമാണ് :—

“അതിമുഴുപട്ടൊഴൈസെയ്യാന്തിം
സന്തപുരശിഞ്ചിതാൻ
പ്രതിപദമഖിസ്ഥിതേപാശ്ചപാസാ-
ന്നിയമുവിമുഞ്ചിതീം
സഭയമപദേവ്യാതനപാനം
ദ്രശൗനവനീരദ-
പ്രതിരചിനിചോളാൻകല്പിനാം
ജഗദഭിശാനനം.

ആനീലനീരദഭരണശിരേന്ദുവിംബ-
ലിലാനുകാരിവദനേനിജമാധനാ
സഞ്ചാതവേപമുമതിശ്ശിരസാപ്രണമ്യ
മന്ദജഗദമകളീകൃതപാണിരേഖാ.”

മേൽക്കാണിച്ച ശ്ലോകങ്ങൾ രണ്ടും ആട്ടകഥയിലെ രണ്ടേയുടെ പ്രവേശത്തിലുള്ളവയാണ്.

കോയിത്തമ്പുരാനവർകളുടെ കവിതകളിൽവെച്ച് പ്രധാനവും പ്രസിദ്ധവും ആയിട്ടുള്ളത് അവിടുന്നു പല അവസരങ്ങളിലായി ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള റാഗശ്ലോകങ്ങൾ ആണ്. പുതിയ പുതിയ ഉപമകൾതോന്നുക, അവയെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നു പദങ്ങൾ നിരർത്ഥമായി കിട്ടുക, ശബ്ദചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുക, എന്നാൽ ലോകസ്വഭാവത്തിന്നു വിരുദ്ധമായി ഒന്നും പ്രയോഗിപ്പാൻ തോന്നാതിരിക്കുക, ഫലിതം നിറഞ്ഞിരിക്കുക ഇതുവിധി വിശേഷങ്ങൾ അവിടുത്തെ റാഗശ്ലോകങ്ങൾക്കുള്ള മെച്ചങ്ങളാകുന്നു. മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് രേഖസരത്തിൽ ആറാട്ടിനായി കടപ്പാത്തു എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ, രാമപരമായും രാജപരമായും ഉള്ള രണ്ടതുംങ്ങളോടുകൂടി ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കാനോ എന്ന് കല്പിച്ചുചോദിച്ചു. “പരീക്ഷിച്ചുനേക്കട്ടെ” എന്ന് വിനയഭാവത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞ്, തമ്പുരാൻ താമസംകൂടാതെത്തന്നെ താഴെ കാണിക്കുന്ന ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലി :—

“വിശ്വാമിത്രാഗ്രകർമ്മപ്രശമാതസുന്ദര-
 ഹരകണ്ഠപ്രഭഭം
 യുതപായംസായകാഗ്രംഹരിവത്പതന-
 സംയുതസാന്നിധ്യം
 ആയാതോരാമരാജഃസ്വയമിതിജനത-
 ഭാഷണനൈവസിന്ധുഃ
 സന്തുസ്താതമാരമാസോത്തമമതതര-
 ഗോമുലതന്മാഹരഭവച്ച.”

ഈ ശ്ലോകത്തിന്നു വീരശ്രംഖല സമ്മാ-
 നിമുഖവെന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്.

മഹാരാജാവ് ഒരിക്കൽ രഥത്തിൽ
 കേറി ഏഴേണമിയതിനെപ്പറ്റി കോയി-
 അമ്പുമാൻ ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കി. ആ
 ശ്ലോകം ഇങ്ങിനെയാണ് :—

“യംശംസന്തിസദാഗതിപ്രണയിന-
 സപ്തേജനാഃസന്തതം
 സ്വപഥാനാദമിണാഗതം ചപുരേതേ-
 യേണൈവഭാഗീശിതുഃ
 സോയംവ്യപ്യരഥോന്വിദന്തിതുലനം
 ശ്രീവഞ്ചിഭൂമീഭൂതഃ

കൃഷ്ണനാചി ചജിസ്തനാചികജിതഃ
 ചിത്രാംഗദാമശ്രീതഃ”

ഇതിൽ വിശ്വേഷണൻ്റെക്ക് അഞ്ചുതന്മാ-
 ളത്തി, രഥം രാജാവിനോടും ശ്രീകൃഷ്ണനോ-
 ടും ഭീമസേനനോടും അർജ്ജുനനോടും തുല്യ-
 മാണെന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ശ്ലോക-
 ത്തിന്റെ രസികത്വം കണ്ട് മഹാരാജാവു
 സന്തോഷിച്ച് തൽപ്രണേതാവിന്നു രണ്ടു
 കയ്യകൾക്കും വീരശ്രംഖല സമ്മാനിച്ചു
 വത്രെ.

മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, വ-
 ലപ്പോഴും കാരോ ശ്ലോകപാദമോ ശ്ലോക-
 രാമോ ഉണ്ടാക്കി ഓക്കി പൂരിപ്പിക്കുവാനാ-
 ഹി കോയിത്തമ്പുരാനോടു ചായുകയും അ-
 ളിട്ടുന്ന് ആവയെ അതിഭംഗിയായി പൂരി-

പ്പിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ചില പൂരണ-
 ണ്കളുടെ ഭംഗി കണ്ടിട്ട് മഹാരാജാവു
 തമ്പുരാനെ ഗാഢമായി ആലിംഗനം ചെ-
 യ്ക്കുകി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇ-
 ങ്ങിനെ യൊക്കെയുണ്ടെന്നു കല്പിച്ചു. ഒരിക്കൽ
 ചില സേവകന്മാരുടെ ക്ലബ്ബാധനനിമി-
 ത്തം കോയിത്തമ്പുരാനെൻ്റെ പേരിൽ തിരുവു-
 ള്ളക്കോടുകയും, തന്നിമിത്തം അവിടുന്ന് കി-
 ളിമാനൂർ പോയി താമസിക്കുകയും ചെയ്തു.
 ആ രസക്കുയം തീർക്കുവാനായി തമ്പുരാൻ
 ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അയച്ചു. ത-
 മ്പുരാനെൻ്റെ വണ്ണവും വണ്ണവും കണ്ട് അ-
 വിടുത്തെ “കരീന്ദ്രൻ” എന്നാണ് മഹാരാ-
 ജാവു വിളിക്കാറുള്ളത്. ആ സംഗതിയ-
 ടിസ്ഥാനമാക്കി, ഗജേന്ദ്രമാക്കും കഥയിൽ
 കരീന്ദ്രൻ കൃഷ്ണനോടുവേക്കിക്കുന്നു വധ-
 ത്തിൽ, തന്റെപേരിൽ ദയയുണ്ടാവണമെ-
 ന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ശ്ലോകം ആ-
 അയച്ചു. ശ്ലോകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉ-
 ണ്ടായിരുന്നു. അതു കണ്ട് വീണ്ടും ത-
 മ്പുരാനെ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കുതന്നെ വ-
 രുത്തുകയും മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊ-
 ണ്ട് അവിടുത്തെക്കുറിച്ച് പൂവുധികം സ-
 ന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോഴുള്ള വ-
 ല വൃദ്ധവിദഗ്ദ്ധന്മാരും ബാഹുസമായിച്ചൊ-
 ല്ലുക പതിവുള്ളതായ ആ ശ്ലോകം ഇതാ-
 ണ് :—

“ഇതേ മാമുഖമന്ത്രം ശിവശിവ!

ചിരാദവ്യവഹിതം-

സൂടസ്ഥാ നോ ശക്താസ്തരമമ-

തയോ ഹന്ത സുഹൃദഃ

അയേ ഭൂമീനാഥ! പ്രചരത-

ഓ കാരുണ്യ ജലധേ!

കരീന്ദ്ര കാരുണ്യം കലയിതു

മയം വലവസരഃ”.

ഇങ്ങിനെ എടുത്തു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ അവിടുത്തെ ഓരോക്കളെപ്പറ്റി തന്നെ വളരെ എഴുതേണ്ടതായി വരും. എല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ, “മഹാകവിയായ വിദ്വാൻതമ്പുരാന്റെ നാമധേയം” ശാശ്വ

തമായിരിക്കും”മെന്ന് ഒരുസമയത്തിൽ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുപ്രായപ്പെട്ടപ്രകാരമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ഡി. വി. ശങ്കുണ്ണിമനോൻ.

അനന്തകുന്ദൻ തീപ്പ്

ഞാൻ ഒരു ദിവസം ഊണുകഴിഞ്ഞു സ്വപ്നം വിശ്രമത്തിനായി കസാലമേൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഈ സമയത്തു് മൻപൊരു മാസികയിൽ എഴുതുവാൻ സംഗതിയായ ഒരു വിഷയത്തിന്റെ ചില ജ്ഞാപനങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിൽ കടന്നു കൂടി. ഇതിനെ തുടർന്ന് മനുഷ്യന്റെയും ഇതാ ജന്തുക്കളുടേയും പരിശ്രമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആലോചന എന്റെ ചിത്താംഗത്തിൽ നൃത്തം ചെയ്തുതുടങ്ങി.

ഈ ആലോചനയുടെ ഫലമായി. സ്വകൃത്യനിർമ്മാണത്തിൽ ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കേണ്ട മനുഷ്യൻ നൈസർഗ്ഗികബുദ്ധി ഓരോപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തുപോരുന്ന ഇതര ജന്തുക്കളെ അപേക്ഷിച്ച്, പരിശ്രമത്തിൽ വളരെ പിന്നോക്കമായിക്കൊണ്ടു വന്നു എന്നിൽ ഉദിച്ച അഭിപ്രായത്തെ തുറന്നുപറയാതിരിക്കുവാൻ എന്നിങ്ങു നിവൃത്തിയില്ല. ഏകദേശമായില്ലാതെ നാനാദിവിധിയിൽ വിവിധകാര്യങ്ങൾ മനുഷ്യക്കു സാധിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു ഈ സംഗതിയിൽ അവർ ഒട്ടാകുന്നെങ്കിലും പാത്രമല്ല. ഇതര പ്രാണികൾക്കു പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത അനേകം ഉദ്യാഗങ്ങൾ, വിശേഷബുദ്ധിമുലമനുഷ്യക്കു സുസാധ്യങ്ങളാകുന്നു. മാം

സഭക്കകളായ മൃഗങ്ങൾ എന്നല്ല, എല്ലാ ജന്തുക്കളും തങ്ങളുടെ പ്രകൃത്യാ ഉള്ള അവസ്ഥയിൽ, പ്രവൃത്തിക്കായിക്കൊണ്ടും വിശ്രമത്തിനായിക്കൊണ്ടും ഉപയോഗിക്കുന്നു. “ഈമാസം തീരെ പോകുന്നില്ല. പത്തനമട്ടിൽ കിടക്കുന്നു. എന്താ ഇനിയേണ്ടതു? നേരംപോക്കിനെയുള്ളു വഴി?” എന്നിങ്ങിനെ ലജ്ജയില്ലാതെ ചിലർ ഗർവ്വങ്ങളായ ആവലാതി പുറപ്പെടുവിക്കുന്തോറും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു പൊതുവെ ആക്ഷേപമേതുകമാണു. വിശേഷബുദ്ധി അങ്ങനെയോ ഈ ശപരണാൽ ദത്തമായിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു നെളിയുന്നമനുഷ്യരുടെ വായിൽനിന്നും വരുന്ന വാക്കുകൾ വളരെ അതുതകരമായിരിക്കുന്നു. ശരീരംകൊണ്ടും മനസ്സുകൊണ്ടും മനുഷ്യക്കു ചെയ്യാവുന്നപ്ര

* ഈ ജീവനത്തിലെ കഥാസാരംകുറുപ്പാൽ ശതാബ്ദപുതി (Centenary) മാഹാത്മ്യം ഇതിൽ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് കൊണ്ടാടിയപ്പോൾ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻവർകൾ അഗ്രാസനാധിപത്വം സ്വീകരിച്ചു ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിങ്കൽ ഉള്ളിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. “ഈ സമയം, ഈ സംഭവമിട്ടു കേട്ടതായ കൂടെ പൊതുരംഗത്തിലും ഉണ്ടായ ചില പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നാണ് ഈ ഉപന്യാസത്തിലെ വിഷയം സുഗമമായിരിക്കുന്നത്.”—പ്രഭവകൻ.

ടിയാലായി കാണപ്പെടുന്നവല്ലോ. തൊണ്ണാമത്തെ വയസ്സിൽ ആണ് ഇങ്ങനെയേ തീർത്തിയതെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതിരിക്കട്ടെ. ഈ കാലത്തിനിടയിൽ എന്തെല്ലാം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു?” വയോവൃദ്ധ “എനിക്ക് വളരെ ജോലിത്തിരക്കുണ്ടായിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരത്തോളം കാലം ചെലവിട്ട ഒരു പൈതളിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയായിരുന്നു. ബാക്കിയുള്ള സമയം മുഴുവനും, നാടകങ്ങളും, മാറ്റു കാവ്യങ്ങളും വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനായിട്ടു പരിശ്രമിച്ചു”. ജഡ്ജി “ഭേഷ്. നിങ്ങൾ സമയത്തെ പാഴാക്കാതെ വളരെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി നല്ലകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചിലവിട്ടിരിക്കുന്നു. ആകട്ടെ മാറി നില്ക്കട്ടെ”. അടുത്ത മാതൃകൂട്ടിൽ കയറിയതു നാട്ടുപുറത്തുകാരിയായ ഒരു സാധുസ്ത്രീയായിരുന്നു. ജഡ്ജി “ഭവതി!” ഭൂലോകവാസത്തിനിടയിൽ ചെയ്തതെന്തെല്ലാം?” സ്ത്രീ “ഞാൻ നാലു വത്സരം തികച്ച ഭൂമിയിൽ പാത്തില്ല. ആ കാലത്തിനിടയ്ക്ക് ഞാൻ എഴു പെൺ കുട്ടികളെ പ്രസവിച്ചു. എന്റെ ഭർത്താവിനാകപ്പോടെ എഴുപത്തൊമ്പതിനുള്ള റിപ്പതിനഞ്ചു അപ്പം ഉണ്ടാക്കുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്റെ മരണാനന്തരം ഗൃഹഭരണത്തിനായി എന്റെ മൂത്തമകളെ നിശ്ചയിച്ചു. പൊന്നുസ്വാമി! പൊളി പാകയല്ലേ! ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലേക്കും വളരെ മിടുക്കന്തിയാണ് എന്റെ മകൾ”. ഈ സ്ത്രീയുടെ നിഷ്ഠൂരമായ സാധുത്വത്തെ കണ്ട ധർമ്മാജ്ഞാപു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി അവളെ സ്വർഗ്ഗപാതപാലന്റെ പക്കൽ എല്ലിച്ചു. ജഡ്ജി വേറൊരു കയ്യോട് “ഹേ സുന്ദരി! ഭവതി ഇത്രനാളും എന്തു ചെയ്യുകയായിരുന്നു? സുന്ദരി “അടിയൻ യാതൊരുപട്ടവവും ആരും ചെയ്തിട്ടില്ല.

സത്യമാണ് അടിയൻ ബോധിപ്പിക്കുന്നത്.” സ്വാമി, “അതുകൊള്ളാം. നിങ്ങൾ എന്തു നന്നു ചെയ്തു? ഈ ചോദ്യത്തിനു ഒരു ഉദാഹരണവും പാത്രം നിവൃത്തിയില്ലാതെ അവർ കഴങ്ങിവശായി. ഉടൻ രണ്ടു ദ്വാരപാലകന്മാരും ഇവളുടെ രണ്ടു കൈക്കും പിടുത്തവുമായി. ഒരുവനും ഇവളെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കൊണ്ടുപോകണമെന്നും അപരനും നാരകത്തിൽ കൊണ്ടുപോകണമെന്നും ഉള്ള ആസക്തിമുഴുത്തു. എന്നാൽ ഇവളുടെ മുമ്പിൽ പ്രസന്നമായിരുന്ന അപ്പുറമായ വിനയത്തെ കാലൻ കണ്ടിട്ടു തല്പാലം അവളെ വിട്ടുനീങ്ങിത്തൊഴിച്ചു. ജോലിത്തിരക്കു തീർന്നതിന്റെശേഷം ഈ കേസ്സു പുറം വിചാരണകൊടുക്കാമെന്നു അദ്ദേഹം കരുതുകയും ചെയ്തു. അടുത്ത മുറക്കു ഒരു വൃദ്ധയായ സ്ത്രീ ജഡ്ജിയുടെ മുൻപിൽവന്നു. ഇവളുടെ മുമ്പിൽ ദുഃഖകാരം, പരിഹാസം മുതലായ രസങ്ങൾ സ്തംഭിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അനന്തകുമാരി ഇവളോടു, മുൻപോരോരുത്തരോടും ചോദിച്ചുചോദ്യംതന്നെ ചോദിച്ചു. വൃദ്ധസ്ത്രീ “ഞാൻ ഏകദേശം അറുപതും ഒരുപതും വത്സരകാലം ഭൂമിയിൽ പാത്തു. എന്റെ അയൽവാസികളോ മഹാദുഷ്ടന്മാരായിരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരികളായ അനേകം പെണ്ണുങ്ങളുടെ ആഭാസപ്രതികളെ എനിക്ക് വളരെ കോപവുമുണ്ടായി. എന്റെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും ഇവരെ ഉപദേശിച്ചും, ശാസിച്ചും, നല്ലവഴിയിൽ നടത്തുന്നതിനായിട്ടു ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചു. ആരെല്ലാമായി എനിക്ക് കണ്ടുമുട്ടാൻ ഇടവന്നിട്ടുണ്ടോ, അവരോടൊക്കെയും സമാർത്ഥത്തിൽ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. അനന്തകുമാരി: “അതൊക്കെ ശരിതന്നെ. അവരോടു ചെയ്തിട്ടുള്ള

ഉപദേശത്തെ അനുവർത്തിക്കുന്നതിന് നിങ്ങളും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടോ?” വൃദ്ധ: “അതെങ്ങനെയാണ്? എനിക്കൊരു വിനാശികനേരമെങ്കിലും ഒരിടത്തിരിക്കുവാൻ ഇട കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോ?” സപാമി: “നിങ്ങളുടെ പുറകിൽ നില്ക്കുന്ന ആ മാന്യസ്ത്രീ ഭവതി ഇടംകൊടുത്താലും” സപാമി മാന്യനായ സ്ത്രീയോട്: “ദേവി! നിങ്ങൾ ആയുഷ്ഠലത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള കൃത്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാം?”

മാന്യ: “അയ്യോ! ചെയ്തതൊക്കെയും ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു എനിക്കു പശ്ചാത്താപം ഉണ്ടായി മേലാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്തയില്ലെന്നു ഞാൻ ശപഥം ചെയ്തു. അപ്പോഴാണ് ഇങ്ങോട്ടു വരാനുള്ള വാറണ്ടു രസദിതിയിൽ വന്നത്. അതുകൊണ്ടു എനിക്കു അവസരം കിട്ടിയില്ല”. അന്തകൻ “മുൻപിലത്തെ മാന്യയെ താങ്കൾ അനുഗമിച്ചാലും.” എന്നു പറഞ്ഞുവെച്ച് അതേ പ്രായക്കാര്യമായ മറ്റൊരുവളുടെ കേസെടുത്തു. ഇവൾ ചോദ്യത്തിന് പ്രകാരമാണ് മറുപടി പറഞ്ഞത്. “വാല്കൃത്തിലും യൗവനത്തിലും എന്നോടൊരുപോലെ പ്രേമത്തോടുകൂടി പെരുമാറിയവനാണ് എന്റെ ഭർത്താവ്. ഞാൻ നാലഞ്ചു പ്രസവിച്ചവൾ. എന്റെ കുട്ടികളെ, വളരെ യോഗ്യന്മാരായിത്തീർത്തവണ്ണം ഞാൻ വളത്തി. അവയിൽ എനിക്കു അതിയായ ചാരിതാത്മ്യത്തിനു വകയുണ്ടായിരുന്നു. സാധുക്കളും കുലീനന്മാരും എന്നു വേണ്ട, എല്ലാവരും എന്റെ മൃത്തപുത്രനെ സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ സർവ്വഭയം വാത്സല്യഭാജനമാണ്. എന്റെ ഭരണത്തിൽ കുടുംബം വളരുന്നല്ല സമൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു.” ഈയവതീമണിയുടെ സൽപ്രവൃത്തികളെ കേട്ടു

സന്തോഷിച്ച് അന്തകൻ ചെറുതായൊരു പുഞ്ചിരി തൂകി. സ്വർഗ്ഗഭാരവാലകൻ തന്റെ കത്തവ്യത്തെ സ്മരിച്ച് അവളുടെ റോഷം കൈനീട്ടി. അയാളുടെ കൈ ആ സ്ത്രീയുടെ ദേഹത്തു സ്പർശിച്ച മാത്രയിൽ തന്നെ അവളുടെ ജരാനരകർ മുഴുവനും നീങ്ങി. നന്മനങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം ഒരു ശോഭയുണ്ടായി. അവളുടെ കപോലങ്ങൾ വിനയം കൊണ്ടും സൗന്ദര്യംകൊണ്ടും സൗകര്യംകൊണ്ടും രക്തപൂർണ്ണങ്ങളായി ശോഭിച്ചു. എന്തിനു വളരെ അവൾ ഒരു സൗന്ദര്യമുന്തിയായിത്തീർന്നു. സ്വർഗ്ഗഭാരവാലകൻ ഈ വിധം സൗന്ദര്യകാകനോണെന്നു കണ്ടിട്ട് മറ്റൊരുവൾ പുറകിൽനിന്നും തിരിക്കിത്തരക്കി മുന്നണിയിൽ വന്ന് ഹാജരായി. സപാമിയുടെ ചോദ്യത്തിനു സമാധാനമായി അവൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തോളം ഭ്രമിയിൽ പാഞ്ഞു. എനിക്കു ഒരു വിധം അറിവു വെച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ തന്നെ അംഗസൗന്ദര്യത്തിനും കാമകലാഭത്തിനും വേണ്ടി ഞാൻ പ്രയത്നിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിനായിട്ടു കണ്ണുഴുത്തുന്നതിലും, പടവയടുക്കുന്നതിലും, കുറിയിടുന്നതിലും ഞാൻ വളരെ മനസ്സീരുത്തി മോടിയോടെ അതുകൾ നിറവേറി. നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ വേണ്ട സൂക്ഷ്മപടം, ദുർലഭം മുതലായതു വളരെ പണിപ്പെട്ടാണ് ഞാൻ ശേഖരിച്ചത്. കാമകന്മാരോടു വളരെ മാധുര്യമായി ഞാൻ സംസാരിച്ചുവന്നു.” ഇവളുടെ മറുപടി മുഴുവനാകുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ അന്തകൻ ഇവളെ ഭൂതം കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് ആജ്ഞകൊടുത്തു. നരകഭാരവാലകൻ അവളുടെ സമീപത്തിൽ എത്തിയ മാത്രയ്ക്കു അവളുടെ ശരീരം ആകപ്പാടെ വാടിത്തുടങ്ങി.

ജരകൾ സർവ്വംഗവും വ്യാപിച്ചു. ആകപ്പാടെ അവളുടെ ശരീരത്തിനങ്ങായ വൈരൂപ്യം വണ്ണിപ്പാൻ പ്രയാസം.

ഇത്രയും കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം കര കൂട്ടം സ്ത്രീകൾ നൃത്തഗീതങ്ങളാൽ മദിച്ചുവരുന്ന ശബ്ദം എനിക്കു ശ്രവണഗോചരമായി. ഇവരുടെ വിധി എന്തായിരിക്കുമെന്നറിയാൻ എനിക്കു വളരെ മോഹമുണ്ടായിരുന്നു.

എന്നുതന്നെയുമല്ല നമ്മുടെ സ്വാമി ഇവരുടെ നേരെ കയറുതു കയറുമോ എന്ന് എനിക്കു ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ അടുത്തുവന്നതിനോടുകൂടി ശബ്ദമധികമായി ഞാൻ ഉണർന്നുപോയി. കറെ നേരത്തേയ്ക്ക് ഈ ദർശനത്തിന്റെ ആദ്യവസാനം വരെ ഞാൻ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നു.

കെ. കെ. പത്മനാഭപിള്ള.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

1. പൂത്താത്ത പത്രപ്രവർത്തനം (ഗ്രന്ഥകർത്താവ് കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ. അവാർകൾ).

ഇക്കാലത്തെ ചരിത്രം നോക്കുമ്പോൾ വർത്തമാനപത്രങ്ങളെപ്പോലെ ഇത്ര വളരെ ശക്തിയുള്ളതായി ലോകത്തിൽ വേറെ വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. എത്രയും അപരിഷ്കൃതനായി ജീവിച്ചിരുന്ന സമുദായക്കാർ പോലും ദിനപ്രതി വർത്തമാനപത്രം വായിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധാലുക്കളായി വരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ മലയാളികളെ അയൽദിക്കുകാരോട് തട്ടിച്ചു നോക്കിയാൽ നമുക്കും വലിയ അഭിമാനകാര്യത്തിനാവകാശമില്ല. പക്ഷെ, മലയാളത്തിലെ പത്രങ്ങൾ മൂകാലും “ഒന്നന്നു തുടങ്ങിയെന്നു മുടങ്ങിയും” ആണു കണ്ടു വരുന്നത്. ഇതിന്നു കാരണം, വർത്തമാനപത്രങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിൽ പരിഷ്കൃതരാജ്യക്കാർ പൊതുവെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ചില നിയമങ്ങൾക്കു വിരോധമായും, ആരംഭത്തിനൊത്ത സാമഗ്രികൾ കൂടാതെയും

പത്രങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ടെന്നതു തന്നെയാണ്. ഈ സ്വന്തയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്തുകൊണ്ടും, പത്രങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിനെപ്പറ്റി ഒരു പുസ്തകമെഴുതാൻ പുറപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണപിള്ള അകവർകളെ ഞങ്ങൾ ഒന്നാമതായി അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ വിഷയങ്ങൾ 1. പത്രത്തൊഴിൽ, 2. വിശേഷയോഗ്യതകൾ, 3. പൂത്താത്ത പത്രം, 4. ഖണ്ഡലേഖനം (i), 5. ഖണ്ഡലേഖനം (ii), 6. അപ്പടിക്കാർ, 7. കോടതികൾ: മഹാജനയോഗങ്ങൾ, 8. വണ്ണം, 9. വിമർശം, 10. സംവാദം കഥയെഴുത്ത്, 11. പത്രപ്രസാധനം, 12. പലവക എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിഷയങ്ങളെ പ്രതിവാദിക്കുന്ന പത്രങ്ങളായും, ഒടുവിൽ “നവീനശാഖ” മുരളായ അഞ്ചുപന്ത്രണ്ടുതൂക്കത്തിൽ ഒരു അനുബന്ധവുമാണ്. ഈ വിഷയങ്ങളിലേക്കു രോണിലും, അറിയേണ്ടവയായ അനേകം സംഗതികൾ അന്തർവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രസിദ്ധി നേടിയവരായ വി

റാമൻ, ലോൻസ്, ഡാനാ എന്നിവരുടെ പ്രബാസങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും വായിച്ചിട്ടു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അരിവും, തനിക്കു “പത്രങ്ങളിൽ ലേഖകന്റെയും മുഖപ്രസംഗകന്മാരിന്റെയും പത്രാധിപരുടെയും നിലകളിൽ ഇടവിടാതെ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പരിചയവും” അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് പിള്ള അവർകൾ ഈ പുസ്തകം എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ, ഇങ്ങിനെ ഒരു പുസ്തകം എഴുതാൻ ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു ധാരാളം അർഹതയുണ്ട്. ആ അർഹതയെ ഒരുവിധം തൃപ്തികരമായവിധത്തിൽത്തന്നെ വിനിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഈ പുസ്തകത്തിലെ വിഷയ ഘടനയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ, ഗുണത്തിലുള്ള ആഗ്രാമത്തിനതിരില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇതിലെ ചില അദ്ധ്യായങ്ങളിലെ വിഷയങ്ങൾ വിവരിച്ചതിൽ കറുപ്പുകൂടി പൂർണ്ണത വരുത്താമായിരുന്നില്ലയോ എന്നും ചില വിഷയങ്ങൾ കൂടി ചേർക്കേണ്ടതായിരുന്നില്ലയോ എന്നും ഞങ്ങൾ ശങ്കിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് “പത്രപ്രസാധനം” എന്ന അദ്ധ്യായത്തെ എടുക്കാം. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ലേഖകന്മാർ ഭാഷാഭീതിയിൽ ശ്രീദ്ധിക്കേണ്ട അംശങ്ങളെ കുറവു വിസ്മരിച്ചു നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. “അഭിലാഷണീയം”, “അനാഭിലാഷണീയം”, “ആശാസ്ത്രം”, “അനാശാസ്ത്രം” എന്നു തുടങ്ങിയ ഒട്ടു വളരെ പദങ്ങളുടേയും, “പ്രത്യേകം പായേണ്ടതില്ല”, “അനുചിതവും അനാദരണീയവുമായ ഒരു പ്രവൃത്തി സമ്പ്രദായിതമാണ്” ഇത്യാദിയായ വാക്യങ്ങളുടേയും പ്രയോഗത്തെപ്പറ്റി തന്റെ അഭിപ്രായം സൂചിപ്പിച്ചു പല അഭിപ്രായങ്ങളും ഗ്രന്ഥകാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ വക പല വാക്യങ്ങളുടെ നിരൂപണത്തിൽ ചിലതു

കൂടി അവശ്യം ചേരേണ്ടതാണെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പക്ഷം:—“പത്രപ്രസാധനം”, “പത്രത്തൊഴിലുകാരൻ”, “പ്രധാനപ്രസാധകൻ”, “ഒരാൾക്കു സാധിക്കും” എന്നു മുതലായ പല വികൃതപദങ്ങളേയും വാക്യങ്ങളേയും വളരെ പഴമ പരിചയമുള്ള പത്രാധിപന്മാർ തന്നെ സുലഭമായി ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള—സമ്പൂർണ്ണമല്ലാത്ത പദങ്ങളേയും വാക്യങ്ങളേയും വർജ്ജിക്കേണ്ടതായിരുന്നുവെന്നു ഞങ്ങൾക്കഭിപ്രായമുണ്ട്.

ഇക്കാലത്തു ബ്രട്ടീഷു സംസ്ഥാനത്തിലെമ്പോലെ നാട്ടരാജ്യങ്ങളിലും അച്ചടിക്കാത്തതേയും പത്രപ്രവർത്തനത്തേയും സംബന്ധിച്ച് ചില സങ്കാർ നിവൃത്തികൾ നടപ്പിലായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും അവയുടെ സ്വരൂപത്തോന്നമെങ്കിലും ഇല്ലാതെ “വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം” അസാധ്യമായതുകൊണ്ടും അതിനെപ്പറ്റിയും ഒരു അദ്ധ്യായം ചേർത്തിരുന്നെങ്കിൽ ഈ പുസ്തകത്തിന് അധികം വിഷയപുത്തി വരുമായിരുന്നു എന്നുകൂടി ഞങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിനു, ‘കേരളപത്രിക’യുടെ അധിപരായ ചെങ്കുത്തു കഞ്ഞിരാമമേനോൻ ബി. എ. അവർകൾ എഴുതിയതും, മലയാളത്തിലെ പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ തനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അനേകം അനുഭവങ്ങളെ സരസമായി വിവരിക്കുന്നതും ആയ പ്രസ്താവന രേഖകൾമായിട്ടുണ്ട്. രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ ഈ പുസ്തകം എഴുതുന്നതിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമം ഒട്ടും അസ്ഥാനത്തിലായിട്ടില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

2. കന്ദലത (നാലാം പതിപ്പ്.)

നോവലുകളെന്നോ ആഖ്യാനികകൾ എന്നോ പറയാവുന്ന കഥകൾ മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ സുലഭമായിട്ടുണ്ട്. എന്താൽ ഒരു കാൽ നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പിൽ (കന്ദലത എഴുതിയ കാലത്ത്) ഇതൊരു “പുതുമതിരികഥ” ആയിരുന്നു. ഈ രീതിയിലുള്ള കഥകളെപ്പറ്റി മലയാളികൾക്കു നല്ല അഭിപ്രായമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന്, ഇതിന്റെ മൂന്നു പതിപ്പ് വിവിധ രീതികളാകെ നിറയുകയും, ഇങ്ങിനെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠമായ “കന്ദലത”യെ കുറിച്ച് ഇപ്പോൾ ഒരുപ്രായം പറയുന്നതു അനാവശ്യമായതുകൊണ്ട്, പുസ്തകം അയച്ചുതന്നവരോടു നന്ദി പറയുകയേ ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ.

3. കേരളചിന്താമണി

(പുസ്തകം 7 ലക്കം 1)

ഈ മാസികയുടെ പുതുവഷാരംഭത്തിൽ വായിക്കത്തക്കതായ പല ലേഖന

ങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. ഒരനുബന്ധകരം ആത്മഗതം എന്നു പേരായി ഒരു കവിത “മാഗ്നോളിയ” 2-ാം പുസ്തകം 6-ാം ലക്കത്തിൽ കുറിച്ചിട്ടുള്ള കേരളവർഗ്ഗ നായരവർകൾ എഴുതിയിരുന്നത് “കേരളചിന്താമണി”യിൽ എടുത്തുചേർത്തു കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുന്നു. പക്ഷെ അതു “മാഗ്നോളിയ”ത്തിൽനിന്നെടുത്തു ചേർത്തതാണെന്നുള്ള വാസ്തവം കൂടി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ ഇരുന്നത് കാർമ്മവിട്ടാണെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ കാർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

ബാക്കിപുസ്തകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം വഴിയെ.

ഒരു വിഴ തിരുത്തൽ.

“സൂത്രസംഹിത”യെപ്പറ്റി കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞതിൽ, അതിന്നു ആണ്ടൊന്നുക്കു വില്പന എടുപ്പിക എന്നു ചേർത്തത് അച്ചടിത്തൊറ്റാണ്. അതിനെ “മൂന്നുപ്പിക” എന്നായിരുത്തി വായിപ്പാനുപേക്ഷ.

വैभाषिकवादः ।

इह किल जगति प्रचरन्सु विविधदर्शनेषु
बहुधा प्राधान्यमर्हति बौद्धदर्शनम् । तत्र यु-
क्तिप्रमाणोपबृंहितान् विमर्शान् विदधतां व्या-
वहारिकभेदेन मिथो विवदमानानां माध्यमि-
कयोगाचारसौत्रान्तिकवैभाषिकाणां मतभेदेन
चातुर्विध्यमुपलभ्यते बौद्धदर्शनस्य । तदुक्तं
सर्वसिद्धान्तसंग्रहे भगवत्पादैः । यथा—

“चतुर्णां मतभेदेन

बौद्धशास्त्रं चतुर्विधम् ।

अधिकारानुरूपेण

तत्र तत्र प्रवर्तकम्” ॥

इति । एवं चतुर्विधेषु बौद्धेषु माध्यमिकाः
सर्वशून्यवादिनः, यौगाचाराः क्षणिकवादिनः,
सौत्रान्तिका बुद्धिबाह्यार्थवादिनः, वैभाषिकाश्च
बाह्यार्थप्रत्यक्षवादिनः । तत्रापीतरापेक्षया नि-
रूपणरमणीयतमोऽयं वैभाषिकवादः ॥

वैभाषिका भाषन्ते परमाणव एव प्र-
पञ्चस्य घटका इति । ते च बाह्यार्थघनव-

द्वस्थिताः पूर्वापरानुभावेन सहस्रशः पुञ्जी-
भूताः । यथा कश्चिद्विदूराद्वनमुत्पश्यंस्तदन्तिकं
गतो वल्लीवृक्षाद्यतिरेकात्र वनं पश्यति, यथा
च मृदो घटत्वं घटाः कपालतां कपालानि
घूर्णतां ते च परमाणुतां प्रयान्ति, एवं स-
र्वेऽपि पदार्थाः परमाणुत्वे पर्यवस्यन्ति । पर-
माणवश्च पृथिव्यप्तेजोवायूनां चतुर्णां धातूनां*
गुणैः पिण्डीभूतैर्वर्णगन्धरसौजोभिर्निरन्तरानु-
बन्धिभिः पृथिव्याद्याकारान् प्रपद्यन्ते । तत्र
पृथिव्या स्पर्श, अपां द्रवत्वं, औष्ण्यं तेजसः,
वायोः शीतता चेति संक्षेपतो गुणविवेकः ॥

बौद्धानां समेषामपि समानायां बुद्धि-
तत्त्वावस्थितौ वैभाषिका अपि न विभाषावल-
म्बिनः । बुद्धिवृत्तेस्तु ज्ञानाज्ञानात्मकतया द्वै-
विध्यम् । तत्र, ज्ञानात्मिका वृत्तिः प्रमाणं,
इतरात्वविद्यामूलिका अप्रमाणम् । सा च मू-
लाज्ञाननिमित्ता स्कन्धाद्यतनधातुजा व्यपदि-
श्यते । परिदृश्यमानमिदं भुवनात्मकमखिलं
प्रपञ्चशरीरं स्कन्धाद्यात्मकतया संघटितम् । तत्र
ज्ञानसंस्कारसंज्ञावेदनारूपभेदात् पञ्च स्कन्धाः ।
स्कन्धशब्दोऽत्र तत्तत्सन्ततिपर्यायः । ततश्च
ज्ञानसन्ततिर्विज्ञानस्कन्धः, वासनासन्ततिः सं-
स्कारस्कन्धः, सुखदुःखात्मिका अपेक्षात्मिका
च बुद्धिसन्ततिर्वेदनास्कन्धः, नामसन्ततिः

संज्ञास्कन्धः, मूर्तिसन्तती रूपस्कन्धश्चेति फ-
लति । मूर्तीनामुपलम्भस्य भूतसमवायसंयो-
गहेतुतया तासां भूतानां च पारस्परिकः सं-
बन्धः सिध्यति । तत्र घटादिषु पृथिव्यप्तेजो-
वायूनां क्रमेण स्थिरद्रवोष्णशीतत्वान्युपपन्नानि ।
एवं स्कन्धानां रहस्यम् । अथायतनानि ।
तत्र श्रोतवक्त्रक्षुर्जिह्वाघ्राणानि पञ्च ज्ञानो-
पयोगीनि (एतत्समवायः प्रत्ययपञ्चकमित्य-
भिधीयते ।) वाक्पादपाणिपाद्यादीनि पञ्चक-
मोपयोगीनि (एतत्सम्मिलितं कारकपञ्चक-
मिति सङ्केतः ।) समुदितानां चैतन्यं बुद्धिः,
करणं मनश्चेति द्वादशायतनानि ॥

वस्तुज्ञानस्य नामजातिगुणद्रव्यक्रियारू-
पेण पञ्चधा कल्पनं बौद्धानां पक्षे भ्रान्ति-
मूलम् । एषां मते प्रत्यक्षं काल्पनिकं चेति
द्विविधं प्रमाणम् । तत्र द्वितीयं पुनर्नामादि-
रूपेण पञ्चविधम् । ज्ञानं च लिङ्गदर्शनाद्-
वति । लिङ्गैरेव लिङ्गिनोऽनुमेयत्वात् । अ-
ज्ञानं चतुर्विधं, तच्च प्रमाणाभ्यां निवर्तेत ।
चतुर्विध्यज्ञानेषु निवृत्तेषु मूलाज्ञानस्यापि नि-
वृत्तिः । तदा च विशुद्धविज्ञानसंहितारूपः
शुध्यशुध्यविशेषमयो मोक्षः ॥ यश्चैवं प्रशस्यते
वैभाषिकैः—

‘उत्पत्तिस्थितिभङ्गदोषरहितां सर्वाशयोन्मूलिनीं

ग्राहोत्सर्गवियोगयोगजनितां नाभावभावान्विताम् ।

तामन्तर्द्वयवर्जितां निरुपमामाकाशवन्निर्मलां

प्रज्ञां पारमितां धनस्य जननीं शृण्वन्तु बुद्ध्यर्थिनः’ ॥

(सर्वसिद्धान्तसंग्रहः, १६—२१)

* एषां मते आकाशस्य न धातु (भूत) मध्येऽन्तर्भावः । उक्तं च “आकाशधातुरस्माभिः परमाणुरिति तितः” इति ।

